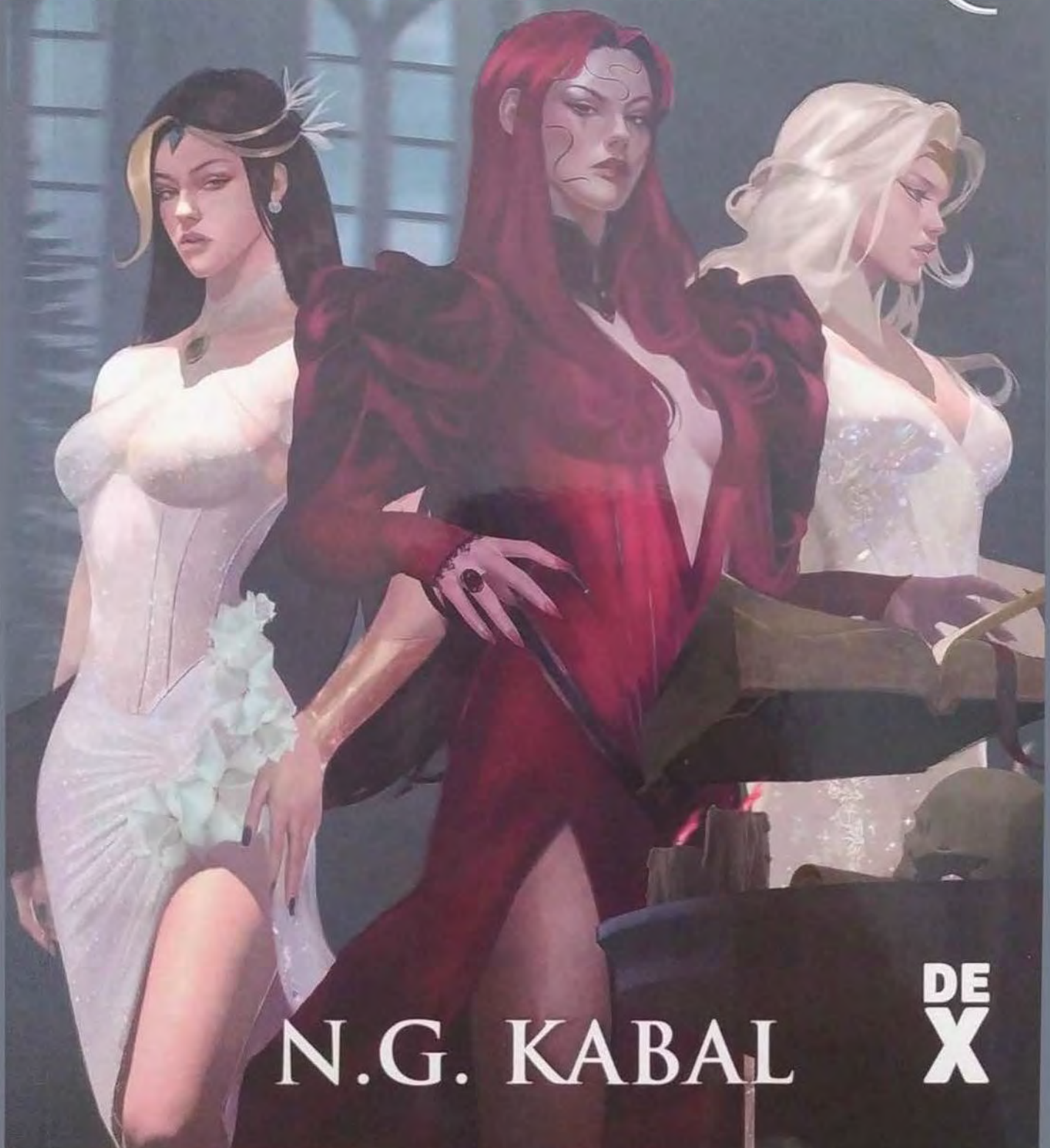
HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK 3

DELİLER VE CELLATLAR

N.G. KABAL

DEX

YAKMAYA BAŞLAYANA DEK YANACAKSIN!

Tanrıçaların uyanışından sonra Nova ve Daren aylar sonra diyara döner. Cehennem kraliçesini geri getirmek hiç de sandığı gibi olmaz. Artık tüm lordlar ve vârisler tehdit altındadır. Karanlık maddeyi kullanmak diyarın dört bir yanından orduların kapıya dayanmasına neden olur.

Toprak Vârisi yeni kurduğu müttefiklerle
kaybettiği gücünü kazanırken,
Ateş Krallığı taht mücadelesine dahil olur.

Hava Krallığı'nın birleşme partisi,
Su Vârisi'nin takdimi ve Ateş Krallığı merasimi
Nova'yı zorlu kararlar almak zorunda bırakır.

Beşinci element ile yüzleşen Nova
krallığını kurtarmak için Atlantis'in peşine düşerken,
Ateş Lordu'na kaybettiklerini
geri vermeye kararlıdır.

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi
Sertifika no: 44919
ISBN 978-625-6932-66-1
DEX

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik

(1) Lordlar ve Varisler

(2) Kraliar ve Soytarıları

(2.5) Ejderha ve Yıldız

(3) Deliler ve Cellatlar

DELİLER VE CELLATLAR
Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik 3

Yazan: N. G. Kabal
Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Karton kapak 1. baskı / Nisan 2024 / ISBN 978-625-6932-66-1
Sertifika no: 44919

Kapak çizim: Meva Eyüboğlu
Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın
Sayfa tasarımı: Yasemin Çatal
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 20699

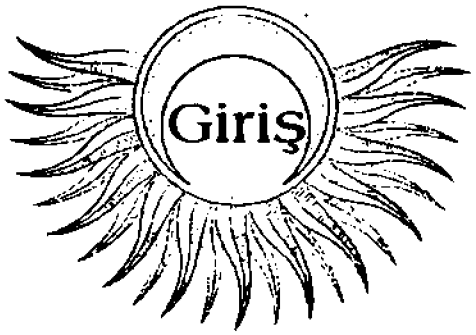
Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

N.G. KABAL

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

DELİLER VE CELLATLAR

DEX

Toprak Vârisi zamanın bu halinden hoşlanmamıştı. Toz zerreleri havada dolaşıyor ve keskin alfin gözlerinden kaçamıyordu. Başını çevirmesinin ya da gözlerini kapatmasının anlamı yoktu, toz zerrelerini ciğerlerinde de hissedebiliyordu.

Tıpkı pencerenin ardından baktığı krallığının kuraklığını hissettiği gibi. Elinden bir şey gelmeyen bu manzara onu her geçen gün daha da güçsüz düşürüyordu. Toprak Krallığı çatırdıyordu ve bir ağacın kökleri gibi krallığa bağlı olan vârisi bunu doğrudan hissediyordu.

Kapı tokmağı açılmadan önce gıcırdadı ve bu, vârisin zihninde tiz bir kamaşmaya neden oldu. Kapı açılıp kapandığında arkasını dönmeden bekledi.

"Vârisim," diye selamladı kuru bir sesle krallığın baş muhafızı Eris. "Hava Krallığı'ndan haber geldi."

Kelimeler hareket etmesi için vârise aradığı gücü verdi. Sadece tüm gücünü değil sarayın kaynaklarını da halkı için kullanıyor, bu yüzden günden güne daha da zayıf düşüyordu. Ağır ağır dönüp muhafızın gözlerine bakmadan elini uzattı. Havanın ağırlaştığı gibi duvar kâğıtlarının bile rengi solmuştu sanki.

Elindeki parşömen kâğıt hafif olsa da mührü görünce göğsünde bir ağırlık hissetti. Kendi yazdığı çağrıyı kişisel işaretiyle mühürlemişti ama cevap, resmi görüşmeler için kullanılan en basit mühür ile, Hava Krallığı'na özgü ortasından düz bir çizgi geçen üçgen işaretiyle gelmişti. İnce dudakları gerildi. Lordun ya da vârisin mührü değildi. Bu da cevaplarını daha parşömeni okumadan açık ediyordu. Parmakları gizleyemediği bir hırs ve acele ile mührü kırdıktan sonra

parşömeni okumaya koyuldu. Uzun sürmedi, sadece birkaç resmî kelimeden oluşuyordu, bunlar istediği kelimeler değildi. Parşömeni buruşturmak, yırtıp atmak istedi ama duygularını zapt etmeyi başardı.

"Bize yardım etmeyecekler," dedi beklentiyle onu seyreden muhafızına. Başını kaldırıp her zamanki gibi çenesini dik tutmaya çalıştı ama bir yerden tutunma ihtiyacı hissediyordu.

"Edeceklerini düşünüyor muydun?" diye sordu muhafız. Vâris bakışlarını ona doğru çevirdi.

"Bu adil değil," dedi öfkeyle. "Bu bir taraf oldukları anlamına geliyor." Histerisini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Diyarın tarafsızlığıyla nam salmış krallığından fazlasını beklemişti. Ama bu vârisi daha da incitti. Hava Lordu Sina'dan bu diyara geldiği ilk zamanlar da daha fazlasını beklemiş ve tıpkı böyle hayal kırıklığına uğratılmıştı.

"Üstesinden geleceksin," diye onu telkin etmeye çalıştı muhafız.

Tanrıçalar geri döndüğünde Su Lordu yapılanı karşılıksız bırakmamıştı. Toprak Krallığı'nın büyü kaynağına kadar ulaşıp suyu alaca hale getirmişti. Şimdi tılsımlar bile işe yaramıyordu ve krallığın kuyularından sadece çamurlu su akıyor, o da günden güne azalıyordu. Toprak Krallığı en büyük düşmanı olan krallığın özüne muhtaç haldeydi ve böyle devam ederse hiçbirinin uzun süre dayanamayacağının farkındaydı.

Hava Krallığı destek talebini açıkça reddetmişti ama ona Su Lordu ile görüşebilmesi için aracı olmayı önermişti. İlahi Lordu bu akşam saraylarında ağırlayacaklardı ve tarafsızlıktan mı bahsediyorlardı?

"Yardım etseler, bu da taraf oldukları anlamına gelecekti," diye ona hatırlattı muhafız.

"Su Lordu ile görüşmemize aracılık edeceklermiş!" diye sitem etti vâris. "Onun ayağına gidip af dilememi istiyorlar." Kâğıt avucunun içinde biraz daha buruştu. Kendini daha önce hiç bu kadar köşeye sıkışmış hissetmemişti.

"Yapacak mısın?" diye sordu muhafız.

"Başka çaremiz mi var?" diye yeniden pencereye doğru döndü.

"Beni bencillikle suçluyorlar ama bu zamana kadar aldığım hiçbir kararı kendim için almadım. Bugün de halkımı düşünecek ve istediği buysa ayağına gideceğim."

"Ayzer..." diye dostane bir şekilde iç çekti muhafız. "Bu, Su Lordu'nun amaçladığı bir eylem değil. Arın bu şekilde düşünmez. Hava Krallığı muhtemelen gerçekten uzlaşma sağlamanız için aracı olmak istemiştir. O yüzden oraya gideceksen bunu unutmamaya çalış."

"Onca olup bitene rağmen sen bile hâlâ ona saygı duyuyorsun," diye sessizce yanıtladı Toprak Vârisi. Diyar tekrar tekrar savaş alanına dönüyordu ama Su Lordu'nun gücü biraz bile azalmıyordu. Esas tahammül edemediği ise ona duyulan saygının da azalmamasıydı. Toprak Vârisi kendini içinde bulduğu taht oyunlarında bir köşeye atılmış gibi hissediyordu.

"Sen duygularını eylemlerine karıştıran biri değilsin," dedi muhafız. "Bu sayede buraya kadar geldin. Şimdi de akılcı yaklaş ve ne yapman gerektiğine inanıyorsan öyle yap."

"Şüphen olmasın," diye yanıtladı.

"Vârisim."

Muhafız geri çekilirken vârisin gözleri kurak topraklarında dolaştı ve çatlakların arasında kendisi ve krallığı için işe yarar bir cevap aradı. Güneş ışıkları bulduğu her yerden sızıyordu ama bu aydınlık değil, karanlık vaat ediyordu. Halk şimdiden hareketlenmeye başlamıştı ve sorgulanmaya başladığında başına gelebilecekleri biliyordu. Toprak Krallığı'nın Ishası Lord Amon her şeye rağmen halkının düzeninin bozulmasına izin vermemişti. Su Krallığı'nı devirdiğinde bile onlara ihtiyacı olan kaynakları sunmuştu. Ancak kendisinin yapabildiği tek şey Su Krallığı'nın vârisini sürgüne göndermek ve halkını daha önce düşmedikleri kadar zayıf düşürmek olmuştu. Yaptığı hamlelerin doğruluğunu kendisi sorgularken halkın kapıya dayanması ne kadar uzun sürecekti?

Gün batmadan önce doğru kararı verebilmek için kendisini Tanrıçaların huzurunda buldu. Onları diyara döndüren kişi olmasına rağmen görüşmek için bir dolu izin alması ve saatlerce beklemesi gerekmişti.

"Gözlerin taleplerle dolu Toprak Vârisi," dedi Tanrıça.

"Halkım zor durumda, suya ihtiyacımız var."

"Savaş zamanları zorluklarla doludur."

"Yardımınıza ihtiyacım var," dedi kelimeleri isteksiz bir şekilde sıralayarak. "Hava Krallığı yardım talebimi geri çevirdi ve bana Su Lordu ile görüşmem için aracı olmayı teklif etti."

Tanrıçalar oturdukları yerde hareketsizce dururken derin bir sessizlik oldu. Toprak Vârisi bunun yeterli olacağını umuyordu. Tanrıçalar Su Lordu'nu devirmek için her şeyi yapardı ve onun eline koz vermek istemezlerdi. Ama sessizlik ona başka bir yanılgıyla birlikte gelmişti.

"Bu durumda ne yapacaksın?" diye sordu Tanrıça.

"Ondan yardım dilenmektense sizin yardım edeceğinizi tahmin ediyorum," dedi açık yüreklilikle. Bunu kendisine borçluydular ama doğrudan söylemenin zaten bozulan dengeleri mahvedeceğinden korkup devam etmedi.

"Sarayını inşa etmen ve halkını toplayıp krallığını ayağa kaldırman için sana fazlasıyla yardım ettik," dedi Tanrıça.

"Daha fazlasını mı arzuluyorsun?" diye üstten bir tavırla sordu diğer Tanrıça.

"Su sorununu çözmezsem bunların bir anlamı olmayacak, krallığım yeniden çökecek ve muhtemel bir isyan başlayacak. Su Lordu kolayca onları kendi tarafına çekebilecek. Ona bu zaferi yaşatacak mıyız?" diye inanamayarak öne çıktı.

"Bir diyarı yönetmenin hırslarla ilgili olduğunu düşündüysen eğer seninle ilgili yanılmış oluruz sevgili Ayzer. Denge bunların üzerindedir. Biz Su Lordu ile kendi mücadelemizi vereceğiz, sen de kendi mücadeleni vermelisin. Krallığınla ilgili sorunları bir vârise yakışır şekilde çözmek zorundasın."

Diğer Tanrıça ayağa kalktı ve sevgi dolu bir şekilde ona gülümsedi. "Zafere giden yol verilen zor kararlarla doludur. Kararlar alırken zorlanan biri değilsin. Ama bunu sürdüremediğin sürece eylemlerin anlamı kalmaz. Kendi ayağına dolanırsan nasıl başkasını düşürebilirsin ki?"

"Benden onunla tek başıma savaşmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu irkilerek.

"Birinin onu devirmesi gerekiyor. Diyarı yönetmek isteyen sen değil miydin?"

"Bu mümkünse neden onu siz devirmiyorsunuz?"

Tanrıçaların ikisi birlikte gülümsedi.

"Başın yere eğik yürüyorsun kızım, bu yüzden sadece kendi adımlarını görüyor önünde olup bitene kör kalıyorsun. Krallığı ayakta tutan lord ve vâristir. Biri zorlanırsa diğerinden yardım ister. Denge bu yüzden krallıklara bir lord ve vâris atar."

Toprak Vârisi tereddüte düşerek kaşlarını çattı. Amon diye düşündü ama mümkün olamazdı. Amon artık hayatta değildi. Ve onun ölümüyle Toprak Krallığı'nın Ishası Lord Daren olmuştu. Tanrıçalar onu kastediyor olmalıydı.

"Burada değil," dedi. "Bunu biliyorsunuz. O seçimini yaptı ve seçimi krallığı olmadı."

"Bunu kendi lehine gördün ama esasında bu da çözmen gereken sorunlardan biri Sevgili Ayzer. Diyara ve krallığa olan bağlılığın şüpheye yer vermiyor ama taht hırsına yenilmeden önce geçmişi seyret ve onun senin geleceğin olup olmayacağını gör. Başını kaldır ve önüne bak kızım."

Başını eğip onları selamladı ve huzurlarından çekildi.

Geniş gövdeli bembeyaz kapı üzerine kapandı. Vârisin gözleri bir süre daha kapılarda dolaştı. İyi talihin göstergesi olan simgelerle süslenmiş ve her noktası ince ince işlenmiş kristal taşlardan yapılmıştı. İki yanında kapıyla duvarı birbirine bağlayan sütunlar da aynı renge sahipti. İmgelerin hepsi gökyüzüyle alakalıydı. Takımyıldızları ve göğe ait olduğu bilinen varlıkların siluetleri iğnelerle kazılmış gibi orada duruyordu.

Nagueli olan leoparın hırıltısı kulaklarına ulaştığında, "Rahatla Terra," diye fısıldayarak kapıya arkasını döndü. Nagueli bu kapıların arasından girdiğinden beri ışık bekçilerine dönük bir şekilde koruyucu pozisyonunda bekliyordu. Onun varlığı Toprak Vârisi'ni bir nebze olsun rahatlattı. İçine sıkıntı veren koridordan çıkarken bekçiler dönüp ikisine de bakmadı. Dışarıya çıktıklarında derin bir soluk aldı ve başını göğe kaldırdı. Burada hava Toprak Krallığı'ndan daha ferahtı. İlahelerin gücü buraya yayılmıştı.

Pekâlâ isteseler onun krallığına da aynı huzuru sağlayabilirlerdi.

"Görüşme istediğin gibi geçti mi?" diye sordu Terra. Artık yarım adım önünden yürüyor ve etrafı kolaçan ediyordu. Vârisin tek başına dolaşması tehlikeliydi ama korkmaktan sıkılmıştı.

"Farklı şekillerde, evet," diye yanıtladı.

"Sana yardım etmeyecekler değil mi?" diye sordu nagueli.

Toprak Vârisi başını iki yana salladı.

"Bile bile neden buraya geldin?" diye sordu leopar.

"Nova'yı tanıyorum." Toprak Vârisi'nin ince dudakları ismini anınca gerildi. Epeydir ismini sesli bir şekilde söylemiyordu. Düşüncelerini bir ağın üzerinde toplayıp dikkatini yola verdi. "Çok fazla uzakta kalamaz," diye devam etti. "Buraya geri dönecek. Döndüğünde Su Lordu'nun gücüne, Ateş Lordu'nun sevgisine, Hava Lordu'nun dostluğuna sahip olacağını biliyoruz. Bizim de bir şeylere sahip olmamız gerekiyor Terra. Ve biraz önce Tanrıçaların yardımına ne kadar sahip olduğumuzu anladım."

"Onunla savaşmak mı niyetin?"

"Bütün mesele Daren," diye kendi kendine sesli bir şekilde düşündü Toprak Vârisi. "Tanrıçalar Arın'ı Nova'nın durdurabileceğini sanıyordu ama yanılıyorlar, Nova onun karşısında durmayacak. Daren durabilir."

"Şüphelerin var."

"Daren, Su Lordu ve Su Vârisi'nin arasındaki bağa uzun süre tahammül edemez. Seçilmemek onu yavaş yavaş tüketecektir. Krallıkları sonsuza kadar görmezden gelemeyecek de. Şu anda kaybediyor gibi görünebiliriz ama önüme baktığım zaman iç açıcı bir manzara görüyorum..."

"İkiz alevi bağını hafife alma."

"Aksine, tam olarak ona güveniyorum. Daren şimdi ona sahip ama döndükleri zaman onu paylaşması gerekecek. İkisi de bunun altından kalkamaz. Ateş Krallığı şimdiden diyarın huzurunu bozuyor. Daren er ya da geç krallığı ile Nova arasında kalacak."

"Su Vârisi ona âşık olursa sandığından daha büyük bir güç açığa çıkar."

Toprak Vârisi bunu bir süre düşündü. Nova daha önce hiç kimseye âşık olmamıştı. İkiz alevi bağının öyle ya da böyle onu çekiştireceğini düşünüyordu ama ne kadar?

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," sonucuna vardı. "Olaylar nasıl gelişirse gelişsin Nova, Arın ve Daren arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak. Arın'ı seçerse Daren bizim tarafımızda olur. Nihayetinde Toprak Krallığı'nın lordu artık. Ama Daren'i seçerse zaten asıl hedefimize ulaşırız. İlahi Lord zayıf düşer."

Leopar iri cüssesini önüne doğru kırarak onun karşısına dikildi.

"Atladığın bir şey var," dedi uyarıcı bir şekilde. "Su Vârisi Ateş Lordu'nu seçerse tahta ikisi oturur. Su Vârisi Ateş Lordu'nu seçerse Daren bütün kararları onun çıkarına göre verir. Bunu kabul etmek istemiyorsun ama senin savaşın Su Lordu ile değil, senin engelin Su Vârisi."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diyerek başını salladı. "Diyarı Daren ve Nova mı yönetecek? Bu hiçbir zaman ve mekânda mümkün değil."

"Taht sıralaması, tacı Ateş Krallığı takacak diyor. Ateş Krallığı'nın bir vârisi yok. Lordun ikiz alevi kraliçe olmak için en doğru ve en uygun aday olur. Kaçındığın bu ihtimal en olası ihtimal. Öte yandan esas soru, sıralamayı es geçerek tahtı istiyorsan Su Lordu'nu neyle suçluyorsun?"

"Doğru gelmiyor," diye fısıldadı. "Haftalardır burada uğraşan benim. Toprak Krallığı'nı ben bir araya getirdim. Yıkıntıları ben topladım. Sarayı ben onardım. Tanrıçaları ben geri getirdim."

"Ne kadar çok şey yaptığın değil sevgili dostum, ne yaptığın önemlidir. Şimdi ne yapacağına karar ver. Krallığın için Su Lordu ile görüşecek misin yoksa gururunu mu seçeceksin?"

Toprak Vârisi bedenledi.

Sakinliği ve dinginliğiyle aklına kazınan Hava Sarayı'na kabul edildiğinde omurgasından aşağı sıcak bir ter boşaldığını hissetti. Hava Krallığı ile her zaman biraz mesafeli olsa da diyarda herkesin kendine nispeten yakın bulduğu krallık burası olmuştur. Toprak Vârisi Ayzer için ise burası bambaşka bir kırıklıkla mühürlenmişti. Hayır, hayal kırıklığı değil. Düpedüz kalp kırıklığıydı.

Diyara ilk geldiği zamanlar Hava Lordu Sina tarafından içini hoş eden bir ilgiyle karşılanmıştı. Krallıkların dört bir yanında Hava Lordu ve Toprak Vârisi ile ilgili hikâyeler mırıldanıyor, kimi ozanlar

onların büyük birleşme töreni için şarkılar besteliyordu. Onu öptüğü zamanı anımsıyordu, kalbini tekrar attıran bu duygu için hevesli ve istekliydi. Kütüphanede sakladığı vârisi ortaya çıkana kadar da hayallerini süsleyen bir beyaz atlı prensti. Sina karmaşa olarak tanımladığı bu durum için ondan af dilemişti ve Toprak Vârisi de anlayışla karşıladığını söyleyerek özrünü kabul etmişti. Ama esasında onu hâlâ affedememişti.

Tanrıçaların dönüşünden beri bu ilk yüz yüze karşılaşmalarıydı. Karanlık çökmüştü ve vârise yalnızca nagueli eşlik ediyordu. Hava Lordu ve Hava Vârisi onu sarayın ön bahçesinde kabul ettiler. Toprak Vârisi resmi tüm prosedürlere uygun şekilde ikisini de selamladı.

"Hoşgörünüz için teşekkürler," diye söze ilk giren kişi oldu. Sina'nın yüzü bir şeyi ele vermiyordu ama Sonay kendine hâkim olmak konusunda lordu kadar iyi değildi. Belki de hislerini gizleme gereği duymuyordu. Toprak Vârisi'nin burada olmasından açıkça memnun değildi.

"Herkesin kendini anlatma şansı olmalı," dedi Sina yumuşak bir sesle.

"Lütfen," dedi Ayzer ikisine de hitaben. "Diyarı yerle bir etmişim gibi davranmayın."

"Etmedin mi?" diye lafını neredeyse ağzına tıkayan Hava Vârisi oldu.

"Tanrıçaların dönmesi gerekiyordu."

"Bu tek başına alabileceğin bir karar değildi," diye hatırlattı daha makul olan Hava Lordu.

"Arın ve Nova bu ihtimali hepimizden gizlerken tek başlarına karar aldılar," diye hatırlattı Toprak Vârisi karşılık olarak. "Ama suçlu olan ben miyim?"

"Öncelikle..." Hava Lordu elini kaldırıp daha yüksek bir şekilde çıkışmak üzere olan vârisini engelledi. Hava Vârisi lorduna onaylamaz şekilde baksa da karşı koymadı ve sessizce beklemeye koyuldu. "Yanlışı başka bir yanlışla düzeltmeyeceğimizi anlamamız gerekiyor," diye devam etti Hava Lordu. "Ve sonuçlarını düşünmeden eylemlerde bulunmamamız gerekiyor. Kimi zaman düşünmeden attığımız adımlar en çok bizim ayağımıza dolanabilir."

"Buraya nutuk çekmek için mi çağırdınız yoksa Arın tenezzül edip benimle konuşacak mı?"

"Yolu biliyorsun." Hava Vârisi kenara çekilip dik dik ona baktı.

Toprak Vârisi her zerresi ile rahatsızlık duyacağı görüşme için sarayın kapılarından içeriye girdiğinde nagueli yanında sessiz bir gölge gibi hareket ediyordu. Burada olmak yeterince zor değilmiş gibi bir de onun ayağına kadar yürümesini istemişlerdi. Koridorun başında bir halu onu ana salonun aksi yönüne doğru eşlik etmeye başladı. Üst kata çıktılar ve bulutlara manzarası olan çalışma odasının önünde durdular. Halu selam vererek geri çekildiğinde Toprak Vârisi nagueline eşikte kalmasını tembihleyerek içeriye girdi. Kapı arkasından kapandı. Tahta oturur gibi bir koltuğa yayılacağını düşünüyordu ama Su Lordu pencerenin önünde ayakta dikiliyordu. Ayzer ne söylemesi gerektiğini düşünerek daha çok can çekişirken Arın yavaşça döndü ve Toprak Vârisi Su Lordu ile karşı karşıya geldi.

Duruşunu bozmadı, konuşmak için izin istemedi ya da onun bir şey söylemesini beklemedi.

"Benimle bir meselen varsa benimle çözmeliydin," diye diklendi doğrudan. "Yaptıklarımdan ben mesulüm, halkım değil."

"Senin Nova ile meselen neydi?" diye sordu Su Lordu basitçe.

"Hava bulutları bir araya toplar ve yağmur oluşur, çıkan fırtına yıldırımları çağırır ve o yıldırım toprağa düşer. Siz bir araya toplandınız ve ben de krallığım için doğru kararı verdim."

"Demek bir kehanetin var," diye önemsiz bir vurguyla ve alayla güldü Su Lordu.

"Hepimizin olduğu gibi," diye ona hatırlattı Toprak Vârisi. Onları konuşurken duymuştu ve onların kehaneti de pek parlak değildi.

"Sen de tıpkı lordun gibisin," diye yere bakarak bu çok kötü bir şeymiş gibi başını salladı. "O da bir dolu kehanetten korkup yanlış yollara saptı ve sonunda nihai yok oluşa uğradı." Başını kaldırıp buz mavisi gözlerini bütün evrene hitap eder gibi kıstı. "Ben Tanrıların soyuyum, başkalarının kehanetlerini kaderim varsaymam, kaderimi kendim yazarım."

Toprak Vârisi sözlerin şiddetiyle ürperse de soğukkanlılığını korumayı başardı.

"Güç diye övündüğünüz bu mu? İşler sizin istediğiniz gibi gitmediği zaman köyleri susuz bırakmak mı?" Dik durdu ve sözlerini de bakışlarını da sakınmadı.

Su Lordu ilk başta ona bakmadı, bu Toprak Vârisi'ni daha çok kızdırıyor, varlığını sorgulatıyordu.

"Senin güç dediğin ne?" diye sordu Ayzer'in aksine sakince. "İşler istediğin gibi gitmediğinde sana güvenenleri sırtından vurmak mı?"

"Ben doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım."

"Bir dahaki sefere sonuçlarını düşün o halde. Bu diyarda Toprak Vârisi, yaptığımız eylemlerin sonuçları olur. Bu diyarda eğer bir lord veya vârissen yaptıkların seninle değil krallığınla ilgilidir ve yaptıklarının bedelini sen değil, krallığın öder." Yavaş yavaş ona doğru bakışlarını kaldırdı. "Bir savaş başlattın, bu topraklarda senin krallığından biri bir savaş başlattığında sonu iyi olmamıştı."

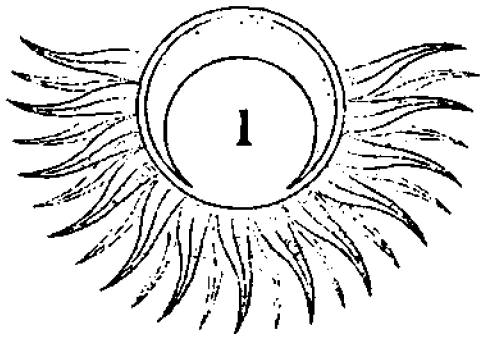
"Evet," dedi Toprak Vârisi. "Sen her şeyini kaybetmiştin!"

"Ve sen de her zaman böyle her şeyini kaybetmişlerin ayağına mı gelirsin?"

"Halkım için buradayım," diye yutkundu.

"Halkın için Tanrıçalara diz çök, benim için zahmete girme. Çıkabilirsin."

Tekrar pencereye dönmeden önce bakışları birbirine kilitlendi ama Ayzer orada kendine ait hiçbir şeye rastlamadı ve ilk kez varlığını sorguladı.

Anlar ve Geride Bırakılanlar

Bir daha dönmeyeceğinizi bildiğiniz bir yerden ayrılırken yanınıza ne kadarını alabilirdiniz? Geçmişimle geleceğimin ortak bir uzantısı gibi duran çirkin, plastik yeşil kolye boynumdaydı ve parmaklarım çıplak tenimde onu çevirip duruyordu. Hava soğuk değildi ama elbisemin üzerine bana oldukça büyük gelen bordo kazağı giymiştim. Kazak Daren'e aitti, ona aldığım ilk şeydi bu yüzden onu da beraberimizde götürmek istedim. Kolumun altında Daren'in benim için kazandığı ve artık en mutlu anımın sahibi olan geceden kalma pelüş ejderha vardı. Ama asıl yanımda götürmek istediğim, havaya karışan ve hiç yadırgamadığım deniz kokusuydu. Ilık esen rüzgârın altında, güneş doğarken, güzel bir düşteymişim gibi saçımın ince tellerini yüzümde dolaştıran esintiyi. Çıplak ayaklarımın altında hissettiğim kum tanelerini... Kıyı evinde geçirdiğimiz her an benimle hayatımın sonuna dek olacak ve sonrasında varlığımın dolaşacağı diyarlarda dolaşacaktı.

Yalnızca masallarda görebileceğiniz Daren Nova krallığı ikimiz için de pek çok şeyle yüzleştiğimiz, öğretici bir yolculuk olmuştu. Kıyı şeridi boyunca tek tük evlerin olduğu, yazlık bir yerleşkede bulunan ev uçurumun ardında kalıyordu. Dünyayla aramıza bir sınır çizmişiz gibi. Camdan ve taş duvarlardan yapılma küçük dünyamız... Esasında dünyanın sınırıydı; benim iki dünyamın.

Ve mutlu anları bana yakıştırmayan gökyüzü bunu da benden almak için bir kez daha tüm sınırları ortadan kaldırmıştı. Şimdi

dönmeli ve çatlakları birleştirmeli, sızıntıların ne boyuta ulaştığını öğrenmeli ve şanslıysam hepimizi bu felaketten kurtarmalıydım. Herkes her zaman biraz hayalperest olduğumu söyler ama bu defa içimde hayallere uzak bir korku vardı. Sadece bu eve değil, bir daha bu anlara dönemeyecekmişim gibi.

"Vakit geldi," dedi Daren. Kumların üzerinde bana yaklaştığını duymamıştım. Kolyeyi iki parmağımdan kurtardım.

Bir an önce krallığıma gitmek istiyordum. Ve bir an önce buraya geri dönmek istiyordum.

"Vakit geldi," diye mırıldandım. Gözlerimiz birbirine çarptığında eğer istersem düşüncelerini duyabileceğimi sandım. Her zamankinden daha yoğun ama bu defa kararsızlıklarla doluydu.

"Dönme vakti." Ağır ağır başını salladı. Ben artık buraya tekrar dönmek istiyordum ama Daren buradan gitmeyi hiç istemiyordu. Benim aksime Elemental'de onu hasretle bekleyen kimse yoktu. Onu, çoğuna benim sebep olduğum sorumsuzluklar ve ödeşmeler bekliyordu.

"Orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz," dedim. "Ama hallederiz." Belli belirsiz gülümsedim. Daren ve Nova krallığının burada yıkılacağını düşünüyordu. Ama ben aynı fikirde değildim. Nasıl olacaktı bilmiyorum ama dağıttığımız her şeyi birlikte toplayabileceğimizi düşündüm. Çünkü küçük dünyamızda yarattığımız bu mabette bunu başardığımıza şahit olmuştum.

"Birkaç ayarlama yaptım." Güvence verircesine göz kırptı ve neden bahsettiğimi yine anlamadı. Burada çok yol kat etmiştik ama aşamadığımız bir konu vardı. Daren'in bana olan güvensizliği. On yıllarca kötüyü oynamak onda herkesin hakkında kötü şeyler düşündüğü yargısına yol açmıştı. Bu konuda yanılmıyordu. Diyar ona hayran sayılmazdı. Ama benim ona verdiğim değeri de görmüyor belki de hâlâ buna inanamıyordu.

Ve bazen diyara okyanusu geri getirmenin bile daha kolay olduğunu düşünüyordum.

Yine de bundan çoğu zaman nefret etse de ben Su Krallığı'nın vârisiydim, biz pes etmezdik.

"Elbette yapmışsındır."

"Kolay olmayacak," dedi. Dağların ardında iyice yükselen güneş onun arkasında kalıyordu. Alev ve ışık lordu. Benim gözümde hep böyle parladığından bihaberdi.

"Kolay olsa bize yakışmazdı." Pelüş ejderhayı ona doğru sallayarak güldüm. Dönüşümüz konusunda daha rahat olan da daha inançlı olan da bendim.

"Bir şey daha var." Derin bir soluk aldı ama bunu benim gibi deniz kokusuyla harmanlanmış havayı içine çekmek için yapmadığı aşikârdı. Farklı bir huzursuzluğu vardı.

"Nedir?" diye sordum.

"Diyara ayak bastığın anda diyar bunu bilecek," dedi. "Ve diyarın bildiğini Tanrıçalar da bilir."

"Kaçmamız gerekecek." Bu büyük bir sır değildi. Orada ortalığın daha beter karıştığını biliyorduk. Tanrıçalar ikimizi de ellerinde çiçeklerle karşılamayacaktı ama sonuçta diyar epey büyüktü ve bizim de elimiz kolumuz epey uzundu. Yapmamız gereken tek şey Arın'a ulaşmaktı.

"Kaçamayız," dedi. Bakışları küçüldü. "Kaçamazsın," diye düzeltti.

"O halde savaşacak mıyız?" Buna da hayır demezdim doğrusu. O cadılar beni yeterince sinirlendirmişti. Hâlâ onların tek kozu olduğum için doğrudan bana bir şey yapabileceklerini sanmıyordum. Asıl planları benim üzerimden Arın'a zarar vermekti.

"Hayır, Nova. Hayır. Tanrıçalarla savaşamazsın." Ses tonu daha karanlık ve kasvetli bir hâl aldı.

"Beni burada bırakmaktan bahsetmeyeceksin değil mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bu mümkün değildi. Beni buna ikna edemezdi.

"Hayır, artık güvenli değil." Eliyle boynunu ovdu. Bir türlü ağzındaki baklayı çıkaramadığı için yaşadığı iç sıkıntısı canımı sıkmaya başlamıştı.

"O halde?" diye kaşlarımı kaldırıp devam etmesi için elimi sallayarak onu teşvik etmeyi denedim.

"Seni diyara götüreceğim ama senin kim olduğunu bilmeyecek."

Kim benim kim olduğumu bilmeyecek diye sormak üzereyken güneş tamamen doğdu ve gökyüzünü ele geçirdi. Işıltıları artık o kadar cezbedici değildi, gözlerimi kamaştırdı. Gün tamamen aydınlanmıştı ve aydınlanan tek şey gün değildi.

Ne söylediğini anlamam çok da vakit almadı ve birden hava benim adıma boğucu bir hâl aldı.

"Hayır," dedim geriye çıkarak. "Hayır, Daren!"

Senin kim olduğunu bilmeyecek.

"Daha güvenli," dedi.

Diyar. Kahrolası diyar benim kim olduğumu bilmeyecek. Daha önce bilmediği gibi. Daha önce bu yüzden yaşadığım onca mutsuzluğa rağmen.

"Güçlerim olmazsa nasıl daha güvende olabilirim?" Bir adım daha geriye çıktım. Benden yine izimi alacaktı, benden yine vârisliğimi alacaktı. Diyara ilk geldiğimde nasıl gizlediyse beni yine öyle gizleyecekti.

"Su Vârisi olmazsan kimsenin dikkatini çekmezsin," dedi. Bana doğru temkinli bir şekilde yaklaştı. Alev mavisi gözlerindeki kararsızlık uçup gitmişti. Bunu yapacaktı ve kesinlikle beni buna ikna edecekti.

"İstemiyorum." Ses tonum güçsüzleşti. Kesinlikle istemiyordum ve itiraz etmeyi, kıpırdanıp durmayı, pelüşü sıkmayı bırakıp bir anlığına düşünürsem bunu mantıklı bulacaktım. Ama bunu mantıklı bulmak istemiyordum. Daha önce bunu ona ben teklif etmiştim ama şimdi şartlar değişmişti.

"Daha işimiz bitmedi," dedi. "Lilith'i uyandırmak istiyorsak toplamamız gereken şeyler var. Ve bunu diyarda yapmalıyız." Bana doğru bir adım daha attı. Yüzümde yenilgimi gördü. "Seni oraya götürmenin tek yolu da bu." Şimdi onun da sesi yumuşamıştı. Ellerini omuzlarıma bastırdı. "Uzun sürmeyecek, söz veriyorum."

Düşünmeye çalışıyordum ama artık sağlıklı düşünmek çok zor hale gelmişti benim için. Başımı kaldırıp ona baktım ve ona güveniyor muyum diye anlamaya çalıştım. Bana zarar vermezdi ama onun kim olduğunu da biliyordum. Ve ikimizin arasında büyük yarıklar açacak bir oyunu daha olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Bana yapacakları değil, benim için yapabilecekleri korkutuyordu beni.

Diyara döndüğümü bir süre dahi gizleyebilirsek Arın'a daha kolay ulaşabilirdim. Ve Arın'a ulaşmak şu an ilk önceliğimdi. Krallığıma dönmek zorundaydım.

"İyi," dedim karar vererek. "Yap." Mutsuz bir şekilde kollarımı göğsümde birbirine kavuşturdum. Bu benim için oldukça gurur kırıcıydı.

Avucunu yüzüme, izimin tam üzerine bastırdı. Gözlerimi kapattım. İlk defa dokunuşundan kaçınmak istiyordum. O izi geri alana kadar çok şey yaşamıştım. Ve daha kimseyle tanışmadığım krallığıma güçsüz bir vâris olarak dönmeyi planlamamıştım. Onların karşısında zaten yeterince mahcup hissedecektim ama en azından onurum benimle olur diye düşünüyordum. Şimdi hem kaçak hem de yeniden sigili bile olmayan vâris olacaktım. Ne mutlu bana.

"Bırakmıyorsun," dedi azarlar gibi.

Gözlerimi açıp ters ters bakışlarına karşılık verdim.

"İlk seferinde benim bir şey bırakmama gerek kalmamıştı." Diyara ilk götürüldüğümüz gün, okul koridorunda beni köşeye sıkıştırıp hiç de zorlanmadan bana ait olan her şeyi benden alması sadece saniyelerini almıştı.

"İlk seferinde ne olduğundan haberin yoktu. Şimdi var ve tutunuyorsun. Bırak, Nova." Gülümseyecek gibi oldu ama dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kolaysa sen lord olmayı bıraksana." İyice somurttum.

"Öyle bir şansım olsa bırakırdım," dedi ve bu, duraksamama neden oldu. Daren hiçbir zaman üzerine yığılan tüm bu sorumlulukları istememişti. Ama bununla ilgili hiç açık açık konuşmamıştık.

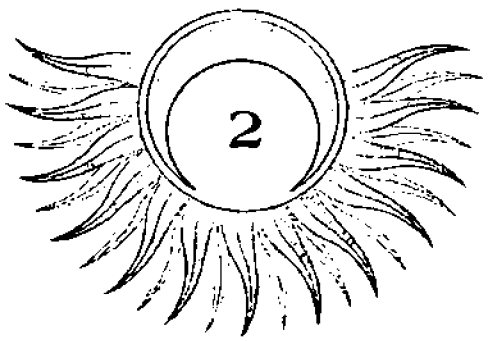
Onun kadar güçlü olmak hâlâ öğrenmeye çalıştığım bir durumdu. Nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Bu gerekli diyerek kendimi telkin ettim. Geçici bir süre için böyle olmalı. Bu sadece geçici bir veda. Bunlara alışmış olmalıyız. Ama her zaman döneriz. Su Krallığı öyle yapar. Biz her zaman döneriz. Ve bazen kendimize bile. İçimde bir şeyleri istemeyerek de olsa bıraktım. Bir ağırlığı, büyük bir hissi atar gibi silkelendim. Birini sevmekten vazgeçer gibi. Ve gitti. O kadar hızlı çekildi ki üzerimden ardından gelen buhran gözlerimin dolmasına neden oldu.

Bu defa işe yaradığını anlamak için sıcak temasının kesilmesine gerek yoktu. Ama yanağımdaki elini yüzümü hafifçe, teselli edercesine okşadıktan sonra çekti. Gözlerimi açtım.

"Hazır mısın?" diye sordu isteksizce.

Ağır ağır başımı salladım. Nefesimi düzenlemeye çalışıyordum ama enerjim kırılmıştı.

Ellerimi tuttu. Derin bir nefes aldı ve haftalarımızı geçirdiğimiz yere son kez baktı. Sadece ikimizin olduğu. Bize ait küçük bir dünya gibi görünen yere. Hiç ama hiç mutlu değildi. Bakışları beni silkeledi. Kaç kez bu şekilde hiç istemediği şeyler yapmıştı? Bir noktadan sonra kolaylaşıyor muydu? Küçük bir çocuğun kırgınlığını taşıyan gözleri kolaylaştığını söylemiyordu. Orada tükenmişliği görüyordum. Ama sönmemek için direniyordu. Parmaklarımın arasındaki parmaklarını sıktım. Bakışlarını bana çevirdi ve bir anlığına benimle de vedalaştığını sandım. Kaşlarımı çatmama zaman bırakmadı ve bedenledi.

Yolcular ve Zorunlu Yolculuklar

Bedenim sendeledi. Baş dönmesinin geçmesi için birkaç saniye bekledim. Yeniden gözlerimi açtığımda hâlâ ellerimi tutuyordu. İkimiz de etrafa baktık. Dengemi kazanmak için bacaklarıma verdiğim ağırlığı kontrol etmeye çalıştım. Havaya karışmış deniz kokusunun yerini kül ve kor almıştı. Kaşlarımı çattım.

Ateş Krallığı.

"Neden buradayız?" diye sordum. Pelüş kolumun altından kayarken tutmak için ellerimi onunkilerden çektim. Sarayda, ana salonun içindeydik. Etrafta her zamanki gibi kimse yoktu. Karanlıktı. Yüksek tavanda asılı avizenin üzerinde zayıf ışıklar saçan mumlar epey erimişti. Avizenin kara demiri bile gözüme eskimiş göründü. Duvarlardaki renkler soluktu. Çıt çıkmıyordu. Son gördüğüm halinden daha yaşanamaz gelmişti birden.

"Aklında daha iyi bir yer mi vardı?" diye sordu kendi etrafında dönerek.

"Hayır," dedim. "Örümcekleri epey özlemiştim."

Pis pis güldü.

Derin derin iç çektim.

"Eve geri döndük, ha?" diye mırıldandım. İzimi aldığı için diyarla bağ kuramıyordum, diyarı hissedemiyordum ve şimdi krallığımı ve Arın'ı da hissedemiyordum. İçimdeki şüpheli bir taraf bunu umarım bu yüzden yapmamıştır diye dürtüp duruyordu.

"Buraya ev mi diyorsun?" Omzunun üzerinden kaşlarını kaldırarak güldü.

"Sen demiyor musun?"

Sessiz kaldı.

"Nereye?" diye sordum o yürümeye başladığında arkasından.

"Gidip güzel şaraplarımdan birini içeceğim."

Pelüşü salondaki büyük masanın üzerine bıraktım. Ateş Sarayı'nda pelüş bir ejderha. Bu neredeyse gülmeme neden oluyordu. Bahse girerim krallığı Daren'den daha iyi yönetirdi ama bunu ona söylemek gibi bir delilik yapmadım. En azından beni kızdırana kadar beklemeye karar verdim.

"Birilerine haber vermemiz gerekmiyor mu?" diye onu takip ettim.

"Sen yazmaya başla bir ara yollarız." Sesi labirent gibi koridorlarda yankılanıyordu.

"Ne yazmaya başlayayım?"

"Bilmem," dedi. "Mektup herhalde."

"Ne diyorsun sen?" Adımlarımı hızlandırdım. Koridorlar soluk sarı renkli duvar kâğıtları ile döşenmişti. Duvarların kenarında gümüş lambalar hafifçe parıldıyordu. Ateş Sarayı her zaman fazlasıyla sıcak olmuştur ve eğer istenmeyen misafirseniz sıcak sizi boğacak hale gelebilir.

Ateş Lordu'nun saraydaki favori yerinin mutfak olmasına artık yabancı değildim. Mutfağın ilerisinde, mahzene indiğini bildiğim kalın ahşaptan kapı açıktı. Gerçekten şarap peşinde olduğuna inanamıyordum. En azından bunca zaman boş olmasına rağmen etrafta gerçekten örümcek ağları yoktu.

Kapıdan geçebilmek için eğilmişti ve elinde çok koyu renkte bir şişe vardı. O kapının cinler için yapıldığını düşünüyordum ama aşağısına inmeyi aklımdan bile geçirmezdim. Orada gerçekten birilerinin kafatasından şarap yaptığını düşünüyordum.

"İnsan kızı artık sihirli topraklardayız, birilerine haber vermek için düşünebilmem yetiyor." Gözlerini açarak işaretparmağını kafasının hizasında daire çizer gibi salladı.

"Nereden bileyim ben tilki kurnazı kafandan neler neler geçiyor."

"Ah bir bilsen neler neler geçiyor." Şişenin mantarını dişleriyle açıp kafasına dikti. Gören de kırk yıl kırk gece susuz kaldığını sanır-

dı. İnsan yiyeceklerine bayılmamıştı ama içkilerden nefret etmişti. O yüzden yadırgamadım ama sarhoş olmak istiyorsa önce benim şu meseleyi halletsek iyi olurdu.

"Kime haber verdin?" diye sordum. Bana cevap vermek yerine şişeyi yeniden kafasına dikti. "Ne biçim lordsun sen, evsiz gibi şarap mı içilir?"

"Diyar havası seni çarptı herhalde," dedi. "Derdin ne?"

Huysuzca omuz silktim. "İzimi aldın başka derde gerek mi var ki bu diyar dert dolu. Ve bir an önce krallığıma dönmek istiyorum. Arın'ı görmek zorundayım." Ve Tayga'yı görmek zorundaydım. Ama şimdi güçlerim olmadığı için tek çarem Daren'di. İşte beni huzursuz eden de tam olarak buydu. Cinnet de geçirsem istemediği sürece beni buraya kapatabilirdi.

Ve dürüst olmak gerekirse esas ejderha oydu ve herkes onun beni sarayına kapatmak istediğini biliyordu.

Ve yine dürüst olmak gerekirse, şimdi değildi. Şimdi olmazdı. Başka bir zaman bunu bir seçenek olarak düşünebilirdim ama şimdi olmazdı.

"İşte geldi," dedi. Kaşlarını kaldırıp uzakta bir yeri dinler gibi kulağını kapıya doğru kaldırdı. Ben bir şey duyamıyordum. Nasıl duyacaktım ki, sıradan alfinlerden bile daha sıradandım artık. Kollarımı göğsümde birbirine kavuşturdum. Bu kadar huysuz hissetmeyeli epey olmuştu. Duygu durumumu kontrol edebilmek için ayağımla zeminde ritim tutuyordum. İçeriye giren kişi birden tüm dikkatimi dağıttı.

"Şafak!"

Ateş Krallığı'nın baş muhafızı diyarda çok sevdiğim alfinler arasında epey üst sıralardaydı. Sadakatsizlerin arasına katıldığım dönemde onunla gerçek bir yoldaşlık etmiştik ve sonrasında da Daren'in hem muhafızı hem dostu olduğu için hatırı sayılır zaman geçirmiştik. Elemental'de sihirle her şeye ve her şeyin daha fazlasına sahip olabilirdiniz. Dostlar dışında.

"Vârisim." Hafifçe başını eğmesine karşılık eşikten girdiği anda, ben koşarak gidip boynuna sarıldım. "Seni bile özledim iblisin muhafızı."

Keyifli bir sesle, "Onur duydum Vârisim," diye yanıtladı.

"Geriye çekilmezsen ölü iblis muhafızı olacak," dedi Daren arkadan. Gözlerimi devirdim. "Nasılsın?" diye sordum. "Herkes nasıl? Neler oldu? Hepsini anlat. Hepsini." Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı çıktı ki anlayabildi mi emin değildim. En azından gülüyordu ve bu benim de gülmeme neden oldu.

"Emredersiniz Vârisim, nereden başlayayım?" Ateş Krallığı alaycılığıyla ünlüdür ama muhafızı en az lordu kadar ukala ve küstahtır. Neyse ki bu yanlarını seviyordum çünkü ben de onlardan pek geri kalmıyordum.

"Ne zamandan beri su şarlatanlarından emir alıyorsun?" diye sordu Daren.

Ona ters ters bakarak geri çekildim.

"Lordum o su şarlatanı için yapmadık şey bırakmadığından beri," dedi Şafak kinayeyle ve ona doğru birkaç adım attı. Sonra yumruğunu göğsüne bastırıp, "Lordum," diyerek başıyla selamladı. İşte tam olarak bunu kastediyordum, birbirlerine karşı da böylelerdi ama Şafak her zaman resmiyeti de araya sıkıştırıyordu. Bu da onun sevdiğim özelliklerinden biriydi. Çünkü Daren'i başka hiç kimse lord gibi görmüyordu.

Daren baygın bakışlarla sahte resmiyeti bırakalım dercesine hızla başını salladı. Dolaptan aldığı iki kadehe düzgün bir şekilde şarap koyup birini Şafak'a uzattı. Diğerini kendi önüne alıp mutfaktaki kocaman ahşap masaya karşılıklı oturdular. Ben de masanın etrafında dönüp zıplayarak masanın üzerine oturdum.

"Tatiliniz nasıl geçti?" diye sordu Şafak.

"Keyfine bakılırsa seninki daha iyi geçmiş," diye tersledi onu Daren.

"Bomboş krallık," dedi Şafak. "Hiçbir muhafızın işi benimki kadar kolay olamazdı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve şimdilik çenemi tuttum. Gerilimi hissediyordum ve içgüdülerim bana bu konudan uzak durmamı söylüyordu. Daren benim için veya benim yüzümden, artık ayrımını yapmak zordu, krallığını ikinci kez terk etmişti. Sorumluluk muhafızına kalmıştı ve muhafızın yerine kendimi koyduğumda mutlu hissetmedim. Dahası muhtemelen beni suçluyordu ve ben haksız olduğunu da söyleyemezdim.

"Neler oldu?" Resmiyete dönen Daren oldu.

Gözlerim oldukça büyük olan mutfakta dönüp dolandı. Kendi aralarında konuşmaları için zaman tanıdım. Baktığım her yerde Daren'in kıyı evindeki hareketlerini arıyordum. Burası o kadar modern bir mutfak değildi. Taş tezgâhın üzerinde kamado ocak vardı. Daren'in daha önce o ateş çukurunda yemek pişirdiğini görmüştüm. Ocağın üzerinde asılı antika görünümde bakır kaplar vardı.

"Ayaklanma çıktı." Şafak kadehi kafasına dikti ve elinin tersiyle ağzını silip ne bekliyorsun dercesine lorduna baktı. Ayaklarımı sallamayı kestim ve acaba çıkıp onları yalnız mı bıraksam diye düşündüm.

Koyu gri renkteki dolaplar dikdörtgen şeklinde olan mutfağın boydan boya iki kenarını çeviriyordu. Bakır kulpları isli ve dumanlı mutfak havasını daha kasvetli hale getirse de sarayın doğu cephesine bakan, uzun pencereler gökyüzünü içeriye taşıyordu. Diğer tarafta oldukça büyük bir kil fırını ve mutfağın tam ortasında da oldukça büyük olmasına rağmen çok az kişinin etrafında toplandığını tahmin ettiğim sağlam bir ahşap masa vardı. Tavandaki devasa bakır avizeye göre odanın ortasına gelecek şekilde konumlanmıştı.

"Niye bana haber vermedin?" diye sordu Daren daha ciddi bir ifadeyle. İçkisinden içmiyordu ama parmakları kadehin etrafındaydı.

"Onları hizaya sokmak için biraz geç kaldın, Daren."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye kaşlarını kaldırdı Daren. Beni geren lord tonlamasını kullanmıştı. Böyle anlarda sesi daha sert ve kelimeleri daha kusursuz oluyordu. Bu tonlamayla ne söylerse söylesin yanlış bir şey yapıp yapmadığınıza dair şüpheye düşer ve kendinizi düzeltmek zorunda hissederdiniz. Bende bile bu etkiyi yaratıyordu ve bu diğer herkes için daha kötü olduğu anlamına gelirdi.

"Affedersin," dedi Şafak. Duruşunda bir sorun yoktu ama duruşunu düzeltti. "Haber vermedim çünkü dağılmalarının daha iyi olduğunu düşündüm." Ateş Halkından bahsediyordu. "Onların başına çorap örüyorlar. Bazıları kontrolden çıktı ama çoğunu toparladım. Diyar Tanrıçaların kontrolü altına girdi, onlardan habersiz hiçbir şey yapamıyoruz. Herkes kendi sınırlarına hapsedildi."

İşte bu söylediğine kayıtsız kalmak benim için zordu. Öte yandan diyarda olmadığımız zaman boyunca Daren'in burayla iletişim kur-

duğundan hatta bazen buraya geldiğinden şüpheleniyordum. Bana böyle bir şey olmadığını söylemişti. Ama şimdi Şafak ile haberleşmekten bahsediyordu ama ben şimdi onu sorgulayamazdım. Bunu yapmasından nefret ediyordum.

Daren'in parmakları kadehin etrafını sıkıca kavradı, masanın üzerinde kendine doğru çekti. "Sina ile görüşmeni istemiştim."

"Mümkün değildi," dedi Şafak. "Kimse kendi krallık sınırlarından dışarı çıkmıyor. Tanrıçalar bu konuda çok katı ve çok sert bir baskı uyguluyorlar. Diyarı yeniden eski günlerine bu şekilde kavuşturacaklarını düşünüyorlar." Muhafızın omuzları düştü, benimse içimde bir acı kabardı. Diyarı Amon'dan önceki, Arın'ın hüküm sürdüğü en iyi zamanlarında düşlerken daha da kötüye gitmişti her şey. Ve burada olmamamız bunu sadece daha kötü hale getirmişti.

Artık gerçekten içine saklandığımız baloncuk patlamıştı ve şimdiden duyduklarım en kötüsüne hazırlanmadığımı kanıtlamıştı.

"Su," diye araya girdim daha fazla dayanamayarak. "Arın nerede, halkım nerede?" Onların bir krallığı yoktu. Onların kalabilecekleri bir sarayları yoktu. Arın tek başınaydı ve onu yeni uyanmış bir halkla tek başına bırakmıştım. Savaş meydanından resmen kaçmıştım.

"Tanrıçalar Su Halkına Arın'a olan bağlılıklarından vazgeçmeleri karşılığında krallıklarını teklif etti ama..."

"Elbette hiçbiri kabul etmedi," dedi Daren. Kadehi dudaklarına götürdü.

Cevabını onlardan duymama gerek yoktu. Zaten biliyordum. Kalbimin attığı anlardan biliyordum. Kabul etmez, pes etmez ve boyun eğmez krallığın ruhunu taşıyordum.

"Elbette," diye öylesine onayladı Şafak. "Arın onları şelalelere götürdü. Mağaralarda yaşadıklarını duydum." Bir bana bir Daren'e bakıyordu. Onun da en az benim kadar Daren'in düşüncelerinden haberi olmadığı aşikârdı. Ve yine, en az benim kadar Daren'in bir sonraki adımını merak ediyordu.

"Orası nerede?" diye sordum. Ve bunun Daren'e bir fikir vermesini ya da harekete geçirmesini umdum.

Şafak cevap vermeden önce onay bekler gibi Daren'e baktı. Bu benim daha da gerilmeme neden oldu. Daren diyara döndüğümüz-

de her şeyin değişeceğine koşulsuz inanıyordu. Aptal değildim, birçok şeyin değişeceğini pekâlâ biliyordum ama kendi yazgımı yazacağımı da biliyordum. En azından onu başkasının ellerine bırakmayacaktım. Ve endişelerinin ona kötücül bir şeyler yaptırmasından çekiniyordum.

Cevap vermesi için dik dik Şafak'a baktım. Masanın üzerine çökmüş olabilirdim, ona ve krallığına karşı kendimi mahcup hissedebilirdim, sigilim ve güçlerim şu an bende olmayabilirdi. Ama ben Su Krallığı'nın vârisiydim. Bir vâristim.

"Uzak," dedi nihayetinde. "Epey uzak."

"Benim Arın'ı görmem lazım."

"Güvenli değil," derken yeniden gözü Daren'e kaydı Şafak'ın. "Oraya bedenleme yapılamıyor ve yollar da kapalı. Dışarıya çıktığın anda sorgulanıyorsun. İzinsiz kafamızı dışarıya çıkaramıyoruz." Bıkkın bir şekilde kadehinin dibinde kalanı da kafasına dikti.

"Kimleri görevlendirdi?" diye sordu Daren.

"Kendi askerleriyle geldiler. Işık bekçileri her yerde nöbet tutuyor."

Sınırın öte tarafında, insanların arasında yolumu kesen adamı anımsayınca midem bulandı. Otoparkta karşıma çıkmıştı, daha önce gördüğüm hiçbir alfine benzemiyordu. Beni diyara geri götürmek için emir aldığını söylemişti. Daren yetiştiğinde adam beni sihirli bir şekilde bağlamış ve boğmak üzereydi. Onu yakıp küle çevirdikten sonra onun bir ulak olduğunu söylemişti Daren. Işık bekçileriyle ilgili aklımda beliren tek görüntü saçları olmayan o adam oldu.

"Ne istiyorlar?" diye sordum. "Amaçları ne?"

"Lordların ve vârislerin koşulsuz yemin etmelerini istiyorlar. Bağlılığın tam zamanlı kendilerine geçmesini istiyorlar. Diyara hükmeden kişinin artık krallıkların ishaları olmasını istemiyorlar." Hepsinin birer saçmalık olduğunu düşünüyor olmalıydı, başını sallayıp absürd bir durumla karşı karşıya kalmışçasına güldü.

"Katılan oldu mu?" diye sordu Daren.

"Hayır," diye cevap verdi Şafak. "Hava Krallığı da karşı çıkanların arasında." Bunu belirtmesi gözümden kaçmadı. Hava Krallığı her zaman uzlaşmacılığıyla bilinirdi. Hava Lordu Sina halkını ve krallığını hiçbir zaman doğrudan tehlikeye atmazdı. Önceliği kendi

krallığı olmuştu ve bu sayede Büyük Yıkım'da bile en az zararı onlar görmüştü. Belki de diyarın ve hepimizin onlardan öğrenmesi gereken şeyler vardı. Diğer herkes, en başta benim krallığım, isteklerimiz uğruna uzlaşmayı değil, savaşmayı tercih ediyorduk. Ve bunun sonuçları hepimiz için ortadaydı.

"Sadece..." diye soluklandı Şafak.

"Ayzer mi?" diye sordum. Sürpriz olmazdı. Bundan bahsederken çekinmesine gerek yoktu. Hayatımın çoğunda kız kardeşim gibi gördüğüm en yakın arkadaşım, Toprak Vârisi olduğundan beri önceliklerini değiştirmişti. Tanrıçaları geri getiren oyken onların yanında yer alması beklenmedik şey değildi.

Şafak başını salladı. "Onların yanında. Toprak Halkı da onu dinliyor. Ama Tanrıçalar yine de Toprak Lordu'nun da bağlılığını istiyor." Altında ne yattığını bilmediğim imalı bakışları Daren'in üzerinde uzun bir süre duraksadı.

Amon'un ölümüyle melez oğlu olan Daren artık Toprak Krallığı'nın da ishasıydı. Koruyucu lordu. Dünya tersine de dönse Daren Tanrıçaların tarafında olmazdı bu yüzden üzerinde durmadım.

"Kimse boyun eğmezse ne olacak?" diye sordum.

Daren şarabından koca bir yudum alıp güldü.

Şafak cevap verip vermemek konusunda kararsız kalmıştı. Kaşlarını kaldırdı ve lordundan komut bekledi. Daren uzun bir bakışmadan sonra kadehi masanın üzerine bırakıp bana bakabileceği şekilde döndü.

"Yeniden yaratılış," dedi. "Herkesi yok edecekler."

Kelimeleri bazen asıl anlamlarından farklı kullanırız ama şu an o anlardan biri değildi. Lafın gelişi söylemiyordu. Bir masaldan ya da efsaneden bahsetmiyordu. Dahası, daha önce olmamış bir şeyden de bahsetmiyordu.

"Dalga geçiyor olmalısın..."

"Düzen bozulduğunda yapılacak budur. Bu diyarda düzen bozulalı uzun zaman oldu. Onları hapsettiği için Amon'a kin duyuyorlar ama sadece Amon'a değil, ona karşı çıkıp Tanrıçaları kurtarmak adına bir şey yapmadığımız için hepimizi suçluyorlar." Daha çok homurdanıyordu. Olup bitenler sadece yaz gecesi deniz kenarı yü-

rüyüşünü bozan sivrisineklermiş gibi. Ama ben kaşındığımı değil, kanımın çekildiğini hissediyordum.

"Amon'a yardım eden ve bütün bunların başımıza gelmesine neden olan, onlardan biriydi!" diye sitem ettim. Eğer Tanrıçalardan biri Amon'a yardım etmeseydi savaş da yıkım da bu noktaya gelmeyecekti. Amon'un sınırları yoktu ama gücünün sınırları vardı ve o noktada ilahilerden biri ona destek vermişti.

"Kendilerini de suçlu buluyorlar," dedi Daren başını onaylarcasına aşağı yukarı sallayarak. "O yüzden yok etmeye bu kadar meraklılar."

Tanrıçalar ve intiharları...

"O halde ne yapacağız?" diye sordum ve daha çok tedirgin oldum. "Arın'la konuşmak zorundayız, bir planı olmalı. Muhakkak vardır."

"Tanrıçaları yenmenin yolu yoktur," dedi Şafak bir şeyi netleştirmek isteyerek elini salladı. Onu görmezden geldim, bu defa ben Daren'e baktım çünkü sevgili annesinden, cehennem kraliçesinden bahsetmek için çok uygun bir andı.

Ateş Krallığı'nın baş muhafızının buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Sabırsızdım ve bir an önce sonuca varmak istiyordum. Ve sonuç krallığıma dönmekti.

"Bir yolu var," diye omuz silkti Daren. "Lilith'i uyandıralım diyoruz."

Önce bunu bu şekilde mi söylüyorsun cidden diye ters ters ona baktım ama meraklı gözlerim boğuluyor gibi görünen muhafıza dönmek için aceleciydi. Kendine Lilith adını takan Ateş Leydisi Vera hakkında benim bilgilerim kısıtlıydı ama kısıtlı bilgilerim arasında bile dönmesi için can atılacak biri olmadığını biliyordum. Ateş Muhafızı eminim en güzide anılara sahipti bu da neden yüzünün kardığını ve neredeyse kusacakmış gibi göründüğünü açıklıyordu.

Şafak ciddi olup olmadığımızı sorgularcasına bir ona bir bana baktı. Ağzını açtı ve tekrar kapattı. İtiraz eder gibi işaretparmağını kaldırdı ve sonra elini yumruk yaptı. Yumruğunu ağzına dayayıp başını eğdi ve derin düşüncelere daldı. Daren kadehlerine yeniden şarap doldururken Şafak ayağa kalktı ve volta atmaya koyuldu. Müdahale etmemiz gerekecek mi diye Daren'e bakıyordum ama o kahrolası içkisiyle meşguldü.

"Her şeyi bir kenara bırakırsak," dedi Şafak nihayet konuştuğunda. "Bunun ne faydası olacak?" Harflerin hepsi ayrı bir hayret nidası içeriyordu. Metnin altını kazsam 'Siz aklınızı mı kaçırdınız' yankısını hecelere ayrılmış şekilde bulacağıma emindim.

"Nova onun ortalığı karıştırmasının iyi olacağını düşünüyor, ben de bunun bize zaman kazandıracağını düşünüyorum." Pası bana attığı için yerimde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Ateş Krallığı'na olup biten her şeyin dolaylı veya dolaysız her sonuçta sorumlusu olduğum için burada hayranlarım azınlıktaydı. Aslında bir tane bile diyebiliriz. Sadece Daren. İkinci olduğunu düşündüğüm Şafak şu an bana posterime bıyık çizecek bir hayran gibi bakıyordu.

"Ne için zaman kazacağız?" diye sordu başını ağır ağır benden lorduna çevirerek.

Buna büyük oranda memnun olmuştum, ta ki Daren konuşana kadar.

"Işık şehrine haber göndermek için."

Öncelikle onun zaman kazanma düşüncesinden haberim yoktu. İkincisi Işık şehrinden haberim yoktu. Üçüncüsü bir yere mesaj göndereceğimizden haberim yoktu. Dördüncüsü işte kahrolası bundan bahsediyordum. Bana güvenmediği yetmiyordu, benim de ona güvenmemem için bana bir sürü sebep veriyordu.

"Orası da neresi?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Işık şehrine nasıl haber göndermeyi düşünüyorsun?" dedi Şafak daha imkânsızmış gibi. "Lordların böyle bir gücü yok, Tanrıçaların bile böyle bir gücü yok." Volta atmayı kesse de her kelimede hareket ediyordu. Kendini sıktığı ortadaydı ve sabrın Ateş Krallığı'nın iyi oldukları konulardan biri olmadığı da ortadaydı.

"Öyle mi?" diye kurnaz bir şekilde güldü Daren. "Peki ya Gökyüzü Vârisi'nin?"

Şafak bir müddet duraksadı...

"Ben yine hiçbir şey anlamıyorum!" dedim.

"Tanrıçalar diyardan sorumlu ama birileri de Tanrıçalardan sorumlu. O birilerine bunlar yaramazlık yapıyor diyeceğiz baloncuk." Bana doğru göz kırptı. Rahatlığına sağlam bir tekme atmamak için kendimi tuttum.

"O birileri kim?"

"Yıldız mensupları," dedi Şafak. "Ama nasıl..." Kendi kendine sayıklıyordu. Ama o en azından bir şeyleri anlıyordu.

"Daren neyin peşindesin sen?" Masanın üzerinden atlayıp karşısına dikildim. "Arın'ı görmem gerekiyor. Bunu biliyorsun."

"Önce bir Lilith'i uyandıralım." Kadehini kafasına dikip hepsini bitirdi.

"Bundan emin misin?" diye doğrudan ona sordu Şafak. "Lilith? İşe yaramaz demiyorum ama sen onu yeniden buraya getirmek konusunda emin misin?" Artık endişeli görünüyordu ama endişesi krallığı için değildi, lordu içindi. Bu endişeyi ben de paylaşıyordum ama o cehennem cadısı, Daren'e bir şey yapmaya kalkarsa onu çok sevdiği kolyesiyle boğmaktan zevk alırdım.

"O gudubetlere diz çökeceğime Lilith'le akşam yemeklerini tercih ederim." Söylerken rahat görünüyordu ama gerçek hislerini bilmemin yolu yoktu.

"Her şeyi topladıysan Karadul'u getirebilirim." Şafak da en az benim kadar arada kalmış gibiydi. Ensesini kaşırken pek de istekli görünmüyordu ama karşı çıkmıyordu da. Bu beklediğimden daha kolay olmuştu.

"Daha değil," dedi Daren. "Yazmaları almam lazım."

"Nerede ki?"

Daren biraz doğrularak dudaklarını yaladı. "Prenseste."

Başka bir soru işareti daha. Bana yazmaların diyarda bir yerde olduğunu söylemişti. En kötü ihtimalle yine Antikacı'yı ziyaret etmemiz gerekeceğini düşünmüştüm.

"Prenses olan prenseste mi?" diye sordu Şafak göz ucuyla bana bakarak. Epey şaşırmıştı.

"Aynen," dedi Daren kaşlarını kaldırarak.

"Prenses kim?!" dedim dişlerimi sıka sıka. Kimseyi tanımıyordum, neden bahsettiklerini bilmiyordum. "Orada o kadar zamanımız varken neden bana hiçbir şeyi anlatmadın ki!" diye bağırdım kendimi tutmayı bırakarak.

"Başımı şişirip durma diye. Yeterince soru soruyordun zaten." Sevimli gülümsemesinin pek etkisi olmadı.

"İyi," dedim.

"Lordum," dedi Şafak keyifli bir sırıtışla. "Prensesin kim olduğunu söylüyordunuz."

Daren ona karanlık bir bakış attı.

"Bunun altından ne çıkacak?" diye sordum. Sıkılmıştım. Zaten gergindim ve biraz da sinirli hissediyordum. Bunları bana anlatsa bir dolu soru sorardım doğru ama yapacak başka neyimiz vardı ki zaten?

Bir sürü yemek tarifi, birbirinden saçma bulduğu ama hepsinde ayrı eğlendiğimiz filmler, araba gezintileri, konser, gece yürüyüşleri, kutu oyunları ve benim hayatımın en önemsiz detaylarını sorgulayıp durması dışında...

"Sizin oralarda eski sevgili var mı diye sormuştun ya," dedi ayağa kalkıp. "Öyle bir şey işte." Rahat olmaktan uzak bir tavırla, hâlâ üzerinde olan bordo tişörtünün yakasını düzeltir gibi yaparken gözleri yine de bendeydi.

"Prenses bir eski sevgilin mi var?" Öylece sordum. Bunu neden bu kadar büyük bir mesele haline getirdiklerini anlamamıştım. Nedense Şafak daha büyük bir tepki vermemi bekliyordu. O türden biri değildim. Hem... Her neyse.

Dudak bükerek kısmen dercesine kafasını salladı. "Misafirimdi daha çok ama teknik olarak öyle de söylenebilir."

"Eski sevgiline mi gidiyoruz yani?" Ne sanıyordu ki, yüzyılı geçtim ondan önce de bir insan için birkaç ömür edecek kadar yaşamıştı muhtemelen. Peri masalında ve kurgu roman dünyasında yaşamadığımıza göre elbette hayatında birileri olmuş olmalıydı. Asıl şaşırdığım Elemental'de bir prensesin yaşamasıydı. Ama şu an bunu sorgulayacak değildim.

"Biz gitmiyoruz, ben gidiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. İşte bunu sorgulayabilirdim.

"Niye," diye sordum. Öncelikle beni yanından ayırmadığı için biraz merak etmiştim ama Arın'ın yanına gideceksem benim için hiç mahsuru yoktu. "Zaten gelmek istemezdim, Arın'ı görmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Ama neden birini göndermek yerine sen gidiyorsun ki?" diye eklemeyi ihmal etmedim.

"Benden başkasına vermez. Önemli yazmalar bunlar." Yanıma geldiğini saçlarımı kenara çekene kadar fark etmemiştim.

"İyi," dedim. "Ne zaman gidiyorsun?" Hareket etme içgüdüsüyle saçlarımı tek omzumda toplayıp parmaklarımın arasında kıvırdım.

"Hemen."

Bu yolculuk için heyecanlı görünüyordu.

"Çok heveslisin." Bunu söylerken doğrudan bir şey ima etme niyetinde değildim, sadece diyara dönmek için bile bu hevesin yarısına sahip değildi, bu yüzden hazırlıksız yakalanmıştım.

"Yüzün mü düştü senin?" Biraz keyifle başını yana doğru yatırdı.

"Elemental bu haldeyken senin eski âşıklarını kafama takacak değilim," diye içtenlikle gülümsedim. Tamamen dürüsttüm. Şu an kafamı kurcalayan tek şey krallığıma dönmekti. Arın'ı ve Tayga'yı görmek için yanıp tutuşuyordum, sadece bu durdurulamaz arzumu onu kışkırtmamak adına belli etmemek için uğraşıyordum. Onları görünce onu hayatımdan çıkaracağımı ve unutacağımı düşündüğüne dair bazı şüphelerim vardı.

"Güzel," dedi. "Ben dönene kadar yaramazlık yapmayın."

"Ona söz veremem," dedim.

"Ben dönene kadar bekle sonra birlikte yaparız."

"Sen gidiyorsun, gitmeden önce en azından Arın'a bir mesaj falan göndersene!"

Tekrar karşıma dikildi, ellerini masanın iki yanına yaslayarak beni kapanına kıstırdı. "Bunu yapacaksak benim yöntemimle yapacağımız konusunda anlaşmıştık." Kaşlarımı çattım. Evet, diyara döneceksek eğer onun talimatlarını izleyeceğim konusunda bir anlaşmaya varmıştık.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordum memnuniyetsizliğimi saklamadan.

"Bilmiyorum, uzun bir yol."

"Bakarız o zaman," dedim.

"Nova, ciddiyim. Aptalca bir şey yapma." Yeniden doğruldu ve kaşlarını çattı.

"Ben bir vârisim Daren, başımın çaresine baka..." Hayır, vâris değilim. Şu anda değil. İzim yokken değil. "Neyse ne," dedim.

"Her halükârda başımın çaresine bakarım. Bana patronluk taslamayı kes."

"Saray tılsımlı, burada hiç kimse ve hiçbir şey sana dokunamaz."

"Sonunda istediğin gibi beni şatoya hapsettin yani." Kollarımı tekrar kavuşturdum. Tamam, biraz abarttığımın farkındaydım ama o gidiyordu ve ben burada böylece kalıyordum ve bu adil değildi.

"Plana sadık kal. Şu an Arın'ın yanına dönmen daha büyük bir karmaşa dışında bir şeye sebep olmayacak. Önce Lilith. Önce koz. Elinde hiçbir şeyle herkesin karşısına çıkamazsın."

Off.

"Tamam dedim!"

Uyarıcı mavi gözleri bir süre daha üzerimde dolaştı. Gözlerini benden ayırmadan elini havaya kaldırıp parmağını şaklattı. Kıyafetleri değişince gözlerimi kırpıştırdım. Salaş beyaz gömleği, siyah deri pantolonu ve çizmeleri. Ve içinde yıldızlar saklı geceden bozma pelerini. Metal yüzükleri... Bana yaklaşıp elini yüzüme yasladı. Yüzüklerini hissedebilmek için başımı avucuna doğru yatırdım.

"Yaramazlık yapmak yok..." diye mırıldandı. Eğilip yanağımdan öptü. Bir kez. Elimi tuttuğunu düşündüm ama avucuma bir kâğıt sıkıştırdı.

Doğrulduğunda pelerin ardında gökyüzü gibi dalgalandı. Onu böyle görmeyeli çok uzun zaman geçmişti sanki. Onu başka kıyafetlerle görene kadar en iyi hali bu diye düşündüm.

Ve sonra yine kanatları sızdı zihnime.

Bir an önce gitsin ve bir an önce geri gelsin istedim.

Muhafızına döndü ve yeniden ciddi bir ifade takındı.

"Ben dönene kadar buradasın," dedi sertçe. "Tuhaf ya da delice bir şey yapmaya kalkarsa onu zindana kapat." Beni işaret etti, son kez bana şöyle bir bakış attı ve puff diye yok oldu. Şafak elini göğsüne bastırmıştı ama "Lordum," diye selamlayana dek gözden kaybolmuştu bile.

"Bedenleme yaptı işte," dedim boşluğunu işaret ederek. Kimsenin krallıklarından çıkamadığından bahsetmişti biraz önce ve Tanrıçaların katı kurallarından.

"Daren gizlenmek konusunda rakipsiz biri aynı zamanda o bir isha. Kalanlarımız için konuşuyordum." Yeniden otururken eliyle

saçlarını karıştırdı. Daren'in gidişi üzerinde bir ağırlık bıraktı. Artık daha bitkin ve daha mutsuz görünüyordu.

"Arın da bedenleme yapabilir mi?"

"Muhtemelen." Dalgın dalgın başını salladı.

"O zaman ona bir şekilde haber gönderip burada olduğumu söylememiz gerekiyor." Yerime sığamıyordum çünkü aramızda bir mıknatıs vardı. Sigilim ve güçlerim olmasa bile varlığım onlara doğru gitmek istiyordu. Bu bastırması en zor hislerden biriydi. Ve bir an önce Arın ile konuşup herkes için iyi olacak o yolu bulabilmek istiyordum.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Konuşurken bana bakmıyordu. Kendi içinde çözemediği düğüm ne ise boynuna dolanmak üzereydi.

"Ne?" diye sordum.

Başını kaldırdı ve yutkundu. Hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğini tahmin etmek zor değildi ama Şafak'ı daha önce hiç böyle ne yapacağını bilemez halde görmemiştim. Mutfakta olmasak gerçekten bir odun yığının içinde tutuştuğunu düşünürdüm.

"Daren'e söyleyemeyeceğim şeyler." Ellerini kendine hâkim olmak istercesine masanın üzerinde birbirine kenetledi. Kalp atışlarım biraz hızlandı çünkü baş muhafızlar doğrudan lordlara bağlılık yemini eder ve hiçbir şey onları yollarından döndüremez. Sır saklamazlar, yalan söylemezler ve itaatsizlik yapmazlar.

"Bana güvenebilirsin," diye mırıldandım sessizleşerek. Masada onun çaprazına gelecek şekilde oturdum. Daren ile ilgili olan her şey doğrudan beni de ilgilendiriyordu ama en önemlisi Daren'in başına açılacak belalardı.

"Başka çarem yok zaten," dedi. Söylemek bir yana çözemediği her ne ise onu düşünmek bile ıstırap çekmesine neden oluyordu. Lilith'in dönüşünü öylece kabul etmemişti, Daren bir an önce gitsin, uzaklaşsın istemişti. Kötü düşüncelere meyilli biri değildim ama korku kapana kısılmış bir tavşan gibi göğsümü hapsetmişti.

"Ateş Halkı, Su Halkına saldırdı. Küçük bir saldırı değildi." Kelimeleri ne kadar dikkatli seçse de esas anlamının ağırlığını hafifletemedi. Kapan göğsümü daha çok sıkmaya başladı. "Tanrıçaların öfkesi için Su Krallığı'nı suçluyorlardı ve bazı deniz kızlarının canını yaktılar."

"Bunu neden şimdi söylüyorsun?" Olasılıkları değerlendirmiştim ama Ateş Krallığı ve Su Krallığı'nın karşı karşıya gelmesi en büyük kâbuslarımdan biriydi.

"Su Halkı her yerde onları arıyor. İç savaş çıkmak üzere. Ve benim senin yardımına ihtiyacım var." Elini uzatıp masanın üzerinden bileğimi tuttu.

"Benim mi?" diye kaşlarımı çattım.

"Daren ve Arın karşı karşıya gelsin istemeyiz Nova, hiçbirimiz."

Elimi kaldırıp bana bir dakika vermesi için lafını kestim. Hararetini ve endişesini görmek için ona bakmama gerek yoktu. Küçük nefesler alıp kafamı toplamaya çalıştım. Deniz kızları... Adalia... Gözlerimi öfkemi bastırmak için kapatmak zorunda kaldım. İnsanların arasında, hâlâ kıyı evindeyken Daren beni aniden uyandırmıştı ve kalkanın kırıldığını söylemişti. Kumsala çıktığımda insanlar için büyük bir felakete neden olabilecek bir dalgayı kilometrelerce öteden hissetmiştim. Onu durdurmak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti ama o dalga Arın'ın yardım çağrısıydı. Onunla olan bağımız sayesinde zihnim olanları görmüştü. Tanrıçaların onları köşeye sıkıştırdığını ve Arın'ı Adalia'yı kurutmakla tehdit ettiğini izlemek zorunda kalmıştım. Arın'ı yakmak istemişlerdi. Şimdi onları o köşeye sıkıştırırken yardım edenler Ateş Krallığı'ndan birileri mi diye düşünüyordum? Onları kurtarmak için bana yardım eden Ateş Lordu'yken.

Kahretsin.

Ağırlık daha çok üzerime çöktü. Hiç kimse Daren'den daha fazla krallığına arkasını dönmesini isteyemezdi. Ama bu defa onların tarafında olursa Su Krallığı'nın karşısında olacaktı. Ve herkes Arın'ın affediciliği ile nam salmadığını bilirdi.

"Planın var mı?" diye sordum keyifsiz bir şekilde. Çünkü bir plana ihtiyacımız vardı.

"Plan kurmayı bıraktım, Nova." Omuzlarındaki muhafız nişanlarını ve koruyucu kalkanlarını çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Birden çok usanmış görünmeye başladı. Düzeltmem gerekirse, ne kadar yorgun olduğunu gizlemeyi bırakmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordum sonra başımı yana yatırdım. "Bildiklerim ve başımıza gelenler dışında neler oluyor?" Sakladığı çok

şey olduğu açıktı. Bunları saklama sebebinin krallığını ve lordunu yani Daren'i olduğundan daha kötü bir konuma sokmamak olduğunu biliyordum. Ama sanırım bunun için geç kalmıştık.

"Seni buna karıştırmak istemiyorum." Uzanıp şişeden kadehine biraz daha içki doldurdu. Gerçekten ihtiyacı varmış gibi göründüğü için sesimi çıkarmadım ama hareketlerindeki acele onun için endişelenmeme neden oldu. Şişeyi tutarken yalpaladı, kadehe doldururken taşırdı ve benimle göz teması kurmaktan kaçındı.

"Ben buna karışalı epey oluyor. Dökül muhafız." Şişeyi nazikçe alıp onun için kadehi daha düzgün bir şekilde doldurdum.

"Bu bir emir mi?" diye gülümsedi.

"Onun ikiz aleviyim, benim de muhafızım sayılmaz mısın?" Gevşemesi için şakalaşmaya çalışıyordum. Tecrübelerime göre Ateş Krallığı'ndan biri ile anlaşmanın en kolay ve rahat yolu alaycılıktı.

Ama gözlerinde uyarıcı ve tekinsiz bir bakışı tetikledi söylediğim.

"Dikkatli olun Vârisim," dedi ciddileşerek. "Bu öylece söyleyebileceğiniz bir şey değil."

Harika, diyara adımımı atmıştım ve yine birileri tarafından azarlanmaya başlamıştım. Bu meselenin sırası değildi. Bunun üzerine düşünmüş ve bu ikiz alevi olayını sonraya bırakmıştım. Önce kurtarmamız gereken çok şey vardı. Ve artık benim de ciddileşmem gerekiyordu. İfademi düzelttim ve Daren'in kadehine de biraz içki doldurup ona döndüm.

"Çarpık şekillerde de olsa ben dostunum," dedim. "Daha da ötesinde ben bir vârisim. Hem de Su Vârisi'yim. Buraya bütün bu karmaşayı çözmeye geldim. Daren üzerine düşeni yaparken benim de üzerime düşeni yapmama izin ver. Neler olduğunu anlat ve bırak yardım edeyim." Bir anlığına ben de Daren'in dönüşünü bekler, Lilith'i uyandırır ve krallığıma kavuşur ve her şeyi çözerim diye umuyordum. Ama Elemental hayal dünyam kadar gelişmemişti.

"Seni korumam için lordumdan kesin emir aldım." Onaylamaz şekilde başını iki yana salladı.

"Lordun beni yeterince tanıyor. Sorumluluk bende. Lütfen bana bir kez daha tekrar ettirme çünkü istiyorsan gerçekten çok ciddi ve otoriter bir vâris olabilirim. En iyisinden öğrendim."

Bu onun dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeye neden oldu.

"Ateş ve Su arasında çıkabilecek bir iç savaşı durdurabilecek tek kişi Arın. Ama mevcut sebeplerden ona ulaşamam, ulaşsam da beni dinlemez, dinlese de razı olacağını düşünmüyorum. Halkımı savunmuyorum ama Ateş Krallığı çok şey yaşadı, uzun bir süre onları koruyacak ve yönetecek kimseleri yoktu. Bağlılıkları yok. Bu bir krallığa çok şey yaptırır. Özellikle de kışkırtıldıkları zaman."

İhtiyaçla nefes aldım.

"Arın ile konuşmamı istiyorsun." Hemfikir olduğumuzu anlamak beni biraz olsun rahatlattı. Çünkü Şafak'ın Ateş Krallığı tarafında olmamı istemesinden korkuyordum. Benden bunu istese onu kınayamazdım. Ateş Lordu benim için bunca yükün altına girmişti ve karşılığını istemek krallığının hakkıydı.

"Onları suçlamadan önce adil bir yargılama istiyorum. Ve bunu Daren'e bırakamam çünkü Daren burada, onların başında değildi. Uzun zamandır değildi." Esas darbeyi sona saklamıştı. En azından bu suçlamasına kendimi hazırlamıştım o yüzden kalbimi ve sinir sistemimi koruyabildim.

Daren burada değildi, çünkü benim yanımdaydı. Değildi, çünkü yüzyılını beni korumaya adamıştı. Ve dile getirmese de, çünkü getirmesi bir muhafız için kesinlikle uygunsuz olurdu ama Şafak da bir yandan Daren'i suçluyordu. Dolaylı olarak bunun sorumlusu olarak beni görüyordu. Ve haksız değildi.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye güvence verdim. "Zaten Arın'a ulaşmam gerekiyor. Şimdi diğer sorumuza gelirsek, ona nasıl ulaşacağız?"

"Asıl sorunumuz da bu aslında." Elleriyle şakaklarını ovdu. Gerçekten çok yorgun ve çaresiz görünüyordu. Bir muhafız olarak haddinden fazla sorumluluk almıştı. Hem de Ateş Krallığı'nın, en başına buyruk halkın sorumluluğunu.

Muhafızlar krallık ve ordu arasındaki köprü görevini görüyordu. Şafak ise dürüst olmak gerekirse Ateş Krallığı için çok uzun zamandır her şey olmak zorunda kalmıştı. Amon'un esaretinde Daren onu öne sürmüştü ve güvendiği birinin halkının saygısını kazanmasını

istemişti. Daren o saygıyı yitirdiğinde ordunun bir lider arayacağını biliyordu ve onlara bir lider vermişti. İstediği gibi olmuştu da ama bu süreçte Şafak gerçekten tek başına bir mücadele vermek zorunda kalmıştı. Halkla, halkın nefret ettiği lord arasında sergilediği güç yabana atılacak gibi değildi.

"Bir yolu olmalı," diye onu teşvik ettim. Zaten bir planı olduğu aşikârdı ama bocalıyordu çünkü yaptığı her açıdan yanlıştı. Bu yüzden ona şunu söyledim. "Daren burada kalmamı istedi ama burada kalacağımı düşünme, sen bana engel olamazsın. Saraydan çıkacağım. Hepimizin iyiliği için en kestirme yolu söylemen iyi olur."

Oysa ki ilk kez gerçekten yaramazlık yapmadan Daren'i beklemeyi planlıyordum ama herkes üzerine düşeni yapmalıydı.

"Tüneller var," dedi. "Yeraltı tünellerinden seni şelaleye kadar götürebilirim. Ama bu çok zamanımızı alacak."

"Krallıklar arasında atlarla gittiğimiz şu sihirli yolculuklardan birini yapamaz mıyız?"

Krallıkların arasındaki mesafe çok uzundu. Sadece sihirle yolu kısaltabilirdiniz. Bir de saraylardaki soylu ve kesinlikle büyülü atlar yardımıyla. En azından bu kadarını biliyordum. Normal bir yolculukla bir yerden diğerine gitmek günler hatta haftalar sürebiliyordu.

"Olmaz," dedi. "Yollar tutuluyor ve saraylardaki her hareket izleniyor. Atlar çok dikkat çeker. Eğer bunu yapacaksak görünmez olmamız gerekiyor. Ama aynı zamanda Daren dönmeden halletmemiz gerekiyor, seni buradan çıkarmamdan hiç memnun olmayacak."

Hem de hiç memnun olmayacak.

"O halde tünelleri kullanalım," dedim son söylediğini duymazdan gelerek. Şafak'ı riske atmak istemiyordum ama zamanı gelince bunu Daren'e ben açıklardım. Yine de onu rahatlatmak için omzuna dokundum. "Bak," dedim. "Zaten bunları anlatmasaydın da Arın'a ulaşmaya çalışacaktım. Ne olursa olsun. Bir şeyi kafama koyduğum zaman kimsenin bana engel olamayacağını Daren biliyor. Ve sen de onurlu her muhafız gibi beni tek başıma göndermek yerine kendini riske atıp bana eşlik edeceksin zaten. Beni gerçekten zindana kapatmayacaksan ki önermem, bana engel olamazsın. Bir an önce yola koyulsak iyi olur."

Anlattıkları üzerime kara bulutları toplamıştı ama daha yeni gelmiştim ve hemen karamsarlığa kapılmayacaktım. Burada her şeyin yoldan çıktığını biliyorduk ve yeniden yola sokmak için dönmüştük. Elimizde iyi bir koz vardı ve asıl düşmanımız Tanrıçalar'dı. Daren dönene kadar Arın'a bunu anlatmam ve çıkabilecek bir iç savaşı engellemem gerekiyordu.

Diyardan en sevdiğim iki kişinin karşı karşıya gelmesine engel olmam gerekiyordu.

"Bundan emin misin? Tüneller daha az riskli ama hâlâ riskli. Karşımıza ne çıkacağını bilmiyoruz ve her şey çıkabilir. Seni fark ederlerse elimden bir şey gelmez."

Beni yoldan çevirmek için, belki de kendini bu yoldan çevirmek için, harcadığı çaba gülümsememe sebep oldu.

"Fark etmeyeceklerini umalım."

"Yeterince ciddiye almıyorsun gibi hissediyorum."

Gözlerimi kıstım. "Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum. Bana amatör vârismişim gibi davranma. Hepinizin aklını alan Toprak Lordu'nu ben öldürdüm."

"Güçlerin yok," diye hatırlattı.

"Bak, en kötü ihtimali düşünürsek ve yakalanırsak bana zarar vereceklerini sanmıyorum. Bir vârisi öldüremezler. Hem niyetleri beni öldürmek değil." Niyetleri ve arzuları benim Arın'ı öldürmem ve tıpkı Ayzer gibi onların buyruğu altına girmem. Yanıldıkları kısım ise Ayzer'in aksine benim tahtta ve taçta gözümün olmaması. Sadece diyarı yoluna sokmak istiyorum. Ya da diyarı yola getirmek. Hepsi aynı sonuca varıyor.

"Dövüşmeyi ya da kılıç tutmayı biliyor musun?" Alaycı bir şekilde güldü.

Sadakatsizlerin arasında geçirdiğimiz zamanda beni eğitmek için uğraşmıştı, fena gitmiyorduk da ama sonra yollarımız ayrılmıştı. Ve ben eğitim konusunda pek istikrarlı değilimdir ama bundan bahsetmeme gerek yoktu.

"Daren birkaç numara öğretmişti," diye yalan söyledim. Biraz yalan söyledim.

Dövüşmek, kesinlikle hayır. Kılıç tutmak, hayır. Bıçak kullanmak, evet, onunla ilgili bir şeyler göstermişti. Gerçi bunu benimle yakın-

laşmak için yaptığını düşünüyordum ve pek yol alamamıştık ama herkes o an geldiğinde önemli olanın sivri ucunu karşı tarafa saplamak gerektiğini bilir. Şansımıza güvenelim ve o noktaya gelmeyeceğimizi varsayalım.

"Bu halde olmaz," dedi üzerimdeki kıyafetlere bakarak. "Benimle ana salonda buluş senin için birkaç şey getireceğim."

Sandalyeden kalkıp apar topar mutfaktan çıktı.

Derin bir nefes aldım. Nihayet otururken bacağımın altına sakladığım, Daren'in avucuma sıkıştırdığı kâğıt parçasını okuyabildim.

"Kaç gün süreceğini kestiremiyorum ama bir an önce dönmek istiyorum." Not yüzümde bir gülümsemeye neden oldu.

Annemin hikâyesini öğrendiğinden beri eski hayatımdaki herkes gibi o da bunu yapmaya başlamıştı. Annem bir gün öylesine evden çıkmıştı, haber vermemişti ve bir daha geri dönmemişti. Sadece gittiği yerlerden bana kartlar gönderirdi. Ve gökyüzünün resimlerini. Bu yüzden çocukken ne zaman birisi kapıdan çıksa boşluğa doğru uzun uzun bakarmışım. Bunu fark eden babam ve büyükbabam ne zaman bir yere gidecek olsalar beni korkutmamak için dönecekleri zamanı haber verir ya da muhakkak not yazıp evin bir yerlerine asarlardı. Hayatımızın çoğunda Ayzer de bunu yapmıştı. İnsanlar âleminde onun evinde kalmak zorunda olduğumuz için Daren onun notlarını görmüştü.

Kâğıdın arkasını çevirdim, sanırım tahmin ediyor ve bunu bekliyordum. Büyük harflerle *"Uslu dur!"* yazıyordu. Gülümsemem daha da büyüdü.

Tatlı iblis.

Kadehten büyük bir yudum alıp ana salona geçmek için koridorlara yöneldim.

Bekleyerek geçen günlerden sonra nihayet yeniden buradaydım ve doğru yerdeymiş gibi hissediyordum. Tehlikenin ortasına atılacak olmam bile bu hissin önüne geçmiyordu. Yeniden Arın'ı görecek olmak içimde bir mutluluğun yeşermesine neden oluyordu. Nihayet halkımla tanışacak olmak hem korkmama hem heyecanlanmama neden oluyordu. Onları kurtarmıştım belki ama sonra kaçar gibi arkama bakmadan gitmek zorunda kalmıştım. Benimle ilgili ne dü-

şündüklerini bilmiyordum. Ve sadece bu yüzden bile Arın'ı deli gibi kıskanıyordum. Yeniden uyandıkları o an hafızamın dokunulmaz kısmında kendini hatırlatıyordu. Hepsinin sorgusuz sualsiz onun önünde diz çökmesi ve daha yeni uyanmışken yeniden onunla bir savaşa girmeleri. Bu sadakati ve bağlılığı itiraf edemediğim bir kuvvetle arzuluyordum.

Şafak elinde birkaç parçadan oluşan kıyafetlerle yanıma geldiğinde gözlerim bana uzattığı kıyafetlere takıldı. Ve bir an karmanın beni bulduğunu düşündüm. Daren'e insanların arasında kullanması için Deniz ismini taktıktan sonra başıma bunun gelmesi rastlantı olamazdı.

"Güvenli," diye uyardı beni Şafak.

"Ben Su Vârisi'yim," diye elime tutuşturduklarını ona doğru ittim. "Ateş Halkının kılığına girmeyeceğim."

Kıyafetleri yeniden bana uzattı. "Birileri bizi görürse en güvenli yol bu," dedi. "Tanrıçalar Ateş Halkına karşı daha..." bir süre kelimeyi düşündü. "Az gazap verici. Bizi kendi taraflarına çekmek istiyorlar. Ve saçların," dedi eliyle işaret ederek. "Su hanesinin aksine simsiyah. Ateş Krallığı hanesi gibi."

Bu dudağımı düşünceli bir şekilde ısırmama neden oldu. Sigilim silininceye saçımdaki beyaz tutam da gitmişti. Ve bu canımı sıkmıyormuş gibi davranmaya devam ettim. Rahatsızlığımı göstererek kıyafetleri elinden aldım.

"Mutfakta bekle," diye ona bir komut vererek şöminenin oradaki oturağın arka kısmına geçtim. Şafak'ın sessizce çıktığından emin olduktan sonra üzerimi değiştirmeye koyuldum.

Bacaklarımı saran siyah deri pantolon tahmin ettiğimden daha rahattı. Üzerime kırık beyaz renginde Daren'in çoğunlukla giydiklerine benzeyen dökümlü bir gömlek giyindim. Son olarak en çok canımı sıkan Ateş Kralllığı'nı temsil eden armanın işlenmiş olduğu siyah cüppe. Onu da omuzlarıma atıp boynumdan bağladıktan sonra hazır olduğumu söyledim.

Şafak benden daha hazırdı ama paniklemişti. Bir kez daha seslenmeme gerek kalmadan salona döndü. Bana küçük ve taşıması kolay bir hançer verdi. Onu belime yerleştirmem için bir kemerle birlikte.

Tarif ettiği şekilde kemeri taktım. O her zamanki muhafız kıyafetlerinin içindeydi. Gerginliği her halinden belliydi.

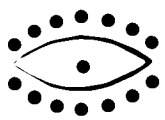
"İkimiz tehlikeli yollardan geçmeyeli epey olmuştu," diye takıldım omzuna çarparak.

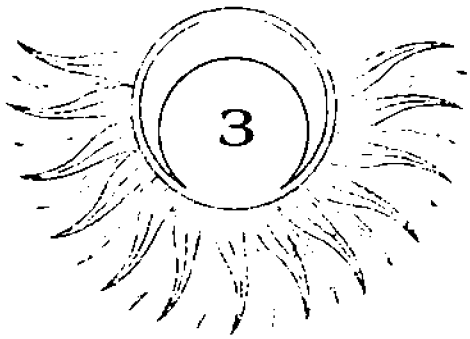
"Şu işi halledelim, seni diyarın en ölümcül tepelerinde kampa bile götürürüm. Ama bu sefer ölmeyeceğimize söz ver."

Kıkırdadım.

Ama muhtemelen şaka yapmıyordu.

Onu takip ederek ana salondan çıktım.

Uyarıcı Ziyaret

Ateş Lordu ana salona geldiğinde yemek masasında Toprak Vârisi ve Baş Muhafız Eris'ten başka kimse yoktu. Kapıdan içeri girdiğini gördüklerinde ikisi de şaşkınlığını birkaç saniye yüzlerinde tutabildi. Ayzer ona gücenmiş bir şekilde başını çevirip, ellerini sandalyesinin yanında duran naguelinin tüylerinde dolaştırmaya koyuldu.

Baş Muhafız ayağa kalktı ve resmi duruşunu alıp "Lordum!" diye selamladı onu. Daren gözlerini kısıp "Küçük kardeş," diye gülümsedi. "Onca zaman sonra sarılmak yok mu?"

Eris başını kaldırdı ve onaylamaz şekilde başını iki yana sallasa da erkeklere özgü bir şefkatle birbirlerine sarıldılar. Ateş Lordu elini iki kez onun sırtına vurdu ama muhafız bu hareketi tekrar etmedi. Ateş Lordu'nun sırtı dokunulmazdı.

"Nasılsın?" diye sordu muhafız geri çekilirken.

"Sen söyleyeceksin." Daren ona yarım bir sırıtış gönderdi. Masanın üzerine eğilip kırmızı iri üzümlerden bir tane koparıp ağzına atmadan önce, "Amon'a karşı saygıda kusur etmezdin," diye Ayzer'e tersçe laf dokundurdu. Vâris nihayet yüzüne bakıp, "Ona saygı duymuyordum ama öyleymiş gibi davranıyordum. Sana ise saygı duyabileceğimi düşünmüştüm ama aksini çok geç olmadan kanıtladın," dedi.

Daren sandalyeyi gelişigüzel bir şekilde çekip oturdu.

"Beni sorgulamak üzerine vazife değil," dedi vârise karşılık. Ayzer çekimser bir şekilde ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi. "Otur, Eris." Hâlâ ayakta duran muhafız katı kurallarla eğitilmiş-

ti, Daren'in rahat olması için söylediğini bilse de emir olarak aldı ve masadaki yerine oturdu.

"Kendini açıklamak için tek bir şansın var," dedi Daren, Toprak Vârisi'ne hitaben. "Ve hızlı olman gerekiyor çünkü acelem var."

Ayzer, ona ne şüphe dercesine güldü. "Eminim krallığından daha önemli bir dolu işin vardır."

"Bir kez daha beni sorgulamamanla ilgili seni uyarmayacağım," dedi.

"Lordluğu bu kadar ciddiye aldığını bilmiyordum."

"Ben sen ve türevlerin gibi rütbeleri ciddiye almam. Ama yaptıklarının mucizevi bir makul açıklaması yoksa eğer benim için varlığının bir kıymeti olmaz. Kıymeti olmayan varlığın beni sorgulayamaz. Lordun olduğum için değil, hayal kırıklığı olduğun için bu muameleye maruz kalıyorsun. Çocukça dokundurmaların sona erdiyse anlat ve hızlı ol."

"Arın Nova'yı İlmek'te bırakabiliyor, sen onu bir dalganın içine itebiliyorsun. Ben tanrıçaları geri döndürdüğümde herkesin saygısını mı yitiriyorum? Haksız olduğum tek bir konu dahi yok. Bu diyarın tüm sistemi ataerkil. Siz her şeyi yapabilirsiniz çünkü herkesten daha iyi biliyorsunuz. Ama söz konusu vârisler olduğunda... Nova'ya günahkâr demişlerdi, bana da bir isim buldunuz mu?"

"Aklından ne geçiyordu Ayzer?" diye sorusunu tekrar ve sabırsızca yineledi Ateş Lordu.

"Arın halkını uyandırdıktan sonra Su Krallığı'nın taşını yok edecekti! Konuşmalarını duydum. Nova da bunu istiyordu. Başka bir şansımız olmayacaktı. Ve o ikisi hiçbirimize bundan bahsetmedi bile."

"Tanrıçaların dönüşünün sana faydası ne?"

"Su Lordu'nun istediği her şeyi yapmasına mâni olmak."

"Su Lordu ile derdin ne?"

"Kişisel bir sorunum yok."

"Kafanın içinde onu yenemiyorsun. Ne yaparsan yap Arın'ı atlatamıyorsun. Şimdi anlıyorum. Taht yolunda Sina ve Sonay rakibin değil. Nova ve Daren istemez diye düşünüyorsun ya da belki bizi alt edebileceğini sanıyorsun ki bu oldukça eğlenceli bir fantezi. Ama

kafanın içinde bile Arın'ı yenemiyorsun değil mi?" Alaycı değildi, vârisin gerilmesine neden olacak kadar otoriterdi.

"O kadar basit değil," dedi Toprak Vârisi. "Ve seninle paylaşmayı çok isterim Daren ama lordum olarak bu kapıdan içeriye girdiğinde. Gerçekten sana güvenebildiğimde. Ve güvenebilmeyi istiyorum. Sen krallığını kucaklamaya karar verirsen bu kapı senin için açık."

"Şunu açığa kavuşturalım, iyi bir vârissin Ayzer ama bana bir kapıyı açacak ya da kapatacak yerde değilsin."

"O Nova'ya özgü bir lütuf doğru," dedi Ayzer. "Senin umurunda olan başka bir şey olduğunu sanmam da eğlenceli bir fantezi yalnızca."

"İçindeki şeyle yüzleşmediğin sürece yanlış adımlar atmaya devam edeceksin. İçindeki şey vicdan azabı. O azabı inkâr ettikçe öfken de yalnızlığın da seni tüketecek kadar yükselecek."

"O halde yardım et bana," dedi Ayzer. "Nova'nın göreceği zarardan haberim yoktu. İşlerin bu noktaya gelmesini planlamadım. Onları konuşurken duydum ve tek bir şansım vardı Daren. Onlar taşı yok etmeden önce hızlı düşünüp bir karar vermek zorundaydım. Geri dönüşü olmayacaktı. Ama hepimiz geri dönüşü olmayan kararlar aldık. Sen artık lordumsun ve bizi yeterince yalnız bıraktın. Arın krallığımızı kuraklığa mahkûm etti. Ve ben de tükenmek üzereyim."

"Şimdi gitmem gerekiyor, döndüğümde bu sorunu çözeceğim." Ayağa kalktığında aklında bir dolu düşünce harekete geçmişti.

"Nova döndü mü?" diye sordu Ayzer.

"Kendine bir iyilik yap ve Nova ile ilgili düşünme Ayzer. Nerede olduğuyla ilgili tek bir an bile düşünme."

"Daren," diye onu durdurdu Eris. "Buraya döneceksin değil mi?"

Ateş Lordu devam etmesi için yüzüne baktı.

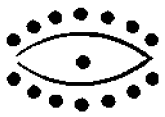
"Sana ihtiyacım var," dedi muhafız olan kardeşi. "Amon'un yerle bir ettiği her şeyi tek başıma toplayamam."

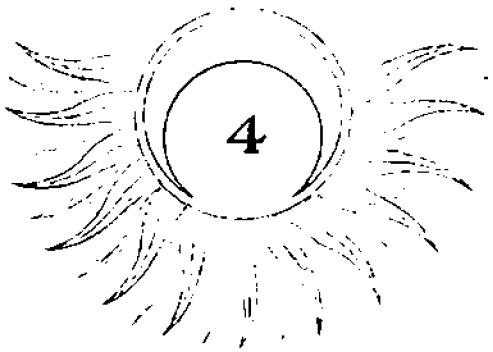
"Kendini o kadar hafife alma küçük kardeş, ben daha iyisini yapamazdım." Omzundan destekleyerek gülümsedi.

"Gerçekten sana ihtiyacım var." Baş muhafız bu sözlerin bir anlam ifade edeceğini biliyordu. Daren her zaman onu kollamış yeri geldiğinde Amon'a karşı bile korumuştu.

Ateş Lordu anladığını belli edercesine başını salladı.

Daha yeni gelmişti ve şimdiden her şey sırtındaki yükü daha da ağırlaştırmıştı. Bir yandan Ateş Krallığı'nın muhafızı, diğer yandan Toprak Krallığı'nın muhafızı. Ve bunun henüz hiçbir şey olduğunu biliyordu. Esas sorunlar henüz karşısına çıkmamıştı. Bu da gidişini daha acil hale getiriyordu. Diyarın yeni bir düzene değil, yeniden yaratılışa ihtiyacı vardı.

Sorunlar ve Cevapsız Sorular

Ateş Sarayı'nda hatırı sayılır bir zaman geçirmiştim ama burası bir korku tüneli gibi olduğu için her deliğe burnumu sokmaktan geri durmuştum. Sadece saraydan çıkmamız ve tünellere giden zindanlara inmemiz bile epey zaman almıştı. Tahmin edemeyeceğim ve gözle görülemeyecek duvarların arasındaki geçitlerden geçtik. Şafak burayı gözü kapalı dolaşabilir gibi görünüyordu bense bir kez daha aynı kapıdan geçemezdim bile. Karmaşanın yanı sıra çok karanlıktı. Ana salondan çıktığımız andan itibaren zifiri gece tarafından ele geçirilmiştik. Artık buraya neden karanlıkla lanetlenmiş krallık dediklerini anlıyordum. Şafak'ın tuttuğu meşale olmasa adım atacağım yeri bile görmekte zorlanacaktım.

Ve Daren'i on yıllar boyunca bu körlüğe mahkûm ettikleri için tanrıçalardan biraz daha nefret ettim. Buna sebep olduğum içinse daha fazla suçluluk duygusuyla mücadele etmek zorunda kaldım.

"Burada cehennem köstebeklerini mi besliyordunuz?" diye sessizliği bozdum ayağım takılınca. Konuşmadığım zaman kendi düşüncelerime dalıyordum ve bu kadar karanlık bir yerde bu hiç de yardımcı olmuyordu. Birbirine bağlanan daracık koridorlardan geçip duruyorduk, bazılarında eğilmek zorunda kalıyordum. Nefes almak güçleşiyordu ve körlükle ilgili konuşmak bile istemiyordum.

"Elemental çok katmanlı bir diyardır, daha eski zamanlarda çok boyutlu bir diyardı. Yeraltı şehirleri alfinlerin yaşam alanı olmadan önce ilahi ruhların inziva noktalarıydı."

"Birilerinin o ruhlara deniz, kum ve güneşten bahsetmesi gerekiyormuş. İnziva dediğin zifiri karanlık ve nefes almanın imkânsız olduğu dapdar kuyularda mı olurmuş?" Yüzümü ekşittim ama kimse görmedi.

"Körlük seni daha üst bilince taşır. Eğitiminizi tamamlamadınız mı Vârisim?" Ateş Krallığı alaycılığı ile yaptığı iğnelemesine sessiz kaldım. Tamam oradan oraya koştururken bazı şeyleri atlamış olabilirdim ama önemli olan hayatta kalmaktı sonuçta.

"Ateş Krallığı'nda her şey düşündüğümüzden daha mı kötü bu durumda?" diye konuyu değiştirdim. Daren'in tüm zaman boyunca aklının burada olduğunu biliyordum. Ve ona buraya dönmemesi için baskı yaptığımı düşündükçe daha çok geriliyordum.

"Ruhlar başıboş kaldığı zaman doğru ve yanlışı ayırmakta zorluk çekerler," dedi keskin bir şekilde. "Uzun süre Amon'un esareti altında kaldılar. Sonra Arın onların zindanlarının kapısını açtı. Evran döndü ve yeniden öldü. Daren yeniden ortalıktan kayboldu. Tanrıçalar asırlar boyunca kutsalımız oldular ve şimdi onlara itaat ettikleri için onları suçlayamıyorum." Halkını koruma güdüsü takdirimi kazansa da dostluk bağımız için aynı şeyi söyleyemezdim.

"Beni suçluyorsun." Bunu bir soru gibi dile getirmiştim.

Duracak gibi oldu ama devam etti. "Birilerini suçlamaktan vazgeçeli epey oluyor," dedi iyice düşündükten sonra. "Sadece daha kötü hale gelmemesi için elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

"Sen hem iyi bir muhafız hem de iyi bir dostsun. Ateş Krallığı sana sahip olduğu için şanslı."

"Daren kadar iyi değilim," dedi kırılmaz bir inançla.

"Sen bir askersin, o bir isha. Aynı şey değil."

"Yanılıyorsun," dedi. "Daren bir isha olmak için yetiştirilmedi. Evran döneminde o bir asker olarak yetiştirildi."

"Muhafızları mı komuta ediyordu?" diye şaşırdım.

Bu onun yaralayıcı bir şekilde gülmesine neden oldu. Meşale onun elinde olduğu için yüzünün aldığı ifadeyi görebiliyordum. Ateş Krallığı ile ilgili özellikle de Daren ile ilgili bilmediğim birçok şey olduğunu açıkça söylüyordu.

"Hayır, sıradan bir asker olarak orada bulunuyordu. Evran en

güçlü lorduna ordusunun kumandasını vermek gibi bir hata yapmazdı. Onu küçük düşürmeye yönelik çalışıyordu."

"Adice." Ama beklenmedik değil. Ateş Krallığı'nın veliaht olarak doğan ilk çocuğu, ikinci çocuk olan Daren'i kıskanmakla epey bir nam salmıştı.

"Ama bu onların saygısını kazanmasına neden oldu. O en iyi askerlerden biri değildi. En iyisiydi." Gururla gülümsedi. "Doğuştan bir savaşçı. Yaptığı şeyi yapmasa halkı ona tapardı ama yaptığı şeyi yaptı ve onların saygısını yitirdi."

Beni korumak için hepsinden vazgeçti.

"Lord olmak için hiç fırsatı olmamış," diye mırıldandım kendi kendime.

"Fırsatı oldu," dedi omzunun üzerinden dönüp bir anlığına bana bakarak. Geniş elmacıkkemikleri ve çekik gözleri alevlerin altında parladı. "Zamanı olmadı."

"Sürekli bana laf mı dokunduracaksın?" Hızına yetişmeye çalışırken soluk alıp vermek zorlaşmaya başlamıştı.

"Bağışlayın Vârisim. Onu ya da sizi suçlamıyorum. Yaptığı şeyi neden yaptığını biliyor ve anlıyorum. Ama bunun sonuçlarının ona ve herkese yapacaklarından dolayı endişe duyuyorum." Yeraltı daha sıcaktı ve Ateş Krallığı'nın muhafızı içinde bulunduğumuz tehlikeden dolayı hararetliydi. Elinin tersiyle alnını sildi.

"Arın'a engel olacağım," diye fısıldadım duvarların bile duymasını istemeyerek. "Ve başka ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." Başımı sallayıp ardı ardına küçük nefesler almak için kısa bir an durdum. "Daren," diye omuz silktim. "Onda şeytan tüyü var. Herkesi toplayacak ve bunları yola koyacaktır: Senin de yardımınla elbette. Su Halkı uyandı ve Ateş Halkı da yola gelecektir."

Bu düşünceleri kafamın içinde tekrar edip yola devam ettim.

"İyimserliğini takdir ediyorum ama artık hem Toprak Krallığı'ndan hem Ateş Krallığı'ndan sorumlu. Toprak Krallığı'nı kaybetti, umarım dediğin gibi olur ve Ateş Krallığı'nı kazanır." Daha da karanlık diye bir şey mümkün müydü bilmiyorum ama Şafak döndüğünde bir saniyeliğine tamamen gözden kayboldu. Adımlarımı hızlandırıp meşalenin ışığını yakaladım.

"Toprak Krallığı'nı kaybetti derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bir yanda ortalıkta olmayan ve onca zaman boyunca Ateş Halkının başına gelenlerden sorumlu tutulan Daren, diğer yanda diyara geldiğinden beri onların yanında olup tanrıçalar sayesinde her şekilde halkını ayakta tutan Ayzer var. Sadakatleri konusunda tereddüt etmediler." Başka bir dönemeçten dönmeden önce durdu ve kılıcının kabzasını kavrayıp tekrar yürümeye koyuldu.

"Ama bu mümkün mü?" diye duraksadım. "Vârisler ve halk koşulsuz bir şekilde ishaya bağlıdır. Saraylar güçlerini ishadan alır. Daren'i öylece reddedemezler değil mi?"

Bana baktı... sadece baktı. Ne demek istediğine emin değildim ama sanırım iyimserliğim buraya kadardı.

Konuşmamızı bu garip an böldü ve bana daha fazla fikir verdi.

Yarım günlük bir yolu sessizce tamamladık. Gece mi gündüz mü olduğunu anlayamıyordum. Hem karanlık hem sessizlik artık zihnen de körleşmeme sebep olmaya başlamıştı. Saatler sonra burada inziva yapmanın gerçekten çılgınlık olduğunu düşündüm. Uzun bir süre adımlarımızı bile duymadık. Tünellerin içinde zemin yumuşaktı ve Ateş Krallığı'nın izleri olan siyah toz kalıntılarıyla kaplanmıştı. Düzgün şekilde düşünemiyordum ama yine de yürümeye devam ettim.

Hamladığımı sanıyordum ama insanların arasında olduğumuz süre boyunca Daren'in zorladığı yürüyüşlerin ve sabah koşularının boşa olmadığını kabul ediyordum. Belki de içten içe beni bu gibi durumlar için hazır tutmak istiyordu. Gerçi şu an ne yaptığımızı biliyor olsa buna kesinlikle karşı çıkardı ama birbirimizin zıttı olmamız bu gibi anları kolaylaştırıyordu. Aklımı kurcalayan şey onun benim onaylamayacağım neler yapabileceğiydi.

"Dinlenebiliriz," dedi saatler sonra Şafak.

"Sen iyi durumdaysan ben de iyi durumdayım, devam etmeyi tercih ederim," diye yanıtladım.

Beni yeterince suçluyordu bir de yoruldum diye şımarıklık yapmak istemiyordum. Sigilim olmadığı için diyar yine beni itiyordu ve hava yine ciğerlerimi sıkıştırıyordu ama üzerime düşeni yapmakta

kararlıydım. İdare edebilirdim ve bir an önce bu kuytu delikten kurtulma hevesim de yürümeyi kolaylaştırıyordu.

Başıyla beni onaylayıp devam etti. Bu adımlarını hızlandırması için onu motive etmiş olmalıydı, ben de onunla birlikte hızlandım. Şafak ara sıra duruyor, meşale ile zemini ve adım izleri olup olmadığını kontrol ediyor sonra yeniden hareket ediyordu. İz bırakırım korkusuyla duvarlara dokunmamaya çalışıyordum. Ayak izlerimiz için elimizden bir şey gelmiyordu ama en azından ayak izleri buradan kimin geçtiğini söylemezdi.

Sadece kurutulmuş et yemek için durduğumuz kısa zamanı saymazsak, uykuya ihtiyacım olmadığını söylediğim için duraksız yürümeye devam ettik. Bir noktada sorduğumda Şafak bir buçuk günü geride bıraktığımızı söylemişti.

"Daren'in dönmesi ne kadar sürer sence?" diye sordum bana uzattığı şişeden su içerken. Geri aldı. Tavanı nispeten daha yüksek olan bir açıklığa dönmüştük ve ikimiz de boynumuzu eğmekten kurtulduğumuz için rahat bir nefes almıştık. Omurgamı rahatlatmak için başımı birkaç saniye geriye doğru yatırdım.

"Dönmek için acelesi olduğunu varsayarsak en iyi ihtimalle birkaç gün," dedi. "Bir yere kadar bedenleme yapabilir ama onun da normal yoldan gitmesi gereken bir istikamet var."

"Nereye gidiyor?" Prensese gittiğini biliyordum ama nerede yaşadığını bilmiyordum. Bundan bana daha önce bahsetse belki biliyor olurdum.

"Diyarın ötesinde bir yere gitmesi gerekiyor. Sıradağları aştıktan sonra Sessizlik Koyu'ndan geçecek oradan da varması gereken Hayalet Köprü'ye ulaşacak. Köprüyü Beyaz Kadınlar tutar. Köprüden geçmeye çalışan erkekleri müzik ve dansla karşılarlar, karşı konulamaz şekilde çekici ve güzellerdir. Bir o kadar da tehlikeli. Köprüden geçmek isteyenlerle dans etmek isterler ve reddedilince o kadar da güzel olmadıklarını anlarsın." Üşümüş gibi omuzlarını silkti ama daha çok irkildiğini anladım.

"Prenses onlardan biri mi?" Daha geniş bir yola çıktığımız için artık yan yana yürüyebiliyorduk. Yukarıdan bir esinti gelince rahat bir soluk aldım.

"Onların prensesi," diye açıkladı.

"Dans edenlere ne olur?" Hikâyelerin hepsi birbirine bağlanmasa da dokunuyordu. Ve bu dans meselesi aklımın bir yerinden sızdı. Çünkü artık Daren'in dans etmeyi, müziği ve eğlenceyi ne kadar sevdiğini biliyordum. İnsanların arasında geçirdiğimiz zaman onunla ilgili bana çok şey öğretmişti. Ve benim en çok şaşırdığım bu olmuştu.

"Sanırım yeterince iyilerse köprüden geçmelerine izin veriyorlar." Konuşurken bir yandan etrafı dinliyordu bu yüzden kelimeleri ağır ve karmaşık kullanıyordu.

"Dans edip geçmesine izin verilmeyenler de var mı?"

"Bu sırrı Daren hiç açığa kavuşturmadı," diye güldü.

"Köprünün ardında ne var?" Çizmelerimi bağlamak için durmam gerekti. Benimle birlikte durup meşaleyi bana doğru tuttu ve sıcak ateş ensemden yakıcı bir şekilde çarptı.

"Diyarın ötesinde krallıklardan başkaları da var. Sınırlar bellidir ve kimse geçmez. Diplomatik durumlar dışında. Bazı macerapeverestler dener sonlarının ne olacağı kiminle karşılaştıklarına bağlıdır. Hayalet Köprü'nün ardında neşenin ve müziğin sonsuz olduğu bir ülkeden bahsederler. Benim görme şansım olmadı."

"Daren oraya neden gitti?" Doğrulmadan başımı ona doğru kaldırdım.

"Prenses hakkında benden laf almaya mı çalışıyorsun?" En azından birimizin eğlendiğini görmek güzeldi.

"Bilgi edinmeye çalışıyorum," dedim dürüst bir şekilde.

"Ona sordun mu?" Sorgulamasa şaşardım. Daren'in sır paylaşmak konusunda ne kadar eli açık olduğundan eminim haberi vardır.

"Buraya dönene kadar bahsetmediği için sorma şansım olmadı." Tekrar ayağa kalkıp bir adım kadar önde yürümeye koyuldum ama hemen mesafeyi kapatıp önüme geçti.

"Belki ona sorman daha iyidir."

"O kadar ciddiye aldığım bir konu değil," dedim gülerek. Sorularımı yanlış yorumluyordu. "Bir şeyi ele verdiğin yok. Onu bir şey için suçlayacak değilim." Onunla aramda ne olduğuna karar vermemiştim, bu kaçındığım bir konuydu. Ona ve bana ne olacağını

bilmeden bize ne olacağını düşünmek istemiyordum. Ama ne olursa olsun burada olmadığım onca zaman boyunca yaşadığı için onu suçlayacak değildim.

"Dolaşıyorlardı," diye omuz silkti. "Daren kendi başına da epey yer gezdi gördü. Devriâlem yapmak bir klasiktir. Ateş Krallığı'nın tüm soyluları erişkin olmadan önce bunu tamamlarlar."

"O ne demek?" Yüzümü buruşturmama sırıttı. Tam bir papağana benziyordum artık.

"Bir çeşit eğlence," diye güldü ama gülümsemesi uzun sürmedi. Elini kaldırıp beni durdurdu. Bir tehlikeye karşı kalp atışlarım yükseldi. Karanlığın içinde herhangi bir şeyi ayırt etmek için iyice gözlerimi araladım. Şafak elindeki meşaleyi yukarıya doğru uzattığında neler olduğunu seçebildim.

Uzun tünelin sonunda özenle oyulmuş yedi deliğin arasında kalmıştık. Hemen önümüzde yan yana üç kusursuz daire biçiminde oyuk vardı. Rögar kapağına benziyorlardı ve eğilmeden içinden geçmek mümkün değildi. İki yanımızda da daha çok kafa karıştıran oyuklar vardı. Yol içinden çıkılmaz bir hale gelmişti.

"Büyü ile daraltılmış yollar," diye açıkladı. Biraz öncekinden daha kısık bir tonda ve şüpheyle konuşuyordu. "Bir önceki geçitte Ateş Krallığı'ndan ayrılmış olmalıyız."

"Ayrılmış olmalıyız mı?" diye fısıldadım. "Yani emin değil misin?"

"Değiştirilmiş," dedi kaygı dolu bir ürpertiyle. "Yanılmışım, burayı da kontrol altına almış olmalılar." Seslerimizin yankı yaptığını fark edince ikimiz de gözlerimizi ayırarak durduk. Şafak beni tutup biraz daha geriye çıktı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye kulağına doğru fısıldadım.

"Bildiğim yoldan gidebiliriz ama muhtemelen bilmediğim bir yerlere çıkacağız." Oyukları işaret etti. Yerlerinin değiştirildiğini ima ediyordu.

Sakin kalmaya çalışarak düşündüm. "Nerelere çıktığına dair bir fikrin var mı?"

"Her yere olabilir. Yeraltı tünelleri diyarın dört bir yanına yayılmış haldedir. Hava Krallığı'na çıkmayı ve Su Lordu'na oradan ulaş-

mayı planlıyordum, en kötü ihtimalle ormandan çıkıp vadiyi geçerek şelaleye gidebiliriz diye düşünüyordum." Kaygısı tüm yüzüne yayıldı. Nefes alışverişleri hızlandı. Başından beri yanlış fikir olduğunu düşünüyordu ve şimdi gerilimi daha da artmıştı.

"Yapacak bir şey yok," dedim başımı sallayarak. "Devam etmemiz gerekiyor."

Ona diri diri yanmamız gerekiyor demişim gibi baktı bana.

"Geri dönmeliyiz," dedi önerime inanamayarak. "Bu oyukların hepsi şaşırtma için buraya eklenmiş. Bu da buralarda oldukları anlamına geliyor."

"Bu kıyafetlerle şansımızın yüksek olduğunu söylemiştin."

"Seni tehlikeye atamam." Geriye dönmüştü ve bana da işaret ediyordu. "Çok riskli. Geri dönelim. Başka bir yolunu bulmak zorundayız."

"Daren dönmeden Arın'a ulaşmam gerekiyor. Daha da önemlisi Arın bir şey yapmadan ve geç kalmadan Arın'a ulaşmam gerekiyor." Kolundan tutup durması için iyice sıktım. "Daren'i bir kez daha kendi krallığı ile karşı karşıya getirmek istemiyorum. Ona bir seçim daha yaptırmak istemiyorum Şafak. İlerlemek zorundayız."

Meşaleyi kayalıkların girintilerine yerleştirip bitkin bir halde sırtını kayalığa yasladı. Başını yavaş ama ritmik bir şekilde arkasındaki taşa çarpıp duruyordu. Elleri iki yanında sımsıkı yumruklar haline gelmişti. Çaresiz hissediyordu ve ona iyi hissettirmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sadece suçlu hissediyordum ama bunun da kimseye bir faydası yoktu o yüzden dile getirmiyordum.

"Başa çıkarım," diye karşısına dikildim. "Yakalansak bile bana zarar veremezler. Kim olduğumu anlamazlar bile. En kötü ihtimalle bir yere kapatırlar. Daha önce yaptıklarımızdan daha tehlikeli değil. Sadakatsizlerle birlikte yamyamların saldırısına uğramıştık. Zindandan Daren ve seni çıkaran bendim. Şimdi yapacağımız bunlardan daha tehlikeli değil."

"Güçlerin olmadan kimse seni bulamaz," dedi. "Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor. Seni koruyamazsam lordumun yüzüne bakamam. Seni koruyamazsam bu zamana kadar ödenen bütün bedeller anlamsız kalır."

Varlığımın sandığımdan daha büyük boşlukları doldurduğunu bir muhafızın gözlerinde de görmek benim için sarsıcı oldu.

"Kaderime güven," dedim kararlı bir duruş sergileyerek. "Gökyüzü benim için bir şarkı yazdı ve o sözlerin içinde yeraltı tünellerinde sıkışıp kalmak yok. Şimdi sen bir yol seçmiyorsan ben birini seçip ilerlemeye devam ediyorum."

"Zar atmaktan farksız," dedi. "Normalde ortadaki oyuktan içeri girmemiz gerekiyor ama bu kadar hile yaptılarsa eminim o yol da istediğim yola çıkmıyordur."

"Ya da çıkıyordur ve asıl hile budur." Dudak bükerek meşaleyi elime aldım. Onu daha fazla bir ayrımın ortasında bırakmamak için önümüzde duran ve ortada kalan oyuktan içeriye girdim. Düşünmenin bir faydası olmayacaktı bir an önce ilerlemeli ve başımıza gelenle yüzleşmeliydik.

Bu defa daha sessiz ve daha dikkatliydim. Şafak tahmin ettiğim gibi hemen peşimden geldi. Meşaleyi elimden alıp önümde beni savunmak için kılıcını tutarak ilerlemeye koyuldu. İkimiz de sesimizi çıkarmadık. Onu taklit ederek ben de kemerime taktığım hançerin kabzasını tuttum. Karanlıkta şansım olmazdı ama yine de her yolu denemeye inanıyordum.

Yürürken midemin bulanmasına engel olamıyordum. Daha önce hiç bu kadar endişeli olmamıştım. Şafak'a belli etmemek için sahte bir güç sergiliyordum ama gerçek güçlerim olmadan şansımız oldukça azdı. Diyardan uzakta geçirdiğim günler mi, her an Daren ile birlikte ve çok güvende hissetmek mi beni bu kadar hantallaştırmıştı emin değildim. İçgüdüsel bir şekilde Daren'in varlığını arıyordum. Uzaktan düşünmek bir şeydi ama yaklaşmak başka bir anlama geldi. Bu diyarın ikimizi sürekli farklı yollara iteceği gerçeği önümde duruyordu ve içinde kaybolma ihtimalimin olduğu bu tünellerden çok daha korkutucu geliyordu.

Yükselen mağaranın orada esintiyi hissetmiştim ama oyuktan geçtiğimizden beri sıcaklık daha da düşmeye başlamıştı. Parmak uçlarım hançerin üzerinde uyuşunca kıpırdandım.

Şafak bir adım attı ve bir şeyi tetiklemiş gibi etrafımızda bir hareketlilik oldu. Bastığı yer aşağıya doğru göçtü. Dengesini kaybedip

altında açılan çukura düşmemesi için ona kolundan yakalayıp son saniyede geri çekmeyi başardım ama yeterli olmadı. Meşale yere düştü. Etrafımızdaki her şey hareket etmeye başladı. Bir parkurun ortasında kalmıştık. Kayalıklar yer değiştiriyor ve zemin sarsılıyordu.

Toprağın altından dikili taşlar alçalıp yükseliyordu.

"Kahretsin!" diye dişlerinin arasından kükredi. Başka bir hareketlilik etrafımızda dönene eşlik etti. İçerisi yarım yamalak aydınlanmaya koyuldu.

Şafak beni geldiğimiz yola doğru geriye çektikçe çekti. Yürürken zeminden inip çıkan tepeciklerin üzerinden atlamak ve yanından geçmek zorunda kalıyorduk. Onunla birlikte gerisingeriye koşmayı planlıyordum ama durdu. Kılıcını yan tarafımızda duran büyük kayalıklardan birinin altına yerleştirdi, ağırlığını verip kılıcın dengesiyle kayayı yerinden biraz oynatmayı ve arkasında bir boşluk açmayı başardı.

"Çabuk," dedi kolumdan çekiştirerek. "Boşluğa saklan."

"Ne? Koşalım." Ben konuşurken o beni boşluğa doğru itmeye devam ediyordu. Gürültüler şiddetini artırdı. Tüneldeki tüm duvarlar yer değiştiriyormuş gibi kayalar hareket ediyordu. Ve bazı duvarların gerçek anlamda yer değiştirdiğini gözümle görmüştüm.

Şafak beni daha güçlü bir şekilde kaldırıp ayaklarımı yerden kesti. Hareketleri o kadar kuvvetliydi ki istemesem de kayanın üstüne çıkıp arkasında kalan dar boşluğa iki büklüm bir şekilde girmeye çalıştım.

"Toprak Krallığı'ndayız. Birilerinin buraya girdiğini anladılar. Birimizin öne çıkması gerekiyor. Ben yakalanacağım. Her şey düzeldikten sonra geldiğimiz yolu takip edip saraya geri dön." Yukarıdan eğilip olabilecek en hızlı şekilde konuştu. Mideme buz gibi bir düğüm çöktü. Kelimeleri toparlamakta bile zorlandım. Toprak Krallığı. Ayzer. Ve kendini öne atacak.

"Şafak!" Aşağıdan ona bakıyor ve kendimi oradan çıkarmaya çalışıyordum ama omuzlarım sıkışmıştı.

"Lütfen, Nova. Lütfen geri dön. Saraya dön. Lütfen güvende ol." İlk kez gözlerinde açık bir korku gördüm ve bu, hareketlerimi durdurdu.

"Sen!" diye tısladım sessizce.

"Saraya dön!" dedi yalvararak. "Lütfen saraya dön!" Ve gözden kayboldu. Başımı uzatmaya çalıştım ama meşaleden uzaktaydık ve artık hiçbir şey göremiyordum. Başımı sertçe duvara vurduğumda inlememek için kendimi zor tuttum. Gözlerim dolmaya başladı.

"Ateş Muhafızı," dedi bir ses ve sesi duyduğum anda boğazıma da bir kaya oturmuş gibi hissettim. Kulaklarım bile ona yabancıydı şimdi. Sesini biliyordum ama o sesin arkasında konuşan kişi kim artık bilmiyordum. "Ya da Ateş Lordu mu demeliyim?"

Ayzer.

"Vârisim," diye sakin bir şekilde saygılı tonunu kullandı Şafak. Ama soluğunun arasındaki hırıltıları duyabiliyordum. Yakındaydılar. Ve ben korkak gibi saklanıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ayzer ona.

"Askerlerimle konuştum, dilediğiniz gibi," diye yanıt verdi Şafak.

"Bunu bize bildirmek için mi tünelleri kullanıyorsun? Işık bekçilerine haber vermeliydin."

Ellerimi sıktım. Dışarı çıkmayı ve onunla tam şimdi yüzleşmeyi, yaptıkları için, kendini açıklaması için ve beni dinlemesi için ona bir şans vermeyi istedim. Ama sözleri, konuşurken kullandığı ses tonu beni durduğum yere mimledi. İçgüdülerim bana onun artık konuşulacak biri olmadığını söyledi.

"Dışarıya çıkmayı göze alamadım. Su Krallığı casusları her yerde ve şu an Ateş Krallığı'ndan kimseyi görmeye tahammülleri yok." Şafak sözlerini toparlamıştı ama aralarında geçen konuşmanın şahit olduğum her anı daha can sıkıcı bir hâl alıyordu.

"Onları suçlayabilir misin?" diye sordu ukala bir tavırla Ayzer.

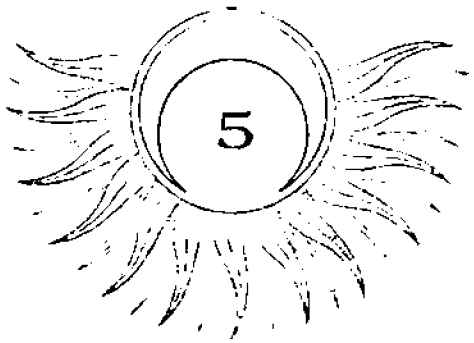
Başımı çıkarıp karşısına dikilmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Şafak'ı daha fazla riske atamazdım. Burada yakalanmak bir şeydi. Su Vârisi'ni saklamak başka bir şey. Ve yakalanmasına kılıf uydurmuş gibi görünüyordu. Sadece merak ediyordum, Daren bütün bunların ne kadarını biliyordu. Bunları bilmiyorsa eğer Şafak bir muhafızın gidebileceğinden daha ileri gitmiş anlamına gelirdi.

Özellikle de Ayzer'in ona Ateş Lordu diye hitap etmesi... Gökyüzü korusun.

Uzaklaşmalarını duydum ama uzun bir süre daha sessizliğimi korudum. Biraz sonra tıpkı Şafak'ın uyardığı gibi her şeyin düzeldiğini duyana kadar başımı oynatmadım. Yerden yukarıya doğru uzanan dikili taşlar geri çekiliyordu. Başımı hafifçe çıkarıp yere düşen meşalenin ışığı altında seyrettim. Tavandan da paralel uzun taşların indiğini o zaman gördüm. Hepsi geri çekiliyordu. Her şey şimdi o adımı atıp tuzağa düşmeden önceki hali gibiydi.

Anlaşılan yokluğumda Toprak Krallığı eski saltanatına kavuşmuştu, merak ediyordum, Kerberos da buralarda bir yerlerde miydi?

Adımlar ve Boşluğa Takılanlar

Hareketsizlikten uyuşana kadar bekledim. Karanlık ve sessizliğin içinde su dolu bir fanusun içinde kalmış gibi hissediyordum. Kararlılığımı geri kazanmak için derin soluklar aldım. Omuzlarımı yavaş yavaş hareket ettirmeye başladım. Devasa bir kaya ile duvarın arasında sıkışmıştım. Dizlerimin el verdiği ölçüde dik durdum ve sırayla, acelesiz bir şekilde kollarımı dışarıya çıkardım. Kontrolsüz bir güç uygulayıp kayayı kımıldatmak ve başka bir hareket titreşimi yaymak istemiyordum.

Serbest kalan ellerimden biriyle kayanın tepesine tutunup diğer elimi duvara bastırdım ve kendimi yukarıya doğru çektim. Kalçamı kayaya yaslayarak bacaklarımı açığa doğru atmayı başarınca durdum ve ne zaman tuttuğumu hatırlamadığım nefesimi verdim. Bedenim gerilimden kaskatı kesilmişti. Ayaklarımdaki karıncalanma sakinlediğinde kayanın üzerinden aşağıya indim. Duvara yaslanarak gölgelerin arasında kalmaya devam ettim.

Belki paranoya yapıyordum ama içgüdülerim bana eğilip o meşaleyi almamamı söylüyordu. İşimi şansa bırakmaya devam ettim ve duvardan ayrılmadan geldiğimiz yolu dönmeye koyuldum. İçten içe Şafak'ın başı belaya girmesin diye gökyüzüne yalvarıyordum ama durumu iyi idare etmiş gibi görünüyordu. Ayzer onu gördüğüne şaşırmamıştı. Aralarında geçen görüşmelerin neler olduğunu bilmek istediğime emin değildim. Ama söylediği bir şey kafamı kurcalıyordu. Şafak'a Ateş Lordu iması yapmıştı. Uzakta kaldığımız süre bo-

yunca Daren tüm sorumluluğu ona bırakmıştı ve anlaşılan söylentiler yayılmıştı. Belki de teklifleri buydu. Ateş Halkının Daren'i değil Şafak'ı dinleyeceğini biliyorlardı. Belki de ona krallığın lordu olmayı teklif ediyorlardı. Böyle bir şey mümkün müydü? Bilmiyordum ama herkesin Daren'i gözden çıkarması içime derin bir sıkıntı çökmesine neden oldu. Daren bunu öğrendiğinde hissedeceği şey o sıkıntının daha da yayılmasını sağladı.

Ve eğer Arın'a engel olamazsam her şey Daren için daha da korkunç bir hâl alacaktı.

Yedi oyuğun olduğu yol ayrımına varana kadar Şafak'ı dinleyip saraya geri dönmeyi düşünüyordum ama artık geri dönemeyeceğimi de biliyordum. Arın'a ulaşmak zorundaydım. Daren'e daha fazla zarar veremezdim. Buna izin veremezdim.

Kendi etrafımda dönüp durdum. Ortadaki oyuk değilse hangisiydi? Hava Krallığı'na ulaşırsam hem güvende olurdum hem de Sina'nın Arın'a ulaşabileceğine emindim. Ormana çıkarsam da Tayga'ya ulaşabilirdim ve o da Arın'a ulaşmam için yardım ederdi. Yedi oyuk vardı. İki iyi olasılığım vardı. Ve ortadaki yolu seçmeyeceğimi artık biliyordum. Altıda iki şansım vardı.

Bunu neye göre ayarlamış olabilirlerdi ki?

Tamam, sakin ol Nova. Ortada olan yolun yerini değiştirirken nereye çekerdin. Saçma biliyorum ama elimle sanki o yolu değiştiriyormuş gibi yaptım ve elimin sola doğru kaydığını fark ettim. Sonra onun sol tarafındaki oyukla yerini değiştirdi parmağım. Hayali olarak. En sonda kalan oyuğu alıp sağ tarafa çekti. Bu da en başta ortada olan oyuğu hemen sağındaki yere getirmiş oldu. Kabul ediyorum, bu kendimi zeki hissettiğim anlardan biri değildi. Ama havaya metal bir para atsam da aynı derecede şansım vardı.

Rastgele bir seçim yapmak yerine kafamda bir harita yarattım. Hava Krallığı, Toprak Krallığı'nın çaprazında kalıyordu. Epey bir yol ilerledikten sonra tabii. Mantıklı olmadığını biliyordum ama artık bir yol seçmeli ve devam etmeliydim. Ortada kalan ve Şafak'la ikimizi tuzağa düşüren oyuğa sırtımı verdim, sol çaprazımda ve tesadüfe bakın ki yine ortada olan oyuğa doğru yürümeye koyuldum.

Ateş Krallığı'nın altındaki tüneller sıcaktı. Toprak Krallığı'na çıkan yollar ise yumuşak bir toprak zeminle kaplı ve irili ufaklı kayalıklarla doluydu. Esintinin peşine düşmem gerekiyordu.

Tek ışık kaynağımı kaybetmiştim, elimdeki tek şey duvarın kenarından el yordamıyla olabildiğince ilerlemeye çalışmaktı. Yiyecekler ve su Şafak'la birlikte gitmişti ve hiçbir şey benim burada tek başıma uyumama sebep olamazdı.

Korku beni daha da hızlandırdı.

Bastığım zemine, tutunduğum duvara ve soluduğum havaya dikkat etmeye çalışıyordum. Elemental'de her şey bunlarla ilgilidir. Her şey krallıklarla ilgili. Her şeyin dokusu da kokusu da farklıdır. Elimi kayalıkların yüzeyinde kaydırırken bir şey fark ettim, kayalıkların üzerinden parmaklarıma dokunan bir esinti. Kalp atışlarım hızlandı. Doğru taraftaydım. Doğru yolu seçmiştim. Esintinin kaynağı Hava Krallığı'ndan başkası olamazdı. Heyecanla daha hızlı ilerlemek için ellerimi kayalıktan uzaklaştırdım. Şu andan itibaren amacım zaten yakalanmaktı. Toprak Krallığı'nda Ayzer karşıladıysa Hava Krallığı'nda Sina, Sonay ya da askerlerinden birileri karşılayacak olmalıydı.

Onları görmek için sabırsızlanmaya başladım.

Susuzluk ve iki günlük duraksız yürüyüş ve sigilimin olmaması beni bitkin düşürüyordu ama iyi gidiyordum.

Daren ve Şafak için diye kendime hatırlattım.

Daren... İsmini sık sık aklımdan geçirmenin bile beni rahatlattığını fark ettim. Onun için bir şeyler yapma isteğim artık sadece sorumluluk duygusu değildi. Hayatını kolaylaştırmak istiyordum. Başına iyi şeyler gelsin istiyordum. Gülümsesin istiyordum.

Açlık midemi tırmalamaya başladı. Omuzlarım soğuktan ya da gerilimden tutulmuştu. Kollarımı etrafıma dolamak dengemi bozuyordu. Daha önce hiç bu kadar daralmış hissetmemiştim. Bir an önce buradan çıkma arzum gitgide şiddetlendi ve koşmaya başladım.

Ayağımın altındaki zemin değişiyordu. Hava Krallığı gökyüzünde yüzen adalara kurulmuştu. Yeraltı tünelleri ile nasıl bağlantı kurduklarını bilmiyordum ama sonuçta epey geniş bir arazi onlara aitti, sadece gökyüzünde hüküm sürmüyorlardı. Krallığın arkasında

kalan ve daha önce kum fırtınasına yakalandığımız vadiye bile razıydım. Zeminde hissettiğim kum beni teşvik ediyordu. Her adımım diğerinden daha büyüktü artık. Ama hız aynı zamanda kontrolsüzlüğe sebep oluyordu. Boşluğu ayağım yalpalayana kadar hissetmedim ve geriye çekilmek için geç kalmıştım.

Ve düştüm.

Refleksle çığlık attım.

Ellerim karanlığın içinde tutunacak bir şey ararcasına boşluğu yoklayıp duruyordu. Sonra yerçekiminden daha kuvvetli bir şeyi hissettim. Kuvvetli bir fırtına. İtiyordu. Düşüşüm önce yavaşlamış sonra havada kalmama neden olmuştu. Aşağıdan gelen kuvvetli rüzgâr beni itiyordu ama yeterince değildi. Harika bir tuzak. Bir örümcek ağına takılmış gibi havada asılı kalmış ve tamamıyla sersemlemiştim.

Bacaklarımla suyun içinde yüzermiş gibi en azından bir kayalığa ilerlemeye çalıştım ama rüzgâr hoyrattı. Dengemi sağlamama izin vermiyordu. Oradan oraya ve kendi etrafımda savrulup duruyordum. Midem bulanmaya başlamıştı. Tuzağa düşmeme rağmen neden kimsenin gelmediğini anlayamıyordum. Sina bu kadar gaddar değildi, kimsenin bu şekilde ölmesine izin vereceğini sanmıyordum.

İpi kopmuş bir uçurtma gibi oradan oraya savrulup duruyordum. En azından kayalıklara çarpmıyordum ama kusmadan daha ne kadar dayanabilirim bilmiyordum. Elimi yüzüme bastırıp rüzgârın nefes almama mâni olan şiddetinden korunmaya çalıştım. Düzgün düşünemiyordum ama düşünmem gerekiyordu. Kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Buradan kendi başıma kurtulmak zorundaydım. Etrafı görebilseydim en azından etrafımda ne olduğunu görebilseydim belki bir şeyler düşünebilirdim. Ama nefes almakta bile zorluk çekiyordum. Ağlamak üzereydim.

Ayağım sivri bir kenara çarptığında, bir saniyelik bir andı sonra yine geriye doğru savrulmuştum, ama hâlâ kayalıkların içinde olduğumu biliyordum en azından. Bu da bana yeterince kenara yaklaşırsam ve bir köşesine tutunmayı başarırsam en azından tırmanmayı deneme şansı verebilirdi. Aşmam gereken en acil sorunum rüzgârın kuvveti yüzünden oradan oraya savruluyor olmam-

dı. Bacaklarımı kendime çekmiş, kollarımı etrafıma sarmış, başımı korumak için dizlerime gömmüş, yumru şeklinde top gibi oradan oraya sekiyordum.

Düşün Nova, bu sadece rüzgâr. Çok kuvvetli bir rüzgâr olabilir ama kuşlar bunu hep yapıyor. Küçücük kuşlar, minicik olanlar bile rüzgâra karşı aheste aheste süzülebiliyor ve onlar yaparken hiç de zor görünmüyor.

Çünkü kanatları var.

Sarıp etrafıma sıkıştırdığım pelerini serbest bıraktım. İlk başta rüzgârın etkisiyle yukarıya doğru uçuşmaya başladı. Sonra bacaklarımı serbest bıraktım. Sonra kollarımı iki yanımda açtım. Kendimi kasmayı bıraktım. Suyun üzerine uzanır gibi kendimi sakince boşluğa bırakmaya çalıştım ama kolay değildi. Düşeceğim hissi kendimi tamamen bırakmama engel oluyordu. Yine de kollarımı açmak bile işe yaramıştı, artık savrulmuyor daha çok kuş tüyleri gibi uçuşuyordum.

Gözlerimi kapattım. Bu hissi bir yerden tanıyordum. Bu hissi sevdiğimi biliyordum. Tıpkı o yamacın başından arabayı aşağıya sürmek gibiydi. Sadece kendimi serbest bırakmalıydım. Rüzgârı altıma almalıydım.

Onunla savaşmayı bıraktığımda benimle savaşmayı bıraktı. Tırmanmam gerekeceğini sanıyordum ama gerek kalmadı, ben kendimi tamamıyla bıraktığımda rüzgâr beni yukarıya doğru taşıdı. Omurgamdan bir ürperti geldi geçti ve tüylerimi ürpertecek şekilde içim çekildi.

Yükseldim, yükseldim ve nihayetinde düştüğümü tahmin ettiğim noktaya geri savrulup bu defa kıçımın üzerine ama en azından bir zemine çarptım. Ellerimle yeri yokladım. Başım dönüyordu, yerin ayağımın altından kaydığını hissediyordum. Rüzgâr beni geri ittiğine göre gitmek istediğim yer aslında düşemediğim o yerdi.

Yani Hava Krallığı'na çıkan yol nasıl oluyorsa tam olarak aşağıdaydı.

Kolay olsa dişlerimin hepsini kırardım!

Bunu gerçekten yapacak mıyım diye düşünürken ayağa kalktım. Sanırım gerçekten yapacaktım. Üzerimi ve ellerimi çırptım.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Pek bir şey görebildiğim söylenemezdi ama boşluğu elimle yokladığımda genişliğini anlayabilmiştim.

"Yaparız kızım," dedim sesli bir şekilde. "Yaparsın," diye kendimi telkin ettim. Çok düşünmemek benim düşünme şeklimdi. Bazen sadece atlamanız gerekiyordu. Ben de öyle yaptım.

Boşluğa, rüzgârın içine bu defa ne beklediğimi bilerek ve suyun içine dalar gibi balıklama atladım. Düşmeye başladığımda bir çivi gibi ilerlemek için ellerimi iki yanımdan vücuduma birleştirdim. Rüzgâr arttıkça kollarımı iki yana açıp ivme kazanmaya çalıştım. Oradan oraya savrulma yoktu. Bir yere çarpma yoktu. Ve ilkinden daha aşağıya düştüğümü anladığımda gülümsedim. Bir âna kadar. Sonra yine çığlık attım.

Hava Krallığı'nı hep biraz hafife alıyorduk.

Kırbaç yemiş gibi püskürtüldüm.

"Kahretsin, Sina. Benim!" diye bağırdım ama işe yaramayacağına artık emindim.

Rüzgâr daha kuvvetli bir şekilde beni yukarıya itmeye başladı. Kendimi serbest bırakmak hiçbir işe yaramıyordu. Bir yerden tutunmak istedim ama yanlış bir hareket yaralanmama neden olabilirdi, bir damla kanım bile hiç istemediğimiz bir şey yapar ve beni ifşa ederdi. Kokusunu alacakları düşünmek istemiyordum bile.

Başlangıç noktasına geri döneceğimi sanmıştım ama dediğim gibi Hava Krallığı'nı hep biraz hafife alıyorduk. Bu defa itiş gücü daha kuvvetliydi. Yeniden bacaklarımı kendime çekip top gibi kıvrıldım. Çarpmadan kendimi korumak için başımı dizlerimin arasına sakladım. Oyukları geride bırakıyordum. Durmaya çalışsam da artık duramayacağımı biliyordum. Bir pinpon topuna fön makinesi tutuyorlarmış gibi sihir beni savuruyordu. Labirentin içinde yuvarlanmaya devam ettim. Kafamı kaldıramıyordum, sadece üç oyuk sayabilmiştim.

Nihayet düştüğümde sırtım duvara o kadar sert çarptı ki omurgamın kırıldığını düşündüm.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Artık nerede olduğumu da bilmiyordum.

Ağlamak, bayılmak ve pes etmek arasında çok ince bir ipin üzerindeydim.

Ağzımda çok acı bir tat vardı ve endişe ciğerlerimi parçalıyordu. Soluklanmak için şişen göğsümde kaynağını bilmek istemediğim bir ağrı vardı.

Arın'ı düşün.

Daren'i düşün.

Onlar pes etmezdi. Onlar hiç pes etmedi.

Gözyaşlarımı görmezden gelerek dirseklerimin üzerinde doğruldum. İleride hayal meyal gördüğüm ışık durum kontrolü yapmama izin vermedi. Normalde ışığa doğru koşmayı isterdim ama şu an ışık benim en büyük düşmanımdı. Eklem ağrılarıma şimdi değil diye çıkışarak ayaklandım. Tıp alanında iddiam yoktu ama kırığım olsa bu şekilde koşamayacağımı tahmin ediyordum.

Var gücümle koşmaya başladım.

Her şeyi geçtim bunca mücadelemin ardından yakalanmak gerçekten gururumu kırardı. Nereye olduğunu bilmiyordum ama devam ettim. Artık karşıma ne çıkarsa onu, karşıma çıktığında düşünmeye karar vermiştim. Durmadan omzumun üzerinden arkaya doğru baktım. Meşale gibi değildi, ışık patlaması gibiydi ve havada süzülen bir top vardı. Kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Bunu Elemental'de bile daha önce görmemiştim. Hiçbir şeye benzemiyordu. Sadece çok ama çok parlaktı.

Üç yana ayrılan başka bir sapağa vardım ama bu defa durmak ya da düşünmek için kendime şans tanımadım. Doğruca devam ettim. Dümdüz ilerlemek herkesi bir noktaya götürür diye düşünüyordum. Bir anda oldu. Çakan bir ışık beni yere düşürdü. Dizlerimin üzerine. Gözlerimi açmaya çalıştım ama sanki yanıyordum.

Ateş olmadığını bildiğim bir sıcaklık varlığıma çarptı. İçimde hissettim. Burnuma tanımlayamadığım bir koku doldu. Kendimi daha fazla zorladım. Kısık gözlerimin arasında apar topar ayağa kalktım.

Aynı ışık huzmesi ilerideydi ve artık her yer aydınlıktı. Sola döndüm. Işık huzmesi. Sağa döndüm. Işık huzmesi. Geriye döndüm, ışık huzmesi. Dört yanımdan kuşatılmıştım. Derin derin solumak dışında bir şey yapamadım. Elimi gözlerime siper ettim. Güneşe bak-

maktan farksızdı. Hava bunaltıcı bir hâl aldı. Çok ama çok sıcaktı. Sonra onları gördüm.

Altın rengi kıyafetlerin içinde dört kişi bana doğru yaklaşıyordu. Görüşüm alaca bir hâl almıştı. Doğru düzgün onları seçemiyordum. Bir anda cızırdamaya başlayan bir televizyon ekranına döndü her şey ve cızırtıları kulağımın içinde kanat sesleri kadar net duyuyordum.

"Daha fazla kaçamazsın," dedi biri ama ses kafamın içinde yankılandı. Titreşimli bir tınısı vardı ve sanki bir cihazın içinden bana ulaşıyordu.

"Yine de kabul edin, sizi iyi atlattım," demeden edemedim. Durumu değerlendirmek için zaman kazanmaya çalışıyordum ama o anda bundan vazgeçtim. Mecalim kalmamıştı. Sandığımdan daha çok fiziksel hasar almıştım, öyle ki elimi hançere götüremedim bile. Hançeri tutsam da birine saplayacak kadar gücüm yoktu.

"Kendini tanıt."

"Açıkçası yolumu kaybettim," diye cevap verdim. Elimde sadece küstahlığım kalmıştı ve biraz da alaycılık.

"Tutun," dedi.

Yakalayın bile dememişti çünkü kaçmıyordum ve kaçamayacağımın da farkında olmalıydılar. Başım dönmeye başladı. Kafatasımın zarar görmediğini umuyordum artık sadece. İki yanıma yanaştıklarını kollarımdan kavrayana kadar anlamamıştım bile.

"Gururunuzu incitmek istemem ama kaçmıyorum." Karşı koymadım. Şafak'a ve kendime acımakla meşguldüm. Hatalar her zaman daha fazlasını doğuruyordu. O yakalandığında saraya geri dönmeliydim. Ama artık bunların önemi yoktu.

Konuşan karşıma geldi. Gözlerini göremiyordum. Çok tuhaf bir enerjisi vardı. Çok yoğundu ve rahatsız ediciydi. Beni itiyordu. Biraz ötemde bir elektrik kaçağı vardı sanki. O yanıma yaklaşana kadar gergin değildim ama şimdi başıma çok kötü bir şey gelmiş gibi hissediyordum.

"Farklı kokuyorsun." Ses dalgaları kafamın içinde boyutlanınca yüzümü ekşittim.

"Koşmak insanı terletiyor ama yine de böyle kabalaşmana gerek yoktu." Gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım.

"İnsan diyarı gibi kokuyorsun."

Ah, teslim oluyorum, bunu hesaba katmamıştım.

Yürümek için hazırlanıyordum ama önümde duran ve benimle konuşan adam elinde tuttuğu kendisinden de uzun olan asayı bir kez yere çarptı. Bembeyaz ve gördüğüm en parlak şey olan bir ışık huzmesi yeniden yüzüme çarptı. Bir yere toslamış gibi hissettim.

Gözlerimi açtığımda artık karanlığın içinde değildim ve dengemi sağlamak için hâlâ beni tutanlardan destek almak zorunda kaldım. Gözümü alan ışık yavaşça yok oldu.

Adam hâlâ karşımdaydı. Artık hepsinin yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Üzerlerinde perde kumaşına benzeyen uzun krem rengi elbiseler vardı. Yakalarından altın ve gümüş yaldızlı şeritler geçiyordu. Başlarının normalden daha büyük oluşu gözlerimi açık tutmama neden oldu. Üçünün de saçları kazılıydı, belki de hiç saçları olmamıştı. Epey bir yaşları var gibi görünüyorlardı.

"Zindana mı götürüyoruz efendim?" diye sordu beni tutanlardan biri. Frekans tahtaya sürtünen tebeşir gibi kafamın içinde gıcırdadı.

Adam baştan aşağı beni süzdükten sonra başını iki yana salladı.

"Kokusu farklı," diye tekrar etti. "Kutsal anaların huzuruna çıkacak."

Sertçe yutkundum.

"Kalkan kalktı," dedim. "Ben de şöyle bir etrafa bakınıyordum. İnsan sınırlarında fazla dolaşmış ola..."

"Konuşarak zaman harcamayız," diye kesti lafımı. En azından şansımı denemiştim.

Gerekmedikçe hareket etmiyorlardı ve bir sopa kadar dik duruyorlardı. Normal bir şekilde yürümek yerine her adımda bedenleme yapıyorlardı. Bir anlığına ortadan kayboluyor ve bir adım sonrasında yeniden beliriyorduk. Sigilim olmadığı için bu eylem her zamankinden daha fazla sarsılmama neden oldu. Kaçabilme ihtimalim sıfırlanmıştı sadece ayakta durmaya ve bilincimi korumaya çabalıyordum.

Nerede olduğumuzu anlayabilmek adına bakışlarımı bulduğum her fırsatta etrafımda gezdirdim. Diyarın daha önce ziyaret edemediğim bir yerindeydik. Krallıkları biliyordum, vadiyi, kuleyi... Ama içimden bir ses hepsinden uzakta olduğumuzu söylüyordu.

Mermer gibi pürüzsüz ve sert görünen duvarlar bembeyazdı. Altın ve gümüş yaldızlardan oluşan yuvarlak kolonların arasında ilerliyorduk. Etrafta ne cin ne de periye rastlamıştım. Bizim dışımızda kimse yoktu. Pencereler gümüş perdelerle örtülü olduğu için ne dışarıyı görebiliyor ne de zamanı anlayabiliyordum.

Üzerinde hayvan figürlerinin yer aldığı tavana kadar metrelerce uzanan kapı boşluğundan geçtiğimizde hava değişti. Koku ciğerlerime kadar işledi. Dağların zirvesine çıktığım zaman doğanın değiştiğini hissederdim, hava temizlenirdi, koku daha keskin bir hâl alırdı. Burada da aynı hisle sarıldım.

Uzun bir tahtın üzerinde ikisi birlikte oturuyordu. Ben içeriye girene kadar ikisi de sakin görünüyordu. Ama beni gördükleri zaman, havayı koklamalarına gerek kalmadı, göz göze geldik. İkisiyle de sırayla. En azından ayağa kalkmalarını bekliyordum ama yapışık ikiz gibi ikisi de kaşlarını çatmakla yetindi.

"Yıkılmış krallığın direnen ruhu," dedi biri. "Su Krallığı'nın ihanet etmeyi pek seven vârisi," diye tamamladı diğeri.

Eh, doğruya doğru.

Öyle, dercesine kaşlarımı kaldırdım.

Onları kandıramayacağımı biliyordum. O kadar uzun boylu değildi. Mümkün olduğunca az konuşmaya ve bana biçecekleri kaderi beklemeye koyuldum.

Onlara Tanrıça diyorlardı, yıldızların en saf ışıklarıyla donatılmışlardı. Ve karşımda ışık saçmalarını bekliyordum. Ama öyle olmadıklarını daha önce yaptıklarından biliyordum. Onlarda karanlıktan daha ürkütücü bir ışıltı vardı, vahşi ve tehlikeli görünüyorlardı. Saçları omuzlarının iki yanından şelale gibi akıyor ve tahtın aşağısına doğru devam ediyordu. Yüzleri kâğıt kadar beyazdı ve tamamıyla pürüzsüzdü. Gözkapakları bile katlanmıyordu. Oyuncak bebeklere benziyorlardı ve bu beni daha çok geriyordu. Yarı saydam incecik elbiseleri geceden bir parça kesilmiş kadar siyahtı ama hareket etseler, ayağa kalkıp birkaç adım atsalar üzerlerinde yıldızların parlayacağına emindim. İkisinin de omuzlarında kalkan gibi görünen sivri, gümüşten aksesuvarlar vardı.

"Sana verdiğimiz onca gücü reddedip kaçtıktan sonra hiçbir şey olarak yeniden karşımızdasın." Buz gibi ses tonu içimde bir şok dalgasına neden oldu.

Tamamıyla belaya batmıştım.

"Ne kadar konuşkan olduğunu hatırlıyorum." Diğeri de konuşurken yüzünde herhangi bir hareketlenme olmadı ama ben kaşlarını çatmış ve öfkelenmiş gibi hissettim. Titreşimleri ve yaydıkları enerji benim enerjimi huzursuz ediyordu.

Onları kızdırmak istemiyordum. En azından daha fazla kızdırmak.

"İletişim sorunumuz olduğunu fark ettiğimde size laf anlatmaya çalışmaktan vazgeçtim," dedim. "Başka bir deyişle beni kiralık katil olarak kullanmayı planladığınızı fark ettiğimde size ve kutsal saydığınız her şeye saygımı yitirdiğim için bağışlanmayı dilemiyorum."

Sanırım kızdırmama konusunda çok iyi olmadığımı kabullenmem gerekiyordu çünkü ifadeleri pek iyicil değildi.

"Bu ahlaki düşünce yapın seni Toprak Lordu'nu öldürmekten alıkoymadı."

"Amon herkese çok zarar verdi." Adrenalin beni tutan kollardan sıyrılacak gücü bulmam için faydalıydı. Onların karşısında duracaksam daha dirençli olmam gerekiyordu.

"Su Lordu herkese zarar verdi." Bu sözler kulağıma bir feryat gibi geldi. "Su Lordu diyarın kurallarını hiçe saydı," diye diğeri haykırdı. "Su Lordu kendini her şeyden üstün tuttu."

"Sadece bir sıralamayı yok saydığı için mi?" diye bir adım öne çıktım.

Diyarın tahtına her dönemde başka bir krallık oturuyordu. Sırayla bir döngü halinde devam eden bir yönetme biçimi vardı. Su Krallığı sırasını salmıştı ama Arın tacı bırakmadı. İşte bütün mesele de neredeyse buydu ama her şey bundan daha karışıktı. Arın o dönemde tacı bıraksaydı diyarı Ateş Lordu Evran yönetecekti ve kimse bunu istememişti.

"Diyarı Evran'a ya da Amon'a bırakmak istediğinize emin misiniz?" diye devam ettim. "Diğer lordlar Arın'ın hükümdarlığına karşı koymadı, kabul etti. Amon'un başa geçmesini ise kimse istemiyordu."

"Denge düzeni korur," dedi biri. "Kişisel düşünceler dengeden, düzenden ve diyardan üstün değildir," diye tamamladı diğeri.

Kafamın içinde birden fazla ses yankılanması düşüncelerimi dağıtıyordu.

"Amon sizden birinin ölümüne neden oldu. Bu karmaşanın sorumlularından biri Tanrıçaların kendi düzenlerini bozması," diye hatırlattım. Hayvanların Koruyucu Tanrıçası Edik kim bilir nasıl Amon'un tuzağına düşmüştü ve ona yardım etmişti. Amon o tanrıçayı kullanarak o zamanın Ateş Lordu olan Evran'ı Arın'ın kapısına yollamıştı. En kurak zamanlarda. Tanrıça Edik Amon'a yardım etmese Büyük Yıkım hiç yaşanmayacaktı.

"Ve o bedelini ödedi," diye bana haddimi bildirdi.

Bu tartışılırdı. Tanrıça Edik kendi kutsallarını hiçe saydığı için gökyüzü tarafından cezalandırılmış ve güçten düşmüştü. Nihayetinde de intihar etmiş ve sonsuzluğa yükselmişti.

"Arın da bedelini ödedi. Her şeyini kaybettikten sonra çok ama çok uzun bir süre İlmek'te kaldı. Onu daha ne kadar cezalandırmak istiyorsunuz? Onu yok etmek neyi değiştirecek? Yeterince yok ediş görmedi mi bu diyar? Bırakın huzur içinde yaşayalım." Konuşmak ve gerçekler beni kendime getiriyordu. Sesim daha yüksek ve daha kendinden emin çıkmaya başladı.

"Taşları vârislere verdim, istediğiniz ve istediğim gibi. Toprak Krallığı toparlanmış görünüyor. Hava Krallığı'nda eminim her şey yolundadır. Su Krallığı'nın yaralarını sarmasına ve Ateş Krallığı'nın yeniden bir araya gelmesine izin verin. Arın'ın yönetim biçimini sevmezseniz sizinle bu konuşmayı yeniden yaparız ve o zaman sizin tarafınızda olurum."

İkisi aynı anda başlarını kaldırıp sözlerimin onlar için hiçbir anlam ifade etmediğini gösterdiler.

"Tanrıçalar bir taraf değil, bir zorunluluktur."

"Gördünüz mü?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sizinle anlaşamıyoruz!"

Bir ses salonun içinde yankılandı. Kulakla duyabileceğiniz değil kafanın içinde çırpınmanıza neden olacak bir ses. Refleksle ellerimi kulaklarıma bastırmaya başladım. Görüntü yeniden bozuldu. Ne yaptıklarını anlayamıyordum, her yer sallanıyordu ama kimse kıpırdamıyor tek bir şey bile yere düşmüyordu. Biri ayaklarımdan havaya kaldırıp beni sallıyordu ya da aklımı kaçırıyordum ama Su Krallığı tarzında değil.

"Hatalarından dön, bizim için diz çök."

Başımın arkasından bir darbe aldığımı hissettim, başım öne doğru eğildi. Şimdi de zemin su girdabı gibi dönüyordu. Ensemin delindiğini sanıyordum ve delikten dışarıya sıcak kan akıyordu. Kıyafetlerimin üzerinde olduğuna emindim ama kanın akışını tenimde hissediyordum.

"Ben Su Krallığı'nın vârisiyim, kimsenin önünde diz çökmeyeceğimi biliyorsunuz." Soluk soluğa kalmıştım ve her kelime bölük pörçük çıktı dudaklarımdan. Göğsüme iğne batıyordu, başım o kadar ağırdı ki kafamı çıkarıp kenara bırakmak ve biraz soluklanabilmek istiyordum.

"Ve bütün mesele de bu," dedi kafamın içinde.

"Amon size saldırıp sizi taşların içine hapsetti. Birinizin ölümüne neden oldu. Şimdi karşınıza üç lordu ve iki vârisi alıyorsunuz. Bir şeyleri yanlış yaptığınızı düşündünüz mü hiç?" Dişlerimi birbirine kenetledim. Bana ne yaptıklarını bilmiyordum ve başımı bile kaldıramıyordum ama en azından onlara bakmayı başardım.

"Düşündük," dedi dürüstçe. "Ve yanlış olanı düzeltmek için döndük. Toprak Krallığı yeniden himayemiz altında. Ateş Krallığı teslim olmak üzere. Hava Krallığı'nın uzlaşmacı olduğunu herkes bilir. Geriye sadece Su Krallığı kalıyor."

Su Krallığı boyun eğmez. Razı olmaz. Uzlaşmaz.

"Arın'ı öldürmeyeceğim," dedim kesin bir şekilde. "Asla."

"Su Lordu'nu yok etmek önceki arzumuzdu." Ayağa kalktığında üzerimdeki baskı eteklerinde toplanırcasına geri çekildi. Birden rahat bir nefes alabildim ve korku daha derinlerime işlemeye başladı. Gerçek bir güç kullanmıyorlardı ama şimdiden mahvolmuştum.

"Su Lordu'nun kırıldığını göstermek, Su Krallığı'nın kırılmaz bağını kırmak şimdiki önceliğimiz." Diğeri de ayağa kalktı. Tek bir zihinden düşünüp sırayla konuşuyor olmalıydılar.

"Kırılmaz bağ denmesinin bir nedeni var." Yutkunarak da olsa kinaye yapmayı başardım.

"Cesaretini ve heyecanını takdir ediyorum Nova ama daha çok acemisin." Söze diğeri devam etti. "Seni buraya getiren bizleriz. Arın'a saldırdığımızda karşılık vereceğini biliyorduk." Söze diğeri

devam etti. "Kapıları kırdığımızda içinden sızacağını biliyorduk. Seni bulmak mesele değildi, doğru zamanda bulmak meseleydi."

Sözleri kendimle çelişmeme neden oldu. Oyunlarına gelmiş olmak istemiyordum. Aklıma girmelerine izin vermek istemiyordum.

"Bu defa benden ne istiyorsunuz?" diye sordum dolandırmadan.

"Hiçbir şey yapmamanı." Üzerimdeki kıyafetlere bakıp değerlendirir gibi kumaşa dokundular. "Arın'ın ölümünün krallığı daha da güçlendireceğine karar verdik. Ama Arın'ın vârisini öldürmesi... Bu hem onun delirmesine neden olur hem de halkınızın bağlılığını kırar. Halkının saygısını yitiren lord, lord olamaz."

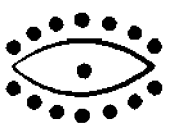
Daren.

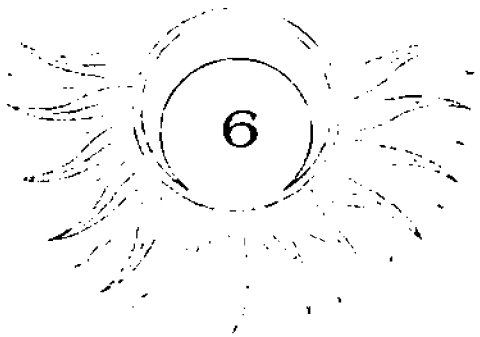
Şimdi çok yakınımda duruyorlardı. İkisi de iki yanımdaydı. Aklım bir o yana bir bu yana gidiyordu. Beni kendi zihinlerinde çekiştiriyorlardı ve bunu iliklerime kadar hissediyordum. Birinin gözleri altın sarısıydı, diğerinin gözleri gümüş rengi. Bakmak istemiyordum ama bana dokunmadan başımı yukarıya doğru kaldırdılar ve o an göğsüme doğru bir kılıç saplandı. Kılıcın sivri ucunu, etimi yırtıp kemiğime saplanışını hissettim. Ve yine sıcacık kan, bu defa ciğerlerimden fışkırıyordu. Kafamın içinde bir çığlık ve gümbürtü koptu. O kadar acıydı ki soluğumu kesti. Gözleri beni daha içeriye çekiyordu. Ruhumu okumalarından korkmuştum ama beni kendilerine çekeceklerini düşünememiştim. Düştükçe düştüm, kazdıkça kazdım ve tokat yemiş gibi sendeleyerek kendime geldim.

"Kuyuya atın." Doğal bir zarafetle uzaklaşırken ikisi de birbirlerinin hareketlerini tamamlıyordu. Bir daha bana bakmadılar ama baktıkları, yakından baktıkları o kısa anda ne gördüklerini düşünmek istemiyordum.

Işık bekçileri beni götürürken karşı koymadım, direnmedim, kaçmaya çalışmadım. Onlara dik dik bakmaya devam ettim. Nerede, ne zaman ya da nasıl bilmiyordum ama bir daha karşılarına çıktığımda çok şey değişecekti.

Gökyüzü korusun.

Gazaplar ve Yanan Dalgalar

Gerçek korkuyla doğrudan hiç yüz yüze gelmemiştim. Diyarda bir dolu felaketle yüzleşmiş, dalganın içine itilip İlmek'te kısılıp kalmıştım. Ama şimdi burada olmak daha gerçekti. Bana dokunmuşlardı ve bunu her zerremde hissetmiştim. Kafamın içine bir kıyamet tohumu ekildiğini hissediyordum. Güçlerim yoktu ve benimle ilgili ipucuna sahip tek kişi ne halde olduğunu bilmediğim Şafak'tı. Onu da bir yere kapatmış olma ihtimalleri çok yüksekti ve bu durumda Daren dönüp boş sarayla karşı karşıya gelene kadar kaderimize terk edilmiştik.

Kuyu dedikleri zaman basit düşünmüştüm, aklıma gelen daha önce Adalia'yı kurtardığımız gibi bir delik olacağıydı. Ama Elemental'de kelimelerin farklı anlamları olduğunu aklımdan çıkarmış olmalıyım.

Zayıf bir sesle, "Ben bir vârisim," diye çıkıştığımda çok zaman geçmişti. "Bu yaptığınızın bedeli olacak. Krallıklara değil, diyara ve gökyüzüne karşı çıkıyorsunuz."

Cevap gelmedi. Etrafta hiç ses yoktu. Kendi kalp atışlarımı duyduğum anlar oluyordu. Betona çarpan su damlalarını duyduğum anlar oluyordu. Ve sadece bozuk bir sinyal sesi duyduğum anlar oluyordu. Çaresizlik ruhumda köklenmeye başlamıştı. Bilincimi kazandığım her an inancım daha da zayıflıyordu.

Kafamın içinde onları hissediyordum. Artık neden Tanrıçaların gazaplarından bahsettiklerini biliyordum. O anlardan birinde çenemin betona çarptığını ve parçalandığını hissettim. Kemikler birbirin-

den ayrılmasın diye ellerimle kopmuş etlerimi birbirine bastırmaya çalıştım. Dışarıdan kendime baksam akıl sağlığımla ilgili endişelenmeyi bırakır bir an önce tedaviyi düşünmeye başlardım.

Başka bir anda bir canavarın kükremesi beni duvara savurdu. Gözlerimi açtığımı düşündüğümde onu, canavarın gözlerini gördüğümü sandım ve hemen ardından keskin dişleriyle göz göze geldim. Bir an sonra ağzının içindeydim ve nefesinin leş gibi kokusunda boğuluyordum.

Bedenim tir tir titrediğinde buzlu suyun içine düşmüştüm. Su o kadar soğuktu ki beni kesmeye başladı. Lime lime doğruyordu. Acıyı hassasiyet kazanmış her hücremde en yüksek şiddetiyle hissediyordum. Bir kesik, iki kesik, üç kesik, kan yeniden sızıyor. Bedenim sudan çıkmış bir balık gibi buz gibi betonun üzerinde çırpınıyordu. Görüntüler hep o anda zihnime düşüyordu. Su Krallığı'nın yıkılışı. Her birinin uyanışına şahit olduğum ama daha merhaba bile diyemediğim halkının yok oluşlarını izliyordum. Ama hep Arın'da bitiyordu. Alevlerin sardığı bir okyanusun içinde yitiriyordum onu her defasında. Kan ve kül kokuyordu. İlk anlar görüntülerin sahiciliği ile başımı duvara çarpmıştım.

Bilincim bulanmıştı, bana kurtulduğumu düşündürdükleri anlar oluyordu. Bedenlediğimi sanarak gözlerimi açmıştım. Ormanın dışında bir yerdeydim ama diyarı tanıyordum. Sonra Arın'ı görüyordum. Ona doğru koşuyordum. Beni duyuyordu. Bana bakıyordu ve gözlerine inanamıyordu. Gülümseyebiliyordum. Sonra koşmaya başlıyordum. Ayaklarım boşlukta sallanıyordu ve ben korkunç bir haykırışla aşağı doğru düşüyordum. Buz gibi suyun içinde uyanıyordum. Okyanus karanlıktı, beni köşeye sıkıştırmıştı. Dev dalgalara doğru korkuyla bakıyordum. Hepsi o kadar gerçekti ki ciğerlerimde su biriktiğini biliyordum. Sonra yine soğuk betonlara dönüyordum ama her seferinde daha da çıldırmama neden olacak şekilde su kusuyordum. Boğulmamak için saatlerce süren öksürük krizlerine tutunuyordum. Alevler gelene kadar çektiğim ıstırap buydu.

Aynı işkenceyi tekrar tekrar başa sarıyordu. Bazen krallığıma ulaşmayı başaramıyordum bile. Başardığım anlar daha beterdi. Ama sonunda hep alevlerle çevrili bir mağlubiyet yaşıyordum.

Vücudum ve zihnim aynı anda yavaş yavaş çökerken çözüm yolu arıyordum. Ne zaman parmağımı kımıldatacak güce ulaşsam daha sert bir düşüş yaşıyordum. Ayağa kalkmama izin vermemek onların başka bir ıstırabıydı. Dizlerimin üzerinde doğruluyordum, kemik kırılırcasına bir anda ters dönüyordum ve tekrar gazaplarıyla yüzleşiyordum.

Kafamın içinde sesler bazen "Hatırla!" diye bağırıyordu.

Su Krallığı'nın yıkılışını hatırla.

Alevleri hatırla.

Soğuğu, buz gibi, tir tir titreten soğuğu hatırla.

Diğer âna girdiğimde öncekini unutuyordum, böylece yeniden kurtulduğuma inandığım bir an yaşıyor ve yeniden aynı kırıklığı yaşıyordum. Uyandığımda ise hepsini hatırlıyor oluyordum.

Pat pat pat.

Damla sesleri beynimde yeni delikler açarken isimlerini aklımda döndürmeye devam ettim. Sürekli onlara duyacaklarını umarak bir soru soruyordum.

Belki burada ölürüm.

Ama ya ölmezsem?

Ya ölmezsem?

Burada ölmez ve kurtulursam?

Kurtulur ve karşınıza dikilirsem?

Ya kurtulursam?

Ya kurtulursam?

Ya kurtulursam?

Gökyüzü bizi korusun, Tanrıçalar gazabından saklasın.

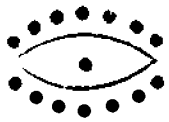
Gökyüzü bizi korusun, Tanrıçalar gazabından sakınsın.

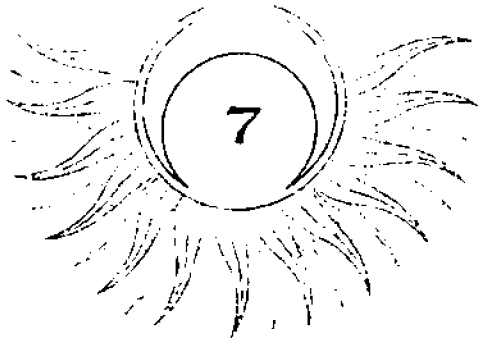
Gökyüzü bizi korusun. Tanrıçalar, gazabımdan sakınsın.

Aklıma Daren'in zor anlarımda bana çığlık at dediği geldi ve atacaktım da ama kımıldayamıyordum. Hareket edemiyordum. Felç olmuş gibi kilitlenip kalmıştım. Hareket eden tek şey dişlerimdi. Korkudan birbirine çarpıyordu. Çenem o kadar kasılmıştı ki konuşamamaya başladım.

Su Krallığı'nın yıkılışı, tanrıçaların bana müstahak gördüğü gazap buydu. Tekrar tekrar. En dehşet verici anlarla birlikte. Korku dolu olan kısmı ise bana geçmişi değil, geleceği gösteriyor oluşlarıydı.

Nasıl kaybettiğimi değil, nasıl kaybedeceğimi gösteriyor oluşları.

Düşenler ve Düşlerde Kalkanlar

Oradan çıkarılıp, yeniden onların huzuruna getirildiğimde ayakta durmakta zorluk çekiyordum. Birkaç kez kendi kusmuğumda boğulmaktan son anda kurtulmuştum. Günlerdir ağzıma tek bir lokma, gözüme uyku girmiyordu. Gerçek anlamda çıldırmış hissediyordum. Ama bu çılgınlık hali bana yenilmişim gibi hissettirmedi. Henüz daha delirmemişim gibi hissettirdi.

"Kıyafetlerin bana bir fikir verdi," dedi Tanrıça. "Bariz olanı. Ateş Lordu'nu bir daha görürsen ona oyunbazlığı kimin öğrettiğini hatırlatmanı isterdim ama bir daha görebileceğini sanmıyorum."

Diğeri ekledi. "Bu diyarda oyunu biz kurarız."

Cevap vermedim. Her ikisine de. Sadece gözlerine baktım.

"Değiştirmemiz gereken bir şey var," dedi biri. "Gözleri," diye ekledi diğeri.

Dişlerimi sıkmak istedim ama yapamazdım. Ağlayamayacağım gibi. Sadece içimde biriktiriyordum. Bana hissettirdikleri her şeyi içimde biriktiriyordum ve onlara püskürteceğim ânı hayal edip ayakta duruyordum.

Biri elini kaldırdı, yüzümün hizasında elini çevirdi. Gülümsedi.

"Kokusu," diye ekledi diğeri. Karşıma geldi, yüzüme doğru nefesini üfledi.

Bir şeyler değişti.

Her şey değişti.

"Yakalanan Ateş Halkının arasına karıştırın," diye emir verdi.

"Sonra vadiye doğru yola koyulun ve bizi bekleyin." Bekçiler cevap vermeden beni sürüklemeye devam ettiler.

Yürümekte zorlanıyordum ama bu onlar için bir engel değildi. Merdivenlerden indiğimizi hayal meyal hatırlıyordum. Gözlerim açılıp kapanıyordu. Açık tutmak için var gücümle direniyordum ama sigilimin olmaması diyarın beni itmesine neden oluyordu. Normal insan sınırlarını sanıyorum iki gün önce aşmıştım.

Neredeyse benim kadar hırpalandığını düşündüğüm, bizi bekleyen bir gruba doğru ittiler beni. Onlardan birine çarptım, o da tutup omzumdan diğer tarafa itti. Dizlerimin üzerine düştüm. Doğrulmaya çalışmadan önce nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Hava açıktı, dışarıdaydık ama nerede olduğumuzu bilmiyordum. Diyarın daha önce bulunmadığım bir noktasındaydık. Etrafımız ışık bekçileri ile çevrilmişti. Ortada, benim gibi esir tutulan Ateş Krallığı alfinleri vardı. Sıradan halktan olanlar da buradaydı, askerler de buradaydı. Bir yarım belki buradadır diye Şafak'ı aradı ama yoktu.

"Yürümeye başlayın," dedi bekçilerden birisi.

Bir ışık huzmesi parlatıp bizi bedenleyeceklerini düşündüm ama bunu yapmadılar. Yerden kalkmayanları kırbaçlamaya başladıklarında dizlerimin üzerinde doğruldum. Yıldırma politikası uyguluyorlardı. Daha fazla yorulmamızı, daha fazla yıpranmamızı istiyorlardı. Bu yüzden kavurucu güneşin altında saatlerce yürüdük.

"Su," dedi bir tanesi yolun ortasında yanıma yaklaşıp. "Bir damla suyun var mı?" Kadının gözlerine baktım, çaresiz ve tükenmiş görünüyordu. Neye maruz kaldığını bilmiyordum ama ses telleri zarar görmüştü. Başımı iki yana salladım.

Bazıları yola devam edemedi. Daha fazla kırbaç.

Genç bir çocuk yere düştüğünde gözlerinden bile kan akıyordu. Öfke bir duman gibi içimde tütmeye başladı. Güçlerim olsaydı. Güçlerim olsaydı...

"Yeter," diye seslendim dayanamayarak. "Kimsenin hali kalmadı, ölmelerini mi istiyorsunuz?"

Bekçilerin cevabı bana da sırtıma doğru bir kırbaç savurmak oldu. Beklediklerinin aksine dilimi ısırdım ama çığlık atmadım. Bu diğerlerinin bana bakmasına neden oldu. Yutkunurken kanın tadını

aldım. Parçalanmış kıyafetlerim Ateş Krallığı'na aitti. Saçlarım Ateş Krallığı halkının saçları kadar siyahtı. Gözlerimin rengini değiştirdiler. Yüzümü tanınmayacak hale getirdiler. Ve beni bir grubun içine attılar. Hâlâ düşünebiliyordum ama artık bir yere varamıyordum.

"Devam edin," dedim yere düşmüş birilerini kaldırmaya çalışarak. "Sadece devam etmeniz gerekiyor. Herkes birini kaldırsın. Yardım edin."

Neden bilmiyorum ama önce bana baktılar, sonra devam ettiler. Kimse diğerine yardım etmiyordu. Düşene dönüp bakmıyorlardı bile. Yine de kaldırmaya devam ettim. Biraz sonra, ben pes etmedikçe birisi daha bana katıldı ve diğerlerine yardım etti. Sonra birisi daha. Ve sonra birisi daha. Bekçilerin onaylamayan bakışlarına rağmen herkes devam ediyordu.

Onlar durmamızı söyleyene kadar.

Tanrıçalar açıklıkta bizi bekliyordu. Ateş Halkından herkes onları görünce tek dizlerinin üzerine çöktüler. Ben çökmedim. İkisinin aynı anda verdiği işaretle bekçiler tepeme dikildi, omuzlarımdan tutup çökmem için beni zorladılar. En iyi günümde bile onlara karşı şansım yoktu ama yine de tek dizimin üzerine değil, iki dizimin üzerine düştüm. Başımı eğmek yerine yukarıda tutmaya devam ettim.

"Herkes kalksın," dedi Tanrıça çabasız bir gülümsemeyle. Sanki önemli değil dercesine. Sanki birinin son arzusunu yerine getiriyordu. Belki de dikkat çekmemi istemiyordu.

Ama işte böyle.

Bir kişi eğilmeyi reddettiğinde bu herkesin ayağa kalkacağı anlamına gelebilir.

Herkes kalktı. Birbirimize yaklaşmamızı söylediler. Bir araya toplandık. İtildik. Bekçiler dört yanımızda açıkta uygun pozisyona geçtiler. Dağların arasındaydık, orman çok uzakta kalmıştı. Bağlı olan ellerime rağmen içi kir dolu tırnaklarımı tenime batırıyor ve kanımı akıtmaya çalışıyordum. Tayga'ya varlığımla ilgili bırakacağım iz şu an tek kurtuluş ümidimdi. Kendimi daha önce hiç bu kadar yenik hissetmemiştim. Ateş Krallığı'nı kurtarmak isterken her şeyi berbat etmiştim. Ve artık kendi aklıma nasıl güveneceğimi, onca görüntünün istila ettiği bu zihinle nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Bundan kurtulabil-

sem bile içime ektikleri ve çoktan büyümeye başlayan umutsuzluk ve korkuyla bir daha nasıl gülümseyeceğimi bilmiyordum.

Sadece bir sebebi olmalı diye düşünüyordum. Bizi buraya toplamalarının, beni bu kalabalığın arasına atmalarının bir sebebi olmalı. Göğsümdeki ağrılar şiddetini artırdı. Neyi beklediğimizi merak ederek Tanrıçaların baktığı yere baktım. Havada süzülürken zemine ayak bastılar ve ifadesiz bakışlarına rağmen yüzlerinde belki sadece hayal ürünüm olan bir rahatsızlık gördüm. Ve sadece ihtimaline tutunarak baktıkları yere doğru döndüm.

İlk önce sadece bir histi. Son nefesini verdiğini hissettiğim varlığımı şaha kaldıran bir his. Mıknatısın gücü içgüdüsel olarak artmıştı.

Sonra onu gördüm.

Onları.

Kalp atışlarım hızlandı.

Ağlamadım ama boğazımdan zayıf bir hıçkırık kaçtı.

Büyük bir kalabalık yaklaşıyordu. Önlerinde hükümdarları ile birlikte. Hepsi iyi ve ürpertici görünüyordu. Güçlü ve sağlam görünüyordu. Öldürmeye hazır bir birlikmiş gibi görünüyordu.

Arın.

Sesim birden kesildi. Boğazımda bıçağın buz gibi soğukluğunu ve keskinliğini hissettim. Acı daha çok saplandı ama tepki veremedim. Gözlerim Tanrıçalara döndüğünde göz göze geldik ve beni zapt etmek için çabaladıklarını gördüm.

Onların inançsızlığı benim inancım oldu. Gözlerimi yeniden her saniye daha da yaklaşan kalabalığa çevirdim.

Onlar benim halkımdı ama hiçbirini tanımıyordum.

En önde, lordunun yanında duran Adalia dışında.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu Arın doğrudan tanrıçalara. Sesi yeni bir illüzyonun içinde olmadığımı kanıtladı.

Hayaller ve gerçekler... Yıkılmış krallığın direnen ruhu. Sadece Su Krallığı'na özgüydü. Sadece Su Krallığı'ndan olanlara özgüydü. Hava pusluydu ama artık kan ve pislik değil okyanus ve tuz kokuyordu. Varlıkları bile enerjilerini alt etmeye yetmişti.

"İyi niyetimizi göstermek için buradayız," dedi tanrıçalardan biri. "Düşmanın değiliz," diye devam etti diğeri. "Adalet bizim ön-

celiğimiz," dedi yeniden diğeri. "Ve adaletini sağlamana izin vereceğiz," diye ekledi diğeri.

Arın göz ucuyla içinde bulunduğum topluluğa baktı. Kimseyle göz teması kurmadı, baktı ve geçti. Yeniden onlara doğru döndü.

Adalia hırlar gibi öne doğru atılacaktı ama kendini tuttu. Deniz kızının keskin dişleri bu uzak mesafeden bile görülebiliyordu. Artık neden bu grubun içinde olduğunu biliyordum. Şafak'ın bahsettiği, deniz kızlarına saldıran Ateş birliğinin arasındaydım. Onlarla yürümüş, onları ayağa kaldırmaya çalışmıştım. Kâbus şiddetini daha çok artırdı. Durdurmaya çalıştığım felaketin ortasında dikiliyordum. Ama hiçbiri doğrudan bu tarafa bakmıyordu. Baksa ne değişirdi? Ben, kendim gibi görünmüyordum.

"Onlar Lordum." Arın'ın bir adım arkasında duran bir adam öne çıkıp başıyla onayladı sonra aynı mekanik hareketle yerine döndü.

"Deniz kızlarını hepimiz severiz," dedi Tanrıça. "Onlara zarar gelsin istemeyiz. Nadideler."

"İyi niyetinizi gösterdiniz," diye karşılık verdi Arın. "Artık gidebilirsiniz. Onlarla ne yapacağımız bizim sorunumuz."

"Buna sen karar veremezsin," dedi Tanrıça. "Yok edilen ruhun bedeli yok edilen ruhtur. Adaletin sağlandığını bilmemiz gerekiyor. Onları ya sen yok edersin ya da biz."

Arın'ı öldürmek önceliğimiz değil. Artık önceliğimiz Su Krallığı'nın kırılmaz bağını kırmak.

Paramparça zihnimde her söylem birbirine tutundu. Başka bir korku içimde büyüyen dehşete katıldı. Su Krallığı affedici değildi ve ben cezalandırmak istedikleri grubun içinde onlardan biri gibi görünüyordum.

Su Vârisi'ni Su Lordu'nun yok etmesini istiyorlardı. Hem Arın'dan kurtulacak hem de bana bedel öteceklerdi. Yanılmıştım. Beni yok etmeyi göze alamayacaklarını düşünmüştüm ama yanılmıştım. Arın'ı mahvetmek için kendi sınırlarını bile aşacaklardı.

"Krallıkların soykırımına olan arzunuz..." Arın buz gibi konuştu. Tanrıçalar cevap vermedi.

Arın'ın gözleri nihayet onlardan ayrıldı, içinde bulunduğum topluluğa döndü. Bize bakmıyordu, daha çok diğer yöne doğru, muh-

temelen hemen yanında duran Adalia'ya doğru başını çeviriyordu. Dönerken bir saniyeden daha kısa bir süre içinde gözleri benim gözlerime değdi. Başı dönmeye devam etti ve Adalia'nın yüzünde durdu. Ona bir şey söyledi, Adalia başını salladı.

"Kuşatın," dedi Arın Tanrıçalara bakarak.

Ön cephede duran herkes saldırı pozisyonuna geçip ileri doğru koşmaya başladı.

Su Halkı etrafımıza bir çember ördü. Arın'ın bir adım gerisinde duran o adam öne çıkıp, "Saldırmanızı kim istedi?" diye sordu. "Ele başınız kim?"

Önce sessizlik vardı. Sonra üç Ateş askeri beni işaret etti.

"Bunu yapmak istemezsin," diye fısıldamayı başardım. Sadece fısıldayabildim. Boğazım da geri kalanım kadar kötüydü. Çenem hâlâ kaskatıydı.

O kimdi bilmiyorum ama söylediğim onun için bir şey ifade etmedi. Duyduğuna bile emin değildim. Tanrıçalar işini şansa bırakmamıştı. Biraz önce yardım ettiğim, biraz önce benimle devrilen, biraz önce ayakta duracak hali olmayan Ateş Halkı zımba gibi dikildi. Kimi kılıçlarını kimi hançerlerini çekti. Su Halkı aynı şekilde karşılık verdi. Biraz önce ayakta duramayanlar şimdi savaşıyordu. Tanrıçalar onlara yardım ediyordu. Tanrıçalar onlara güç veriyordu. Çünkü ateş saldırırsa su da kendini korurdu.

Etrafımda kılıçlar birbirine çarparken sadece karşıya bakıyordum.

Birisi bana doğru çarptı ve devrilmeden bir kılıçtan geriye doğru kaçınmaya başladım. Tekrar ona bakmak için ayakta dikildim.

Hadi, Arın.

Su Krallığı'ndan biri onunla arama girdi. Tam karşımdaydı ve buz mavisi gözleri gerçek anlamda buz gibi bakıyordu. Kenara çekilirken kılıcını kaldırdı. Başka biri ona doğru hamle yapınca eğildim ve öne doğru çıktım.

Hadi, Arın. Hadi!

Tanrıçalar yarattıkları kıyımı seyrediyordu.

Adalia daha da yaklaşmıştı ve kıyımın bir parçası olmak için ona ihtiyaç duyacakları ânı kolluyordu.

Arın arkasında duran alfine bir komut verdi. O an oradan ayrılacaklarını anladım. Bu Arın'ın karışacağı kadar büyük bir kavga değildi. Tanrıçalara döndü.

Hadi, Arın. Lütfen.

Gözlerim Adalia'ya kilitlendi. Deniz kızının beni tanıyacağını, bir şekilde anlayacağını umdum ama gözleri sadece birbirine çarpan ve birbirlerini yaralayan kılıçlardaydı.

Arın Tanrıçalara bakıyordu. Hayır, onları sorguluyordu. Neden burada olduklarını. Neden ona yardım ettiklerini. Adalia'yı yakmakla onu tehdit etmelerinin üzerinden uzun zaman geçmemişti. Burada bir şey döndüğünü anlardı.

Gözleri iyice hararetlenen kavgaya döndü. Adamlarının iyi durumda olduğunu gördü ama Ateş Halkını sorguladı. Gözü herkesin üzerinde tek tek dolaştı ve neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştı. Bana doğru döndü. Bu defa bir saniyeden daha uzun sürdü. Bana baktı. Baktı. Baktı.

Ve anladı.

"Kımıldamayın!" dedi tek seferde.

Sadece Su Krallığı değil, Ateş Krallığı da durdu. Gözleri benim gözlerime sabitlendi. Gözümü kırpmadım. Dudağımı ısırdım. Hıçkırmamak, ağlamamak için kendimi sıktım. Okyanus aşırı bakışları fırtınasını benim bakışlarıma sürükledi. Çok uzun yoldan gelmiş köhne bir kayıktan farkım yoktu. Ama dalgaların altında kalmamıştım. Batmamıştım. Ve öylesi bir fırtınadan herkes sağ çıkamazdı.

"Diz çökün!" dedi Arın buz gibi bir sesle.

Herkes diz çöktü.

Ben çökmedim.

Hayaller ve gerçekler. Bilinenler ve gizlenenler. Okyanusun öfkesi. Hepsi onun bakışlarında birikti ve onlara döndü.

"Devam edin!" dedi Tanrıçalar.

Krallıklardan kimse onları dinlemedi. Ama ışık bekçileri harekete geçti.

Okyanusun dibine doğru ters döndüğümü ve battığımı sandığım anlar vardı ve suyun beni nasıl zarar vermeden yukarıya taşıdığını gördüğüm anlar. Dalgalar her zaman yerle bir etmezdi insanı. Bazen

de gideceği yere yetişebilmesi için sürüklerdi. Demir almadan önce denizciler hep gökyüzüne bakar, fırtınadan önce gökyüzü her zaman haber verir. Ve her fırtınanın sonunda gökyüzü en güzel haline gelir.

Büyük bir enerji açığa çıktığında karşıt bir enerji de ortaya çıkar.

Ve bazıları Su Krallığı'nda yeni bir lordun ve vârisin doğduğunu söyler.

"Onu koruyun!" diye kükredi Arın. "O sizin vârisiniz."

Kimse ikiletmedi, kimse dönüp ona bakmadı, kimse ne dediğini sorgulamadı. Maviler içindeki herkes bir saniye içinde sadece benim etrafıma etten bir bariyer örmüştü. Kalkanlarını önlerinde tuttular. Kılıçlarını havaya kaldırdılar. Birbirilerine yapışıp benimle her şey arasına bir kalkan ördüler.

Tek başına boğulmayacaksın.

Kılıçların yeniden birbirine çarpma sesini duydum. Bu defa Su Krallığı ışık bekçileri ile bir kavgaya tutuşmuştu. Ne olursa olsun kimse kımıldamıyordu. Biri düşerse, biri ölürse, diğerleri onun bıraktığı açıklığı kapatıyordu. Ne olursa olsun hiçbiri benim yanıma geçebilecekleri bir boşluk açılmasına izin vermiyordu. O âna kadar. İki kişi kenara çekildi.

Çekildi, çünkü Arın bize doğru geliyordu.

Güvendeyim.

Artık güvendeyim.

Küçük bir adım attım. Başka bir küçük adım.

Bana zarar gelmesine izin vermeyecekler.

Daha büyük bir adım attım.

Bana dokunamazlar.

Bir adım attım ve etten bariyerin içinden çıktım. Bir saniye sonra bana doğru uzanan kollarının arasındaydım. Beni öyle bir kuvvetle kendine çekti ki artık ağlamamak çok zordu.

Doğduğum topraklarda, benim gibi olanların arasındaydım.

"Nova?" diye mırıldandı.

Etrafımızda kılıçla bir can muharebesi yapılırken o ellerini yüzüme yasladı. Başımı ona bakabileceğim şekilde kaldırdı. Onca zaman sonrasında gözlerimiz yeniden birbirine çarptı.

Başımı salladım.

"Durdur onları," diye fısıldadım. "Hepsini durdur. Bunun olmasına izin veremezsin."

"Geri çekilin!" diye bağırdı gözlerini benden ayırmadan.

"Geri çekilin," dedi Tanrıçalar bekçilerine doğru.

Onlar da çekildi.

"Onları tutuklayın," dedi Arın. Ateş Halkından bahsettiğini anladım. En azından öldürün emri vermemişti. Sonra usul usul Tanrıçalara döndü. O dönerken diyar da onunla birlikte hareket etti. Ne olduğunu anlamadım ama bir şeyler değişti. Bu halimle bile ondan yayılan sınırsız güç dalgasını hissedebiliyordum. Benimle birlikte herkesin hissettiğini biliyordum. Gökyüzü bulutları topladı; Arın yağmuru çağırdı.

Hepimizin üzerine düşenler çiğ damlaları değildi, fırtınanın kendisiydi. Benim saçlarımı okşuyor ona ise bir zırh gibi tutunuyordu.

"Nasıl göründüğünü değiştirebilirsiniz, gözlerinin rengini değiştirebilirsiniz ama nasıl baktığını değiştiremezsiniz." Beni kolunun altından ayırmadı ama dünyayı yerinden döndürdüğünü hissettim. Yağmur damlaları bir araya geldi ve hepimizi içine alan devasa bir girdaba dönüştü. "Ve milenyumlar da sürse bunun bedelini ödeyeceksiniz."

Tanrıçalar suyu geri püskürtmeye çalıştı ama başarısız oldular ve bu tüm zamanlarda görülmüş şey değildi. Tanrıçalar bütün elementlerden oluşurlar. Diyarın tüm özlerini taşırlar. Hepsinin gücüne sahiplerdir. Ama bugün değil.

"Şu andan itibaren resmi olarak Su Krallığı size karşı bir savaş açıyor!"

Su Krallığı yaşamlar boyunca çok fazla savaş görmüştü. Ama bu âna kadar hiçbirini başlatmamıştı.

Yağmur oradan oraya savruluyordu. Düzenli bir yağış değildi, vahşi bir hayvan gibi önüne gelene saldırıyordu. Bir an bile tepki verdiklerini görmediğim Tanrıçalar kaskatı kesildi.

Ya kurtulursam?

Ama ya kurtulursam...

Gözlerine baktım. Sadece gözlerine baktım.

"Siz denediniz," diye fısıldadım. "Sıra bizde."

Ve daha da irkilmelerine neden olan bir şey oldu. Tayga için akıtmaya çalıştığım parmağımdaki kan o anda yere çarptı ve fırtınanın içinde bile herkesin zihninde yankılandı.

Kan aktığı zeminde kayboldu.

Kan yemini.

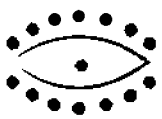
Diyar yeminimi kabul etti.

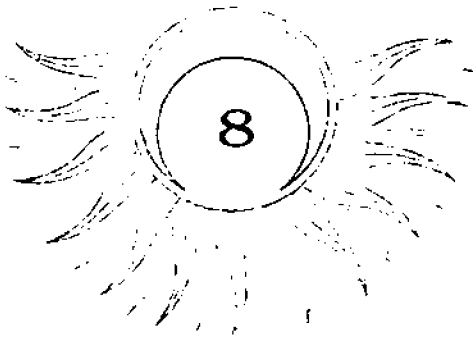
Tanrıçaların ışıklara karışıp yok olması içime ektikleri kötücül duyguların dallarını budamaya başladı.

"Şelalelere dönün," dedi diğerlerine doğru Arın.

Bana döndü, bana baktı ve o köklerden tamamen kurtulacağıma inandım.

Kollarını etrafıma sardı, başımı göğsüne yasladı ve bedenledi.

Görünenler ve Ötesindekiler

Diyarla ilgili düşünmeye başladığım zaman aklıma dolan güzel karelerden belki de birçoğu buraya aitti. Bu yüzden Hava Sarayı'na gelmemiz şaşırtıcı değildi. Ama sarayın içine değil önüne bedenlemiştik. Askerler etrafımızı sardı. Arın beni taşırken bile duruşundan ödün vermedi. Gözlerimi açık tutmak için mücadele verirken aynı anda kurtulduğuma kendimi ikna etmeye de çalışıyordum. Bu yüzden her zaman dostumuz olan bu krallıkta neden böyle karşılandığımıza odaklanamıyordum.

Çift kanatlı devasa kapısı açıldı ve Sina hışımla dışarıya çıktı.

O kapıyı sadece bir kez kapalı tuttuklarını görmüştüm. Toprak Lordu Amon saraya saldırdığında. Giriş çıkışlar için sarayın önünde epey geniş, neredeyse bir saray daha kurulacak kadar büyük bir avlu vardı.

Merdivenleri inip karşımıza dikildiğinde Hava Lordu'nu beni bu halimde bile şaşırtacak kadar öfkeli gördüm.

"Bunu yapmaman konusunda anlaşmıştık Arın!" diye bağırdı.

Nazik altın lord asla bağırmazdı.

Askerler onun gelişiyle birlikte önümüzden çekilse de hâlâ etrafımızı kuşatmış haldelerdi... Ve bambaşka hatta kimi kandırıyorum, her koşulda Arın'ı bu şekilde aralarına almak sadece cesaret gerektirmezdi. Bu doğrudan bir intihar girişimiydi.

"Beni kutsal mührü yapmak zorunda bırakma!" Bir adım daha yaklaşıp kaşlarını kaldırdı.

Bir lord veya vâris değilseniz ya da orman ruhu gibi ilahi bir yaratık değilseniz doğrudan krallıklara izinsiz bedenleme yapamazdınız. Kutsal mühür ise bu varlıkların bile girişine engel olurdu.

"Nova döndü," dedi Arın sadece. Sesinde kendini zor tuttuğunu ifade eden bir uyarı vardı. Adımı bir şifre gibi telaffuz etmişti.

Hava Lordu sınırları konusunda her zaman titiz olmuştur ama Arın'a bu kadar diklenecek kadar gözü dönmüş haline ilk kez şahitlik ediyordum.

Sina kaşlarını çatarken Sonay'ın yanına geldiğini gördüm. İkisi de bana bakıyordu ama ne gördükleri hakkında bir fikrim yoktu. Basitçe özetlemek gelirse cesede yakın bir şeye benziyor olmalıydım ama suretim de epey tartışmaya açıktı.

"Yanında Ateş Krallığı'ndan biri duruyor." Hava Vârisi sorgulayıcı bir şekilde bana doğru yaklaştı ve başını eğerek iyice yüzüme baktı. "Nova nerede?"

Çok güzel soru...

"Buradayım." El sallamaya çalıştım ama Arın tutmasa ayakta bile duramayacaktım.

Hava burada da değişmişti. Her zaman sakin ve ılık olan krallığın etrafı bulutlarla çevriliydi. Gri bulutlardan bahsediyordum. Rüzgâr vardı ve askerler çoğalmıştı.

Sina ile göz göze geldiğimizde gülümsemeye yakın bir şey yapabilmek için dudaklarımı kımıldattım. Tekrar gözleri Arın'a döndü ve daha fazla sorgulamadı.

"Şifacıları hazırlayın!" diye emretti Hava Vârisi. Onda değişen bir şeyler vardı. Hepsinde değişen bir şeyler vardı. Diyarda değişen bir şeyler vardı.

Ne kadar uzakta kalmıştık? En fazla birkaç ay olmuştu. Üç ayı geçmediğine emindim çünkü günleri sayıyorduk. Diyarda zamanın daha farklı aktığını biliyordum ama kesinlikle daha hızlı değildi, burada zaman daha yavaştı. Öyleyse neden asırlar geçtiğini düşünmeye başlamıştım?

Sina kenara çekildi. Arın beni içeriye taşırken herkes müsaade edip çekilme nezaketi gösterdi. Sadece seslerden askerlerin koşturduğunu ve sarayın farklı köşelerinde tekrar konumlandıklarını fark ettim.

"Alt kattaki konuk odasına götür," diye yönlendirdi Sonay. "En yakın orası."

Arın tepki vermeden dediğini yaptı. Sarayı onun kadar iyi biliyordum ve burayı görmek daha iyi hissetmeme neden oldu. Hava Sarayı daima sıcacık hissettiriyordu.

Arın beni yatağa yatırdığında şifacı alfinler kapıdan içeriye girdi. Hava Lordu ve Vârisi de içerideydi ve irkilmiş şekilde bana bakıyorlardı. Herkesin gözlerinde tedirginlik vardı. Çünkü Tanrıçalar sınırı aşmıştı ve Arın artık onlara bir savaş açmıştı.

"Sigili yok, o Su Vârisi." Arın uyarıcı bir şekilde şifacıları ikaz etti. "Tanrıçalar yüzüne üflemiş, kendisi gibi görünmüyor." Bunları Sina ve Sonay'a söylediğini düşünüyordum çünkü gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Lordum bu sadece sizin kırabileceğiniz kuvvette bir tılsım. Bitkinliğinin üstesinden gelebiliriz ama ona aslını sadece siz verebilirsiniz." Şifacı Arın ile konuşurken iki büklüm olmuştu. Sözleri bana umut vermişti. Şu ağrılardan kurtulmayı iple çekiyordum ama esas memnuniyetim suratımı düzeltebilecekleri içindi. Bunu sadece Tanrıçaların düzeltebilecek olması ihtimali kanımı dondurmuştu.

"Önce onu iyileştirin." Arın geriye çekilirken yüzü gökyüzünden daha kasvetliydi.

"Hayır." Başımı sallamak için kendimi zorladım. "Önce beni düzelt." Kendimi göremiyordum ama kendim olmamaya katlanamıyordum. Bir an önce yanlarına koşmak istediğim kişilerin bana yabancı biriymişim gibi bakması canımı daha çok yakıyordu.

İtiraz etmedi çünkü Arın beni anlardı. Benim hislerimi anlardı. Çünkü Arın benim gibi hissederdi. Yarıma eğildi, dizlerinin üzerine.

Sadece vârisi için yapacağı bir şey.

Bu herkesin geri çekilmesine neden oldu.

Onun etrafında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. Evrenin hâkimi gibi hissettiriyordu. Onunla birlikte devasa bir hâl alan gücü de etrafımı sarıyordu. Onun yanında korku bile karanlık sulara karışıyordu. Sınırlarını kimsenin dolaşmaya cesaret edemediği gücü herkesi geriye itiyordu.

Vârisi dışında.

Benim yaptığım gibi avucunun içine bir kesik açtı. Benim sarılmamış yaramın üzerine bastırdı. Onun kanı sigilim olmamasına rağmen benim kanımı tanıdı. Gözlerini kapattı ve anlamadığım sihirli kelimeleri kulağıma doğru duyulmayacak kadar sessiz bir şekilde fısıldadı.

"Tanrıçaların tılsımını kırabilir mi?" diye sordu Sonay.

"Bir lordun vârisi için yapabileceklerini aklın almaz," diye yanıt aldı.

Avuçlarımızın birleştiği yerden serin bir his yükseldi. Okyanusa ve buza benziyordu. Yumuşacık, ipeksi bir his. Onun varlığı benim varlığımın içine süzülüyordu. Okyanusa yağan yağmur... Ruhu ruhumu sarmaladı. Bu bana İlmek'te onu gördüğüm zamanı anımsattı. Bana o zaman da koruyucu tılsımlar yapardı ve yine bu kadar harika hissetmeme neden olurdu. Nefesini yüzüme doğru üfledi. Geriye çekildi, gözlerini açtı. Gözlerime baktı ve yemin ederim bakışları aydınlandı. Hâlâ berbat haldeydim ama o okyanusun en kıymetli hazinesini bulmuştu. Gülümsedi.

"Her zaman döneriz," diye mırıldandım ve sesimin eskisinden daha güçlü çıkmasına şaşırmadım.

Gülümsemesi dalga dalga biraz daha büyüdü. Parmakları alnımı okşadı. "Her zaman benim güzel Vârisim." Saçlarımın üzerinden yavaşça öptü. Teması ve varlığı enerjimi onarmaya başladı. Lordlar ve Vârisler aynı özden güç alıyorlardı. Lordlar ve Vârisler birbirini tamamlar, yatıştırır ve iyileştirir. Bir bütünün parçasıdır.

Şifacıların işini yapması için geri çekildiğinde elimdeki serinlik hissi de onunla birlikte çekilmişti ama artık avucumun içinde bir yara izi yoktu.

"Gökyüzü korusun!" dedi Sonay yaklaşarak. "Her zaman esaslı giriş yapmayı seviyorsun değil mi?" Bana doğru gülümsedi. Karşılık vermeye çalıştım ama bedensel olarak gücümü kazanmam daha uzun sürecekti.

"Elinizden gelenin fazlasını yapın," dedi Sina. "Onu ayağa kaldırın." Bana bakarken yüzü yumuşadı ve sarayın bahar dolu havasını ucundan da olsa yakalamama neden oldu.

"Emredersiniz Lordum."

Şifacılar karışımlarını hazırlamaya koyuldu. Küçük bir sandıktan çıkardıkları suları bana içirirken diğeri de yaralarıma merhem sürüp bir yandan tılsımlarını yapıyorlardı. Sonay ezikleri gördükçe yüzünü buruşturdu.

Sina da rahatsızca Arın'a döndü. "Neler oluyor?" En azından artık hesap soran tavrı kaybolmuştu, şimdi sorunun kaynağını ve başıma gelenleri merak ediyordu.

Arın bana baktı ve yeniden onlara döndü. Sonra hikâyenin bildiği kısmını anlatmaya başladı. Bu sabah Tanrıçalardan bir ulak almıştı. Ona barış teklif ediyorlardı. Arın bunu en başından itibaren şüpheli bulsa da muhafızları Ateş Halkının çağrıldıkları meydanda olduğunu teyit etmişti. Bu yüzden hazırlıklı olarak Tanrıçaların çağrısını kabul ettiler. Ama asıl mesele benim anlatacağım kısımda yatıyordu.

Sigili neden yok?

Daren nerede?

Tanrıçaların eline nasıl düştüm?

Bu soruların hiçbirini yanıtlamak istemiyordum çünkü hiçbiri buna memnun olmayacaktı. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve iyileşmeye odaklandım.

Tenime buz gibi dokunan ve sonra katlanılır bir sıcaklığa ve yanmaya neden olan merhem bana Daren'in ismini fısıldayıp durdu. Günler geçmiş olmalıydı ama henüz dönmemiş olmalıydı. Ve döndüğü zaman onu ben değil, devasa bir hayal kırıklığı karşılayacaktı.

Şifacılar ellerinden gelenin fazlasını yaptılar. Burnuma değdirdikleri kokular aldığım her nefesin daha rahat olmasını sağladı. Ciğerlerim hiç olmadığı kadar iyi çalışıyordu. Bana içirdikleri ilaçların tadı ne kadar kötü olsa da tesirliydi. Ağrılarım ummadığım kadar hızla yok oldu. Bedenimin iyi ve dinç olduğunu hissetmeye başladım. Bütün bu anlar boyunca Arın başımdan ayrılmadı. Sina arada sırada çıksa da Sonay hep yanımda bekledi ve neye ihtiyaç duyulursa gerçekleşmesi için emirler verip durdu. Sonunda gözlerimi açtım ve şifacılar tamamıyla iyi olduğumu bildirerek odadan çıktı.

"Yiyecek getirin," dedi Sonay kapıda bekleyen hizmetlilere. Sina yeniden içeriye girdi.

"Teşekkür ederim." Ellerimle yataktan destek alarak doğruldum ama buna gerek yoktu. Artık tamamen iyi hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordu Arın yanıma, yatağın kenarına oturup.

"Çok iyiyim. Ve öfke doluyum. Onlardan intikamımı aldığımda gerçek anlamda iyi olacağım." Aklım karman çormandı. Zihnim bir bataklığa dönmüştü. Gazapları kalbimde bir yerlere yerleşmişti. Ama düşündüğüm tek şey onlara bunu ödeteceğimdi. Nasıl, ne zaman, nerede bilmiyordum ama bunu ödeyeceklerdi.

"Neler olduğunu anlat bana," dedi. "Bu noktaya nasıl geldin? Daren nerede?"

Dudaklarımı ıslatıp ona doğru döndüm. Bembeyaz saçları, aynı renk kirpikleri ve buz mavisi gözleriyle her zamanki kadar iyi görünüyordu. Değişmeyen tek şey Arın'ın kusursuzluğu ve Arın'ın vârisine olan saplantısıydı. Sesindeki katliamı duyabiliyordum. Bir savaş başlatmıştı ama yeterli değildi. Beni o noktaya getiren her şeyden intikam almak istiyordu. Vârisini oraya götüren yollardan bile hesap sormak istiyordu. Bu bana yapılan bir saldırı değildi. Bu Su Krallığı'na yapılan bir saldırıydı. Gözlerinde görebiliyordum. Katlanabileceği en makul senaryo şu an Daren'in benden daha beter halde olmasıydı. Aksi taktirde başıma gelenlerin hesabını veremezdi. Arın'ın nezdinde anlatacağım hiçbir şeyin kabulü yoktu. Arın için vârisi korunmalıydı.

Derin bir nefes aldım.

"Anlatacağım ama hoşuna gitmeyecek. Hoşuna gitmeyen kısımda benim deli lordun daha deli vârisi olduğumu hatırlamaya çalış." Gerilim yüksek hatlı bir elektrik akımı gibi tekrar damarlarımda dolaşmaya başladı. Onları karşı karşıya getirmemek için kendimi öne atmıştım ama şimdi onları daha büyük bir meseleyle karşı karşıya getirmiştim.

Kalbimin parçalandığını şimdiden hissediyordum.

Sözlerim kaşlarını çatmasına neden oldu. Pek işe yarayacağını düşünmüyordum ama yine de denedim.

"Orada artık güvende değildik ve dönmeye karar verdik." Sesim şimdiden zayıftı. Panikliyordum. Olup bitenler kendime olan güvenimin sarsılmasına neden olmuştu. Arın'dan değil daha karşılaşma-

dığım Daren'den çekiniyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım ve başını çok daha büyük bir belaya sokmuştum.

"Daren diyara döndüğümde Tanrıçaların haberi olmaması için sigilimi aldı. Daha önce yaptığı gibi." Arın bunu duyduğunda bile daha büyük bir dalga yaratmak için geriye çekilen sular gibi benden uzaklaştı. Çünkü Daren bile bunu yapamazdı. Buna cüret etmemeliydi.

"Sadece onun fikri değildi," dedim işe yaramayacağını bilsem de. "Ben de bunun mantıklı olduğunu düşünüyordum. Burada neler olduğunu bilmiyorduk, doğruca Ateş Sarayı'na gittik. Daren'in bir yere gitmesi gerekiyordu."

"Daren seni yalnız bırakmaz," diye sözümü kesti Arın. Bir şeyi atladığımı bana hatırlatıyordu. Çünkü aksi mümkün olamazdı. Çünkü olan ya da olabilecek hiçbir şey beni yalnız bırakmasının açıklaması olamazdı. Arın böyle düşünürdü ve ben bunu biliyordum.

"Bırakmadı," diye onayladım. "Muhafızını çağırdı, Şafak'ı. Ona yanımda kalmasını ve orada beni güvende tutmasını tembihledi."

"Saldırıya mı uğradınız?" diye sordu Sonay. "Tanrıçalar saraylara doğrudan saldırmazlar."

"Hayır." Derin bir nefes aldım.

Sonay bunu sormuştu çünkü olağanüstü durumlarda bile muhafız ölmediği sürece lordunun emrinden çıkmazdı. Ama çıkmıştı.

"Daren nereye gitti?" diye sordu Arın. "Seni bir muhafıza emanet ederek yetişmesi gereken yer neresi?"

Onlara Lilith'ten bahsetmek için doğru ânın bu olmadığını hissettim.

"Gerçekten önemli olmasa gitmezdi. Ve o muhafızını da beni de sarayda kalmamız konusunda tembihledi. Ama ben Şafak'ı zorladım ve olanları anlatmasını istedim. Ateş Halkının deniz kızlarına yaptıklarını anlattı." Rahatsızca kıpırdandım. "Bunu yapamazsın Arın. Onları cezalandıramazsın. Seninle konuşmam gerekiyordu. Seni bulmam gerekiyordu. Ben de onu beni dışarı çıkarması için zorladım. Yeraltı tünellerini duymuştum ve beni oradan götürmesini istedim." Gerçekleri biraz çarpıtıp Şafak'ı korumaya çalıştım ama ne kadar denersem deneyeyim bu konuda şansım olmadığını biliyordum.

"Bir muhafız lordunun emrine karşı mı çıktı?" dedi Sina, bu kâinatın en büyük suçuymuş gibi. Sonay dudaklarını birbirine bastırdığında belki de öyle olduğunu düşünmeme neden oldu.

"Ona tek başıma gideceğimi söyledim, yaptığı tek şey benim peşimden gelmekti. Ve sonra tünelde tuzağa düştük ama o kendini öne atıp beni sakladı. Toprak Krallığı'nda yakalandı. Bana geri dönmem için yalvardı ama dönmedim." Sonra Sina ve Sonay'a döndüm. "Gökyüzü aşkına o tuzak hanginizin fikriydi? Saraya girmek için debelendim ama rüzgâr beni tekrar tekrar geriye savurdu."

Sina içgüdüsel bir şekilde güldü. "Su Vârisi'nin yeraltı tünellerinden giriş yapması beklendik bir durum değildir," dedi.

"Epey ilerleme kaydettim aslında. Hava Sarayı'na ya da ormana çıkmayı umuyordum ama yakalandım." Daren'in ve Şafak'ın iyiliği için esir alındığım ve işkence gördüğüm kısmı kendime sakladım.

"Nova," dedi Arın pek özlemediğim yargılayıcı ses tonuyla. "Ateş Halkını korumak için kendini böyle bir riske mi attın? Bu durdurabileceğin bir şey değil, infazları bizzat elimden gerçekleşecek." Gözlerinin altı bile gölgelendi. İçimde bir panik dalgası tekrar yüzeye çıktı.

İyice doğruldum.

"Herkese tamam Arın. Diyara açtığın savaş, geçmişe, intikamına, anılarına, Tanrıçalara, Amon'a, Ayzer'e... herkese açtığın savaş tamam. Hepsinde yanında durdum ve dururum ama hayır, bunu yapmayacaksın." Boğuk ama uyarıcı bir şekilde konuştum. "Daren'le benim aramda bir savaş başlatmayacaksın."

Gözlerimiz birbirine kenetledi ve kuvvetli iki dalganın çarpıştığını hissettim. Kararlılığım onu irkiltti.

"Neler yaptıklarını bilmiyorsun." Aramıza bir buzdağı yerleşti. "Ateş Halkının halkımıza neler yaptığını bilmiyorsun."

"Bilmiyorum çünkü burada değildim. Birçok şey yapmış olabilirler çünkü lordları burada değildi. Onların yanında olması gereken lordları benim yanımdaydı, Arın. Sen de öyle istediğin için, senin vârisini koruyordu. O yüzden bunu yapmayacaksın. O yüzden şimdi sen de onun halkını koruyacaksın."

Sessizliğin ve içerideki havanın bile buz tuttuğunu sandım. Ama doğru kelimeleri kullanmış olmalıydım yavaşça da olsa ifadesi değişti. En azından artık düşünüyordu.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye üzerine gittim. "Sorumsuzluk eden bendim ve onu uzaklaştıran seninle bendik."

"Seni korusaydı şu anda bu halde olmazdın. Onun dikkatsizliği yüzünden bugün sen ölebilirdin. Kendi halkın tarafından öldürülebilirdin. Benim tarafımdan."

Arın her zaman sadece kendi doğrularını savunurdu ve ona aksini kabullendirmek bir seçenek değildi. Boğazıma çöreklenen düğümden kurtulmak için sakince tekrar denedim ve bu defa uzanıp onun elini tuttum.

"Benim dikkatsizliğim yüzünden," dedim. "Yaptığım en mantıklı eylem olduğunu savunmuyorum ama uzakta olmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun. Diyara gelip size koşmadan duramazdım. Günler sonra eve döndüğümü hissettim. Ve döndüm. Daren sayesinde." Sözlerimin etkisini artırmasını dileyerek gözlerimi ona diktim. Beni duymasına ihtiyacım vardı. Daima gözlerinde bir perde olurdu ve o perdenin ardına geçmek de imkânsıza yakın bir ihtimaldi. Ama şimdi buna ihtiyacım vardı. Beni anlamak zorundaydı.

"Nova haklı," diye araya girdi Sonay. "Ateş Halkını savunmayacağım ama şu an krallıklar arasında yaşanan her gerilim hepimizin aleyhine olacak."

"Herkes saldırmak için an kolluyor." Makul bir şekilde Sina da ona destek çıktı. "Bu en doğru hareket olmaz. Tanrıçalar Toprak Krallığı'nı aldı, onlara Ateş Krallığı'nı kendi ellerinle vermiş olursun."

Demek söylenenler gerçekten doğruydu. Biliyordum ama yine de hayalci bir mucize bekliyordum. Ayzer'in hâlâ kurtarılabilir olduğuna dair kendimi ikna etmek istiyordum. Ama çoktan teslim olmuştu. Onları çağırmasının üstesinden gelebilirdim ama hâlâ onlarla birlik olması artık üstesinden gelemeyeceğim bir ağırlık ve nafile bir çabaydı.

Arın sessiz kaldı. Hiçbir şey onu halkına yapılanların bedelini ödetmekten geri tutmazdı ama körü körüne hareket etmezdi. Sina ve Sonay'ın sözleri için gökyüzüne şükürler olsun.

"Sadece senin için." Tekrar konuştuğunda uyarıcıydı ve uyardığı kişi direkt bendim. "Bir kereliğine mahsus ve ikincisi olmayacak, senin için bile."

Bu defa dişlerimi mutluluktan ağlamamak için sıktım ve başımı salladım.

En azından Ateş Halkının hayatını kurtarmıştım. Geriye Ateş Muhafızı ve Ateş Lordu kalmıştı.

"Şafak," diye mırıldandım. "Şafak hâlâ onların ellerinde olabilir." Beklentiyle Sina'ya döndüm. "Ona neler olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı?" Şafak, Ayzer ile konuşurken uzlaşma halinde görünüyordu ama yine de emin olmalıydım. Eğer bir gram şans namına bir şeye sahipsem Şafak çoktan bırakılmıştır ve bir yerlerde beni arıyordur ve bir gram daha şanslıysak Daren dönmeden önce ikimiz bir araya gelir ve ağız birliği ederdik.

"Toprak Sarayı'na gidip neler öğrenebileceğime bakayım." Sonay bana değil onay almak için Sina'ya bakıyordu. Hava Lordu onu başıyla onayladı.

"Ayzer'le aranız iyi mi?" diye soludum şaşkınlık içinde.

"Biz Hava Krallığı'yız." Eskiden olsa bunu alayla söylerdi ama Hava Vârisi şu an alay etmiyordu. Aynı ciddi ifadesiyle devam edip hafifçe omuz silkti. "Herkesle aramız biraz iyidir."

Dengeler değişmiş. Sandığımdan daha çok değişmiş.

Bedenledi.

En azından Şafak için rahatlamıştım.

Hava Sarayı'nın görkemli pencerelerinden dolunayı görebiliyordum. Uzun bir süre daha bunu göremem sanıyordum. Kötücül duyguları ardımda bırakmaya meyilli biri olduğum için sıcak bir banyo, güzel bir yemek ve rahat bir uykunun ardından yaşananları atlatabileceğimi düşündüm.

"Geç oldu," dedi Sina. "Geceyi burada geçirin, Nova yemeğini yerken biz de seninle konuşalım."

Arın yanımdan kalktı.

"Dinlen." Eğilip saçlarımın üzerinden öptü. "Konuşacak çok zamanımız olacak."

Onun kadar emin değildim ama başımı salladım.

Onunla en zor eşiği atlattığımız için rahatlamış hissediyordum.

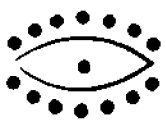
Kapı onların çıkması için açıldı. Arın Sina'nın peşinden çıktı. Onların hemen ardından içeriye yemek tepsisiyle biri girdi. Gözlerim

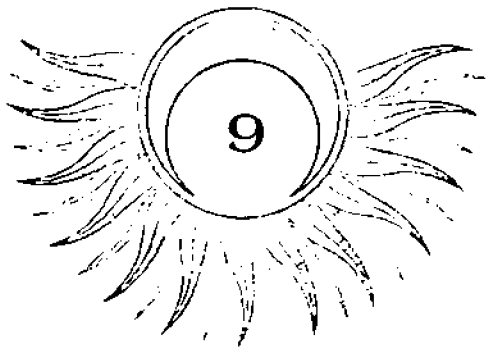
Lala'yı arıyordu ama burada olduğunu sanmıyordum. Yemeği getiren alfine teşekkür ettikten sonra tepsiyi önüme çektim. Alfin geriye doğru yürüyerek çıktı ve odada beni tek başıma bıraktı.

Pek iştahlı değildim ama benim yemeği reddettiğim görülmüş şey değildir. Çorbadan ilk kaşığı aldığım anda diyarın sihrini ne kadar özlediğimi anladım. Bütün tepsiyi silip süpürmem uzun sürmedi. Tepsiyi kenara bırakarak yatağın içine sokuldum.

Daren'i istiyordum. Hem de çaresizce Daren'i istiyordum. Korku ya da gerilim umurumda değildi. Bir an önce dönmesini, ondan özür dilemeyi, gerekirse af dilemeyi ve bir an önce bunları geride bırakabilmeyi istiyordum.

Isınabilmek için yatağın içinde iyice kıvrıldım ve istemesem de uykuya daldım.

Zorunlu Ziyaret

Lord Daren ardından sürüklenen fısıltıların yabancısı değildi. Toprak Krallığı'nın idman alanına doğru yürürken herkes işini bırakmış onu seyrediyordu. Kimsenin selam vermemesini de ters bakışları gibi yadırgamadı. Henüz onlardan saygı görmeyi beklemiyordu.

Ateş Krallığı'na doğmayan güneş burayı kavuruyordu. Gün doğalı henüz birkaç saat olmuş ve uzun yolundan nihayet dönmüştü. Ateş Sarayı'na dönmeden ve Nova ile birlikte hiç istemediği bir kargaşanın içine girmeden önce burada birkaç ayarlama yapması gerektiğini düşündü. Birkaç gününü alan uzaklıktan nefret etmişti ve artık bunun böyle olacağını bilmek sinirlerine iyi gelmiyordu.

Lordun varlığını fark eden muhafızlar doğrulup neden burada olduğunu sorgularcasına, memnuniyetsiz ifadeleri ile ona bakmaya başladı. Toprak Krallığı'nın baş muhafızı olan kardeşi Eris askerlerinin neden durduğunu anlamaya çalışırken abisini gördü. Diyarda sadece birkaç kişi Lord Daren'i gördüğüne memnun olurdu. Baş Muhafız Eris onlardan biriydi. Kılıcını güçlü bilek hareketiyle havada iki kez döndürüp yanına indirdi ve saygıyla tek dizinin üzerine çöktü. Beraberindeki askerler de muhafızı taklit etti. Bu Lord Daren'e gösterdikleri bir saygı değildi, muhafıza duydukları saygı onları dizlerinin üzerine çöktürmüştü.

Lord Daren yürümeye devam ederken sessizce iç çekti. İki krallığın koruyucu lorduydu ama krallıkların ikisinde de sadece muhafızlarının sözü geçiyordu. Bu ödediği bedellerden yalnızca biriydi.

"Lordum!" dedi Eris. Daren onun yanına vardığında başıyla selamlayıp kalkması için eliyle rastgele bir hareket yaptı.

Baş Muhafız ayağa kalktığında da resmi duruşunu bozmadı ama yüzünde rahat ve kaygısız bir ifade vardı. Diğer askerlerin huzursuzluğunu paylaşmıyordu.

"Davetimi geri çevirmediğiniz için minnettarım, bize eşlik edecek misiniz?"

Lord Daren onu düşüncelerle süzdü. Ve diyarda başka bir haksızlık diye düşündü.

"Başka bir zaman," diye geçiştirdi Lord Daren. İdman yaptıkları eğitim alanları askerler için özeldi. Savaş meydanında ya da görevde olmadıkları zaman vakitlerinin çoğunu geçirdikleri bu parkur onlar için esas yuva anlamını taşıyordu. Ve kimse evinde istenmeyen misafirleri sevmezdi. Lord Daren onlara daha fazla rahatsızlık vermek istemiyordu.

"Benimle biraz yürü." Muhafıza kaşlarıyla işaret verdikten sonra dönüp hâlâ onu seyreden askerlere baktı ve başıyla selam verdi. Hayatının çoğunu askerlerin arasında geçirmişti ve geçmişe dair özlemini duyduğu yegâne şey o eğitim alanlarıydı.

Baş Muhafız Eris askerlerine devam etmeleri komutunu verirken Lord Daren eğitim alanına sırtını dönmüş ve yürümeye koyulmuştu. Kılıçların çarpma sesini duyması birkaç saniye aldı. Kimse muhafızı ikiletmemişti.

Toprak Krallığı'nın yapısal bütünlüğünü seviyordu, çocukken de severdi. Burada herkes toprağı nasıl eğip bükeceğini doğduktan birkaç yıl sonra öğrenir ve erişkinliğe ulaştığında bu işte ustalaşırdı. Bu yüzden Toprak Krallığı'nda hiçbir yer aynı kalmazdı. Krallık bölge bölge arazilere ayrılmıştı ve herkes ihtiyacı olan parkuru oraya kurmakta özgürdü. Yanından geçtiği işaretli alanda toprak bükme alıştırmaları yapılıyordu. Zemin içine göçüyor ve gözle takip edilemeyecek kadar hızla sütunlar eğilip bükülüyordu.

"Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum," dedi Baş Muhafız ona yetiştiğinde.

"Uzun kalmayacağım." Lord Daren izleniyor hissinden hoşlanmıyordu ama üzerindeki dik ve yargılayıcı bakışlara karşılık vermedi. "Ayzer nerede?"

"Göletin orada olmalı."

Lord Daren ağır ağır başını sallayıp Toprak Krallığı'nın su kaynağına doğru yönünü değiştirdi. Krallıkta neler değiştiğini anlamak için gözlem yapıyordu. Bu yüzden rastgele bir saatte habersizce ziyaret etmek istemişti. Ve gördükleri nispeten onu şaşırtmıştı. Amon'un yok oluşundan ve Arın'ın küçük çaplı saldırısından sonra saray kendini toplamıştı ama krallık da bütünlüğüne kavuşmuştu.

"Ne yaptığını bilmiyordu," dedi Muhafız gerilim dolu bir sesle.

"Biliyordu." Lord Daren kardeşinin aptal olmadığını biliyordu ama her zaman eylemleri değil, eylemlerin ardındaki niyetlerini dikkate alırdı.

"Sonuçlarını kimse bilmiyordu. Neye sebep olacağından haberi yoktu. O kötü biri değil. Krallığı tekrar ayağa kaldırdı. Herkese yardım etmek için çırpınıyor. Sarayın kaynaklarını bile halka sunuyor. Sadece yardıma ihtiyacı var Daren. Gerçek bir lorda ihtiyacı var."

Lord Daren'de benzer düşüncelere sahipti ama ona yardım etmesi diyarın dengelerini değiştireceği anlamına gelirdi. Toprak Vârisi'nin Daren'den alacağı güçle birlikte yapabileceklerini tahmin etmek zor değildi. Nova'nın karşısına daha güçlü bir rakip çıkarmış olacaktı. Su Krallığı'nın karşısına daha güçlü bir krallık çıkarmış olacaktı. Tanrıçalara daha güçlü bir destekçi vermiş olacaktı. Atacağı her adım onu tahta çıkaracaktı.

Artık mesele Ateş Krallığı'nın ve Toprak Krallığı'nın saygısını kazanmak değildi. Güç dağılımını yaparken terazideki ağırlığı ölçüp biçebilmekti. Lord Daren ağırdan alması gerektiğini biliyordu. Birden artan gücün nelerle sonuçlanacağını biliyordu.

Kalabalık onlar yaklaştıkça dağılmasa da geriye çekiliyordu. Toprak Vârisi kendisine doğru yürüdüklerini birkaç dakika önce fark etmişti. Elbisesinin eteklerini düzeltip yüzüne sahte bir ifade yerleştirdi.

"Lordum," diye baştan savma bir şekilde selamladı.

"Krallığın rengi ve halkının yüzü bana hâlâ mevcut en büyük sorunlarından birini çözemediğini anlatıyor." Alaycılığı Daren'in kendisi icat etmişti bu yüzden Toprak Vârisi gerildi.

"Tek başıma bu kadarını yapabildim." Böbürlenmekten geri durmadı. "Daha iyisini yapabileceğini iddia ediyorsan seni hiçbirimiz

tutmayacağız. Söz veriyorum." Küçük, kurnaz bir tilki gibi gülümsedi.

"Benden yardım mı istiyorsun?" diyerek güldü Lord Daren.

"Amon'dan daha kötüsü gelmez diye konuşuyordu herkes ama biliyor musun, Amon'un gücünü hissediyordum. Lordluk bağını hissediyordum. Krallığa verdiği önemi hissediyordum. Sana bakınca ise, sadece boşluk."

"Kötü bir vâris olmak düzeltilir Ayzer." Lord Daren söylediklerine biraz bile gocunmadı. "Kötü biri olmanın dahi biraz mesai ile üstesinden gelebilirsin." Ona doğru yaklaşırken ellerini arkasında birbirine kenetledi. "Ama hırsla körelmiş gözlerin tek tedavisi sürekli kaybetmektir."

Toprak Vârisi kaşlarını çattı ve makul olmaya gayret ederek tavrından vazgeçti. Omuzlarını düşürdü ve ona doğru ihtiyaçla baktı.

"En çok ihtiyacımız olduğu zaman bizi bırakıp gittin! Biraz şikayet etmeye hakkım var."

"O halde ikinci tavsiyemi kulağına küpe yap. Yanlış kelimelerle ifade ettiğin doğru artık yanlışın kendisi olur. Krallık senin değil, bu topraklarda senden çok daha uzun zamanlar nefes aldım. İstediğim zaman dönerim ve istediğim zaman krallığı istersem senden dahi alırım."

"Buraya beni tehdit etmek için mi geldin?"

"Aklını başına alman için geldim. Tanrıçalarla ilgili ya da yaptıklarınla ilgili naralar atmayacağım. Hâlâ çamurlu su aktığına göre tanrıçaların sadece kendilerine hizmet edecek yardakçılar aradığını anlamış olmalısın. İhtiyacın olduğunda sana yardım etmeyeceklerini bizzat deneyimlemişsin." Azar azar akan çeşmeye doğru birkaç adım attı. "Hatalarını adaletsizlik olarak değerlendirip kendini haksızlığa uğramış varsaydığın sürece yolunda ilerleyemeyeceksin."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Toprak Vârisi memnuniyetsiz bir şekilde. "Bana yardım edecek misin?"

Lord Daren gülümserken göletin kenarına yaslandı.

"Sana nasıl yardım edebileceğimi sanıyorsun?"

Bu öylesine sorulmuş bir soru değildi. Etrafta oldukça kalabalık bir izleyici grubu vardı. Çoğu konuşulanları duymasa da hepsi dur-

muş seyrediyordu. Ve nispeten daha yakınında olanların konuşulanları duyduğunu biliyordu.

"Lordumuz olarak üzerine düşeni yaparsan memnun oluruz," diye konuştu. "Su Vârisi'nin ikiz alevisin, suya dokunabilirsin."

Lord Daren başını inanamaz şekilde iki yana sallayıp daha çok güldü.

"Ona yaptıklarından sonra Nova onun sihriyle sana yardım ettiğimi öğrense ne düşünürdü?"

"O Su Lordu'nu geri döndürdüğünde hepimiz onu bağışlamıştık, anlayışla karşılamasını bekliyorum." Toprak Vârisi katı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Bu kendini savunmak için daha makul bir çaba," diye dudak büktü Lord Daren. "Ama duygusal meseleleri kendi aranızda tartışırsınız. Kaldı ki krallık meselelerini kişiselleştiremezsin."

"Su Lordu kişiselleştirdi."

"Burada durmuş sana anlatmaya çalıştığım mesele bu." Lord Daren tekrar ayağa kalktı. "Ona neden İlahi Lord dediklerini sanıyorsun?" İfadesi de ses tonu da bir hayli ciddileşmişti. "Arın kişiselleştirmez. Krallıkta olanın su ile ilgili olduğunu sanıyorsun. Çünkü hatayı kendinde aramıyorsun. Dönüp kendine bakmıyorsun. Suçlamak için başkalarını arıyor gözlerin, o yüzden de asıl olanı görmüyor." Elini havaya kaldırıp vârise yanına gelmesi için buyurdu.

Toprak Vârisi iyice gerilmişti ama sözleri onu öfkelendirmiyor kendisini sorgulamasına neden oluyordu. Daha da kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu. Ağır adımlarla gölete, yanına ilerledi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Lord Daren.

Toprak Vârisi duraksayıp neyi kaçırdığını sorgularcasına gölete baktı. Burası yeraltı kaynaklarının merkeziydi. Su tüm krallığa buradan dağılırdı. Büyük Yıkım'dan sonra ve Su Lordu okyanusu ve tüm su kaynaklarını beraberinde götürdüğünden beri Lord Amon sihirle bir kaynak yaratmıştı. Tanrıçaların dönüşü Su Lordu'nun o kaynağı da kurutmasına neden olmuştu. Artık sadece bir su sızıntısı gibi akıyordu ve temiz su değildi, çamurluydu.

"Bana olan kızgınlığının bedelini tüm krallığıma ödettiğini görüyorum," diye kestirip attı.

Lord Daren bıkkın bir nefes aldı. Elini göletin içine daldırdı ve bir anlığına gözlerini kapattı. Başlangıçta kimse neler olduğunu anlamadı ama sonra titreşimi gördüler. Göletin dibinde biriken az miktardaki su titreşimlerle bir dalga yarattı. Suyu hareket ettirdiğini düşündüler ama bir an sonra toz zerrecikleri havada dağılmaya başladı. Ve krallığın her köşesinde hissedilen titreşim şiddetini artırdı. Yerin altından geliyordu, çok hafifti ama Toprak Krallığı'ndan olan herkesin bir karıncalanma gibi hissetmesine neden olmuştu.

Su değişmeye başladı. Göletin ortasında girdaptan çekilen toz zerreleri suyun üzerinde birikintiye dönüştü. Su temizlenirken kırmızı ve kahverengi toz taneleri göletin kenarından toprağa bir karınca sürüsü gibi çekiliyordu.

"Bunu yapan Arın değildi, buna sebep olan sendin. Sorun susuzluk değildi, sorun suya bulaşan topraktı, çamurlaştı. Çamur yeraltı kaynaklarını tıkadı."

"Ama kontrol ettiler," diye itiraz etti Toprak Vârisi.

"Buna sebep olan kimse düzeltebilecek olan da odur. Ve ishalar vârislerin altından kalkamadığı böyle anlarda oldukça kullanışlıdır. Suya değil toprağa müdahale etmen gerekiyordu. Toprağı sudan ayırman gerekiyordu. Suyu bulandıran Arın değildi, sendin. Onun sana mesajı bu ama neden bilmiyorum söz konusu Su Lordu olunca hep en kötüsünü düşünmeye meyillisin. Arın ile alıp veremediğin ne?"

"Onu bu kadar sevdiğini bilmiyordum." Toprak Vârisi afallamıştı.

Lord Daren güldü. "Arın'ı yenemezsin. Düşüncelerinde bile onu alt edemiyorsun. Derdin bu. Tıpkı Amon gibi onu takıntı haline getiriyorsun. Dikkatli ol, Ayzer."

"Sen yenebilir misin?" diye sordu birden Toprak Vârisi. "Yoksa Nova'ya yaranmak için muhafızına ve askerlerine yapılanları yine görmezden mi geleceksin?"

Lord Daren bir yanardağ gibi kaynamaya başladığını hissetti.

"Ayzer!" diye uyardı bir süredir sessizce onları seyreden muhafız.

Lord Daren tek kelime etmedi sadece çok ama çok dikkatli olması konusunda uyararak Toprak Vârisi'ne baktı.

"Yokluğunda Ateş Halkı deniz kızlarına saldırdı. Dün meydanda Arın'ın onların cezasını kestiğini duyduk. Muhafızın etrafta başıboş dolanırken bizim sınırlarımıza girdi. Kim bilir neden Hava Vârisi gece gelip sorgulamak için onu alması gerektiğini söyledi."

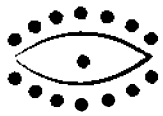
Lord Daren ağır ağır Eris'e döndü.

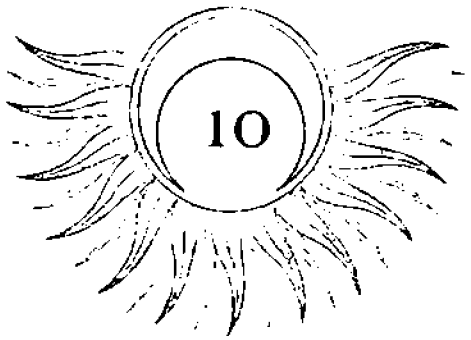
"Şafak sorun olmadığını, onunla gitmek istediğini söyledi," diye karşılık verdi.

Yalan söylemiyorlardı.

Yalan söylemiyorlarsa Şafak neden Ateş Sarayı'nda Nova ile birlikte değildi?

Bedenledi.

Duvarlar ve Duvara Çarpanlar

Hava Krallığı'nda gün her zaman sakin ve huzurlu başlardı. En azından ben öyle hatırlıyordum. Ama bu sabah öyle olmamıştı. Birisi kolumdan sarsarak beni uyandırmak için gayret gösteriyordu.

"Nova, uyanmalısın."

Sonay'ın sesini tanıyıp kendime gelmem uzun sürmedi. Gözlerimi kırpıştırarak dirseklerimin üzerinde doğruldum. İlaçların etkisi ve günlerce süren bitkinlik ölü gibi uyumama neden olmuş olmalıydı.

"Ne oldu?" Sesim çatallıydı ama çok daha iyi hissediyordum. Kirleri ve kokuyu görmezden gelirsem iyi bile sayılırdım. Hiç kâbus görmememe ve deliksiz uyumama epey şaşırmıştım.

"Gece yarısı bir dolu görüşmenin ardından sabaha karşı Şafak'ı getirmeyi başardım. Toprak Krallığı'ndaydı ama bekçiler onu bırakmamış. Seni riske atmak istemediği için oradan çıkamamış. Geldiğinde Arın onunla tek başına görüşmek istedi ama bir süre önce Daren geldi ve onlara katıldı. Şimdi herkes ana salonda ve herkesin tepesi atmış durumda."

Yüzündeki yumuşak ama kaygılı ifade beni uyandırmak için epey beklediğini gösteriyordu. Muhtemelen dinlenmemi istemişti ama Daren ve Arın aynı çatı altındayken hırgür çıkmaması imkânsızdı.

"Keşke gelir gelmez beni uyandırsaydın." Üzerimdeki örtüyü sıyırıp leş bir halde ayağa kalktım.

"Şifacılara sordum derin bir uykunun gerekli olduğunu söylediler. Birkaç kez odaya geldim ama uykun çok ağırdı. Dinlenebilmen için sana özel karışımlardan içirmişler."

"Durum ne kadar kötü?" diye sordum yüzümü buruşturarak. En azından duş alacak zamanımın daha da ötesinde yüzümü yıkayacak zamanımın olmasını dilerdim.

Sadece kaşlarını kaldırdı ve derin bir iç çekerek yürümeye koyuldu.

Sonay'ın aksine bir vâristen beklenmeyecek şekilde sarayın içinde koşturmaya başladım. Burayı hâlâ tamamıyla hatırlıyor olmam iyi bir şeydi. Düşüncelerim ilmek ilmek kalbime baskı uyguluyordu. Onlar karşı karşıya gelmeden Şafak ile konuşabilsem çok daha iyi olurdu.

Ana salona yaklaştığımda kapıda bekleyen muhafızlar benim için kapıyı açtı ve ardımdan kapattı. Sonay için açık tutmadılar, Sina'nın da orada olmadığını o an fark ettim. Ben içeri girdiğimde sesler kesildi. Daren ve Arın masanın iki yanında birbirlerine bağırıyordu. Şafak bir köşede başı yere eğik bir şekilde müthiş derecede mutsuz duruyordu ama fiziksel olarak iyi görünüyordu.

Daren bana döndü. Gözleri baştan aşağı beni süzdü. Öfke doluydu. Hiç ama hiç mutlu değildi ve bana karşı bile göstermekten çekinmiyordu.

"Özür dilerim," dedim duraksız bir şekilde. Herkesin içinde. "Benim hatamdı." Kalbim küt küt atmaya başladı. Gözlerimiz birbirine değdiğinde bütün düşünceleri ve hayal kırıklığı korktuğum gibi üzerime akın etti.

"Seni yalnız bırakmak onun hatası," dedi Arın. Daren'in sadece irisleri çok ama çok yavaşça ona doğru döndü. Arın bakışlarından kaçınmadı.

"Beni yalnız bırakmadı," diye hatırlattım tekrar. Odanın içine doğru birkaç adım daha attım.

Daren kendini zor tutuyormuş gibi gözlerini kapattı. Nereye saldıracağını kestiremiyordu. Arın makul bir açıklama bekliyordu ve belli ki açıklamasını alamamıştı. Daren'in ya da Şafak'ın ona ne kadarını anlattığını bilmiyordum.

"Arın," dedim yumuşak ve rica dolu bir sesle. "Lütfen yalnız konuşmamıza izin verin. Bundan Daren sorumlu değil, bunu sen de biliyorsun."

"Beni savunma!" Daren'in kesinlikle hazırlıksız yakalandığım çıkışı neredeyse yerimden sıçramama neden oluyordu. "Kimseye karşı."

Laf ağzımda tıkılı kaldı.

Arın ona üstten bir bakış attı. "Emirlerini kendi halkına sakla." Daren'in aksine o bağırmıyordu. "Eğer lafını dinletebilirsen." Her zaman olduğu gibi üstünlük taslıyordu. Buz mavisi gözleri beni bulduğunda bunu yapmaması için başımı iki yana salladım. Yüzü asıldı ama başka bir şey söylemedi.

Yanımdan geçerken attığı uyarıcı bakışla ürperdim. Dışarıya çıktı. Kapı üstümüze çarpmıştı ve bu yüreğimin hoplamasına neden oldu.

Ne Şafak'ın ne de Daren'in yüzüne bakabildim. İkisini de çok ama çok kötü bir duruma sokmuştum. Ne olursa olsun bunu yapmamam gerekiyordu. Böyle olacağını, bu kadar sarpa saracağını hesaplayamamıştım. Yakalansam bile olayların bu noktaya geleceğini düşünememiştim. Sadece yardım etmek istemiştim.

"Özür dilerim," dedim tekrar. "İkinizden de çok özür dilerim. Bu kadar ileri gideceklerini düşünmedim Daren. Yemin ederim düşünmedim."

"Sana bir sorumluluk verdim!" Beni yok sayıp bütün gürlemesini Şafak'a yöneltti. "Sana bir emir verdim. Tek yapmanız gereken ben dönene kadar kahrolası sarayda durmanız gerektiğiydi."

Duvarların bile inlemesine neden olan tavrı bir adım geri çekilmeme neden oldu. Doğru kelimeleri arıyordum, en azından ne kadar üzgün olduğumu anlatabilmeyi istiyordum ama hepsi boğazıma takılı kalmıştı.

"Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar üzgün ve pişmanım," dedi Şafak başını kaldırmadan. "Ama çok fazla sorumluluk verdiniz Lordum."

Gözlerimi kapattım.

"Dikkatli ol," dedi Daren çok karanlık bir sesle. "Bir sonraki seçeceğin kelime için çok dikkatli ol."

"Bağışlayın Lordum." Tek dizinin üzerine çöktü.

"Benim hatamdı!" İkisinden biri geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan ya da söylemeden önce aralarına girdim. "Beni tanıyor-

sun Daren, istediğim bir şeyden kimsenin beni geri döndüremeyeceğini biliyorsun."

Ona dönüktüm ama bana bakmadı. Altdudağını bir kez dişlerinin arasında sabır dilenircesine sıktı. Göğsü hiddetle şişmişti.

"Dışarı çık," dedi Şafak'a.

Geriye dönüp onu bu duruma düşürdüğüm için utançla Şafak'a baktım. Kim bilir saraya geldiğinden beri Arın ona nasıl bir tavır sergilemişti. Sina'nın bile tavırlı olduğuna emindim. Ve şimdi Daren kelimenin tam anlamıyla ateş püskürüyordu. Hem de her şeyi onu düşünerek yapmasına rağmen.

Şafak ayağa kalktı ama kapıdan çıkana kadar başını kaldırmadı.

Kapı bir kez daha kapandığında yavaşça ona döndüm.

"Beni durduramayacağını biliyorsun, onun hatası değildi," diye fısıldadım. Benim de kelimelerimi çok dikkatli seçmem gerektiğini düşündüm. O aksini düşünüyor olmalıydı. Öfkeli bakışları için nihayet yeniden görünür oldum.

"Senin artık kahrolası kuralları öğrenmen gerektiğini biliyorum!" dedi sertçe. "Bir lordun işini lorda bırak Nova. Bana bu kadar mı güvenin yoktu?"

Aramızdaki mesafe beni öfkesinden daha çok ürküttü. Ama sözleri tamamen afallamama neden oldu.

"Ne?" dedim. "Hayır, zaten yeterince şey yaptın. Fazlasını yaptın. Sadece yardım etmek istedim."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Beni küçük düşürdün."

"Bunu yapmak istemeyeceğimi biliyorsun. Asla böyle bir şeyi istemem."

"Senin tarafından kurtarılmak." Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Lordunun," derken kelimeyi iyice vurguladı. "Lordunun bulunmaz merhametiyle serbest bırakılmak..." Sahte bir minnet duygusuyla tekrar kafasını salladı. "Bunlar beni halkımın gözünde ne duruma sokacaktı? Aklından ne geçiyordu?" Tekrar sesi yükseldi.

Ateş Halkını kurtarma görevim tamamıyla hüsrana uğramıştı ama artık şans bizden yana olsa ve her şey istediğimiz gibi gitse de bunun pek iyi bir plan olmadığını anlıyordum. Elimize yüzümüze bulaştırmış bir de kendimi başıma gelebilecek en büyük tehlikeye

atmıştım. Ve bundan da o sorumlu tutulmuştu. Ve şimdi bir de muhafızına bile söz geçiremiyor olmuştu. Her şey sadece bu kadar ters gidebilirdi.

"Sessiz bir şekilde kimsenin haberi olmadan Arın ile konuşabileceğimi düşündüm." Gözlerimi çıplak ayaklarıma indirdim.

"Düşünmedin," dedi bastırarak. "Düşünseydin bu noktada olmazdık."

"Üzgünüm. Çok üzgünüm." Elimden başka bir şey gelmiyordu ama gerekirse günlerce burada durup ne kadar üzgün olduğumu sayıklayacaktım. Çok fazla şeye öfkeli olduğunu biliyordum. Muhtemelen olanları duyduğunda ilk düşündüğü başıma gelebilecek şeylerdi. Ve en kötüsü gelmişti. Tam anlamıyla ucuz kurtulmuştum. Endişelerinin üzerine en değer verdiği iki kişi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Düştüğü durum da cabasıydı.

"Onlara ne kadarını anlattın?" diye sordu. Üzgün olmam onun için şu anda hiçbir şey ifade etmiyordu ama önemsemedim.

"Önemli bir işin olduğu için gittiğini söyledim, her şeyin üzerine..."

"İyi," diye lafı ağzıma tıktı. "İstediğin zaman düşünebiliyorsun demek ki."

"Daren..." Öfkesi incitmeye doğru gidiyordu ve kalbim şu an fazlasıyla hassastı.

"Bundan kimseye bahsetme." Pencereye doğru döndü ve umuyorum ki öfkesini yatıştırmak için gözlerini kapattı.

"Ne?" Bunu beklemiyordum. "Neden? Böyle bir şeyi nasıl saklarız?"

"Olana kadar." Başparmağı yüzükparmağını hırsla kaşıyordu. Birkaç kez boynunu sağa sola doğru oynattı ama gözlerini açmadı.

"Arın'dan sır saklamam Daren," dedim ve doğru kelimeler olmadığını ağzımdan çıktıktan sonra fark ettim.

"Niye?" diye kinaye yaptı. "Bu onu küçük mü düşürür?" Hah dercesine sahte bir gülüşle masaya yaslandı. Tahammül edemiyormuş gibi pelerinin iplerini çözmeye koyuldu.

Şu anda ona ulaşamayacağımı düşündüm. Daha önce de tartışmalar yaşamıştık ama bu hiddetle bir durumla ilk kez ikimiz karşı karşıyaydık.

"İkimizden biri daha kırıcı bir şey yapmadan ya da söylemeden önce temizlenmeye gidiyorum." İnciniyor ya da üzülüyor olmam bir yana yavaş yavaş benim de tepem atıyordu. "Sakinleştiğinde ve gerçekten çok üzgün olduğumu anladığında tekrar konuşalım lütfen."

Cevap vermedi. En azından bu defa iğneleme ya da bağırış yoktu. Bunu bir onaylama olarak kabul ederek çıktım. Birilerinin kapının önünde olacağını düşünmüştüm ama askerler dışında kimse yoktu. Ağır ağır yürümeye koyuldum çünkü kalbime ağrı çökmüştü. Sinirleneceğini biliyordum ama aramıza bu denli bir mesafe koyabileceğini bilmiyordum. Bu da onu aptal kafamın düşündüğünden daha çok incittiğimi gösteriyordu.

En azından dönmüştü ve fiziksel olarak iyi görünüyordu. Günleri Tanrıçaların onu da başka bir tuzağa düşürebileceği kâbuslarıyla geçirmiştim.

Zaten bana güvenmiyordu, azıcık güveni varsa onu da toz yığınına çevirmiştim. Gerçekten kocaman bir aferin.

Geceyi geçirdiğim odaya geri döndüm. Yatağın üzerinde benim için bırakılmış kıyafetleri görünce kapıyı kapattım ve bir süre hiç hareket etmeden kapıya yaslandım.

Geniş pencerelerden içeriye günışığı doluyordu. Biraz ısındığım için buna minnettardım. Tanrıçaları öldürebilirsem çok mutlu olurdum. Ve artık Ayzer'i daha çok suçluyordum. Şimdi herkes burada olduğuna göre Lilith meselesini onlara açmamız gerekiyordu. Bu kadar büyük bir hamleyi Arın'dan gizleyemezdim, bu onun arkasından iş çevirmek olurdu. Ama Daren'in bu konuya sıcak bakmadığı ortadaydı. Siniri tepesindeyken onu ikna etmenin herhangi bir olasılığı var mıydı bilmiyordum.

Üzerimdeki Ateş Sarayı kıyafetlerinden kurtulup odanın içindeki banyoya gittim.

Su daha iyi hissetmem için elinden geleni yaptı ama yine de iyi hissetmiyordum. Her açıdan batırmıştım. Hem Şafak, hem Arın hem de Daren için durumu içinden çıkılamaz bir hale getirmiştim. Tanrıçalara öfke saçmıştım ve Arın'ın bir savaş başlatmasına neden olmuştum; mevcut savaşı durdurmaya çalışırken.

Mutsuz bir şekilde banyodan çıktım. Etrafıma sardığım havluyu kenardan sıkıştırıp orada dikildim. Aynaya bakmaktan kaçındığıma inanamıyordum. Kendimden bile korkar hale gelmiştim. Pencereye doğru ayaklarımı sürüdüm. Dört çerçeveli, kavisli pencerenin ahşap kenarları özel işlemeliydi. Açık renkli boyasının üzerinde bir şehir hikâyesi yatıyordu. Parmak uçlarımla dokunduğumda ince kabartmaları hissedebiliyordum. Pencerenin üst kenarı yay gibi oval kesilmişti ve cama bulut desenleri işlenmişti. Günışığı o desenlerde kırılıyor ve odanın içinde bir tiyatro oyunu sergiliyorlardı. İçeriye hava girmesi için camlardan birini iterek açtım ve temiz havayı derin derin soludum.

Krallığın arka bahçesine bakan manzarası şiirlere konu olurdu. Alabildiğine gökyüzü ve şanslıyım ki gökyüzü bugün açıktı ve ötesindeki alacalı dağlar bir kartpostal gibi önümde uzanıyordu. Köknar ağaçlarını ve korulukları bu kadar yüksekten dahi seçebiliyordum. Havada yüzen adalardan bazıları buradan görünüyordu. Kendi içlerinde belli bir eksende döndükleri için yer değiştiriyorlardı ama sarayın üzerine konumlandığı ada her zaman en yukarıda kalırdı.

Kapının açıldığını duyunca irkilerek döndüm. Kimsenin çalmadığı kapıların arkasından muhakkak bir lord çıkardı.

Gece Yarısı Lordu içeriye süzülüp arkasından kapıyı kapattı. Üzerimde sadece bir havlu vardı. Normal zamanlarda böyle anlar için her zaman beni güldürecek birkaç şakası olurdu. Bu fırsatı asla kaçırmazdı ama yüzü hâlâ öfkesini ve memnuniyetsizliğini koruyordu.

"Tüm diyara ilan ettiğine göre izini geri alabilirsin." Ketumluğu havayı dağıttı. Odanın içinde bana doğru birkaç adım atıp karşıma dikildi. Ellerini yüzümün iki yanına yasladı. "Belki o zaman bir vâris gibi hissedersin."

Daha önce bana dokunurken hiç bu kadar kayıtsız olmamıştı. Hoşnutsuz biçimde dudaklarım gerildi. Ellerimi onun ellerinin üzerine yasladım. Gözlerime bakana kadar bekledim. Belki öfkeden belki yorgunluktan yüzü solmuştu. Çenesi gözlerimin hizasındaydı ve ne kadar kasıldığını görebiliyordum. Başparmağımı elinin üzerinde hafifçe kımıldattım.

Nihayet baktı.

"Berbat hissediyorum Daren," dedim. "Sadece yardım etmek istedim."

İhtiyatlı bir nefes verdi. "Ateş Krallığı benim sorunum."

"Sen benim de sorunumsun." Hafifçe kaşlarımı çattım. "Onca zaman kendimi suçlamadığımı mı düşünüyorsun? Yanımdan ayrılmamanı istedim ama her saniyesinde seni krallığından uzak tuttuğum için vicdan azabı çektim. Benim yüzümden olan şeylere nasıl kayıtsız kalabilirdim?" Düşüncelerimi, hislerimi gözlerimden okuyabilmesini istedim. Hatta ilk kez kendi rızamla doğrudan düşüncelerimi okumasını teklif etmek üzereydim.

Dolu dolu olan gözlerime baktı ve sessiz kaldı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından parmakları şakaklarımı okşadı. Sıcak ve soğuk aynı anda çarptı. Boşluk ve sonra tıklım tıklım devasa bir enerji ruhumu resmen baştan yarattı. Tatlı bir uykuya yatar gibi gözlerim kapandı ve açıldı. Her şey gitgide büyüdü. Arın'ın sarayın içinde nerede olduğunu biliyordum. Şelaleyi duyuyordum. Mağaraların içindeki kalabalığı hissediyordum. Ve yüzümü güldüren çim ve orman kokusunu burnumun dibinde hissediyordum. Tayga bana usulca selam verdi. Memnuniyetini ve heyecanını yanı başımdaymış gibi hissettim. Ve Daren'in uyarısı. İkiz alev bağımızı ben yeni yeni hissetmeye başlıyordum ve o bir duvara benziyordu. Ağırlığı buradaydı ama onu okumama izin vermiyordu.

İçime sızan kuvvetli histen izimi geri verdiğini anladım. Nihayet yeniden bağlıydım. Nihayet yeniden kalp atışlarım diyara bağlandı.

"Niyetin kendi başına iş çevirmeni kabul ettiremez Nova." Gözlerimi açtım. "Bu," diyerek kaşlarını çattı. "Başına gelenlere bak. Çok daha kötüsü olabilirdi. Çok ama çok daha kötüsü olabilirdi." Bakışlarıyla bir şeylere zarar vermek istiyordu, bakışlarını ardıma, açık gökyüzüne çevirdi. "Bu diyarda en güvendiğim iki kişi beni kendimi savunamayacağım bir duruma soktu. Birinizin doğru olanı düşünmesi gerekiyordu." Uyarıcı bir şekilde kaşlarını kaldırıp başını hafifçe eğdi. "Onu korumaya çalıştığını biliyorum. Şafak gerçekten isteseydi seni durdururdu. Şafak senin o saraydan çıkmamanı istese çenesini tutardı."

İkimizi de çok iyi tanıyordu ve bunu kendime bile itiraf etmezdim ama bunu başlatan Şafak olmuştu. Ve Daren bunu biliyordu.

Ama yine de sorumluluk tamamen bendeydi. Şafak dönmemi söylediğinde de dönmemiştim.

"Ben zorladım." Gözlerim daha çok doldu. "Anlatmasını ben istedim."

"Ağlama." Başparmakları gözlerimi sildi. "Sümüklerin akacak yine."

Başımı salladım.

"Başka bir zamanda, başka bir koşulda, o kıyafetlerin içinde muhteşem görünürdün." Ellerini çekip kollarını iki yanına indirdi.

Yatağın üzerinde dağınık bir şekilde duran Ateş Krallığı kıyafetlerine gözüm çarptı. Bu anlarda bile gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Düşündüğümden daha rahatlardı."

Gözleri yüzümde, köprücük kemiklerimde, omuzlarımda ve çıplak kollarımda dolaştı. Olup bitenlere dair izler arıyordu ve o halimi görmediği için gökyüzüne şükürler olsun. Yaraları ve sıyrıkları, Hava Krallığı'nın maharetleri şifacıları halletmişti. Daren kılık kıyafetim ve dağınıklığım dışında iyi halimi görmüştü. Arın'ın beni bulduğu halimi gördüğünü düşününce irkildim.

"Sen iyi misin?" diye sordu ve nihayet sesi *bunu bana nasıl yaparsın* der gibi çıkmıyordu. "Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?" diye devam etti. "Bugün duyduğum hiçbir şey beni sana olabilecek şeylerin düşüncesi kadar öfkelendirmedi, Nova."

"Biliyorum, üzgünüm. Arın da bu yüzden deliye döndü." Ne kadarını bildiğinden emin olmadığım için detayları ona ben vermeye başladım. Arın'ın ilk anda ona sadece saldırdığını sanıyordum. İletişim kurma konusunda pek becerikli değillerdi.

"Yüzümü gizlediler Daren. Gözlerimi gizlediler. Beni gizlediler. Beni öldürmesi için onun önüne attılar. Eğer anlamasaydı bunu gerçekten yapacaklardı. Arın sana değil, bana değil, kendine öfkeli. Bu ihtimale öfkeli. Başarısız olmuş gibi hissediyor. Ne olursa olsun benden kendisini sorumlu tutuyor. Ve başarısızlığın onun yaşamında bir karşılığı olmadığını biliyorsun."

Dudaklarını birbirine bastırırken bunu kendini sıktığı için yaptığını biliyordum. Elini çenesine götürdü ve gerilimi azaltmaya çalıştı.

"Bencillik yapıyorum biliyorum ama lütfen onunla kavga etme. Senin ne için gittiğini bilmiyordu ve en çok buna öfkelendi." Lilith ile ilgili bir şeyler bilse, Daren'in gerçekten zorunda olduğu için gittiğini bilse benim yaptıklarımın daha kolay bir açıklaması olurdu. Ama Arın en çok Daren beni yalnız bıraktığı için onu suçluyordu.

"Ona söylersek eğer anlayacak. Bu defa işine karışmıyorum. Hayır, dersen diyecek tek sözüm yok. Sadece ikinizin arasında kalamam. Sizi karşı karşıya getirmek onların gazaplarından daha kötüydü. Çok ama çok kötü hissediyorum. Çok üzgünüm. Ben gerçekten çok üzgünüm." Kaçıncı kez aynı kelimeleri tekrarlıyordum emin değildim ama kavga etmemeleri için günlerce daha ne kadar üzgün olduğumu sayıklayabilirdim.

"Gazapları mı?"

Zihnen sendeledim, kalp atışlarım o kadar hızlandı ki kulağımı göğsüme yasladığımı sandım.

"Başıma gelenler işte," dedim birkaç kez gözlerimi kırparak. "Önemli değil. Önemli olan tek şey onlara bir savaş açmışken sizin de o duruma gelmemeniz."

Çok uzun süren bir saniye geçti. Mavi gözleri beni gökyüzü gibi içine çekti ve birden gökyüzünün çatırdadığını duyduğumu sandım.

"Zihninle oynamışlar." Göğsünden kuvvetli bir darbe almış gibi söyledi. Geriye çekildi ve çekildiği yerden yeniden bana baktı. "Sana ne yaptılar?"

Ellerimi durması ve sakin olması için havaya kaldırdım. "Yemin ederim önemli değil."

Daha derini görebilecekmiş gibi gözlerime baktı. Gözlerimi kapatmak ve bu andan sakınmak istedim. Düşüncelerim ona karşı ne kadar korunaklıydı bilmiyordum.

"Üzerini giyin," dedi. Yeniden çatırdamaya başladı. Yüzünde gördüğüm şey bu defa doğrudan bir karanlıktı. Arkasını döndü, çekip gidecek sandım ama hızla yeniden bana döndü. "Arın'dan korktuğun için mi sesini çıkarmadın?" diye bağırdı. "Seni bu kadar mı korkutuyor?"

Başımı hızlı hızlı iki yana salladım. "Hayır, herkes yeterince gergin." Elimle boşluğu işaret ettim. "Onlara savaş ilan etti."

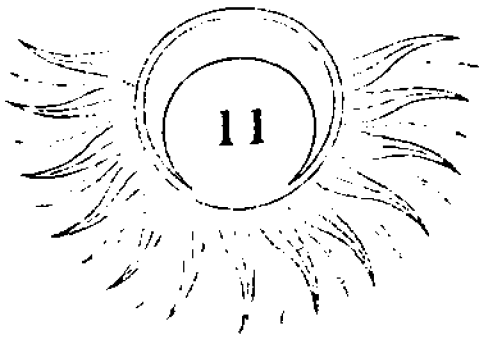
Daha ne yapılması gerekiyor hissiyle soluklarım iyice şiddetlendi.

Bir savaş ilanı bile ona yetmemişti. Burnundan soluyordu ve gözlerini ilk kez bu kadar kararmış görüyordum. Bakışları beni geriye savurdu neredeyse. Hırsla kapıya doğru döndü. Öne atılarak kolundan yakaladım. Omzunun üzerinden öyle bir baktı ki sıradağların üzerinde biriken karların eridiğini sandım ve usulca onu bırakmak zorunda kaldım.

"Peşimden gelme!" dedi. "Sakın."

Kapıyı ardından çarptı.

Hissettiğimden daha fazla ki bu nasıl mümkün olurdu yemin ederim bilmiyordum, üzgün olursam, üzgün olduğumu söylersem bu aptallığımı geride bırakırız sanıyordum. Peşinden gitmek için bir an önce giyinmeyi düşündüm ama halim kalmamıştı. Sözlerim tükenmişti ve elimde başka bir şey de kalmamıştı.

Özürler ve Hüzünler

Yatağın üzerinde hem vârislerin giymesi gerektiği türden elbise hem de binici pantolonu ve gömlek vardı. İçinde bulunduğum durumu düşününce elbiselerin biraz daha beklemesi gerekecekti. Pantolonu ve gömleği giyindim. Saçlarımı fırçaladıktan sonra kuruması için açık bıraktım. Hava Krallığı'nda bu çok uzun sürmezdi. Aynanın karşısında kendime baktım ve bir an başkasının yüzünü göreceğim diye çekindim. Tanrıçaların zihnime yaptıkları işkenceden sonra benliğimi almaya çalışmak ve bununla krallığıma tuzak kurmak bütün sınırları aşmıştı.

Aynadaki bakışlarım beni ürkütünce yatağa geçtim ve pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldum. Uzun süre bu odada saklanamayacağımı biliyordum ama hem Arın ile hem Daren ile işleri batırmıştım. Kapı açıldı ama beklediğim kişilerden ikisi de değildi.

"Yine kavga mı ediyorlar?" diye sordum usanmış halde.

"Hayır, ortalık sakin. Yiyecek bir şeyler ister misin?" Sonay yavaşça kapıyı ardından kapatıp tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Herkesin iştahını kaçırdıktan sonra bu yüzsüzlük olurdu." Dışarıyı seyretmeye devam ettim. Yanıma oturdu. O her zaman olduğu gibi iyi görünüyordu. Özel dikim gri bir elbisenin içinde doğru şeyleri yapan bir vârismiş gibi süzülüyordu.

"Daha iyi görünmene sevindim." Elimi tutup diğer kolunu etrafıma doladı. "Diyarın aklı beş karış havada Deli Vârisini özlemiştim."

Biraz sevgi ve samimiyet saatler sonra ilk kez gevşememe neden oldu. Ona doğru yaslandım. "Vâris olmak konusunda bana

birkaç numara öğretmelisin," dedim. "Her seferinde batırmayı başarıyorum."

Bu onu keyifle güldürdü.

"Başta karşı çıkıyordum ama Sina'nın haklı olduğuna karar verdim." Geri çekilip iyice yatağın üzerine tırmandı ve bağdaş kurdu. "Sırrı bu. Krallığına sadık kal ve senden çok ama çok uzun zamandır bunu yapan lordunu dinle." Tüm sırrı çözmüş gibi göz kırptı.

Onu taklit ederek ben de yatağın ortasına kaydım ve onun gibi bağdaş kurdum. Aramızdaki kıyafet yığınlarını kenara ittim.

"Lordum yanımda değildi..."

"Evet, bu yüzden kendini bağışla." Çok basitmiş gibi omuz silkti.

"Yargılamıyorsun ama sen de aptal olduğumu düşünüyorsun."

"Aptal olduğunu düşünmüyorum, kimse aptal olduğunu düşünmüyor. Uzun zamandır burada değilsin, olacakları tahmin edememen anlaşılır." İçten görünüyordu. Sonay lafı evirip çeviren biri olmamıştı hiçbir zaman. Dürüstlüğü sevdiğim yanlarından biriydi. "Hem Tanrıçaların bir vârise doğrudan saldırması kabul edilir değil. Bu onların ilkelerine aykırı."

Bana sadece saldırmadılar. Ben onların esiriydim. Ama zaten savaş ilan edildi, bunu söyleyip herkesi daha da öfkelendirmenin anlamı yoktu.

"Şu anda beni görmeye tahammül edebilen tek kişisin sanırım." Gerçekten bir nebze rahatlamıştım ve saray hâlâ başımıza yıkılmadıysa dışarısı da o kadar kötü değildir belki diye düşündüm. Ve belki ben hiçbir şey yapmadığım zaman her şey yoluna girer. "Bana neler olduğunu anlatır mısın? Her şey değişmiş gibi görünüyor."

"En başa dönecek olursak, Su Krallığı devrildiğinde ve hükümdarlık Amon'un eline geçtiğinde diyar büyük bir darbe almıştı. Yönetim şekli bu darbeyi yaraya çevirdi. Biliyorsun, bize en başından beri diyarın eski halini anlatıp durdular."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Hepimiz diyara ilk getirildiğimiz zaman vârislerin diyarı kurtaracağını umuyordu herkes. Susuzluk onları yaralamıştı ama asıl hasara bozulan dengeler neden olmuştu.

"Amon'un ölümü ve Tanrıçaların dönüşü o darbeyi daha da

şiddetlendirdi. Diyar kanamaya başladı. Siz gittikten sonra herkes köşeye çekildi. Tanrıçalar ültimatom yolladı. Onlara diz çökmemizi istediler. Toprak Krallığı bunu zaten yapmıştı. Halk Ayzer'e karşı koymadı, lordları tarafından terk edildiklerini düşündüler." Bunu dudağını bükerek söyledi. Amon'un ölümü Daren'i Toprak Lordu yapmıştı ama o onlar için de burada değildi.

"Ateş Krallığı daha da zıvanadan çıktı diyebiliriz." Gözlerini irileştirerek omuzlarını silkti. "Çoğu dağıldı. Sığınabilenler bir yerlere sığındı. Tanrıçalara katılanlar oldu ama onlara da karşı çıkıp bağımsızlığını ilan edenler çoğunluktaydı. Ortalığı karıştırdıkları için Tanrıçalar onlara engel olmuyordu."

"İçimden bir ses tek sebebin bu olmadığını söylüyor," diye mırıldandım. "Bence Daren'i alaşağı etmek istiyorlar çünkü ucunun bana yani Su Krallığı'na dokunacağını biliyorlar."

"Dediğim gibi," diye omuz silkti. "Sen aptal değilsin."

Keşke ben de buna bu kadar kolay ikna olabilsem.

"Bugün onları karşı karşıya gördüğümde ne düşündüm biliyor musun?"

Sorgularcasına başını salladı.

"Su Krallığı'nı devirmek için onun ikiz alevi seçildiğimi." Bu korkunç düşünceden sesli bahsedersem kurtulacağımı düşündüm ama bütün bedenimi karanlık bir ürperti yoklamaya devam etti.

Daren ve Arın farklı şekillerde birbirlerine çok benziyordu. Daren ön görülemez ve tekinsizdi. Arın zapt edilemez ve sınırsızdı. O an geldiğinde ikisinin de düşünebilme yetisi ortadan kayboluyordu. Daren sahipleniciydi, Arın ise saplantılı.

Gökyüzü yardımcım olsun, o ikisini idare etmek iki inatçı keçiyi köprüden geçirmekten daha zordu.

"Dostlukları çok eskiye dayanıyor," diye beni teselli etti. "Birbirlerine bağırabilirler ama savaşmak için çok daha fazlası gerekli. Sen bile o üçünün arasında bir savaş başlatamazsın." Uzun sarı saçlarını düzeltirken kendi kendine küçük bir kahkaha attı. Onları düşününce benim de dudaklarım kıvrıldı.

İlahi lordlar ama çok iyi bildiğimiz gibi, aslında hepsi hâlâ birer çocuklar.

"Teşekkür ederim, bu iyi geldi."

"Seninle konuşmayı özlemiştim." Badem şeklindeki gözleri güneş yansımalarıyla bal rengini almıştı. Mücevheri andıran gözlerinde yorgun bakışlar yatıyordu. Onu son gördüğümde savaş meydanında Tanrıçalara diklenen, dostlarının tarafında olduğunu tereddüt etmeden söyleyen güçlü bir vâristi. Çocukluğunu bildiğim dostumun yapamadığını yapmıştı.

Bu kalbimin daha da kırılmasına neden oldu.

"Ben de bir dostla konuşmayı özledim."

Kimse bana dostunun seni mahvedecek şeyleri öğrendiğinde artık düşmanın olduğunu söylememişti.

"Ayzer ile konuştum." Kendi içine dönen bakışları duvarda gezindi. Onun da aklına aynı isim gelmişti. "Nelere sebep olduğunu bilmiyordu. Siz gittiğinizde biz de neler olduğunu bilmiyorduk. Sana ne yaptırmak istediklerini bilmiyordu Nova, o sadece kendi şansını istiyordu."

"Ve aldı." Ve şimdi hepimiz buradayız. Büyük bir kargaşa ve mutsuzluğun ortasında. Taşları dizmeye çok yaklaşmıştık ama Ayzer hepsini tek hamlede yerle bir etmişti.

"Bunun için onu suçlayabilir misin?"

Sorusu kafamı kurcaladı.

"Bir vâris olarak mı cevap vermeliyim?" Çünkü öyle düşündüğümde suçlamıyordum. Onun da kendi krallığını, kendi halkını seçmesini anlaşılabilirdi.

"Onu anlıyorum ama yine de suçluyorum," diye itiraf etti. "Bunu ona da söyledim. Daha güçlü olmak istemesi için erkendi. Tahtı istemesi için erkendi. Hepimiz diyarda çok yeniydik, vâris olmak evet ama hükümdar olmak? Hem de lordu olmadan..." Hayretle kaşlarını kaldırdı. "Bu da akıllıca bir hamle değil."

Buruk bir şekilde gülümsedim. Bu aslında tam Ayzer'lik bir hareketti. Ayzer hayatı boyunca bir şeylerin parçası olmamıştı. Hedefleri olurdu ve hayatını o hedeflere ulaşmak için planlardı. Yaşamın kendisiyle uyumlanmaz, hayatı kendine adapte etmeye uğraşırdı.

"O nasıl?" Bunu neden sorduğumdan emin değildim. Endişe miydi yoksa saf bir merak mı? İyi olduğunu bilmek mi beni rahatlatırdı yoksa kötü olduğunu duymak mı içimi soğuturdu?

"İyi." Aşağı yukarı dercesine dudak büktü. Sanırım iyilik ve iyi olmak bu diyarda herkes için farklı anlama geliyordu. "Ayzer hiçbir zaman pek duygusal biri olmadı. Ona bunları söylediğimde hâlâ kendine inanıyordu."

Ayzer duygusaldı. Biliyordum. Ve daha da tuhaf olanı ben de ona inanıyordum. Onun bir diyarı yönetebileceğine. Ama bu yönetmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Hadi gel," dedi. "Hava Krallığı Vârisi olarak böyle bir durumda yapmam gereken şeyi yapıyorum ve bir ziyafet çekiyorum."

"Herkesle anlaşma konusunda herkese bir ders vermeniz gerekiyor."

Neşeyle kıkırdarken dans eder gibi kapıya doğru süzüldü.

"Söylediğim gibi, lezzetli bir yemek ve iyi bir şarabın bu çatı altında çözemeyeceği şey yoktur."

Gülümseyerek başımı salladım.

"Gelmeden önce saçlarına biraz şekil versen iyi olur, çalı süpürgesine benziyorlar."

Gözlerimi kıstım. "Bu ilk nasıl vâris olunur tavsiyen mi?"

"Aynen öyle." Kapıyı arkasından kapattı. Bu işi benden iyi bildiğine şüphe yoktu.

Kalkıp aynalı masanın karşısına geçtim. Saçlarım kabarmış ve elektriklenmişti, yani hiç de haksız değildi. Haftalar sonra diyara dönmüşken daha iyi görünmeyi dilerdim ama ne zaman seçme şansım olmuştu ki?

Saçlarımı taramaya koyuldum, masanın üzerinde duran yağlar yardımıyla tutamlara şekil verdim. İzim yeniden yüzümde görünür olmuştu ve parlıyordu. Cildim de onunla beraber ışıltısını geri kazandı. Ve vâris olmak bu demek değilse ne demek bilmiyorum; çünkü, şimdi deli mavi gözlerim bile yıldız gibi ışık saçıyordu. Bundan aldığım özgüvenle belli belirsiz bir şekilde yüzüme makyaj yaptım. Periler kadar iyi iş çıkaramıyordum ama öncekinden daha iyi görünüyordum.

Ayağa kalkıp yatağın yanına bırakılmış çizmeleri ayaklarıma geçirdim. Gömleği pantolonun içine sıkıştırıp daha düzgün durmasını sağladım. At çiftliğinde bir gezinti için oldukça uygun görünüyordum ama diyarın ishaları için ne kadar yeterliydi bilinmezdi.

Hava Sarayı'nın kıymetli taşlarla bezeli uzun koridorunda süzülürken yanından geçtiğim cinler ve peri hizmetkârlar eğiliyor ya da başlarıyla selam veriyorlardı. Ana salona yürürken bu defa sakin ve tutarlı adımlarla bana bakan sihirli yaratıklara yeni bir görüntü kazandırmak için acelesiz davranıyordum. Sonay'ın dediği gibi genellikle esaslı girişleri seçtiğim için bu sefer onların her birinin selamına karşılık verdim ve bazılarına gülümsedim. Cinlere değil. Cinler hâlâ benim için soğuk ve ürkütücü yaratıklardı. Bu tutumumu kırabilmek için bir gün onlarla sohbet etmeyi denemek istiyordum.

Tabii ilk önce öfke küpüne dönmüş ishaları ve Tanrıçaları halletmeliydim.

Salonun görkemli devasa kapısı muhafızlar tarafından benim için iki yana açıldı. İçeriye doğru süzüldüm. Bu büyük karoların üzerinde yürümek bile bana eve döndüğümü hatırlatıyordu. Geniş ziyafet masasına yaklaştığımda gözleri bana döndü. Sina beklenmedik ziyaretimizden dolayı hâlâ mutsuz görünüyordu, en azından başka bir sebebinin olmamasını diliyordum. Arın ve Daren oturdukları yerde sessizlerdi. Bağırmıyorlardı ama yüzlerinde hâlâ o ifade vardı. Bana gülümseyen tek kişi tatlı Hava Vârisi oldu, işaret ettiği yere oturup onun gibi mendilimi dizlerimin üzerine çektim.

"Daha iyi misin?" diye sordu nazik lord. Elbette Sina'dan bahsediyordum.

"Teşekkür ederim Lordum." Hafifçe başımı eğdim. "Beklenmedik ziyaretimiz için üzgün olduğumu ve yardımlarınız için minnettar olduğumu söylememe izin verin." Alaycı havamda değildim ama bu tür konuşmalar benim ağzımda hep eğreti duruyordu. Neyse ki kimse bununla ilgili yorum yapmadı.

"Sen her zaman Hava Sarayı'nın dostusun, kapımız daima açık olacak."

Özel dikim açık renk kıyafetlerinin içinde her zamanki gibi iyi görünüyordu. Dirseklerini masanın üzerine yaslayıp yemeye başlamam için eliyle buyur der gibi işaret etti.

"Her zamanki gibi nazik ve cömertsin." Gergin havayı dağıtma çabasına minnettar şekilde gülümsedim. Diken üzerinde duruyordum ve bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyordum.

Sözlerimin üzerine Daren'den hırıltıya benzer bir ses yükseldi ama dönüp bakmadım. Söz konusu nezaket olduğunda ne Su Lordu ne de Ateş Lordu örnek teşkil ediyordu.

"Bugün saraydan ayrılacağız. Tercihlerini tasvip etmesem de bir taraf tuttuğunun düşünülmesini istemeyiz." Arın konuşurken Sina'nın yüzüne bakmadı.

Yokluğumuzda burada ne olduğunu bilmiyordum ama bu sözler anlamamı kolaylaştırdı. Hava Sarayı her zaman olduğu gibi tarafsız bir duruş sergiliyordu. Ama daha önemli bir konumuz vardı. Arın saraydan ayrılacağız demişti ve bu beklediğim şey değildi. Daren ile Lilith konusunda ne yaptığını konuşamamıştık. Aradığını buldu mu bilmiyordum ama ne olursa olsun onu Lilith ile yalnız bırakamazdım. Bazı açılardan gerçekten saygımı ve neredeyse hayranlığımı kazanan kadının ona yaptığı işkenceleri unutacak değildim.

"Buna memnun olurum," dedi Sina beni şaşırtarak. Bu ondan beklemediğim kadar kaba bir karşılıktı.

"Su Krallığı'nın dostu olmak işine gelmiyormuş gibi davranmaya devam edebilirsin elbette." Arın bu defa doğrudan ona bakarak önündeki kadehten içti.

"Dostluk tek taraflı olmaz Arın, yeniden döndüğünden beri Hava Sarayı'nın sizden yardım istediğini hatırlamıyorum." Ona doğru konuşurken resmiyetten taviz vermedi.

Gözlerim Sonay'a döndü ama o sadece önüne bakıyordu. Bana anlatmayı atladığı epey şey olduğunu düşünmeme neden oldu.

"Ben onlara kafa tuttuğum için sizi rahat bırakıyorlar," diye karşı çıktı Arın. "Ben onlarla savaştığım için sizinle savaşmıyorlar. Senin de kapını çalacaklar." Çenesini hoyrat bir şekilde kaldırdığında âdemelmasının hareket ettiğini gördüm.

"Geldikleri zaman hazır olacağız," dedi Sina sitemine karşılık. "Hep olduğumuz gibi."

Yanağımın içini ısırdım. Bu biraz bel altıydı. Büyük Yıkım'da Su Krallığı hazırlıksız yakalanmıştı, Sina'nın o dönem krallığın ishası olan babası da isyanı harlayanlardan biriydi. Diyara ilk geldiğim zaman herkes Hava Krallığı alevleri desteklemese Su Krallığı'nın kurak zamanda bile Amon ve Evran'ın saldırısının altından kalkabileceğini

anlatmıştı. İçgüdüsel olarak benim de duruşum dikleşti. Tanrıçalar, Amon, Evran ve Sina'nın babası... Hepsinin desteğiyle Arın yenilmişti ve eğer halkını korumak için tüm gücünü seferber etmese on yıllarını bir büyü boşluğunda geçirmek zorunda kalmayacaktı.

Sina'nın vurdumduymaz sözleri bir dakika önceki nezaketine rağmen ona karşı içimde uyarıcı bir dürtü uyandırmıştı.

"Dostluktan laf açılmışken Arın..." Daren kolunu sandalyesinin sırt kısmına yaslayarak Arın'a döndü. "O kayalıkların arasında benim halkımdan kaç kişiyi tutuyorsan hepsini Ateş Sarayı'na gönder. Gerekeni ben yapacağım."

Kalp atışlarım yeniden hızlandı. Tehlikeli o sınırdaydık. Uzanıp bir yudum su içmek istiyordum ama bir milim bile kıpırdayamadım.

"Lord olmaya mı karar verdin?" Arın onu biraz bile ciddiye almıyordu.

"Bunları düşünme sen," dedi Daren sakin bir şekilde. "Cezalandırma kısmını cehenneme bırak."

Varlığım mı yoksa odada ona söylediğim sözler miydi bilmiyorum ama Daren onu kışkırtmak yerine her zamanki tavrını almıştı. Alaycılığı şu an hepimizin güvenli alanıydı. Bu yüzden rahatça nefes alabildim. Daren ciddileşmediği sürece onlarla ilgili endişelenmeme gerek yoktu.

"Sadece bu seferlik." Arın'ın buz gibi tonlaması odanın içini de soğuttu.

"Kendini beğenmişlik yapmayı kes," dedi Daren ona. "Orada ne kadar uzun süre yaşayacaksınız? Ateş Sarayı'na gelin, yeterince oda var."

Keşke diye geçirdim içimden ama deniz kızları ve Ateş Krallığı pek iyi bir fikir değildi. Ki dünya tersine de dönse Arın başkasının krallığına sığınmazdı.

"Cömert teklifini geri çevirdiğim için kabalık ettiğimi düşünme," dedi beni yanıltmayarak. "Ateş Halkının Su Halkına olan zaafı gökyüzü tarafından yazıldı."

"Ve bunu Ateş Vârisi için sınırları zorlayan Su Lordu'ndan daha iyi kim bilebilir?" Daren tabağındakileri çatalla iteklemeye başladı. Hareket edebilsem ağzım açık kalırdı. Ariana ile ilgili benimle bile

konuşmuyordu. Onu böyle bir anda, böyle bir konuşmanın içinde anması gerçekten saygısızlıktı.

Lordlar bugün gerçekten sinir bozucuydu.

"Başka bir krallığın vârisi uğruna krallığımı ve halkımı satmadım ben, bu konuda her zaman zirvede olacaksın Daren, endişe etme."

Arın'ın en az onun kadar rahatsız edici cevabı geriye doğru yaslanmama neden oldu. Masadaki herkes sus pus oldu. İkisinin de yüzüne bakmayı reddettim.

"Birbirinize olan öfkenizi Ariana ve Nova üzerinden çıkarmanız doğru değil." Sonay'ın sitem dolu ve kınayan sözleri sessizliği ortadan ikiye böldü.

"Sen karışma!" Arın'ın çıkışı ile kaşlarımı çattım ve başımı kaldırdım. Sonay irkilerek geriye doğru çekildi. Daha derin bir sessizlik duvarlarda dolaşmaya başladı.

"Özür dile," dedi Sina.

Arın başını çevirip ona baktı.

"Özür dile ya da sarayımı terk et, derhal."

Daren güldü. Sonay gerilimle iç çekti. Gözlerim oradan oraya dolanmaktan sızlamaya başladı. Sanırım bu defa Hava Sarayı'nın ziyafeti bile işleri çözmeye yeterli olmayacaktı.

Arın Sonay'a döndü. Yaptığını yeni anlamış gibi ifadesi kırıldı.

"Sina istediği için değil," dedi kendini beğenmiş ama içten bir şekilde. Arın'a istemediği bir şey yaptıramazdınız. "Sana çıkıştığım için bağışla lütfen beni. Seni incitmek isteyeceğim son şey olurdu." Sözleri samimiydi ve bu gözlerine de yansıdı.

"Tamam," dedi Sonay. "Koca bir gün oldu ama hâlâ sinirliniz yatışmadı. Birbirinize saldırarak bir yere varamayacağınız ortada. O halde bunu yapmayı bırakın."

Sina kaşlarını çatarak ona baktı. Sonay gerilimi fark ederek masanın üzerinden uzanıp onun elinin üzerine dokundu ve sorun yok imasıyla başını salladı.

Diyara döndüğümüzde hep birlikte pikniğe gideceğimizi düşünmüyordum ama kafamdaki senaryo bu değildi. Önümüzdeki maun masa bile gerilimden çatırdayacaktı. Ve henüz tadına bakamadığım lezzetli yiyecekler bile solgun görünüyordu.

"Sarayımda huzursuzluğa neden oluyorsunuz," dedi Sina. "Size dostça vereceğim tavsiye şu ki, oturup düzgün bir plan yapın. Yakında ikiniz de elinizde ne kaldıysa onu da kaybedeceksiniz. Aynı taraftasınız birbirinizle tartışma lüksüne sahip değilsiniz."

"Kendimi kaybettim," dedi Arın. "Haklısınız. Su Krallığı'nın önceliği daima bellidir. Planımız var ve ona sadık kalacağız. Dilerim savaşın içinde ikinizle de karşı karşıya gelmek zorunda kalmayız." Hem Sina'ya hem Daren'e karşı konuşuyordu, oturduğu yerden kalktı. Tek bir lokma yiyemeden ve tek kelime etmeden yemek sona ermişti sanırım.

Onunla birlikte ayağa kalktığımda Daren'in gözleri bana döndü. Onaylayan gözler değildi. Ne yaptığını sanıyorsun sen gözleriydi.

"Tayga'yı görmem gerekiyor," dedim Arın'a dönüp. Hâlâ düşünebildiğim için kendimle gurur duydum. Diyara döndüğümden beri söylediğim en akıllıca şey bu olmuştu. "Seninle kayalıklarda buluşuruz."

"Seni yanımdan ayırmıyorum." İtiraz kabul etmeyen hali boğazımın kurumasına neden oldu. Burada herkesin bir süreliğine kendi inine çekilmesi en doğrusuydu ama benim kiminle gideceğim fokurdayan dağı yeniden harekete geçirecekti. Dağ patlamak için çok ama çok istekliydi.

"İyiyim Arın." Sesim pek de öyle çıkmamıştı ama geri adım atmadım. Daha şimdiden usanmıştım ve gerçekten Tayga ile görüşmeye ihtiyacım vardı. "Güçlerim yeniden bende."

"Tayga'yı kayalıklara çağırabiliriz. Seninle tanışmayı bekleyen bir halk var."

"Ve ben de onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Doğru zamanda ve doğru şekilde. Onlar uyandığında kaçmak zorunda kaldım, yeniden döndüğümde esir alınmıştım. İzin ver biraz gururumu toparlayayım." Başta uygun bir bahane gibi gelmişti ama konuştukça bunun gerçek hislerim olduğunu fark ettim. Utanıyordum ve onların karşısına çıkmak için yüzüm yoktu. Elimde bir şey olsun istiyordum ve Lilith bana o şeyi verecekti.

"Herkesin kendini toplaması iyi fikir Lordum," diye beni destekledi Sonay. Hava Sarayı'na olan minnettarlığım her geçen saniye

artıyordu. "Nova dilerse Tayga'yı burada da görebilir, onu bir süre daha ağırlamamızda bir sakınca yok." Cüretkârlığı dudak bükmeme neden oldu. Bunu söylerken Sina'nın onayına ihtiyaç duymamıştı, o tarafa bakmamıştı bile.

Hem Sina'ya hem de Arın'a bakmaya çalışıyordum. Ortamdaki hissedilir gerginliği neyse ki açılan kapılar bozdu. Muhafız armalarına sahip biri içeriye girdi ve selam verdi. Sina bunun önemli bir durum olduğunu varsayarak ayağa kalktı ve giriş kapısına muhafızın yanına gitti. Gerçekten önemli olmasa kimsenin böyle yemekleri bozmak istemeyeceğini biliyordum.

Hava Sarayı'nın pek tanımadığım yeni bir muhafızı vardı. Önceki muhafızı Kasır'ı bana yaptığı sayısını unuttuğum saygısızlıklardan dolayı Arın öldürmüştü. Düşününce Arın'ın burada hâlâ saygı görmesi bile mucizeydi ama İlahi Lord olduğunuzda çok sorgulanmıyordunuz. Oysa bana bakın, aptalca bir şey yapmıştım ve herkes birbirine girmişti.

"Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," dediğini duydum Sina'nın. Muhafız ona yeniden selam verip gerisingeri çıktı.

"Bir sorun var," diye ayaklanan Sonay oldu.

"Tanrıçalar." Hava Lordu herkese uyarıcı bir şekilde baktı. Ama bu tehdit altında olduğuna dair bir uyarı değildi. Daha fazla sorun çıkarmayın uyarısıydı. Çünkü bu odadaki kimse o gudubetlerden hoşlanmıyordu. "Benimle görüşmek istiyorlar."

"Yerde ararken gökte buldum." Daren ayağa kalkarken hiddetinden sandalyesi yere çarptı. Bana yaptıkları yüzünden sinirliydi ama zaten Daren'in Tanrıçalarla çok eskiye dayanan ve çok uzun zamandır beklettiği bir hesaplaşması vardı. Bu da benim daha çok gerilmeme neden oldu.

"Uzak dur Daren," dedi Sina. "Ne istediklerini öğreneceğim."

"Dostluğumuzun hatırına uyarıyorum." Daren ayaklanmış ve kapıya yaklaşmıştı bile. "Araya girmek istemezsin."

Onun peşinden yürümeye koyuldum. Ne yapacağımı bildiğim için değil, kesinlikle bilmiyordum. Herhangi biri ne yapabilirdi onu da bilmiyordum. Ama şimdi güçlerim yeniden elimdeyken o cadıların karşısına çıkmak istemediğimi de söyleyemezdim.

Sarayın girişinde onlardan, ışık bekçilerinden biri bekliyordu. Daren onu görünce durdu. Çok uzun sürmedi. İkisinin arasında karanlık ve uğursuz bir duman katmanı oluştu.

"Ne yapıyor?" diye sordu bana yetişen Sonay.

"Zihnine konuşuyor." Ama ne dediğini gökyüzünün bile bildiğini sanmıyordum.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Sina. Canına yettiği ortadaydı. Uzakta kaldığımız zaman zarfı boyunca tarafsızlığını ve muhtemel huzurunu korumuştu ama bir günde sarayının tadını kaçırmıştık. Ve şimdi muhtemelen onları hiç istemedikleri bir kavgaya ortak ediyorduk.

"İyi bir dostun yapması gerekeni," dedi Daren omzunun üzerinden. Işık bekçisi bedenlemişti. "Onları senin sınırlarından uzaklaştırıyorum." Ve sonra o da bedenledi.

Kahretsin. Öne doğru atılacak gibi oldum ama geride bıraktığı boşluk beni dehşete düşürdü. Korku yeniden içime hücum etti. Tek başına onların karşısına çıktığını düşünmek istemiyordum. Bütün kötü senaryolar çiy taneleri gibi zihnimi delmeye başladı. Kimsenin tek başına bir daha onların karşısına çıkmasını istemiyordum.

"Nereye gitti?" diye sordum dönüp diğerlerine.

Sonay en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Sina kesinlikle memnun değildi ve Daren'in aptallık ettiğini düşünüyordu.

"Onunla aranda bağ var," dedi Arın. "Kullan. Bul onu."

En azından Arın benimle hemfikirdi.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Nagueline seslenmek gibi. Odaklan ve hisset."

Arın ve Tayga ile bağ kurmak için çabalamama gerek kalmamıştı. Onlarla tanıştığımda onları hissetmeye başlamıştım. Ve Su Halkı uyandığında onları da hissetmeye başlamıştım. Ama Daren'i hissedebilmek daha büyük bir bağlayıcılık gerektiriyordu. Bu kıvılcımlarla ilgiliydi ve benim varoluşum aslında onun varoluşunu itiyordu.

Tam anlamıyla odaklanabilmek için gözlerimi kapattım. Derinlerime inmeye çalıştım. Çok derinlere. Kemiklerimi ısıtan bir enerji yakalamaya çalıştım. Daren her zaman çok yoğundu ama her zaman izlerini saklamayı bilirdi. O Ateş Lordu'ydu, bu onun için çocuk

oyuncağıydı. Ama benim üzerimden varlığını silmeyeceğini biliyordum.

Kül dağlarını ardına almış, kurumuş toprakla kaplı bir plato.

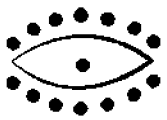
"Sivri iki dişe benzeyen gri taşlar var. İsli bir yer," diye mırıldandım. "Ağaçları görüyorum ama yakında değil. Korku ve dehşet uyandıran bir kokusu var. Ağaçların yaprakları dökülmüş. Daha önce gittiğim ormanlara benzemiyor. Yeşilden ve yaşamdan uzak. Kırık taşlardan yapılma heykeller var. Çoğu devrilmiş."

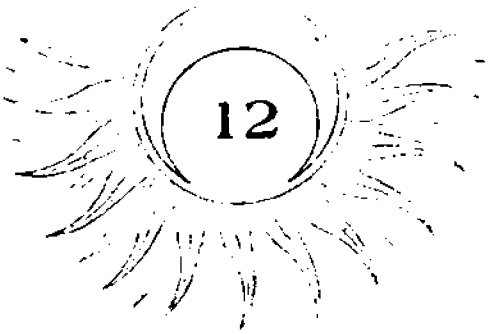
"Hezeyan Platosu," diye mırıldandı Sina. "Akarsuların oluşturduğu devasa yarıklar var orada. Su çekildiğinden beri kendi haline terk edildi. Neden oraya gitmek istesin?"

"Geliyor musun?" diye sordu Arın.

Sina birkaç saniye düşünse de bir kez başını salladı.

Arın tutmam için elini uzattı. Parmaklarımı onun parmaklarına geçirdim ve bedenledi.

Kara Bulutlar ve Kaybolanlar

Kül dağlarının ardında güneşin ışıkları cansızdı. Gölgeler üst üste binmiş devasa taş ve kaya yığınlarında daha da derinleşmişti. Bir kemerin altında duruyorduk. Çıplak ağaç dalları rüzgârda uluyordu. Zihnimde hissettiğimin aksine etrafımız surlarla çevriliydi. Zemin daha önce burada akarsu yataklarının olduğunu hissettiriyordu. Ve oyukların içindeki yarıklar bir yıkımın sahnelendiğine dair izler taşıyordu. Taş yükseltilerin üzerinde boynuzu andıran sivri kayaçlar soluk akşam göğünü daha kasvetli hale getirdi. Birden hepimiz bu taş mezarlığının içinde küçücük kalmıştık.

Ormana çıkan bir yol vardı ama Daren oranın yakınında bile değildi. Etrafına zeminde açılan oyukları uygun görmüştü. Yerde tek bir yaprak bile yoktu.

Tanrıçalar yine havada süzülüyordu. Sivri beyaz taşlara yakında hizalanmışlardı. Gözlerinde yine aşağılayıcı o bakışlar vardı. Daren karşılarında tek başına duruyordu.

"Seni gecenin en karanlık haliyle cezalandırdık ama ışığı bulmak yerine ona teslim olduğunu görüyoruz." Tanrıçanın sözleri üzerime bir ağırlığın çökmesine neden oldu. Enerjileri o kadar baskındı ki sendeledim ama kendimi toparlamam uzun sürmedi.

Daha baskın bir enerjiyi hissettiğimde kaşlarımı çattım. Yabancıydı ve tehlikeliydi ama benim için olmadığını düşündüm. Bir canavarla karşı karşıya gelip ona titrek elini uzatmaya benziyordu. Güneşin batmadığını biliyordum ama karanlık ağırlaştıkça o hissin sebebinin Daren olduğunu algıladım. Gece bir örtü gibi anı böldü.

Değişen tek şey karartılar ya da gölgeler değildi. Hislerle ilgiliydi. Daren'in yaptığı şey umutsuzluk ve dehşet vaat ediyordu. İçimde karşı konulamaz bir huzursuzluk peyda oldu. Zayıf bir ışık parlaması onun alacakaranlığına dokundu, etkisini hafifletti ama yok etmediğini biliyordum.

Hareketlilik dikkatimi dağıttığında hipnozdan çıkmış gibi yorgun hissettim. Başımı hafifçe çevirdiğimde Sonay'ın Sina'dan destek almak zorunda kaldığını gördüm. Enerji herkese çarpıyordu ve Sonay bayılacakmış gibi görünüyordu. Sina kolunu onun etrafına doladı, gölgelerin arasında altın yaldızlı ışıltıları belli belirsiz gördüm. Koruyucu bir tılsım o ikisini çeperine aldı.

"Bir asır önce bize Nova için meydan okuduğunu anımsıyorum." Diğer tanrıça konuşurken daha huzursuzdu. Frekans gibi dalgalar yayan ses tonu onu ele veriyordu. Daha hiddetliydi.

"Bir asır sonra yine Nova için."

Alevleri göğe doğru tırmanan bir ateş çemberi hepimizi geriye itecek şekilde yanardağ gibi gürledi. Tanrıçalar çemberin ortasında kalmıştı. Arkalarında yükselen sivri beyaz taşlar alevlerin arasında kaldı. Buradan bakınca bir ejderhanın ateş püskürtmesine benziyordu. Toprağın yanabildiğini bilmiyordum, ateş harlandıkça harlandı ve zeminin çatırdadığını duyduk. İs kokusu havayı yerle bir etti. Nefes almak zorlaştı. İlk kez güçlerini kullandığına şahit oluyordum. Bu sadece ateş değildi. Hareket ederken kötücül hisleri parmak uçlarına topluyordu. Asıl yakan alevler değil, alevlerle birlikte yükselen hislerdi.

Tanrıçalar çekilmeye çalışsa da alevler onlarla birlikte hareket ediyordu. Nefes almak istemedim. Alevlerin üzerinden öbek öbek kara dumanlar yükseldi. Gün etrafımda dönmeye başladı. Sadece alev değil. Sadece ateş değil. Bunlar Daren'in hisleriydi. Uçtan uca dağılan kıvılcımlar bir araya geldi. Kızıl çember birleşip gürültülü bir patlamaya sebep oldu. Daren'in on yıllarca yaşadıklarından biriktirdikleriydi. Bir yangın başladı ve diyarı kuşatacağını sandım. İçinde acı çığlıklar ve azaplar yatıyordu. Sebep oldukları her duygu ağırlaşarak onların peşine düştü. Duman gökyüzünün maviliğini ele geçirdi. Ateşin içinde kalan iri taş parçaları bile birbirinden kopmaya

başladı. Kızıl alev dalgaları gölgeden siluetlere binip her şeyi savurdu. Onların çabasına rağmen Daren kımıldamıyordu. Bu onun, onlarla bir asır sonra göz göze gelme şekliydi. Azap ve öfke doluydu. Onlara zarar vermek değildi derdi, onları maruz bırakıyordu. Daren kendisine yapılan her şeyi sadece orada durarak onlara yaşatıyordu.

Göğe doğru kaçınmaya çalışan Tanrıçalar alevlerin içinde kalmasa da alevlerin içinde yatanlara maruz kalıyordu. Sıcak değildi onları yakan kor azaptı. Güçlerini bir araya toplarken yüzleri mahşer yerini anımsattı. Ellerindeki hayali kürelerden bir ışık huzmesi dağıldı.

Sina ve Sonay geriye çıktı. Sina etraflarında daha belirgin bir kalkan çekti. Arın'ın kaçınmak için bana doğru uzandığını gördüm ama öne doğru atıldım. Alevlerin sınırına kadar o ışığa karşı yürüdüm ve onlara saldırmak için hazırlandım. Tanrıçaların ikisi bana baktı. Işık küreleri büyüdü, siyah dumanı dağıtmaya başladı. Daren onların nereye baktığını gördü. Onların bana baktığını gördü.

Güneşi ve yıldızları çağıran parlak beyaz ışıkları ateşi daha da körükledi. Kızıl kıyamet mavi bir tufana dönüştü. Gözü alan ve insanı kör edecek ışık patlaması beni teğet geçti. Alevler alçaldı ve kalp ritmi gibi tekrar yükseldiğinde Daren'in gözleri kadar karanlık bir maviye büründü.

Mavi alevler, öfkenin ateşe yaslanmış haliydi. Yaşam boyu biriken hiddet nadir görülen mavi alevlerde can bulur, geri dönülmez ve ölümcüldür.

Gözlerimin kenarından buz gibi yaşlar akmaya başladı. Kaç yaşamı tüketecek acı biriktirmişti içinde? Bu, karşımda kopan kıyametten daha çok yaktı kalbimi. Öfkesi dağların titremesine neden oldu. Kara duman gittiği her yere içindeki azabı da sürükledi. Bu kıyametin ortasında bir tek bana hava boşluğu bıraktı. Ne alevler ne duman ne de katlanılmaz ışık bana dokundu.

Koparılmış kanatları bunca yıl sonra bile koruyucu bir zırh gibi üzerime kapanmıştı.

Tanrıçalar el ele tutuştular, yere indiler ve sesli bir ilahi okumaya başladılar.

Ateş çemberi anca o zaman aniden söndü. Zemin titremeye başladı. O kadar şiddetli bir hareketlilikti ki ikisinin bastığı yer tam olarak

onları ayıracak şekilde ikiye ayrılana kadar ne olduğunu anlayamadım. Ama artık neden onlarla karşılaşmak için burayı seçtiğini anlıyordum. Ateşi ve toprağı en iyi burada yönetebilirdi.

Tanrıçalar iki farklı yöne doğru çekildi. Korkmuş ya da paniklemiş gibi görünmüyorlardı. Aynı anda yan tarafa doğru attıkları adım açılan yarığın kapanmasına neden oldu. Bu da neden onlara karşı şansımızın bu kadar düşük olduğunu açıkça gösteriyordu. Biz elementlere hükmedebiliyorduk ama onlar hepsine sahipti. Ve bunu kullandılar. Bir mesaj vermek ister gibi dalga yarattılar, kuraklığın ortasında, lord veya vâris değilseniz bunun mümkün olmaması gerekiyordu. Dalga Daren'e doğru atıldı. Öne çıkıp dalgayı tersine doğru yönlendirdim. Gözleri bana döndü.

Nihayet.

Biraz daha yaklaştım ama aramızdaki bakışmayı kesmedim. Önce birini. Onu içten yakmaya koyuldum. Ateşle değil, buzla. Soğuk bir yanık açmak için kemiklerinin buz tutmasına neden oldum. İçten içe kasılıyor ve artık çatırdadığını duyuyorlardı. Bu gözlerinin irileşmesine neden oldu. Diğeri araya girip beni geri savurana kadar.

"Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldadı Arın beni tuttuğunda, kulağıma doğru. Şaşkınlığını çok görmedim; çünkü, ben de böyle bir şey yapabildiğimi hatta yapılabildiğini bilmiyordum. Dışarıdan evet ama içeriden kanını dondurmak, gerçek anlamda hem de.

Haneme bir puan.

Ona cevap vermeden öne doğru yürümeye devam ettim. Yakın değildim ama yaklaşmıştım. Eğildim, avuçlarımı toprağa bastırdım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ve saldırdım. Su yavaş yavaş kuru toprağın arasındaki çatlaklardan bir yılan gibi onlara doğru kıvrıldı. Küçük ve zararsız bir su yoluna benziyordu ama yaklaşınca devleşti. Onlara ulaştığında ayak bileklerinden tırmanmaya başladı, sarmaşık gibi ikisini de sararken daha fazla güç uyguladım.

"Diyardan çekilin!" diye sessizce uyardım. "Burada size huzur vermeyeceğiz."

Kurtulmak için silkelenmeleri yetti.

"Huzuru sadece yeniden yaratılış sağlar." Sakin ve anlayışlı sesleri zihnimizin içinde yankılandı. Daren'e saldırmışlardı en azın-

dan karşı atakta bulunmuşlardı ama bana karşı nezaket mi gösteriyorlardı?

"Huzursuzluğu da öyle," dedi Daren.

Gözlerim ona kaydı. Ve etrafında başka bir enerjinin yükseldiğini o zaman görebildim. Gri bir duman haznesi etrafındaydı. Elindeki yazmaları duman hafifçe dağılınca fark ettim. Bakışlarım irileşti. Enerji ve buram buram yayılan duman tılsımın izleriydi. Kahverengi ve sararmış eski püskü yazmalardan yayılıyordu duman. Uçlarından küle dönen bez parçalarını toprağa, hemen önüne bıraktı. Avucunu açtı, bir saniye önce orada olmayan bir cisim parmaklarının arasında belirdi. Kolye.

Karadul.

Elini kesti, yumruğunu sıkarak kendi kanını onların üzerine akıttı. Kan kuvvetle akarken dudaklarının kımıldadığını görebiliyordum. Ve sonra ateş aldı. Hepsi aynı anda. Ateş bir patlama gibi yükseldi. Turuncu ya da mavi alevler yoktu. Kan kırmızı renginde kızıl bir ateş yandı. Serbest dolaşan bir duman haznesi değildi, sarmaşık gibi kıvrıldı. Göğe yükseleceğini düşündüm ama bulduğu canlı olan her şeyin, ben de dahil herkesin etrafına sarıldı. Fısıltılar ve serzenişler kulaklarımıza doldu. Üzerinden çıkan kırmızı duman hepimizi içine çekmeye çalışıyordu. Davetkâr, keskin ve kesinlikle çok ağır ama çekici mayhoş bir koku etrafa yayıldı. Ne olduğunu adlandıramıyordum ama sarhoş olmak gibi hissettiriyordu. Onu solusam en tatlı içkiden içmişim gibi hissettirirdi.

Alevler hoyratlaştı, birbirine sarıldı ve sonra içinde bir şey belirmeye başladı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Yazmalarının küle dönüştüğü toprak çatırdadı ve yumurta kabuğu gibi kırıldı.

Yeniden yaratılış.

Ve bu defa ateşten yaratılan Lilith topraktan doğuyordu.

Çukurdaki çatlak ve kırıklardan kırmızı siyah lavlar sızmaya başladı. Ateşin en sıvı hali çukuru doldurmaya başladı. Emin olmaya çalışıyordum. Daren birkaç adım uzaklaştı. Yüzünde vakur bir ifade vardı. Diğerlerine bakamıyordum. Dehşete kapılmıştım. Adrenalin bütün hücrelerimi ele geçirdi. Merak ve panik nabzımı hızlandırdı.

Alevler birleşti ve tek bir beden oldu. Kızıl kıvılcımların içinde gölgeden bir siluetin uzuvları oluştu. Önce top gibi yuvarlaktı. Sonra gerindi. Bir tomurcuk gibi açmaya başladı. Ateş yandı yandı yandı.

Gökyüzüne bir sis perdesi çöktü. Derinlerimde, kemiklerime kadar bir çarpılma hissettim. Diyar dönmeye başladı. Gerçek anlamda dönüyordu. Gökyüzünden bulutlar çekildi. Gökyüzünden renkler çekildi. Bir gümbürtü koptu ve yemin ederim gökyüzünün hiddetini tüm hücrelerimde hissettim. Aklımı kaçırıyordum ya da diyar öfkeden köpürmüştü. Dağların hareket ettiğini, ağaçların köklerinden sökülüp yerlerinden ayrıldığını, sarsılmaz krallıkların kâğıt gibi bükülüp katlandığını, hisseden herkesin karınca sürüsü gibi yerin dibinde bir sığınak aradığını sandım.

Koca kıta, devasa diyar bir çark gibi döndü ve savurucu bir rüzgârla duraksadı. Derin bir soluk aldım, çarpılmış gibi hissediyordum. Ama daha ötesinde bu korkunç hissettiren değişimin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir dakika öncesine kadar karşımda ne varsa hâlâ o duruyordu ama yönümün değiştiğine emindim.

Ne yaptığımızı bilmiyordum.

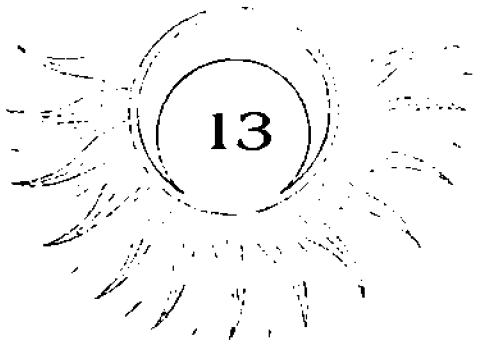
Neyi uyandırdığımızı bilmiyordum.

Ama sandığımdan daha büyük bir şeye sebep olduğumuzu biliyordum.

Alevleri bir nefes gibi içine çektiğini, derin ve hoyrat soluğunu duydum.

Tüm diyarda tiz ve tüyler ürperten bir gong sesi duyuldu.

Ve cehennem kraliçesi uyandı.

Umutlar ve Uğursuzluklar

Arın elimi tuttu. Soğuk parmakları benim parmaklarıma kenetlendiğinde dağılan parmak duman görüntüsünden kurtulmaya çalışıyordum. Boşta olan elimi etrafımdaki dumanı dağıtmak için salladım. Bulanık görüntü netleştiğinde önce Arın'ın çatık kaşlarının altında dalgaları ayağa kaldıracak hoyrat bakışlarını gördüm. Başımı yavaşça çevirdiğimde herkesin nefesini tutmasına neden olan buram buram çarpık enerji yayan varlığını gördüm.

Çırılçıplaktı.

Kan kırmızı saçları kalçalarının altına kadar uzanıyordu. Etleri koparılmış gibi görünüyordu. Tüm bedeni yamalı ve döküntülerle doluydu. Yavaş yavaş iyileşen yanık izleri parlak ateşin altında kavladı ve kahverengi etten bir vücuda döndü. Uzun boynunu geriye doğru yatırmış diyarı solurken dişi bir ejderhayı anımsatıyordu.

"Neyi başlattığını bilmiyorsun," dedi Tanrıçalardan biri Daren'e.

"Ve neyi bitirdiğini bilmiyorsun," diye ekledi diğeri.

Daren cevap vermedi.

Cehennem kraliçesi kollarını iki yanında açtı. Dans eder gibi havada kavisler çizerek kollarını hareket ettiriyor ve ruhunu açık dudaklarının arasından içine çekiyordu.

"Buna nasıl cesaret eder?"

Hava Lordu Sina'nın yüzünde hayretten fazlası vardı. Bakışları ve bir an önce buradan gitmek ister gibi güvensiz duruşu beni tereddüte düşürdü.

"Kabul edilir değil," dedi Arın.

Sina'dan farkı yoktu. Arın'ın düşüncelerini yüzünden okumak kolay değildi ama okuyabiliyordum. Buzul dağlarının yıkımını seyreden bir hali vardı. Gözlerinde koparılan ipler ve geri dönüşü olmayan yollar vardı.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye mırıldandım. "Onlara karşı çok büyük bir koz bu."

Göz ucuyla hâlâ bedenine ve diyara adapte olmaya çalışan cehennem kraliçesine baktım. Kollarını hareket ettirmeyi bırakmıştı. Saçları artık daha parlaktı. Gücünü kazanıyordu.

"Sen de neden bahsettiğini bilmiyorsun Nova," dedi Sonay. "Bu Tanrıçaları geri getirmekten daha büyük bir hata."

"Ama neden?" Sertçe yutkundum. Onların gördüğü neyi göremiyordum? Bu defa neyi atlamıştım? Cevap arayarak Daren'e baktım ama kilitlenmişti. Lilith'ten birkaç adım geride duruyordu ama gözlerini başka bir yere çevirmiyordu. İrkildi mi yoksa tetikte mi bekliyordu bu mesafeden anlamak çok güçtü.

"Böyle bir büyü kırılma yaratır. Bu da bütün lanetlerin kırılmasına neden olur. Daren biraz önce kapılarımızı herkese ve her şeye açtı. Savaş artık bizim değil, herkes katılabilir." Arın'ın gözleri Tanrıçalar ve Lilith arasında ağır ağır gitti geldi.

"Herkes derken..." Elimi kurtarıp onlara bakabileceğim şekilde döndüm. Zaten hepimizin bu savaşa dahil olduğunu sanıyordum.

Sonay konuşmadan önce eliyle alnını ovdu. "Yok edilen krallıklar, dışlanan krallıklar, cezalandırılan krallıklar, sınırların ötesindeki şehirler, yağmacılar, diğer boyutlardaki yaratıklar... Aklına ne geliyorsa." Duraksadı ve suçlarcasına dişlerini sıktı. "Ve bu en kötü kısmı değil."

Kesinlikle bir şeyleri atlıyordum.

"Hayır," dedim. "Hayır, bu çok saçma. Öyle olsa Daren neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Ne dersen de çok karanlık bir enerji açığa çıkardı."

"Karanlık enerji mi..." diye fısıldadım. İşte onun ne olduğunu biliyordum.

Kendimi bir anda her şeyin dışında kalmış gibi hissettim. Ama her şeyin tam ortasındaydım. Ve şimdi hayretle ve öfkeyle bakan gözlere bunun benim fikrim olduğunu söylemem gerekiyordu.

Daha büyük bir darbeyle sarsıldım ve bana bunu neden yaptığını bilmediğim Daren'e baktım.

"Eğlencenin tam ortasına düştüm anlaşılan." Alevlerin içinden doğan kadının ilk cümlesi bu oldu ve tüm çıplaklığı ile kendi etrafında döndü. Daren'i görünce anlık bir şaşkınlıkla gülümsedi. "Daren," diye fısıldadı. Sesi kıtalar arasında yankılandı. "Bir gün beni gururlandıracağını biliyordum."

"Çıkarlarımız söz konusu olduğunda sırtımızdan çıkardığımız bıçakları bilememiz gerektiğini bana öğreten sendin ne de olsa," diye yanıt verdi. Ateş Lordu. Belki.

Cehennem Lordu.

Bunu nasıl göremedim.

Kadın yamuk bir şekilde, bana çok tanıdık gelen, daha önce bir başkasında daha, daha önce Daren'de gördüğüm bir gülümsemeyle ellerini yukarıya doğru kaldırıp birbirine yapıştırdı ve alevler yeniden parladı.

Göz açıp kapayana kadar ortadan kayboldu.

Ardında yeniden gri duman ve yerde yeni sönmüş ateşin barut izlerini bıraktı.

"Bu yanınıza kalmayacak," dedi Tanrıça. "Ama bunu zaten biliyorsunuz," diye tamamladı diğeri.

Ve yok oldular.

Daren yavaş yavaş döndü. Çok yavaşça. İstemeyerek. İstemeyerek çünkü neyle karşılaşacağını biliyordu. Ben karşı karşıya gelmememiz için her şeyi yaparken o benimle karşı karşıya geldi. Gözlerimiz kesişti. Bakışlarında bir açıklama en azından bir pişmanlık, herhangi bir şey aradım. Hiçbir şey yoktu. Ne yaptığını biliyordu.

Kül olmuş bir ormanın bütün dumanını soluduğumu düşündüm. Göğsüm acıyla yandı. Haftalarımızı birlikte geçirdik. Günlerimizi. Saatlerimizi. Aylarca sadece ikimiz vardık. Çok zamanımız vardı. Bütün zamana sahiptik. O, ben ve zaman dışında hiçbir şey yoktu. Olmadığını sanıyordum. Ama bu cehennemin ilk aldatmacası sayılmazdı.

Sırları.

Aramızda hep onlar vardı.

Bir yangın başlatmak istemiştim, doğru. Alev alev olacağını biliyordum, doğru. Ama ateşin kontrol edilemeyeceğini atlamıştım.

Ne zaman hareket ettiğini ne zaman onun yanına vardığını, ne denli hiddetli olduğunu anlamadığım Hava Lordu Sina ona bir yumruk attığında yerimden bile kımıldamadım. Çok daha kötü bir darbeyi kalbimin ortasına almıştım.

"İçimden bir ses neden senin de buna dahil olduğunu söylüyor," dedi sessizce hemen yanımda duran Arın.

Göğsüm daha büyük bir ağrıyla şişti.

"Benim fikrimdi."

İki kalp atışının arasında ne kadar zaman geçiyordu bilmiyorum ama şimdi tek bir kalp atışı sonsuzluk gibi geliyordu. Ne duman kalmıştı ne de alevler ama şimdi gözümde bir perde vardı ve perdeyi aralamaya delice korkuyordum.

"Neden?" Bana doğru döndü. "Neden Nova?"

Şu an konuşamam diye düşündüm.

"Bunun neyle sonuçlanacağını biliyordun!" diye bağırdı Sina. "Bunu nasıl yaparsın? Senin için verdiğimiz onca mücadeleden sonra bizi nasıl arkamızdan vurursun?"

Güzel soru.

"Biraz rahatının bozulmasından mı çekindin?" diye alaycı bir karşılık aldı. Kanayan dudağını siliyordu.

Lordlar savaşta olmadıkları sürece fiziksel olarak saldırmazlar. Savaşlarda, meydanlarda bile sadece kılıçları konuşur. Sadece bir şeytan diyarın en nazik lordunu bu denli perişan hale getirebilirdi.

"Seninle birlikte herkes kaybetmek zorunda değildi," dedi Sonay. Bir yandan ona bağırıyor bir yandan Sina'yı geriye çekmeye çalışıyordu. "Aklından ne geçiyordu Daren?"

Hareket etmeme neden olan kelimeler bunlar oldu. Aklından ne geçiyordu? Benimle birlikte Arın da yürümeye koyuldu. Sadece tek bir cevap hakkı olduğunu biliyordum. Bir yanım hâlâ mantıklı bir cevabı olacağını umuyordu. Ama delice, çok delice olan bir yanım cevabın ortada olduğunu biliyordu.

"Daren bunu yaptı," dedi Arın onlara yanaştığımızda dikkatleri üzerine çekerek. "Çünkü bunu yaptığı zaman bütün dengeleri bozacağını biliyordu. Çünkü bunu yaptığı zaman lordların ve vârislerin geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Yeniden seçilmemiz gerektiğini

biliyordu." Kendi cevaplarına sahipti ve Daren'in gölgelerle harmanlanmış bakışları onu onaylıyordu.

Bir Lord veya Vâris karanlık enerjiyi çağırırsa diyar kendini korumaya alır.

Lordlar ve Vârisler krallıkların koruyucularıdır.

Karanlık enerji korunması gereken maddelerin başında gelir.

Karanlık enerjiye bulaşan ruh artık kutsal ışığa layık değildir.

Ve kanıtlaması gerekir.

Lordların ve Vârislerin yeniden seçilmesi gerekir.

"Biraz olsun saygın yok muydu?" diye yeniden ona yüklendi Sina. "Burada, on yıllardır koruduğum şeye hiç saygın yok muydu? Annemin babamın mirasına saygın yok muydu?" Onu daha önce hiç böyle konuşurken görmemiştim. Sözleri Daren'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Sizinle benim aramdaki fark şu," dedi ürkütücü bir sakinlikle. "Sizin kötülükle ilgili hiçbir şey bilmemeniz. Eğer içinizi rahatlatacaksa, bunu yapmamak için elimden geleni yaptım. Bana yaşam boyu işkence eden bir kadını hayata döndürmek istekli olduğum bir konu değildi." Yüzünü buruşturdu. "Diyara nasıl döndük sanıyorsunuz? Sınırlar açılmıştı. Bu da zaten birilerinin gelmesini istedikleri anlamına geliyor. Hayalet Köprü'ye gittim Sina, ne gördüğümü bilmek ister misin? Orduları gördüm. Hepsi yollara düşmüştü. Buraya gelmeleri ne kadar uzun sürecek dersiniz? Buraya size yardım etmeye gelmiyorlar, elinizde olanı almaya geliyorlar. Gökyüzüne kurduğun o sarayda daha ne kadar oynayacağını sanıyorsun? Çünkü Arın haklı. Sen orada huzur içinde yaşayabiliyorsun çünkü biz sürekli bir şeyler için öne atılıyoruz. Bizi aşamadıkları için sana gelmiyorlar. Sen daha iyi iş çıkardığın için değil."

Yeniden dudağındaki kanı sertçe sildi.

"Konusu açılmışken," dedi Arın'a dönüp. "Atlantis'ten kimseye bahsettin mi? Çünkü benim her yerde dolaşan gölgelerim var ve o gölgeler senin önemsediğin tek şeyin krallığın olmadığını fısıldıyor." Güldü. "İlahi Su Lordumuz, Tanrımız!" dedi ellerini ikiye açarak. "Bunca zaman boyunca burada neden kendi krallığını tekrar kurmadı Nova?" diye bağırdı. "Gücü mü yetmedi, yardım edecek kimse mi yoktu. Yoksa Arın zaten burada kalmayı düşünmüyor musun?"

Ona doğru yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı. Artık hem karşı karşıya hem dip dibeydiler.

"Nova'yı peşinden sürüklemene izin vereceğimi mi sandın?"

"Nova." Arın sertçe yutkundu. "Su. Krallığının. Vârisi. Krallığı için ne gerekiyorsa onu yapacak."

Daren güldü.

"Bunu kendinden başkasını düşünerek yapmış gibi davranma." Sina ona doğru elini kaldırdı. Gözü dönmüştü ve onun gözünün dönmesi saçlarımızı uçuran kuvvetli bir rüzgâra neden oldu. "Kralliklarda işleri batırdın. Bunu kabullen artık. Sen batırdın. Bu yüzden herkesin seninle batmasını istiyorsun."

Daren'in gözleri gece kadar karardı ve bu gerçek, asıl karanlığı resmen gökyüzünün yakalarından tutup yere indirdi.

"Sen ayakta kaldın öyle mi?" diye sordu ama bu defa sesinde hayal kırıklığı vardı. "Sen ayakta kalmadın Sina." Dudaklarını birbirine bastırıp üzgünüm dercesine başını iki yana salladı. Ve gerçekten üzgündü. İşaret-parmağını ona doğru sallayıp zoraki bir gülümseme takındı. "Ben seni rahat bırakması için Amon'la bir anlaşma yaptığım için krallığın ayakta."

Keskin bir acıyla gözlerimi kapattım.

O gece neler olduğunu bana hiç anlatmadı. Büyük Yıkım'da herkes devrildiğinde Daren nasıl dizlerinin üzerine düştüğünü kimseye anlatmamıştı. Hikâyeler vardı. Onu kahraman olarak anlatan hikâyeler ozanlara zorla yazdırılan masallardı. Gerçek hikâyelerde onun ihaneti ve büyük, devasa, karanlık bir laneti uyandırdığı yazıyordu. Işığı nasıl kaybettiğini konuşuyorlardı.

Benim için mi?

Benim yüzümden mi?

"Bu büyük bir hezeyan senin adına," dedi Sina daha aldatıcı bir umarsızlıkla. "Su Krallığı'nın vârisini korumuşsun. Hava Krallığı için bir anlaşma yapmışsın. Şimdi de herkes için en iyisini düşündüğünü iddia ediyorsun." Geriye doğru ondan uzaklaşan, gerçekten aralarına mesafe koyan bir adım attı. "Belki de artık dönüp kendi kıçını kurtarmayı öğrenmen gerekiyor. Madem o kadar iyisin herkesi bırakıp senin yolunu gözleyen krallıkları kurtar belki o zaman kendinden başkasını düşündüğüne inanırız."

Daren kaşlarını kaldırıp başını yana yatırdı.

"Kendinize bu kadar güveniyorsanız yeniden seçilmekle ilgili endişe duymanıza gerek yok."

"Senin endişelenecek çok şeyin var," dedi Arın. Tuhaf sakinliği beni ürkütüyordu.

Daren yeniden karanlık bir şekilde güldü.

"Sen krallığını kaybederken ben vârisini kurtarıyordum Arın, her zaman senden bir adım öndeyim. Dert etme."

Başımı sallayarak bakışlarımı boşluğa çevirdim. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum ama her ne yapıyorsa bu iyi gitmiyordu. Diyar için hepimizin birleşmesi gerekirken artık hayalini kuramayacağım ipleri kesip atıyordu.

"Buna rağmen her şeyini kaybeden sen oldun," dedi Arın aynı soğukkanlılıkla. Yüzündeki ihtiyat bana öfkeli değil uyarıcı olduğu çağrışımını yaptı. Çok sevdiğiniz insan tüm ikazlarınıza rağmen göz göre göre hata yaparken eliniz kolunuz bağlanırdı. İçten içe yapma demek isterdiniz ama zaten olan olmuştu. Arın, Sina'nın aksine Daren'e bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Bu da kazanacak çok şeyim olduğu anlamına geliyor."

"Kendi iyiliğin için kaybettiğin sağduyunu kazanmanı diliyorum," dedi Arın ona sadece. "Nova," diyerek bana döndü. "Geliyor musun?"

"Seninle sonra buluşuruz."

Tartışmadı bile. Tek kelime etmedi. Bedenledi.

"Ordular ne kadar kalabalık?" diye sordu Sina.

"Strateji için daha sonra bir görüşme talep edebilirsiniz Sina," diye tersledi onu Daren. "Önceliğimi kendi halkıma vermemi anlayışla karşılarsın."

"Yalnız kaldığın onca zaman sana hiç ders vermemiş," dedi Sina. "Ne büyük yazık." Sonay'ın elinden tuttu. Bedenledi.

Gecenin altında ikimiz kaldık. Su Krallığı'ndan geriye kalan soğuk tenime çarpıyordu. Hava Krallığı'ndan kalan rüzgâr yerdeki külleri savuruyordu. Ellerimi birleştirip dudağımın üzerine bastırdım ve aklımı toplamayı denedim. Durduğum yerde bir o yana bir bu yana doğru birkaç adım attım. Anlamaya çalıştım.

Döndüm ve gözlerine bakmak için tüm cesaretimi topladım.

"Neden?" diye sordum sadece.

Benim aksime düşünmedi.

"Senin fikrindi Nova, bunu ben düşünmedim. İkimiz planladık."

"Ben sadece ortalığı karıştırmak istedim, yeniden seçilmek değil. Yeni bir düzen değil." Bu kadar ileri gidilebileceğini bilmiyordum bile. Uçuruma koşmamıştık, uçurumdan aşağı atlamıştık.

"O halde benim akılsızlığım, ben herkesin yeni bir düzen için savaştığını sanıyordum." Kinayesine aldanmadım. Derdim onunla kavga etmek değildi ama bunu istiyordu. Belki de bu şekilde iletişim kuruyordu ama bugün değil. Şimdi değil. Bu öylesine bir tartışma değildi. Bu her zaman ettiğimiz ve sonra önümüze baktığımız kavgalardan biri olamazdı.

"Lordlar ve Vârisler, Daren?" diye sordum. "Bunu kimse istemedi. Kimse lord veya vâris olmaktan feragat etmek istemedi." Çünkü şimdi olacak olan buydu. Artık kim olduğumuzun ya da hangi krallıkta olduğumuzun bir önemi kalmamıştı. Artık herkes gerçek anlamda karşımıza dikilebilirdi. Ve başkaları lord ve vâris olabilirdi.

Bir şeyi kaçırıyormuşum gibi kaşlarını kaldırdı.

"Sen istemiyorsun," dedim inanamayarak. "Tanrım! Sen istemiyorsun ve bunun için benden sakladın."

"Sen de istemiyorsun," dedi beni daha da şaşırtarak. "Sadakatsizlere katıldın. Arın tacı teklif ettiğinde reddettin. Benim peşimden geldin. Sarayda olmayı istemiyorsun bile, Nova."

Dudaklarım aralık kaldı. Nevrim döndü. Sağduyumu korumak için bütün gücümle kendimle savaştım. Savaştım çünkü onu yenmek de ona yenilmek de istemiyordum. İstemiyordum ama bizi o âna götürüyordu ve anlamak için mücadele vermeme rağmen yine sırlarını aramıza bir duvar gibi örüyordu.

"Dur artık!" diye elimi kaldırdım. "Daren söylediklerini duyuyor musun? Bunu neden yaptın? Bütün bunları ne için riske atıyorsun?"

"Bana öyle bakma," dedi. "Şaşırmış gibi davranma. Bu her şeyi senin için ilk kez riske atışım değil."

Kalbim kasıldı. İçgüdüsel olarak korunma güdüsüyle kollarımı etrafıma doladım. Şuurumu yitiriyor gibi hissettim.

"Bu fedakârlık değil." Ses tonum kırgınlığımı ele verdi. "Bu bencillik. Sadece sen istiyorsun, ikimiz için farklı bir şey istiyorsun diye bunca kişiyi, her şeyi nasıl tehlikeye atarasın?" Her şeyi değiştirmişti. Ayzer'den çok daha ileriye gitmişti. Bu noktada Tanrıçaların bile yapacağı bir şey yoktu. Şimdi herkes doğuştan sahip olduğu haklar için bambaşka bir savaşa girecekti.

"Ben meleklerin soyundan gelmiyorum. Sen de bunu çok iyi biliyorsun. Zaaflar bile ateşte yanar. Ben cehennemi sırtımda taşıyorum." Yırtıcı bir hayvan gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Sadece yürüyüş yapan kişiler olmak hoşuma gitmiştir belki. Sürekli krallıklar arasındaki ateşi söndürmeye çalışmaktan usanmışımdır belki. Tüm bu karmaşadan kurtulmak istemişimdir. Ya da sadece kendim olmuşumdur."

"Bütün bunları yine yapabilirdik!" dedim. "Yine yapacaktık. Sadece olanların üstesinden gelmemiz gerekiyordu. Daha büyüğünü başlatmamız değil. Ateşi ateşle söndürmeye çalışıyorsun. Nasıl bir yangın başlattığının farkında bile değilsin. Sürekli en kötüsünü düşünemezsin! Sürekli daha ilerisini düşünüp şu ânı mahvedemezsin." Ona bakmak için kendimi zorlamam gerekti çünkü gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum.

"Öyle mi? Çünkü ben de tam aksini düşünüyordum. Şu ânı kurtarıp konunun kapandığını düşünemezsiniz. İleriyi hiç düşündün mü? Yoksa bu da kaçtığın şeylerden biri mi? Aklındaki en iyi ihtimali düşün Nova. Savaş bitti. Arın tahta geçti. Krallıkların düzeni sağlandı. Sonra? Sonra ne olacak sanıyorsun? Sonra nerede duracaksın? Benden bir lord olmamı istiyorsunuz değil mi? Sana bir lord olarak ilk tavsiyemi vereyim, bu diyarda sahip olduğun tüm sihre ve güce rağmen her şeye sahip olamazsın. Buna sahip olmak isteyen herkes her şeyi kaybetti. Sadece ben her şeyi istemedim. Sadece ben tek bir şey istedim!"

Çok uzun bir iç çektim. Duygusal olarak çok zayıf ama çok öfkeliydim. Bir anlıktı. Ve sonra bir dalga gelip kumlara inşa ettiğim her şeyi yerle bir etti.

"Benim için yapmadığın tek şey bana karşı dürüst olmaktı. Benim için yapmadığın tek şey buydu. Orada bir sürü zamanımız vardı. Bana bütün bunların hiçbirini anlatmadın. Hiçbirinden bahsetmedin." Artık haftalarca yaşadığımızdan bile emin olamadığım kıyı evini işaret edercesine elimle boşluğu gösterdim. "Bir balonun içinde

iyi düşler kurmama izin verdin. Onca zamanın vardı! Bana güvenmiyorsun bile." Ve bunun bile üstesinden gelebileceğimi sanıyordum. Güvenini kazanmanın yolunu bulurdum. "Bir yolunu bulurduk. Bir yolunu bulurdum. Ama sırayla gitmemiz gerekiyordu." Sadece yoldan çıkmamıştı, dönüşü olmasın diye yolları yerle bir etmişti.

"Çok uzun bir süre yalnız olduğunu biliyorum Daren ama işler böyle yürür, sana güvenenlerin arkasından iş çevirmezsin. Fedakârlıkla bencillik arasında ince bir çizgi var. Benimle her türlü deliliğin içine atladığını ve atlayacağını biliyorum. Ben de seninle ateşin içine yürürüm. Yürüyeceğimi biliyorsun. Ama peşinden gitmekle herkesi peşinden sürüklemek arasında çok şey var. Ben vârisim. Sen lordsun. Kim olduğumuzu değiştiremeyiz. Değiştirmemiz de gerekmiyor. Çünkü zorlayarak olmaz. Çünkü doğruysa eğer bir yolunu bulmamız gerekiyordu."

Demir sertliğinde, kendinden emin bir tavır takındı.

"Su Krallığı her zaman hayalperestliği ile tanınmıştır," diye kinayeli ve can sıkıcı bir şekilde gülümsedi. "Birbirimize bağırmaya başladıysak ve gerçek düşüncelerimizi söylüyorsak eğer şunu dinle Nova." Bana doğru bir adım attı ve yukarıdan bakmaya başladı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bütün iyi anlarda yanında benim de olduğumu düşlüyorsun, senin güzel düşler baloncuğunda herkes bir arada. Hava Krallığı ile dostluğunuz daimi, içinde bir yerde Ayzer ile bile işleri yoluna sokacağını umut ediyorsun ve işte ben de orada bir yerdeyim. Ama anlıyor musun? Ben de orada bir yerdeyim. Herkesle birlikte." Dudaklarından önce gözleri karanlık gerçeklerini yüzüme vurdu. "Ama işlerin kötü gideceğini hiç düşünmüyorsun. Belki de korktuğun için ama etrafına bak, burada işler her zaman kötü gitti. Ve işler yine kötü gittiğinde sen nerede duracaksın?" Sorusu kelimeler tarafından beni yalnız bıraktı. O yol ayrımına hiç varmayacağıma ikna etmiştim kendimi. "Daha da önemlisi ben nerede olacağım sanıyorsun?" Ses tonu zayıfladı ve dudakları acı dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benimle ateşe yürümekten bahsediyorsun, sen ateşe yaklaşamazsın bile."

Parmaklarımı birbirine geçirdim ve soluklanabilmek için çeneme yasladım. Gülme kriziyle öfke nöbeti arasında çok ince bir ipin üzerindeydim.

"Madem böyle düşünüyordun, madem böyle hissediyordun, biz orada aylarca ne yaşadık Daren? Neden tek kelime etmedin? Neden endişelerinden bahsetmedin? Neden düşüncelerini söylemedin bana?"

"Bunları düşünememiş olman cevabı veriyor."

"Bu mu yani?" diye sitemle güldüm. "İşler kötü gidebilir diye zaten kötü olan durumu daha da kötü bir hale mi getirelim? Denemeyelim mi?"

"Kötülükle ilgili en ufak bir fikrin yok su baloncuğu." İşaretparmağını uyarırcasına kaldırdı. "Daha kötüye yaklaşmadık bile."

"Daha fazla seninle bunu tartışmayacağım." Geriye doğru bir adım attım. Başımı çevirdim. "Lilith'in peşine düşmeliyiz. Onu nasıl bulacağız?"

Bu tartışma bir yere varmayacaktı. Artık hangimiz nereye varacaktık onu bile öngöremiyordum. Diyarı tersyüz etmiştik en azından cehennem kraliçesinin onu ateşe vermesine engel olalım.

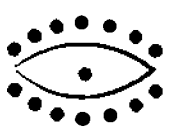
"Senin dönmen gereken bir krallığın yok mu?"

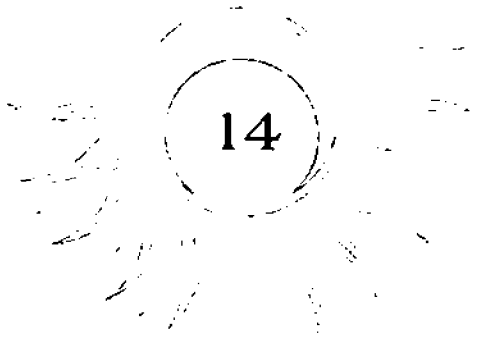
"Kes şunu!" diye tersledim. "Buradayım işte. Artık ne olduğundan ya da ne olacağından bahsetmek istemiyorum. Şu an olanları çözmek istiyorum. Onu nasıl bulacağız?"

"Arkasında iz bıraktı." Çenesiyle uzun bir çizgi halinde kalan yanmış yolu işaret etti. Onu diriltirken yaptığı ayin kalıntılarının arasına parmaklarını sokup neredeyse hiç zarar görmemiş kolyeyi eline aldı. "Tasması bende, onu yeniden döndürürken başıboş bırakacağımı mı düşündün?"

"Kafanın çalışma şekli ile konuşmak için doğru an bu an değil." Dik dik bakıp izleri takip etmeye koyuldum. Adımlarım hızlı ve aceleciydi. Bir an önce uzaklaşmak isteyen birine aitti.

Ama neden ya da kimden uzaklaşmak istediğimi bilmiyordum.

Dans Edenler ve Takılıp Düşenler

Yol yukarıya doğru meylediyordu. Beyaz taşlardan açık bir kemerin altından geçtikten sonra sessizlik içinde küllerin ve yerdeki kuru çamların yanık izlerini takip ederek yürümeye koyulduk. Kuru dallarla bezeli çorak bir arazinin içinden yalnız ve bitkin bir ormanlığa çıktık. Elemental'de çok orman görmüştüm ama hiçbirinde hava bu kadar solgun ve kasvetli değildi. Ağaçların gövdeleri kir tutmuş gibi gri ve cansızdı. Tek tük yapraklar rüzgârdan etkilenmiyordu, dallarda donup kalmışçasına hareketsizdi.

Orman ruhu olan naguelimden dolayı ağaçlar her zaman beni gördüğünde kıpırdanmaya başlardı. Ne çalılıkların arasında bir hayvan ne gökyüzünde bir kuş ne de hareket vardı. Şeytani bir varlık buradan geçmiş diye iç geçirdim. Başka bir zamanda bunu eğlenceli bulabilirdim.

Ayağımın ucundan seken çürümüş meyvenin kalıntısı tok bir ses çıkarıp boşluğa süzüldü. Önümde engin bir deniz gibi uzanan uçurumla göz göze geldim ve tamamıyla hazırlıksız yakalandım. Aşağısı o kadar karanlıktı ki irkilerek biraz sola kaydım ve sağ tarafımda kalan yamaçla arama mesafe koydum.

"Bana Lilith'ten bahset," dedim. Hem kafamı karanlık düşüncelerden uzaklaştırmak hem onunla ilgili bilgi edinebilmek uğruna. Ve Daren'e sinirli olmadığım zaman ona işkence etmiş kişiler hakkında soru soramıyordum.

"İleride evleneceğin adamın annesini mi merak ediyorsun yoksa bir vâris olarak bilgi toplamaya mı çalışıyorsun?" Birkaç adım arkamdaydı bu yüzden duraksamadan devam ettim.

"Şu an evleneceğim adamlar listesinin üst sıralarında değilsin, sana çok öfkeliyim."

Diyar ona iyi gelmiyordu. Buraya olan garezini sorgulayacak değildim, azapla dolu bir ömür geçirmişti ama daha bir hafta önce bu diyardan uzak insan topraklarındaki haline şimdiden hasret kalmıştım.

"Öyle bir listen mi var?" Ses tonuna bakılırsa öfkesi yatışmıştı ama ben henüz yatışmış hissetmiyordum. Yine de yüzünü görebilmek için omzumun üzerinden dönüp ona baktım.

"Niye, senin yok mu?"

Dudak büktü. "Çok uzun sayılmaz."

"Benimle flört etme," dedim kaşlarımı çatarak önüme döndüm ve tekrar yürümeye koyuldum.

Bir şeyleri kasıtlı şekilde çizmelerinin altında ezdiğini ve iç geçirdiğini duydum.

"Kötü bir anne, muhteşem bir savaşçı."

"Daha açık konuşman gerekirse..." diye devam etmesini bekledim. Bunları ben de biliyordum.

"Her krallığın temsil ettiği şeyler vardır ve onlara ne kadar bağlanırsan o kadar güçlü olursun. Toprak Krallığı kararlı ve korumacıdır. Hava Krallığı akılcı ve sanatkârdır. Su Krallığı sezgisel ve sadakatlidir. Ateş Krallığı ise tutkulu ve cesurdur. Tutku ve cesaret bir araya geldiğinde sınırlarda dolaşırsın. Atalarım bunu kötücül yollarla gösterdiler. Bu onları aynı zamanda acımasız yaptı, kendilerinden olanlara en çok da. Annem Vera, yani Lilith bu hiyerarşiye karşı çıktı. Kendi krallığı içinde bir devrim yarattı. Amon onun kanına girmeseydi şu an diyar Ateş Krallığı'nın himayesinde olurdu ve hepimiz elimizde kızıl şaraplarımızla ona diz çöküyor olurduk ve bu kulağa geldiği kadar korkunç olmazdı. Acımasız olabilir ama şeytani biri değildi sadece affetmek onun öne çıkan yanlarından biri sayılmaz."

Aynı zamanda diyarın tarihi boyunca lord unvanını almış tek kadındı. Resmi bir unvan değildi ama diyar prosedürlere ne kadar bağlıysa halkların saygısına da eşit derecede bağlıydı. Lilith tekrar eden ve lordları öne çıkaran bu sisteme karşı çıkarak başta küçük bir konsey kurmuş ve sonra kendi cemiyetine sahip olmuştu. Zamanla krallığının saygısını kazanmış ve sonra nasıl olduysa Amon'un tuza-

ğına düşmüştü. Aşk her zaman bana akılsızlık gibi gelirdi ama ben ne anlardım ki?

"Ondan nefret etmekle ona hayran kalmak arasında gidip geliyorum," diye mırıldandım.

"Hayranlığın daha baskın gibi." Keyifle güldüğünü duydum. "Öfkeni dindirecekse bana nasıl işkence yaptığını anlatmasını isteyebilirsin, bununla övünür."

Rahatsızca tekrar ona döndüm. "Sana yapılan kötü şeyler bana haz vermez Daren, kimseye vermez. Kendine acımayı bırak." Başımı salladım, beni oraya çekmesine izin vermeyecektim. "Peki şimdi yaptığın ve dolaylı olarak yaptığımız bu dirilişin sonuçları ne olacak?"

"Zodyak'ın temsil ettiği on iki gezegen var, hepsi farklı gruplara ayrılıyor. Çok daha uzun yaşamlar öncesinde her gezegen kendi krallığına sahipti."

"Burçlar mı yani?" Bir anlığına merak etmiştim. Gökyüzü benim içimdeydi ona karşı koyamazdım.

"Öyle," diye onayladı beni. "Sonra yine ve varoluş boyunca olduğu gibi üstünlük mücadelesi başladı. Bu da gruplaşmalara yol açtı. Nihayetinde birileri..." Kaşlarıyla gökyüzünü işaret etti. "Buna müdahale etti ve kendi gruplarını kurdular."

"Öncesinde şimdi olduğu gibi dört krallığa ayrılmıyor muydu?"

"Hayır, farklı gruplar arasında müttefiklik vardı. Tek getirisi kaos oldu. Ve her kaosun sonucu yeni bir düzendir."

"Peki ya diğer krallıklar?" Bana yetişmesi için bekledim çünkü Daren canı istediği zaman çok iyi bir öğretmen oluyordu. Biraz önce hepsi birbirine girdiğinde yaklaşan ordulardan bahsetmiş ve krallıklarla ilgili bir şeyler söylemişti. Doğrudan sorsam bu bilgiyi vermeye pek hevesli olacağını sanmıyordum o yüzden dikkat kesildim.

"Evrenin özünde ateş, su, hava ve toprak var. Bunu kabul edemedikleri için yine bir üstünlük savaşı başladı. Kaybettiler ya da cezalandırıldılar." Yanıma yanaştığında bana yukarıdan baktı. "Gördüğün gibi, dilediğiniz kadar mücadele edin. Yıkım başladığı zaman yeni düzen zorunluluktur. Ve yıkım yüzyıl önce başladı bu diyarda. Bundan sonrası tufan."

"Peki neyi amaçlıyordun?" diye sordum. "Lord olmaktan feragat edip kaçmayı mı istiyorsun?"

"Bu topraklarda daha yeni olduğunu biliyorum ama en azından sen de hikâyeyi biliyorsun. Asırlar boyunca bana bir lord olmadığım ve olamayacağım söylendi. Kenara atıldım, kimseye görünmemem gerekiyordu. Sonra her şeyi mahvettiler, kıyametin ortasında artık lord olduğumu söylediler."

Daren krallığının ikinci oğluydu. Abisi Evran Ateş Krallığı'nın lorduydu ve öz babası olan Toprak Lordu Amon da onu bir rakip olarak gördüğü için Daren iki krallığın ayak bağı olarak görülmüştü. Büyürken diğer lordların çocukları gibi yetiştirilmemişti. Hayatının çoğu Ateş ve Toprak Krallığı'nda farklı şekillerde ve acımasız yöntemlerle eğitilerek geçmemişti sadece. Daren Tanrıçaların kötülüğü kırmak adına uygun gördükleri bir yedek plandı. Diğer seçenekti. Bahsetmekten hoşlanmasa da büyürken ona Tanrıçalar da eşlik etmişti.

"Bu da sana yeniden şu cevabımı hatırlatsın, ben melekler soyundan gelmiyorum. Özellikle iyilik meleklerinin soyundan." Kirpiklerini kırpıştırarak sahte bir şekilde güldü.

Oysa beyaz kanatların ona ne kadar yakışacağını söyleyecektim ama bu düşünceyi acıyla yuttum.

"Belki de yanlış tercih yapmıştın," dedim. "Öyle mutsuz ve her şeye karşı o kadar memnuniyetsizsin ki... Belki de beni bile cezalandırmak istiyorsun. Çünkü ben olmasam bu kadar kayıp vermeyecektin, ben olmasam diyara sen hükmediyor olacaktın ve herkes şimdi senin için dizlerinin üzerine çöküyor olacaktı."

Büyük Yıkım'da Su Krallığı yok edilmişti. Ama Daren'in Amon'u alt edecek gücü vardı. Eğer beni korumak için ona teslim olmasaydı. Ve gerçekten bunu yapmamış olsaydı onu yenerdi. Ateş Krallığı'nın ve Toprak Krallığı'nın lordu olurdu. Ve diyarın tahtına melez lord otururdu. Vârisi hâlâ hayatta olurdu. Nasıl olur da karanlığı bu kadar parlak bir geleceğe tercih ederdi?

"Belki de sen öyle olmasını istiyorsun," dedi. "O zaman kendini kötü hissetmene gerek kalmazdı."

Ona bakmadan ya da bir cevap vermeden yürümeye devam ettim. Durmam gereken yerin devam etmekten daha önemli olduğunu

son bir haftada öğrenmiştim. Ve yine ikimizden biri diğerine daha kötü bir şey söylemeden önce susmamız en iyisiydi. Yoksa ikimizin de kalbi kırılacaktı. Çünkü ben ağlayacakmış gibi hissediyordum.

İzler batıya doğru dönüyordu, uçuruma sırtımızı verip vadiye doğru yürümeye devam ettiğimizde ağaçlar seyrekleşti. Gökyüzünde tek bir yıldız dahi yoktu. Etrafımız sessizlik ve uğursuz karanlıkla çevriliydi. Daren olmasa muhtemelen korkudan ödüm kopardı. Vadiden tırmanırken yanından geçtiğimiz derin yarık başka bir iç sıkıntısına sebep oldu. Eskiden bu açıklıklarda akarsular ve göller varken şimdi bir çöl kadar kuruydu.

Çayüzümü çalılarına vardığımızda esnemeye başladım. Daha ne kadar gideceğimizi bilmiyordum ama soru sormayacaktım. Onu bulduktan sonra ne yapacağımızdan emin değildim. Daren'in ara sıra havaya kaldırıp kontrol ettiği kara taşlı kolye zayıf da olsa bir parıltı yayıyordu ve bu iyi bir şeymiş gibi yeniden yürümeye devam ediyordu.

Hava Krallığı için endişe etmiyordum. Sina'yı daha önce böyle hiddetli görmemiş olmama rağmen onların her zaman ortak noktada buluşmayı seçeceklerini biliyordum. Düşman istemezler ve hiçbir zaman düşman olmazlardı. Buna karşın Arın beni korkutuyordu. Sessizce çekip gidişinin ardından olabilecekleri düşünmeyi istemiyordum. Ve bunca olup bitenin ardından daha tanışmadığım halkımın karşısına çıkıp ne diyeceğimi de bilmiyordum.

Külleri ve ateşin yarattığı ince siyah bir ip gibi görünen izleri takip ederek epey yol kat ettik. Eğik köknar ağaçlarıyla çevrili ormanın sınırına yaklaştığımızda izler yok oldu.

"Buna hiç şaşırmadım," dedi Daren bir şey dikkatimi çekmesi gerekirmiş gibi. Açıklaması için ona baktım. Bilmiyor oluşuma göz devirdi. "Ormanın ruhu ormanı korur," dedi. Yeniden göz devirdi. "İçeride iz bırakamaz, buraya kaçması akıllıca."

"Onu nasıl bulacağız?" diye sordum tüm imalarını görmezden gelerek.

"Anlayacaksın." Kaşlarını kaldırarak devam etti.

Onun peşinden ben de orman yolundan içeriye girdim. Hava aniden değişti, kuraklık attığımız yeni adımlarla geride kalmıştı. Şimdi huşu ağaçlarının ve çamların tatlı kokusu burnuma doluyordu.

Nefes almak çok kolay ve rahatlatıcıydı. Orman ruhunun naguelim olması bu hissi artıyordu, onunla birlikte ben de neredeyse ormana bağlıydım.

Bir filmin içindeydik ve sahne ile birlikte görüntü de değişmişti. Mavi aydan süzülen ışık etrafı aydınlattı. Bastığımız toprak yumuşak ve toktu. Karanlığa rağmen kuşların cıvıltılarını takip ederek başımı kaldırdım ve daha önce hiç rastlamadığım renkte ve biçimde kanatlı hayvanlara rastladım. Rengârenk kanatları ile dalların arasında dans eder gibi süzülüyorlardı. Biraz daha uzağımızda, ağaçların gövdesinin arkasından boynuzları uzanan bir hayvan görüp duraksadım. Daren ona aldırmadan yoluna devam ediyordu ama ben seyretmek için bekledim. Kırmızı boynuzları ihtişamlı, altın renkli kürkünün üzerindeki parlak beneklerle büyüleyici bir yaratıktı. Bana dönen iri gözleri saf altın renginde ay ışığıyla birlikte parladı. Ve ben geçerken boynunu eğerek beni selamladığında bu gülümsememe neden oldu. Tıpkı beni fark edince bizim üzerimizde uçmaya başlayan kuşlar gibi. İlahi bir mırıldanmaydı ve ruhumu mest ediyordu şarkılarıyla.

"Bu taraftan," dedi Daren ileriden seslenerek. "Selamlama seremonini bırakıp bana yetişecek misin?"

"Saygılı ol!" diye ona doğru kaşlarımı çattım.

Bana aldırmadan yürümeye devam etti. Aradığını bulmuş gibi görünüyordu. Bu yüzden ayaklarıma dolanan küçük bir kemirgene gülümseyerek onu kollarımın arasına aldım. Kucağımda bir kedi gibi kıvrılıp yerini buldu. Pamuk şekerine benzeyen bir rengi vardı. Tüylerinin arasında kaybolan mavi gözleri neredeyse görünmüyordu.

"Tilalar kucaklanmayı çok sever ama dikkatli ol, ısırmayı ve saç yemeyi de çok severler." Sese doğru geriye dönerken kucağımdaki minik yaratık gerçekten saçımın ucundan bir tutam ısırdı ve çiğnemeye koyuldu. Yeniden saçıma uzandığında onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ellerimin arasında pek de tatlı olmayan bir şekilde çırpınmaya başladığında arkadan bir kahkaha geldi. Ve ekledi. "Uslu dur."

Tila olduğunu öğrendiğim bu yeni yaratık elbette lordunun emriyle durgunlaştı, ellerimin arasından atladı ve çalılıkların arasında gözden kayboldu.

"Çok sevimli görünüyordu!" Gülümseyip Tayga'ya doğru baktım. Aslında şu an Erim gibi görünüyordu, alfin halindeydi.

"Vârisim..." Tek dizinin üzerine çöküp sadece nezaketen beni selamladı.

Orman ruhu kadim yaratıklardandır, bir lanetin sonucunda onun bedenine gizlenen Erim ise cezalandırılan krallıklardan biri olan Orman Krallığı'nın lordudur. Diyarın hiyerarşisinde birbirimize denktik. Yani benim önümde diz çökmesine gerek yoktu.

Orman ruhu olan beyaz kaplan silueti benim naguelimdi; ruh hayvanım. Ve bu nezaketi birbirimize bağlı olmamızdan kaynaklanıyordu. Elemental'de birine ya da bir şeye bağlı olmak içinizde ona bir yer açar ve onu görmek her zaman iyi hissetmenize neden olur. Ayrı kalmak rahatsızlık verir. Enerjileriniz sizi birbirine çeker ve bağınız olanlarla yeterince vakit geçirmezseniz bu bağın şiddetine bağlı olarak hastalıklara ve ölüme bile yol açabilir.

Ve biz hatırı sayılacak kadar ayrı kalmıştık.

Hafifçe dizlerimi kırıp selamını karşıladım.

"Uzun zaman oldu." Diyara döndüğümden beri en mutlu hissettiğim andı. Onun kaplan haline içsel olarak daha yakındım ama bu haline de yabancı sayılmazdım.

"Seni sadece başın dertte olduğunda görüyorum," diye parlak bir şekilde gülümsedi. "Yine öyle mi?" Orman yeşili gözlerinde özlem ve içtenlikten başka hiçbir şey yoktu. Gözleri lordların gözlerinden daha derin ve daha parlaktı. Orman ruhları farklı dönemlerde farklı hayvanlar olarak doğar, ölür ve tekrar doğarlar. Kendilerinden önce yaşamış olan diğer konakların zihinlerini de taşıyorlardı. Diyardaki en yaşlı ve en bilge kişiydi.

"Tahmin bile edemezsin." Tatlı tatlı omuz silktim. Başımı belaya sokmak konusunda ne kadar yetenekli olduğumu biliyordu.

"Aslında ediyorum." Eliyle havada bir çember çizdi. "Doğa fısıldar."

"Olanları duydun mu?" diye yüzümü buruşturdum.

"Olmadan önce."

Böyle göründüğü zamanlarda onun kadim ruhunu ve bilge kişiliğini kolayca unutabiliyordum. Evrenin sırlarına ve henüz yaşanmamış anların bilgisine sahipti ama bunu paylaşamazdı. Ya da

paylaşmıyordu, bu konuda hâlâ kesin bilgiye sahip değildim. Bildiğim tek şey çoğunlukla bilgi paylaşmak konusunda cimri ve ketum olduğuydu.

"Bana verecek bilgece tavsiyelerin var mı?" diye sordum beklenti içinde. Onu görmek için hem sabırsız hem de istekliydim çünkü kördüğüme çevirdiğim durumdan nasıl çıkacağımızı bilmiyordum. Ancak ben onu kaplan siluetinde bekliyordum. Erim olması onu farklı biri yapmıyordu ama tam olarak aynı da hissettirmiyordu ve öylece içimi açabilmek kolay gelmemişti.

"Ateş Lordu'nun aradığı ormanın batısında. Onu alıp, ormanımdan çıkarın. Seninle daha sonra konuşmak için zamanımız olacak. Şimdi acele etmelisin." Başıyla Daren'in biraz önce gözden kaybolduğu ağaçların ardını işaret etti.

"Bu kadar mı?" Hem şaşırmış hem hayal kırıklığına uğramıştım. Diyara döndüğümde en azından izimi geri aldığımda beni hissettiğini biliyordum ve çektiğim acıyı da hissetmişti. Buna rağmen beklediğim gibi hemen çıkıp gelmemişti. Orman ruhu her zaman çok meşgul olur o yüzden kafama takmamaya çalışmıştım ama şimdi de resmen ayaküstü selam verip cehennem cadısını ormanımdan çıkar diyordu.

"Zamanımız olacak," dedi tekrar ve bana doğru kararsız birkaç adım attı. "Şu an benimle geçireceğin zamanın içinde değilsin. O an gelecek ama ruhunu ormanın bu yakasından duyunca dayanamadım. Ama dayanmam gerekiyor çünkü acele etmelisin. Şu an benim ânım değil ve Gece Yarısı Lordu ondan çalınan anlar konusunda anlayış timsali sayılmaz."

Kaşlarımı çattım. "İki ayağının üzerinde bile bilmeceler gibisin..."

Bu onu gülümsetti. Başka bir şey söylemeyince başımı salladım ve bana denileni yapmaya koyuldum. Ona arkamı döndüm ve Daren'e yetişebilmek için adımlarımı hızlandırdım.

Yeniden ağaçların arasına girip devasa boynuzlu hayvanın yanından geçerek Daren'e yetişmeye çalıştım. Bu kadar hızlı gözden kaybolması olur şey değildi. Tayga'yı dinleyip batıya doğru döndüm, sakinleşebilmek adına derin derin soluyarak adımlarımı hızlandırdım. İblis lordu resmen beni bekleme zahmetinde bulunmamıştı ve şimdi ona ait ayak izleri de silinip gitmişti. Bu kadar öfkeli olduğum

bir zamanda beni daha da öfkelendirmenin kalbimi çalmanın en iyi yolu olmadığını ona söylemek zorundaydım. Gerçekten tepemi arttırmaya başlamıştı. Sinirden zemine daha sağlam basmaya başlamıştım ama hıncım ani bir şekilde kesildi.

Hava yaz akşamı kadar sıcaktı. Rüzgâr burnuma nahoş bir kokuyu getirdi. Üzüm ve bal kokuyordu. Işık gölgeler halinde ağaçların dallarında bir tavşan gibi koşturuyordu. Bu duyduğum ezgi kalimbadan mı çıkıyordu yoksa ormanın karanlık köşelerine gizlenmiş bir lir mi vardı? Melodi hem çok uzak hem de çok yakındı ama öyle hissettiriyordu ki sanki şen kahkahalar atan minik peri kızları eteklerimden tutmuş beni götürüyordu. Ne tatlı bir gün diye düşündüm ve ben bugünden daha da tatlıyım. Büyüleyici ve çekiciyim. Özgürüm ve vahşiyim. İstediğim her şeye sahip olabilirim. Bütün ağaçlara tırmanabilirim. Alevlerin arasında dans edebilir ya da alevlerin üzerinde çıplak ayaklarla dolaşabilirim.

Ayağımın altında kuru bir dal çatırdadı. Hava çok nemliydi, rüzgâr nereye gitmişti? Ellerimle serinlemek için saçlarımı ensemde topladım. Karanlığın içinde dolaşmak için hiçbir işarete ihtiyacım yok, karanlığa bile karışabilirim gibi hissettim.

Yavaş yavaş yanmaya izin verirsin, sıcaklık ayaklarının altından içine sızmaya başlar.

Nefes alışım ağırlaşmaya başladı, kapkaranlık geceye rağmen güneş içime sızıyordu sanki. Göbeğimin üzerinde bir yanma hissettim, parladı ve çok sıcak bir yel esti.

Saçlarının altından boynuna alevden bir nefes üfler.

Gömleğimin yakasından birkaç düğmeyi açtım ve iki yakasından çekiştirmeye koyuldum.

Yanan bir mumu izlemenin insanın aklını alacak bir zevki vardır. Küçük bir alev sayesinde mumun nasıl yavaş yavaş eridiğini görürsün. Bu eriyip gitmek istemenin hazzını yaşatır. Teslim olmanın.

Kuru bir dal belki de yaprak daha çatırdadı. Çatırtı kulağımın içinde dalga dalga yayıldı. Sadece çatırtıyı değil, dalın üzerinde durduğu toprağı ve toprağın altında nefes alan yaşamı da duydum. Ve karşı konulamaz bir şekilde o yaşamın parçası olmak istedim. Çizmelerimi ayaklarımdan çıkardım. Ardından çoraplarımı. Çıplak ve

yalın halimle toprağa basıp gülümsedim. Ayağımın altındaki yumuşak ve nemli toprak kalbimi hızlandırdı. O dal gibi bunun bir parçasıydım sanki. Dal yetmedi de ağaç olmak istedim. Toprağa, ormana, doğaya, ateşe bile kök salmak.

Pantolonumun düğmelerini çözdüm ve çıkarıp rastgele fırlattım. Gömlek kalçalarımdan aşağı doğru aktı ve her adımımda rüzgârla birlikte salındı. Yaprakların birbirine sürtünüşü kulağıma doğru eğilen fısıltılar gibiydi. Gözlerimi birbirine dolanmış, uzayan büyüleyici dallardan alamıyordum. Parlaklık yoğunlaştıkça yoğunlaşıyordu. Etrafımda dönerek ormanın yaydığı enerjiye kendimi bıraktım. Baktığımın ve gördüğüm ötesinde bir şey vardı. Transparan bir perde ve ardında daha çıplak daha büyük bir enerji.

Soluk alışverişim hızlanmıştı.

Daren birden ortaya çıkıp beni gizlendiği bir ağacın arkasına çekti. Gözlerimi kırpıştırdım. Elleri kollarımı güçlü bir şekilde tutuyordu. Bedeninin karanlığın içinde büyüdükçe büyüdüğünü sandım. Parmaklarının kollarımı kavrayışı, gözlerindeki bakış, dokunuşu, büsbütün varlığı... Çoktu. Avuçlarından tenime yayılan sıcaklık çıplak ayağımın altındaki toprağa ulaştı ve oradan tekrar ateşe dönüşüp içimde bir şeyleri harladı.

Ateşin soluğu bütün bedenini ele geçirirken ona teslim olursun. Yanarsın, yanarsın, yanarsın... Yakmaya başlayana dek.

"Kendinden geçiyorsun," dedi sertçe. Beni ağaca yaslamış bir şeye engel olmaya çalışır gibiydi. Ona baktım ve kocaman gülümsedim.

"Alev alev lordu..." diye mırıldandım. Ve küstah ağzı. Şu yamuk gülümsemesi. Ukala bakışları. Ne yakışıklıydı ama. Şimdi böyle düşününce onu öpesim geldi. Ellerimi yüzüne yasladım ve ona doğru uzandım.

Derin bir nefes alarak kendini geriye çekti.

"Kendine gel su kurnazı!" Hafifçe parmaklarını yanaklarıma çarptı.

Kıpır kıpır olmuştum. Derin derin iç çekip dans etmek istiyordum. Bir de onunla öpüşmek. Yeniden ona doğru uzandım.

"Ateşle oynuyorsun..." diye mırıldandı. "Yine." Kaşlarını kaldırdı. "Bir prens olmak ne kadar zor, aklı başında olmayan kızlarla takılmam." Omuzlarımdan tutup beni ağaca yasladı.

Mutsuz bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım.

"Ne olur azıcık öpüşsek?"

"Şahane olur." Parmağıyla bu defa çeneme pıt pıt yaptı. "Kendi iradenle, istediğin zaman."

"Kim kendi iradesiyle seninle öpüşmek istemez ki?" diye kıkırdadım.

"Bak sen," dedi çapkın bir gülümsemeyle. "Öyle mi düşünüyorsun?"

İyice kaşlarımı çattım. Havamı kaçırıyordu.

"Hiç aynada kendine baktın mı? Bakmıyorsan bakmak isteyecek birilerini tanıyorum."

Keyifli bir şekilde güldü. Bundan cesaret bularak ateşe biraz daha ve biraz daha yaklaşıp kollarımı boynuna doladım.

Tekrar bir soluk aldı ve sabır dilenir gibi gökyüzüne baktı.

"Benden günah gitti." Bana doğru yaklaştı, zamanın etrafımızda ağırlaştığına emindim, gezegenlerin dönüşü ile ilgili sorun yaşanıyor olmalıydı ama umurumda değildi. Yüzü yüzüme çok yakındı. Nihayet buram buram arzuladığım öpücüğü alacağımı sanıyordum. Öpmek yerine yüzüme doğru üfledi.

Püff.

Üzerimden bir ağ çekilmiş gibi hissettim.

"Ne oluyor?" diye sordum. Onu kendimden uzaklaştırdım. "Ne yapıyorsun bana iblis!" Üzerime baktım ve bacaklarımın hatta ayaklarımın neden çıplak olduğunu anlamaya çalıştım.

"Az konuş, çok çalış," dedi karşılık olarak. "Giyin şunları." Pantolonu ve çizmeleri bana doğru fırlattı. Yakalayamadım çünkü kollarım ağırlaşmıştı. Yine de kendimi toplamak için komuta uydum.

Başım ağrıyordu. Başım neden ağrıyordu? Daha ileride olan çorapları ayağıma geçirdim. Pantolonu giyindim. Gömleğimi düzeltim. Ve son olarak çizmeler. Onları çıkardığımı hayal meyal hatırlıyordum ama neden çıkardığıma dair bir fikrim yoktu.

Ve bu senaryo bir yerden tanıdık geliyordu.

Off!

Lilith enerjisi. Daha önce kolyesini taktığım zaman da böyle olmuştu. Kendinden geçiyor ve abuk subuk şeyler yapıyordun. Kadın yürüyen şehvet olmalıydı, başka bir açıklaması yoktu.

"Şimdi beni izle ve bir kez daha kaybetme," dedi. Kelimelerin altında yatan saklı anlamları kurcalamadım. Neyse ki küçük çaplı baştan çıkma sarhoşluğumla ilgili yorum yapmadı.

Yeniden, komuta uydum ve onunla birlikte ağaçların arasından ilerlemeye koyuldum. Birbirine girmiş ve tepede bir örgü şeklini almış yassı dalların altından geçtik. Enerji daha da yoğunlaştı. Bütün bedenimde elektrik çarpmış gibi bir uyuşma hissettim.

"Bu da ne..." diye mırıldandım. Saçlarımın elektrikten havalandığına neredeyse emindim.

"Şuraya bak." Beni yine bir ağacın arkasına çekip, çaprazı, ileriyi işaret etti.

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

Bir grup alfin, bazıları krallıklardan, bazıları Sadakatsizlerden... bir araya gelmişlerdi... ve onlar... öpüşüyordu. Ve bazıları sadece öpüşmekle kalmıyordu. Birbirlerine dolanmış ve kendilerinden geçmiş görünüyorlardı. Ne bir sesi ne de çağrıyı duyacak haldeydiler. Adımları bir çemberin etrafında döner gibi değişiyordu. Sonra ortalarında onu gördüm.

Lilith.

Kollarını kaldırmış gözleri kapalı bir şekilde dans ediyordu. Kollarına, dirseklerinden aşağıya sarmaşık gibi ince dallar dolanmıştı. Dalları ucunda yanan alevler onunla dansına eşlik ederken gece ile bir bütünlerdi.

"Bu ne tür bir sapkınlık böyle!" diye kısık sesle bağırdım.

Kendinden geçmiş alfin grubunun etrafında büyük bir ateşten çember vardı. Arzular ve tutkular ve yanıp tutuşan kalpler hizaya dizilmişti. Ateş onlarla birlikte yükselip alçalıyordu. Devrilmiş bir ağaca yaslanmış lirden insanı günaha davet eden karanlık bir melodi yükseliyor ve doğanın sesleri ile ahenk oluşturuyordu.

"Lilith daha güçlü bir enerjiden oluşur," dedi Daren. "Şehvet ve arzu. Bu yüzden çevresine bu enerjiyi yayar." Gözleri hızını artırarak dönen ve döndükçe alevleri büyüyen cehennem kraliçesinin üzerindeydi.

Anlaşılması güç ve kabul edilemezdi ama bir yanım onlara doğru çekiliyordu ve daha kötüsü bir yanım Daren'in elinden tutup onla-

ra doğru yürümek ve aralarında dans etmek istiyordu. Sadece dans etmek de değil... Bunu hem katlanılmaz hem de muazzam heyecanlı buldum.

Bakmayı kesip sırtımı ağaca verdim ve yavaş yavaş nefes alıp vermeye koyuldum. Kendimi onun enerjisinden uzaklaştırmak istiyordum.

"Sen etkilenmiyor musun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bu biraz önce neden neredeyse soyunduğumu açıklıyordu ama onda herhangi bir tepki yoktu.

"Çoğunlukla unutsan da ben Ateş Lordu'yum," dedi. Hiç bana bakmamıştı, gözlerini onlardan ayırmıyordu.

"Lord olduğunu unutan ben değilim, sensin!" Harika, bu da şimdi benim üzerime kalmıştı. Bana ters ters baktı ama tartışmadı.

"Burada çok yoğun. Kendinden geçmesi an meselesi. Güç topluyor ama bize zaman kazandıracak."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?" Kolumla alnımı sildim. Ona bakamıyordum çünkü baktığım anda aklıma çok fena ve çok edepsiz şeyler geliyordu.

"Ağaçlara bak," dedi ciddi bir tonlamayla.

Pek istekli değildim ama dediğini yaptım.

Kocaman olan ve bu mesafeden bir şemsiye formunu andıran ağacın kalın dalları aynı yukarıya doğru simetrik uzanıyordu. Dalların sadece tepesinde kubbe görünümü yaratan koyu renk, sık yaprakları vardı. Burada ağaçlar budanmış ters üçgen şeklinde aynı açıyla yukarıya uzanıyordu. Ama asıl beni şaşkına düşüren ağacın kabuklarının altında kırmızı renk koyu bir sıvı akıyor oluşuydu. Gözyaşlarını andıran bu durum hem mistik hem de ürkütücüydü.

"Ejderha kanı ağaçları," diye açıkladı Daren. "Kan akıtan ağaçlar olmasıyla bilinir. Hem şifalı hem zehirlidir. Ve onu içmeyi seven tek kişi tanıdım."

"İster inan ister inanma bu kadına hayranlığım artıyor." Hayretle güldüm. "Psikopat ve ikonik."

"Bilmez miyim..." diye mırıldandı. Kısa süreliğine göğe baktı. "Ay ışığının çekilmesini bekleyelim, çok uzun sürmez."

"Neden gidip direkt karşısına çıkmıyoruz?"

"Enerjisi çok yoğun ve şimdi karşısına çıkarsak..." Durdu ve onaylamaz şekilde eliyle kendinden geçmiş halde dans eden grubu işaret etti. "Oradakileri o halde bırakır ve onlar da sevgi yoğunluğundan ölen ilk alfinler olmaz." Gülüşü ve vurgusu sevgi kelimesine alaycı ve edepsiz bir yaklaşım kazandırmayı başardı. "Ritüelini tamamlasın."

"Çok güzel..."

Kendimi yere bırakıp başımı ağaca yasladım. Karanlık çökmüş olmasına rağmen ay ışığı diyarda hareket ederdi ve zaman zaman çekilirdi. Bu diyarın hâlâ yaralı olmasıyla ilgiliydi. Lala bana bu durumun bir ceza ya da lanet olduğundan bahsetmişti ama Lala sık sık cinlerle kuytu köşelerde dedikodu yapar ve asılsız hikâyeler toplardı. Neticede ay ışığının çekilmesi nereden baksak bir saat alacaktı ve zaman şu an elimde olmayan tek şeydi.

Arın burada kaldığım için memnun değildi ki bu yüzden onu suçlayamazdım ama bu ona beni suçlama hakkı vermiyordu. Diyara adım atar atmaz anladığım yegâne gerçek, iki arada bir derede hırpalanacağımdı. Kendimi korumanın ve daha da önemlisi herkesi aynı amaç uğruna bir araya getirmenin bir yolunu arıyordum. Bu da gözlerimi Daren'e çevirdi.

Sana yolu gösteririm.

Ama ben neden bu defa yolunu kaybeden senmişsin gibi hissediyorum Daren?

İç çekişim onu arkasında saklandığı ağaçtan bana döndürdü. Şöyle bir baktı ve sonunda izleyecek bir şey kalmadığını düşünmüş olmalı, karşı tarafımda kalan ağaca benim gibi yaslanıp oturdu. Dizini kendine çekti ve başını yere eğdi. Bakılacak en kötü şey benim yüzümmüş gibi.

Bir hafta öncesine kadar onunla yan yana olmak çok kolaydı. Bir hafta öncesine kadar onunla yan yana olmak doğaldı. Yadırganmazdı. Şimdi yeniden doğduğumuz topraklardaydık ve herkes bir köşeye çekiliyordu.

"Bu diyarda hiç kimse beni yüzünde Sina'nın açtığı bir yara izi taşıyacağına inandıramazdı," dedim. Dudağı artık kanamıyordu, koyu pembe bir iz kalmış ve şişmişti. Küçük bir sıyrık ona bir şey yapmazdı yine de içgüdülerim onu iyileştirmek istiyordu.

Yeterince yarası yokmuş gibi.

"Ne dersen de," diye güldü. "Hak edilmiş yaralar taşınmaya değerdir."

Ve bu cümle içimde bir yara açtı.

Sessiz kalmak istedim ama içime dönmek daha gürültülüydü. Daha önce, hayatımın çoğunda kafamın içinin ne kadar boş olduğunu anımsıyordum. Başımı yastığa koyar koymaz uyurdum. Öylece durmak beni hep sıkardı çünkü kendiyle konuşabilen biri değildim. Muhakkak bir şeyler yapmak ve hareket halinde olmak ve birileriyle bir arada olmak isterdim. Şimdi başka birilerini sadece kafamın içindeki hengâmeden kaçabilmek için istiyordum. Yine de bana çok uzun gelen bir süre sessiz kaldım. Etraftaki tek ses Lilith'in dans çemberi için yaktığı ateşin kıvılcımları ve kayalığın yamacına yerleşmiş, nereden geldiğini bilmediğim lirin kendi kendine yükselen melodisiydi.

"Yolculuğun nasıldı?" diye sordum bir noktadan sonra lafı dolandırmadım.

Bir şey hatırlamış gibi gözlerini kısıp boynunu esnetti. "Yorucu."

"Prenses nasıldı?"

Omuz silkti. "İyi."

"Prensini karşısında görünce şaşırdı mı?" Amacım onu rahatsız etmekti ama kelimeler sesli söyledikten sonra beni rahatsız etti.

Gülümsedi.

"Artık prens olduğumu sanmıyorum."

Büyük Yıkım'dan sonra Amon'un çalınmış krallığı onu diyarın melez prensi yapmıştı ve sonra ben tacı hak ettiğini düşündüğüm yegâne kişiye, Arın'a vermiştim. Ama bir taç yeterli değildi. Dolaylı olarak Amon'un ölümünün Daren'i kral yaptığını fark etmek şaşırmama neden oldu. Bunun üzerine hiç düşünmemiştim. Bugün yaptığı şey için onu bencillikle suçluyordum, yaptığı bencillikti ama içimdeki ses bencil birinin aslında her şeye sahip olduğunu söylüyordu; kabul ettiği taktirde.

"Merak ediyorum," dedim. "Gerçekten hiç prens oldun mu?"

Acı dolu bir gülümseme.

"Hiç herhangi bir şey oldum mu?" diye başını düşünür gibi yukarıya kaldırdı. "Onlar... Arın, Sina, Evran... Hepsi bir lord olarak

yetiştirilirken bana ortalıkta dolanmamam gerektiği söylenirdi." Gözlerini gökyüzünden alıp bana çevirdi. "Ben de gökyüzünde dolanırdım."

Artık Daren'in tacı, tahtı ya da unvanı istemediğini biliyordum. Halkını da krallığını da hatta sarayını da. Daren'in geri almayı isteyeceği tek şey kanatlarıydı.

Onun yarası her seferinde bende de başka bir yara açıyordu. Çünkü ne garipti ki ona bir taç ve taht bile verebilirdim ama koparılmış kanatlarını geri veremezdim.

"Onları umursamıyormuş gibi davranıyorsun, belki kendine de bu yalanı söylüyorsun, belki bunca bastırılmışlık seni buna inandırdı ama halkını önemsiyorsun sen Daren. Orada, insanların arasında geçirdiğimiz günler boyunca aklının bir köşesi hep buradaydı. Sana hiç söylemedim ama bir gün uyanacağımı ve orada olmayacağını düşünüyordum. Onca zaman kimse sana bir şans vermediyse ne olmuş?" Önemi yok dercesine omuz silktim. "Sen kendine şans ver. Senden aldıkları her şey önünde duruyor. Senden esirgedikleri her şey sana muhtaç. Yapman gereken tek şey uzanıp almak. Çünkü ben sana bakıyorum ve muhteşem bir lord görüyorum."

Uzun uzun bana baktı. Belki söylediklerimi tekrar tekrar aklında oynattı. İnandı, kandı ama sonra yine kendini kandırdı.

"Söylediğim gibi, hayalperestsin sen," dedi. "Ya da beni öyle görmek istiyorsun. Doğru kelimelerle aklıma ve kalbime sızmaya çalışıyorsun. Bunun senin için kolay olduğunu da biliyorsun. Ama manipülasyonun ne olduğunu bilecek kadar şeytani bir aklım olduğunu unutuyorsun." Serinkanlı gözlerini üzerime sabitledi, yüzünde hiçbir mimik oynamadı.

"Sürekli sana tuzak kuruyormuşum gibi davranıyorsun."

"Kurmuyor musun?" Ellerini ensesinde birleştirip gerindi.

"Daren!" dedim uyarıcı bir şekilde.

"Ne istersen zaten yapıyorum Nova," diye ayağa kalktı. "Yanımda kal, dedin kaldım. Lilith'i döndürelim dedin, ilk kez benimle bir ateşin içine gireceğini sandım, yanıldım. Yine de onu geri getirdim. Dönelim istedin, döndük. Şafak'ı affet dedin, affettim. Arın'a anlayış göster dedin, fazlasıyla yaptım. Bu diyara geldiğinden beri taleple-

rin bitmedi." Hem yorgun hem usanmış hali sesimi kesip dudaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

"Şimdi de lord olmamı istiyorsun. Ama lord olmam da yetmez değil mi? Uygun gördüğünüz gibi lord olmalıyım. Olduğum gibi, doğduğum gibi cehennem lordu olamam, herkesle anlaşan, uzlaşan, sesini çıkarmayan iyi bir lord olmam gerekiyor. Senin farklı olmadığını düşünmek istiyorum ama daha duygusal bir yaklaşım sergilesen de Arın gibi davranıyorsun. Herkese ve her şeye hükmetmek istiyorsun. Tatlı gülümsemen ve içtenlikle seçtiğin kelimelerin içindeki hükümdarı saklamak için yeterli değil."

"Herkesi ve her şeyi geride bırakıp seninle oradan oraya dolaşarak oyunlar mı oynamalıyım?" Sakinliğimi ve sağduyumu korumaya çabalayarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Eğlenmediğini söyleyemezsin."

Sustum.

"Ve bil diye söylüyorum, Lilith'in enerjisi içinde biraz olsun ateş olmayan kimseyi etkilemezdi."

Başımı hızla ona çevirdim.

Yere eğildi, elini küçük bir çalının üzerinde dolaştırdı, çalı alev aldı ve biraz ötesinde üst üste binmiş yaprakları ateşe verdi. Alevler etrafta büyümeye başladı. İki uçtan yakılmış alevler bir araya gelene kadar. Önce daha büyük bir ateş göğe doğru yükseldi sonra hepsi söndü.

"Su hile yapar. Gerçek ateşi söndürmenin tek yolu alevlerin bir araya gelmesidir. Çünkü yakacak bir şey kalmadığında birbirlerine rastlarlar."

Alevler söndü.

Kaşlarımı çattım.

"Karanlık çöktü, ritüel sona erdi, hazır," dedi.

Sersemlemiş bir halde ayağa kalktım. Nasıl böyle düşünüp, böyle hissedip devam ediyordu bilmiyordum ama benim bunu atlatmam zaman alacaktı. Sessizce tekrar içime kapandım ama peşinden gittim.

Söylediğinde hakkı vardı. Alfinler oldukları gibi yere yığılmıştı. Lilith ise kendine bir sunak gibi gördüğü bir kaya parçasının üzerine zarifçe uzanmıştı. Daren ona yaklaştı ve ölüm gibi hissettiren bir süre boyunca yüzüne baktı. Göremiyordum ve artık onun dü-

şüncelerini de göremediğimi hissediyordum. Yüzüne doğru üfledi ve etrafa küller döküldü.

Lilith'i kucağına aldı.

"Geliyor musun?" diye sordu.

İstemiyordum çünkü bana kendimi berbat hissettirmişti ve kendi içimde bütün bunları çözmeden onunla nasıl yüz yüze bakacağımı bilmiyordum. Onunla konuşamazdım. Ama yanına gittim ve koluna tutundum. Hatalar dahasını getirir. Kaçışlar da öyle. Hiçbir şey yapmasam da orada onun yanında durmaya karar verdim.

Ateş Sarayı'na bedenledik.

"Ne zaman uyanır?" diye sordum. İroni mi yapmak istiyordu bilmiyorum ama onu tahtın üzerine bırakmıştı. Neyse ki artık kadının üzerinde koyu kırmızı tüllerden işlenmiş bir elbise vardı, ritüelinin kozmik bir parçası olduğunu düşündüm.

"Şimdi," dedi. Yeniden yüzüne üfledi. Bu defa kül değil kıvılcımlar yağdı. Kadın yavaş yavaş gözlerini açtığında heyecanlanmış ve garip bir şekilde paniğe kapılmıştım. Saçlarımı ve gömleğimi düzeltim ve ona iyi görünmek istediğimi fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Bu çok saçmaydı.

Uyku mahmuru ya da garip ritüelinin sersemliğine sahip değildi. Gözlerini kolaylıkla açtı ve dudaklarında minik bir tebessüm yeşerdi. Tahtın üzerinde doğruldu ve şöyle bir etrafına bakıp, kollarını bu her gün yaptığı bir şeymiş gibi tahtın iki yanına büyük bir özgüvenle yasladı. Boynunu dikleştirdiğinde benimle göz göze geldi ve bu onu çok kısa bir anlığına şaşırttı.

Muazzam güzeldi. Ariana bile yanında sönük kalıyordu. Upuzun kızıl saçları kendine özgü bir dağınıklığa sahipti ama özenli görünüyordu. Yumuşak ve parlaktı. Sivri yüzündeki her milim bir mücevheri anımsatıyordu. Peri kızlarının nadide burnuna ve ince ama biçimli dudaklara sahipti.

Daren'i hep yanardağa benzetmişimdir ama Lilith, lavlara benziyordu. Hem katı hem sıvı formundaydı. Hem çok güzeldi hem çok tehlikeli. Masal kahramanlarını andıran parlak, kızıl rengi gözlerinin içinde kırmızı izler kendi kozmik haritasını oluşturmuştu.

"Bu diyardaki en nadir şeyi benim doğurduğumu düşünüyor-

dum," dedi doğrudan bana. Gergin ve heyecanlı oluşum onu algılamamı geciktirdi. "Karşımda ne gördüğümden emin değilim." Kaşlarını kaldırıp başını hafifçe yana yatırdı.

"Nova," diyebildim konuşmam gerektiğine karar verdiğimde. "Su Krallığı'nın Vârisi."

Nefes alır gibi havayı kokladı ve bu birden çıplak hissetmeme neden oldu.

"Son bıraktığımda Su Krallığı bu denli mütevazı değildi ama her zaman biraz sinsi olmuşsunuzdur. Sana sırları ve gizleri cehennem kraliçesinin var ettiğini kimse söylemedi mi?"

"Buralarda o kadar da ünlü değilsin," diye omuz silktim. "Senden pek bahsetmiyorlar."

Üzerime diktiği kızıl gözleri yırtıcı bir hayvanla göz göze gelmişim gibi hissettirdi. Başını öne doğru çıkararak gözlerini kapattı ve havayı kokladı. "Yalanın kokusu hâlâ ilk günkü gibi," dedi. "Nefis." Son harfi uzatarak kaşlarını çattı.

Bu istemsizce gülümsememe neden oldu.

Bacak bacak üzerine attı ve tahtta geriye yaslanarak başını Daren'e çevirdi.

"Abin nerede?"

Yeniden doğmak onu pek etkilememişti anlaşılan, adapte olmaya zorlanıyor ya da inanamıyor gibi bir hali yoktu.

"Dokuz kat yukarıda olduğunu sanmam," dedi Daren sahte bir üzüntüyle. "Yedi kat aşağıda olduğuna eminim."

Kadın sevgili oğlunun ölümüne sadece beklendik bir durum der gibi kaşlarını kaldırıp indirerek tepki verdi. Umarsızlığı sıradağları bile aşıyordu.

"Tanrıçalar meydana çıkmış, bu üstün bir çaba gerektirir. Gördüğüm kadarıyla eksilmişler. Neler oldu?" Ellerinin tersiyle yavaşça çenesinden şakağına kadar kendi okşadı ve sonra manikür randevusunu kaçırmış gibi tırnaklarına baktı.

"Amon sana ettiği ihanetin ardından onlardan birine de ihanet edince kutsal ruhu bunu kaldıramadı ve nihai sona gitti."

Hayvanların Koruyucu Tanrıçası Edik, Amon ile işbirliği içindeydi. Hatta zavallı kadın nasıl olduysa Amon'a sevgi besliyordu,

uğrunda inandığı tüm kutsalları karşısına alacak kadar hem de. Tanrıçalar sadece kendileri istediği taktirde ölebilirler. Amon ona da ihanet edince ve yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleştiğinde ruhundan feragat edip edebi uykuya çekilmişti.

"Sevgili babam, tanrıçaları taşların içine hapsedip diyarı ele geçirince işler biraz tatsızlaştı. Yüzyıl sonra vârisler geri döndü." Ona doğru yüzünü buruşturdu. "Heveslenme, bizimki zaten buralardaymış ama artık değil. Bu arada kalbini kırmak çok hoşuma gider, aşığın da yedi kat aşağıda artık."

Duyduklarından pek etkilenmemişti dahası üzerinde herhangi bir tesiri de olmamıştı.

"Bütün eğlenceyi kaçırmışım."

"Yeni başlıyoruz aslında," deyiverdim. Kadın bana döndü ve bunu duyduğuna epey memnun olmuş şekilde gülümsedi. Ve bu neden benim hoşuma gitti ki... Çok güçlü görünüyordu. Kendinden çok emindi. Bütün bunların yanı sıra nasıl Amon'a kanıp bu hale düştüğünü gerçekten ondan dinlemek istiyordum.

"Karanlık enerjiyle oynamanın gördüğümden başka nedeni var mı?" diye sordu Daren'e. "Beni özlemediğini hepimiz biliyoruz."

"Sıkıldım," diye omuz silkti Daren. "Belki ben de yedi kat aşağıya gidebilirim diye umuyordum."

"Sana bir şey söylediğimde bana inan oğlum, yedi kat aşağıda görülmeye değer tek şey bendim."

Daren bile güldü bu söylediğine.

Lilith dönüp sarayın içine baktı.

"Aşığının eseri," dedi Daren. "Halkımızı zindana attı, öldürmediklerini elbette."

Cehennem kraliçesi tavanlarda göz gezdirirken ben Daren'e döndüm. Belki bir katmanını aşmıştım bilmiyorum ama rol yapıyordu. Sivri dili ve küçük laf dokundurmaları onun yine alaycılığının ardına saklanmasına mâni olmadı.

"Bütün krallıkların ayağa kalktığı zaman çarkında Ateş Krallığı'nın hiçbir şeye sahip olmadığını mı söylüyorsun?" Bundan memnun olmamıştı. Düpedüz rahatsız oldu ve siniri gözlerine yansıdı.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Daren. "Mirasınızın ne olduğunu düşünüyordun?"

"Yapma Daren," dedi işaretparmağını havada zarifçe iki yana sallayarak. "Kin sevdiğim kötü yanlardan biri değildir, biliyorsun, eğlenceyi kaçırır, can sıkıcıdır." Yine yüzünü buruşturdurdu ama bu defa ürpermiş gibi omuzlarını da kaldırdı. "Tıpkı çocuklar gibi," diye keyifle ekledi.

Kıkırdadım. Neden gerçekten bilmiyorum ama kıkırdadım ve yine dikkatini üzerime çektim.

"Hakkında duyduğum şeyler beni büyüledi. Bir kısmını saymazsak. Kimse işkenceci ebeveynleri desteklemez. Öte yandan böyle bir düzenin içinde meydan okuyup lord unvanını almak, kendi cemiyetini kurmak ve niceleri." Etkilenmiş bir şekilde dudak büktüm. "Karşımda olağanüstü bir kadın duruyor ve ben nasıl Amon gibi birine yenildiğini merak etmeden duramıyorum. Bahsi geçmişken, onu ben öldürdüm ve kin tutanları ben de sevmem." Tatlı tatlı gülümsedim.

"Biraz önce hakkımda pek bir şey anlatılmadığını söylememiş miydin?" diye sordu.

"Biraz önce kin tutmanın can sıkıcı olduğunu söylememiş miydin?" diye karşılık verdim.

Gülümsedi.

"Ateşle oynamayı seviyorsun," dedi. Omuz silktim. "Efsaneler her zaman abartılarla doludur ve daima taraflı olmuştur. Aşk ise bir hikâyeyi akılda kalır kılmanın en dolambaçsız yoludur. Ne duyduysan bilmeni istediklerini duydun." Daha ciddi bir hâl aldı. "Bu diyar kızım, bir kadının baş kaldırışını kaldıramayacak kadar küstahtır. Ve cesareti kırmanın en tabii yolu da o yolda gidenlerin nasıl yolda perişan olduklarını anlatmaktır."

Sözleri kemiklerime kadar işledi ve sadece kelimeleri bile daha önce bu diyarda kimsenin yapmadığı kadar irkilmeme neden oldu.

"Doğrusu dört yandan kuşatılmış olduğumdu. Ateş Krallığı'ndan ilk kez benim kadar ileri giden bir öncü gördüler. Kendi krallığım bile beni durdurmak istedi. Çünkü bir kez öne geçeni herkes takip eder. Aşk bir masaldır, seçilecek tek şey kiminle işbirliği yapacağın diğer bir deyişle kiminle günah işleyeceğindir." Bir şeyin altını çizmek isteyen gözlerini kıstı. "İblis tahtını su üzerine kurar."

Taşlar ilk kez kafamın içinde yerine oturdu. Amon'un elinde bir Tanrıça vardı. Akıllıca olan onunla işbirliği yapmaktı. Ama her zaman akıllıca olan doğru olan değildi.

"Lavların arasında sıcak bir banyo yapacağım," diyerek aheste bir keyifle tahttan kalktı.

"Bir yere kaçmaya çalışma," diye uyardı arkasından Daren. "Elimde seni sürükleyerek ayaklarımın dibine getirecek bir şey var."

Arkasına bakmadı bile. "Her zaman iyi bir evlat oldun, İkarus."

İlk izlenimim şu yöndeydi, asla aptal bir kadın değildi. Ne yaptığını biliyordu. Güçlü ve kesinlikle şeytaniydi. Ama en korkulası yanı, kimin canını nasıl yakacağını biliyordu. Canını yakmaya çalışmadığı zamanlarda bile.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum uzaklaştığına emin olduğumda.

"Gidip ben de sıcak bir banyo yapacağım," dedi. "Katılmak istersen hiç durma." Merdivenlere doğru yürümeye koyuldu. Belli ki asabiyeti üzerindeydi yine.

Derin derin nefes aldım ve peşinden gittim. Sarmal merdivenlerin ortasında ona yetiştim. "Ciddiyim Daren, onunla ne yapacaksın?"

"Belki biraz asker toplarım. Sen bile çekimine karşı koyamadığına göre şansımız yüksek." Merdivenleri tırmanırken tek eliyle gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Üst kata, odasına kadar çıktığımızda kolundan yakalayıp durdurdum.

"Sen nasılsın?" diye sordum. "Onunla yeniden karşılaşmak kolay olmamalı."

Kolunu çekti. "Teşekkür ederim," dedi. "Ama ben iyiyim. O annem değil, cehennem kraliçesi." Gömleğinin manşetlerindeki iğneleri çıkarmaya koyuldu.

Ama sen küçük bir çocuk gibisin demek istedim ama çenemi tuttum.

"Onunla iyi olacak mısın?"

Can sıkıcı bir şekilde güldü. "Düşündüğün buysa burada durmana gerek yok, istediğin zaman gidebilirsin. Ateşle nasıl başa çıkacağımı biliyorum. İnanmasan da."

Lilith'in yeniden doğuşunun çok büyük hatta ve hatta çığır açıcı sonuçlarına rağmen üste çıkıp hâlâ beni ona ve lordluğuna güven-

memekle suçlaması akıl alır gibi değildi. Üstelik ben anlaştığımız gibi onu sarayda beklemeyip başımı belaya soktuğum için pişman olmuş ve bin kez özür dilemiştim. O ise pişmanlık şöyle dursun günahına ortak olmadığım için bana kızgındı. Gökyüzü aşkına! Neyi kaçırıyordum ben!

"Beni terslemeyi ve yanlış anlamayı bırakacak mısın? Sadece endişeleniyor olamaz mıyım? Bir yere gitme gibi bir çabam yok, sadece soruyorum." Kollarımı birbirine bağlayıp alıngan gözlerimi duvara diktim.

"O halde burada mı kalacaksın?" diye sordu.

Yorgunca nefesimi verdim.

"Kalamayacağımı biliyorsun. Daha kimseyle tanışmadım bile."

Bunu anlamak neden bu kadar zordu ben de bunu anlamıyordum. Vârisliğim bakiydi. Buna öylece arkamı dönemezdim. Ve onunla baş başa geçen aylar sonra nihayet diyara dönmüştüm. Krallığıma dönmekten daha doğal ve daha doğru ne olabilirdi ki?

"Gitmen gerektiğini biliyorum," dedi. "Panik halinde olan sensin. Onlarla tanışmak için sabırsızlanmanda bir sorun yok. Orada olmalısın ve ânını yaşamalısın. Ânını yaşa, Nova. Kendi ânını. Sana bahşedileni değil. Bir şeyi istemekte sorun yok." İçli bir şekilde nefes verdi. "Bunun için kendini kötü hissetmene gerek de yok. Öyleymiş gibi davranma yeter. Burası Su Krallığı değil, ben de Arın değilim. Burada kimseye kendini kanıtlamak, kimseyi memnun etmek ve kahrolası kurallara uymak zorunda değilsin." Kendi odasının kapısını açtı. "Kendi ânını yaşa, her zaman."

Çok yorgundum ve doğru düzgün düşünemiyordum. Diyecek bir şey bulamadığım için başımı salladım. O da başka bir şey söylemeyince daha önce buradayken kaldığım odanın kapısına yaklaştım. "Biraz dinleneceğim," dedim.

İkimiz de aynı anda kapıları kapattık.

Neden lavların içinde banyo yapan benmişim gibi hissediyordum?

Ve belki de o kadar kötü bir fikir değildir... Soluklanarak doğruldum, banyoya yürüdüm ve kendimi volkanik taşlardan yapılma küvetin içine bıraktım. Ateş Sarayı'nın en sevdiğim yanı sarayın her

işi kendi halletmesiydi. Hava ve Toprak Sarayı'nda banyonuzu doldurmak ve yatağınızı düzeltmek ve yemek yemek için hizmetkârlar vardı. Çünkü soylulara hizmet edilirdi. Ne büyük çelişkiydi ki asıl onlar krallıklara hizmet etmeleri için seçilirdi.

Su kendiliğinden oluklardan akmaya başladı. Küvetin koyu renkli, sıcak taşlarına yaslanıp, başımı geriye doğru bıraktım. Soyup kenara attığım kıyafetlere takıldı gözlerim. Yürüyüş pantolonu ve beyaz bir gömlek. Dolapta onlardan en az bir düzine vardı. Ve elbiseler. Ve pelerinler. Hatta insan kıyafetleri bile. Seçeceğim kıyafet yine binici giysileri olacaktı çünkü diğer tüm kıyafetler krallıkları simgelerken binici giysileri neredeyse her krallıkta aynıydı. Bu beni daha derin düşüncelere itti. Hava, Toprak ve Ateş Krallığı'nda bulunmuş, hepsinin kıyafetlerini giymiştim. Kendi krallığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Nasıl giysiler giyiyorlar, hangi renkleri seviyorlar, saçlarını nasıl yapıyorlar... Bilmiyordum.

Ve burada Ateş Sarayı'nda bunu düşünmek suçluluk hissetmeme neden oluyordu.

Yıllar gibi gelen bir süre sonra yumuşak bir havluya sarınıp banyodan çıktım. Yatağın üzerinde gördüğüm kıyafetler bir anlığına beni duraksattı ve içime hüzün çöktü. İnsanların arasından gelirken giyindiğim insanlara özgü askılı mavi, mini elbise ve Daren'e insan mağazalarından aldığım ilk bordo kazak. Diyara gelirken onu da yanımda getirmek istemiştim. Şimdi Daren'in benim için panayır gecesi lunaparkta kazandığı pelüş ejderhayla birlikte duruyor ve çok eski bir zamana ait gibi görünüyorlardı. Elbiseyi dolaba astım. Elimi kazağın yumuşak dokusunda dolaştırıp burnuma yaklaştırdım. Belki sadece hayal ediyordum ama yine de kazak Daren, deniz ve saçlarım gibi kokuyordu. Kazağı da özenle dolaba astım ve bir süre açık dolap kapılarının karşısında durdum.

Buraya dönmek orada yaşadığımız güzel anları ve nihayet kat ettiğimiz yolları da bu giysiler gibi bir dolaba kaldırmıştı. El ele yaptığımız yürüyüşler, birlikte hazırladığımız yemekler, yan yana uyuduğumuz geceler, kutu oyunlarımız, kıkırtılar eşliğinde ettiğimiz danslar ve bir konserde şarkıya eşlik etmek... Hepsi bu kıyafetler kadar eğreti duruyordu şimdi üzerimizde.

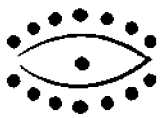
Yönetilmesi gereken krallıklar vardı.

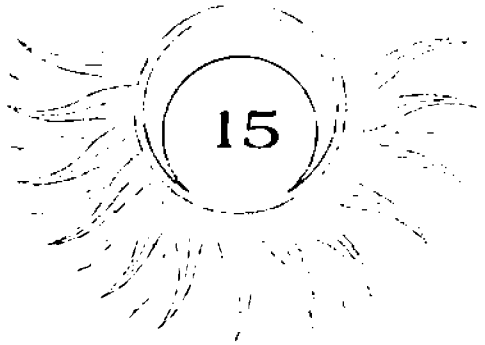
Üzerime uzun bir gecelik geçirdim. Yarın gerçekleşeceğini planladığım konuşma için kendimi toplamak adına yatağa uzandım ve örtülerin içine girdim. Arın ile konuşacağım o kadar çok şey birikmişti ki kafamın içinde bu tartışmaya hazırlanmak için düşündükçe düşünmüş ve nihayetinde yorgun düşmüştüm.

Pelüş ejderhayı göğsüme bastırarak sarıldım.

Ârını yaşa derken ne demek istemişti?

Neyi kaçırdığımı bilmiyordum ama şimdiden aklımı kaçıracak gibiydim.

Kaybedilenler ve Elde Kalanlar

Beni uyandıran şey bir *tila* oldu. Yüzümü yalıyor ve saçlarımı kemiriyordu. Tenimde bıraktığı ıslaklıktan kaçınarak küçük yaratığı elimle uzaklaştırdım. Gözlerimi açtığıma emin olduktan sonra örtülerin üzerine tırmandı ve resmen bana baktı.

"Ormanın güzide ruhu sana eşlik etmek için gelecek."

"Ne?" Kendime gelmeye çalışarak gözlerimi ovdum. "Ne zaman?" İnsanların arasındayken deniz fenerinde bir yengeçle konuşabildiğim için onun konuşması beni şoke etmemişti.

"Rüzgâr dindiğinde vâris yola çıkmalı."

"Tamam..." diye mırıldandım esneyerek. "Bu diyarda henüz saat icat edilmedi mi!" Ben kendi kendime söylenirken tila örtülerin üzerinden zıplayarak açık pencereye doğru sıçradı ve gözden kayboldu. Yeniden iki elimle gözlerimi ovuşturup yataktan çıktım. Bir yandan söylensem de buna memnun olmuştum. Kişisel temizliğimi yapmak için banyoya girdim. Planladığım gibi dolabın içinden yeni bir takım pantolon ve gömlek çıkardım. Çizmelerimi ayağıma geçirdim. Saçlarımı düzgünce fırçaladım.

Su Halkının sığındığı kayalıklara nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Bedenleme konusunda diğerleri kadar iyi değildim. Ve şu aralar Daren'den bir şey isteme konusunda oldukça çekimserdim. Tayga'nın eşlik edecek olması son birkaç gündür içimi rahatlatan tek şey olmuştu.

Daren'in odasının kapısını birkaç kez çaldım ama belli ki benden daha erken uyanmıştı. Hem de saat oldukça erken olmasına rağmen.

Belki hiç uyumamıştı bile. Gecenin bir kısmında gidip onunla konuşmayı düşünmüştüm ama bir süre herkesin kendi düşünceleriyle baş başa kalması ve sakinlemesi, en azından olup biteni sindirmesi daha doğru gelmişti. Sadece gideceğimi söylemeli ve ihtiyacı olursa aramızdaki bağlayıcı tılsımları kullanmasını istemeliydim. Son zamanlardaki hassasiyetini düşündüğümde muhtemelen buna da köpürecekti ama ben de daha az öfkeli sayılmazdım.

Herkes bana haksızlık ediyormuş gibi hissediyordum, yine.

Mutfağa inmek için ana salona yürüdüm çünkü burada kaldığım süre boyunca saray her işi kendi yapmış olsa da Ateş Lordu kendi yemeğini kendi hazırlıyordu. Ama salonda beni karşılayan şey şaşırmama neden oldu. Uzun zamandır kimsenin kullanmadığını bildiğim masada cehennem kraliçesi oturuyordu. Masanın üzerinde üç kişilik servis vardı ama başka kimse yoktu. Sorgulayıcı bir şekilde içeriye girdim. Bana bakarak önündeki bakır kadehi yudumladı.

Neden bilmiyorum ama masaya oturdum. Yola çıkacaksam en azından karnımı doyurmalıydım.

"Daren nerede?" diye sordum.

"Benim zamanımda vârisler nerede nasıl davranacaklarını bilirlerdi." Tabağında sadece iri kırmızı üzümler vardı. Kadehinde ne olduğunu merak ediyordum çünkü her şey olabilirdi.

"Kendin söyledin," dedim. "Senin zamanında. Artık canımızın istediğini yapıyoruz ve sırf öyle olması gerektiği için kimsenin önünde eğilmiyoruz."

"Artık taşları vârisler tutuyor..." Kadehi dudağına yaslarken gözlerini kıstı. "Bu kafamın içinde fısıldanan kötü bir ilahi gibi."

"Erkeklere meydan okuyan bir kadından duymayı beklediğim kelimeler değil," dedim. "Şaşkınlığımı bağışla."

"Taşları tutan vârislerin yapabilecekleri hakkında bir fikrin olsa şu an kıyametin ön hazırlığını yapıyor olmazdınız. Gözlemlerime göre ki alevler yanılmaz, vârisler sadece güzel elbiseler giyiyorlar. Elbette bir tanesinin neler yaptığını duydum ve bu diyarla ilgili bana bile umut vaat ediyor." Kışkırtıcı biçimde kaşlarını alnında kaldırdı.

"Sanırım benden bahsetmiyorsun..."

Gülümsedi.

"Toprak Vârisi bu karmaşanın sebebi." Tabağıma bir şeyler eklemeye koyuldum. Çok sevdiğim zeytinli çörekler ve masada olan tüm meyvelerle, peynir.

"Hamlesini yapan her kadına saygı duyulur," dedi. "Kadınların bir köşede beklemesini arzulayanlardan biri değilsen eğer."

"Hamleler karşılıkları doğurur. Bunun sonucunda sen ihanete uğradın ve yedi kat aşağıda inzivada değildin. Başka bir vârisin hamlesi de onu nihai sona götürdü. Taraf olmadan önce kalan vârislerden hangisinin doğru hamleyi yaptığına emin olmak istersin." Kadehimi ona doğru hafifçe kaldırıp biraz su içtim.

"Yapmayı düşündüğün bir hamle mi var?" Bunu alayla söylemişti ki Ateş Halkından biri için alay etmek normal konuşmaktan daha kolay ve doğaldı.

"Kim bilir."

Ben bilmiyordum ve zaman kazanmaya çalışıyordum. Onun karşısında da kafası karışık bir kız olmak istemedim. Bu biraz gururuma dokunuyordu.

"Su Krallığı'na saygı duyarım," dedi. "Bir lordu destekleme ihtimalim olsa ki bu benim varoluşuma aykırıdır, Arın'ı seçerdim. Sence neden?"

Bilmiyorum anlamında dudak büktüm ama doğrusu tahmin ediyor ve tahmin ettiğim şey olmasından korkuyordum.

"Amaçları uğruna gözünü karartan ve bunu muazzam bir tutkuyla yapan herkes saygıyı hak eder," dedi. "Adanmışlık. Bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrin yok. Bu yüzden Arın'ın varlığı senin yokluğun anlamına geliyor ve daima da gelecek. Sen onun sudaki bir yansımasısın sadece, küçük bir dalgayla silinebilecek."

Kadeh elimde öylece kaldım.

"Cehennem kraliçesi ve akıl oyunları," diye gülümsedim kendimi toparladığımı belli etmeden. "Alevler sana fısıldarken yeterince kuvvetli değil miydi ateşleri? Su Lordu'nu ben kurtardım. Su Halkını ben geri getirdim. Tacı onun başına koyan bendim. Taşı geri alan olduğum gibi."

İstediğine ulaşmış birinin gülüşünü her yerde tanırdım. Bu yüzden tuzağa düşmüş ve yakalanmış gibi hissettim. Kavisli kaşını hafifçe kaldırdı.

"O halde neden bir yansımasın? Yoksa bir gölge mi?"

Suya ait bir yansıma mı, ateşe ait bir gölge mi?

Ona olan hayranlığımın azalmaya başladığını hissettim.

"Tuzağına düşmeyecek kadar akıllı, seni tuzağa düşürebilecek kadar deliyim." Her şeye rağmen iştahım açıktı ve yiyecekler çok lezzetliydi ama daha fazla yiyemeyecektim. Peynirin kalanını ağzıma attım ve suyumu bitirdim.

Salonun büyük ve geniş pencerelerinin önünde saraya özgü flamalar vardı. Salona girdiğimde açık pencereden rüzgâr hissedilse de asıl ipucunu flamaların dalgalanması vermişti. Şimdi flamalar hareketsiz duruyordu bu da gitme vakti geldiğini söylüyordu.

"Yeri gelmişken." Mendille ağzımı silip doğruldum. "Senden hoşlanmadığımı söyleyemem." Omuz silktim. "Bu pek hoşuma gitmiyor çünkü Daren'e yaptıkların benim gözümde yaptığın her şeyi sönmüş bir ateşe çeviriyor." Yerimden kalktım. "Dün Amon'u öldürdüğümü söylediğim esnada şaşırmadığını fark ettim. Bir lordu öldürmeme rağmen hayatta olmam seni irkiltmedi." Çünkü bu herkesin geri adım atmasına neden olurdu. Çünkü bir lordu veya vârisi öldürürsen sen de ölürdün. Tıpkı onun başına geldiği gibi.

"Bu da ne olduğumu belki benden bile daha iyi bildiğin anlamına geliyor. Ve bu da belki yapacağım uyarıyı anlamsız kılıyor çünkü ben ayağa kalktığımda cehennem bile geriye çekilir. Ve seni bütün içtenliğimle uyarıyorum, herhangi bir şekilde, dolaylı veya dolaysız, Daren'e zarar verirsen karşına çıkarım ve bu defa geri dönüşün olmamasını sağlarım." Hafifçe ama muhtemelen deli gibi görünen bir gülümsemeyle dizlerimi kırdım. "İyi istirahatler Lordum."

"Daren'in doğru düzgün bir sarayı bile yok," dedi cevap olarak. Anlaşılan cehennem kraliçesi sarayın yalnız ve terk edilmiş halinden hoşlanmamıştı.

"Önemli değil." Ateş Sarayı diğerlerine göre şatafatlı değil oldukça bakımsızdı ama tecrübelerime göre böyle olması Daren'in tercihiydi. Çünkü bu saray onu temsil ediyordu.

"Krallığı yok."

"Benim var."

"Vârisi yok..."

"İkiz alevi var."

"Nagueli yok."

"Onun içinde bir ejderha yaşıyor."

"Artık kanatları bile yok."

"Nova'sı var!"

Masanın üzerinde içinde sıvı olan her şey devrildi. Kahretsin. Cehennem cadısı gerçekten beni etkisi altına almış ve kışkırtmayı başarmıştı. Şu kısacık histeri nöbetimde benden ne öğrenmiş ne sonuca varmıştı düşünmek bile istemiyordum. Yüzündeki aldatıcı gülümsemeye dik dik bakarak ona arkamı döndüm.

Yanıma alacak eşyam yoktu bu yüzden sarayın bin katlı merdivenlerine ulaşmak için ana salondan çıktım ve koridorda, çıkışın hemen yanında onu gördüm. Duvara yaslanmış ve muhtemelen bütün konuşmayı dinlemişti. Yine sinirlenecek diye dudaklarımı birbirine bastırdım ve o bir şey demeden konuşmaya başladım.

"Gitmem gerekiyor ama sonra uğrayacağım." Uğrayacak mıyım? "Yani sanırım. Bilmiyorum. Ama bir şekilde haberleşiriz değil mi?"

Beni şaşırtarak gülümsedi.

"Nasıl gideceksin?" diye sordu.

"Tayga eşlik edecek."

Göz devirdi.

"Çıkışa kadar eşlik etmemi ister misin?"

"Sen de istiyorsan," dedim.

Elini uzattı, hemen tuttum. Birkaç saniye ellerimize baktı. Sonra bir yıldız patlaması gibi parıltılar ve alevler eşliğinde bedenledik.

Daren'i yanımdan ayırmak istemiyordum ama bunun sadece bir alışkanlık olduğuna kendimi ikna ettim. Aylarca insanların arasında sadece ikimizdik, böyle hissetmem anlaşılırdı.

"Gidip neler olacağına bakacağım," dedim. Birimizin bir şey söylemesi ve diğerinin arkasını dönüp gitmesi gerekiyordu. Bunun bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Geri dönüşümüz beni bozguna uğratmıştı. Onca vaktin içinde gerçekten yaptığım tek şey yalan bir düş balonunun içinde vakit öldürmekten başka bir şey değilmiş.

Elimi bırakmadan önce hafifçe parmaklarımı okşadı. Yaklaştı, dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı. Ellerini yüzümün iki yanına yaslayıp uzun uzun gözlerimin içine baktı.

"Dikkatli ol, Novası."

Bir anlığına bana sıkıca sarıldı. Kollarımı ona dolamama fırsat kalmadan geri çekildi.

Ama kokusu bir süre, uzun bir süre daha üzerimde yaşayacaktı.

Bir dakika.

Kaşlarımı çattım.

Gitmek için hazırlanıyordu.

"Dur bakalım!" dedim. "Bunu sırf kokun üzerimde kalsın ve Arın delirsin diye yapmadın değil mi!"

Sırıttı.

"Sebebi ne olursa olsun sana sarılmak bir ayrıcalık Su Vârisi."

Bedenledi.

"İblis!"

Yine de güldüm.

Ateş Sarayı sınırları her zaman ürkütücü olmuştur. Sınırdan dışarıya kadar yürüdüğümde etrafta kuyrukları birbirine çarpan akrepler görmek olağandı. Belki vâris olduğum için belki de Ateş Lordu'nun ikiz alevi olduğum için bana yanaşmıyorlardı. Saygı gösterdiklerini söyleyemezdim, çoğunlukla yokmuşum gibi davranıyorlardı.

Tayga'yı sınırı geçtikten sonra gördüm. Kaplan şeklindeydi ve kuraklığın altında rahatsız ve ürkütücü görünüyordu. Beyaz kaplan bedeni gerçekten çok iri ve her adımında hareket eden kemikleriyle birlikte korkutucuydu. Ateş Sarayı akreplerinin aksine o bana selam verme nezaketi gösterdi. Orman ruhu halinde olduğu için ben de saygıyla eğildim.

"Seni yeniden görmek güzel," dedim. "Soracak o kadar çok şeyim var ki..." Sıcak bir iletişim kurmaya çabalıyordum çünkü mesafeli duruyordu. Orman ruhu her zaman mesafelidir ama bu defa adını koyamadığım farklı bir şey vardı.

"Kayalıklara kadar sana eşlik edeceğim. Konuşacak çok zamanımız olacak."

Dün gece alfin bedeninde, Erim olarak karşıma çıktığında daha tatlıydı ama o zaman da benzer cümleler kurduğunu ve bunu garip bulduğumu anımsadım.

"O kadar uzak mı?" diye sordum.

"Hayır." Zarifçe önce boynunu çevirdi ve sonra bedeni sınırların ötesine doğru döndü, kararlı ve korkusuz adımlarla yürümeye koyuldu.

"O halde oraya gitmeden önce oturup uzun uzun konuşmamız daha iyi olmaz mı?"

"Söylediğim gibi," diye güçlü bir homurtuyla tekrar etti. "Konuşacak çok zamanımız olacak."

Arkasında kaldığım için göz devirdim.

"Konuşmak derken benim bitmeyen sorularım ve senin bilmece gibi cevaplarından bahsetmiyorsun değil mi?"

"Aklında ne var?"

Soruları her zaman cevaplamaya değil benim aklımı karıştırmaya yönelik oluyordu bu yüzden cevap vermeden önce bekledim ve ona yetişene kadar adımlarımı hızlandırdım.

"Lilith'in dönüşüyle ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordum gündemimize bodoslama dalmaya karar vererek.

"Vera güçlü bir ruh, güçlü her ruh gibi payını almak isteyecektir. Ateş Krallığı yeniden toplanacak bu da yüzyıl sonra ilk kez krallıkların yeniden dengede olmasını sağlayacak."

Hiç bu açıdan düşünmemiştim. Büyük Yıkım'dan beri dört krallık dengede değildi. Su Krallığı yok olmuştu, Ateş Krallığı esir alınmış ya da dağılmıştı. Şimdi ise Su Halkı geri dönmüştü ve Lilith'in yeniden doğuşu Ateş Halkını da bir araya toplayacak olmalıydı.

"Bu iyi bir şey mi?" diye mırıldandım. Daren, Lilith'in yeniden doğuşunun krallığına etkisiyle ilgili hiç bahsetmemişti.

"Lordlar ve Vârisler sahip oldukları güçlerle neler yapacakları konusunda kendi iradesine terk edilmiştir. Yaşam boyu imtihanları bu yönde olur. Herkes seçimini yaşayacak."

"Açıklayıcı değil," diye yüzümü ekşittim.

"Önemli değil," dedi. "Artık Lordlar ve Vârisler ipin üzerinde duruyor. Yeniden seçilene kadar onlarla ilgili endişelenmene gerek yok." Anlamakta güçlük çekiyordum, olandan değil de olacaklardan endişelenmemle ilgili kötü bir his içime yerleşti. Sesi olan oldu diyordu ama Tayga bir yere varmaya çalışır gibiydi.

"Endişelenmem gereken başka şeyler olduğunu mu söylüyorsun?"

"Dört bir yandan gelenler olacak, onlara karşı hazırlıklı olmalısın. Neyle karşı karşıya olduğunu anlamalısın. Kimlerle yan yana duracağını bilmelisin."

"Halkım uyandı," dedim. "Su Krallığı artık savunmasız değil."

"Krallığından bahsetmiyorum, Nova." Yürürken büyük başı bana doğru döndü. Bana her zaman Su Vârisi demeyi tercih ederken şimdi ismimi kullanması iyice işkillenmeme neden oldu.

"Dört krallık kurulmadan önce zodyakın on iki gezeni ayrı gruplar halinde yaşardı. Su Krallığı çatısı altında toplanmadan önce Su Halkı da ayrık topraklardı. Şimdi krallıkların içindeki bölünmelere de hazır olmanız gerekiyor. Bilhassa senin hazırlanman gerekiyor. Kehanet sana beşinci elementi bulmanı söyledi. Aramıyorsun. Su Krallığı'na olan zorunlu sadakatin seni sahip olduklarından yoksun bırakıyor. Gökyüzü senin şarkını yazdı, kulaklarını kapatıyorsun."

Döneli bir hafta olmuştu ve yeraltı şehrinin tuzakları, Tanrıçaların gazabı, Daren'in kurnazlığı, Lilith'in yeniden doğuşu, karanlık enerji ve şimdi de krallığıma karşı bir uyarı... Anlaşılan o ki oryantasyon sürecini atlayacaktık ve doğrudan ciddi meselelerin göbeğine oturacaktım.

Pekâlâ, öyle olsun sevgili gökyüzü.

"Akrep, Balık ve Yengeç birlikleri..." dedim. "Onlardan bahsediyorsun değil mi? Su Krallığı'ndan önce onlar vardı."

"Ve onların da temsil ettikleri var. Yengeç cennet, balık araf, akrep ise cehennemdir. Bunu unutma, bir gün ihtiyacın olacak."

"Beşinci element," dedim söylediklerini hafızama kaydederek. "Gökyüzü Vârisi olmamla ilgili olduğunu düşündüm hep. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey Gökyüzü Vârisi'nin var olan dört vâris arasından seçildiği. Ve şimdi vârislerin yeniden seçilmesi gerekiyor," dedim. "Benim iki kez seçilmem gerekiyor."

"Gökyüzü Vârisi olmak doğuştan gelen bir haktır. Kazanılmayacağı gibi kaybedilmez de." Başka bir ses duymuş gibi doğu kanadına doğru başını çevirdi ama sonu görünmeyen boşluk dışında hiçbir şey yoktu baktığı yerde.

"Eh," dedim. " En kötü senaryoda bile hâlâ Gökyüzü Vârisi oluyorum yani. Ne rahatladım ne rahatladım."

"Gökyüzü vârisleri ışığa ulaşabilir. Tanrıçaların kullandığı güçleri artık biliyorsun. Senin içinde çok parlak bir ışık var, senin içinde ateş var, senin içinde su var. Senin içinde..." Durdu ve yeniden etrafı kolaçan etti.

İhtiyaçla ağzımdan bir nefes aldım.

"Tanrıçalar dört krallığın özünden faydalanabiliyor. Ben sadece su belki biraz ateş." Ateşi bizzat kullanmışlığım yoktu ama ateş beni yakmıyordu.

"Onlar koruyucu Tanrıçalar. Sen gökyüzü soyundan geliyorsun. Bu diyarda gördüğün hiçbir şeyle denk değilsin."

Durdum ve söylediği şeyi gerçekten söyledi mi diye baktım. Sonra söylediği şeyi bir başkası, üzerinde yürüdüğümüz kahrolası toprak bile duydu mu diye etrafıma bakıp iri iri açtığım gözlerimle durmadan yürüyen ona yetiştim.

"Onlardan daha güçlü olduğumu mu söylüyorsun?" diye fısıldadım.

"Kimseden daha güçlü değilsin," diye tersledi beni. "Kontrol edemediğin güç üzerine konuşma. Tanrıçalarla aşık atmak akıllıca değildi."

Yine azarlanacaktım anlaşılan.

"Bana neler yaptıklarını bilmiyorsun!"

Öfkeli, çok öfkeli gri gözleri bana döndü. "Biliyorum!" diye gürledi.

"Ah!" dedim kinayeyle. "Yardım etmeyi düşünmedin mi!"

Bu defa durdu ve gözlerime her zaman olduğundan daha uzun bir süre baktı. Bakışları beni biraz yumuşattı çünkü bana yardım edemediği için ve yaşatılanlar için hiddetlendiğini açıkça görebiliyordum. Onunla ruhani bir şekilde eşleşmek Tayga'ya yaptığım en büyük kötülük olabilirdi. Orman ruhu olarak birçok görüye sahipti ama müdahale edemezdi ama bağlı olduğumuz için benim için acı çekiyordu ve buna da engel olamazdı.

"Bazı şeyler yaşanmalı..."

"Bana işkence ettiler." İlk kez birine bunu sesli söyleyerek sitem edebilmek ansızın gözlerimin yanmasına neden oldu. Arın'ı ve

Daren'i daha fazla öfkelendirmemek için içime atıp duruyordum ama bana yaptıkları resmen yanlarına kalmıştı.

"Gerçekte ne gördün?" diye sordu.

"Anlamadım." Yüzümü buruşturarak yandan ona baktım.

"Gazaplar yaratılmaz, bir çeşit kehanettir. Ne gördün?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledim ve aklımın bana tuzak kurmadığını umdum. Görüntüler zihnimde tekrar belirdi ve bütün bedenimin gerilmesine neden oldu. Parlak gürışığına rağmen hava kararmış gibi hissettim.

"Su Krallığı'nın yıkımı."

"Bunu unutma." Tekrar yürümeye başladı.

Orman yoluna giderken kendime sakin kalmayı telkin eden derin soluklar aldım. Daima olduğu gibi bana düşünecek çok şey vermişti. Ondan sorularıma cevap istiyordum ama beni daha fazla soruyla baş başa bırakıyordu. Bir kirpiyi naguelim olarak seçsem daha iyi olabilirdi. En azından sıcak bir dostluk kurardım ve diyarda buna çok ihtiyacım vardı.

Haklı olduğu yerler olduğunu inkâr etmeyecektim. Üzerine düşündüğüm tek şey Daren ve Arın'ı kavgadan uzak tutmaya çalışmaktı. İkisinin de farklı arzuları ve belli ki emelleri vardı. Ve ben tam ortasında kalıyordum.

Ve ben bir köprü değildim.

Lilith'in dönüşü Ateş Krallığı'nı yeniden bir araya toplayacaktı kuşkusuz. Belki de fazla anlam yüklediğim Ateş Lordu bunu aslında bu yüzden yapmıştı. Hava Krallığı yine bildiği yoldan gideceğini belli etmişti. Toprak Krallığı'nda neler olup bittiği hakkında bir fikrim yoktu ve Daren'in orayla ilgili planlarını da bilmiyordum. Yazmaları almak için gittiğini söylediğinde aynı zamanda bazı araştırmalar yaptığı da ortadaydı. Ben onların yanında olmama rağmen hiçbir şey öğrenememiştim ama o Hava Krallığı'nın ve Su Krallığı'nın stratejisine epey hâkim görünüyordu. Belki Ayzer'le de görüşmüştü. Bunun canımı sıktığını fark ettim.

Onun vârisi.

Senin Arın'ın vârisi olduğun gibi.

Fazla empati kuruyordum ve fazlasıyla duygusal düşünüyordum. Daren benimle birlikte oynamak istemediğini açıkça ima et-

mişti. En azından benim isteklerimin Arın'ın planları olduğunu düşündüğü sürece. Ki açıkça öyle düşünüyordu.

Ve Arın... Varoluşunu sadakatine ve krallığına olan bağlılığına adamış İlahi Lord beni paylaşmak konusunda hiçbir zaman istekli olmamıştı. Birleştirmek için her şeyi yapacağım dört krallık kendi oyununu kurmak için kendi köşelerine çekilmişti. Tanrıçalar, yaklaşan ordular ve her krallık için kendi içlerinde bölünme tehlikesi vardı.

Her şeyin ortasında ben duruyordum.

Su Vârisi.

İkiz alev.

Gökyüzü Vârisi.

Bu da beni yeniden kehanetlere getiriyordu. Sanki onları çözmediğim sürece her şey dağılmaya mesken tutmuştu.

"Biraz mola verebilir miyiz?" diye sordum. Yorgun düştüğüm için değil, izimi geri aldığımda diyarla bağlanmıştım ve hiç olmadığım kadar dinçtim. Ama bazı soruların cevaplarına ihtiyacım vardı.

"Şimdi değil," dedi. Ne yaptığını bildiğine şüphem yoktu ama içimden keşke ben de bilseydim diye geçirmeden edemiyordum.

Günışığı çekilene kadar orman yolunda yürümeye devam ettik. Cehennem kraliçesi ile tıkıştırdığım kahvaltıyı saymazsak bir şey yememiştim. Şakağımdan başlayan çember ara ara parlıyor ve varlığını hatırlatıyordu. Hava sakin olsa da diyarın tetikte olduğunu hissediyordum. Ormanın bu kısmını daha önce hiç görmemiştim. Elemental diyarında her yer ormana çıkardı ve orman her krallık için kutsaldı.

"Burası..." diye mırıldandım şakağımdaki iz rahatsız edici bir yanmaya neden olduğunda. Uzaktan bir çayıra doğru yürüdüğümüzü sanmıştım. Arazi alabildiğine çimlerle kaplıydı ama hiç ağaç yoktu. Yaklaşınca gördüklerimin çimler olmadığını ve buranın da ormanın bir parçası olmadığını anladım.

"Deniz kıyısı," dedi Tayga. "Eskiden öyleydi."

Su yoktu. Deniz olması gereken yerde devasa bir boşluk vardı. Yemyeşil kum taneleri ayaklarımızın altında çatırdıyor ve Tayga'nın her hareketiyle geride çukurlar bırakıyordu. Dokusunu hissetme

arzusuyla eğildim, yeşil taneler kum gibi avucuma doldu. Alışkın olduğum deniz kumlarından farklıydı. Kristalize yapısına rağmen hem yumuşak hem de ıslak bir his bırakıyordu. Günışığında gözüme doğru yaklaştırdıkça kristal ışıklar parladı. Kumu parmaklarımın arasından dağıtarak rüzgârdan savruluşunu seyrettim.

İleride, kayalıkların yanında durdu ve burada dinlenebileceğimi söyledi. Onunla beni birleştiren bir tür sınır çizgisindeydik. Sağ tarafımız sık ağaçların sıralandığı alabildiğine orman. Sol taraf ise yeşil kumsalıyla artık kurak olan deniz kıyısı.

Yan yana devrilmiş ağaçların oluşturduğu eski bir su oluğu bana ne kadar susadığımı hatırlattı. Su Krallığı diyara hükmederken her köşeden su çağlarmış şimdi ise tek bir damlasına bile hasretti herkes.

"Sanırım yanında su matarası taşımıyorsun." Artık kuru olmasına rağmen temizliği beni hayrete düşürüyordu. İnsanlar burada yaşıyor olsa bu oluklar plastik şişeler ve her türden çöple dolu olurdu.

"Sahip olduğunun kıymetini bilmiyorsun," diye cevapladı.

Başımı kaldırıp ona doğru kaşlarımı çattım. Elbette suyun kıymetini biliyordum. İkimiz için biraz su tılsımı yapacaktım ama vazgeçtim ve su oluğunun içine biraz kanımı akıttım. En tesirli tılsım doğrudan özden aldığın kaynakla yaptıklarındı. Suyun hayali zihnimde bir film görüntüsü gibi akmaya başladı.

"Ve benim hükmüm doğanın altında akan sonsuz ırmaktan gelir," diye mırıldandım. Çatlakların arasına sızmasını ve toprağın yumuşayarak suyun karşısında diz çökmesini düşledim. O ve ben biriz. Benim varlığım okyanusa uzanır.

Her şeyi kontrol edebilirsin ama su kendi yoluna gider.

Parmaklarımın altından su akmaya başladı. Yavaş yavaş hiddetlenerek. Gülümsedim. Oluk yeniden canlanmıştı ve artık buraya yolu düşen herkes bu oluktan faydalanabilecekti. Avuçlarıma biraz su doldurup dudaklarıma götürdüm. Doğrulup küçük bir ırmak gibi akan su oluğuna baktım, güçlü ve huzurlu. Benim ruhumdan bir yansımanın burada kalacağını hissettim. İyi bir şey yapmanın tatmin edici bir mutluluğu vardı.

Ona döndüğümde, başını aşağıya eğdi, o kadar iriydi ki boynu ileriye doğru esnediğinde neredeyse toprağı öpüyordu.

"Orman ve içinde yaşayan tüm canlıları cömertliği için Su Vârisi'ne minnettar."

"Ben..." dedim şaşırmış bir şekilde. Bunun o kadar büyük bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. "Yani önemli değil."

Tayga'nın doğrulması sözlerime rağmen neredeyse uzun bir dakikayı aldı.

"Sahip olduğunun kıymetini bilmiyorsun," dedi bana yeniden. "Kıymet bilmezsen kaybedersin. Bu önemli. Minneti kabul etmek sandığından daha önemli."

"Kafamı karıştırıyorsun." Sırtımı kayalara verip yere oturdum. Kendimi yararsız ve beceriksiz hissetmeme neden oluyorlardı. "Bunu yapabiliyorum ve yaptım, önümde diz çökmene gerek yok. Seve seve yardım ederim." Bunda yanlış olan ne vardı ki? Herkes ihtiyacı olana yardım etmeliydi. Herkes kendi becerileri ölçüsünde elini taşın altına koymalıydı. Ben bunu ne zaman yapsam bir şekilde suçlu oluyordum.

"Vermek önemlidir Su Vârisi ama ne verdiğini bilmek de bir o kadar önemlidir. Kıymetini sen bilmezsen alanların bilmesini bekleyemezsin. Varoluşumuzda yardımseverlik vardır ama varoluşumuzda hıyanet de vardır. İyilik ve kötülük terazisi sadece günahla dengesini şaşmaz. Emanete sahip çıkmalısın ve sahip çıkılmasına önder olmalısın."

"Kendimi beğenmişlik etmek istemedim."

"Denge bir lordun ve vârisin sahip olması gereken yegâne yetilerden biridir. Merhametli ol ama suiistimal etmelerine izin verme. Acımasız ol ama haksızlık yapma. Yardımcı ol ama başkaları için onların sorumluluklarını taşıma. Menfaatini kolla ama başkasının kötülüğüne sebep olma."

"Sanırım ne demek istediğini anladım." İyilik yap ama enayilik yapma demek istiyordu kısaca, neden o kadar süslü ve afilli cümleler kuruyordu ki? Bu şekilde daha anlaşılır oluyordu.

"Aslına bakarsan döndüğümde diyarın dört bir yanının sularla çevrili olacağını düşünüyordum. Arın döndü, halkımız uyandı, taşı geri aldık. Sular içinde bir krallığa döneceğimi düşünüyordum." Belli belirsiz gülümsedim. Giderken Arın'ın söylediği, "Hak ettiğin

krallığın vârisi olacaksın," sözleri uzakta kaldığım süre boyunca aklımdan çıkmamıştı.

"Su Lordu o kadar cömert sayılmaz," dedi karşılık olarak.

"Bana Arın'ı mı kötülüyorsun?"

"Neye sahip olduğunu biliyor ve onu kozu olarak kullanmakla akıllıca hareket ediyor. Savaş herkesi kuşattı, herkes kendi silahını saklamak istiyor."

"Benim sorunum ne Tayga?" diye mırıldandım. Çünkü onlar gibi düşünemiyordum. Onlar gibi hesap yapamıyordum.

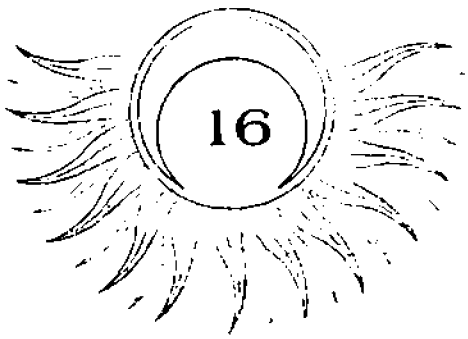
Bu onu adeta gülümsetti.

"Öğrenmek üzeresin. Yeterince dinlendiysen artık yola devam etmeliyiz. Az kaldı."

"Ama daha konuşacak çok şeyimiz var."

"Şu taraftan gideceğiz." Söylediğimi duyduğunu biliyordum, tıpkı ısrar etmenin bir işe yaramayacağını bildiğim gibi. Ve içgüdüsel bir şekilde bazı sorulardan kaçınıyordum. Mesela neden iki ayağının üzerinde Erim olarak değil de, ormanın ruhu halinde bana eşlik ettiğini merak ediyordum.

Sorular ve Sorgulamalar

Lilith'in yeniden doğuşu ışık bekçilerinin geriye çekilmesine neden olmuş. Tayga onları ormandan uzak tutmayı başarsa da düne kadar şimdi geçtiğimiz yollarda muhakkak birileri olduğundan kısaca bahsetti. Şimdi lordlar ve vârisler yeniden seçileceğine ve tüm dengeler değişebileceğine göre Tanrıçaların davaları da rafa kalkmıştı. İstemeseler de Tanrıçalar diyara boyun eğmek zorundaydı ve diyar hepimizin ayağını denk almasını söylüyordu.

Kadim ruhlar mekânları eğip bükebiliyordu. Bedenlemeyi farklı şekilde kullanabiliyorlardı. Krallıklara bağlı bazı atlar da tıpkı orman ruhu gibi uzun yolları daha kısa sürede gidebiliyordu. Tayga'nın söylediğine göre normal şekilde ilerlemeye kalksak şelalelere varmamız haftalar alırmış. Ona neden bedenleme yapmadığımızı sorduğumda bana yine ters ters bakmış ve yol almanın ne demek olduğunu öğrenmemi söylemişti.

"Ve diyara izler bırakmamın zamanı geldi," dedi. Ama bunun ne anlama geldiğinden elbette bahsetmemişti.

Ne ormanın içinde ne de dışındaydı. Ağaçlar seyrekleşti ve günışığı yerini devasa gövdeli ağaçlara bıraktı. O kadar büyüklerdi ki ilk gördüğümde göz yanılması sandım. Ağaçların tepesini görmek için boynumu geriye doğru tamamen yatırmam gerekmiş yine de sonunu görememiştim. Sık dalları gökyüzü ile aramıza bir duvar örülmüş, ışığı kesmişti. Gövdeleri yaklaşık yirmi ağacın birleşimi kadar kalındı. Onların arasında karınca kadar ufak kalmıştım. Koyu renkli sert kabuklarının üzerinde kalemle çizilmiş gibi duran özenli desen-

ler bir haritayı anımsatıyordu. Kökleri kalın damarlar gibi toprağın üzerinde hektar hektar uzanıyordu.

Bir ağacın yanından geçmek için on iki adım atmam gerekti. Kocaman cüssesi ile Tayga bile onların arasında gözden kayboluyordu. Kökleri bütün yeryüzüne uzanıyor olmalıydı, hatta belki daha ötesine başka boyutlara bile...

"Sekoya ağaçları," demişti Tayga onları gördüğümüzde. Asırlarca yaşayabilen ve asla yaprak dökmeyen ağaçlar olduğunu ekledi. Buradan göremeyeceğimi ama renkli ve sivri küçük yapraklara sahip olduğunu. Ve yanlarından geçerken selam vermem gerektiğini.

Ağaçlar seni duyar. Orman daima seni dinler.

Çok uzun bir yolu bu dev ağaçların arasından yürüdük. Daha ötesinde bizi tuzlu kayaların ve gökkuşağı yansımalı mavi mermerlerin oluşturduğu çok geniş bir alan boyunca uzanan mağaralar karşıladı. Uzaktan da olsa şelalenin sesini duyabiliyordum. Su adeta kulaklarıma ıslık çalmakla kalmıyor beni kendine doğru çekiyordu.

Islak görünümlü, ışıkla birlikte yanardöner renk alan kireçtaşları koyu mavi mağara duvarlarının üzerinde bin bir renkten yansımalar yaratıyordu. Mağaraların bazı bölgeleri renk cümbüşüyle sarmalanmışken daha büyük bir alana uzanan tuzlu kayalar, bembeyaz ve alaca desenleri ile masallar âleminden çıkmış gibi görünüyordu. Girintili çıkıntılı devasa kaya oluşumlarına bakarken neden kalmak için burayı seçtiklerini anlayabiliyordum. Çok büyüktü ve onlarca odacığa bölünmüştü. Yukarıya doğru bir dağ gibi yükselen oyuklar aynı zamanda orman sınırlarına taşıyor ve dağın etrafını sarıyordu. İçeride sesin nasıl yankılandığını ve akustiğin ne kadar harika olacağını düşündükçe heyecanlanıyordum.

"Orada kalın!"

Bir ses, ilk kez renk görüyormuş gibi etrafı hayranlıkla süzen bakışlarımı böldü. Tayga durduğunda ben birkaç adım daha ileriye gitmiştim. Başımı sese doğru çevirdim. Ve kalbim hızla atmaya başladı.

Onları uyandırmıştım.

Ve Tanrıçalar tarafından esir alındığımda onlar tarafından kurtarılmıştım.

Ama bu onlardan biriyle ilk kez gerçek anlamda karşı karşıya geldiğim andı.

Gözlerine baktım ve beni tanımasını bekledim. Gözlerimiz her zaman bu diyarda kim olduğumuzu söylerdi. Onun gözleri tıpkı Arın'ın gözleri gibi açık buz mavileri rengindeydi. Ve kirpiklerinden saçlarına kadar her tüyü tuzlu kireçtaşları gibi beyazdı. Ensesinden toplanmış ve tek bir örgü halinde omzunun üzerinden göğsüne düşen bembeyaz saçları beline kadar uzanıyordu. Satene benzetsem de diyara özgü bir sihirle işlendiğine emin olduğum, iplikleri birer yansıma yaratan, deniz kızlarının kuyruklarını anımsatan bir pantolon ve koyu mavi renk pelerin giyiniyordu.

"İzinsiz giriş yapıyorsunuz," dedi.

İlk tepkinin bu olmasını beklemiyordum elbette. Benim gözlerim daha koyu mavi renkteydi ve burada ışık iyi değildi. Kayalıkların yansımaları da renkleri seçmesine engel oluyor olmalıydı.

"Mızrağını indirebilirsin," dedim yumuşak bir sesle. "Ben vârisinim."

Elinde tuttuğu üç dişli mızrağı, ki onu bana doğrultması biraz can sıkıcıydı, geriye çekti sonra yanında dik bir konumda tutmaya başladı.

"Giriş izniniz yok," dedi. Diz çökmese de resmi duruşa geçmişti ve artık gözleri bana değil ufukta bir gemi görmüş gibi ileriye bakıyordu.

Elbette, krallıklara göre selamlamalar. Toprak hep yere bakar. Hava önüne bakar. Ateş, hımm, onlar pek selam vermezler...

Dikkatimi topladım.

"Beni duymadın mı?" Deli deli gergince gülümsedim. "Ben vârisinim. İzne ihtiyacım yok."

"Lordumun kesin emri var. İçeriye giriş yok."

Tamam, sakin olalım. İlk karşılaşmada kimseyi incitmek istemeyiz.

"Ben vârisim," diye tekrar ettim ki artık hem gurur hem cesaret kırıcı olmaya başlıyordu. "Lordun iznine dahi ihtiyacım yok. Şimdi, çekil önümden."

Mızrağı yeniden önüne alıp bana doğru uzattı.

Cesaret ya da nezaket umurumda değildi. Sinirlenmeye başlıyordum. Ne olduğu hakkında bir fikri var mı diye omzumun üzerinden

dönüp Tayga'ya baktım, bu zamana kadar gördüğüm tüm alfinler, lordlar bile onun karşısında saygı gösterirdi. Ya Su Krallığı sandığımdan daha deliydi ya da gerçekten ben aptalın tekiydim.

Tayga birkaç adım gerimde değildi, metrelerce geride duruyordu. Çok geride. Bu da her ne oluyorsa karışmayacağı anlamına geliyordu. Ki bu da garipten de garipti, bana karşı yapılan saldırı ona karşı da yapıldığı anlamına gelirdi. Ve daha da garibi birbirimize ruhen bağlı olduğumuz için birbirimize pek düşkündük yani diğeri tehdit altındayken böyle uzaktan uzaktan seyretmezdik.

Orman ruhundan naguel seçersen olacağı bu.

Bir tila ya da maymun seçmeliydim.

Peki, öyle olsun.

"Seni bir kez uyardım," dedim. "Ve ilk izlenim için hiç iyi olmadı." Askere, muhafıza ya da her kimse ona başımı sallayıp yürümeye koyuldum. Mızrağını salladı ve önümde buzdan, ince bir tabaka duvar oluştu.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sessizce ve inanamayarak kendimi sıktım. Gözlerinin içine bakarak dişlerimi birbirine bastırdım. Kırılma sesi. Buzdan duvar parçalandı ve bazı kristal parçaları benim üzerime de savruldu.

"Nova!"

Delici bakışlarımı sadece bir başkasına daha öfkeyle bakacaksam çevirirdim. Öyle de yaptım. Gözlerim bana doğru mağaraların içinden gelen Arın'a döndü.

Bunların bir açıklaması olsa iyi olurdu.

"Geri çekil Aoa," dedi.

Asker ya da her neyse, mızrağını geri çekti. Emri aldığına dair saygıyla başını eğdi ve geriye doğru çekilmeye koyuldu.

"Bu da neydi?" diye soludum.

"Neden olay çıkarıyorsun?"

"Henüz çıkarmadım," dedim sert bir şekilde. "Girişimi mi yasakladın? Böyle bir şey yapamazsın!"

Sorgular bir şekilde ve hatta bunu söylediğime inanamaz bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Geri adım atmaya niyetim yoktu. Çok ama çok öfkeliydim. Ve kahrolası şekilde incinmiştim.

"Gelirsen eğer," dedi kinayeli bir şekilde. "Sen içeriye girmeden bana haber vermelerini söyledim."

"Çünkü?" Başımı sallayıp devam etmesi için elimle işaret ettim, gerçek bir açıklama bekliyordum.

"Çünkü bu şekilde içeri giremezsin."

"Arın, çünkü!" dedim daha kısık ve daha soğuk bir tonla. Aoa dediği asker gözden kaybolmuştu. Artık konuşmayı yalnız yaptığımız için biraz daha memnundum çünkü gerçekten bana iyi cevaplar vermek zorundaydı.

"Çünkü hazır değilsin."

Güler gibi bir ses çıkardım.

"Sakin ol," dedi daha ciddi bir ifadeyle ve uyarırcasına dişlerini sıkarak.

Karnımın derinliklerindeki kaslar aniden gerildi.

"Onların karşısına bu şekilde mi çıkmak istiyorsun?" Kıstığı gözleriyle baştan aşağı beni süzdü ve kendimi berbat hissetmeme neden oldu. "Çok uzun zamandır vârislerini bekliyorlar ama vârislerinin olanlarla ve olacaklarla ilgili en ufak bir fikri bile yok. Hâlâ diyara yeni gelen insan kızsın sen."

Biraz önce paramparça ettiğime emin olduğum buzdan duvara çarpmışım gibi hissettim. Başım döndü ve midem bulandı.

"Eğer burada olmak istiyorsan," dedi daha sakin bir şekilde. "Eğer olmak istediğin başka bir yer yoksa..."

"Kes şunu!" diye bağırdım. "Daren'e yardım ettiğim için beni bu şekilde cezalandıramazsın. Beni uzak tutamazsın. Senin bile buna hakkın yok!"

Ne dönüş ama!

Söylediklerim onun da gerilmesine neden oldu ama benim yanıma bile yaklaşamazdı.

"Su Krallığı olarak çok şey yaşadık!" dedi. "Aklına gelmeyen felaketler başımıza geldi. Atlattık ve buradayız. Ve senin de burada olacağından emin olmam gerekiyor. Onlara kafası estiği zaman çekip gidecek bir vâris vermeyeceğim. Sorularının cevabına sahip olmayan bir vâris vermeyeceğim. Bir vâris gibi değil, bir köylü gibi görünen bir vâris vermeyeceğim. Çok uzun zamandır burada

değilsin Nova. Ve geldiğinden beri gördüğüm tek şey bize dönmediğin."

"Keyfimden gitmedim!" diye mırıldansam da tamamen altüst olmuştum. "Keyfimden bu halde değilim! Krallığımız için hiçbir şey yapmadığımı söylemeye nasıl cüret edersin? Ben varım karşında Arın. Ben. Neler söylediğini duyuyor musun?"

Bembeyaz mağara duvarlarının arasında bu ışıklardan bir parça gibi duruyordu ve ben kendimi temizlenmesi gereken siyah bir leke gibi hissediyordum.

"Haksız olduğumu söyleyebilir misin?"

"Haklı olmadığını söyleyebilirim." Kinayeyle başımı salladım.

"O halde beni bağışla," dedi ve bunu söylerken içten görünüyordu. Arın rol yapacak ya da hissettiklerini bastıracak biri değildi. "Seninle ilgili şüphelerim varsa beni bağışla ama vâris mi yoksa ikiz alev mi olmak istediğini sen bilmiyorken ben sana nasıl güveneceğim? Savaşın ortasındayız ve ben senin yanımda duracağından emin değilim çünkü yanımda değilsin. Sır saklıyorsun, paylaşmıyorsun ve başkalarıyla kendi planlarına sahipsin." Durdu ve sakinleşmek adına nefes aldı.

Aynısını ben de yaptım ama işe yaramadı. Bedenim karıncalanmıştı ve sinir taşmak üzere olan su kabarcıkları gibi parmak uçlarımda kaynıyordu.

"Yanımda olmanı istiyorum," dedi. "Yanımda olmana ihtiyacım var Nova, vârisime ihtiyacım var. Ama bu şekilde değil. Şimdi, başlamaya hazırım diyorsan eğer benim de tek arzum bu. Seni onlara takdim edeceğim ânı on yıllardır bekliyorum. Ama bunu yapacaksak benim yöntemimle yapacağız. Su Krallığı'nın vârisi olacaksan, Su Krallığı'nın yöntemlerini kabul edeceksin."

Kulağımda gong gibi çınlayan tek şey Daren'in *"Burası Su Krallığı değil, ben de Arın değilim. Burada kimseye kendini kanıtlamak, kimseyi memnun etmek ve kahrolası kurallara uymak zorunda değilsin,"* demesi oldu.

Kendi ânını yaşa, her zaman.

Sıktığım yumruklarımı soğuk bir sakinlikle çözdüm.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Krallıklara takdim edilmeden önce her lord ve vâris itinalı bir eğitim alır. Bunu krallığında yapamazsın. Onların karşısına en iyi,

en bilge, en güçlü halinle çıkman gerekir. Biz Su Krallığı'yız, hiçbir zaman daha azıyla yetinmedik. Bana izin ver lordun olayım. Bana izin ver sana krallığımızı öğreteyim."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Ama burada değil."

Alaycılığım yüzünün daha da ciddileşmesine ve ifadesiz bir hâl almasına neden oldu.

"Güvende olacağın bir yer ayarlayacağım ve en güvendiğim adamlarımı yanına vereceğim. Adalia dahil. Kendini adaman gereken bir eğitimden geçeceksin. Sonra onlara takdim edileceksin."

Tayga'nın söylediği her şey piksel piksel aklımdan geçmeye başladı. Ama kırmızı neon harflerle parlayan bir cümle vardı.

Konuşacak çok zamanımız olacak.

"Öyle olsun," dedim buruk bir şekilde gülerek. Gülüyordum çünkü her şey trajikomik bir hâl alıyordu.

"Ayzer'in ve Sonay'ın bildiklerinin yarısına bile sahip değilsin," dedi.

Amacı beni kışkırtmaksa doğru kelimeleri seçmişti, amacı sakinleştirmek ve anlaşılmaksa hiçbir halt bildiği yoktu.

"Ayzer ve Sonay bu diyara geldiklerinde krallıkları da, sarayları da, lordları da vardı Arın. Ben hepsini kendim geri almak zorunda kaldım." Geriye doğru bir adım attım. Ondan uzağa. "Onlar herkesin hakkında berbat şeyler anlattığı lordlarını bir büyü boşluğundan çıkarmak için günaha batmak zorunda değildi!" İki adım daha uzaklaştım ama yemin ederim iki adımdan çok daha fazlası girdi aramıza. "Ve onlara bildikleri her şeyi tanımadıkları alfinler değil, lordları öğretti." Biraz daha geriye çıktım. Ağzını açtı, bir şey söylemek için ama başımı iki yana salladım. "Senin göndereceğin kimseyi istemiyorum," dedim kararlılıkla. "Ama bu, burada kalmadı."

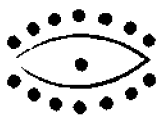
"Nova," dedi bana doğru bir adım gelerek.

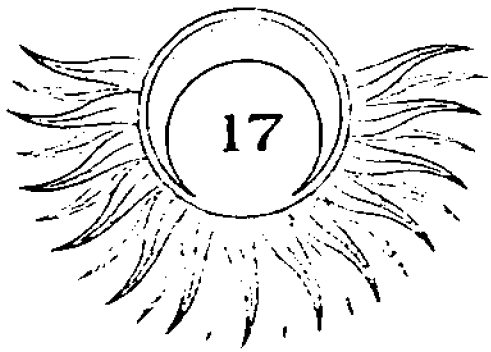
"Sakın!" Bakışlarımızla arasına bu ulvi mermerlerden daha fazlasını koydum. Duraksadı ve dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

"Bu davranışın bile benim haklı olduğumu gösteriyor," dedi. "Sana karşı bir şey yapmıyorum ama sen her şeyi zorlaştırmak için mücadele veriyorsun. Herkesle karşı karşıya gelebileceğimiz bir sa-

vaşta sen kazana kömür atanlara bile yardım etmeye çalışıyorsun. Benim istediğim tek şey senin vâris olmak istediğini görmek. Sözde değil. Histe değil. Gerçek bir vâris gibi davrandığını görmek." Kaşlarını çatıp uyarıcı bir şekilde bana üstten baktı. "Duygu durumun iki krallık arasında geri dönülmez bir savaş başlatmak üzere, ben sadece senin için çoktan bir savaş başlatmışken!"

Arkamı döndüm ve yürümeye koyuldum. Hızlı adımlarla yürümeye koyuldum. Ağlamak üzereydim. Bağırıp çağırmak ve her yeri yakıp yıkmak istiyordum. Ağlıyordum. Haksızlığa uğramış gibi hissediyordum ama aynı zamanda bütün bunları, hepsini hak ettiğimi biliyordum.

Açık Kapılar ve Duvarlar

Ağaçların arkasında beni Tayga değil, Erim bekliyordu. Alfin formunu almıştı. Göz göze geldik ve üzgün olduğunu belli edercesine dudaklarını birbirine bastırdı. Başımı iki yana sallayıp ağaçların arasına karıştım ve yok olmayı diledim. Sonra hemen pişman oldum çünkü diyar bu öfkeli histeri atağımı ciddiye alabilirdi.

"Böyle olacağını biliyordun değil mi?" diye sordum bana yetiştiğinde. Akıllıca davranarak sessiz kalıyordu çünkü krallığınızdan geri çevrildiğinizde söylenecek iyi bir şey yoktur.

Resmen sokağa atılmıştım!

"Kötü hissettiğin anların zafere dönüşmesi an meselesidir," dedi cevap olarak.

Dönüp neredeyse dudaklarımı büzerek ona baktım. "Ne zaferi? Daren bana sinirli, Arın bana sinirli." Sonra ayağımla bir taşı ileriye doğru ittim. "Biliyor musun? Boş ver. Zaten öğrenmek istediğim bir şeyler vardı ve biraz kendime zaman ayırmak işime gelir. Dostlarım var." Kendimi teselli eder gibi omuz silktim. "Beni Hava Krallığı'na götürür müsün? Bedenleme yapabileceğimi sanmıyorum."

"Emin misin?" diye sordu ve orman ruhu soru sorduğunda bir duraksamanız gerekirdi ama kimin umurunda.

"Evet," dedim. Zaten Sina'yı son gördüğümde öfkeliydi ve iyi olduğunu bilmek istiyordum. Sonay ile konuşmak ve zaman geçirmek de bana iyi gelecekti. Ve onların sonsuz arşive sahip kütüphanesine bir süre kendimi kapatırsam sorularımın cevaplarına ulaşa-

bileceğimi umuyordum. Sonay kapalı kaldığı zamanların ardından oradan bir bilge olarak çıkmıştı.

Erim girmem için kolunu uzattı, kolunu tuttum. Ve bedenledik.

"Neden buradayız?" diye sordum etrafıma bakınarak. Burası diyara ilk geldiğimde, Toprak Sarayı'ndan, Hava Sarayı'na geldiğimiz ve Sina'nın beni resmen uçurarak yukarıya çıkardığı yerdi. Aşağısıydı. Başımı kaldırıp baktığımda Hava Krallığı'nın yüzen adalarını görebiliyordum.

"Hava Krallığı girişe izin vermiyor."

Sonra karşımıza bir asker belirdi. Aynı tavır, farklı üniforma.

"Su Vârisi ve orman ruhunun geldiğini ilet. Kapıyı aç," deyiverdim.

Asker başını eğerek Su Krallığı'nın askerinden daha saygılı bir tutum sergiledi. Yeniden yok oldu. Kollarımı göğsümde birbirine kavuşturarak beklemeye koyuldum. Yanağımın içini kemirmiş hatta neredeyse kanatmıştım. Daren ve Arın'ın kafalarını birbirine tokuşturmak istiyordum.

İblis bozuntusu! Üzerime bütün kokusunu yaymasa belki daha az ikiz alevi daha çok su vârisi gibi görünebilirdim.

Asker yeniden karşımızda belirdi.

"Size yukarıya kadar eşlik edeceğim vârisim."

Şükürler olsun. Buradan da geri çevrilseydim gururumu nasıl toplardım bilmiyordum. Öfkemden bahsetmek bile istemiyorum.

Geçiş izni verilince Erim ikimizi de yukarıya bedenledi. Asker de peşimizden gelmişti. Sarayın içine değil, ön taraftaki avluya bedenledik. Avlunun ötesindeki yapraklarla bezeli çardağın altında yuvarlak masanın etrafında Sina ve birkaç üniformalı adam ve kadınlar bir şey üzerinde konuşuyordu. Önemli kişiler oldukları her hallerinden belliydi. Varlığımızı fark edince doğruldular. Sina masanın etrafındakilere bir şeyler söyleyip, sanırım devam etmelerini söyledi çünkü yeniden tartışmalarına döndüler, bize doğru yürümeye koyuldu.

O yanımıza gelene kadar Sonay arka taraftan çıkagelmişti. Yanımıza ilk ulaşan o oldu. Saygısından ve nezaketinden olsa gerek Erim'i selamladı. Erim başını eğerek karşılık verdi.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum Nova," dedi Sonay. "Geli-

şinin bir sebebi var mı?" Hem kaygılı hem de yanlış bir şey yapıyormuş gibi panikliydi.

"Bir sebebi mi olması gerekiyordu?" Bu canımı sıkmamış gibi davranamadım.

"Artık gerekiyor," dedi Sina yanımıza vardığında.

"Öfkeli olduğunu biliyorum ama olanlar benim suçum değil," dedim ve herkese aynı tatmin etmeyen açıklamayı yaptığım için çoktan pişman oldum bile. Taşlar teker teker dizilmeye başladı. Benim suçumun olup olmadığı ya da ne olduğu önemli değildi. Kimse bir vâristen böyle çocukça savunmalar ya da davranışlar görmek istemiyordu. Daha doğrusu, görmemeliydi.

"Arın'ın ve Daren'in oyunlarını oynamadık," diye açıklamaya koyuldu. "Oynamayacağız da. Diplomatik sebepler dışında ve resmi gerekçeler olmadan buraya giriş çıkış yapmanızı istemiyorum." Yüzümde gördüğü bir şey en azından Sina'yı etkilemişti. "Bu kişisel değil Nova," diye araya girme ihtiyacı hissetti. "Krallıkları ilgilendiren meseleler krallıklar içinde çözülür. Buraya gelişinde resmi bir sebep var mı?"

"Yok," dedim zayıf bir şekilde. "Ben, dostlarımı ziyaret etmek istedim sadece."

"Ziyaretin için minnettarız," dedi Sonay. "Buradasın, bunları bir şeyler içerken bahçede görüşelim." Bana gülümsemeye çalışırken Sina'ya da uyarıcı dolu bakışlar atıyordu.

"Bunun uygun olduğunu düşünmüyorum," dedi Sina.

"Benim için uygun," diye ona karşı çıktı Sonay.

"Yanılmıyorsam bana daima Hava Krallığı'nın dostu olacağımı söylemiştin," diyerek altın lorda döndüm. "Ve yanılmıyorsam en son Amon senin krallığına saldırdığında ve ben size yardım ederken ve krallığına yeniden suyu getirirken aslında bir anlaşmamız da vardı. Ordunu kullanabileceğime dair bir anlaşma hem de."

Ordusuyla bir derdim yoktu ama bu tavrı biraz sinirimi bozmuştu. En azından Sina'nın kazanmanın tek yolunun birlik olmak olduğunu anlayacağını hayal ediyordum. Çok uzun bir süre için diyarla ve bu lord bozuntularına ne olacağını düşünmekle işim bitmişti.

"O, o zamanın anlaşmasıydı," dedi rahat ve kendinden emin bir tavırla. "İhtiyacın olmadı ve kullanmadın. Hiçbir anlaşmanın bağlayıcılığı sonsuza kadar sürmez."

"Ve sanırım dostluklar da öyle." Sahte bir şekilde güldüm.

"Lordların ve vârislerin kişisel duygularla hareket etme şansı yoktur," dedi daha sert bir şekilde. "Sana tavsiyem Nova, krallığına dön ve onların yanında ol. Herkesi oldukça zor zamanlar bekliyor." Başıyla selam verdi. Söyleyecekleri bitmişti ve benim bir şey söylememi beklemeyecekti. Bıraktığı masaya geri döndü ve hiç ayrılmamış gibi tartışmalarına devam ettiler. Bir daha bu tarafa bakmadı bile.

"Karanlık zamanlar yaklaşıyor," dedi Sonay. "Burada ne yapıyorsun gerçekten bilmiyorum. Başımızı kaldıracak zamanım bile yok. Yapılması gereken o kadar çok şey var ki. Gel sana soğuk bir şeyler vereyim." Başıyla arka tarafı işaret etti. Aklında birçok şey olduğu belliydi, sanırım ortalıkta benim gibi dolanacak vakti yoktu.

"Gitsem daha iyi olur."

"Vâris bir şey teklif ettiğinde geri çevirmek nezaketsizlik olur," diye gülümsedi ve elimden tutup çekiştirmeye başladı.

"Evet," dedim zorla peşinden giderken. "Bunu döndüğümden beri karşılaştığım herkese de söylesene."

Kıkırdadı.

"Lord Sina ile görüşmem gereken bir mesele var," dedi Erim arkamızdan yavaş bir şekilde. "Seninle burada buluşuruz."

"Dikkat et senin kalbini de kırmasın."

Gülümsedi.

Arka tarafta cenneti anımsatan bir bahçesi vardı. Pembe çiçekli iki ağacın arasındaki üzerinde minderler olan ahşap oturağa oturduk. Yan tarafında olan küçük, narin ve ahşap masadan aldığı maşrapadan iki bardak çok ferah görünen içecekler doldurdu. Birini bana uzattı.

"Neden bu kadar yoğunsun peki?" diye sordum büyük bir yudum içip. Tatlı ve ekşi aromalı gerçekten serin bir his bırakan lezzetli bir içecekti.

"Daren'in çılgın ve kesinlikle kabul edilemez hamlesi her şeyi değiştirdi. Tanrıçalar artık geri çekilmek zorunda. Lordlar ve Vârisler yeniden seçilecek. Düelloyu onlar yönetmek ve sonuca razı olmak

zorundalar. Öyle ya da böyle bir sonuca varacağız ama o zamana kadar olacaklar herkesi endişelendiriyor." Elini alnından bir yudum aldı. "Gelenler var Nova, onlara güvenemeyiz. Artık kimseye güvenemeyiz. Asırlar boyunca bu diyarda sürülen, kovulan, dışlanan çok fazla topluluk oldu. Şimdi herkesin bir fırsatı var. Herkes doğuştan sahip olduğumuz haklar için bize meydan okuyabilir. Korumamız gereken çok şey var."

"Kim bir lordu veya vârisi alt edebilir ki?" diye sordum mümkün değilmişçesine yüzümü kırıştırarak.

Yapıcı bir şekilde gülümsedi. "Bir an önce bütün bunları öğrensen iyi olur," dedi. "Ama bir çay saatinde konuşulacak meseleler değil. Kayalıklara git ve bir an önce Arın'la konuş. Hazırlanman gerekiyor."

Belki yanlıştı ama utandığım için ona zaten kayalıklara gittiğimi ve Arın'ın beni geri çevirdiğini söylemedim. Onun yerine, "Ben de bunun için geldim sayılır," diye çarpıttım. "Birkaç konuda araştırma yapmak istiyorum ve bazı kitaplara ihtiyacım var. Kütüphanede biraz zaman geçirebilirim diye düşünmüştüm."

"Burada kalamazsın," dedi. "Bu uygun olmaz. Krallıkların ya da kimlerin karşı karşıya geleceğini bilemeyiz. Bu dostlarınla el ele verip çözebileceğin bir durum değil. Krallığın bir arada kalması gereken bir durum. Daha önce hiç olmadığı kadar krallıkların bağlarına ihtiyacımız var. Bağlılığı ile ünlü olan krallık seninki yani şanslı sayılırsın."

Hiçbir fikrin yok diyemedim elbette.

"Ama sana birkaç kitap verebilirim. Araştırmak istediğin konular neler?" Uzun sarı saçları güneşten parçalar taşıyormuş gibi parlıyordu. Yüzünün önüne düşen iki bukleyi geri çekti. Gözlerinin üzerinde yukarıya doğru bir yay şeklinde gri çizgiler vardı ve onların üzerinde de gümüşi parıltılar.

Daha önce Sonay'ın hiç kötü görünmediğini fark ettim.

Daha önce Ayzer'in de hiç kötü görünmediğini fark ettim.

Işıklar içinde uyusun, Ariana her zaman ilahe gibi görünürdü.

Tanrıçalar da muhteşem görünüyordu.

Küllerin içinden doğan Lilith bile karşı konulamazdı.

Perişan halde dolanan tek kişi ben miydim yani? Başımı eğip kendimi koklasam fare ölüsü gibi kokacağımı sanarak dehşete kapıldım.

"Nova?" diye dikkatimi çekti Sonay.

Başımı hafifçe salladım.

"Lord ve vâris olmanın on kuralı?" dedim yapay bir gülümsemeyle. "Vâris olmayı öğreneceğim ve bilirsin işte, şunu yapmalısın ama asla Lilith'i döndürmemelisin çünkü yaparsan şunlar olur diyen bir tarihçe çok işime yarardı. Ve Tanrıçalarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Bir de beşinci element, ikiz alev, kehanet okuma rehberi ve Atlantis'le ilgili bir şeyler sanırım yeterli olacaktır." Tatlı tatlı kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Bak sen." Etkilendiğini belli ederek gözlerini kocaman açtı. "Birileri hırs yapmış."

"Herkesin çok şey beklediği ama işe yaramaz bir vâris olduğunda tekrar konuşalım." Yanaklarımı şişirerek başımı geriye doğru yasladım.

"Âlemsin, Nova." Koluma dokunarak sesli bir şekilde güldü. "Neler bulabileceğime bakarım. Seninle ön tarafta buluşalım mı?"

İçeceğimi bitirip başımı salladım.

Sonay sarayın içine bedenlerken ön tarafa yürümek yerine işinin hemen hallolmayacağını düşünerek şöyle bir etrafa bakayım dedim. Açıkçası neler yaptıklarını merak ediyordum. Ve belki biraz kopya çekebilirdim.

Çardağın altından çıkıp sarayı üç yüz altmış beş derece saran büyük avlunun doğu kanadına doğru yürümeye koyuldum. Burada kaldığım zamandan bu tarafın manzarasını hatırlıyordum. Daha ileride benim onlara armağan ettiğim, adalardan birinden inen bir akarsu vardı ve sesini duymak bile bana iyi geliyordu.

Hava Sarayı yüzen bir adanın üzerine kurulmuş görkemli bir yerdi. Sarayın üzerine oturtulduğu toprak parçasının etrafını çevreleyen ne bir duvar ne de çit vardı. Nefes verenler için sınırlar ve yükseklik korkusu yoktu. Uç kısma doğru yanaştıkça rüzgâr kuvvetleniyordu ve beni itiyordu ama dengemi sağlayarak olabildiğince yaklaştım.

Sarayın aşağısında kalan, dağınık bir halde konumlanmış boşlukta süzülen adalar merakımın bir kısmını giderdi. Bu mesafeden

görebildiğim kadarıyla sadece askerler değil, herkes canhıraş çalışıyordu. Alfinler birbirleriyle eş olup hava ve rüzgâr güçlerini kullanarak idman yapıyordu. Başka bir yerde silahlarla savaşarak idman yapanlar vardı. Hava Krallığı her zaman bilginin gücüne önem verir bu yüzden kütüphanenin de tıka basa kalabalık olduğunu hayal edebiliyordum. Başka bir yerde yüklendikleri sebze ve meyveleri taşıyan alfinleri gördüm. Stok mu yapıyorlardı? Buna gerek var mıydı?

Daha sakin bir yerde meditasyon yapan kalabalığı belki dakikalarca seyrettim. Farkında olmadan sarayın etrafını dolanmıştım ve gördüğüm tek şey herkesin gerçekten ama gerçekten bir şeylerle meşgul olduğuydu. Dikkatli ve disiplinli bir şekilde çalışıyorlardı. Ve biliyordum ki bunu çok uzun zamandır yapıyorlardı.

Erim onu bıraktığım yerde tek başına bekliyordu. Sina ve birlikte belli ki bir plan yaptıkları askerler artık orada değildi. Erim'in yanına yürüdüm.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu mahcup bir şekilde. Erim kaplan siluetinde farklı biriydi, alfin siluetinde farklı biri. Aynı zihni taşısalar da aslında iki farklı kişilerdi.

"Sonay'ı bekliyorum, birkaç şey getirecek."

"Nasılsın?" diye sordu ama daha sonra bunun uygun bir soru olup olmadığında kararsız kalmış gibi yüzünü ekşitti. Tepkisi beni gülümsetti.

"Nereye gideceğimiz hakkında bir şeyler biliyor olsan iyi olur çünkü benim seçeneklerim tükendi."

Sesli bir şekilde güldü.

"Sadakatsizlere katıldığında bizimle oldukça iyi vakit geçirdiğini anımsıyorum. Belki aramıza dönmek istersin. Seni özleyenler olduğunu biliyorum." Hem teklifi hem de bunu gururumu kırmayacak şekilde dile getirdiği için ona minnettardım.

"Kulağa harika geliyor," diyerek teşekkür ettim. "Hem kendi işimi kendim halletmeye inanırım. Lordların canı cehenneme."

"Ne söylediğinize dikkat edin vârisim," diyerek dudaklarını birbirine bastırarak uyardı ve bize doğru yaklaşmakta olan Hava Vârisi'ni işaret etti. Omuz silkerek uslu bir kızmış gibi yüzüme gülümseme yerleştirdim.

"Bulabildiklerim bunlar." Sonay yanında iki haluyla birlikte geldi. Halular her zaman Elemental'de en sevdiğim yaratıklardan olmuştur. Onlara gülümsedim ve sevgiyle selamlarını kabul ettim. Ama gördüklerini sanmıyordum çünkü bu nahif yaratıklar hiçbir zaman başlarını kaldırmazdı.

"Teşekkür ederim." Benim için taşıdıkları kitapların bir kısmını ben, bir kısmını da Erim kucağına aldı. Epey kalın kitaplar olmasına yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa önce sihirli yollardan ulaşmayı denemek isteyebilirsin," diye güldü Sonay.

"Hepimizin bir baykuşu yok ukala," dedim. Gökyüzünde kanat çırpan kocaman beyaz kuşu onu gittiği her yerde takip ediyordu. Sonay gururlu bir anne gibi ona baktı ve gülümsedi.

"Bir süre inzivaya çekileceğim. Ormanın karanlık sınırlarında kaybolmayı planlıyorum. Bana ihtiyacın olursa beni ağaçların arasında araman gerekecek."

"Öyle mi?" Bu onu epey şaşırtmıştı.

Ne de olsa onca zaman sonra dönmüştüm ve krallığımda olmam gerekirdi, değil mi ama...

"Hazırlanması için doğanın içinde olmayı tercih etti," diyerek araya girdi Erim. Belli ki kırıntıları kalan gururumu benim kadar önemsiyordu.

"O halde ışık üzerinde olsun." Hafifçe eteklerini tutup beni selamladı. Ben de karşılık verdim.

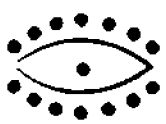
Sanırım Hava Lordu beni geçirmek için gelmeyecekti. Derin bir nefes aldım. Gerçekten inziva fikri şu an çok çekici geliyordu.

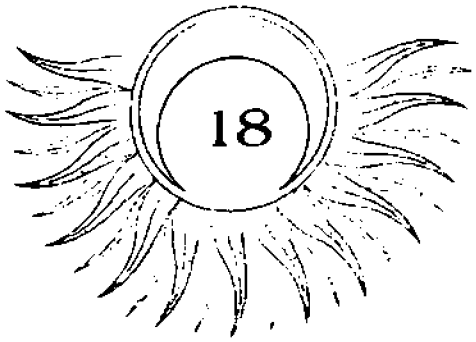
Erim bir kolunu kurtardı ve elini omzuma yasladı.

"Rüzgâr sizin için essin Vârisim."

Sonay ona gülümsedi.

Bedenledik.

Ziyaret

Toprak Vârisi gün batarken odasından çıkarken göründü. Üzerinde her zaman olan muazzam elbiselerinin aksine uzun ve zarif bacaklarını sıkıca saran kahverengi bir tayt ve sütlü kahve renginde şile bezinden geniş bir gömlek vardı. Belini saran koyu renk deri kemerini iyice sıktığında ince beli iyice belirginleşti. Kemerine bağlı kılıcı her adımında hareket ederek baldırına çarpıyordu. Bukleler halindeki uzun kahverengi saçları tepesinde atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, porselen gibi yüzünde daha hafif ama keskin güzelliğini ortaya koyan dumanlı bir görüntü vardı.

Alfinler gurur duydukları vârisleri önlerinden geçerken yerlere kadar eğilerek selam veriyordu. Genç ve akıllı vârisleri onlara gülümsemek için daima vakit ayırır ve muhakkak birkaç cümle de olsa sohbet ederdi. Bu defa sadece gülümseyerek yanlarından geçmişti. Ve tek başınaydı. Ne krallığın dizinin dibinden ayrılmayan muhafızı ne de nagueli ona eşlik ediyordu.

Vârise eşlik eden tek şey kafasındaki tilkilerdi.

Su Lordu'nun saraya saldırdığı gün kendilerini manastıra kapatan bilgeleri görmek için sarayın ötesindeki piramitlere doğru atını sürdü. Atın üzerinde güçlü ve kendinden emin dursa da öyle hissetmiyordu. Lilith'in yeniden doğuşunu öğrendiğinden beri kaygısı artmış ve bu onu daha da hırslandırmıştı. Dizlerine kadar tırmanan çizmelerine tek bir toz zerreciği değmeden atın üzerinden atladı ve hayvanın yelelerini okşayıp gülümsedi. Kemerindeki kılıcı tekrar kontrol edip sağlamlaştırarak piramitlerin çok uzun olan basamaklarını tırmanmaya koyuldu.

Dikdörtgen şeklinde, sihrin dahi işlemediği, dört duvar kalınlığındaki korunaklı kapılar vârisin kanıyla ikiye açıldı. Manastırın içi meditasyon yapmak için bulunmaz yerdi. Duvarları atalarının özenli kalem işi çalışmalarla yapılmış portreleri ve tanrıçaların kanatları süslüyordu.

Bilgelerden biri geniş karşılama salonunda belirdi. Yaşlı adamın üzerinde şile bezinden ayaklarına kadar uzanan sade bir kaftan vardı. Ellerini önünde birbirine kenetleyip başını eğdi.

"Üstat Varon," diye saygısını göstermek amacıyla dizinin önüne çöktü vâris. Diyarın hiyerarşisine göre bunu yapmaması gerekiyordu ama Ayzer büyüklerine saygı göstermenin ve onların gönlünü hoş etmenin daha iyi olacağını biliyordu.

"Kıymetli Vârisimiz," dedi adam. "Burada olmanız onurdur bizim için."

"Asıl onur duyan benim." Zarifçe gülümsedi. "Yardımınıza ihtiyacım var."

"Ebedi uyku için istirahate çekilmiş bir avuç ihtiyar sizin için ne yapabilir?"

Şüpheyle gözlerini kıstı ve dilinin ucuna gelen iğneleyici sözleri yuttu. Adamlar Toprak Lordu Amon'un ölümünü duyunca iyice kendilerini saraydan çekmişlerdi. Toprak Vârisi onlara zaman tanımış ve bu süre zarfında ihtiyaçlarını eksik etmemişti. Her gün, en kurak zamanlarında bile onlara galon galon su taşımışlardı. Topraklardaki en bereketli yiyecekler sepetlerin içinde onlara sunulmuştu. Hizmetlerini görmeleri için saraydan ayrılması yasak olan halular ve cinler her gün ziyarete gelip onlara yardımcı oluyordu. Bunlara rağmen huysuz ihtiyarlar başlarını dışarı çıkarmıyordu.

"Yapmayın Üstat Varon," diye bir adım öne çıktı. "Diyarın en iyi kılıç ustasının siz olduğunuzu herkes bilir. Ve Üstat Kahran... Kimse toprağı onun gibi hasat edemez." Kaşlarını kaldırdı ve üstadın yorgun ama kurnaz gözlerindeki gülümsemeyi yakaladı.

"Saray size eğitim verecek genç muhafızlarla dolu Vârisim."

"Lilith yeniden doğdu. Diyar sihrini yaptı. Krallıklar bıçak altında. Bu krallığı ayakta tutmak için tek başıma savaşıyorum."

"Toprak Lordu krallığı korumak..."

"Saygısızlık etmek istemem Üstat Varon," diye sözünü kesti Toprak Vârisi. "Size yeterince zaman tanıdım. Elinizi taşın altına sokma vaktiniz geldi." Aksi taktirde onlara daha fazla imtiyaz tanımayacaktı ve çok istirahat etmek istiyorlarsa bohçalarını alıp defolup gidebileceklerini söyleyecekti. Bu krallıkta herkesin kafasına göre takılmasından usanmıştı.

"Bizden ne istiyorsunuz Vârisim?" diye sordu adam yeniden.

"Savaştaki maharetlerinizden haberim var." Artık saygılı küçük kızı oynamayı bırakmıştı. "Amon'a akıl hocalığı ettiğinizi de Arın'ın nasıl kuyusunu kazdığınızı da öğrendim." Dudaklarının kenarına tehditkâr küçük bir gülümseme yerleşti. Sözleri adamın benzinin atmasına neden oldu. Vârisin bildiklerini Su Lordu öğrenirse onları bu piramitler dahi koruyamazdı.

"Bizden ne istiyorsunuz Vârisim?" diye tekrar etti adam.

Toprak Vârisi istediğini almıştı ve bundan memnundu.

"Su Krallığı'nı öğrenmek istiyorum. Kıymetli eşiniz Su Halkından, eskilerden bir deniz kızı olduğunu biliyorum. Kılıçta daha da ustalaşmak, toprağın hâkimi olmak ve Su Krallığı'nın sırlarına erişmek istiyorum."

"İstekleriniz için amaçlar gerekir Vârisim."

"Biliyorum, amacım olmadan kapınızı çalacağımı mı sandınız?"

"O halde bana amacınızı fısıldayın."

Toprak Vârisi sertçe yutkundu ve duruşunu dikleştirdi.

"İlahi Lord gibi olmak istiyorum. İlahi bir Vâris." Gözlerini ayırmadan doğrudan üstada bakıyordu. Sözlerinin ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydı. Ama Daren'in beklenmedik ziyareti onun bir şeyi fark etmesine neden olmuştu.

Amon'a benziyordu.

Amon gibi Arın'ı bir saplantı haline getiriyordu. Ama Amon kadar aptal değildi. Amon, Arın olmak istemişti ve asla olamayacağını anladığında onu yok etmek istemişti. Ayzer, Arın olmak istemiyordu. Ayzer, Arın gibi olmak istiyordu.

"İlahi lordun bir vârisi var," dedi üstat buna karşılık olarak. Kendini buna hazırlamıştı. Tüm diyar Toprak Vârisi'nin bir zamanlar Su Vârisi ile ne kadar yakın olduğunu biliyordu. Halkının ondan şüphe

duyduğu tek anlar Su Vârisi ile ilgili anlar olmuştu. Bu Ayzer'i yaralayan, koparması en güç bağ olsa da, onu koparıp atmayı başarmıştı.

"Vârisinin Arın ile ilgisi yok," dedi duygusuz bir tonla. "Onu tanıyorum. Sonunda seçtiği kişi Arın olmayacak."

Belki kutsal bir yerde olduğu için belki de böylesi bir itirafı ilk kez yaptığı için kalp atışları hızlanmıştı. Amon gibi değildi. Hayır, Amon gibi Arın'dan nefret etmiyordu. Ona hayranlık duyuyordu. Ve yeniden doğacak olsa Arın'ın vârisi olmayı isteyecek kadar hırslanıyordu. Tüm yaşamları boyunca Nova'yı bir kez bile kıskanmamıştı. Çok güzel oluşunu, ailesini, girdiği her ortamda dikkatleri üzerine çekmesini, insanlarla hep en iyi anlaşan kişi olmasını. Bitmek bilmeyen neşesini...

Sadece lordunu kıskanıyordu. Çünkü onunla el ele verse yapabilecekleri onu heyecanlandırıyordu. Ne büyük kayıp. Nova ise tüm bunları elinin tersiyle itiyordu.

Tacı alıp Arın'ın başına taktığı, taşları vârislere verdiği günü anımsadı. O gün aklından hiç çıkmıyordu. Uzaktan o ikisini görmüştü. Arın'ın tacın karşısında nasıl devleştiğini. Amon'la yaşamış ve onu saltanatının bir kısmında izleme şansı olmuştu. Yanına bile yaklaşamazdı. Bir kayanın önünde bitkin düşmüş Arın, Amon'un saltanatının tümünde olduğundan daha çok kraldı. Ve Nova'nın onu nasıl reddettiğini anımsıyordu. Nefes alıp verdi.

"Düellolarda onun vârisi olmak için meydan okuyabilirsin," dedi Üstat Varon.

Ayzer gözlerini kaçırmadı ya da sözler karşısında buz kesilip şaşırmadı. İlk kez duymuyordu, içinde rahatsız edici bir şeyden bunu birkaç kez duymuştu.

"Eğitime ne zaman başlıyoruz?" diye adamın sözlerini duymazdan geldi.

"Yanında bir ip ve iğne getirdin mi?" diye kendini beğenmiş bir şekilde güldü adam. "Önce nakış işlemelisin. İğneyi hatasız bir şekilde kullanabilmelisin ki kılıcı da hatasız kullanabilesin."

Toprak Vârisi'ni hazırlıksız yakalamayı ve gözünü korkutmayı umuyordu.

Ayzer kemerinin kare şeklindeki küçük cebinden küçük bir ip makarasını çıkardı ve iki parmağının arasında yukarıya kaldırdı.

İpin üzerine batırılmış ince iğne manastırın kör edici ışıklarının altında parladı.

"Kaligrafi konusunda ne kadar iyi olduğumu test edelim mi?" Gülümsedi. Üstat Varon etkilenmiş şekilde kaşlarını kaldırdı. Ve içinden diyarın ve krallığın bir şansı vardır belki de diye geçirdi.

Melez Lord Daren saraya teşrif ettiğinde gece yarısını geçiyordu ve Toprak Vârisi askerlerle idman alanından yeni ayrılmıştı. Lordun ana salonda olduğunu duyunca yüzü düştü. Son maharetlerinden sonra anca gelebilmişti demek... Saraya girmeden önce çeşmede yüzünü yıkadığında hizmetli alfin kızlarından en sevdiği Hare, yanına gelmiş ve ona pamuk havlulardan birini uzatmıştı.

"Çok yorgun görünüyorsun," diye mırıldandı kız. Yalnız olduklarında aradaki resmiyeti bırakmasını isteyen Toprak Vârisi'nin kendisiydi. Dostlarına arkasını dönmeyi tercih ettiğinde yeni dostlar edinmesi gerektiğinin bilincindeydi.

"Herkesin çok çalışması gereken zamanlardayız," diye karşılık verdi saraya doğru yürümeye koyularak.

"Lordumuz geldi." Alfin kızı cilveyle gülümsedi.

"Aman ne lord..."

"Ama çok yakışıklı."

"Gökyüzüne dua edelim de niyetleri de yüzü kadar güzel olsun." Merdivenleri çıkarken geride çizmelerinin tabanına yapışan çamur birikintileri bırakıyordu.

"Onunla bir şansın olabilir," diye çekimser bir şekilde mırıldandı kız. "Biliyorsun lordun ve vârisin birleşmesi krallığa tahminlerin ötesinde bir güç verir."

"Göreceğiz." Ayzer, alfin kızının güvenilir olduğunu düşünse de kimsenin ağzına daha fazla laf vermek istemiyordu. Ve Toprak Lordu olan Daren'in krallıkla bağının ne kadar zayıf olduğundan bahsedecek değildi. Kendisi ile ise hiçbir bağı yoktu. Bunun sebebinin ikiz alevine koşulsuz ve geri dönülemez şekilde bağlı olmasından kaynaklandığını gayet iyi biliyordu. Hava Lordu ile yaşadığı hayal

kırıklığının ardından bir kez daha boş hayaller peşinde koşmaya niyeti yoktu.

Salona girdiğinde Daren masada oturuyor ve düşünceli görünüyordu. Alfin kızı güleç bir yüzle lorda baksa da Daren onu fark etmedi bile. Alfin kızı vârisini selamlayıp kapıları üstlerine örterek çekildi. Lord Daren o zaman başını kaldırıp Ayzer ile göz göze geldi.

"Nasılsın?" diye sordu. Öylesine sorulmuş sorusuna kayıtsız kalmayı düşündü ama bunun işleri daha karmaşık hale getireceğine karar verdi. Yeterince yorgundu.

"Nasıl olmamı bekliyorsun?" diye mırıldandı. "Son marifetiniz bütün diyarı ayağa kaldırdı." Masanın üzerinde bambudan yapılma bardağa biraz su doldurup küçük yudumlarla içti.

"Yerime geçmesini istediğin biri varsa söyle bana meydan okusun, kılımı bile kıpırdatmam." Gevşek bir şekilde güldü.

"Neden geldin?" diye sordu Toprak Vârisi. Kendini onun alaycılığı ile uğraşamayacak kadar bitkin hissediyordu. Kas ağrıları için şifacılardan bitki özleri istemesi gerekecekti.

"Tüm içtenliğimle bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim." Alaycılığını geriye atmıştı. Sözlerinde ciddi olsa da Ayzer için bir şey ifade etmediler.

"Neler olacağını öngöremiyorum."

"Tek başına mücadele etmek zorunda değilsin."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu merakla. Birbirlerine güvenmiyorlardı ama güvenmeleri gerekecekse de kendini ilk açan Ayzer olmayacaktı.

Lord Daren derin bir soluk aldı.

"Krallığı ayakta tutmak ve düellolardan sağ çıkmak istiyorsan ittifak kurmalısın. Krallıklarla ters düşmek isteyeceğin bir zamanda değilsin."

"Arın'a benim için sorar mısın?" diye bu defa Toprak Vârisi alay etti. Su Krallığı ile şansları yoktu, krallıklar birbirlerinden nefret ediyorlardı. Hava Krallığı ile görüşmek de içine sinmiyordu. Ateş Krallığı'nın da kendine bile hayrı yoktu.

"Senin için yapabileceğim gerçek bir şey var mı?" diye sordu

usulca. Bu konuşmanın içinde olmaktan ikisi de rahatsızdı ama yapacak bir şey yoktu bu krallık meselesiydi.

"Orduyu güçlendirmeye ve savaşa hazırlamaya çalışıyorum."

"O tür bir savaş olacağını sanmam."

"Gelenlere karşı," diye tek kaşını kaldırdı Ayzer ve sonrasında pişman oldu. Bunu bildiğini açık etmek istememişti, ağzından kaçırmıştı.

Lord Daren gülümsedi. İstediğini almıştı.

"İyi bir vârissin Ayzer," dedi içli bir şekilde. "Ordun için ne yapmamı istersin?"

"İdmanlara katıl bizimle." Omuz silkti. "Yanımızda ve aramızda olduğunu göster. Stratejiler söz konusu olduğunda benden daha deneyimlisin. Geçmişini biliyorum."

Lord Daren gözlerini kısarak ona baktı. Gerçekten dersini iyi çalışıyordu.

"Aslına bakarsan ben de bunu teklif edecektim," dedi. Bir süredir aklından geçiriyordu ve vâris de aynı şeyi düşünüyorsa o kadar mantıksız olamazdı. Toprak Krallığı'nı bir anda eline alamazdı ve isteği de bu yönde değildi. Yavaş ilerlemeli ve her şeyin aniden dengesini bozmamalıydı.

"O halde yarın gün doğarken burada ol."

"Sabah kapımı çalarsın," diye güldü lord. "Bir yere gitmiyorum, eski odamda kalacağım."

Toprak Vârisi etkilenmiş şekilde dudak büktü.

Melez Lord Ateş Krallığı ve Toprak Krallığı arasında mekik dokurken gözünü kırpacak zamanı bulamıyordu. En son ne zaman doğru düzgün uyuduğunu başta hatırlayamadı sonra diyara dönmeden önceki son gece geldi aklına.

Kıyı evinin denize bakan odasında, kollarının arasında bir yıldızla uyuduğu zamana gitti. Kanatlarının koparılmasından beri ilk kez eksiklik ve boşluk kendini bu kadar belli ediyordu. Aklını onlara bölse de dikkatini krallıklara verse de on yıllar olup bağın

çekiştirmesine artık alışmış olsa da bu his her zaman onu hazırlıksız yakalıyordu.

Ne zaman kanatlarını açıp kendini gökyüzüne bıraksa rüzgâr onu yağmur bulutlarına ya da okyanus kıyılarına götürürdü.

Şimdi de kendini rüzgâra bıraksa Nova'ya doğru sürükleneceğini biliyordu.

Onu iten ya da çekiştiren hisse gözlerini kapatıp elinde tuttuğu kılıca odaklandı. Toprak Vârisi antrenman yapmak istediği zaman pek de ciddiye almamıştı, onu hafife aldığından değil, Lord Daren kılıç kullanmak konusunda rakipsiz olduğunu biliyordu. Kızın karşısında bu kadar ayakta kalması belki de onu hafife alıyorum diye düşünmesine neden oldu.

Üzerindeki ince gömlekte bir kesik açtığında Toprak Vârisi mutsuz şekilde yüzünü astı ama kılıcı da saldırmayı da bırakmadı ve üzerine doğru tekrar hamlede bulundu. Tepelerindeki güneş kavurucuydu ve etrafta da hatırı sayılır izleyicileri vardı. Günlerdir bunu yapıyordu, Toprak Halkını varlığına alıştırıyordu.

"Dönerken dizlerini kır," diye vârise direktifte bulundu. Ayzer olabilecek en iyi öğrenciydi hem söz dinliyor hem de hızlı öğreniyordu.

Bir başkasının aksine.

"Omuzlarım daha iyi," diye kaşlarını kaldırdı. Kendini ölçüp tartmayı biliyordu. Delice fikirleri yoktu. Her şeye sahip olamayacağının farkındaydı ve seçimlerini yaparken iki kez düşünmüyordu. Karar veriyor ve arkasına bakmıyordu.

"Nova ile konuşmayı düşünüyor musun?" diye sordu aniden. Konuşmadıklarını biliyordu ama konuşmak istiyor muydu bunu bilmiyordu. Konuşursa Nova onu affetmeye hazırdı çünkü hâlâ arkadaş olabileceklerine inanıyordu. Ama içinden bir ses Ayzer'in aynı fikirde olmadığını söylüyordu.

"Konuşacak bir şeyimiz yok." Kılıçları havada birbirine çarptığında Toprak Vârisi'nin adımlarını karıştırdığını fark etti. Bu kıza karşı saygı duymasına neden oldu. Acı çekiyordu ve belli ki yaptıklarıyla gurur duymuyordu ama artık dost olamayacaklarını düşünüyordu.

"Herkese kolayca sırtını dönebildiğini fark ettim." Lord Daren dirseğini büküp geriye doğru çektiğinde kılıcının ucu Toprak

Vârisi'nin gırtlağına değiyordu. Ayzer duraksadı ve başını geriye yatırarak nefesini tuttu.

"Amon'u aranızdaki lord ve vâris bağına rağmen sırtından vurdun. Taşları ondan almak için ona tuzak kurdun. Ölümünü çabuk atlattın." Kuşkuluydu. Kendisi hiçbir zaman o tür bir bağa sahip olmamıştı. Melez lord olmak onun hislerini de bölüyordu bu yüzden ne Ariana ne Ayzer onun için vazgeçilmez değildi. Ama lord ve vâris bağının ne kadar güçlü olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Kurtarmak için bir kez mücadele ederim, kurtarılmayacağını anladığımda boğazını keserim," diye karşılık verdi Ayzer. Kendi kılıcıyla boğazına dayanmış kılıca çarparak yana kaydırdı, tekrar adımlarını ayarlayarak öne doğru atıldı.

"Nova'ya da böyle mi yaptın?"

Ayzer kolunu indirip geriye çekildi ve öfkeyle kaşlarını çattı.

"Derdin ne senin?"

Lord Daren başını sallayarak güldü. "Vârisimle duygusal bağ kurmaya çalışıyorum."

İstemsizce bu kızın kıkırdamasına neden oldu.

"Arın'dan vazgeçmeyecek Daren," dedi içtenlikle. "Ne yaparsa yapsın vazgeçmeyecek çünkü o da Arın'dan çok farklı değil. Aksine inanmak isteyebilirsin ama onları gördüm. Ve ben Nova'yı tanıyorum. Anne ve babasının ayrılmasını asla istemedi ama annesi gittiğinde bir kez bile peşinden de gitmedi. Babası ona yetti. Arın çekip giderse Nova peşinden gitmez ama onu asla terk etmez. Annesi bugün karşısına çıksa onu affeder, kalbinde kötü olan hiçbir duyguya yer vermez. Beni de affedeceğini biliyorum ama neye yarar? Arın yüzünden ya da krallıklarla ilgili başka bir şey yüzünden başka bir gün yine karşı karşıya geliriz." Etrafına bakıp herkesin yeterince uzakta olduğuna ikna olunca daha kısık sesle devam etti.

"Tıpkı sen ve Arın gibi." Üzgünüm dercesine omuzlarını kaldırıp indirdi. "Taht sırası zaten sende, Amon öldüğüne göre onun yerine geçecek kişi de yine sensin. Eski dostunun gönlü olsun diye yine bunlardan vazgeçmek mi niyetin?"

Lord Daren bir süre için sessiz kaldı ve düşüncelerine çekildi. Dikkatini yeniden topladığında başıyla kılıcını kaldırmasını işaret etti.

Toprak Vârisi onun adına üzgün hissettiğine şaşırsa da kılıcını kaldırdı ve tekrar üzerine doğru hamlede bulundu. Kılıçları havada çarpıştığında etraftaki kalabalıktan memnuniyet dolu nidalar yükseldi. Birkaç gün geçmesine rağmen halk lordun varlığına alışmış olmasa da artık onun krallıkta dolanmasından rahatsızlık duymuyorlardı.

Saatler sonra Toprak Vârisi gülerek geri çekildiğini söyledi. Soluk soluğa kalmış, dizlerinden destek alırken Daren'in kılıcı kolunu sıyırmak üzereydi, son anda darbeyi engelledi ve güldü.

"Mutfağa meyan köklü bira yapmalarını söylemiştim. Buz gibi olmuşlardır. Bana katılmak ister misin?" diye sordu Vâris.

"Olur," diye başını salladı Lord Daren.

Günler önce geldiğinde yüzünü asan kız şimdi onunla bir şey içmeyi teklif ediyordu. Hem de günün yarısını birlikte geçirmiş olmalarına rağmen. Bu farkındalık canını mümkünmüş gibi daha çok sıktı.

Çünkü lord ve vâris olursan böyle olur diye düşündü.

"Evet," dedi birasını alıp ayaklarını masanın üzerinde birbirinin üzerine atarak. "Anlat bakalım, nasıl oluyor da yeni geldiğin bir krallık için birlikte büyüdüğün dostuna yüz çeviriyorsun?"

"Yine mi bu konu?" diye yüz çevirdi Toprak Vârisi.

"Bu sefer ciddiyim," diye içtenlikle gülümsedi Lord. "Seni anlamak için soruyorum."

Toprak Vârisi şaşırsa da bu durum hoşuna gittiği için dudakları hafifçe kıvrıldı. İtiraf etmek gerekirse Daren o kadar da kötü değildi. Günlerdir sarayda iyi iş çıkarıyordu ve şimdiden Amon'dan daha duyarlı bir lord olduğu söylenebilirdi.

"Yalnızdım." Konuşmaya devam edebilmek için saatin yeterince geç olduğuna ikna olup birasından üst üste büyük yudumlar aldı. "Kimsesiz büyüdüm. Nova ve ailesi vardı ama..." Başını eğerek zemini seyretti. "Aynı olmuyor," diye o duyguyu nasıl anlatacağını düşünmeye koyuldu.

"Bütün gün beraber oynasanız da günün sonunda ya onlar gidiyor ya sen gitmek zorunda kalıyorsun." Lord Daren'in sözleri kızın başını kaldırmasına neden oldu ve ikisi de garip bir aydınlanma ya-

şadı. Anlatmasına gerek yoktu, Lord Daren bu hissin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

İkisi de aileleri tarafından terk edilmişti. İkisi de yabancıların yanında büyümüştü. İkisi de en yakın dostlarının ailelerini izleyerek bir çocukluk yaşamıştı. Ve ikisi de en yakın arkadaşlar istese de ailelerin paylaşılmadığını bilirdi. Yalnızlığı bilirlerdi.

"Bir kez âşık oldum." Toprak Vârisi biradan değil, yalnızlığa ortak olduklarından gülümseyerek içini açtı. "Aile konusunda şansım gülmemişti ama o beni tamamlar diye düşünmüştüm."

Lord Daren'in dikkati üzerindeydi.

"Ailesiyle tanıştırdı beni. İlk başta çok sevdiler. Ama sonra ailemle tanışmak istediler. Tanışabilecekleri kimse yoktu. Kibarlık yaptılar ve bu berbat bir şey değilmiş gibi davranmaya çalıştılar." Acıyla güldü. Pek beceremediklerini hayal meyal hatırlıyordu artık. "Bir gün kavga ettik. Küçük bir tartışmaydı aslında, çözülmeyecek mesele değildi. Ama sinirle bana zaten başka kimin var ki diye bir imada bulundu." Ağır ağır başını salladı. "Yalnız insanlar diğerlerinin gözünde daha kolay lokma oluyormuş, o zaman anladım. Kimsesizsen eğer ayağını denk almalıymışsın." Bardağı kafasına dikti.

"Aptal herifin tekiymiş," dedi Lord Daren önemli değil dercesine.

"Sonra diyara geldik. Benden mutlusu yoktu. Yıllarca bu anı beklemiştim. Ta ki herkesin çok nazik bulduğu Hava Lordu tarafından kandırılana dek."

Lord Daren nasıl yani imasıyla başını salladı.

"Sonay'ı korumak için benimle ilgileniyormuş gibi yaptı. Ve epey de ileri gitti. Krallığının iyiliği için beni tüm halkının önünde öpecek kadar ileri gitti." Başını iki yana salladı.

"Ciddi misin?" diye alay etti Lord Daren. "Sina'dan mı hoşlanmıştın?" İğrenir gibi yüzünü ekşitti.

Toprak Vârisi güldü. "Sanırım yalnız olmama fikrinden hoşlanmıştım." Kendi kendine gözlerini devirdi. "Öylesi çok peri masalı gibi olurdu."

Peri masalı sandım Daren...

"Ve sonra da kişilere güven olmayacağına mı karar verdin?"

"Aynen öyle." Bardağını ona doğru kaldırdı. "Kişiler gider ama krallığın hiçbir yere gitmez. Seni hayal kırıklığına uğratmaz ve kalbini de kırmaz."

İkisi de güldükten sonra alaycılığı bir kenara bıraktı.

"Her şey bir yana bu krallıkta hiç düşünmeden benim için canını verecek bir sürü kişi var. Benim için gözlerini kırpmazlar. Bir kere yorgun düşüp bayılacak gibi oldum herkes ayaklandı. Onlar halkım ama aynı zamanda ailem ve dostlarım."

"Canını sıkmak istemem ama bugün senin için canını veren halkın en küçük hatanda canını almak isteyebilir," diye onu uyardı Lord içtenlikle. Bunun ne demek olduğunu da ilk elden deneyimlemişti. Ve vârisin daha büyük bir kırıklık yaşamasını istemediğini fark etti.

"Senin yaptığın pek de küçük bir hata değil," dedi özür dilercesine Toprak Vârisi.

"Lordunun dediğini yap yaptığını yapma." Lord Daren ayağa kalkarken kıza göz kırptı. Toprak Vârisi son birkaç günde son birkaç aydan daha fazla gülmüştü. "İyi geceler," diye arkasını dönerek el sallayıp ana salondan çıktı.

Ateş Sarayı'na bedenledi.

Saray her zaman olduğu gibi bomboştu ve Nova buraya izlerini bıraktığından beri gözüne daha da terk edilmiş geliyordu.

Üst kata çıktı, orada olmasını umarak kaldığı odanın kapısını açtı.

Başka bir boşluk daha.

Kapının eşiğine yaslanıp boşluğu seyretmeye koyuldu.

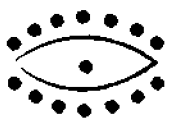
Birbirlerinden pek de haz etmedikleri Ayzer ile bir haftada kat ettikleri mesafeyi düşündü. Bağlılığı ile nam salmış Su Krallığı lordu ve vârisinin ilişkisi nasıldı o halde? Odanın içine karanlık hücum etti. O kadar yoğun ve baskındı ki eşyalar görünmez olmuştu. On yıllardır dizginlemeyi öğrendiği dürtüleri tekrar ve tekrar onu itiyordu. Bağı o kadar güçlüydü ki gözünün kararmasına neden oluyordu. Akıl üstünlüğünde bu kadar becerikli olmasa şeytanlarının istediği gibi uzanıp onu alırdı. İlkel bütün güdüleri Arın'ı yok edilmesi gereken bir tehlike olarak görüyordu. İlkel bütün güdüleri Arın'ın elinden Nova'yı çekip almasını istiyordu. İlkel bütün güdüleri sadece ikisinin hayatta kalacağı bir savaş başlatmak istiyordu.

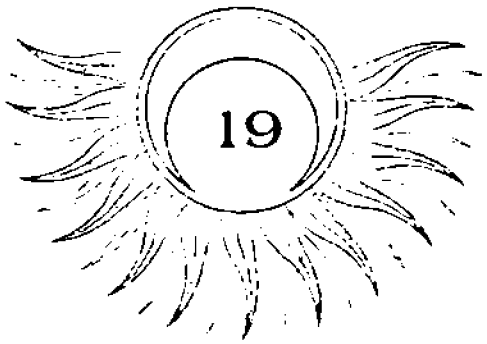
Gözlerini kapatarak düşüncelerini dizginlemek için parlak bir ışık düşledi. Yeniden gözlerini açtığında karanlık odanın içinden dağılmıştı. Gözlerini kapattığında hâlâ bir parıltı görmesine neden olacak kadar lordu gülümseten aptal, pelüş bir ejderha duruyordu yatağın üzerinde.

Eskiden böyle gözlerini dikip gökyüzünde tek başına parlayan yıldıza bakar ve ışık için umut var diye düşünürdü. Sadece yüzyıl geçmesine ihtiyacı vardı.

Yüzyıl geçmişti.

Ateş ve Işık Krallığı eskisinden daha karanlıktı.

Çamurlu İzler ve Silinenler

Komün hayatına alışmak sandığımdan daha zor oldu. Gün aymadan uyanmak, devasa ağaçların üzerinde barakalarda yaşamak, çam iğnelerinin ve yaprakların üzerinde uyanmak alışmayı kolaylaştırmıyordu.

Bu sabah uyanmamın nedeni burnuma dolan iğrenç kokular oldu. O kadar rahatsız ediciydi ki neredeyse kusacaktım. Gözlerimi ovalayıp kokunun sebebini aramaya koyuldum. Küçük barakamın içinde, yatağımın hemen dibinde ezilmiş ve çürümüş meyve yığınını görünce midem daha kötü oldu. Sinekler etrafına toplanmıştı ve bu daha da iğrençti.

Nefes alma ihtiyacıyla emekleyerek kapı görevi gören açıklıktan başımı çıkardım. Derin derin soluk alıp midemin bulantısının geçmesini bekledim.

Bunu hangi kaçık yapmıştı ki? Burada kimsenin bana garezi olduğunu sanmıyordum. Ormanda yaşayan alfinler her zaman yardımsever ve iyicil olmuştur.

Orman ruhu beni sınamayı pek sevdiği için ve herkes yine her şeyi batırmamı beklediği için kimseye ses etmeden kendim halletmek zorundaydım.

Ertesi gün uyandığımda bana özel olan barakanın içinde çamurlu ayak izleri görünce derin derin soluk aldım. Zaten doğru düzgün bir yatağım yoktu ve zaten her işimi kendim görüyordum. Ve birisi komik olduğunu düşünmüş olmalı ki avuç içi kadar barakamın her yerinde çamur bırakarak dolaşmıştı.

Sonraki gün yine benzer bir şekilde uyandım. Koku daha şiddetliydi ama bu defa barakamın içinden gelmiyordu. Elimle karnımı tutarak başımı dışarıya çıkardım. Dün ve önceki gün olanı nezaketimden ve sorun çıkarmamak istediğimden sineye çekmiş ve ses çıkarmamış hatta kusmayı göze alarak kendim temizlemiştim. Ama bu kadarı fazlaydı.

"Bir sorun mu var?" Erim'in gülen yüzünü gördüğümde kokunun sebebini de gördüm. Bu defa çürümüş meyveler değil zavallı bir hayvanın leşiydi. Belki de birkaç hayvanın. O kadar ağırdı ki parmaklarımla burnumu sıkmak zorunda kaldım.

"Bu da ne!" Elimle ağzımı ve burnumu kapatarak tiksintiyle yüzümü buruşturdum. Nefes alsam salgın bir hastalıkmışçasına koku bana bulaşacakmış gibi hissediyordum.

"Ne ne?" dedi sanki bariz ortada değilmiş gibi.

"Bu iğrenç koku ve günlerdir bu şekilde uyanmam. Daha gün bile aymamış!"

"Aşağı gel," dedi arkasını dönerek.

Bu da aniden önüme attığı ya da beni içine attığı eğitimlerden biri olmasa iyi olurdu. Çünkü midem mahvolmuştu ve bunun beni sinirlendirmek ve tabii zavallı iştahımı kesmek dışında bir etkisi olamazdı.

Neler olduğunu anlamak için ağacın gövdesine yaslı merdivenden aşağı indim ve karşısına dikildim.

"Sinirli misin?" diye sordu masum bir ifadeyle. Yemezler!

"Elbette! Nefes alamıyorum!" Bir bez parçasını burnuma tuttum. Kokunun sebebi hâlâ orada duruyordu ve şimdi aşağıda olduğum için daha baskındı.

"Dün olanlar senin kafanın içinde yankılanan kendi sesindi," dedi. "Bu da dışarıdan duyduğun sesler. Yani diğerleri."

"Ne saçmalıyorsun?" Başımı yana eğerek dikkatlice baktım.

"Günlerdir kendine o kadar yükleniyorsun ki neyin doğru neyin yanlış olduğunu bile ayırt edemiyorsun Nova," dedi. "Kendine kızdığın her saniye, kendini suçladığın her an benliğinde böyle kötü kokulara neden oluyorsun. Başkalarına kulak astığın ve onlara kafa yorduğun her an kendi zihnine böyle bir leş koku-

su yayıyorsun." Rahatsız olmuş gibi buruk bir gülümseme vardı dudaklarında.

Öylece durup kaldım.

"İçeriye atılan ve çürümeye bırakılan meyvelerden rahatsız mı oldun?" Kaşlarını kaldırdı. "Çamurlu ayaklarla basılmasından hoşlanmadın mı?" diye sordu bana doğru yanaşıp. "O halde diğerlerinin neden kafanın içine kirli düşünceleri ile girmesine izin veriyorsun?"

Kimseye kirli ayaklarıyla beynimde gezme fırsatı vermem. Bu deyişi anımsıyordum ama duymakla maruz kalmak farklı hissettirmişti.

"Kimsenin izin aldığını sanmıyorum." Elimi burnumdan çekip başka bir farkındalıkla ağırlığımı tek bacağıma verdim.

Gülümsedi. "O halde neden barakanı temizlediğin gibi onların kafanın içine bıraktıklarını da temizlemiyorsun?"

Sessiz kaldım.

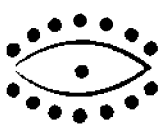
Kafamın için henüz gömülmemiş cesetlerle doluydu.

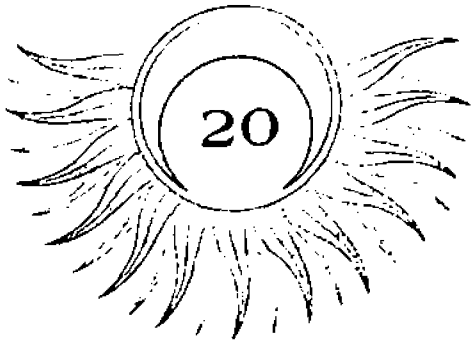
"Kendini onarmadan başkasını kurtaramazsın. Kendi korkularını yönetemeyen biri krallıkları yönetemez." *Krallıkları mı?* Başıyla yerdeki leş yığınını işaret etti. "Orada duruyor, onunla ne yapmayı düşünüyorsan, kafanın içini bu hale getiren her şeye karşı da ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Dönüp gitti.

Burnumu tıkadığım gibi, kulaklarımı tıkayabilirdim. O şeye dokunmak yerine hemen ötede duran kürekle toprağı eşeler ve o iğrenç şeyi gömebilirdim. Üzerine başka bir şeyler atıp, görmezden gelebilirdim. Birisi gelip ondan kurtulana kadar bir kenarda bekleyebilirdim. Arkamı dönüp kaçabilirdim.

Ya da burayı temizlediğim gibi kafamın içini temizlerdim ve bir daha kimsenin kirletmediğine emin olurdum.

Nehirler ve Ağaçlar

Ormanda yaşayan alfinler bir krallığın çatısı altında toplanmazdı. Krallıkları reddeden alfinlere Sadakatsiz denir ve krallıklardan bağımsız bir hayat sürdürürler. Sadakatsizlerin belli yerleri olmaz, farklı gruplar halinde buldukları uygun yerlerde göçebe bir yaşam sürerler. Daha önce, vârislikten çekildiğimde katıldığım grup köylere yakın, derin bir göçükte yaşıyordu. Daren'in bir zamanlar topladığı ordu ise Salkım Mağaraları'nda yaşamış ve zaman içinde oluşan kalabalık bir ordu kadar güçlü hale gelmişti. Evran'ın yeniden doğuşu ile dağılan grup Erim önderliğinde sekoya ağaçlarının arasında yeni düzenlerini kurmuşlardı.

Dev ağaçlar olarak bilinen sekoya ağaçları, güçlü kökleri ile saklanmak için de yaşamak için de çok uygundu. Yüzlerce metre uzunluğundaki kalın gövdeli ağaçların üzerine ağaç evleri anımsatan barakalar kurulmuştu. Ağaçların kalın gövdelerinden aşağı örgü şeklinde halatlardan merdivenler uzanıyordu. Bazıları sadece uyumak için ağaçların en yüksek dallarına salıncaklar kurmuştu. Hem hayvanları rahatsız etmemek için hem de cehennem yaratıklarından korunmak için Sadakatsizler yüksek yerleri tercih ediyordu. Ağaçlar devasa büyüklükte olduğundan ve grup da bir hayli kalabalık olduğundan ağaçlar arasında halatlarla güçlendirilmiş hasır ipler ve kamışlardan köprüler kurulmuştu. Burayı ormanın içinde kendilerine özgü bir krallık haline getirmeyi başarmışlardı.

Şimdi olduğu gibi sıcak zamanlarda gösterişsiz, orman renklerinde pareolar ve bolerolar giyerlerdi. Krallıkların aksine kıyafetle-

rin üzerinde herhangi bir simge olmazdı. Sade ve yalın bir yaşamı savunurlar ve doğduğun gibi kal inancını taşırlardı. Örgü şeklinde birkaç farklı modeli olan sandalet veya terlikler onlar için yeterince kullanışlıydı ve ilk tercihleriydi. Benim dışımda. Ben çıplak ayaklarla dolaşmak zorundaydım. Erim bunun doğayla bütünleşmek ve diyara iz bırakmak anlamına geldiğini söylemişti. Birkaç kez ayağıma bir şeyler battığında sızlanmıştım ama o sadece gülmüş ve bunun iyi olduğunu söylemişti.

Kanım diyara karışıyordu.

Öğrendiğim ilk şey bu oldu. Diğer vârislerin avantajı uzun zamandır diyarda olmaları ve benim aksime geldikleri günden beri diyardan hiç ayrılmamalarıydı. Sigilleri en başından beri onlarlaydı. Bunun yanı sıra krallıklarının güç aldığı özlerini, güçlerini en başından beri kullanabiliyorlardı. Bu da onları diyara bağlıyordu. Ben ise hâlâ her şeyimle neredeyse bu diyara yabancıydım. İkiz alev olmam ve Gökyüzü Vârisi olmam benim için her şeyi zorlaştırıyordu. Ne olduğu bilinmez olmuştum. Ve diyarın tek melez lordunun ikiz alevi olmam daha da karmaşa yaratıyordu. Gökyüzü benim için muallaktı ama yeryüzü için de ben öyleydim. Erim diyarla en başından tanışmamız gerektiğini savunuyordu, beni tanıdığında beni savunacaktı da.

Su gücümü rastgele kullanamazdım, bu kıymet bilmezlik olurdu. Eğer kullanacaksam bunun değdiğine ve kıymetini bileceklerine emin olmalıydım. Tıpkı bir meyveyi koparmadan önce tutunduğu dala teşekkür ve minnet etmem gerektiği gibi.

Başta hepsini saçma ve gereksiz bularak karşı çıkmıştım. Akıl en baskın yanlarımdan biri olmamıştır. Sonra biri bana eski çağlardan kalma bir öğretiyi hatırlattı.

Doğada hiçbir şey kendisi için yaşamaz.
Nehirler kendi suyunu içemez.
Ağaçlar kendi meyvelerini yiyemez.
Güneş kendisi için ısıtmaz.
Ay kendisi için parlamaz.
Çiçekler kendileri için kokmaz.

Toprak kendisi için doğurmaz.
Rüzgâr kendisi için esmez.
Bulutlar kendi yağmurlarından ıslanmaz.
Her şey birbiri için yaşar.

Böylece onların arasına karışmaya başladım. Yiyebilmek için topladım. Yetecek kadar yedim. Yediklerimi paylaştım. Arta kalanları ziyan etmedim. Kirlettiğim kapları yıkadım. Yapamayanlara yardımcı oldum. Çıplak ayaklarla dolaştım ve hayvanları ürkütmemek, onların evinde onları rahatsız etmemek için nazik ve dikkatli oldum. Onların dolaşmayı sevdiği yerlere onlar izin verene kadar gitmedim. Gün doğarken, gün batarken meditasyon yaptım. Sık sık kendimden öteye gitmeye ve bir parçası olduğum sonsuz evrenle bağ kurmaya çalıştım.

Yüksekte kalan ağaç dallarına kurulmuş bir şekilde akşam okumamı yaparken Erim yanımda belirdi. Onu genellikle günbatımından sonra, gece yarısı çökmeden önceki arada görebiliyordum. Orman ruhu sandığımdan daha meşguldü ama diğerlerinin aksine bana yardımcı olmayı ihmal etmiyordu.

"Dalmışsın," dedi elinde iki karış kadar büyük olan yaprağa sardığı kestaneleri bana uzatırken. Diğer elinde küçük orman meyvelerinden vardı, onları ne kadar sevdiğimi biliyordu ve her ziyaretinde ödül maması gibi yanında getiriyordu.

Aferin Nova'ya!

"Atlantis hakkında okuyordum." Sayfanın kenarına kurumuş bir yaprak sıkıştırıp kitabı kapattım. Oturduğumuz dal öyle genişti ki bacaklarımı tam anlamıyla aşağıya sarkıtamıyordum.

"Su Vârisi için anlaşılır bir merak konusu olmalı."

Kestanelerden birkaç tanesini ağzıma attım ve her defasında lezzetleriyle büyülendim.

"Bu konu hakkında neler biliyorsun?"

"Efsanelere göre Atlantis bir gün yeniden yaşanır bir yer olacak, uzun uykusundan onu ayağa kaldıracak hükümdarını bekliyor. Ve o gün geldiğinde taşa dönen her şey yeniden çözülecek. Dünya suyun altındaki ülkeyle birlikte sular altında yeni bir yaşam formu keşfe-

decek." Kelimeleri uzatarak anlattığı hikâyeye ilahi bir tını katmayı ihmal etmedi.

"Bu mümkün mü?" En son alfin efsanelerini reddettiğimde başıma gelenlerden sonra bu konularda ayağımı denk almayı öğrenmiştim. Aferin, Nova'ya! Ağzıma bir kestane daha attım.

"Bir kaynağı olmasa onlara efsaneler diyemezdik," dedi bilge bir tavırla.

"Anlıyorum." Derin ve düşünceli bir iç çektim. "Sanırım nerede olduğunu bilmiyorsundur."

Söylediğim, gerçek bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Orman ruhunun da bilmediği şeyler vardır, Nova. Ama aradığımı da söyleyemem."

Onunla konuşurken çok dikkat etmeyi de öğrenmiştim. Doğrudan cevaplar vermezdi ama daima satır araları ya da parantezleri olurdu.

"Bulunabileceğini düşünüyor musun peki?"

"Bu konuda bir şeyler biliyorum." Uzanıp elimdeki kestanelerden bir tanesini ağzına attı. Sözleri beni heyecanlandırmıştı. Beklenti ile ona baktım. "Çok arama kaybedersin. Kovaladıkça araya mesafe açarsın. Aradığını bulamadığında pes etme, o da seni bulmaya çalışıyor."

"Çok açıklayıcı." Yüzümü buruşturarak kestanelere ulaşamaması için öbür tarafa döndüm. Hareketim onu eğlendirdi.

"Evrende her şeyin bir sebebi olduğunu anlattım," dedi. "Bir şey olduysa bu olması gerekene açılan yollardan biridir. Zorlamana gerek yok, bir şey olacaksa çok uzun bir yolun sonunda bile yeni bir sapak çıkabilir."

"Beşinci element hakkında öyle demiyordun."

"Çünkü sen aramıyordun."

Doğru dercesine dudak büktüm. "Diyarda yeni olaylar var mı? Son havadisler neler?"

Günlerdir küçük, saklı dünyamda yaşıyordum. Ne Arın'dan ne de Daren'den haber alabilmiştim. Almak istediğim de yoktu. Ne halleri varsa görsünlerdi. Hava Krallığı'ndan haber almayı beklemiyordum zaten, en azından Sina dürüsttü ve kalbimi kırarken bile nazik davranmaya çalışmıştı. En azından denemişti.

"Ateş Krallığı toplanıyor." Bu hepsini geriyordu çünkü Ateş Halkı başına buyruktu ve cehennem yaratıkları da herkesi huzursuz ediyordu. "Ormanın içinden geçenleri görüyorum."

"Tanrıçalar?" Kelime dudaklarımın arasından zar zor çıktı.

"Onlar için endişelenmene gerek yok artık."

"Çok sıkıcısın. Ben şöyle bir dışarı çıkıp dolaşsam sana bir sürü haber getirirdim."

"Senin düşünmen gereken yeterince şey var, dışarıyı bırak, içeriye bak." İşaretparmağı ile alnımın ortasına üst üste iki kez pıt pıt dokundu.

"Düşüncelerden başka bir şeye sahip değilim zaten." Temiz havayı içime çektim. Ormanın bu yakasında hava en iyi halindeydi. Diyardaki huzursuzluğa rağmen doğa kendini korumayı biliyordu ve benim de bunu öğrenmem gerekiyordu. Erim'e göre en iyi öğretici evrenin kendisiydi.

"Hayır," dedi ciddi bir ifadeyle. "Seçim yapma hakkına sahipsin. Aklı güçlü kılan yegâne şey seçim yapabilmesidir. Ve senin aklını kullanman gereken çok yer var."

Başımı gökyüzüne kaldırdım ve dallardan görebildiğim kadarını seyrettim.

"İçgüdülerim her şey orada diyor ama orada ne var onu bile bilmiyorum."

"Al sana bir cevap öyleyse. Aşağıda ne varsa, yukarıda da o vardır." Benimle birlikte o da başını kaldırdı ama benim aksime neye baktığını biliyordu.

"Cevap anlayışınla ilgili uzun uzun konuşmamız gerekiyor." Omzumla onun omzuna çarptım, küçük saldırımı gülüşüyle bertaraf etti.

"Enerjini onarmaya devam et," dedi. "Sonra her şey daha kolay ve yolunda olacak."

Enerjimin çatlaklarla ve kırıklarla dolu olduğunu düşünüyordu. Ruh bağımız olduğu için bunu söylerken neden burkulduğunu sorgulamamıştım.

Her yaşam formu doğduğunda sıfırdan başlıyordu. En temiz haliyle. Güçlü ve çok kıymetli aurası ile. Çocuklar bu yüzden her za-

man daha güçlüdür. Eğilip bükülebilirler. Düşüp kalkabilirler. İçten kahkahalar atabilirler. Büyürken sahip olduğumuz o enerji bariyeri yaşanılanlarla birlikte darbeler alır. Karanlık yanlarımız, üzüntülerimiz, öfkelerimiz, hayal kırıklıklarımız, gerginliklerimiz üst üste binen darbelerle güçlü bariyerimizi aşmaya başlar. Mutsuz bir yaşam sürdürdüğümüz müddetçe bariyerimiz hasar görmeye devam eder. Kötü beslendikçe, düzensiz bir hayat sürdükçe. Yorgun uykularla. Yetersiz uykularla. Emanet değil de bir kum torbasıymış gibi davrandığımız bedenimizle. Yaşam boyu bütün bu yanlışlar sebep olduklarımız veya olmadıklarımız, bariyerimizi yormaya ve yıkmaya devam eder.

Akıl, beden, ruh, kalp ve zihin birdir. Ve o darbeleri hepsi birlikte alır. Kalbimiz kırıldığında sadece hissettiğimizi biliriz ama bedenimizi nasıl etkilediğini düşünmeyiz. Kötü uyandığımız bir sabah yaşadığımız kas ağrılarının gün boyu zihnimize neler yaptığının farkında olmayız. Bilseydik yapmazdık. Fark etseydik engel olmaya çalışırdık.

Bütün bunları anlattıktan sonra Erim bana, "Değil mi?" diye sormuştu.

Öyle yaparız, değil mi?

Ve ben de bunca zaman kendime yaptığım bu acımasızlığı fark edince dolmuş gözlerimle başımı sallamıştım.

Zaman bir aldatmacaydı. Saatler de öyle. İhtiyacımız olan her şeyi doğa bize söylüyordu. Güneşle birlikte uyanmak, gece sağlıklı ve kaliteli uyku çekmek. Doğada yaşayan besinleri tüketmek. Bedeninle tıpkı görünen yüzünle ilgilendiğin gibi ilgilenmek. Kafanın içinde nelerin ve kimlerin dolaştığına dikkat etmek... Bunları iyileştirdiğinde su berraklaşır ve gerçek görüye sahip olursun.

Beni eğitmiyorduk, beni iyileştiriyorduk.

"Gitmem gerek, bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Teşekkür ederim. Son zamanlarda bir dosta çok ihtiyacım vardı ve bildiğim tek dost..." Yanağımı ısırarak gözlerimi kestanelere çevirdim ve ortasında, daha iyi pişmesini sağlayan kesik kısma dokundum.

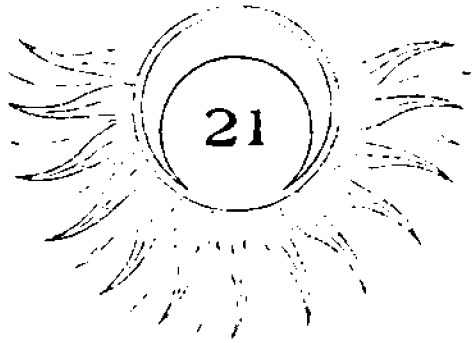
"Şu an en büyük düşmanın," dedi daha çok soru sorar şekilde.

"Onu düşman olarak görmemem beni zayıf mı kılıyor?" Rahatsız şekilde kıpırdandım.

"Bir amacın olmaması seni zayıf kılıyor. Toprak Vârisi seçimini yaptı ve bu onu güçlü yapan şey."

"Bir amacım var," dedim. "Bu sıkıcı kitabı okurken sıkıntıdan ölmemek." Kalın kitabı ona doğru salladım. Gülümsedi ve bedenledi.

"Ormanda her ne yapıyorsan, iyi eğlenceler," diye mırıldandım geriye bıraktığı boşluğa. Gözlerim tekrar kestanenin kabuğuna bıçakla atılan çiziğe kaydı. Pişmesi için sert kabuğunu ikiye ayıran yaraya. Parmağımı kesiğin üzerinde dolaştırdım ve biraz da olsa büyüdüğümü hissettim.

Dikenli Teller ve Arta Kalanlar

Uykuyla uyanıklık arasında tatlı bir noktada yana doğru dönmeye çalıştım ama dönemedim. Tekrar denedim ama yine dönemedim. Barakanın kenarına çarptığımı düşünerek diğer tarafa dönmeyi denedim ama yine dönemedim. Kafam karışmıştı. Yavaşça gözlerimi açmaya koyuldum ve hâlâ günün aymadığını fark ettim. Gözlerimi biraz daha açtığımda önümde bir karartı görünce irkilerek çekildim ama ahşap duvara çarptım ve dirseğim kuvvetle sızladı. Acı ve şaşkınlıkla zihnim açılınca kendime geldim.

Kapı görevi gören açıklıktan içeriye hafif bir ışık sızıyordu ve karanlıklar içinde olan onun üzerine yansıyordu.

Ateş Lordu yanıma uzanmış, bir elini başının altına almış, zar zor sığdırdığı bacaklarını uzatmıştı. Dişlerinin arasında küçük bir ağaç parçasıyla oynuyordu.

"Ne işin var burada iblis!" diye yavaşça bağırarak onu itmeye koyuldum. Yerinden bir milim bile kımıldamadı. Sessizce kollarını öne doğru uzatıp doğruldu.

"Bu soruyu benim sana sormam gerekiyor," dedi karanlık bir tonla.

Doğruldum, elimle yüzümü ovuşturdum ve tamamen kendime gelmek için bekledim. Baştan savma bir şekilde etrafıma baktım, bildiğim yerdeydim.

"Duymadın mı?" diye mırıldandım. "Özel ders alıyorum."

Ve o dersleri bana kendin vereceğini söylemiştin.

İyice doğrulup bana doğru döndü. Barakanın tavanı ayağa kalkamayacağı kadar alçaktı. Dizlerini kendine çekip kaşlarını çattı.

"Neden krallığında, lordunun ve kıymetli halkının arasında değilsin?" Küçümsemesi bile yüzünün ekşimesine engel olmadı ki krallığımı küçümsemek onu neşelendiren şeylerin başında gelirdi.

"Gerçekten yeni mi haberin oldu?" Sesim hissettiğim kadar soğuk çıkmıştı.

"Ormanda dolaşırken yakınlarda rahatsız edici varlığını hissettim." Gıcık bir şekilde gülümsedi ve sonra hemen yeniden yüzü asıldı. "Haberim yoktu."

"Sen de geçerken şöyle bir uğrayıp Nova'nın harika zamanını katlanılmaz bir hale getireyim mi dedin?"

"Düzgün cevap ver, Nova."

"Cehaletim diyarın dört yanında alay konusu olunca inzivaya çekildim." Biraz önceki gıcık gülümsemesini taklit ettim. "Tayga bana yardımcı oluyor." Hafifçe esneyince elimle ağzımı kapattım.

"Bir Taygamız eksikti," diye dişlerinin arasından söylendi. "Arın buna nasıl izin verdi?"

Yine tepemin tasını attırmıştı.

"Ben. Kimseden. İzin. Falan. Almam!"

"Seni cezalandırıyor..." Fark ettiği gerçekle birlikte kaşlarını kaldırdı. Çünkü bariz bir şekilde Arın beni bunu yapmak zorunda bırakmıştı.

"Hiç başlama," dedim elimi ona doğru kaldırarak. "İkinizin arasında kum torbası gibi savrulmaktan sıkıldım. Bir derdiniz varsa bensiz çözün."

"Derdimiz sen olduğun için bu pek mümkün olmaz."

"Ne tuhaf değil mi? En son hatırladığımda ikiniz de bana epey öfkeliydiniz ve ikiniz de beni kapı dışarı ettiniz." Bazen onlar birbirine kavuşamıyormuş ben de aralarındaki en büyük engelmişim gibi hissediyordum.

"Ben seni asla kapı dışarı etmem," dedi altını çizerek.

"İmalı lafların ve şeytan tuzaklarınla kendimi berbat hissetmeme neden olursun. Doğru ya, nasıl unuturum."

"Saçmalama. Kalk, burada kalamazsın. Gidiyoruz." Başıyla hadi dercesine işaret etti.

"Sen gidiyorsun. Benim bir yere gittiğim yok. Daha vârisler ne yapmalı rehberini ve Elemental kullanma kılavuzunu yarılamadım bile." Hareket etme güdüsüyle üzerimdeki tozu silkeledim.

"Deli deli konuşma."

"Daren, beni yorma, lütfen. Seninle tartışacak enerjim yok. Uykumdan ne çaldığını bilmiyorsun bile." Zaten uyumak için toplamda dört saatim vardı.

"Hâlâ kendini ona kanıtlamak için çabalamana katlanamıyorum." Kime daha çok sinirli olduğunu kestirmek zordu. "Onu o delikten sen çıkardın, halkını sen uyandırdın. Şimdi seni içeriye almıyor ve sen de seni alması için uğraşıyorsun. Bundan daha iyisi olduğunu düşünüyordum."

Sanırım bana daha çok öfkeliydi.

Hâlâ yeterince öfkelenirse ağzından ateş püskürtebilir mi diye merak ediyordum.

"Evet," dedim yayvan bir şekilde. "Hepiniz bir şeyler düşünüyorsunuz. İlk hayal kırıklığın olmaz, eminim başa çıkarsın."

"Beni bu şekilde başından savma!" diye uyardı.

"Anlamıyor musun? Ben Su Vârisi'yim. Su Vârisi olmak istiyorum. Şimdi senin düzenbazlığın yüzünden yeniden seçilmem gerekiyor. Sen önemsememiş olabilirsin ama ben saygı duyulan bir vâris olmak istiyorum."

"Krallığından uzakta, köylülerin arasında mı vâris olmayı öğreneceksin?" En küstah tavrıyla tek kaşını kaldırdı.

"Şansımı deneyeceğim." Onlar ortada olmadığı zaman daha iyi iş çıkardığımı görmüştüm.

"En azından kendi kararın olduğuna emin ol," dedi hiddetle.

"Benim kararım."

En azından artık öyleydi. Onların yanında asıl öğrenmem gereken şeyleri öğrenemiyordum. Kafamı karıştırıyor ve sürekli beni manipüle etmeye çalışıyorlardı. Sadece kendime ve diyara odaklandığım zaman pek de fena bir vâris değildim.

"Öyle mi? Tanrıçalar sana Arın'ı yok edebilecek gücü verdi. Bu diyarda bu ayrıcalığa sahip olan tek kişi sensin. Ve Arın bunu biliyor. Ve Arın seni uzak tutuyor. Kendi değerinin farkında olmayan tek kişi

sensin. Krallığın değil." Aklını başına topla diyen bakışları günler sonra ilk kez midemde bir gerilim hissetmeme neden oldu.

"Saçmalama," dedim çabucak. "Arın öyle bir şey düşünmüyor. Ben de öyle bir şey yapmam. O bir lord olarak benim de vâris olduğumu hatırlamamı istiyor. Onunla hesaplaşacağım o ayrı bir konu."

"Vâris olduğunu ne zaman unuttun ki Nova?" Sesi sert ve otoriterdi.

"Daren, herkesin tarzı farklıdır. Senin yaklaşımın, Arın'ın yaklaşımı ve Sina'nın yaklaşımı. Sen onca zaman burnunun dibinde olan vârisini fark etmedin. Arın beni Tanrıçaların esiriyken ve bambaşka biriyken, izim ya da gücüm olmadan tanıdı. Benden kurtulmak istese orada kurtulurdu. Tıpkı senin gibi o da bana kızgın. Su Krallığı'nın bağlılığını ve sadakatini biliyorsun. Benim de onun kadar önemsediğimi bilmek istiyor. Ve tekrar ediyorum, yaklaşımını onaylamıyorum ve vakti geldiğinde bunun hesabını soracağım. Ama bu krallık meselesi." Beni nasıl çekiştirip durduklarının farkında değillerdi, beni korumak isterken aslında bana zarar vermeye başlamışlardı.

"Karışma diyorsun." Bariz bir şekilde bozularak yapay bir gülümsemeyle başını sallamaya başladı.

"En kötüsünü düşünme diyorum."

"Arın'ı senden daha uzun zamandır tanıyorum."

"Üzgünüm ama sen Su Krallığı'ndan değilsin. Onu tanıyabilirsin ama onu onun algılama şekliyle anlayamazsın." Dizlerimi altımda toplayıp ona doğru yanaştım. "Sen de kendi krallığını toplamalısın. Hava Krallığı'nı gördüm. Herkes duraksız hazırlanıyor. Ben de hazırlanmaya başladım. Ve sen de başlamalısın." Çekimser bir şekilde "Tabii, lord olmak istiyorsan," diye ekledim.

Benimle hiçbir şey paylaşmıyordu, ağzından cımbızla laf alıyordum ama benimle ilgili her şeye müdahale edebilmek istiyordu. Bana gram güveni yoktu ama ağzından çıkan her söze koşulsuz inanmamı ve ona göre hareket etmemi bekliyordu.

Ve bir de bana deli diyordu.

"Endişelenmene gerek yok Nova, Su Vârisi olmak istiyorsan olmaya devam edebilirsin. Seni yenebilecek tek kişiyle aynı takımdasınız."

Bana bunu söylediğine inanamadım.

"Bunun benimle ilgili olduğunu düşünerek aptallık etmişim. Belki de bu seninle ilgilidir. Belki de bu senin lord olmaktan korkmanla ilgilidir." Düşüncelerimin içine girmesine ve yeniden onları kördüğüme çevirmelerine izin vermeyecektim. Artık değil. Onların bana karşı bile kendi sınırları varsa artık benim zihnimin etrafında da dikenli teller örülüydü.

"Korkular hakkında hiçbir fikrin yok senin." Yüzünde hiçbir mimik oynamadı.

"Seninle konuşmayı özlüyorum Daren. Seninle vakit geçirebilmek istiyorum. Birlikte oynadığımızı sanıyordum ama sen benim arkamdan iş çevirdin. Sonra bağırıp çağırmaya başladın. Artık konuştuğumuz tek şeyin Arın olmasından sıkıldım. Arın benim lordum. Ben Su Krallığı'nın vârisiyim, bunu değiştiremem ve değiştirmek istemem."

Söylemekten hatta onunla aynı odadayken düşünmekten çekindiğim her şey dikenli tellerimin altından çıkıp gitti ve ben rahatladığımı fark ettim.

Uzun bir süre cevapsız kaldı. Sonra aramıza bana kendimi dünyanın en bencil insanıymışım gibi hissettiren bir duvar ördü.

"Sanırım kalanlarla yetinmem gerekecek," dedi. "Ama sonunda bana ne kalacak artık onu bilmiyorum."

Anlamadığı şuydu, Arın'a rest çekip ya da karşı çıkıp ya da her zaman yaptığım gibi dik başlılık edip içeriye girebilirdim. Ama sadece içeriye girebilirdim, onlardan biri olamazdım. Ve bu diyarda söz hakkına sahip olmak istiyorsam, içeriye girmekle kalmamalı onlardan biri olmalıydım. Onlardan biri olmadığım sürece birilerini affetmesi için Arın'a rica minnet etmeye devam edecektim. İntikamımı alamayacak, intikamımı almaları için bekleyecektim. Onlardan biri olmadığım sürece kendim savaş başlatamaz en fazla uğruna savaş başlatılan kişi olurdum. Benim kim olacağıma da nerede, kiminle duracağıma da karar verebilmem için önce Su Vârisi olmam gerekiyordu.

Gergin duran omuzlarımı indirdim ve alanın el verdiği ölçüde ona doğru yaklaştım. Ölçülü ve düşünceli şekilde önce kelimelerimi seçtim, gözlerine içtenlikle bakarak konuşmaya başladım.

"Ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum ama öğrenmeye çalışıyorum. Senin ikiz alevinim. Bunu biliyorum. Bununla ne yapmam gerekiyor bilmiyorum. Bildiğim tek şey ikimiz de diyarı ve kaderimizi bir düelloya bıraktık." Başımıza bunu biz açtık diye düşünerek omuz silktim. "Gelenler olduğunu kendin söyledin. Artık döndük, buradayız ve burada ne yapmamız gerekiyorsa onu yapmalıyız. İki krallıktan sorumlusun." Gözlerindeki ifade beni tereddüte düşürse de devam ettim. "Onlarla ilgilen Daren. Benim krallığımla ilgili meseleleri bırak ben halledeyim. Başka türlü öğrenemem. Ve senin de öğrenmen gereken ya da hatırlaman gereken şeyler var gibi duruyor."

Yine yüzükparmağının iç kısmını kaşımaya başladı. Gözleri kısa bir süreliğine etrafta dolaştı ama asıl söyleyeceği şeyi söylemekten vazgeçti. Yeniden bana baktığında sahici olmayan bir gülümsemeye hazırlanıyordu.

"Bu senin yolun." Dudak büktü. "Ya da yok oluşun."

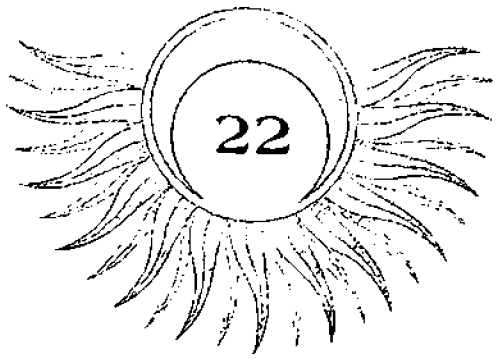
Gülümseyemedi ya da gülümsemek istemedi.

Bedenledi.

Uyumak için uzandım ve nasıl olduysa uyumayı başardım da. Gözlerimi açtığımda baraka her zamankinden daha büyük göründü gözüme. Tekrar kötü düşüncelere ya da kontrol edemediğim endişelere kapılmayacağım diye kendimi telkin edip işlere koyuldum.

Kendimi koyvermemek için çürümüş meyveleri ve çamurlu ayak izlerini düşündüm.

Yine de bütün gün çok kötü hissettim; onun çürük meyveleriymiş gibi.

Yeniden ve Bir Daha Asla

Bilgi faydalıdır ama öğrendiğime memnun olduğum yegâne şey *devam et* kelimelerinin gücü oldu. Devam etmek farkındalıktı. İyi hissettiğin zaman işleri yoluna koymak ya da yapman gerekenleri yapmak iş bile değildi. Önemli olan iyi hissetmediğin zamanlarda da işleri yoluna koymak ve yapman gerekenleri yapabilmekti. Asıl güç, iradeydi. İrade ise aklı kullanmanın en etkili yolu. Bunu anladığımda birden her şey kolaylaşmamıştı ama zamanla alışkanlık halini almıştı.

Günü selamlamak. Gündelik işlerde diğerlerine yardım etmek. Yiyecek toplamak. Avları temizlemek. Okumak, sıkıldığında da okumaya devam etmek. Sadece lezzetli olduğu için değil bedenine iyi gelen besinleri tüketmek. Koşmak. Koşmak. Daha fazla koşmak. Daha hızlı koşmak. Bedenini güçlendirmek ve dinç tutmak.

Vârislerin kılıç kullanması gerekmezdi ama ben neye ne zaman ihtiyacın olacağını bilemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden eğitimime savunma dersleri de eklemiştik. Kılıçlar oldukça ağır olur, bu yüzden onlardan birini elime almadan önce günlerce ağır tahıl çuvallarını taşımam gerekmişti. Onlardan birini sırtımda taşıyıp bırakmam gereken yere koyduğumda ve soluk soluğa doğrulduğumda ağaçların orada birinin beni izlediğini fark ettim. Ağaçların arkasındaydı ama saklanmıyordu.

Su Lordu asla saklanmazdı.

Bir şeyler değişmiş ve bir şeyler öğrenmiş olmalıyım çünkü onu gördüğümde öfkeli hissetmedim. Arkamı dönüp gitmek ve onu yok

saymak istemedim. Kendimi toparlayıp ona doğru yürüdüm, aramızda birkaç adımlık mesafe bıraktım ve hafifçe eğilip selam verdim.

Gülümsedi, gülümsemesine karşılık vermedim.

"Haftalar oldu," dedi. "Daha fazla uzak kalamadım."

Erim'e doğrudan hiç sormamıştım ama beni takip ettiğini biliyordum.

Kıymetli vârisini başıboş bırakmazdı.

"Nasılsın?" diye sordu ben sessiz kalınca.

"Kalıp konuşmak isterdim ama dersimin ortasındayım ve beni bekleyen birkaç çuval daha var." Başımı çevirip çuvallara baktım, günışığının kamaştırdığı gözlerimle yeniden ona döndüm.

"Bekleyebilirim." Anlayışla, ki İlahi Lord'un anlayışı bir lütuftu elbette, başını salladı.

"Barakaların oraya geçebilirsin," dedim. Madem kalmak istiyordu. "Herkes seni gördüğüne memnun olur ve bir şeyler ikram eder."

"Sen nasıl diyorsan."

Başımı sallayıp diğer çuvalları almak için ağaçların arasında kayboldum. Onu gördüklerindeki yüz ifadelerini kaçırmak istemezdim ama dersim bitmemişti ve birkaç hafta önce olsa ara verip sonra tamamlamakta ne yanlış olacağını düşünerek onun peşine takılırdım. Ama başarıyı sadece devamlılık ve disiplin getirirdi.

Yeni bir çuvalı birkaç gün önceye göre daha az zorlanarak sırtlandım. Kalın gövdeli ağaçların arasından giderken artık kimsenin dönüp bana bakmadığını fark ettim. Sadakatsizler her zaman nazik olurlardı ama onlar bile Su Vârisi'nin burada ne yaptığını anlamakta güçlük çekmişti. Özellikle aralarından bazıları... Masmavi gözleri olan bazıları.

"Bunlar senin için çok ağır değil mi?" Çuvalı alabilmek için eğildi, ağırlıktan kurtulunca zorlukla duruşumu dikleştirdim, omurgam rahatlayınca güçlü bir nefes aldım.

"Değil demek isterim ama epey ağırdı." Buraya kadar getirmeyi başarmıştım ama süper güçlere sahip alfin olmasam kesinlikle fıtık olmuştum.

İhram söylediğime gülünce benim de dudaklarım kıvrıldı. Onu daha önceden de tanıyordum. Erim, Yiğit ve Şafak ile ilk kez orman-

da karşılaştığımda, ki bu benim Sadakatsizlerle de ilk karşılaşmamdı, İhram da yanlarındaydı. Biz mağaralara gitmek için ayrıldığımızda İhram geride, köyde kalmıştı ve daha sonra o köy yamyamların saldırısına uğrayınca epey kayıp vermişlerdi. Tekrar karşılaşmak ikimiz için de beklenmedik olmuştu ama benim adıma iyi bir sürprizdi.

"İyi iş," diye göz kırptı. Memnuniyetle gülümsedim, nefesim kesildiği için elimle gidiyorum anlamında bir işaret yapıp dönüş yolunu yürümeye koyuldum.

Sıla ve Yiğit'i de burada görmeyi umuyordum ama Erim onların diğer grupla kaldığı ve çocuklara yardımcı olduklarından bahsetmişti. Krallıkların yardımı olmadan onların olduğu, diyarın doğu yakasından bu tarafa gelmek hiç kolay değildi ve Sadakatsizler krallıkların yardımını istemezdi.

Arın'ın yanına dönmeden önce bir kovaya biraz tılsım yaptım ve ağaçların arasında yıkandım. Barakama dönüp çalışırken giyindiğim pantolon ve tuniği çıkararak gündelik kıyafetlerden olan, kahverenginin tonlarında şeritlere ayrılmış pareoyu giyindim. Üzerime soluk mavi renkte, incecik kumaşı olan bir bluz giyinip, uzun iki ucunu sırtımda birleştirerek bağladım. Ormanın içinde giysiler her zaman küçük ve kolay parçalardan oluşuyordu. İlikleri ve ipleri sayesinde onları istediğiniz formda kullanabilirdiniz. İnsanlar böyle şeyleri plajlarda giyiniyordu ama burada kimse yadırgamazdı. Eski bir fırçayla saçlarımı düzelttim ve eskimiş bir pareodan yırttığım bir parçayı bandana olarak kullandım. Hâlâ sandaletlerim yoktu ve yalınayak dolaşmaya devam ediyordum ama buna alışmıştım, hatta artık ayakkabı giyebilir miyim emin değildim.

Daha önce orada olmadığını çok iyi bildiğim yeni su kuyusunun yanında birkaç köylü ile, ayakta bir sohbetin ortasındaydı. Varlığımı çok hızlı fark ediyor ve gözleri hemen beni buluyordu. Beni yeniden gördüğünde buz mavisi gözleri parladı ve solgun dudaklarında küçük bir gülümseme yeşerdi. Yanındakilerden müsaade istediğini duyacak kadar yaklaşmıştım. Elbette o ayrılmadı. Yanındakiler oradan uzaklaştı.

"Cömertçe davranmışsın." Durumumuzu daha da garipleştirmemek için söze ben başladım ve yeni su kuyusunu işaret ettim.

"Sana destek oldukları için krallığımızdan bir armağan."

İşte bana anlatılmaya çalışan buydu. Onlara, kendisi için nefes almak kadar kolay olan bir hediye vermişti ama öylesine vermemişti. Sebebi vardı ve buradaki herkes hem ona hem de sebebine minnet edecekti. Artık anlıyordum. Bu yüzden haftalardır burada olmama rağmen basit durumlar dışında gücümü öylece kullanmamıştım. Ama elbette ihtiyaç halinde, ihtiyaç kadarını karşılamaktan geri durmuyordum.

"Biraz yürüyelim mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim çabucak. Çünkü yürümek istemiyorum. Ve bu bir soru da olsa aslında yürüyelim dediğini biliyorum. Ve sadece o istediği için bir şeyler yapmıyorum.

Ve bir de... Tamam, yürüyüş Daren ve bana özel bir şeymiş gibi hissediyordum.

Ötede duran üst üste yığılmış odunlara geçtim ve ona da peşimden gelmek dışında bir seçenek bırakmadım. İlk etapta hep yaptığım gibi kütüklerin üzerine oturacaktım ama bu biraz çocukça olurdu. Kendime burun kıvırıp daha ilerideki oturaklara yürüdüm. Önce ben oturdum.

Bana yetişti, oturağa baktı, doğruyu söylemek gerekirse buraya hiç yakışmıyordu. Kaşlarını kaldırdı, özel dikim pelerinini koluyla geriye katladı ve yanıma oturdu.

Demek uzlaşmayı biliyorsun. Demek istediğin zaman ortada buluşabiliyorsun.

"Bana kırgınsın," dedi. O bana doğru dönük oturmuştu, her an kalkacakmış gibi oturağın kenarına. Ben ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırmış doğruca karşıya bakıyordum.

"Kırgın ve kızgındım ama üstesinden geldim," dedim dürüst bir şekilde. "Seni anlamak için her sabah ve her akşam uzun süren meditasyonlar yapmam gerekti."

Güldü.

"Başarılı olduğuna memnun oldum. Seni incitmek istemedim, Nova."

"İstedin ama sorun değil. Dediğim gibi, anlayabiliyorum. Ben de gerçek bir vâris olmak için çabalıyorum. Ama daha önce de çabalıyordum, sadece yöntemlerimiz ve evreni anlama şeklimiz farklı."

Önümüzden geçen birkaç kişi çekinmeden dönüp bakınca gülümsedim. Krallıklarda olsak hiç kimse dönüp bakmaya cüret edemezdi. Onlar geçene kadar sessiz kaldı.

"Önemsediklerimiz demek istiyorsun."

Arın ve Daren arasındaki temel fark şuydu. Arın gördüğüm en özgüvenli varlıktı. Şüphesi yoktu. Yanılgıları ya da hata payları yoktu. O bana doğrudan "Daren," demezdi. Bunu kendine hakaret olarak görürdü. O dolaylı yollardan karşısındakine yanlış ve hata yaptığını hissettirirdi. Bana karşı haksız değildi ama adil de değildi. Daren ise lafı dolandırmaz, doğrudan söylerdi ama çoğunlukla sır tutmayı tercih ederdi.

"Aslına bakarsan birbirimizin neleri ya da kimi önemsediği ikimizi de ilgilendirmez," dedim doğrudan.

"Önemsemen gereken şeyleri önemsediğin taktirde," diye ekledi ya da düzeltti.

"Ben krallığımı önemsedim Arın, benimle bunu tartışma, bir daha asla." Kaşlarımı çatarak yandan ona baktım.

"Kalbinde belki ama eylemlerin öyle göstermiyordu. Ben sana senin göremediklerini göstermeye çalışıyorum sadece. Ve görüyorum ki çok iyi gidiyorsun. Hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi." Muhtemelen yapabileceğinin en iyisini yaptı ve içten davrandı. Ondan yumuşak bir ifade ve samimi bir özür beklemiyordum.

"Oraya, kayalıklara zaten öğrenmek ve tanışmak ve ait olduğum yerde olmak için gelmiştim. Sen bana inanmadın. Benim oraya ait olduğumdan nasıl şüphe edersin?" En azından bu defa ben ona üstten bakmayı başardım.

"Şüphe eden sendin, Nova."

Dikenli tellerin altından geçmesine izin verme. İzin verme.

"Asla." Dudaklarımı gergince birbirine bastırdım.

"Kendine itiraf edemiyorsun çünkü bu zor. Çünkü kendine yakıştıramıyorsun. Daha da önemlisi kendine itiraf edersen gerçek olacağını biliyorsun. Aynı anda hem Ateş Krallığı'nın hem Su Krallığı'nın vârisi olamazsın. Daren başına açtığı her şeyden kendisi sorumlu. Ve buna seni de ortak ederek sadece bencillik ediyor."

Bacak bacak üzerine atarak, başını bu konu kapanmıştır dercesine diğer tarafa çevirdi.

"Bana Daren'i anlatmana ihtiyacım yok," diye uyardım. "Beni Daren'le ilgili uyarmana hiç gerek yok. Çünkü anlamadığını kabul ettim. Ama bunu kabul etmek benim için hâlâ kolay değil. Çünkü bana değer verdiğini söylüyorsun Arın, bana değer verirken onun buradaki payını nasıl yok sayarsın?" Sitemim ya da sözlerim yeniden bana bakmasına neden oldu.

"Daren olmasa ben burada olmazdım. Ben olmasaydım seni İlmek'ten çıkaracak biri olabilir miydi? Halkımızı uyandıracak? Bazı şeyleri Daren'e borçlu olduğunu unutabilirsin ya da önemsemeyebilirsin ama ben önemsiyorum ve unutmayacağım." İçim göğsüme bir şey batıyormuş gibi sıkıştı. "Benim için vazgeçtiklerini düşün!" dedim fısıldayarak. "Krallığı. Halkı. Karanlığa hapsoldu Arın, ışıktan mahrum kaldı. Kanatlarından! Kanatlarını kopardılar. Ne kadar acı çekmiştir." Dişlerim birbirine çarpınca nefes almak için durdum. "Sırf beni ele vermediği için kendi halkının saygısını kaybetti. Lord olmak istemediği için onu, onun yanında olmak istediğim için beni suçluyorsun. Ama anlamıyorsun. Bütün bunlardan ben sorumluyum, benim yüzümden oldu ve bunun vicdan azabıyla başa çıkamıyorum."

Parmaklarımı ıslanan kirpiklerimin üzerine bastırdım. Ağlamak istemiyordum. Gözyaşları dikenli tellerimin paslanmasına neden olurdu, telleri korumak zorundaydım.

"Lord ve vâris olarak ilk yükümlülüğümüz seçimlerimizdir. Daren bunu kendisi seçti." Uzanıp yatıştırıcı bir şekilde elimi tuttu. Temasının aramızdaki lord ve vâris bağının üzerinde yağmur gibi çiselediğini hissettim. Zihnim gardını alsa bile varlığım Arın tehlikeli değil diyordu.

"Ve bunun için ona minnet duymalısın." Elimi kurtardım ve bozuntuya vermemek için tekrar gözlerimi sildim.

"Amon öldükten sonra ki onu ölüme götüren şey Daren'e yaptıklarıydı. Oradaydın, biliyorsun." Anlayabilmem için her cümlesinde başını salladı. "Ve Amon öldükten sonra hem Ateş Halkını hem Toprak Halkını esir tutmak bizim hakkımızdı." Kaşlarını kaldırdı. Ateş ve Toprak Krallığı, Büyük Yıkım'da ilk saldıranlar olduğu için evet, savaş kanunlarına göre böyle yapmalıydı. "Daren'e borcumuzdan

dolayı ikisini de yapmadım. Onun halkı bizden birilerinin canını çok ama çok yaktığında Daren burada değildi dediğin için onları bağışladım." Geriye çekildi ve bu defa uyarı dolu şekilde gözlerini kıstı. "Daren yaptıkları için fazlasıyla karşılık ve bağışlanma aldı. Sonra hepimizin arkasından iş çevirdi. Lilith'i döndürmek akıllıca değildi Nova."

Dizimin birini kendime çekip ayağımı oturağa yasladım ve kollarımı dizimin etrafına sardım. Arzu ve hayal ettiğim gibi, Daren ortalığı karıştırmasa Arın'ı zapt edebilirdim ama Daren kasıtlı olarak Arın'ı kışkırtıyordu çünkü kelimenin tam anlamıyla sidik yarıştırıyorlardı.

"Tanrıçalardan kurtulmamızı sağladı ama," dedim. "Yeniden seçilmek senin için sorun değil, bunu biliyorum."

"Ona güvenememek bir sorun," dedi. "Her zaman oyunları olacak. O Ateş soyundan geliyor. Kanında bu var. Doğasında bu var. Onu istediğin bir şekle sokmak istiyorsun ama alevlerde bu olmaz Nova. Alevi su gibi bir kabın içine koyamazsın, söner." Sitemkâr bir şekilde başlasa da son kelimeler iç geçirmesine neden oldu.

"Doğruyu bulmasında yardımcı olabilirim," diye direttim. "Onu dışlamak yerine."

"Dediğim gibi." Ayağa kalktı. "Benim için önceliklerini önemsemen önemli. Kalan zamanında ne yapacağın senin inisiyatifinde."

Geriye bana ne kalacak artık bilmiyorum.

Ben de ayağa kalktım.

Yaklaştı, ellerini yüzümün iki yanına yasladı. "Burada başardıklarınla gurur duyuyorum. Hazırım dediğinde seninle tanışmak için sabırsızlanan onlarca kişi var ve o gün geldiğinde seni takdim etmek için sabırsızlanıyorum." Eğilip buz gibi bir his bırakan dudaklarını her zaman yaptığı gibi saçlarımın üzerine bastırdı.

"Teşekkür ederim."

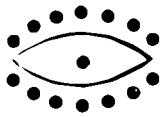
"İstediğin bir şey var mı?" diye sordu. Su Krallığı hiçbir zaman bir şeye ihtiyacın var mı demezdi, istediğin derdi ve istediklerini her zaman alırdı. Küçük kibir pırıltılarıydık.

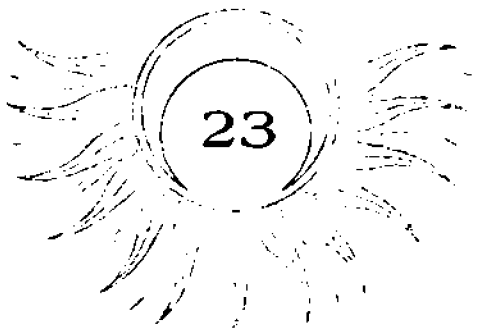
İlk önce başımı iki yana salladım. Sonra, "Bir şey var!" dedim parmağımı kaldırıp. "Lala! Lala'mı istiyorum." Somurtkan bir çocuk

gibi kaşlarımı çattım. O benim peri kızımdı ve benim yanımda olmamasını reddediyordum.

Bu onu güldürdü.

Bedenledi.

Sorgular ve Soluklanmalar

Vârisler kitabını karış karış kurcalamaya geri dönmüştüm. Sonay bana genel bilgilerin olduğu bir kitap seçmişti, kitap dört krallığın vârisinin yanı sıra gökyüzü ve yeryüzü vârisini de konu alıyordu.

Vârisler sihrin kendisiydi. Onları lordlardan ayıran yegâne özellik diyar tarafından krallıklar için, krallıkların ihtiyacına göre doğmalarıydı. Aileleri olmaz, yaratılış amaçları krallıklara hizmet etmektir. Lordlar krallıkların lideriyken vârisler krallıkların gerçek bir parçasıdır. Bu satırlar üzerine uzun uzun düşünmüştüm.

Toprak Krallığı, Lord Amon tarafından acımasızca ve korkuyla yönetiliyordu. Diyar onlara Ayzer gibi bir vâris vermişti. Çalışkan, bağlı, başkalarının ihtiyaçlarını umursayan ve kendi çıkarından çok krallığının çıkarını öne koyan. Bu da onu yaptıkları yüzünden suçlamamı kolaylaştırmıyordu. Çünkü sihrin kendisi bile Ayzer'in her ne yaptıysa bunu kendisi için değil, krallığı için doğru olduğunu düşündüğünden yaptığını söylüyordu. Okurken bir yandan dudağımdaki kurumuş kabukları koparmama neden olan buydu.

Hava Krallığı, Lord Sina tarafından güvenli sınırlar içinde yönetiliyordu. Daha önce sandığımın aksine, ayakta kalan tek krallık olmasının sebebi güçlü ve disiplinli olmaları değil, Sina'nın daha büyük adımlar atmaktan geri durmasıydı. İşler sarpa sardığında Hava Krallığı her zaman kurtulmanın bir yolunu bulur çünkü hiçbir zaman doğrudan bulaşmaz. Hiçbir zaman sorun çıkaran olmaz. Ama sorun çıkarmak her zaman kötü şeyler yapmak anlamına gelmez.

Hava Krallığı'nda eksik olan cesaret ve risk alma ihtiyacı onlara öne atılmaktan çekinmeyen Sonay'ı vermişti.

Ateş Krallığı en çetrefilli olanıydı. İlk olarak cehennem kraliçesinin kendi cemiyetini kurması ile birlikte krallık kendi içlerinde ikiye bölünmüştü. Ne ata ateş lordu olan Agah, ne kızı Vera ne de onun oğlu, sonraki dönem lord olan Evran... Liderler ödün vermemiş ve hiçbir fedakârlıkta bulunmamıştı. Ateş Krallığı'nda herkes alev alev yanıyordu. Herkes daha büyük bir yangının parçası olmak istiyordu. Bu yüzden diyar onlara Ariana gibi sevgi dolu, geride durmayı bilen ve fedakâr bir vâris vermişti.

Su Krallığı, İlahi Lord Arın tarafından yönetiliyordu. Krallığım hakkında söylentilerden fazlasını bilmediğim için yine içime kara bulutlar toplanmış ve diyarın beni neden bu krallığa verdiğine dair makul bir yanıt bulamamıştım. Onlar kadar çılgın olabileceğimi biliyordum. Ve Su Krallığı deyince delilikten sonra söylenen şey bağlılıklarıydı. Bu duraksamama neden oldu. Arın'ın beni suçladığı yegâne şey, bağlılığıma duyduğu şüphe, aslında benim Su Krallığı'nın vârisi olma sebebim olabilir miydi?

Vârislerin görevi krallıklarına hizmet etmekti. En önemlisi krallıktaki eksiği kapatmak, böylelikle krallık tüm gücüne ulaşır ve krallık çatısı altında yaşayan herkes bundan beslenir. Krallığın kendisi dahil. Lord ve vâris ne kadar bütün olursa güçleri o kadar artar. Lord ve vâris arasındaki dengesizlik ve zedelenen bağ krallığa verilebilecek en büyük zararlardandır.

Ama bir şey kaşlarımı çatmama neden oldu. Bardağımdan bir yudum koruk suyu içtim ve parmağımı sayfanın üzerinde gezdirerek okumaya devam ettim.

Vârisler krallıklar için doğduğundan özleri krallığın kendisidir. Enerjileri bununla doludur. Ve şüphe duyulamaz. Ama lordların bu enerjiyi kazanmaları gerekir. Krallığa ne kadar verirlerse o kadar alırlar. Ve bunu doğru şekilde başaranlar, vârise ya da krallığın taşına ihtiyaç duymazlar. Bu neredeyse imkânsızdır çünkü krallığın enerjisini alabilmek için gerçekten krallığın özünü hissetmek ve ona ait olmak hatta doğrudan o olmak gerekir. Aleve, suya, havaya ve toprağa dönüşmek. Ve onların temsil ettiği her şey olabilmek.

Yanlış düşünüp düşünmediğimi bilmiyordum ama Arın krallığın gücüne fazlasıyla sahipti. Onun su ile nasıl olduğunu görmüştüm. Onun nasıl okyanusa dönüştüğünü görmüştüm. Bir fırtınanın ortasındaki şiddetli dalgalar da, dalgaların çarptığı kayalıklar da, devrilen buzdağları da, yağmur bulutları ve fırtınanın kendisi Arın'dı.

Ve onu öldüğü o yerden ben çıkarmıştım. Bu nedenini anlamadığım bir korkuyla doldurdu içimi. Benim yokluğumda Arın, Su Krallığı'nın kendisine dönüşüyordu ve bunun olası sonuçları bu zamana kadar olan ve olmayan her şeyi kafamda tekrar tekrar döndürdü. Herkes beni onunla ilgili uyarmaya çalışırken gerçekten aptallık edip etmediğimi bilmiyordum.

Buz gibi bir ürpertiyle ayağa kalkıp küçük barakamda kitapları üst üste dizdiğim köşeye ilerledim. Sıralı ve yarım yamalak okumaya çalıştığım kitaplar arasında su uygarlığını anlatan kitabı buldum. Atlantis. Dizlerimin üzerine çöktüm ve sayfaları hızlı hızlı çevirdim.

Daha önce okuduğum kitaptaki bir bilgi zihnime hücum etti. Tanrıçalarla ilgili araştırma yapıyordum. Ve edindiğim bilgiler arasında diyara çekilen kalkanla ilgili bir şeyler vardı. Geldiğimden beri bir muamma olan kalkan. Elemental'e gelmeden önce duyduğumuz ve Ayzer'in kendini adadığı alfin efsanelerinde, kalkanın yüzyılda bir açılacağı anlatılıyordu. Ama Amon'un daha önce insan sınırlarına girdiğini biliyorduk. Ve Sina'nın anlattığı bazı şeyler de aklıma doldu. En başında Lord Nahu'nun yarattığı tufandan sonra dünya yeniden kurulmuştu. Ve Tanrıçalar insanlarla alfinler arasına bir kalkan çekmişti. Bu asırlar önceydi. Ama kafam daha çok karışmıştı şimdi. Arın'dan önce diyara babası hükmediyordu ve onun da isminin Nahu olduğunu duymuştum.

Uzanarak haneleri anlatan başka bir kitabı kendime çektim ve kitaba pek de kibar davranmadan sayfaları karıştırdım. Burada krallıkların yönetim sıralamaları açıklayıcı bir şekilde yazıyordu. Göz atmıştım ama detaylı bakmamıştım çünkü öğrenmem gereken çok şey vardı ve önceliğim krallığı daha önce kimlerin yönettiği değildi. Ama şimdi bu bilgi altın kadar değerli hale gelmişti.

Su Krallığı'nı bulup diğerlerine oranla daha kısa olan sıralama listesine baktım. Lord Nahu ile başlıyordu ve asırlar boyunca devam ediyordu. Bunda bir yanlışlık olabilir miydi? Parmağım satırların üzerinde hızlıca aşağıya doğru kaydı. Sayfayı çevirdim ve sıranın en sonuna gittim. Lord Arın'ı buldum ve hemen ondan öncesine baktım. Lord Nahu yazıyordu ama yanında iki rakamı duruyordu. Yanında kaç yıl hüküm sürdüğü, nasıl göründüğü, kiminle evli olduğu, kaç çocuğu olduğu gibi kişisel bilgiler de vardı ama daha fazlasını okumaya şu an ihtiyacım yoktu. Kitabı kapattım ve hızla nefes alarak düşünmeye koyuldum.

Diyardaki ilk zamanlarımda Sina bana Lord Nahu'nun insanlarla alfinler arasındaki kalkanı açıp diyara insanları da almak istediğinden bahsetmişti. Erim bana diyardaki insanların rastgele insanlar olmadığını anlatmıştı. İnsanların alfin efsanesini bilmesinin bir nedeni vardı, efsane olmamaları değil, aynı zamanda gerçekten bazı insan soylarının onları tanıdığı. Bu bir aile mirasıydı. İnsanlar bu konuda sırlarla doluydu. Diğer insanlara burada olanlardan ya da neden burada olduklarından bahsedemezlerdi. Kalkanlardan geçen insanlar vardı ama hiçbiri sıradan insanlar değil, seçilmiş insanlardı.

Ama biliyorduk ki Arın kalkanı tamamen kaldırmak istiyordu. Büyük Yıkım'dan önce de diyarı ziyaret etmesine izin verilen insan soyları vardı. Ama baktığım zaman onların ziyaret ettikleri tek bir krallık vardı. Su Krallığı. Ve Amon da bildiğim en büyük insan düşmanı olan lorddu. Arın ile temel anlaşmazlıklarının kaynağı da buydu. Peki Arın neden o kalkanı tamamen kaldırmak istiyordu?

Kaldırmak istiyor, çünkü Atlantis'in insanlarla bağlantısı olduğunu biliyordu. Babası da biliyordu. Arın, babasından kalma bir arayışı sürdürüyor. Ondan daha büyük bir arzuyla. Kalkan sadece insanlarla alfinler arasına çekilen bir sınır değil.

Kalkan, Atlantis ve Elemental arasında da bir sınır.

"Tanrım..." diye kendi kendime mırıldandım. Ve "Gökyüzü korusun," diye ekledim. Elimi göğsümden çıkmak istercesine şiddetle atan kalbimin üzerine bastırdım. Gözüm dalmıştı, boğazım kurumuştu. Dikenli tellerimi kontrol ettim ve bunun çamurlu ayak izleri olmadığına emin olmak istedim.

Ama diyara suyu geri getirmemişti.

Ama diyarda yeni bir krallık kurmamıştı.

Daren'in Lilith'i döndürmesine bu yüzden deliye dönmüştü. Rahatsız olduğu şey yeniden seçilmek ya da seçilmemek değildi.

Arın burada kalmayı düşünmüyordu. Yeni bir krallığa ihtiyacı yoktu. Arın kayıp su uygarlığına varmak istiyordu. Ve bütün bunlar aslında onun için sadece zaman kaybıydı.

"Nova," dedi Erim. "Sen iyi misin? Kül gibi olmuş suratın."

Neredeyse yerimden sıçradım. Kalbim çok ama çok hızlı atıyordu. Bir an buz gibi olduğumu hissettim.

"Bir terslik mi var?" diye sordu daha da kaygılanarak.

"Arın benim düşündüğüm kişi değil mi, Erim?" diye sordum çaresiz bir şekilde. "Arın neyin peşinde?"

Duruşu içgüdüsel bir şekilde dikleşti. Yüzü ciddileşti ve bakışları uyarılarla doldu. Hali beni daha da kaygılandırdı.

"Bir şey yaşanmadan yaşandığını varsaymayız," dedi. "Ve bir şey yapılmadan yapılmış saymayız."

"Lütfen," dedim. "Bilmecelerden daha fazlasına ihtiyacım var." Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. "Ben neyin parçası olacağım?"

"Sen Su Krallığı'nın parçasısın. Ve öyle de olmak zorundasın. Su Krallığı Arın'a ait değil. Aynı zamanda sana da ait." Bunu anladığıma emin olmak ister gibi işaretparmağını kaldırarak tane tane konuştu.

"Biraz önce okuduğum satırlar öyle demiyor," dedim kitabı işaret ederek. "O çok güçlü. Vârise ihtiyacı yok. O okyanusa dönüşmüş. Ölümden döndü. Ruhu atlattı, Erim. Su Krallığı'na ait olan her şey Arın'da beden bulmuş."

"Gerçekten öğreniyorsun," dedi.

"Evet, bana ihtiyacı olmadığını öğrendim." Ki bu vâris olmam konusundaki baskısına epey şaşırmama neden oldu. Ya kendine ait olanlara takıntısını hafife almıştım ya da bana verdiği değeri.

"Nova," dedi. "Epey yol almış olsan da hâlâ parçaları birleştirmediğinin farkında mısın?"

"İlk kez beni korkuttu," dedim kollarını etrafıma sararak. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. "Doğru düşünebildiğime bile emin

değilim. Artık neden Daren konusun..." Gözlerimi Erim'e çevirdim. Daha büyük bir korku üzerime hücum etti. Dehşete kapılmıştım.

"Benim gücüme ihtiyacı yok," diye fısıldadım. "Sadece gücümü başkasıyla paylaşmayacağımdan emin olmaya çalışıyor." Sona doğru sesim boşlukta kaybolan bir yankı gibi sessizleşti.

Daren'in diyara dönmeden önce, o deniz kenarında söylediği şey aklıma doldu. Onun gücünü kullanabildiğimi söylemişti. İkiz alev bağı. Ve eğer onun yanında olursam, gerçekten Daren'le olursam tıpkı lord ve vâris bağı gibi birbirimizin gücünden soluyabilecektik. Bu da Daren'i... Daren'i diyarın en güçlü lordu yapar. Her şeyi durdurabilecek kadar güçlü belki de.

"Şimdi anlıyor musun bu diyarda kimin yanında durduğunun ne kadar önem arz ettiğini? Burada duygusal bağ kuramazsın, Nova. Dostluk bağı da kuramazsın. Senin Hava Krallığı'nın dostu olman da onlara güç veriyor. Aynı şekilde onlar da sana destek olursa güçlerinden verir. Bütün yaşam formları enerjiden oluşur ama alfinler enerjiyle birlikte hareket eder. Doğar, yaşar ve sonra başka bir yaşam formuna karışır ya da yok olurlar. Lordlar ve Vârisler kim olduğuna dikkat etmeli." Omzumu sıvazlayarak bana bir bardak su uzattı.

Elimle istemediğimi söyledim ve kendimi yere bıraktım.

"Allak bullak oldum," diye mırıldandım. "Şok geçiriyorum şu an."

"Demek ki daha öğrenmen gereken şeyler var." Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece çok iyi gittiğin için bu defalık yardım ediyorum," dedi. Dik dik ona baktım. Gerçekten naguelim ve dostum olmasına rağmen bana gram faydası yoktu. Sonra kendime kızdım. Bana anlatmaya çalıştığı buydu ama ben hâlâ duygusal bağlara tutunuyordum.

"Hava Krallığı bu yüzden kapısını kapattı. Şu an çok güçlüler çünkü hiçbir lord ve vâris onların uyumuna sahip değil. Artık başka bir krallığın desteğine ihtiyaçları yok. Ve Daren bu yüzden Lilith'i geri getirdi. Ve bu yüzden Toprak Krallığı ile ittifak kurmaya çalışıyor. Arın yanlış bir şey yapmıyor, o da diğerleri gibi kendi krallığını kolluyor. Çok güçlü olabilir ama o satırları dikkatli oku, Arın'ın hâlâ

vârisine ihtiyacı var çünkü sen sıradan bir vâris değilsin. Tanrıçalar bile senin onların tarafında olmanı istedi." Kaşlarını kaldırdı.

"Daren, Lilith'i benim planım için getirmedi değil mi," diye kendi kendime söylendim. "Ona fikri veren ben de olsam onu kendi çıkarı için döndürdü. Tam da zamanında. Zekice. Hem Tanrıçalara karşı hem Arın'a karşı iyi hamle." Dizlerimi kendime çekip başımı avucumun içine aldım. Orada aylarca kalmıştık ve o Lilith'i döndürme konusunda pek istekli değildi. Ta ki sınırlar aşılana ve biz dönmek zorunda kalana dek.

"Herkes hamlesini yaptı ve herkes senin hamleni yapmanı bekliyor."

"Su Krallığı'nda olmak istiyorum. Ama Daren'e arkamı dönmek istemiyorum," diye itiraf ettim en çaresiz halimle.

"Beni iyi dinle," dedi fısıldayarak. Kimse yoktu ve kimsenin duyamayacağı kadar yüksekteydik ama ben kimdim ki onun gibi kadim birini sorgulayacaktım. "Sen Su Krallığı'nın vârisi olmak zorundasın," dedi. "Ama bundan daha önemlisi Daren'in Ateş Lordu olmak zorunda olması."

Gözlerim etrafta dolaştı ama sadece zaman kazanmaya çalışıyordum.

"Bu bir ipucu mu?"

"Bu düellolardan dört krallık da çıkmalı Nova. En önemlisi Ateş Krallığı. Ne olursa olsun Ateş Krallığı'nı Daren yönetmeli."

Başımı yorgunca arkaya yasladım.

"Ben de öyle düşünüyorum ama Daren ne düşünüyor anlamak çok güç. Bana olan öfkesi, Arın'a olan tahammülsüzlüğü ile mücadele edemiyorum. Diyarın ona tavrıyla ilgili konuşmuyorum bile. Daren usanmış durumda ve bu konuda hangimiz onu suçlamaya cüret edebiliriz? Bu diyarda herkes bir şeyler kaybetti ama kimse saygınlığını ve onurunu kaybetmedi. Arın döndüğünde hâlâ hayranları vardı. Sina savaşta darbe alsa da sevilip sayılmaya devam etti. Amon'un bile destekçileri var. Bana bile şimdi saygı duyuyorlar, en başında itip kaktıkları Su Vârisi'ne. Ama Daren... Dostları bile ona güvenmezken."

Ve o hiç kimseye güvenmezken ben nasıl gökyüzünü yere indirebilirdim?

"Sen ona güveniyorsun," dedi ve bu bir soru değildi. "Bunu ona da söyle."

"Bana güvenmiyor ki!" diye üzgün bir şekilde sitem ettim.

"Aklının almayacağı şiddette önemsiyor seni," diye araya girdi.

"Onunla ne olacağımızı bilmeden ona yaklaşmam şuursuzluk olacak," diye itiraf ettim. "Hem vâris olup hem nasıl onun yanında olabilirim bilmiyorum."

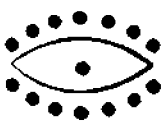
Tek dizinin üzerine çöktü ve usanmış bir şekilde başını salladı.

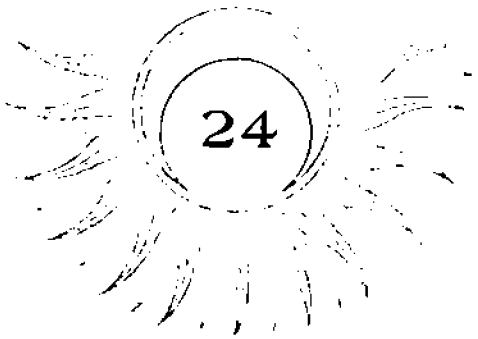
"Sadece bu seferlik," diye işaretparmağını kaldırarak ikaz etti. Hemen hevesle dizlerimin üzerinde ona doğru eğildim. Bana kadim sırlardan birini verecekti ve bu kıyamet alameti sayılabilirdi. Yasal olduğunu bile sanmıyordum.

"Bir şey olabilmeniz için önce lord ve vâris olabilmeniz gerekiyor."

Derin bir nefes aldım ve kaşlarımı çattım. Başka zaman olsa büyük ifşa bu mu diye alay ederdim ama gerçekten öğreniyor olmalıydım çünkü ne demek istediğini anladığımı düşünüyordum.

Sanırım artık ikiz alev kutusunu açmanın vakti gelmişti.

Özlemler ve Özlenenler

Erim bütün gün canımı çıkardıktan sonra ertesi gün izinli olduğumu söyledi. Buna gerek olmadığını söylesem de. Çünkü epey yol almıştım ve bir an önce tamamlayıp krallığıma dönmek istiyordum; bazen durmanın da hareket etmek kadar önemli olduğundan bahsetmişti. Üzerine yarın canım ne isterse onu yapacağıma dair benden büyülü bir söz almıştı. Bütün gün hiçbir şey yapmadan yatmak da buna dahildi ve en cazip fikir de buydu.

Kaslarımı esneterek başımı zemine yasladım. Samanların üzerinde uyumaya da çıplak ayakla dolaşmaya alıştığım kadar alışmıştım ama bu hâlâ rahatsız hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Uykuya dalmak üzereyken kolum da kaşınıp durmaya başladı. Birkaç kez kolumu savurdum ama bunun sadece ormanın zararsız sinekleri olmadığını elimi koluma götürünce anladım. Parmaklarıma yumuşak bir doku temas edince iğrenerek doğruldum.

Yerde birkaç tane ağaç kurdu dolaşıyordu ve iki tanesi de sülük gibi koluma yapışmıştı. Neredeyse çığlık atarak onları yere attım ve kaçabildiğim kadar kenara kaçtım. Ama sonra bunun da nafile bir çaba olduğunu şu an her yerde olabileceklerini fark edip kendimi bir hışımla merdivene oradan da aşağıya attım. Son basamaktan neredeyse düşmüştüm ama umursamadan kollarımı, bacaklarımı ve el yordamıyla sırtımla saçlarımı kontrol ettim. Fena halde huylanmıştım ve emin olabilmek için yerimde birkaç kez zıpladım ama üzerimden bir şey düşmeyince durulduum.

Canlılara ve hayvanlara saygım sonsuzdu ama bu üzerimde yaşamalarını isteyeceğim anlamına gelmezdi. Huylu bir şekilde silkin-

dim. Ağaç evde yaşarsam olacağım buydu. Koskoca Su Krallığı'nın vârisinin düştüğü haller akıl alır gibi değildi.

Hayır, Nova. Öyle düşünmek yok. Mütevazı bir yaşam ve sahip olduğunun kıymetini bilmeye ne oldu?

Kurtçuklar oldu, kurtçuklar. Kımıl kımıl. Yumuşak yumuşak. Iyy!

Hava karardığı için yeniden oraya çıkmam mümkün değildi, tam anlamıyla görüş yoktu. Ve bu saatte, herkes barakasına çekilmişken kimseye kurtçukları şikayet edemezdim, ayıplanmak istemiyordum. Erim her gece olduğu gibi ormanda kaplan siluetiyle dolanıyordu. Son tavırlarından sonra Sonay ve Sina'nın yanına gidemezdim. Resmen kimsesiz kalmıştım. Dudağımı sarkıtmamak için kendimi zor tutup etrafıma bakındım.

Sadece bir an aklımdan geçirdim ve bu kadar hızlı olmasına inanamadım. Birkaç gündür en doğru şekilde yapabilmem ve ustalaşmam için bedenleme üzerinde çalışıyorduk. Bu yüzden çok pratik yapıyordum ki hâlâ doğru düzgün yapamıyordum ama aklımdan sadece bir saniye Daren'i geçirerek Ateş Sarayı'na gelebildiğime inanmıyordum!

Hem de doğrudan içeriye. Bu hiç de mantıklı değildi.

Pekâlâ, mantıklıydı.

Ana salona giden koridorda, kapı eşiğine yakın bir yerdeydim. Demek ki Daren buradaydı. Birkaç adım atıp sesleri duyunca durdum. Hemen ortaya çıkmadan önce duvara yaslanarak dinlemeye koyuldum. Onunla en son barakada yanıma geldiğinde konuşmuştuk ve pek iyi gitmemişti. Beni görünce nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve başkasının yanında durumu daha da kötüleştirmek istemezdim.

"Toprak Krallığı savunması güçlü, Ayzer'le yeniden görüşmek isteyebilirsin."

"Bu onları da korumak anlamına gelir," dedi Daren.

"Öyle," dedi Şafak. "Ama Ateş Sarayı'nı da korumak anlamına gelir. En zayıf halkanın burası olduğunu biliyorsun."

"Öyle demezdim. Halkı olmasa da bu sarayın hâlâ kendini koruyacak yaratıkları var."

"Bir ordu mu yoksa yaratıklar mı?" Şafak teraziye koymuştu ve "Ordu!" diye seçimini yaptı.

"Çengeller'i çağırmama ne dersin?" Daren bunu alaycı bir şekilde sordu.

"Sen bilirsin ama beni yamyamlarla uğraştırma. Gerçek askerlere önderlik etmeyi yeğlerim."

"Toprak Sarayı'na haber götür, bizzat sen git. Yarın akşam lordlarının ziyarete geleceğini söyle."

"Lordlarının?" diye sorgular bir şekilde tekrar etti Şafak.

Daren'den bir cevap gelmedi belki gülmüş belki de omuz silkmişti. Bir şekilde hepsi üzerine oturuyordu.

"O halde gidiyorum," dedi Şafak. "Lordum," diye selamladı. Alaycı değildi. Daren yine cevap vermedi, en azından ben duymadım. İkisinin arasının düzeldiğine sevinmiştim. Son olaylardan, Daren'in sözünü çiğneyip yeraltı tünellerinde uğradığımız yenilgiden sonra Şafak ile doğru düzgün konuşma şansım olmamıştı. Başına gelenlerden dolayı beni suçlamadığını umuyordum. Onu kollamak için elimden gelenin fazlasını yapmıştım.

"Sarayıma meraklı bir suyılanı girerse bundan haberim olur."

Düşüncelerimden sıyrılıp sözlerine kulak kesildim ve gözlerimi kıstım. Ortaya çıkmamıştı, gerçekten sarayın her yerinde gözleri mi vardı acaba? Bir çift alev mavisi göz arayarak etrafıma baktım ama sonra içeriye girdim.

"İşiniz bitene kadar şöyle sessizce kenarda bekleyeyim dedim." Yüzüme bir gülümseme yerleştirip dikkatli adımlarla yürüyordum. Gerçekten kımıldamamıştı, masanın yanında duruyor ve masanın üzerine eğilmiş hâlâ incelediği her ne ise ona bakıyordu. Bir saniyeliğine gözleri bana döndü ve pek ikna edici olmadığımı anlamamı sağladı.

"Sinsi."

"Ağzından bal damlıyor yine." Rahatlamıştım. En azından öfkeli bir karşılama değildi. Yeniden başını incelediği her ne ise ona eğse de bununla yaşayabilirdim.

"Casusluk mu yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni özledim Darenciğim." Kirpiklerimi kırpıştırarak ona doğru yürüdüm.

"Cehennemde yalan söyleyenlere ne yaptığımızı biliyor musun?"

"Ne yapıyorsunuz?"

Bilmek istemeyeceğimi anlamamı sağlayacak şekilde dik dik bana baktı.

"Kurtçuklar vardı Daren." İşaretparmağımı kaldırıp eğip bükerek onların kıvrılışını taklit etmeye çalıştım. "Böyle böyle, kımıl kımıl. Beni yiyecekler diye ödüm koptu."

"Ve buraya mı geldin?" Başını kaldırmadan göz ucuyla ve şüpheyle belki de imayla baktı.

"Cehennem yargılamaz dedim. İzin ver de şu zavallı bedenim yumuşak bir yatak yüzü görsün." Ellerimle baştan aşağı kendimi işaret ettim.

"Yasak olduğunu biliyorsun."

Şu an krallıkların hepsi kendine çekilmişti ve giriş çıkışlar özel izin olmadığı sürece kapalıydı. Şeytanın takacağını düşünmediğim resmi prosedürler işte... Ama hakkı vardı, benim burada olmam da hiç hoş karşılanmazdı. Lordların ve vârislerin şu an krallıklarında olmaları gerekiyordu. Ama ben zaten dışarıdaydım o yüzden sayılmazdı ki.

"Cehennem Lordu yasakları kuralları dinler miymiş hiç?" Gözlerimi kırpıştırıp alttan alttan ona baktım.

"Odaların yerini biliyorsun." Bir anlığına bana bakıp yeniden işine döndü. "Şimdi git başımdan." Kalçasını masanın kenarına yaslayıp daha dikkatli bir şekilde önündeki parşömeni seyre daldı.

"Darenciğim!" dedim. "Hiç de kıyamaz bana. Milenyumlar boyunca böyle tatlı alev gelmez bir daha." Umarım bunu da Arın'ı kışkırtmak için kullanmazdı.

"Kimseye söylemem," dedi. "Tamam..."

"Darenciğim! Nasıl da akıllı!" Biraz daha yaklaşır gibi oldum ama geri püskürtüldüm.

"Kaybol."

"Gidiyorum. Tabii sen meşgul görünüyorsun." Kımıldamadan parmak uçlarımda yükselip neye öyle dikkat kesildiğine bakmaya çalıştım ama üzerini kapattı.

"Öyle," dedi başıyla kapıyı işaret ederek.

"Yardım edeyim mi?"

"İstemez."

"Yemek yedin mi?"

"Aç değilim."

"Ben de yemedim."

"Mutfağın yolunu biliyorsun."

"Kalsın," dedim gözlerimi kısarak. "İştahım kaçtı birden." Alaycı bir yorum bekledim ama gelmedi. Canım sıkılmıştı. Belli ki hâlâ bana karşı öfkesi bir ateş kadar harlıydı. Salondan çıkmak için yürümeye koyuldum.

"Nova," dedi. Hemen hevesle döndüm. "Ayaklarını yıka yoksa sarayı sana temizletirim."

Çıplak ayaklarımın zeminde bıraktığı izlere baktım. Koridordan neredeyse masaya kadar uzanıyordu ve doğru düzgün başını kaldırmasa bile iblis dikkatinden hiçbir şey kaçmıyordu.

"İyi!" dedim saçlarımı savurarak.

Merdivenleri çıkarken *çamurlu ayaklarımla onun sarayında dolaştığımı fark ettim...*

Daha önce kaldığım odaya gittim ve buranın hâlâ aynı kalmasına şaşkınlıkla baktım. Hâlâ benden kalan kıyafetler vardı. Hatta masanın üzerinde bana ait tokalar ve kullandığım diğer her şey. Bu yüzümde bir gülümsemeye neden olduğu kadar içimi de burktu. Bugün toz toprağın içinde çalıştığım için yatmadan önce banyo yapmıştım. Üzerimde küçük parçalı Sadakatsiz giysileri vardı ve bu diyarda giydiğim en rahat şeyler olduğu için üzerimi değiştirme gereği duymadım. Ama tıpış tıpış ayaklarımı yıkadım çünkü Daren sizi bir konuda uyardığında onu dinlemelisiniz, her zaman o kadar şakacı olmuyordu.

Kendimi yatağa atıp günler, hatta haftalar sonra yumuşak bir zeminde yatmanın nasıl hissettirdiğini anımsadım. Yumuşacıktı. Sıcacıktı. İçine gömülüyordum. Ellerimi yanağımın altına alıp anne karnındaki gibi yıllarca uyumak istiyordum.

Yüzüme bile bakmamıştı.

Doğru düzgün yüzüme bakmamıştı.

Derin bir iç çektim.

Buraya gerçekten uyuyacak bir yer için geldiğimi mi sanmıştı? Pekâlâ ormanda da uyuyabilirdim. Ya da uyumazdım olur biterdi.

Onu görmek için gelmiştim. Gerçekten onunla zaman geçirmeyi özlediğim için gelmiştim. Mutsuz bir şekilde yatakta doğruldum. Belki de gitsem iyi olacaktı. Varlığımla yine ona emrivaki yapıyor ve yine onu zor durumda bırakıyordum. Onunla yapmadığım zaman yaramazlık yapmak o kadar da eğlenceli değildi. Burada kaldığım duyulursa yine onu suçlayacaklardı.

Gideceğimi haber verse miydim? O zaman ilgi çekmeye çalışıyor gibi görünebilirdim. İlgisini çekmek istiyordum ama bu şekilde değil. Özellikle de gerçekten çalışırken onu rahatsız etmek içimden gelmezdi. Ama habersizce gitmek de gerçekten buraya uyumak için gelmişim ve uyuyup gitmişim gibi görünürdü. Düşün Nova... Hım, Erim'in bana seslendiğini bu yüzden geri döndüğümü söyleyebilirdim. Hem onu zor durumda bırakmazdım hem de mantıklıydı. En azından günler sonra yüzünü görmüştüm ve iyi görünüyordu. Hep iyi görünüyordu. Ve sandığım gibi dağıtmamıştı. Gerçekten krallıkla ilgileniyordu. Hem de ikisiyle birlikte. Ayzer'le görüşecek olması suratımı ekşitmeme neden olsa da.

Yumuşacık yatakla vedalaşıp doğruldum, kapıyı açtım ve çıkmak üzereyken yerde gördüğüm tepsi beni durdurdu.

Daren...

En sevdiğim zeytinli çörek, peynir ve o leziz cehennem şarabı. Bir kadehcik de olsa.

Daren... Daren...

Tepsiyi elime alıp masanın üzerine bıraktım. Aynadan görmesem de kocaman sırıttığımı biliyordum. Kadehten bir yudum alıp keyfini sürdüm. Çörekten bir ısırık alıp bir de yüz buldum ve yeniden odadan çıktım. Onun odasının kapısını birkaç kez çaldım sonra dirseğimle kapıyı açtım ve öylece içeri girdim.

"Daren," diye seslendim. "Burada mısın?" Belli ki değildi. Başımı uzattım ama banyodan da ses gelmiyordu. Hâlâ aşağıdaydı anlaşılan.

Çıkmak üzereyken bir şey beni durdurdu. İçeriye, geniş yatağın sağ tarafına vuran kuvvetli bir ışık. Ateş Krallığı gece gündüz karanlık içindeydi. Bu saraya güneş doğmuyordu. Daren hayalbazlığı ile burada kaldığım süre boyunca bana günışığını ve yıldızları göstermiş olsa da gerçeğini biliyordum. Ve o bu gerçeği yaşayan tek kişiy-

di. Bu yüzden kaşlarımı çatarak o ışığa baktım. Odasının yukarıya doğru eğimli bir terası vardı, oraya çıktığımda onu gördüm.

Gökyüzünde tek başına parlayan bir yıldız. Daha önce buraya çok kez gelmiştim ama ilk kez böyle parlak bir şekilde bu yıldızı görebiliyordum. Sanki elimi uzatsam tutabilecekmişim gibi.

Terasa çıkıp, kenara yaslanarak çörekten bir ısırık daha aldım. Acaba... diye düşündüm. Bu o yıldız olabilir miydi? Bu da bir aldatmaca olabilir miydi? Bu görüntüyü yaratmış olabilir miydi? Daren'in hayalbaz yetileri sınırların ötesindeydi. Bir görüntü yaratırsa herkes onu görürdü ve o kaybedene kadar görüntü orada kalırdı. Zihinsel kuklacılığı fiziksel olarak da var oluyordu. Beni yandığıma inandırdığı zaman bu, bütün görünüşüme ve bedenime yansımıştı. Bu yüzden onun sakladıklarından hep daha çok korkuyordum. Ama bu yıldız korkularımın en büyüğüne dayanıyor, sadece düşünmek bile kalbimi paramparça ediyordu. Yüzyıl boyunca beklemek. Ben orada uyurken onun o yüzyılı nasıl geçirdiğini düşünmek...

Çöreğimden bir ısırık daha aldım. Havayı içime çektim.

Buradan aşağı mı süzülüyordu hâlâ kanatlarına sahipken diye merak ettim. Göğe doğru uçmak için mi bu terasın eğimi yukarıya doğru diye merak ettim. Burada kaç zaman oturup sadece bir yıldızla yaşadı diye merak ettim. Ona neler anlattı, neler haykırdı. Nasıl kızdı, nasıl özledi. Çöreğim ve şarabım bitene kadar orada durdum. Yeniden içeriye döndüğümde o ışığın oraya vurmasının tesadüf olmayacağı geldi aklıma. Bir spot lambası gibi doğrudan yatağın sağ köşesine yansıyordu.

Kendimi tutamadan oraya yürüdüm, yatağın o kısmına, ışığın yansımasına oturdum. Birden gözümde sol tarafta yatan Gece Yarısı Lordu'nun silueti belirdi. Başımı arkaya çevirip yeniden yıldıza baktım. Oraya uzanıyordu ve o ışığı seyrediyordu. Oraya uzanıyordu ve yatağın diğer tarafına o ışık yansıyordu. Gözlerim sulandı. Yıllarca o ışıkla uykuya dalmıştı. Onunla birlikte uyumuştu...

Sanki karşımda o varmış gibi yatağa uzandım. Yıldızı ışığı artık tamamen üzerimdeydi ama ben diğer tarafa dönüp onu arkamda bırakmıştım. Şimdi ben sanki Daren oradaymış gibi, karanlığa ba-

kıyordum. İçgüdüsel bir şekilde elimi uzattım. Yaşlar sızmasın diye gözlerimi kapattım. Bu kadar büyük bir his mümkün müydü? Ona isim bile veremiyordum. Bu sevgiden de aşktan da üstün hale gelmişti şimdi gözümde.

Bu hiçliğe sarılmak, sadece bir düşü sarıp sarmalamaktı...

Ne uzun bir bekleyiş.

Parmaklarımın üzerindeki hafif dokunuşla uyuyakaldığımı fark ettim. Gözlerimi araladım. Çok zaman geçmediğini hissettim. Ayılmak için gözlerimi birkaç kez daha kırpmam gerekti. Hayal mi görüyorum diye düşündüm. En son onu burada düşlediğimi biliyordum. Ama şimdi orada, onu tam da hayal ettiğim yerde uzanmış ve bana dönmüştü. Parmakları avucumun içinde hayalet çizgilerle dolanıyordu. Ve ikimiz de karanlıktaydık.

"Nerede?" diye fısıldadım. Onu göremiyordum, kokusunu ve varlığını biliyordum sadece.

"Kim nerede?"

"Yıldız ışığı." Artık burada değildi, bir anlığına ben mi hayal ettim diye şüpheye düştüm. Aslında hiç burada değil miydi?

Hafifçe yanağıma dokundu. "Burada işte."

Elini yakaladım, parmaklarımın arasına aldım.

"Yüzünü görmek istiyorum," diye fısıldadım. Parmaklarıma kenetlenen parmakları daima olduğu gibi sıcacıktı.

İçerisi görünmez alevlerle hafifçe ışıldadı. Çakmak çakmak gözleri şimdi gökyüzü gibi karşıma dizilmişti. Gülümseyerek, elimi yanağının üzerine bastırdım.

"Yalan söylemiyordum," dedim. "Gerçekten seni özledim."

"Biliyorum." Derin bir şekilde nefesini verdi.

Aramızda şu an çok uzak görünen mesafeyi kapatmak için ona doğru kaydım. Parmaklarım yüzünden çenesine doğru indi. "Sana çıkıştığım için özür dilerim," dedim. "Ben sadece nasıl başa çıkacağımı bilemedim ve siz..." Durdum. "Önemi yok," diye başımı salladım. "Burada, bunları konuşmayalım."

"Anlaşmaya başlıyoruz." Yorgunca gözlerini kapatır gibi oldu.

Gülümsedim. Burada konuşmak isteyeceği tek şey Arın'dı. Ve benimki de öyleydi.

"Yemek için teşekkür etmeye ve gideceğimi söylemeye gelmiştim ama burada değildin." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yemek için teşekkür ederim."

"Önemli değil, Nova," dedi.

"Şimdi gitmek istemiyorum ama başına biraz daha bela olmak istemiyorum. Sadece seni görmek istediğim için geldim." Cevap vermedi. Hiçbir şey söylemiyordu ve yüzünden de hiçbir şey anlaşılmıyordu. Sadece dikkatlice, çok dikkatlice bana bakıyordu. "Gideyim mi?" diye sordum.

"Kımıl kımıl kurtçuklar yalan mıydı?" Gülümser gibi oldu ama daha çok gülümsemeye göz kırpar gibiydi.

"Yalan değildi, güzel bir bahaneydi."

"Beni görmek için bahanelere mi ihtiyacın var?" Gülümseme bir atın üzerinde dörtnala hızla uzaklaşmaya başladı.

"Bahaneleri seni görmek için değil, seni görmemek için kullanıyorum." Başımı yana yatırdım. "Bugün ders çalışmalıyım yanına gidemem. Eminim orada işleri vardır o yüzden uğramıyor. Savaşın ortasındayız şu an kafama eseni yapamam. Başında çok iş var artık her gün onu göremem. Ve sonra o kurtçuklar ortaya çıktı ve birden gidecek hiçbir yerim olmadığına kendimi ikna ettim."

Nihayet dudakları kıvrıldı. Beni iyice kendine doğru çekti, kollarını etrafıma doladı.

"Senin her zaman gidecek bir yerin var."

Kollarımı sıkıca ona dolayıp başımı boynuna gömdüm ve rahatlayarak derin bir nefes aldım. Çok özel kokuyordu. Güzelden öteydi. Sıcacıktı. Dudaklarımı hafifçe boynuna bastırdım. İç çekti ve "Uslu dur," dedi. "Bütün diyarı buraya toplamak istemeyiz."

Doğru ya... Bu diyar, bu diyar ve lordlar ve vârisleri, bu diyar ve enerjiler...

"Affedersin..." Mutsuz bir şekilde hafifçe geriye çekildim ama kollarımız birbirine dolanmış şekilde durdu.

"İnzivan nasıl gidiyor?" Parmakları saçlarımı yüzümden çekti.

"Vâris olmayı öğrendim,". dedim.

"Bak sen, nasıl olunuyormuş?" Daha güçlü ve keyifli çıkan sesi benim de keyiflenmeme neden oldu.

"Çok basit." Yatağın izin verdiği ölçüde omuz silktim. "Tek yapmam gereken Nova olmamak."

Kıkırdadı ve beni birkaç saniyeliğine bir sihir bulutunun içine çekti. Benden uzak durduğu anlardan nefret ettiğimi fark ettim.

"Yani şimdi seni öpersem bundan bütün diyarın haberi mi olacak?" Gözlerimi arsız bir şekilde dudaklarına kaydırdım.

"Bu diyardan uzaktayken benden faydalanmalıydın." Parmağıyla çenemi yukarıya doğru itti.

Güldüm.

"Bence o zaman ikimiz de buraya dönmek konusunda pek hevesli olmazdık."

"Ben değildim zaten. İsteyen sendin."

"Aklın burada değilmiş gibi davranma çünkü Ateş Sarayı değilim ama bu yalanın kokusunu ben bile alırım." Pekâlâ o da burayı aklından çıkaramıyordu, neden bunu itiraf etmediğini bir türlü anlamıyordum. Neden krallıkları önemsemiyormuş gibi davranıyordu ki?

"Aklımın nerede olduğuyla ilgili değil, neyi geride bırakabileceğimle ilgili."

"Yemeklerden nefret ettin," diye hatırlattım.

"Vazgeçilebilir." Düşünceli bir şekilde dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"İçkilerin yüzüne bakmadın."

"Katlanılır."

"Hiç şansın olmadı Daren, bu diyarda hiç şansın olmadı." Beni içinde saklıyordu, on yıllardır orada yaşatıyordu ama içini bana biraz olsun açmıyordu. Kapının eşiğinden bakmaya bile razıydım ama o kapıyı çarpıp çıkacağımdan o kadar emindi ki yaklaştırmıyordu.

"Sana daha önce anlatmıştım, ben şeytanın tarafını tutuyorum çünkü cennete inanmıyorum. İmtihanlardan sonra verilen ödüllere inanmıyorum. Yolun sonundaki zaferlere de öyle. Bu yaşanılanları silip atmaz. Ben doğduğumda o şansı kaybettim ve peşine düşmeyeceğim." Saçının ucunu parmağının etrafında kıvırıyordu ve gözlerime bakmayı reddediyordu.

"Bu çok karamsar bir bakış açısı," dedim. "Cehennem Lordu için bile."

"Gerçekçi." Kısa bir bakış attı.

"Set çekilmiş düşünceler ama burada bunlardan da bahsetmeyeceğiz."

"Kapmaya başladın sen," dedi memnuniyetle. Daren ciddi suları pek sevmiyordu çünkü o suların dibinde onu bekleyen çok yara vardı.

"Gel," dedim kollarımı açıp. "Birazcık sarılayım sana." Dudağı yukarı doğru kıvrıldı ama başımı boynuna doğru yasladı. Kollarımı etrafına sardım ve bir gece olsun ona iyi gelmeyi umdum. Bir geceliğine de olsa şifa olmayı. Parmaklarım sakinleştirmek istercesine ensesindeki saçlarını okşamaya koyuldu. Çünkü buna her zaman ihtiyacı vardı.

Kolunu belime sardı ve sıcacık, sadece ona özgü o his tarafından tüm bedenim sarmalandı. Yanaklarımda tatlı bir karıncalanma yaratıyordu ve çok güzel bir içki içmişim gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Nova," diye fısıldadı uzun dakikalar sonra.

"Hım?"

"Sabah öylece ortadan kaybolma tamam mı? Gittiğini göreyim." Belimdeki elini biraz daha sıktı, burnu tenime sürtündü ve iyice içim gıdıklandı.

"Size veda etmeden gitmem Lordum," diye gülümsedim. "Ama neden?" Kafam karışmıştı.

"Bunun da zihnimin oyunlarından biri olduğunu sanmak istemiyorum," dedi.

"Ne tür oyunlar?" diye fısıldadım karanlıkta kaşlarımı çatarak.

"Seninle başlayan ama hep sensiz biten oyunlar."

Parmaklarım bir anlığına durdu sonra yeniden saçlarının arasında dolaşmaya devam etti.

"Seni yalnız bırakmayacağım Daren," dedim. "Sensiz hayatımın nasıl olacağını hayal dahi edemiyorum." Bir his damağımda sözlerinden daha acı bir tat bırakmıştı. Onunla, kıyı evinde ilk kez birlikte uyuduğumuz gece gibi. Onunla olmak bir sürü şeye meydan okumayı gerektiriyordu ve ona dokunurken her şeye meydan okuyabilirim diye düşünüyordum.

"Tutamayacağın sözler verme."

"Bana hiç güvenin yok değil mi?"

Sessiz kaldı.

"Sana bir sır vereyim mi?" diye sordum yavaşça. "Yokluğuma o kadar alışkınsın ki varlığımı kabul edemiyorsun." Elimi yüzüne yaslayıp onu kendimden uzaklaştırdım, sadece yüzüne yaklaşabilmek için. Ve kuralları çiğneyip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Ama ben buradayım," diye mırıldandım ağzının içine doğru.

İçli bir şekilde beni öptü. "Hep burada kal," dedi.

"Sanmıyorum," dedim. "Burası çok sıcak."

"Sarayla ilgisi yok onun seninle ilgili."

"Sanmıyorum," dedim yeniden. "Sadece burada oluyor."

"Öyle mi? Savaş esnasında gümbürtüye gidecekler listesinden birkaç kişiyi çıkarmam gerekecek bu durumda." Gözleri masmavi parıldıyordu.

"Öyle bir listen mi var?" Ayıplar gibi gözlerimi açtım.

"Senin yok mu?" Yüzümü taklit etmesi beni güldürdü.

"Bana ilham veriyorsunuz Lordum."

İki parmağıyla yüzümü tutup yanaklarımı içine göçecek şekilde hafifçe sıktı. "Öyle mi?" dedi.

Büzülmüş dudaklarımla, "Öyle tabii," dedim. "Cehennemde çok işe yarayacak kurnaz fikirlerim var."

"Gelip burada yaşa o zaman," dedi gizemli bir şekilde. Parmaklarını çekip yüzümü serbest bıraktı. İmasıyla birlikte dudaklarımı ıslattım.

"Birlikte yaşamak büyük bir adım olur, yavaş yavaş gidelim bence." Güldüm ve şakaya vurdum.

"Birlikte yaşama kısmını çoktan geçtik aslında," dedi, neyse ki o da gülüyordu ve bu biraz rahatlamama neden oldu.

"O sayılmaz, o biraz mecburiyetti." İnsanların arasına kendi isteğimizle gitmemiştik ama yine de tam olarak haksız da sayılmazdı. Onunla birlikte yaşamak doğal ve kaygısızdı ve harikaydı. Buraya tekrar dönene kadar.

"Senin için mecburiyet," dedi yeniden ciddileşerek. "Benim için se yine bir seçimdi."

Sertçe yutkundum. Gözlerimiz birbirine kilitli kaldı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Onca yolun arasında o yine beni seçmiş ve bir sürü şeyden feragat etmişti. Sadece beni korumak için yine ona ait olan her şeyi geride bırakmış ve düşünmemişti. Bu romantik değildi, büyük bir ağırlığı olan bir gerçekti. Ve onunla ilgili altından kalkamayacağım diğer fedakârlıklara eklenmişti.

Pişman oldun mu, hiç pişman oldun mu diye sormak istedim ama bu sorunun ikimiz arasına karanlık bir gölge gibi çökmesinden korktum. Beni seçtiğin için teşekkürler Ateş Lordu demek istedim ama bu farkındalığın yine bizi çıkmaza sokmasından korktum.

"Sen bir daha beni seçmek zorunda kalmayasın diye çok çalışıyorum," dedim. "Bir daha benim için diğer her şeyden vazgeçmek zorunda kalma diye." Sesim kısılmıştı ve artık o kadar güçlü hissetmiyordum. Burada onunla olmak paha biçilemezdi ama aramızda hep her şey olacaktı ve bu ödümü koparıyordu. Krallıklarımız, lordlarımız ve vârislerimiz. Ama en önemlisi aramızda hep onun fedakârlıkları olacaktı. Benim uğruma kaybettikleri. Ve ikimiz de her zaman buna değer miyim diye düşünecektik aklımızın bir ucunda.

"Hadi uyuyalım." Beni kendine çekip bu defa göğsüne yatırdı. Kolumu etrafına dolayıp başımı iyice ona doğru yerleştirdim. Bir eli beni sararken diğeri saçlarımın üzerinde dolaşıyordu.

"Benim için kendini zorlamanı istemiyorum. Hiçbir zaman. Ben kendi seçimlerimi yaşadım." Saçlarımın üzerindeki parmakları durdu. "Ve öyle ya da böyle, sen de kendi seçimlerinle yaşayacaksın."

Neden bilmiyorum ama ona daha sıkı sarıldım. İç çekti ve yavaşça dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı. Bir hissin nasıl bu kadar rahatlatıcı, aynı zamanda boğucu olabildiğini aklım almıyordu. Onunla olmak, ona sokulmak, ona yaslanmak zorundaydım ama görünmez eller beni çekmek için mücadele veriyordu.

Gecenin bir yerinde uyandım ve karanlığın içinde onu beni izlerken buldum. Zifiri karanlıktı ama gözleri alev alev parlıyordu. Başımı yastığa koymuş olmalıydı. Hafifçe kımıldadım. İkimizin ortasında birbirine kenetlenmiş parmaklarımı sıktı.

"Yıldız ışığı," diye mırıldandım. "Yoktu değil mi?" Bilincim uyku ve uyanıklık arasında gidip geliyordu. "Burası hep böyle ka-

ranlıktı ama benim görmeme hiç izin vermedin. Burada kaldığım onca zaman."

"Çok uzun süre buradaydı," diye fısıldadı. "Sen doğduğunda yıldız söndü." Yüzüme çok yakındı, konuşurken soluğunu şakaklarımda hissedebiliyordum.

"Onu sen yaratıyorsun," dedim. Gördüğüm ışık sadece bir illüzyondu.

Daha güçlü bir şekilde elimi sıktı.

"Eski bir alışkanlık." Elimin tersine dudaklarını bastırdı. "O yıldız sadece benim krallığımda parlıyordu."

Yıldızın geçmişle geleceği birbirine mühürlediğini sanıyordum ama o yıldız geçmişle geleceği birbirinden ayırıyordu aslında.

"Onu özlüyorsun..." Sesimin kırılmasına mâni olamadım. Çünkü o sadece ona aitti. O her zaman onun yanı başındaydı. Ama ben yoktum yanında.

"Seni özlüyorum, Nova." Elini ilkel bir ihtiyaçla yüzüme yaslayıp kaşlarını çattı.

Ve ben artık buradayım ama o hâlâ yıldız ışığına bakıyor.

Hiçbir şey düşmedi ama yemin ederim kırılma seslerini duydum.

Yokluğumu varlığımdan daha iyi tanıyor.

Ellerimizi çözdüm, ona sırtımı döndüm, iyice yanaştım. Geriye doğru elimi uzattım, elini bana uzattığında kolunu etrafıma sardım. Bütün bedenim onun göğsüne yaslanmıştı şimdi. Diğer kolunu başımın altından geçirip beni kendine iyice bastırdı. Elini tutup ikimizin arasında özel bir mühür olan izin üzerine dokundum. Yüzükparmağının kenarındaydı. Gergin olduğu zamanlarda kaşıyıp durduğu yerde.

"Beni özlediğin zaman," dedim. "Hayal kurmana gerek yok. Çağırırsan gelirim." Parmaklarımızı yeniden birbirine kenetledim. "Ne zaman çağırırsan gelirim, Daren."

Kıpırdanarak ikimizin de yatağa yerleşmesine yardımcı olurdu. Bacaklarının benim bacaklarıma yaslanışını her milimimde hissettim. Sırtımı göğsüne bastırıp, çenesini başımın üzerine kusursuz bir şekilde yerleştirdi.

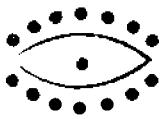
"Su büyücüsü kelimeleri kullanmayı öğrenmiş," dedi.

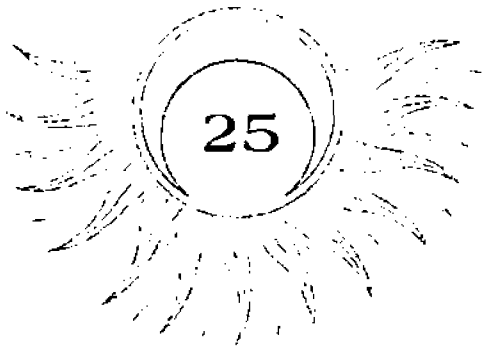
İnançsızlığı ve bu yüzden sözlerimi alaya vurması kalbimi kırdı ama onarılması gereken asıl kalp onunkiydi.

"Çünkü ben de seni özlemiş olurum Lordum," diye ekledim kapalı gözlerimin ardından.

"Çok kötü bir kızsın sen," dedi. Yeniden saçlarımın üzerinden öptü. Dudakları yavaşça aşağıya inip kulağıma yaslandı. "Cehennemde gerçekten çok işime yarardın."

Kıkırdadım.

Adımlar ve Tutkular

Ateş Krallığı'nda uyanmanın, gerçekten uyanmanın ne anlama geldiğini ilk kez o sabah fark ettim. Gözlerimi açmıştım ama her yer hâlâ karanlıktı. Uykumu tamamen almış şekilde uyanmasam gündüz olduğunu anlamanın imkânı yoktu. Eğitim sürecim erken uyuma ve erken uyanmayı gerektirdiği için her gün aynı saatte kendiliğimden uyanır hale gelmiştim. Dışarıdan içeriye doğru süzülen en ufak bir ışık huzmesi yoktu. Sadece içeriyi hafifçe aydınlatan bir mum ışığı vardı. Gündüze sahip olmamak çok garipti, kimsenin uzun süre dayanabileceğini düşünemediğim bir şekilde garip.

Uyurken gece yine ona dönmüş olmalıydım. Mum ışığı yüzümüze vuruyordu, birbirimize çok yakındık ve bu o an gözlerimin dudaklarına kaymasına neden oluyordu. Onun yanında hiç gerilmediğimi, utanmadığımı hatta heyecanlanmadığımı fark etmek başka bir aydınlanma oldu. Onunla olmak hep çok doğal ve çabasızdı. Kendimle olmak kadar rahattı.

Sorun, onunla olabilmekti.

Uyandırmamaya dikkat ederek elimi yanağının altına aldım. Bütün gece beni seyrettiği gibi onu seyre koyuldum. Kaşlarının arasında bir çizgi vardı. Uyurken herkes daha kaygısız ve daha genç görünürdü ama Ateş Lordu kaygılı görünüyordu. Daha dikkatli baktığımda onun mutsuz göründüğünü fark edip kaşlarımı çattım, neredeyse elimi uzatıp dokunacaktım. Sakince nefes aldım.

Gizlerle ve aldatmacalarla dolusun Ateş Lordu.

Uyanık olduğu her an öyle güçlü bir oyun sergiliyordu ki bilinci kapandığında rol yapamıyordu. Ama aslında olan buydu. Tüm alaycılığın, umarsızlığın ötesinde olan tek şey kaygı ve mutsuzluktu.

Zavallı kötünün de kötüsü.

Senin için cehennemi söndürebilmeyi dilerdim.

"Beni mi dikizliyorsun sen?"

Gülümsedim.

Gözlerini açmadı sadece uzandı ve elini tutmam için bekledi. Elini tuttuğumda tıpkı benim gibi elimi, yanağının altına aldı.

"Diyara ilk geldiğimde, Toprak Sarayı'nda bizi salona almışlardı ve tek tek lordlar içeri giriyordu. Periler kulağımıza sizin kim olduğunuzu fısıldıyordu." O anı hatırlayınca gülümsedim. "Sen içeriye girdiğinde, çok tuhaf ama çok kuvvetli bir şey hissetmiştim. Sana bakmak çok büyük, çok farklı..." Kelimeleri toparlayabilmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yepyeni bir şeye bakmak gibi hissettirdi. Bilinmeyen ama o kadar kuvvetli bir his ki. Yeni bir yaşam gibiydi. Çok hızlıydı, o kadar ani çarpmıştı ki sadece bir saniye de olsa dönüp bana bakmanı ve gözlerini görmeyi istemiştim. Ama bunu kendime bile itiraf etmemiştim. İnkâr edip kaçmam gerektiğini söylüyordum kendime."

"Kaçmıştın da." Kapalı gözlerinin ardından çarpık bir şekilde gülümsedi. Bu gülümseme gökyüzüne bedeldi.

"Sen yolumu kesene kadar," diye görmese de gözlerimi devirdim. Korkunç bir alevden duvarla karşımda belirivermişti.

"Yolunu kaybediyordun Su Vârisi," dedi. "Buna nasıl izin verirdim?"

"Onun yerine aklını kaybetsin mi dedin?"

Kalbimde nahoş bir etki bırakacak şekilde kıkırdadı.

"Aklımı aldın mı diyorsun?"

"Beni kolladığın için teşekkür ederim." Her şeyimle, aklımla, ruhumla, kalbimle içtenlikle söyledim bunu.

Gözlerini açtı. Mum ışığının yansıdığı masmavi gözlerinin içinde sadece bana bakarken alevler dışında bir şeyler görebilmek mümkündü. Bana baktığında isli duman dağılıyordu ve yıldızlar sıraya diziliyordu.

"Beni kollayan sendin su baloncuğu," dedi nihayetinde. Ve yıldızlar gibi gülümsememe neden oldu.

"Sabah oldu değil mi?" diye sordum sessizlik uzayınca. İkimiz de bu ânın bitmesini istemiyorduk. İkimiz de şimdi dönmemiz gerekenlere dönmek istemiyorduk.

"Sabah oldu."

"Merak ediyorum," dedim etrafıma bakınarak. "Krallığı başka bir yere taşıyamaz mısın? Lanet bu topraklarda ise..." Çünkü on yıllardır bu karanlığın içinde hapsolmana artık nasıl razı geleceğimi bilmiyorum.

Bu onu güldürdü. "Cehennem için biraz erken sanırım," dedi doğrularak. "Sihir basit değildir," dedi. "Ama lanetler çok daha katı ve zordur. Yani öyle küçük üçkâğıtlar yapmanın faydası olmaz. Ben nereye gidersem karanlık peşimden gelecek."

Derin bir nefes aldım. Üzerinde çalışmam gereken yeni bir şey eklenmişti. Belki uğruna Tanrıçaların karşısına çıkacağım bir şey hatta. Bu lanet onların eseriydi ve kaldırabilecek tek kişi de yine onlardı. Kolay olsa şaşırırdım...

"Seni bırakayım mı?" diye sordu.

"Acelem yok. Bugün izinliyim." Yatakta gerindim.

"İzinli mi?" Yatağın kenarına oturmuş omzunun üzerinden bakıyordu.

"Tayga ara sıra durmanın da çalışmak kadar önemli olduğunu söyledi. Ara vermeye ihtiyacım varmış." Ona bakacak şekilde dönüp biraz daha yatakta miskinlik yapmayı düşündüm. Yatağı çok rahattı.

"O halde bugün ne yapacaksın?" Birden meraklanmıştı.

"Bilmem," diye dudak büktüm. "Ormana döner ve Sadakatsiz arkadaşlarıma yardım edecek bir şeyler bulurum herhalde." Bacaklarımı karnıma doğru çektim ve gece uyurken küçük giysilerimin ne kadar küçük olduğunu ve bacaklarımı ne kadar açıkta bıraktığını fark ettim. "Gerçi vâris olduğum için pek benden bir şey istemiyorlar ve sanırım etrafımda olmak onları pek rahat da hissettirmiyor ama ormanda her zaman yapacak şeyler oluyor."

Bana doğru eğilip çok cazip bir davetle, "Burada takılsana," dedi.

Heves ve beklentiyle kaşlarımı kaldırdım. "Senin işlerin yok mu?"

"Var," diye omuz silkti.

"Yardım edebilir miyim?" Ellerimi birbirine kenetledim.

"Yardım edemezsin." Gözlerini kıstı ve memnuniyetsiz bir şekilde başını iki yana salladı. Benim için yaptığı onca şeye rağmen onun için bir şey yapmama tahammülü yoktu ama onların lord egosu ve gururuna bulaşmamam gerektiğini öğrenmiştim.

"O zaman ne yapacağım, boş boş sarayda mı dolanacağım, örümcekleri sevmediğimi söyledim sana!"

Güldü. "Sadece yanımda dursan?" diye teklifte bulundu.

"Hımm... Ateş Sarayı'nın gizli saklı işlerini yaparken yanında olmak?" Hızlı hızlı başımı salladım. "Belki bu sayede bir gün cehennemi de ele geçiririm."

Banyoya giderken söylediğime kahkaha attı.

Cehennem kraliçesi neredeydi acaba?

Ben de yataktan kalkıp duş almak için, daha önce de çok kez kullandığım diğer odaya geçtim. Kendimi çok dinç, huzurlu ve müthiş keyifli hissediyordum. Bir süredir bu duyguların neye benzediğini bile unutmuştum. Ateş Lordu'nun böyle bir etkisi vardı, hiçbir şey yapmadan da beni göğe kadar çıkarmayı başarıyordu. Ve hâlâ kanatlarına sahip olsa belki gerçekten bunu yapabilirdi. Suyun altında saçlarımı yıkarken bu karanlık düşüncelerden kurtuldum.

Krallığı, ışığı, halkı, saygınlığı, nagueli, kanatları.

Kaybettiği şeyleri aklımdan birden fazla kez geçirip durdum.

Dolapta Ateş Sarayı'na özgü kıyafetler ve çok güzel elbiseler vardı ama onlardan birini giyinmek bazı diplomatik sorunlara neden olurdu. Bu yüzden parmağımı şaklattım ve tarafsız bölge olan, ormanda yaşayan alfinlerin giyindiği kıyafetlerden birkaç tanesi yatağın üzerinde belirdi. Günlük olarak şu küçük parçalı olanları tercih ediyordum ama bugün biraz daha saray resmiyetine dikkat etsem iyi olurdu. Bu yüzden kahverengi ayak bileklerime kadar uzanan sert bir yapısı olan süet eteği seçtim. Daracıktı ve tamamıyla üzerime oturuyordu. Sol bacağımın üst kısmından aşağı kadar uzanan bir yırtmacı vardı ve hareket etme kolaylığı sağlıyordu. Eteğin üzerine aynı kumaştan ama daha koyu renk, askısız ve kolsuz bir parça seçtim. Sadece göğüslerimi saran küçücük bluz göbeğimin üzerine

kadar iniyordu. Uzayan saçlarımı sımsıkı bir atkuyruğu yapıp görünüşüme daha resmi bir tavır kazandırdım. Abartısız bir makyaj yapıp yüz hatlarımı belirledim ve ifademi yumuşattım.

Aynadaki görüntüden tamamıyla memnun kaldım. Hem güzel hem de özenli görünüyordum. Sadece boynum ve kollarım çok çıplak kalmıştı. Tam parmağımı şaklatmak üzereydim ki aklıma gelen bir şey beni gülümsetti. Orman halkı bana en güzel mücevherlerin hep Ateş Sarayı'nda dövüldüğünü söylemişti.

Odadan çıkıp tam karşıda olan onun kapısını açtım, "Daren," diye seslendim. Orada duruyordu ve ikimiz de durup öylece birbirimize kilitlendik.

Her zamanki pantolonlarından birini giyinmişti. Her zamanki gömleklerinden biri yatağın üzerindeydi, onun üzerinde değildi. Bir havluyla baştan savma bir şekilde saçlarını kurutuyordu. Havlu elinde öyle kalmış şimdi beni süzüyordu. Kaşlarını hafifçe kaldırdı, dudakları aralandı. Bana kendimi dünyadaki en güzel şeymişim gibi hissettiren tatlı bir şaşkınlık çöktü üzerine.

Islık çaldı.

Kendi etrafımda şöyle bir döndüm. "Nasıl olmuşum?"

"Cehennemi ele geçirmeye kararlı gibi olmuşsun."

"Teşekkür ederim, Lordum." Hafifçe dizlerimi kırdım. Yanına gittim, havluyu elinden aldım. Saçlarına uzanmak istedim ama boyu çok uzundu ve sadece bana bakıyordu.

"Şöyle otur bari." Elinden tutup yatağa oturmasını sağladım. "Sen de haklısın tabii, sürekli çamur ve pislik içinde dolaştığımdan yadırgıyorsun değil mi?" Güldüm ve saçlarını kurulamaya başladım. Bir dakika sonra bileklerimi tuttu, aşağı doğru çekiştirdi, bacaklarını açtı ve beni iyice kendisine çekti. Yüzünde çok tedirgin edici bir ifade vardı.

"Belki de gitsen iyi olur," dedi.

"Ne?" Tamam, şaşkınlık kabul edilirdi ama bu tepki tahminlerim arasında yoktu.

"Beni buna alıştıramazsın. Bu." Söylemeden önce tekrar düşündü. "Tehlikeli."

"Ne tehlikeli?" Havlu elimdeydi ve bileklerim de onun ellerindeydi. Hareket etmeye çalıştım ama çok güçlü tutuyordu.

"Dün gece söylediğinde hakkın vardı," dedi. "Yokluğuna o kadar alışkınım ki varlığına inanamıyorum bile. Buna alışırsam Nova, buna inanırsam, yapabileceklerimden ben dahi korkarım." Sesi hassas ve boğuktu ama bakışları açıkça tehditkârdı. Ona bakarken ilk kez yıldızlarla değil de patlamaya hazır bir yanardağ ile göz göze geldiğimi sandım.

"Beni cehenneme mi kapatacaksın?" diye şakayla karışık güldüm.

Ama o gülmüyordu.

"Kendimi kaç farklı şekilde tuttuğum hakkında fikrin yok." Hâlâ ıslak saçlarından birkaç damla şakaklarının üzerinden süzüldü ama kıpırdamıyordu.

"Tahminlerim var," diye başımı salladım. Dış etkenleri bir kenara bırakırsak Daren ikimizle ilgili olan tuhaf romantik durumla ilgili bana hiç baskı uygulamamıştı. Ne hislerimle ilgili ne de fiziksel yakınlığımızla ilgili. İnsanların arasında baş başa geçirdiğimiz günlerde her zaman mesafeli ve kendimi rahat hissettiğim sınırlarda kalmıştı. Ama artık ben ona yakınlık gösteriyordum ve bu kafasını karıştırıyor olmalıydı.

"Tutmayı bıraktığımda bu kadar sevimli olmam, Nova."

"Katılmıyorum, şeytan tüyü, her halükârda sevimli olacaksın."

"Sana bir uyarı yaptığımda bunu ciddiye al." Gözlerinde vahşi bir panik yatıyordu ve neredeyse yutkunmama neden olacaktı.

"Pekâlâ." Tereddütle dizinin üzerine oturup yüzünü kendime çevirdim. Yüzünün aldığı ciddi misin ifadesine gülmemek için kendimi tuttum.

"Burada işler nasıl yürüyor bilmiyorum, belki bana anlatırsın ama insanlar birbirini beğenir, birbirinden hoşlanır, flört eder, iyi giderse sevgili olur ve çok daha iyi giderse hayat arkadaşı olup evlenirler. Ve bu esnada herkes yine ailesi ve arkadaşlarıyla da görüşmeye devam eder. O yüzden neden beni bu şatoya kapatıp kapıya kaçmamam için bir ejderha dikecekmişsin gibi tehdit ettiğini anlamama yardımcı ol."

Ellerimi bıraktı ve sanki ben tehlikeli bir maddeymişim gibi kollarını kaçırarak ellerini yatağın üzerine bastırdı.

"Ben ejderhaya dönüşürüm, Nova."

"Ve?" diye ekledim. Söylediklerini ciddiye almam gerektiğini biliyordum ama şeytana uymak hiç bu kadar kolay olmamıştı.

Kendine gelmek ister gibi başını salladı. Elimi tutup beni kaldırdı, benimle birlikte ayağa kalktı. Gözlerim çıplak göğsüne denk gelince bir anlığına dikkatim dağıldı. Anlamış şekilde parmağıyla başımı ona doğru kaldırdı.

"Başına buyrukluğunu sevmediğimden değil, istediğini yapan biri olman bu diyarda senin için gerçekten isteyeceğim ilk şey olur. Ama benim sana tanıdığım zamanı sen de kendine tanı." Kaşlarını çattı. "Benim sınırlarıma bir kez girdiğinde dönüşü olmayacak. Ve bunu seçtiğine emin ol."

Yüzümü astım, ya hep ya hiç sınırlarında olduğumuzdan haberim yoktu.

"Üzerinde baskı kurmak değil amacım, asla benim tarafımdan bir baskı görmeyeceksin. Ama bir yere gidiyorsan gerçekten yola çık, Nova. Yanımda olacaksan, gerçekten yanımda ol."

"Krallığımdan vazgeçmemi mi istiyorsun?" Geriye doğru bir adım attım. Karanlık bakışları adımıma ve aramızdaki boşluğa kaydı ve çok yavaşça bana döndüler.

"Ben senden bir şey istemiyorum," diyerek vurguladı daha sakin bir şekilde. "Senin istediğin şeyler uğruna her şeyi göze aldığından emin olmak istiyorum. Senin iyiliğin için."

Bu diyarda kimin yanında durduğun her şeyden daha önemlidir.

"Krallığımdan vazgeçmem." Bir an bunu netleştirmemiz gerektiğini hissettim. "Senden de vazgeçmem. Bunun olmayacağını bir de senin söylemene ihtiyacım yok. Hepiniz kendinizi olmazlara inandırmışsınız. Benim ne kadar güçlü olduğumdan bahsediyor herkes. Belki birinin bu diyarı yola getirmesinin zamanı gelmiştir. Su Krallığı herkes için, benim için bile Arın anlamına geliyor, bunu biliyorum. Ama Su Krallığı aynı zamanda benim. Başta Arın olmak üzere herkes bunu anlayacak. Ve Su Krallığı'nın vârisi olarak kiminle dost kiminle düşman kiminle âşık olacağıma ben karar vereceğim. Bu diyarda ilişkiler bir güç anlaşması olmaması gerektiğini öğrenene kadar durmayacağım. İşte bunun için her şeyi göze aldığıma emin olabilirsin." Ciddi meseleleri ben de sevmiyordum,

krallıklarda bunlarla yeterince meşgul oluyorduk. Neredeyse tadım kaçmıştı.

"Buna gerçekten inanmışsın öyle değil mi?" Belli ki onun gram inancı yoktu. Neden hiç şaşırmadım acaba...

"Evet," dedim kararlı bir şekilde. "Bunun en büyük imzası sensin Daren, sen iki krallığın lordu olabiliyorsan herkes biraz ipleri gevşetebilir." Atkuyruğumu sıkıp bir an önce bu konuşmanın sonlanmasını istedim.

Gülümsedi ama keyifli değil, ürkütücü ve mutsuz bir şekilde.

"Ben iki krallığın lordu olamıyorum," dedi büyük bir sırrı ifşa eder gibi.

"Bence yalan söylüyorsun, bence en çok kendine yalan söylüyorsun. Çünkü olacaksın ve bunu görecek kadar yanında olacağım." Başımı sallayarak ve gram şüphesiz güldüm. "Çünkü bence sen hâlâ bunun için savaşıyorsun ama meydanda değil, karanlıkta savaşıyorsun." Onu suçüstü basmış gibi parmağımı çıplak göğsüne bastırdım. "Kimsenin görmediği, kimsenin duymadığı yerde savaşıyorsun. Ve ben sana inanıyorum."

Kaşlarını çattı.

"O kadar da aptal değilmişim, ne dersin?" Gülümseyerek parmağımın ucuyla göğsünde daireler çizmeye koyuldum.

Bileğimi havada yakaladı, göğsüne yapışacağım kadar yakınına çekti. Parmaklarımın ucuna yükselmem gerekmiş ve neredeyse onunla burun buruna gelmiştim.

"Cehennemi ele geçirdiğinde bana iyi bir mevki ayırdığına emin ol."

Daha çok gülmeye başladım, kahkahaya dönüşmesini dudaklarının üzerine kapanan dudakları böldü. Bir saniyeliğine peri kızları gibi uçuştuğumu hissettim hemen ardından başımı döndüren öpüşüne karşılık verdim. Ellerim omuzlarına tırmandı, belimden kavradığında ayağımı diğer ayağımın arkasına kırdım. Dudakları benim dudaklarımı araladı, bir saniye nefes aldım ve ellerimin altındaki teninin çıplak olduğunu idrak ettim. Eli belimden sırtıma doğru kaydı, kürekkemiklerimden destekleyerek boynumu geriye doğru yatırdı. Hafifçe geri çekilip yukarıdan bana bakarken yüzünde daha önce

bir kez, birlikte panayıra gittiğimiz gece gördüğüm bir ifade vardı. Sarhoş olmuş gibi neşeli ve mayhoş bakışlar.

"Bunu hiç yapmamalıydım," diye mırıldandı. Göğsüm onunkine çarpıyordu ve kalp atışlarımızın eşit düzeyde hızlandığını hissediyordum.

"Ne?" dedim zar zor yutkunarak.

"Tadını bilmezsen karşı koyması daha kolay olur."

Gözlerimi kırpıştırdım, yanaklarımdan buram buram sıcaklık yayılıyordu.

"Susuzluğun ne demek olduğunu ilk kez gerçekten anlıyorum." Dudaklarını elmacıkkemiğimin üzerine bastırdı sonra yeniden dudaklarıma kapandı. Kollarımı boynuna doladım çünkü zihinsel yetimi yitirdiğimi sanıyordum.

"Şey," dedim. "Bunun için üzgünüm ama ateşin ne olduğunu anlamam için doğru an olduğuna emin miyiz çünkü bir şey daha yaparsan yemin ederim cayır cayır yanacağım."

Beni tek nefeste içine çekmek ister gibi yeniden öptü. Altdudağımı dişleriyle çekiştirdi ve tekrar öptü. Yüzünde kocaman ve halinden çok memnun bir gülümseme vardı. Geriye çekilip ayaklarımın üzerine durabilmem için ellerimden tuttu.

İkimiz arasında, deyim yerindeyse bana körkütük âşık olan o olmasına rağmen neden başı döner hale gelen ben oluyordum?

Ellerini yüzüme yasladı. Keyfinden dört köşeydi. "İyi misin?"

"Artık bir şeyler yiyebilir miyiz?" Ellerinden kurtuldum. "Karnım guruldayacak ve bu pek romantik olmaz."

"Buraya bu yüzden mi gelip aklımı aldın?" Kimin kimin aklını aldığının bir mahkeme heyeti tarafından sorgulanmasını isterdim ama sorusu buraya neden geldiğimi hatırlamama neden oldu ve aklımı öpücükten uzaklaştırdığı için memnun oldum.

"Doğru ya. Şey için geldim aslında. Kıyafetim güzel oldu ama buralar biraz boş kaldı." Boynumu ve kollarımı gösterdim. "Ormandakiler dedi ki en güzel mücevherler hep Ateş Krallığı'nda dövülürmüş."

Kocaman gülümsedi.

"Kapat bakalım gözlerini."

"Kapatayım bakalım gözlerimi." Başımı boynumu öne çıkacak şekilde kaldırıp, gözlerimi kapattım. Birkaç saniye geçti ve sonra üzerimde metalin soğuk ağırlığını hissettim. Omuzlarımdan tutup beni yürütmeye başladı, birkaç adım attık ve durduk. Tam arkamda varlığını hissediyordum ama ellerini üzerimden çekti.

"Aç bakalım gözlerini."

"Açayım bakalım gözlerimi."

Onu taklit etmeme göğsünden gelen derin bir kahkaha ile karşılık verdi. Kargaları epeydir göremiyorduk, özlemiştik doğrusu...

Aynanın tam karşısındaydık. Hemen arkamda, omzumun üzerinden yansımamıza bakıyordu. Boynumda bakır bir gerdanlık vardı. Bronz renkteydi ve üzerinde Ateş Sarayı'nı çağrıştıran hiçbir şey yoktu. Tarafsız bölgede kalmama izin vermişti. İki parmak kalınlığındaki takı boynumu bir el gibi kavramıştı. Bileklerimde gerdanlığın takımı üç parmak kalınlığında bilezikler vardı. Buradan bakınca antikçağdaki bir prensesi andırıyordum. Sade ama gösterişliydi.

"Bayıldım, Lordum." Aynada bakışlarımı ona çevirdim. Kendini beğenmiş bir şekilde memnuniyetle gülümsedi. Hemen yanımda görünen çıplak vücudu bir anlığına yine dikkatimi dağıttı. İnsanların arasındaki zamanımızdan beri daha çok kaslanmış gibi görünüyordu. Pürüzsüz, bronz rengi insanı o vücudun her miliminde dolaşmak istemeye itiyordu. Aynada parlayan bir şey dikkatimi çekince tekrar ona doğru döndüm.

"Bundan da istiyorum," diye sırıttım. Gözleri baktığım yere kaydı. Parmaklarına bakıyordum. Her zaman taktığı yüzüklerine.

"Ne doyumsuz şeysin," dedi. Parmağını şaklatmak üzereyken beni anlamadığını fark edip elini yakaladım. "Cıks," dedim. "Onlardan birini istiyorum."

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Benimkilerden birini mi istiyorsun?" Bahse girerim bu onun ilk kez şoka girdiği andı. Cehennem Lordu'nu kolaylıkla şaşırtamazdınız.

"Evet," dedim kelimeyi uzatarak.

"Olmaz," dedi. "Yüzüklerim çok kıymetli."

"Benden kıymetli olamazlar."

"Bunlar olmaz."

"Bal gibi olur." Birini almak için uzandım ama elini geriye doğru çekti ve inanamayarak gülmeme neden oldu. "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Sana başka yüzükler verebilirim," diye güldü. "Siz insan bozmaları elmas seviyordunuz, bir sürü elmas yüzük veririm."

"Hayır!" Yukarıya kaldırdığı eline uzandım. "Onlardan birini vereceksin."

"Hiç şansın yok."

Ağzım açık kalmıştı. "Dalga mı geçiyorsun, saçmalama, ver şunlardan birini." Gülmekten elmacıkkemiklerim ağrımıştı.

"Cıks," dedi. Gülüyordu ama aynı zamanda ciddiydi.

"Neden?" diye sordum artık bariz bir merakla.

"Yokluğunu hissederim," dedi.

"Başka bir tane takarsın yerine!"

"Cıks!" dedi yeniden.

"Bana mantıklı bir sebep söylersen vazgeçerim."

"İstediğin her şeyi alamazsın su ukalası," diye omzumdan geriye doğru itmeye çalıştı.

Bir an durup gözlerimi kıstım. "Yoksa hediye miydi, yoksa hatırası mı var?"

"Hayır, tıpkı sarayım gibi bana özgüler."

Yanaklarımı şişirip nefesimi dışarıya üfledim. "Onlardan birini alana kadar durmayacağım biliyorsun değil mi?"

"Git de üzerimi giyineyim artık, arsız," dedi işaretparmağıyla yüzümü iterek. Bakışlarımı kesmesine huysuzca kaşlarımı çattım.

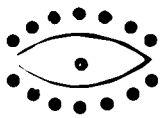
"İyi," dedim. "Çabuk ol." Geri geri yürüyerek odadan çıktım ve kapıyı üzerine kapatıp koridordaki duvara yaslanarak nefes aldım.

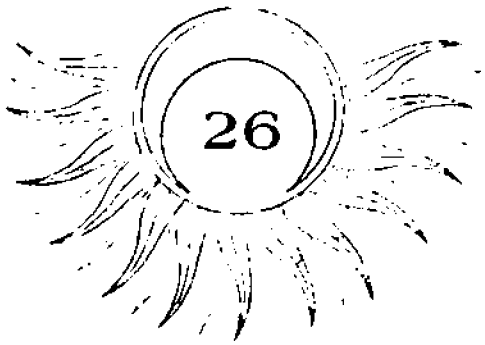
Hâlâ bana sırtını dönemiyordu çünkü sırtı o kadar pürüzsüz değildi.

Elemental'de yaraların iyileştirilebildiğini biliyordum ama sizden koparılanları sihir bile onaramazdı. Artık bunu da biliyordum. Onunla ilgili edindiğim her bilgi kalp kırıcıydı bu yüzden bütün uyarılarını alttan almam gerektiğini de biliyordum. Daren, tam da beni uyardığı gibi çok ince bir ipin üzerinde yol alıyordu. Küçük bir hata onu çizginin diğer tarafına çekecekti. Oraya geçmemek için çok

uzun zamandır mücadele ediyordu. Ve ben sadece varlığımla bile bunu zorlaştırdığım için çok çabalıyordum.

Kötülüğe yenilmemesi için çabalıyordum.

Gizler ve Kül Olan Tarihler

Ateş Krallığı baş muhafızı Şafak geldiğinde kahvaltımız sona ermiş, ana salona geçmiştik. Beni görünce gizleyemediği şaşkınlığa güldüm. Onunla Daren'in olmadığı bir anda konuşmak istiyordum.

"Generaller gelecek," dedi Şafak uzamış siyah saçlarını kararsızlık içinde karıştırarak. "Nova'nın burada olması iyi bir fikir mi bilmiyorum." O konuşurken ben demirden tahtı inceliyordum. Adım geçince onlara doğru döndüm.

"Bu yüzden onu yanımda tutuyorum," dedi Daren yamuk bir şekilde gülerek. "Su Krallığı'nın vârisi elimde, bu herkes için uyarıcıdır."

"Çok komik," dedim ama Şafak, "Doğru," deyince bunun espri olmadığını anladım.

İblis bozuntusu.

"Ben de beni biraz daha görmek istiyorsun sanıyordum."

"Seni görmek her zaman bir zevk Su Vârisi," dedi. "İşleri de aradan çıkarıyorum."

"Gizli sırlarınızı öğrenip cehennemi ele geçirdiğimde ben de sana aynısını söyleyeceğim." İşaretparmağımı masanın tozunu alır gibi ıvır zıvır evraklarının üzerinde dolaştırdım. Daren tavrıma gülse de Şafak şüpheci bir şekilde dikkatli gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

"Alış artık," dedim omzuna iki kez vurarak. "İletişim şeklimiz bu bizim."

"Gidip gelenleri karşılayayım," diyerek geri çekildi. "Sizin fırtınalı ilişkiniz için fazla toy kalıyorum." Onaylamaz görünmeye çalış-

sa da burada olmamdan memnundu ve bunun yarattığı gülümseme Ateş Krallığı'na özgü keskin yüz hatlarına yansıyordu.

"Lilith nerede?" diye sordum Daren'le yalnız kaldığımızda. Dün geceden beri onu hiç görmemiştim.

"Burada kalmıyor." Şafak'ın getirdiği başka evraklara üstünkörü göz attı sonra ortada durmaması gereken şeylermiş gibi, muhtemelen öylelerdi, onları üst üste toplayıp deri bir çantanın içine yerleştirmeye başladı.

"Nerede kalıyor?" Sonra öğrendiğim yeni bilgilerimle ağzım açık kaldı. "Gerçekten yanardağın içinde mi?" Ellerimi ağzıma bastırdım. Sadakatsizler pek dedikodu yapmazdı ama Lilith'in uyanışı son zamanlarda epey gündem yaratmıştı. Bazı alfinler onun ormanda çıplak uyuduğunu ya da yanardağın içindeki inine çekildiğini söylüyordu. Lala yüzünden dedikodulara alışkındım, o yüzden duyduğumda önemsememiştim.

"Gerçek Ateş Krallığı'nı görmek ister misin?" Nefesimi kesen haylaz gülümsemesi dudağına yerleşti. İşte bu parıltı doğrudan adrenaline neden oluyordu.

"Elbette," dedim. "Nereyi ele geçireceğimi bilmek isterim."

"Yürü ukala."

Beni salonun diğer tarafına, sarayın arka kısmına bakan kıvrımlı demir kenarlarıyla oldukça gösterişli olan pencereye götürdü. Sarayın içi avizeler ve meşaleler sayesinde aydınlıktı ama dışarısı tamamıyla zifiriydi. Daren bir anlığına gözlerini kapatıp açınca karanlık dağıldı ve illüzyon günışığı krallığı ortaya serdi.

Hava ve Toprak Krallığı'ndan çok daha büyüktü. Arazinin sonunu göremiyordum. Her yer siyah, ince dalları olan ağaçlarla çevriliydi. Ve sarayın etrafını simsiyah gül ağaçları çevreliyordu. Uçurumun kenarına konumlanmıştı. Aşağıda etrafa dağılmış yanardağları görebiliyordunuz. Saray onların en üzerinde uzun bir yoldan çıkılan tepenin ardındaydı. Yolun diğer ucunda daha büyük bir lav çukuru vardı, buradan görebiliyorduk ama hiç de yakın olmadığını anlayabiliyordum. Bir tanesi oldukça dikkat çekiyordu, dört yanından sivri şekilde yukarıya uzanan kayaçlar dağın üzerinde bir kubbe oluşturmuştu. Alacalı parlaklığı ve kaygan görüntüsü bana deniz kızlarının kuyruklarını anımsattı.

"Ejderha kabuğu," dedi Daren.

Gözlerimi kısıp daha dikkatli bakınca dağın kayaçlarla değil gerçek anlamda ejderha derisiyle kaplı olduğunu gördüm. Çok koyu, siyaha yakın yeşil renkteydi ve pulları seçilebiliyordu. Dağın etrafında bir kuyruk gibi kıvrılıyordu.

"Ateş ve Işık Krallığı," dedim. "Anka ve ejderhadan."

Ve orası ejderhanın bölgesiydi.

Ateş ve Işık Krallığı, Lilith'in babası olan Lord Agah döneminde ikiye bölünmüştü. Krallıkların tarihlerinden öğrendiğim kadarıyla, Ateş Krallığı alev görülerine sahipti. Asırlar öncesinden gelecekleri onlara fısıldanırdı. Daren'in büyük babası ishalık görevine geldiğinde yeni bir görü de beraberinde gelmişti ve bir kadının krallığın laneti olacağı söylenmişti. Asırlar boyunca her lordun ilk çocuğu erkek doğardı, bir sonraki isha olacak veliaht. Ama Ateş Lordu Agah'ın doğan ilk ve tek çocuğu Vera olmuştu. Veliahtsız kalan halkı bunun alevlerde öngörülen lanet olduğunu biliyordu.

Ateş leydisi bir lanetin sahibi olarak, babası tarafından kabul görmeden büyüdü ama bunu bir meydan okuma olarak kabul etti. Belki de artık erkeklerin kenara çekilme vakti gelmiştir dedi ve cehennem kraliçesi olabilmek için kollarını sıvayarak babasına meydan okudu. Ateş Lordu Agah ona yapabiliyorsan yap ve ben de seni veliahtım ilan edeyim diyerek herkesin önünde küçük düşürdü.

Lanet olarak gördüğü kızı ateşle bütünleşmek için yanardağın içine çekildi ve onu saymayanlara baş kaldırarak önce kendi cemiyetini kurdu ve yıllar içinde edindiği güçle birlikte o cemiyeti krallığı ikiye bölecek kadar büyüttü. Krallığın ateş kısmını istila etmiş, kendine Lilith demiş ve diyar vermese de onu destekleyenler tarafından lord unvanını almıştı. Çünkü babası lanetli olduğunu zaman içinde kabul etmiş ve krallıktan elden ayağını çekmişti. Ateş Halkı aradığı hükümdarın Lilith olduğunu düşünerek onun tarafına geçti. Krallığın başka bir ordusu, başka bir muhafızı, başka amaçları oluştu. Ateş Leydisi öyle büyük bir bölünme başarmıştı ki diğer krallıklar da onu tanımaya ve başka bir krallık gibi görmeye başlamıştı. Bu hiç de küçük görülecek bir başkaldırı değildi, Ateş Krallığı tarihinin çoğunda ateşe daha duyarlı olmuştur. Halkın çoğu da ata lord ve vârisler gibi

ateşle kutsanmıştı. Işığı kullanabilen nadir alfinler doğardı, bu yüzden ikiye böldüğü krallığın ateş yanlılarını toplayan Lilith aslında babasını resmen kenara atmıştı.

"Lilith öldüğünde, Evran lord olduğunda krallık birleşmedi mi?" diye sordum Daren'e. Çünkü Lilith babasını öldürerek yok olmuştu. İki lider de ölünce doğuştan gelen haklarla Evran onların tek lideri olmuştu.

"Lilith öldüğünde Evran, Lord Agah'ın değil, annemizin mirasını sürdürmeyi istedi. Işığı destekleyenleri ateşe ve ateşin amaçlarına katılması için teşvik etti. Çoğu ona katılmadı ama Evran sarayın düşmesini istemediği için onları rahatsız etmiyordu. Baştan savma görevlerle onları kontrol altında tutuyordu." Pencereye yaslanıp kollarını göğsünde birbirine bağladı.

"Şafak'ı pek bir şey yapmayan ışık ordusunun kumandanı yapmıştı, bu görevi bana vermedi çünkü bölünme olsa da Agah ve Vera döneminde olduğu gibi iki lider yoktu ve bunun olmaması için de her şeyi yapıyordu. Lord olmayacağım için en başından beri asker olarak yetiştirildim. O zaman ateş destekçilerinin gözünde bile saygın bir askerdim. Sınırlarımıza kimsenin girmesine izin vermezdik, deneyen herkesi püskürtürdük. Kendi içimizde bölünmüş de olsak dışarıya karşı her zaman bir olduk." Bakışlarını dışarıda artık oldukça cansız ve ıssız görünen topraklarda dolaştırdı.

"Evran beni bir tehdit olarak algıladığı için orduda en alttan başlamamı tembihledi. Büyüdüğüm zaman da bana çok uzun bir süre yetki verilmedi. Eris, Toprak Sarayı'na muhafız olmuştu ama ben muhafızlığa bile çok uzaktaydım."

Hiç bu yönden düşünmediğimi fark ettim. Doğan ilk çocuk olduğu için Evran'ın kayırıldığını biliyordum ama dışarıda herkes Toprak Krallığı'nın muhafızı, Amon'un oğlu olan ama annesi soylu olmadığı için lord olamayan Eris'i konuşur ve haksızlık olduğunu söylerdi. Açıkça ben bile öyle düşünmüştüm. Eris hem çok iyi bir asker hem de nazik ve iyi kalpli biriydi. Daren gibi ikinci çocuklar ya da Eris gibi soylu olmayan çocuklar her zaman krallığın ordusunda yer alırdı ve her zaman iyi bir mevkileri olurdu. Ama Daren'i buna bile layık görmemişlerdi.

"Seni birilerinden emir alırken hayal edemiyorum," diye takıldım.

"Gökyüzü Tanrıçası Gela, gökyüzü gardiyanıdır. Savaşçıdır. Tanrıçalar beni ateş kötülüğü ve toprak hırsından uzak tutmak için doğduğumda yanlarına almıştı. Gela aralarında en sert olanıydı ama diğerlerinden iyidir. İlk emri de ondan almıştım." O ânı anımsamış gibi daha çocuksu bir tebessüm belirdi yüzünde.

"İlk emri neydi?" diye meraklandım.

Dudaklarını ısırıp iyice pencereden dışarıya döndü ve tek gözünü kısarak gökyüzüne baktı.

"Uç!" diye mırıldandı. "Yıldızlar benim ordumdur..."

Naguelini çok erken bulmuş olmalıydı ama bununla ilgili soru sormakta çekiniyordum.

"Demek birilerinin sözünü dinliyordun?" diye kaburgalarını dürttüm.

"Onun sözünü dinlemek zorundasın, o gökyüzünden biri. Lilith'in ve Amon'un bana yaptıkları işkencelere rağmen ikisinden de Gela'dan çekindiğimin yarısı kadar çekinmiyordum." Başını iki yana sallayarak güldü. Sırtını pencereye verip bana döndü. "Hiçbir zaman lord olamayacağımı biliyordum, bu yüzden en iyi savaşçı olmak istemiştim. Gela'nın peşinden ayrılmadım. En iyisi olmak istiyorsam en iyisinden öğrenmeliyim diye düşündüm. Aylarca beni reddetti. Yüzüme bile bakmadı. Sonra bir gün tek bir şartla, dedi. Asla sözümden çıkmayacaksın. Orada her şeyim üzerine kanımla yemin ettim. O benim komutanımdı." Tam bununla ilgili daha fazla soru soracaktım ki, "İşte bu yüzden de Evran'ın planı elinde patladı ve en büyük yanlışı oldu," diye sırıttı.

İlk kez bana kendisi ve hatta krallığıyla ilgili bir şeyler anlattığı için sus pus olup dikkatlice dinlemeye koyuldum.

"Savaşçı olarak büyütüldüğümden haberi yoktu, gözünün önünde olmadığım zamanlar ne yaptığımdan haberi yoktu ve beni ordunun içine attı. Ordunun içinde, askerlerin arasında yaşamaya başladım. Beni büyüttüler ve büyütürken beni sevdiler. Büyüdüğümde onların sadece sevgisine değil saygısına da sahiptim. Ateş bile Evran'dan çok bana saygı duyuyordu." Sesi boğuklaşmaya başladı. "Büyük Yıkım'da, Evran saldırmadan önce burada

olsaydım engel olabilirdim. Çünkü beni dinlerlerdi. Ama burada değildim."

Ben de en az onun kadar gerildim. Hikâyenin bu kısmını ben dahil hiç kimse bilmiyordu. Sordukları zaman kimseye anlatmıyordu. Şimdi hem o kısmı duyacağım için hem de anlattığı için diken üzerindeydim.

"Cehennem yaratıklarının çıkardığı bir sorunu çözmek için diyarın ötesine gitmem gerekiyordu. Kurak zamanlara çok az kalmıştı. Arın'ın en huysuz ve katlanılmaz olduğu zamanlardı. Sina onu uzaklaştırmamız gerektiğini söyleyince onlara benimle birlikte gelmelerini söyledim. İkisi de cehennem yaratıklarını avlamayı eğlenceli bulurdu."

Nefes almayacak kadar sessizdim ama düşüncelerimi duymuş gibi hemen ekledi.

"Öyle bir zamanda krallıklardan uzaklaşmamız büyük bir hataymış gibi görünüyor ama değildi. Arın iyi bir kraldı ve diyarda huzur vardı. Lordların pek bir şey yapmasına bile gerek yoktu. Sık sık birlikte at sürmeye ya da avlanmaya giderdik. Uzaktaki, diyarın ötesindeki köylere yardım götürürdük. Orada ihtiyacı olanlar için savaşırdık. Ama o gidişimiz hem diyarın hem hepimizin kaderini değiştirdi."

Biraz önce yarattığı illüzyon günışığı dağıldı ve tüm krallığın üzerinde simsiyah duman dolaşmaya başladı. Kara bulutlar değildi, karanlığın kendisiydi.

"Arın ve Sina benden önce dönmüştü. Ben birkaç grubu daha avlamak için kalmıştım. Sonra saldırıyı duydum. Evran beni kasıtlı olarak o kadar uzağa göndermiş ve bana ulaşmaması için bütün destekçileri sihirlemiş, bazılarını farklı ve elbette çok uzak yerlere göreve göndermiş, bazılarını esir almıştı. Kıyametin ortasına döndüm. Geç kalmıştım. Her şey için. Yapabildiğim tek şey Su Vârisi'ni diyardan çıkarabilmek oldu. Ve sonrasını biliyorsun."

Sahip olduğu her şeyi kaybetmişti. Ama her defasında mümkünmüş gibi kaybettikleri daha da çoğalıyordu gözümde. Krallığına bu kadar bağlı olduğunu bilmiyordum. Bağlı olmak zorundaydı, bu diyarın geleneğiydi ama Daren krallığı seviyordu da.

"Onlara kırgın ve kızgınsın," dedim kendi kendime. "Çünkü bir gecede sana inanmayı bıraktılar. Seni sevmeyi bıraktılar. Sana güvenmeyi bıraktılar."

"Tek bir gecede," diye başını salladı. Şimdi bütün karanlık onun etrafına toplanmıştı. Devasa bir kara bulutun içindeydi ve çıkışı göremiyordu. O kara bulutun içinde, dumanların arasında debelenip duruyordu.

Bana söyleyip duruyordu ama asıl yolunu kaybeden Ateş Lordu'ydu.

"Göster," dedim. Bana doğru döndü. "Onlara göster Daren. Işığın hâlâ senin içinde olduğunu göster. Bana gösterdiğin gibi. Buraya geldiklerinde onları bu karanlığın karşılamasına izin verme." Kaygılı bir şekilde dışarıya baktım.

"Bir numara sadece." Önemsiz hem de çok önemsiz bir şeymiş gibi başını salladı.

Kendisinin farkında değildi. Neler yapabileceğinin farkında değildi. Sadece bir ihtimali biliyordu. Krallığının mirası olan kötülüğü biliyordu. Onları yola getirmek için de herkesi dize getirmek için de kötü olması gerektiğine inanıyordu. Ve kötülüğe yenilmemek için yalnızlığa yeniliyordu.

"Hayır," dedim direterek. "Bir numaradan fazlası. Bu senin bunu yapabiliyor olduğunu gösteriyor. Onlara yapabildiğini göster." Bana baktı, karamsar düşüncelere kapılmıştı. Ne dediğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Yolu göremiyordu. Dahası bir yolu daha olduğuna inanamıyordu. "Anlamıyor musun? Krallığından ışığı almalarının bir sebebi var. Yıldızları çaldılar Daren. Yıldızlar herkese umut verir. Dilek dileme hakkı verir."

Sertçe yutkundu. Bu gerçekten nasıl sakındığını yüzünün her santiminde gördüm. Şefkatle ona yaklaştım. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerimde görmesi için bakışlarını bana çevirene kadar direndim.

"Yüzyıl sadece bir yıldız ışığına tutunarak bekledin. Onlara bir yıldız ışığı ver. Dilek dileme, umut etme şansı ver." Hafifçe gülümsedim.

Çenesi titredi, kaşları daha da çatıldı.

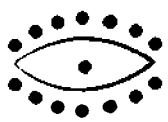
"Ben gidiyorum." Dudakları gerildi ama bir şey söylemedi. "Su Vârisi'ni esir tutmana gerek yok." Karşı çıkmadı. Aksini kanıtlamaya çalışmadı. "Onlara benim gördüğümü göster ve kendiliğinden, tıpkı benim gibi, burada kaldıklarını göreceksin." Uzandım ve yanağından öptüm. "Ne zaman başın sıkışırsa, bir su damlasına adımı fısılda."

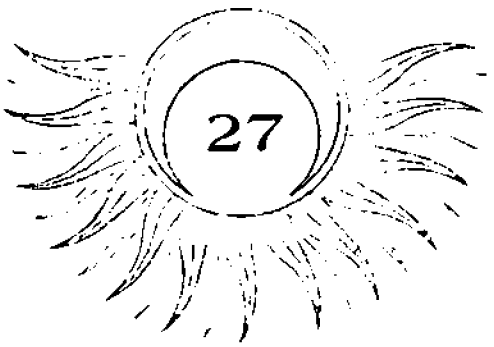
Yeni uykudan uyanmış gibi kirpiklerini kırpıştırdı. Hem sarsılmış hem de üzerinden bir yük çekilmiş gibi görünüyordu. Çok uzun bir süre bağırmış ama ilk kez biri onu duymuş gibi görünüyordu.

"Unutma," dedim. "Yıldızlar gece yarısına aittir."

Dönüp bakmış ve sesin gerçek birine ait olduğunu görmenin şaşkınlığını yaşıyordu.

Bedenledim.

Eski Dostlar ve Tatlı Anlar

Barakalara dönmeyi planlamıştım ama ormanın hiç bilmediğim bir yerine ve kelimenin tam anlamıyla kıçımın üzerine düştüm. Şunu ne zaman doğru düzgün yapacaktım! Bir gün zebanilerin ortasında belireceğimden endişeleniyordum. Doğrulup ayağa kalkarken üzerimi silkeledim. Kendi etrafımda dönerek tanıdık bir şeyler aramaya koyuldum ama ormanın bu kısmını daha önce gördüğümü zannetmiyordum. Ağaçlar tanıdık değildi ve hava kasvetliydi.

Elemental'de ormanların içi bile farklıydı. Ormanın bir bölgesi aydınlıkken başka yerler karanlık olabiliyordu. Bir yerde yaşam dolanırken diğerinde ölüm ya da ölüme giden yolu açan yaratıklar dörtnala koşabiliyordu.

Tekrar gözlerimi kapattım ve yeniden barakayı düşünerek bedenledim.

Yeniden ormandaydım. Kendi kendime küfür ettim. En azından bu defa bildiğim bir yere kadar gelmeyi başarmıştım. Derin bir nefes aldım ve yürümeye koyuldum. Barakalardan o kadar da uzak değildim, tekrar risk alıp ayarlarımı iyice bozmak istemiyordum.

Aklım Daren'de kaldığı için odaklanmakta zorlanıyor olmalıydım. Onu öyle bırakmanın daha doğru olduğunu düşünmüştüm. Onlarla olan savaşını tek başına kazanmalıydı, o zaman kaybettiklerinin yerini doldurabilirdi. Ve bütün varlığım kaybettikleri ile açılan boşluğu doldurmak için ayağa kalkmıştı.

Toprak Krallığı'nda neler olduğunu bilmiyordum ama Ateş Krallığı'nın hükmünü alırsa Toprak Krallığı'nın da teslim olacağını dü-

şünüyordum. Vârisler krallık için gerekli olan olabilirdi ama her krallığın bir lorda da ihtiyacı vardı. Ayzer altından kalkabilirdi ama bu onu tüketecekti. Tek başına olmanın herkese yapacağı eninde sonunda bu olurdu. Bu da beni kendi krallığıma ve kendi lorduma götürdü. Tek başına olan lorduma. Artık onu tanımadığımı hissettiğim lorduma. Nefes aldım ve aklımı kötü düşüncelerden uzak tutmaya çalıştım. Kafamda soru işaretleri olabilirdi ama onu yargılamadan önce onu anladığıma ve daha da önemlisi onu gerçekten tanıdığıma emin olacaktım.

"Vârisim." Sese doğru döndüğümde barakalara epey yaklaşmıştım.

"Merhaba, Azul," diye gülümsedim. Sadakatsizlerin arasındaki benimle yaşıt olduğunu düşündüğüm ve derin konulara girmesek de ara sıra sohbet ettiğim genç bir kadındı. Barakalarda yemeklerden sorumlu olduğu için onunla yakınlaşmıştık. El becerileri ve aşçılığı çok iyiydi, bana bile bir şeyler öğretmeyi başarmıştı.

"Nasılsın?" diye sordu elinde meyvelerle dolu bir sepetle beklerken.

"Barakalara mı dönüyorsun?" diye sordum. "Sana eşlik edebilir miyim?"

"Eğer istersen."

Güldüm. "Burada vâris sayılmam, krallıklarınızı reddettiniz. Kraliyetten kaçtıysanız sizin bana değil, benim size ayak uydurmam gerekiyor."

Kahverengi saçlarını omzundan geriye atıp yanımda yürümeye başladı.

"Yürüyüşe mi çıkmıştın?" Küçük, sevimli ve çekici yüz hatlarına sahipti. Her zaman altın renkli büyük halka küpeler takıyordu.

"Öyle sayılır," dedim. Ateş Krallığı'nda olduğumdan kimseye bahsetmemeliydim. İstesem sırlarımı saklayacaklarına şüphem yoktu ama sırlar belaya yol açardı, özellikle Su Vârisi'nin sırları.

"İnzivan bittiğinde seni burada özleyeceğiz."

"Sık sık ziyaret ederim," diye güvence verdim. "Bana muhteşem yoldaşlar oldunuz. Öylece çekip gitmeyeceğim."

Ve Su Vârisi bir kez daha başkalarına sözler dağıtıyordu. Bunu artık pervasızlık ya da hatalı bir davranış olarak görmüyordum. Eskiden öyleydi. Verdiğim sözlerin, konuşmalarımın ya da eylemlerimin nereye gideceğini bilmeden öylece yapıyordum. Ama artık

bu benim idealim haline gelmişti. Bunun için çabalayacaktım. Sadakatsizler benim yaşamak istediğim Elemental'in en somut haliydi. Krallıklardan sıyrılmışlardı, unvanlar yoktu, herkes birbirine yardım ediyordu, herkes doğaya saygı duyuyordu ve hepsi tasasız bir şekilde, en önemlisi bir arada yaşıyorlardı.

"Bu hepimizi çok mutlu eder. Yiyecek bir şeyler ister misin?" Barakalara vardığımızda hayalimdeki tablo kanlı canlı karşımda duruyordu. Bizi gören herkes dönüp sadece bana değil Azul'a da selam verdi ve nasıl olduğumuzu sormak için bir anlığına da olsa durdular. Durdular ve her ne yapıyorlarsa ona ara verdiler.

Oysa çok uzun zamandır herkes bu diyarda sadece yapması gerekenlere odaklanmıştı. Kimse diğerinin nasıl olduğunu sormak için durmazdı. Diğerinin kötülüğü onların iyiliğineydi. Bu yüzden muhtemelen kimse kimseye iyi olduğunu söylemek de istemezdi. Tehdit oluşturmak, saldırıya açık hale getirirdi sizi. Erim bunu mu kastediyordu bilmiyorum ama bir anlığına durmuştum ve şimdiden çok fazla şey değişmişti.

"Teşekkür ederim, Azul, biraz okuma yapacağım. Yardıma ihtiyacın var mı?" Çadırların arasında, yol ayrımından dönmeden önce cevabını bekledim.

"Henüz yemek saatine çok var ve işlerin çoğunu hallettim bile." Sepeti kenara bırakıp ellerini beline yasladı. Kendine yapacak işler arıyordu.

"Olursa haber ver," diye gülümseyerek onun yanından ayrıldım.

Aklımda bir dolu şeyle barakama çıkan merdiveni tırmanmaya koyuldum. Kurtçuklarla baş etmem gerekmesi bugünün en kötü kısmı olacaktı. Merdivenin sonuna vardığımda dağılmış ve her yere saçılmış kitaplarımın etrafında dönüp duran bir şey dikkatimi çekti. Bir casus olduğunu düşünerek kaşlarımı çattım, ormandaki küçük hayvanlar sık sık barakaları talan ediyordu.

"Nova!"

"Lala!" diye neredeyse çığlık atarak kendimi barakadan içeriye attım. "Aptal peri kızı, sen miydin!"

"Aptal insan kızı!" diye o da neşeyle bağırdı. "Hâlâ hayatta olman gökyüzünün lütfu olmalı."

Onu incitmemeye özen göstererek göğsüme bastırdım. "Bu hadsiz hallerini bile özledim." Kocaman sırıttım. Arın beni dinlemiş ve onu göndermiş olmalıydı. "Ne zaman geldin?"

Kanat çırparak bana bakabilmek için başımın hizasında yükseldi.

"Sabaha karşı, miskin miskin uyuduğunu düşünüyordum ama çoktan gitmişsin bile. Neredeydin?" Ne kadar küçük ve hassas olduğunu neredeyse unuttuğuma inanamıyordum. Küçücük barakam bile onun için büyük kalmıştı. Sadece peri kızlarında gördüğüm sarı saçları mutluluktan parıldadı, periler mutlu olduklarında sihirli tozların yayılmasına ve muhteşem bir kokuya neden oluyorlardı. Tıpkı çiçekler gibi.

"Ormanda biraz yürüyüş yapıyordum." Daha yeni gelmişti, onu korkutmak ve yine gökyüzüne ciyak ciyak sızlanmasını dinlemek istemedim. En azından kimse gece burada olmadığımı fark etmemişti.

"Gerçekten Arın Lordumdan beni mi istedin?" dedi duygusal bir halde kocaman gözlerini kırpıştırarak.

"Evet," diye başımı salladım ve fısıldamaya koyuldum. "Orman Halkı harika ama vârislerin hizmetkara ihtiyaçları olduğunu anlamıyorlar. Ben de onlara iş buyurmaya çekiniyordum doğrusu."

"Dostun olduğumu sanmıştım!" Yüzünü asarak minicik kollarını göğsünde bağladı.

"Hem hizmetkarım hem dostumsun," dedim. "Şimdi şu kurtçuklardan kurtulup biraz etrafı toplamaya ne dersin?" Ellerimle etrafı işaret ederken yüzümde Tayga'nın asla onaylamayacağı bir tiksinti vardı.

"Onca zaman oldu ve gelir gelmez beni çalıştırıyor musun?"

"Burası senin gibi bir cüce için bile küçücük," dedim. "Ortalık biraz açılsın ki rahat rahat sohbet edelim. Bana Su Krallığı'nda olup biten her şeyi anlat!"

"Gökyüzü korusun!" Söylenerek dediklerimi yapmaya başladı. Onun sihirle yapabildiklerini pekâlâ ben de yapabilirdim ama onun yapması, söylenmesi ve izlemesi çok daha keyifliydi.

"Bu pisliğin içinde kurtçuklardan fazlası olmadığına şaşmalı!" dedi. Atıştırmalık çerezlerim yerlerden temizlendi. "Şu hale bak, bir de inzivaya çekilmiş, çok iyi gidiyor diyorlar!" Kitapların hepsi düzgün bir şekilde sıralanarak kenara dizildi. "Sen büyüyeceksin, vâris olacaksın, ömrüm yeterse ben de göreceğim!" Yatak denen o saman

yığını mümkün olan en toplu haline geldi. Ve işte bu kadardı, içerisi tertemiz ve derli toplu olmuştu.

"Senden daha iyisi yok," dedim. "Hizmetkârların vârisisin sen!"

"Ağzın yine çok laf yapıyor." Kitapların üzerine yorgun bir şekilde oturdu. "Burada bir yerde saklanmış tatlılar var mı?"

Onu ve tatlı şeylere olan düşkünlüğünü unutmak ne mümkündü. Başımı sallayarak güldüm. Tavana asılı torbalardan birini kendime çekip ona doğru fırlattım. Hemen yanına neredeyse onun boyutunda düşen torbadan irkildi. Ama bir şey demeden iplerini çözerek içindeki küçük orman meyvelerini tıkırtıklamaya koyuldu.

"Anlat bakalım, Su Krallığı'nda neler oluyor?" Bağdaş kurup merakla beklemeye koyuldum. İşte şimdi keyfime diyecek yoktu. Eğitimlerim harika gidiyordu, şimdiden çok şey öğrenmiştim, geceyi Daren'le geçirmiştim ve en yakın arkadaşım yanımdaydı. Bazı detayların düşüncelerimi bulandırmasına izin vermeyen dikenli tellerime şükürler olsun!

"Lordum çok çalışıyor. Halkın alışması uzun sürmedi. Kayalıklarda kendilerine gerçek bir yaşam alanı kurdular. Diyarda sadece o bölgede su var. Diyarın en uzak köşesi. Senin ve Daren Lordumun gidişinden sonra Arın Lordum oradaki bütün suyu kendine çekti. Senin yarattığın sudan bahsediyorum."

Evran ile karşı karşıya geldiğimizde Su Krallığı taşının da yardımıyla, halkımızı uyandırmak için oraya neredeyse okyanusu getirmiştim. Döndüğümde daha fazlasını bulacağımı düşünüyordum ama Arın hâlâ diyarı affetmemişti ve suyu kendine saklıyordu.

"Çok çalışıyor dedin, ne yapıyor?"

"Gelenlere hazırlık yapıyorlar," dedi. Yüzümü astım. Ben de orada olmalıydım. "Orduyu topluyor ve neredeyse gece gündüz çalışıyorlar. Uzun uyku onları zayıf kıldığı için güçlerini topluyorlar. Arın Lordum her şeyi halkına veriyor hatta kendi güçlerinden bile veriyor onlara." Bunu o kadar kısık sesli söyledi ki daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildim.

"O nasıl oluyor?" Arın için güçlerinin çok önemli olduğunu biliyordum, onları paylaşmak konusunda halkımıza cömert davranıyordu en azından.

"Kayalıkların ardında şelale var, oraya gözyaşlarını akıttı. Su Lordu'nun gözyaşı en hakiki duygularından gelir. En besleyici bağlılıktır. Bu halkı doyuruyor."

Şaşkınlık ve hayranlıkla kaşlarımı kaldırdım. Arın gerçekten çok uğraşıyordu değil mi? Bana olan çıkışında çok da haksız değildi ama hâlâ tamamıyla haklı olduğunu düşünmüyor ve onu affetmiyordum.

"Beni soruyorlar mı?" diye sordum. "Benim hakkımda ne düşünüyorlar? Kötü konuşuyorlar mı?" Kaygıyla dudağımı ısırdım. İçim içimi yiyordu. Gösteriye çıkacak çocuklar gibi hissediyordum, sahnede olacaktım ama ya hata yaparsam?

"Arın Lordum buna izin vermez!" dedi hemen hiddetle. "Herkes seni merak ediyor. Arın Lordum onlara sıkı bir çalışmanın içinde olduğunu söyledi. Seninle gurur duyuyorlar. Bir kez daha onları kurtaracağını düşünüyorlar."

"Yaa..." İçim bir hoş olmuştu. Benim kaçak ve bir korkak olduğumu düşünmelerinden endişe ediyordum. Onların uyandıkları gün diyarı hem de Ateş Lordu ile terk etmiştim.

"Deniz kızlarına yapılan saldırı hepsini derinden yaraladı. Hem çok öfkeli hem de çok üzgünler. Deniz kızları sinirli olduğunda çok ürkütücü oluyor. Ödümü koparttılar." Hem ellerini kaldırdı hem minik dizlerini kendine çekti. "Ve intikam istiyorlar. Arın Lordum meseleyi lordlar arasında çözdüklerini söyledi ama bazıları bununla yetinmedi. Elbette kimse Arın Lorduma karşı çıkamıyor ama arkadan fısıldaşıyorlar. Arın Lordumun eskisi gibi olmadığını düşünenler var." Benden duymuş olma dercesine kaşlarını kaldırdı.

"Nasıl eskisi gibi?" diye sordum.

"Ariana Vârisimin ölümünün onu etkilediğini ve zayıf düşürdüğünü düşünüyorlar. Su Krallığı'nın liderleri duygusal zayıflık gösterirse saygınlığı azalır. Bazıları Ariana Vârisim yüzünden Arın Lordumun Ateş Krallığı'na karşı ödün verdiğini söylüyor."

Ellerimi yüzüme bastırdım. Bu aklımın ucundan bile geçmemişti. Arın'ın Ariana'nın yasını tutacağını düşünmemiştim. Ateş Vârisi'nin yok oluşla mükafatlandırılan fedakârlığı diyarın kederinin ardında sönüp gitmişti bile. Zaman öyle hızlı akıp geçmişti ki birilerinin onun yasını tuttuğunu bile anlamamıştım. Özellikle de Arın'ın. Gerçekten

acı çekmiş olmalıydı. Kendimi onun yerine koyduğumda dehşete kapılıyordum. Ariana'ya o kadar değer verdiğinden haberim yoktu. Arın hiç öyle davranmamıştı ama onun duyguları çok ama çok derinlerde yaşadığını biliyordum. Halk bu yüzden onu suçluyor olmalıydı. Adalia daha önce de onu bu konuda uyarmıştı. Demek ki Su Halkının aşka o kadar da saygısı yoktu. Kendimi sıkarken yanağımın içini neredeyse kanatıyordum.

Benim yaptıklarımın Arın'ın üzerine kalabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Sence gerçekten Arın'ı etkiledi mi?" diye sordum. "Ariana'nın ölümü?"

"Arın Lordum ona vârislere yakışır bir veda ve anma töreni yaptı. Ariana Vârisimin külleri kayalıkların üzerinden gökyüzüne uğurlandı. Ve Su Krallığı'nda asla yapılmayan bir şey yapıldı, kırk gece boyunca küllerinin savrulduğu yerde bir meşale yandı. Arın Lordum her gece meşaleyi kendisi yaktı." Lala tekrar fısıldadı. "Ve bazı geceler hâlâ yakıyor."

"Birinin onun ardından böyle bir şey yapmasına memnun oldum," diyebildim.

"Su Halkı memnun olmadı. Savaşın sebeplerinden birini Ariana Vârisim olarak gördüler daima." Ne diyebilirim ki o hikâyeyi, savaşın Ariana yüzünden çıktığını duyduğumda ben de kendimi tutamamıştım. Ama ben hem kandırılmış hem de haksızlığa uğramış hissetmiştim.

"Su Halkı ve Arın arasında bir sorun olabileceğini asla düşünmemiştim," dedim.

"Halk vârisini bekliyor. Sana karşı büyük umutları ve beklentileri var. Krallığın ihtiyacı olan şey vârislerdir. Su Halkı da ihtiyaçlarının sen olduğuna inanıyor. Senin Arın Lordumdan daha büyük bir lider olacağını konuşanlar bile var."

"Daha neler..." dedim gözlerimi kocaman açarak.

"Sen Gökyüzü Vârisi'sin akıllım," dedi meyvelere bulanmış parmaklarını yalayarak. "Gökyüzü soyundan olan diyardaki tek kişisin. Su Halkı için gökyüzü soyu yaratıcı konumundadır. Su Halkı bu diyarın onlar için yeterli olmadığını savunur her zaman, onlar göğe ve

okyanusa aittir. Senin vâris olman bunu onlar için kanıtlamış oldu. Bu yüzden sen, onlar için önemlisin." Kendini onaylarcasına başını sallamaya başladı.

Şok olmuştum. Yaptığı için Arın'a deli gibi kızmıştım. Hem de deli gibi. O gün beni kapıdan çevirdiğinde onu hiç affedemeyeceğimi düşünmüştüm. Bir yanım hep ona bu yüzden kin besleyecekti. Ama beni korumuştu. O halde onların karşısına çıksam nasıl bir hayal kırıklığı olacağımı düşünerek daha büyük bir dehşete kapıldım. Arın halkın benden ne beklediğini elbette biliyordu ve beni o beklentilerden sakınmak istemişti. Beni dışarıda bırakmak istese yapması gereken tek şey o halde beni onların karşısına çıkarmak olurdu ve ilk intibada tamamıyla gözden düşerdim.

Gökyüzü vârisi olmakla ilgili yol kat edememiştim, bilgiler çok sınırlıydı ve neredeyse kimse bu konuda doğru düzgün bir şey bilmiyordu. Ve şimdi beklentilerin sandığımdan daha da fazlası olduğunu öğreniyordum.

"Gökyüzü Tanrıçası'na ne oldu Lala?" diye sordum. Kendimi çok sorumlu hissetmiştim. Bir an önce bununla ilgili her şeyi öğrenmeliydim.

"Kimse bilmiyor," dedi. "Herkes onun bizi terk ettiğine inanıyor. Diyar yoldan çıkınca Gökyüzü Tanrıçası dönmemek üzere gitti. Bazıları tılsımlarla ona ulaşmaya çalıştı ama kimseye cevap vermedi."

"Peki ben Gökyüzü Vârisi olmayı kimden öğreneceğim," diye sayıkladım kendi kendime.

"Daren Lorduma sorsana," dedi bariz bir şeymiş gibi. "Daren Lordumu, Gökyüzünün Koruyucu Tanrıçası Gela büyüttü sayılır. Diyarda ona en yakın olan kişi Daren Lordumdu. Bir şey biliyorsa o biliyordur."

"Gökyüzü kurnazı!" diye başımı salladım. "Her taşın altından o çıkıyor."

"Ya da Tanrıçalarla konuşabilirsin. Onlar her şeyi bilirler."

"Ama bana söylemezler." Ben de onlardan bilgi dilenmek istemezdim.

"Cinler dedi ki..."

"Yine cinlerle mutfak köşelerinde dedikodu mu yaptın?"

"Cinler her şeyi görür ve duyar o yüzden bence dinle," diye bilmiş bilmiş uyardı. Şu ketum yaratıklar! "Dediler ki, gökyüzü soyundan olanlar tanrıçaların bile üzerindeymiş. Bu yüzden onlar bile senin yapacaklarını merak ediyor."

"O nasıl olabilir," diye inanmayarak başımı salladım. "Ben sadece vârisim. Hem Gökyüzünün Koruyucu Tanrıçası da bir Tanrıçaydı sonuçta. O dördü eşit demek oluyor bu. Kitaplarda da öyle yazıyor."

Lala beni ayıplayan küçümseyici bir bakış atarak dudaklarını büzdü.

"Hayır, gökyüzü her zaman gökyüzü anlamına gelir. Gökyüzü koruyucusu bizzat gökyüzü soyundan seçilir ama diğerleri alfinler arasından seçilir ve onlara özel güçler bahşedilir."

"Nasıl yani?" Heyecandan önündeki torbaya uzanıp birkaç tane yabani erik attım ağzıma.

"Çok ama çok ama çok eski zamanda alfinler Tanrıça olmak, göğe çıkmak için çalışırdı. Bazıları göğe tırmandı da. Tufandan sonra, yeniden yaratılışta o mertebeden kimse kalmadı yeryüzünde. Hepsi gökyüzüne çekildi. Sadece koruyucular atandı ve onlara yeryüzüne iniş izni verdiler. Ama o üç tanrıça..." İyice yaklaşmam için eliyle işaret edip koca gözleriyle etrafı dikizledi. Ağzıma bir erik daha atıp ona doğru yanaştım. "Edik, Ugün ve Ceni yeryüzü doğumlular," diye fısıldadı. "Bu yüzden sana yaptıkları duyulursa cezalandırılırlar."

"Kim tarafından?" Hayret nidam neredeyse bir çığlığa dönüşünce Lala ellerini çırpmaya başladı.

"Gökyüzündekiler tarafından akılsız kız!" Tekrar şöyle bir etrafa bakındı ama burası oldukça güvenliydi ve Tayga ile etrafa sık sık koruyucu tılsımlar yapıyorduk. Geçen sefer ona gerek kalmadan tek başıma yapabilmiştim ve Tayga çok iyi olduğunu söylemişti.

"Orada gerçekten birileri var mı?" Eriklerden birini ağzımın içinde yuvarlayarak düşünmeye koyuldum. Tatlı ve ekşi bir tadı vardı ve düşüncelerimi toplamama yardımcı oluyordu.

"Her şeye inanıyorsun da bundan mı şüphe ediyorsun aptal seni!" Parmağını şaklattı, yemiş torbası benim ellerimden kayboldu ve bir saniye sonra onun yanında belirdi.

Ona ters ters bakarken aklıma Daren'in diyara döndüğümüzde Şafak'la konuşurken söylediği şeyler geldi. İnsanların arasından Ateş Sarayı'na ilk geldiğimizde, Şafak'a Lilith'i uyandıracağımızı söylediğimizde nedenini sormuştu. Ve Daren de zaman kazanmak için demişti. Şafak ne için zaman kazanmak dediğinde söyledikleri şimdi anlam kazanmıştı.

"Işık şehrine nasıl haber göndermeyi düşünüyorsun? Lordların böyle bir gücü yok, Tanrıçaların bile böyle bir gücü yok."

"Öyle mi? Peki ya Gökyüzü Vârisinin?"

"Tanrıçalar diyardan sorumlu ama birileri de Tanrıçalardan sorumlu. O birilerine bunlar yaramazlık yapıyor diyeceğiz baloncuk."

"O birileri kim?"

"Yıldız mensupları."

Bu kahrolası iblis bir sürü şey bilmesine rağmen bana neden hiçbir şey anlatmıyordu! Bu durumda gökyüzü vârisi olmakla ilgili bir şeyler de biliyordu. En yakın zamanda onu bir tenhada kıstırsam iyi olacaktı.

"Hoşuma gitmeyecek bir şey yapacak gibi görünüyorsun," dedi.

"Yapacağım ama bugün değil." Kaşlarımı kaldırdım. "Biraz okuma yapacaktım ama düşünecek yeterince şey verdin bana. Bugün izinli günüm, bari gidip diğerlerine yardım edeyim ve bir işe yarayayım." Tayga derin düşüncelerle çok sık baş başa kalmamamı söylemişti. Bazen onları geri plana atıp başka şeylerle ilgilenmek düğümün kayıp ucunu görmeni sağlardı.

"Bu senden beklenmeyecek kadar olgun bir hareket olurdu, gerçekten alay etmiyorsan." Ellerini önünde birbirine kenetleyip yapay bir şekilde güldü.

"Kes sesini ukala peri," diye ben de güldüm. "Gel sen de tanış, bir süre buralardayız. İşlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmen gerekecek."

Ben merdivenlerden inerken Lala uçarak bana yakın bir şekilde duruyordu. Aşağıya indiğimizde de yanımdan ayrılmadı. Gözlerim etrafta dolaşmaya ve kimin neye ihtiyacı var diye anlamaya çalıştı. Küçük bir alfin çocuğu bacaklarımdan çekiştirdiğinde gülümseyerek başımı ona doğru eğdim. Alfin çocukları hayatımda gördüğüm en sevimli varlıklardı. Müthiş güzellerdi. Kocaman ve parıl parıl parlayan gözleri vardı. Hepsinin yüzünde sigilleri oluşmaya başlamıştı.

Sadakatsiz ailelerin çocukları da olsalar belli bir yaşa geldiklerinde onlara seçme hakkı veriliyordu. İsterlerse diğer alfinler gibi krallıklara bağlı bir şekilde krallıkların altında yaşayabilirler ya da ailelerinin yolunu seçebilirlerdi.

Ve karşımda küçük bir su alfini duruyordu. Masmavi gözleri ve mavi sigili ile. Bu nadir rastlanan bir durumdu çünkü Sadakatsizlere katılımın en az olduğu krallık Su Krallığı'ydı. Bu küçük Alin'in annesi savaşta canını kurtaranlardan biriydi. Ara ara bana Su Krallığı ile geçmişe dönük hikâyeler anlatırdı.

"Merhaba, Alin," dedim aynı hizaya gelmemiz için eğilerek. "Bu mu?" Bana uzattığı boş bardağı elime aldım. "Su mu istiyorsun?" Gülümseyerek hızlı hızlı başını salladı. Bembeyaz saçları sırtına kadar uzanan çok güzel bir kızdı.

"Peki ama bu aramızda kalacak," dedim. Başparmağımı ve serçeparmağımı ona doğru uzattım, o da küçük parmaklarını çıkarıp benimkilere birleştirdi. "Söz!" dedi melodik bir şekilde. Parmaklarımı bardağın üzerinde dolaştırdım. Su dolu bardağı ona uzattığımda içine bakıp ağzını kocaman açtı.

"Annen nerede?" diye sordum onunla aynı hizaya gelebilmek için tek dizimin üzerine çökerek.

"Bitki topluyor." Ağaçların ötesine bakınca nereye gittiğini tahmin etmiştim.

"Sana kim göz kulak oluyor?"

"Azul..." dedi harfleri uzatarak.

"O ne yapıyormuş diye bakalım mı?" Başını sallayınca tutması için elimi uzattım. Sadece iki parmağımı kavrayarak benimle birlikte yürümeye koyuldu.

"Küçük bir kaçağımız var." Mutfak işlerinin göründüğü büyük çadıra doğru arka tarafa yürüdük. Azul çadırın önünde bir o yana bir bu yana dönmüş muhtemelen onu arıyordu.

"Bir dakikalığına arkamı dönmüştüm!" dedi ufaklığa bakarak. "Bir yere giderken haber vermelisin Alin, yoksa seni merak ederim. Tamam mı?"

"Tamam..." dedi Alin yine harfleri uzatarak.

"Azul, bu Lala. Diyara geldiğimden beri benimle birlikte olan peri kızı."

"Bir peri kızı görmeyeli uzun zaman olmuştu." Onu içtenlikle karşıladı.

"Lala, Azul buranın aşçısı. Çok lezzetli yemekler yapar." Gülerek Azul'a döndüm. "Lala bir tatlı bağımlısıdır. Ortalıktan kaybolan şekerlemelerin olursa onu bul!"

"Nova..." diye sayıkladı Lala utanarak ama Azul ve Alin söylediğime kıkırdadı. Peri kızı küçük alfinin oldukça dikkatini çekmiş gibi görünüyordu. "Ondan hoşlandın mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Çok güzel."

Lala duyduğuna memnun olmuştu.

"Pekâlâ, o halde Lala seninle oynarken çok uzaklaşma olur mu?"

"Olur." Lala'nın etrafında daire çizerek dönmeye başladı. Onaylanmak için Azul'a baktım o da memnun bir şekilde başını salladı. "Akşam yemeği için kolları sıvamam gerekiyordu, çok iyi oldu."

"O halde ben de sana yardım edeyim." Ormanda yaşayanlar mümkün olduğunca birlikte vakit geçirirdi. Birlikte yer içer, birlikte avlanır, birlikte toplar ve birlikte dağıtırdı. Herkes neredeyse aynı saatlerde uyuyup uyanıyordu. Bu yüzden yemek vakitleri günün en beklenen saatleriydi.

"Vaktin varsa çok sevinirim." Minnettar ifadesiyle çadıra doğru hızla yürümeye koyuldu.

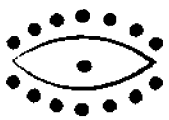
"Elbette," dedim. Lala ve Alin barakalara, dev ağaçların arasına doğru giderken ben de Azul'un peşinden çadıra girdim. Azul'un yönlendirmesiyle patates doğrama işine koyuldum.

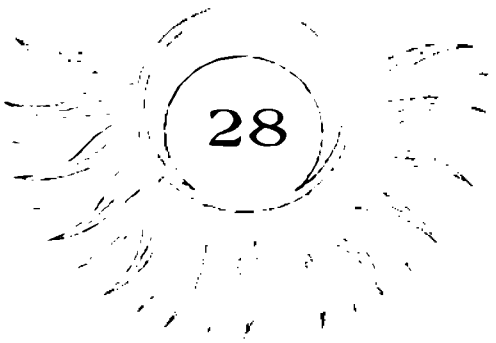
Bir yere ait olmak gitgide kolaylaşıyordu. İşe yarar olmak. Nerede ne yapmam gerektiğini bilmek. Doğru kişilere gidip doğru yardımlarda bulunmak. Derin bir nefes aldım ve kat ettiğim yola şaşırdım. Belki de herkes benim ne kadar uygunsuz bir vâris olduğumu söylerken o kadar haksız değildi.

Yemekten sonra temizliğe de yardım ettim. Ateşin başında herkesle birlikte oturup sohbet ederken eskisi gibi değildim. Daha dik oturuyordum. İçtenliğimi bozmadan onlarla daha ciddi konuşuyordum. Vâris olmanın ağırlığını kabul ediyordum. Herkes neşe içinde olsa da sohbet her zaman yaklaşan tehlikeye geliyordu..Sadakatsizler diyara gelmek için yola çıkan herkesten ürküyordu. Bu konu-

da haksız sayılmazlardı çünkü onları koruyacak yüksek duvarları, onları savunacak orduları ya da onlara yol gösterecek bir liderleri yoktu. Bu yüzden yüzüme daha uzun süre bakıyorlardı. Bir cevap arar gibi. Bu durumlara politik yaklaşmayı öğrenmiştim. Eskiden olsa onlarla kalmayı ve onları savunmayı teklif eder ya da doğruca hepsine benimle Su Krallığı'na gelmelerini söylerdim. Ama artık işleyişi anlıyordum. Onları öylece kaderlerine terk edecek değildim ama ilk önce Arın başta olmak üzere lordlarla ve vârislerle bu konuyu konuşmam gerekiyordu. Hem köy halkı için hem ormanın içine sığınan sadakatsizlerle birlikte, ormanın asıl sahibi olan hayvanları korumanın yolları ile ilgili tartışmalı ve bir sonuca varmalıydık.

Ağırlığımı korumak için ve biraz da kendi halimde düşünebilmek için erken ayrıldım, Lala'ya bir minder bulduk ve kitapların üzerinde onun için benimkinden daha konforlu bir yatak yaptık. O gece gözlerimi birçok konuda sorumluluk sahibi ama korkusuzca kapattım. Gerçekten ama gerçek anlamıyla öğrenmek bana her gün daha da güçlü hissettiriyordu.

Arananlar ve Ansızın Karşına Çıkanlar

Tayga ile buluşmak için Lala ile birlikte çok erken vakitte yola düşmüştük. Sabah yine dakik bir şekilde uyanmıştım ve yüzümü yıkamak için indiğimde bir tila olan küçük orman canlısı beni bekliyordu. Tayga sık sık onları benimle haberleşmek için kullanıyordu ve çok faydalı olduğunu inkâr edemezdim.

Çınar ağacına varmamız neredeyse iki saati buldu. Hareket etmek ve bedenimi her zaman güçlü tutmak önemliydi, bu yüzden tayga gün içinde bedenleme yapmamı istemiyordu. Bedenleme yapmak yürümekten daha zor geldiği için buna bir itirazım yoktu.

"Bugün bana nasıl sürprizler hazırladın?" diye sordum onu gördüğümde. Her zaman buluşma noktasına ilk varan o oluyordu. Lala onu selamlayarak geriye çıktı.

"İşte burası," dedi. Su oluklarından akan suyla oluşan göleti işaret etti. Daha önce onunla birlikte şelaleye yürürken, dinlenmek için durduğumuzda bu göle ben hayat vermiştim. Bana ilk kez orada gücünün kıymetini bil narası atmıştı. Çok uzun bir zaman önceymiş gibi.

"Artık eğitimlerimde de mi bilmece kullanıyoruz?" Ağırlığımı tek ayağımın üzerine verdim ve gölün ötesindeki eski topraklarıma baktım. Burası eskiden Su Krallığı'nın bir parçasıyken şimdi bir çölü anımsatıyordu.

"Hayır, suya girmeni istiyorum. Bu sabahın görevi bu. Ama çıplak bir şekilde girmeni istiyorum." Bugün sivri kulakları her an duymayı beklediği bir şey varmış gibi tetikteydi.

"Korkmalı mıyım?" Yanından yürürken elim gür tüylerinin arasında dolaştı. "Bu ne anlama geliyor sevgili dostum?" Başını bir kedi gibi elime doğru hareket ettirdi ve hemen ardından gürleyerek geri çekildi.

"Çıplak ayakla dolaşmak gibi. Suyun içinde özgürleş. Seni sarmasına izin ver. Su ile vakit geçir ve hatta onunla konuş. Ama konuşurken sakın unutma..."

"Suyun hafızası vardır."

"Suyun hafızası vardır," diye onayladı.

"Bu çok kolay değil mi? Banyo yapmak gibi." Dizlerimi kırarak göletin kenarına eğildim ve parmaklarımı hafifçe suyun üzerinde dolaştırdım.

"Hayır, senden suyu hissetmeni istiyorum. Onunla sıkı bir bağ kur. Seni tanımasına ve sarmasına izin ver. Vârisini biliyor ama vârisinin nasıl biri olduğunu biliyor. Seni anlaması için ona yardım et." Ses tonu bir aziz gibiydi. Omzumun üzerinden ona baktığımda hemen arkamda olduğunu ve suyun üzerinde parlayarak yüzen parmaklarıma baktığını fark ettim.

"Sanırım anladım," dedim. "Bunun için neden bu kadar beklediğimizi sorabilir miyim?" Bu zamana kadarki eğitim sürecimde sudan uzak durmuştuk ki bunu oldukça çelişkili buluyordum.

"Çünkü suya anlatmadan önce senin kendini ve diğer şeyleri anlamanı bekledik. Çok yol kat ettin, Nova. Yakında tamamen hazır olacaksın." Bir adım daha öne çıktı ve suyun üzerindeki yansımamda onun devasa cüssesi de belirdi. Resmimiz suyun üzerinde kavisli dalgalarla titreşiyordu.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye mırıldandım.

"Yanımızda olmana çok alıştık. En çok da ben. Tekrar Sadakatsiz olmak istersen seni desteklerim." Başını omzuma doğru orman ruhunun en alaycı haliyle sürttü. Kürkü yüzüme dokununca gıdıklanarak kıkırdadım.

"Bunu aklımda tutarım."

"Ben gidiyorum, ormanın bu kısmında seni rahatsız etmezler ama peri kızını yanından ayırma. Burada güvendesin, endişelenme." Vahşi kaplanlardan beklemediğim ve her defasında beni daha da etkileyen zarafetle döndü.

"Sen de git ve her ne yapıyorsan onu yap," diye mırıldandım ardından suyun üzerinde tek başına kalan yansımama bakarak.

Lala giderken onu selamladı. Sonra ürpererek bana döndü. "Su güvenli midir çünkü biliyorsun ben suya yaklaşamam."

"Güvenli," dedim. "Yaklaşmana gerek yok, buralarda ol yeterli."

Kıyafetlerimi çıkardım, ellerimle göğüslerimi kapattım. Diyarda korseler vardı ama ben onları kullanmıyordum, ormanda hiç kimse onları kullanmıyordu. İç çamaşırımı çıkarmadan önce etrafıma bakındım ve hızlıca onu da kıyafetlerimin arasına koyup suya girdim.

Soğuktu!

Hava güzel olmasına rağmen ürpermiştim ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Öyle de oldu. Su beni tanıyınca bir iple birbirimize bağlanmış gibi bütünleştik. Başımı suyun içine sokup çıkararak saçlarımı arkaya doğru taradım. Burası boyumu aşmadığı ve deniz olmadığı için beni korkutmuyordu. Yavaştan alarak yüzmeye koyuldum. Beni asıl korkutanın su değil, denizin sonsuzluğu ve sınırsızlığı olduğunu biliyordum. O kara delikte kaybolup gitmek olduğunu biliyordum. Ve o dalganın içinde çırpınıp İlmek'e gitmek o korkuyu sadece şiddetlendirmişti. Yine de bunun aklımı ele geçirmesine izin vermedim ve kendimi suya bıraktım.

Gözlerimi kapattım, su damlaları tenimde boncuk boncuk tutunuyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Çıplak bir şekilde yüzmenin kesinlikle farklı bir yanı vardı. Hafif ve özgürleştiriciydi. Bütün her şeyden sıyrılmışım, kafamdaki her düşünce ilmek ilmek dağılmış gibi. Bomboş ve huzurlu hissettiriyordu. Parmaklarımın arasından akıp gidiyor, beni kendi içinde döndürüyor ve muazzam bir alan tanıyordu. Boşlukta süzülmeyi andırıyordu. Ben hareket ettikçe, ben gülümsedikçe, ben ona karıştıkça zihnimde melodik kıkırdamalar duyuluyor ve suyun rengi değişiyordu.

Dibine doğru dalıp kendimi sırt üstü serbest bıraktığımda su bir kelebek sürüsü gibi etrafımda döndü. Turkuaz mavi renginde milyonlarca küçük baloncuk etrafımda dans etmeye koyuldu. Parmaklarımı uzatıp o baloncuklara dokunduğumda yerine daha fazlası çıkıyordu. Gülümseyerek başımı yeniden dışarıya çıkardım.

Yeniden kendimi sırtüstü bıraktım ve biri bir soru sormuş gibi aklım çocukluğuma gitti. Bir soru üzerine zihnime düşmüş bir an gibi. Çocukluğumdaki bütün güzel anlar fotoğraf kareleri şeklinde aklımdan geçmeye başladı. Ve kafamın içinde tek tek onları anlattığımı fark ettim. Nasıl büyüdüğümü, nerede büyüdüğümü, ailemi, arkadaşlarımı... Yağmurda dans etmeyi ne çok sevdiğimi. Sonra yüzüm solmaya başladı. Benimle birlikte suyun rengi de koyulaştı. Baloncuklar duruldu. Aklım beni o güne götürdü.

Henüz çocukken denize düştüğüm ve hep düşecekmiş gibi hissettiğim güne. Kayalıkların üzerinde uyandığım âna. Ne kadar korktuğuma ne kadar üşüdüğüme, tek başıma ne yapacağımı bilememe... Su tüm o duyguları benimle hissetti ve bana destek olmak ister gibi yeniden baloncuklarla, bu defa daha büyük baloncuklarla dönmeye başladı. Bu defa daha açık tonlu tatlı bir mavi rengini aldı. İçinde rengârenk kristaller parlayan baloncuklar bana yüzüyor, tenime dokundukları an binlerce minik baloncukların çıkmasına neden oluyordu. Bu hissin beni gıdıklamasına izin verdim.

Suyun üzerinde avucumu açarak elimi ileriye doğru uzattım, bir fanus kadar olan baloncuk elimin üzerine doğru tırmandı. Ona doğru yaklaşıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Baloncuğa doğru üfledim, nefesim yüzlerce renkli baloncuğun oluşmasına neden oldu, sadece suyun üzerinde kalmıyor bu defa göğe doğru havalanıyorlardı. Hayranlıkla onları takip ettim. Sönecekleri anı bekledim ama sadece gittiler.

"Nova," diye seslendi Lala. "Nova, gelenler var." Bu onu ne kadar ürküttüyse gölün üzerine yaklaştı. Onu koruyabilmek için elimi savurdum ve baloncukları sudan uzaklaştırdım. Lala başımın hizasına kadar geldiğinde görüş alanıma iki kişi girdi. İkisi de kadındı. Ve ikisi de...

"Onlar Su Krallığı'ndan," diye kulağımın dibine sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı Lala. "Akreplerden. Onlar en ürkütücüleridir." Tamamen başımın arkasına saklanmıştı.

Kaşlarımı çatarak suyun içinde biraz daha doğruldum ve onlara baktım. Yüzlerini görmek için parmak uçlarımda doğruldum ama yüzüme bakmadılar.

"Vârisim..." Hazırlıksız yakalandığım bir hayranlıkla ikisi de aynı anda dizlerinin üzerine çöktü.

"Krallıktan bu kadar uzakta ne arıyorsunuz?" diye sordum en ciddi ifademle. Arın onları ormandan bile ulaşmanın epey vakit aldığı uzak bir şelaleye götürmüştü. Buraya gelmeleri günleri almış olmalıydı. Ve ilk anda bir sorun olduğunu düşündüm.

"Sizinle tanışmak istedik Vârisim," dedi sol tarafta olan. "Sizi görmek için geldik."

Bana bakmadıklarına memnun oldum çünkü şaşkınlığımı görmelerini istemezdim. İfademi kontrol altına alıp, "Lordum burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordum.

"Bağışlayın Vârisim, sabırsız davrandık." İkisi de hâlâ yere kadar eğilmiş halde bekliyorlardı.

Derin bir nefes aldım, bu pek iyi olmamıştı. Arın'la aramda hiyerarşik bir sorun çıkmasını istemiyordum.

"Doğrulabilirsiniz," dedim. "Ve kendinizi tanıtabilirsiniz." İlk intiba en önemlisiydi.

İkisi de memnuniyetle doğruldu, memnun ve yaptıklarından pişman değil gibi görünüyorlardı. Ve hatta neredeyse gözleri parlıyordu. İkisi de uzun bir süre sadece beni süzdü. Suyun içinde çıplak olduğum için bir anlığına rahatsız oldum ama duruşumdan ödün vermedim. Omuzlarımdan aşağısı hâlâ suyun içindeydi.

"İsmim Ahuele ve bu da kardeşim, Aram. Krallığınıza hizmet etmekten onur duyan muhafızlardan sadece ikisiyiz."

Başımla onları selamladım.

"Daima, izinizde Vârisim." Aram yeniden eğilerek beni selamladı.

İki dişi alfin, akrep birliğinden ve muhafızlardan. İkisi de oldukça uzun boylu ve güçlü görünüyorlardı. Birinin kalçasına kadar uzanan saçları tek tek örülmüş ve hepsi bir araya toplanmıştı. Diğerinin saçları toplanamayacak kadar kısaydı. İkisi de çok ince bir deriye benzeyen, vücutlarına yapışan çok parlak kumaştan kısa elbiseler giyiyordu. Biri mavi diğeri yosun yeşili rengindeydi. Dizlerine kadar dolanan ipli sandaletleri ve bacaklarının üst kısmına yapışık duran küçük hançerleri vardı. Diğer krallıklarda ya da ormanlarda gördüklerimin aksine kemerle ya da bir şeyle bağlanmamışlardı, bu

yüzden yapıştırılmış olduklarını düşündüm. Gözlerinin üzeri masmavi renklerle boyanmıştı. Arın'ın gözlerinden bile daha açık mavi olan gözleri, iri balık gözlerine benziyor ve müthiş bir dikkatle bana bakıyorlardı.

Ne müthiş varlıklar ama... diye geçirdim içimden. Onlar bana baktığında ne görüyorlardı acaba...

Birden ikisinin de gözleri kısıldı, yüzleri gerildi. Lala daha yukarıya kanat çırptı ve rüzgâr tersten esmeye başladı. Hışırtılarından önce burnumu yaktığını sandığım kokularını aldım. İki kız aynı anda ellerini sağa doğru açtı, ellerinde buzdan kılıçlar belirdi, kabzalarını sıkıca tutup hafifçe eğildiler ve aynı anda bir su dalgası gibi geriye dönüp siper aldılar.

"Vârisi koruyun!" diye bağırdı Lala.

İyice kaşlarımı çattım.

Yamyamlar çok kısa bir süre sonra görünür oldular. Leş kokularından dolayı pek saklanabilen yaratıklar değillerdi. Muhtemelen kızların kokusunu almışlardı. Başına buyruk hareket ettiğin zaman böyle sonuçları olurdu. Kızlar onlarla benim aramda kalacak şekilde tekrar konumlandı. Bu yaratıklar sevgili ikiz alevimin krallığında bizzat su alfinlerini avlamak için yaratılmıştı. Belki sonraki doğum günümde benim için daha güzel kokulu ve nispeten daha iyi görünen bir canavar isterdim.

Beşi birlikte saldırdığında başımı iki yana salladım. Suyun içindeki bir vârise saldırmayı düşündüklerine göre akılları noksan olmalıydı. Daren'i hep çok zeki bulurdum bu yüzden biraz hayal kırıklığına uğramadım değil, belki de bunları Evran yaratmıştır, o zaman daha anlaşılır oluyordu.

Ahuele kılıcını birinin göğsüne sapladı, yamyam tiz bir şekilde ciyaklayıp kılıcı kavradı. Ahuele bacağıyla adamı kılıcı sapladığı yere çok yakın bir yerden itip, kılıcını yamyamdan kurtardı. Aram'a döndüğümde iki tanesini devirdiğini gördüm ve suyun içinde ileriye doğru bir adım attım.

Yamyamların hepsi, çoktan ölenler bile tuzla buz oldu. Cehennem yaratıklarından kurtulmanın en etkili yolu onları hızlıca dondurmak ve buzu parçalamaktır. Ateşi söndürdüğünü sandığında bir

kıvılcım yeniden ve daha kuvvetli yanmasına neden olabilir, bu yüzden küllerinin bile kalmasına izin veremezsin.

Kızlar etrafta bir tehlike kalmadığına emin olduktan sonra tekrar bana döndüklerinde dudaklarında gururlu bir tebessüm vardı. Sanırım benden ya da yaptığım şeyden hoşlanmışlardı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim. "Krallığıma hizmet etmeniz benim için çok kıymetli ama Su Halkı kurallarına bağlı yaşar. Burada olmamanız gerekiyor."

"Çok uzun bir uykudan hayalinizle uyandık Vârisim. Varlığınızla bizi kutsadınız." Kılıçlarını göğüslerine bastırdılar.

"Krallığıma hizmet etmekten yalnızca onur duyarım. Şimdi evinize dönün ve bu yaptığınız için lordunuzdan ve baş muhafızınızdan bağışlanmayı dileyin. Yakında aranızda olacağım ve hepinizi tanımaktan şeref duyacağım." Vay be, kendimi çok iyi hissetmiştim.

"Ömrünüz ve önderliğiniz okyanuslar kadar engin ve kayalıklar kadar güçlü olsun. Vârisim." Beni tekrar selamlayarak, geriye doğru yürümeye koyuldular. Onlar gözden kaybolana kadar kımıldamadan bekledim. Nihayet görüş alanımızdan çıktıklarında derin bir nefes verdim. Heyecandan her yerim titriyordu. Onlarla karşılaşmanın provasını yapmamıştım henüz.

"Bu inanılmazdı," dedi Lala. "Seninle gurur duyuyorum. Gerçekten her kelimen doğruydu." Etrafımda uçmaya başladı. "Su Krallığı'na yakışır bir vâris oldun."

"Kanatlarını ıslatmadan önce kes sesini!" diye sırıttım.

"Arın Lordum buna öyle memnun olacak ki senin için günlerce sürecek bir şenlik başlayacak. Deniz kızları dans edecek ve muhafızlar senin için kılıç tutacaklar."

"Abartma," dedim ama duyduklarım kalbimin hızlanmasına neden oldu. Sonra ona doğru döndüm. "Gerçekten iyi miydim?"

"İyiden de öte. Hem saygılı hem nazik hem de otoriterdin. Akrepler kibirlidir, birinin önünde gerçekten eğiliyorlarsa bunu ciddiye al. Su Halkı diğer lordların önünde bile diz çökmez sadece başlarıyla selam verir."

"Ben de kimsenin önünde diz çökmem," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Su Krallığı'nın vârisi kimsenin önünde diz çökmemeli zaten," dedi. "Ama sen aynı zamanda Gökyüzü Vârisi'sin. Diyar önünde diz çökmeli."

"Kafamı karıştırma, çekil hadi kenara." O uzaklaşınca yeniden kendimi suyun üzerine bıraktım ve gökyüzüne döndüm. Bir anlığına bulutların dağıldığını ve gökyüzünün benim için parladığını düşündüm.

Barakalara döndüğümüzde Lala'yı uygunsa Arın'la görüşmek istediğimi söylemesi için şelaleye gönderdim. Kaçakları benden duymasını istiyordum, arkasından iş çevirdiğimi düşünmemeliydi. Lala döne ne ve Arın'ın cevabını getirene kadar yemek yemeyi aradan çıkarmaya karar verdim. Okumaya başladığımda bölünmek istemiyordum.

Yemek saati geçmişti ama Azul her zaman olduğu gibi benim payımı ayırmıştı. Ona teşekkür ederek çardaklardan birine geçtim. Bugün bana geçen sefer ona yardım ettiğim için bir kadeh şarap ikram etmişti.

Sebzelerimi ve mantarımı yedikten sonra bir meyve ile birlikte şarabımı içiyordum. Ben Lala'yı beklerken birden karşımda Arın belirdi. Hazırlıksız olduğum için şaşırdım ama ayağa kalkmayı becerebildim. Onu başımla selamlayıp gülümsedim. Lala'nın anlattıklarından sonra öfkem dağılmıştı. Ki buna büyük oranda memnun olmuştum, ona sinirli olduğum zaman kesinlikle uzlaşamıyorduk.

"Nasılsın güzel Vârisim?" diye selamladı beni. "Harika göründüğünü söylemek zorundayım." Üzerimde uzun eteklerden biri vardı ve yine küçük bir parça üstle tamamlamıştım. Saçlarım yine düzgünce ve sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bir süredir görünüşüme de önem veriyordum. Ve elinin tersiyle dokunduğu sigilim hiç olmadığı kadar parlaktı.

"Teşekkür ederim," dedim övünçle. "Sen nasılsın?"

"Daha iyi olamazdım." Üzerinde sadece keten bir gömlek ve bol, keten bir pantolon vardı yine de ilah gibi görünüyordu.

"Senden haber beklerken seni gördüğüme şaşırdım," dedim. "Oturmak ister misin?"

"Senin çağrın benim için bir emirdir, Nova." Gömleğinin siyah incilerden düğmeleri yakasına kadar ilikliydi ve yakasının ortasında çok parlak bir çengel iğnelenmişti.

"Bugün ormanda Su Halkından iki kişi beni görmeye geldi. Çok merak etmişler ve gizlice çıkmışlar." Bu konuyu bir an önce aradan çıkarmak istediğim için direkt konuya girdim. Kızmasına kendimi hazırlıyordum ama bu onu güldürdü.

"Ahuele ve Aram. Gittikleri gün haberim oldu ama engel olmadım. Yine de disiplin soruşturmasına alınacaklar elbette." Daha çok güldü. "Onlarla karşılaşmak nasıldı?"

Kendimi tutamadan sırıttım. "Ben çok heyecanlandım. Ama Lala iyi idare ettiğimi söyledi. Çok mutlu oldum. Tanıdık birilerini görmüşüm gibi." Yerinde duramayan halim onun katı ifadesini çözmüştü. Çarpık bir şekilde gülümsediğinde gözleri iyice kısıldı.

"Bu heyecanla seni bekleyen yüzlerce kişi var. Artık hazırsın, yanımıza dönmelisin." Zarifçe bacak bacak üstüne atıp dirseğini oturağın sırt kısmına yasladı.

"Çok sabırsızlanıyorum ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Tayga az kaldığını söylüyor ama tamamlayıp karşılarına çıkmak istiyorum." Onun etrafımda olması bana her zaman iyi hissettiriyordu. Çok güçlüydü ve o güç beni de çeperine alıp benim enerjime bulaşıyordu.

"Sana yardım etmeme izin verir misin?"

"Döndüğümde her şeyle ilgili konuşuruz, ne olursa olsun hâlâ senin yardımına ihtiyacım olacak." Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. Teoriyi öğrenmek bir şeydi ama o gün geldiğinde gerçek yönlendirmelere de ihtiyacım olacaktı.

"Benim için bir zevk."

"Her şey yolunda mı?" diye sorma cesareti buldum. "Orada neler olduğunu bilmiyorum." Arın bazı Daren dolaylı sebeplerden onları yeteri kadar düşünmediğimi ima etmişti bu yüzden hâlâ biraz tetikteydim.

"Her ne yapıyorsan bunu hissediyorlar. Bugün bir enerji patlaması yaşadılar sanki. Ben de hissettim. Suya mı dokundun?" Parmaklarını düşünceli bir şekilde çenesine yasladı.

"Biraz yüzdüm..." diye geçiştirdim.

"Sen güçlendikçe bunu hepimiz hissediyoruz. Krallığımıza çok iyi geleceksin, Nova." Şefkatli bir gülümsemeyle beni destekledi ve daha da iyi hissetmem için kelimelerin gücünü de kullandı.

"Ben de öyle olmasını umuyorum." Kurumuş boğazımı ıslatmak için kadehimden biraz şarap içtim.

"Hiçbir şüphen olmasın." Gözlerini kapatarak başını eğdi. Onun da keyfi yerindeydi ve keyfi yerinde olan Arın dünyadaki en güzel görünen şey olurdu.

"Peki olacaklardan endişeleniyor musun? Bir sarayımız yok, sahi neden hâlâ bir sarayımız yok?" Öylesine bir soruymuş gibi dile getirmeyi başarmıştım ama bu onunla ilgili şüphelerimin açığa kavuşması adına önemli bir soruydu.

"Kayalıkları gördüğünde daha kolay anlayacaksın. Şu an ihtiyacımız olan şey saraydan çok birlik olmamız. Saray hepimizi farklı odalara kapatacaktı. Ve halkımızın hepsini saraya sığdıramayız. Okyanusu bu diyara kolayca geri vermeyeceğim, özellikle de böyle bir durumda. Orada hepimiz bir aradayız ve bu, güçlerini toplamaları için onlara destek oluyor. En önemlisi, sarayın çizimlerine sen başlamıştın ve senin bitirmeni isterim. Sanatkârlarımız birlikte çalışmak için dönüşünü bekliyor, seninle fikirlerini paylaşmak için çok heyecanlılar." Başta yüzüne kasvet çökecek gibi olsa da son kelimelerle gözleri keyifli ifadesini sürdürdü. İçimin rahatladığını inkâr edemezdim. Lafı dolandırmamıştı ve gayet makul yanıtlar vermişti.

"Yani gerçekten Atlantis hayaliyle saraydan uzak durmuyoruz?" diye sordum doğrudan. Kimsenin duymaması için özellikle fısıldamış ve ona yaklaşmıştım. Bu onu daha çok güldürdü.

"Bununla ilgili konuşacağız," dedi. "Daha uygun bir yerde. Ama sarayımız için beklediğim tek şey sensin. Hem orayı da epey seveceğini düşünüyorum." Kayalıklardan bahsediyordu. Beni kapıdan çevirmesen görme şansım olurdu diyecektim ama olgun biri olduğum için demedim.

"Adalia nasıl? Herkes iyi mi?"

Usanmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Seni uzaklaştırdığım için bana kızgın. Adalia sürekli bana kızgın. Bu konuda bir tavsiyen var mı?" Başını huysuz bir çocuk gibi arkaya yatırdı.

"Onu kızdırmaman?" dedim soru sorar gibi gülümseyerek.

"Yaptığım her şey onu kızdırıyor..."

"Lordum..."

Erim'in geldiğini ikimiz de fark etmemiştik. Arın yaslandığı yerden doğrularak onu "Tayga," diye selamladı. Ona hiç Erim demediğini fark ettim.

"Sizi burada görmek ne güzel, haberim olsaydı karşılardım." Bana bakmadan doğrudan Arın ile iletişim kuruyordu çünkü protokoller bunu gerektiriyordu.

"Rahatsızlık vermek istemem," diye içtenlikle cevapladı Arın. "Sadece Vârisimi görmek için uğradım. Bir ihtiyacınız var mı?" O sorduğunda aklıma Sadakatsizlerle ilgili sormak istediğim şey geldi. Erim benden önce davranacak mı diye merak ettim.

"Varlığınız kafi," diyerek konuyu kapattı. Bunu kendi adıma da bir uyarı olarak aldım çünkü diyarda kimse lafı gevelemezdi. Bir şey istemek isteyen herkes doğrudan isterdi.

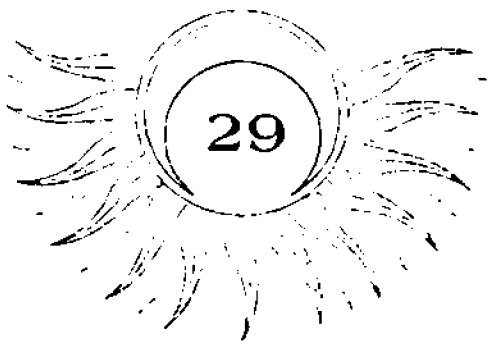
"Bizimle sohbet etmek için vaktin var mı?" diye sordu Arın, ki bu da onun olabileceği en kibar haliydi. Arın daima emreder ve buyururdu. Nezaketen sormuş olmasına rağmen belli ki Erim ile görüşmesi gereken durumlar vardı.

"Benim var," diye yanıtladı Erim. "Ama Nova'nın dersine dönmesi gerekiyor." Bakışları bana dönünce birazcık çekindim. Disiplin en önemlisiydi.

"Şimdi kalkıyordum," dedim ayağa kalkarak. Arın da benimle birlikte kalktı.

"Sana engel olmayayım. İhtiyacın olursa, neye olursa, seslenmen yeterli." Yaklaşıp saçlarımın üzerinden öptü. Bugün suya girdiğim için bir kez daha şükrettim yoksa buram buram kül ve kor kokusunu alırdı ve aramız düzelmeye başlamışken yeni bir sorun, isteyeceğim son şeydi.

"Teşekkür ederim, size keyifli geceler dilerim." Masanın üzerindeki tabağımı ve kadehimi alarak ilk önce çadıra gidip bulaşığımı yıkadım. Neredeyse hiç dokunulmamış şarap kadehimle birlikte küçük barınağıma tırmandım ve kitabı alt sıralardan çıkarıp sayfalarını kurcalamaya koyuldum.

Kilitler ve Kırılanlar

Sadakatsizler bir orduya ya da askerler gibi rütbelere sahip olmasalar da kendilerini savunmayı öğrenirlerdi. Biraz soğuk bir kişiliği olsa da her zaman saygılı ve dost canlısı olan İhram bu konuda en iyilerden biriydi. Güç antrenmanlarımdan da en başından beri o sorumluydu. Bedenimi yeterince eğittiğime karar vermiş, bu defa beni ormanın derinliklerinde eğimli ve sık ağaçların olduğu nispeten uzak ve ıssız bir yere getirmişti.

Artık kılıç tutarken eğilip bükülmüyordum ve uzun bir süre karşısında ayakta durabiliyordum.

"Hiç fena değil," diye güldü kılıcını elinden düşürdüğümde.

"İdare eder," dedim nefes almak için hafifçe eğilip ellerimle dizlerimden destek aldım. "Beni gerçek bir rakip olarak görmüyorsun, öldürmek için saldırmıyorsun sadece kendini savunuyorsun." Bana saldırdığında işlerin çok daha zor olacağını biliyordum. Ve gerçekten bir gün kılıç kullanmak zorunda kalırsam bu beni öldürmek istedikleri anlamına gelecekti.

"Yine de iyisin," dedi. "O kadar da ağırdan almıyorum." Kahverengi gözleri etrafta dolaştı ve onunla birlikte ben de etrafı kolaçan etmek için doğruldum. Kaslanmak vücuduma ayrı bir dinamik kazandırmıştı. Yoğun tempo ve taşıdığım çuvallara rağmen artık ağrı sızı hissetmiyor ve ne kadar yorgun olursam olayım her zaman bir iş daha halletmek için enerjim oluyordu. Bu kadar iyi hissettireceğini bilsem bunu daha önce yapardım.

"Devam edelim," dedi. Karanlık çökmüştü ama ormanın bu kısmı güvenliydi. Orman ruhu bundan emin olmadan benim çok uzaklaşmama izin vermiyordu. Son zamanlarda izleyicilerim arttığı için de barakalardan bu kadar uzaklaşmak istemiştik. Benim kat ettiğim yol hepsine gurur veriyordu ve artık gerçek bir dövüş seyrederek eğlenebiliyorlardı. Bu dikkat dağıtıcı olduğu için Tayga ve İhram uzaklaşmamız gerektiğine karar vermişti.

Kılıcı ona doğru uzattım ve bu defa ondan önce öne atıldım. Çeliğin birbirine sürten çarpışma sesi karanlığın içinde şarkı söylüyordu. İhram geriye doğru çekildi. Ayaklarım arasındaki boşluğu ayarlayıp öne doğru atıldım, bir kez daha aynısını yaptım ve onu ağaca yaslanana kadar sıkıştırdım. Kılıcı çapraz bir şekilde aşağıdan yukarıya doğru indirdim ve sivri ucunu boğazına yasladım.

"Bu defa gerçekten geri durmadım," dedi ellerini kaldırarak. Sıcak gülümsemesi özgüvenimi tazeledi. "Biliyorum," diyerek kılıcımı geri çektim.

Onunla ilk eğitim günümüzde şöyle bir kollarıma bakmış ve ne kadar çelimsiz olduklarını söyleyip dönüp gitmişti. Ertesi gün bana çok ağır bir kılıç vermiş ve her ne yapıyor olursam olayım gittiğim her yere o kılıcı taşımamı söylemişti. Başta şaka yaptığını sanmıştım. Kılıcı unutursam etraftakiler ona ispiyonluyor ve o da ağırlığı daha da artırıyordu. İlk zamanlar ondan nefret ediyordum.

"Tekrar deneyelim mi?" diye sordu.

Kılıcı artık tutmaya başladığımda onu kullanabileceğimi sanmıştım ama günlerce kılıca dokunmamı yasaklamış sadece adımları çalışmamı istemişti. Başka bir gün deli gibi sadece kılıcı havada savurmayı öğrenmem gerekti. Kendi kendime boşluğa kılıç sallayıp durdum. Ve ilk gerçek karşılaşmamızda ilk hamlesinde kılıcımı elimden düşürmüş ve kelimenin tam anlamıyla beni rezil etmişti. Uzun bir süre her defasında aynısı olunca artık utanmayı bırakmış ve boşlukla biraz daha kavga etmeye başlamıştım.

"Pekâlâ," dedi İhram ve beklemediğim bir anda atak yapıp kılıcıma çarptı ve onu elimden düşürdü.

"Ama buna arkadan vurmak denir!" Henüz başlama komutunu vermemişti bile!

"Biri sana kılıç çektiğinde sakın anlayışlı davranacağını düşünme gafletinde bulunma," diye uyardı.

"O halde boğazına yaklaştığımda sivri ucunu batırdığımdan emin olayım," diyerek kinaye yaptım.

Keyiflenmişti.

"Şimdi kılıçsız neler yapıyorsun onu görelim mi?"

Birbirimizi tekrar tekrar yere serene kadar dövüştük. Kabul etmek gerekirse bu konuda kılıçta olduğumdan çok daha iyiydim ve bu beni epey şaşırtmıştı. Kendimi hiç kaba kuvvet kullanan biri olarak düşünmezdim.

Yürüdüğün yolun seni götürdüğü yerler her geçen gün daha da hayret verici oluyordu.

Nihayetinde dönüş yoluna koyulduk. İkimiz de mataralarımızı dibine kadar tüketmiştik.

"Bugün fazladan efor harcadığımız için bunları bizim için dolduracağım," dedim. Onun matarasına da uzandım ama başını iki yana salladı.

"Senin için diyorum," diye omuz silktim. Su benim doğamda vardı, hiçbir zaman diğerleri kadar susuzluk çekmezdim. Bunun için gerçekten uzun bir zaman ve gerçekten kavurucu bir şeyler gerekiyordu... Ve kavurucu deyince aklım tek bir yere gidiyordu.

"Zorluklar yaşamın bir parçası ama teşekkür ederim inceliğin için," dedi.

"Öyle," diye kabul ettim gülerek. "Ama bu fırsat bulduğunda değerlendirmeyeceğin anlamına gelmez. Şurada bir su kuyusu olsa içmez miydin?" Tamam, kaynaklarımızı boşa kullanmayalım ama varlık içinde yokluk yaşamaya da gerek var mıydı...

"Ama orada bir su kuyusu yok Vârisim," diye erkeklere özgü şekilde bana omuz attı. Ondan kaçınarak biraz uzaklaştım. Etrafımda ne çok erkek vardı, etrafımda neden sürekli bu kadar çok erkek vardı? Kız arkadaşlarım olmasını özlüyordum. Bu diyarda barınacaksam kendime vârislerden daha iyi arkadaşlar edinmeliydim. Derin derin iç çektim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sizin aranızda kala kala ben de testosterona dönüşeceğim diye kaygılandım yine." Tekrar iç çektim.

"Buna ihtimal vermem," dedi kirpiklerinin altından gülerek. "Epey güzelsin, sıcakkanlı ve eğlencelisin."

"Erkekler de güzel, sıcakkanlı ve eğlenceli olabilir İhram," diye alay ettim ama bu onun kızarmasına neden oldu. Biraz daha üzerine gidip onunla uğraşacaktım ama o esnada başımızın üzerinden uğursuz bir karga gürültü yaparak ve sesi ormanda yankılanarak uçmaya başladı. Bunun çok fazla anlamı olmazdı. Gözlerimi kısıp etrafıma bakındım.

"Sinsi!" dedim sesli bir şekilde. İhram neler olduğunu anlamaya çalışarak etrafa bakındı.

Daren simsiyah atının üzerinde ağaçların arasından çıkana kadar ikimiz de onu fark etmemiştik. Bize doğru ilerlerken yüzünde çok karanlık bir ifade vardı ve hedefi doğrudan yanımda duran kaslı yeni sayılacak arkadaşımdı. Konuşmalarımızı duymadığını umdum ama ben ne zaman o kadar şanslı bir kız olmuştum ki?

"Ateş Lordu," dedi İhram başıyla selam vererek. Sadakatsizler krallıkları reddettikleri için gerekli saygı kurallarına uymazlardı. Yine de kendi içlerinde değişkenlik gösterebiliyordu. Çoğu Arın'a karşı krallıkların halkları kadar saygılı ve resmi davranırdı.

"Epey güzel, sıcakkanlı ve eğlenceli sohbetinizi bölmüyorum ya," dedi atın durabilmesi için dizginleri çekiştirerek.

Kendimi tutamadan güldüm.

"Lordum," diye hafifçe dizlerimi kırarak selamladım onu. Arkadaşıma döndüm. "Sen devam edebilirsin, İhram."

"Emin misin?" diye sordu tereddütle ki Daren'in bakışları yeniden ona döndü. Çünkü lordlar ve vârisler sorgulanamazdı. Kıymetli ikiz alevler asla sorgulanamazdı; eğer kargalar lordu değilseniz tabii.

"Eminim, teşekkür ederim, bugün çok faydalı oldu. Bir sonraki derste görüşürüz." Eşyalarımı ona uzattım ve kendi çantasına bağlaması için bekledim. Ormanda hiçbir şey kişisel eşya olmazdı, özellikle Sadakatsizlerin zorlukla bulduğu savaş mühimmatları. Bu yüzden ona teslim etmek zorundaydım.

"Her zaman." Başıyla selam verip pek istekli olmasa da eşyaları kancalarından birbirine bağladıktan sonra yürümeye koyuldu. O gözden kaybolana dek çok uzun bir zaman geçmiş gibi sadece arka-

sından baktım ve nihayet uzaklaştığına inandığımda gözlerimi hâlâ atının tepesindeki lorda çevirdim.

"Hayrola," dedi göz kırparak. "Nereden geliniyor böyle?" At huysuzlanarak kendi etrafında döndü.

"Hayır hayır. Eğitimden geliniyor böyle." Bir ipucu vermesi için üstümü başımı işaret ettim. Onu görmek her zaman harikaydı ama en azından banyo yapabilmiş olmayı isterdim. Tayga bunu yapmamdan pek hoşlanmazdı ama parmağımı şaklattım ve eğitimin kalıntılarından kurtuldum. Şimdi üzerimde tiril tiril siyah, askılı ve neredeyse yerlerde sürünen ince bir elbise vardı. Sihrin nasıl çalıştığını artık daha iyi anlasam da imgelemeler konusunda hâlâ karışıklık yaşıyordum. Normal bir etek, bluz giyinmek istemiştim ama Daren'in zihnimde yarattığı baskınlık düşüncelerimi kendince evirip çevirmişti.

Gözlerini kısarak en az benim kadar dikkatle elbiseme baktı. Yumuşak kumaşı tutup biraz yukarıya kaldırdım, ayakkabılarım yoktu, hâlâ diyarı çıplak ayaklarla dolaşıyordum.

Daren atından inip karşıma dikildi, benden çok daha uzundu, bir de ayakkabılarım olmadığı için şimdi karşısında daha da küçülmüştüm.

"Bak sen," dedi isli bir sesle. "Karanlıkta, böyle uzak yerlerde mi ders alınıyor artık?" Saçlarımı omzumdan geriye iterek omuzlarımı açığa çıkardı.

"Öyle oluyor." Onunla karşı karşıya gelmek artık fiziksel olarak bende garip etkiler uyandırıyordu.

"Ama böyle tenha yerlerde yürünürse zebaniler çıkıverir karşına." Biraz daha yaklaştı. Bugün üzerinde siyah, ince bir gömlek ve binici pantolonlarından biri vardı. Siyah deri çizmeleri dizlerine kadar uzanıyordu.

"Şeytanı tanıyorum derim bir şeycik olmaz," diye güldüm.

"Yaa..." dedi. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. "Şeytan çıkarsa karşına?"

Burnumu kırıştırarak kıkırdadım. "Gecemiz güzelleşir Lordum." Ondan âlâ şeytan mı vardı?

"Öyle diyorsun..." Kaşlarını kaldırdı, ellerini kendine hâkim olmakta zorluk çekiyormuş gibi arkasında birbirine kenetledi.

"Öyle bir diyorum işte." Ağaç dallarının gölgeleri ikimizin de üzerine düştü. Diyarda gökyüzü her zaman biraz alacalı olurdu ama bu gece daha ışıltılıydı.

"Öyle bir diyorsun ki..." Dudağını ısırınca yanakları içeriye doğru göçtü.

"Eee..." dedim, tehlikeli sulara yüzdüğümü bilerek.

"Günaha çağırıyor adamı."

Kıkırdadım.

"Yanmayalım mı o zaman?" diye sordum.

Memnuniyetle ve büyük bir keyif içinde onaylayarak gözlerini kapattı. "Alev alev..."

"Yanıyorsunuz yine Lordum."

"Nova... Nova..." dedi son harfleri uzata uzata.

"Daren... Daren..." diye karşılık verdim. "Sen ne arıyorsun buralarda?" Arkasında kalan oldukça iri cüsseli atının hareketi dikkatimi dağıtmıştı, biraz huysuzlanıyordu. Atı hayal meyal de olsa tanıdım. Daha önce Antikacı'yı ziyarete giderken o ata biniyordu ve vadiden geçerken Daren bilincini kaybettiğinde at onu kollamış, onları bırakıp gitmeden önce mağarada bana yardımcı olmuştu. Bu yüzden benden hoşlanmıyorsa ona gücenemezdim.

"Birinin peşindeydim ama daha büyük bir şey buldum." Gözlerini kısarak uyarıcı bir tavırla başını salladı. "Yasak sana epey güzel, sıcakkanlı ve eğlenceli olmak," dedi.

"Beni görmeye geldin sanmıştım." Gözlerimi kıstım. "Kimin peşindesin?"

"Güzel bir kadının." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken elinin tersi tenimi yakıp geçti.

"Ve hâlâ ben değil miyim?" diye sordum.

"Güzel dedim."

"Epey güzelim ben." Ondan bir adım uzaklaştım.

"Epey güzelsin..." diyerek gözlerime döndü. "Gel benimle." Elimi tuttu ve huysuz atına doğru çevirdi ikimizi. At hareketlendi ve Daren bıkkınca, "Evet, güzel kız, evet, sıkıntılı..." diye mırıldandı.

Anlamakta zorluk çekerek ona baktım. Bana değil, atına bakıyordu. At yeniden yerinde kıpırdandı. Daren güldü. "Bakacağız," dedi.

"Kiminle konuşuyorsun sen?" diye mırıldandım. İyice yanına yanaştığımızda at beni selamladı. Nihayet... Orman ruhunun nagueli olduğum için bütün hayvanlar bunu yapardı.

Daren elimden tutarak atın üzerine binmeme yardımcı oldu. Ben atın üzerine yerleşirken o yelelerini okşayarak resmen atla zıtlaşıyordu. "Bilemezsin," dedi ata. Yani artık onunla konuştuğuna emindim. Ve bu birden beynimde bir patlamaya neden oldu. Daren göz ucuyla bana bakıp atın üzerine çıktı. Tam arkama yerleşirken iki kolunu etrafımdan uzatıp dizginleri eline aldı ve at komut beklemeden yürümeye koyuldu.

"Bir dakika..." diye söylendim. Ağzım açık kalmıştı. Omzumun üzerinden ona döndüğümde yüzünde haylaz bir gülümseme vardı. Daha sormadan cevabımı almıştım. Bana değil, ileriye bakıyor ve daha çok gülmemek için kendini tutuyordu.

"Senin naguelin!" diye umduğumdan daha yüksek sesle bağırdım.

"Şşş," diye uyardı. "İşte bu yüzden sana bir şey söylenmiyor!" Ateş Sarayı'nda anlattıklarını daha hazmedememişken bana kendisiyle ilgili hiç kimsenin bilmediğine emin olduğum çok büyük bir sır vermişti. Ve bu beni o kadar mutlu etti ki yaz yağmuru çiselemeye başladı. Daren bir anlığına gökyüzüne baktı ve sonra atının dizginlerini daha da hızlanması için salladı.

"İsmi ne?" diye sordum.

"Canopus." Sesi zihnimde birkaç kez yankılandı ve kafamın içinde mavi ışıklar saçan bir yıldırım düştü. Canopus, en parlak ikinci yıldız. Çünkü Daren'in gökyüzünde en parlak yıldız Nova'sıydı.

Atın rüzgârdan savrulan yelelerini okşadım. "Memnun oldum, Canopus," diye fısıldadım. Karşılığını daha da hızlanarak verdi. Doğrularak, dengemi sağlayabilmek için sırtımı Daren'e yasladım ve kahkaha atmaya başladım. Yağmur damlaları da atla birlikte hiddetini artırdı. Ağaçların arasında, karanlığı ikiye bölerek dörtnala koşarken mutluluk içimde sonsuz bir galaksi gibi parladı. Nebula denizinin içinde yüzermiş gibi bir kenetlenme hissettim. Gemi, limana demir atmıştı. Ve çok güçlü eller onunla benim aramdaki görünmez bağı kuvvetle sıktı.

"Duydunuz mu gökyüzü?" diye bağırdım. "Gece yarısının kilidini açtık!" Ellerimi iki yana açtığımda yağmur daha da hızlandı ama kimse bundan rahatsız olmuyordu. Daren kulağımın kıyısında boğuk bir kahkaha atarak, "Zevzek!" diye mırıldandı.

"Şşş," dedim. "Sırdaşın hakkında öyle söyleme, Lord!"

"Sırdaşım ha?" Çenesini omzumun üzerine yasladı. "Her şeyim olmayı kafaya koydun sen."

"Eh," dedim. "Kısasa kısas Lordum!"

Tek elini sıkıca karnıma sarıp, bacaklarını atın gövdesine vurdu, at dizginlenemez bir şekilde yağmurun altında şaha kalktı. Yağmur damlaları yüzümüzü ıslatırken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Daha, çok ama çok daha hızlı koşmaya başladığında elbisem de saçlarım gibi savrulmaya başladı. Diyara ilk kez adım atmış, renkleri ilk kez keşfetmiş ve sihrin tadına ilk kez bakmıştım. Her şey olduğundan daha büyük ve daha parlak bir hâl aldı. Küçüldükçe küçüldüm, yok olacağımı sandığım anda tüm bu bütünün bir parçası oldum.

Tüm ormanı inleten nal sesleri büyük bir geyik sürüsünü geride bıraktı. Kahverengi benekli hayvanlar iri cüsseli karanlık yaratık için kenara çekiliyordu. Ağaçlar yanımızdan hızla kayıyor, gözümü kırpsam onlarca ânı kaçırıyordum. Sihir etrafımızı kozmik bir bulutla çevreledi. Bir anlığına her şeyin hâkimi ve her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi hissettim. Yağmur damlalarının çıplak tenimde bıraktığı serinlik bile Ateş Lordu'nun bütün bedenimde yarattığı kavurucu etkiyi dizginleyemiyordu.

Krallığımın kalıntılarını saklayan yeşil kumların üzerinde, orman boyunca uzun bir süre yol aldık. Canopus lordunun sessiz emriyle yavaşladığında her şey etrafımızda yavaşladı ve görünür hale geldi. Nispeten gözümün bildiği bir yerdeydik ama karşılaştığımız ilk noktadan çok uzaklaşmıştık.

Daren atın üzerinden indi ve dönüp bana elini uzattı. Tıpkı insanların arasında olduğumuz zamanlar arabadan ya da merdivenlerden inerken yaptığı gibi. Genişçe gülümseyip aşağıya indim.

"Ne harika bir varlık." Ellerim atın pürüzsüz siyah tüylerinin üzerinde dolaşıyordu. Şimdi yere indiğimde onun da yanında ufalmıştım. Büyürken çiftliklerde epey zaman geçirdiğim için atları az çok biliyordum ama onun gibisini hiç görmemiştim.

"Evet," dedi Daren gözlerini devirerek. "Kız işini biliyor."

Kıkırdadım.

Atın gövdesini iki kez pışpışladı. "Saraya dönebilirsin," diye mırıldandı. Birkaç saniyenin ardından, "Bence başımın çaresine bakarım," diye ekledi. Sonra tekrar gözlerini devirdi.

"Ne diyor?" diye sordum. İlahi varlık değillerse naguelleri sadece eşleştiği kişiler duyabiliyordu. Hem onun ikiz alevi olduğum için hem de orman ruhunun eşi olduğum için bahse girerim ben de onları duyabilirdim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Alfinler nadiren de olsa geleneksel ışık dilini kullanırlardı ve ben tek bir harf bile bilmiyordum. Hoş, bir alfabeleri olduğunu da sanmıyordum.

"Bana dikkat edecekmişsin," dedi.

"Merak etme koca oğlan," dedim atın gövdesine hafifçe vurarak. "Onu kollarım."

Daren tekrar ve tekrar gözlerini devirdi. At memnuniyetle bana doğru döndü, kocaman ağzını saçlarıma yaklaştırıp şakağımı yalarken geriye kaçmamak için uğraştım. Hem çok büyüktü hem de gıdıklanıyordum. Daren onu eliyle itip benden uzaklaştırdığında küçük çaplı kahkahamı tutamadım.

Atın gidişiyle birlikte ağaçların arasına daldık ve ağırdan alarak, dikkatli bir şekilde ilerlemeye koyulduk.

"Ne zamandan beri?" diye sordum kendimi tutamadan.

"İşte sana bu yüzden de bir şey anlatmıyorum." Önündeki dalları iterek geçebilmem için yolu açtı. "Milyon tane soru soruyorsun."

"Kısaca anlat o zaman," diye gülümsedim.

"Onu ben seçmedim, boş boş dolaşırken birbirimize rastladık ve peşimi bırakmadı. Sürüsünden ayrı düşmüştü ve kendini benimle eşlemeyi kafasına koymuştu."

"Ah," dedim. "Hiç yabancı gelmiyor."

"Hikâyemiz bitti," diye uyardı. Gözleri tetikteydi. İlk avladığınız naguller ruh eşiniz oluyordu ve geri dönüşü olmayan bir bağa sahip oluyordu. Yalnızca onları yitirdiğinizde onun kadar kuvvetli başka bir bağ kurabilirdiniz, onun dışında da hayvanlarla eşleşebiliyorduk ama bağı o kadar kuvvetli olmuyordu. Yani atın ona karşı düşkünlüğü olduğunu anlayabiliyordum ama Daren'in öyle düşün-

mek istemediği açıktı, onu bıktırmamak için bunu şimdilik kurcalayamayacaktım.

Daha önce Erim'le dolaşırken gördüğüm kanyona varmıştık. Daren önümde ilerliyordu. Açıklığa yaklaştığımızda arkasını dönmeden, geriye doğru elini uzattı. Dimdik duruyor, önüne bakıyor ve elini tutmamı bekliyordu. Bundan neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyordum. Elini tuttum, beni beraberinde ağaçların altına doğru çekti.

"Neden gizleniyoruz?" diye fısıldadım. Etrafta kimse yoktu ama gizemli tavrına bakınca fısıldamamız gerektiğini düşündüm.

"Şu tarafa bak," dedi başımı diğer yöne çevirerek. Birbirine girmiş ağaç dallarının ortasından küçük bir deliği işaret etti, onu o zaman gördüm.

"Peşine takıldığın güzel kadın annen mi?" diye burun kıvırdım.

"Onu çirkin bulduğunu duymasın."

"Çirkin bulmuyorum zaten," dedim çabucak. Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Burada ne yapıyor?" Daha iyi görebilmek için yanına yapışıp elimle omzuna tutunarak üzerinden baktım. "Onlar kim?"

"Emin değilim ama sanırım bir ayin yapıyor." Daha ileriye gitmemem için belimden yakalayıp beni tekrar arkasına çekti.

Lilith etrafına bir çember gibi dizilmiş onlarca kişinin ortasında konuşuyordu ama ne söylediğini bu mesafeden duymamızın imkânı yoktu. "Neden zihnine sızmıyorsun?" diye sordum.

"Anlar." Elimden tutarak geriye çıktı, çaprazda olan ve nispeten daha yakın olan başka bir ağaca doğru sessizce ilerledik.

"Nasıl anlayabilir ki?" diye daha sessizce fısıldadım.

"Aynı kana sahibiz." Oldukça açık değil mi dercesine alnını kırıştırarak bana doğru başını salladı.

"Şu mesele..."

Kireçtaşlarının dikey yamaçlar oluşturduğu oyuntunun içinde büyük bir ateş çemberi parladı. Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. Kanyon ormanın içindeydi ve ateş biraz dışarıya sıçrarsa orman alev alacaktı. Bu Tayga'yı mahvederdi.

"Durdur şunu!" diye dişlerimin arasından çıkıştım.

"Ormana zarar vermez," dedi. "Bunu yapmaması gerektiğini biliyor."

"O halde burada ne yapıyor?"

"Konuşmayı bırakırsan anlayacağız." Beni önüne çekip elini ağzımın üzerine kapattı. Sırtım ona yaslanmış halde kalakaldığım için ters bakışlarımı görmedi.

Dikkatimi annesine verdim. Ellerini havaya kaldırdı ve alevler yukarıya doğru tırmandı. Bariz bir güç gösterisi yapıyordu ve etrafındaki kimse rahatsız görünmüyordu. Kıpırdamıyorlar ve çemberi bozmuyorlar, hep bir ağızdan bana çok yabancı kelimeler fısıldıyorlardı. Cehennem kraliçesi elinde yeni gördüğüm bir hançerle kolunda bir kesik açtı. Ona uzatılan kadehi diğer eline alıp kanını onun içine akıttı. Alevler daha hararetle oynaşmaya başladı. Kadehi çemberin başındaki kişiye uzattı, başını yere kadar eğerek kadehi kabul eden adam kan dolu kadehten içmeye başladı. Yeniden selam vererek doğrulduğunda kadehi yanındakine uzatıyordu. Sonra o da yanındakine uzattı...

"Bu iğrenç!" dedim zar zor elini çekmeye çalışarak. "Gerçekten ne yapıyor?" Ona döndüm.

"Gücünü onlarla paylaşıyor." Daren'in dudakları dümdüz bir çizgi halini almıştı. "Onları kendine çekiyor. Akıllıca. Her zamanki gibi." Çok yakınında olduğum için tüm bedeninin nasıl kasıldığını hissedebiliyordum.

"Bu ne anlama geliyor?" Gerginliği bana da bulaşmıştı.

"Bana değil, ona boyun eğecekleri anlamına geliyor." Sanırım diğerlerini duyabiliyordu. "Muhtemelen," diye ekledi.

"Engel olamaz mısın?" Kaygılanmıştım çünkü Ateş Krallığı'nda işlerin yolunda gittiğini düşünmüştüm. Lilith'in varlığının Daren için ne kadar büyük bir tehdit olduğunu biliyordum ama başa çıkacağını düşünüyordum. Çıkmak zorundaydı. Çünkü Ateş Krallığı'nın lordu Daren olmak zorundaydı.

"Onları yine bölebilirim ama bu, işleri benim için daha kötü hale getirir." Sıkılmış bir şekilde boynunu esnetti. "Ben toplamaya çalıştıkça dağılıyor..." Yorgun şekilde bir anlığına gözlerini kapattı ve nefes almaya çalıştı.

"Onu yeniden öldürelim mi?" diye sordum ve ağzımdan çıkan sözlere inanamadım. Gözlerini açtığında onda da benzer bir hayret ifadesi vardı ama sonra neredeyse bir kahkahaya dönüştü.

"Belki başka bir zaman su baloncuğu," dedi. "Gidelim, burada yapacak bir şey yok." Tekrar elimi tutup yürümeye koyuldu. Bir an beni oradan uzaklaştırmaya çalıştığını sandım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Saraya dönüyorum." Bir an duraksadı. Tuttuğu elime baktı ve kararsız göründü. "Sen de gelsene."

Bir an kafamın üzerinde bir ampul parladı.

"Bir dakika!" dedim işaretparmağımı ona doğru sallayarak. "Ben sana çok kızgındım, sana hesap soracaktım, sadece ârını bekliyordum!" Nasıl aklımdan çıkmıştı ki bu?

Parmağımı tutup, "Tamam," dedi oldukça ciddi şekilde. "Sarayda sorarsın."

Elimi hırsla çektim. Gökyüzü Tanrıçası ve Gökyüzü Vârisi olayı vardı. Yine benden sakladıkları vardı. "Olmaz," dedim.

"Olur olur." Tekrar çekmeye başladı.

"Barakaya dönmem gerekiyor. Bu saate kadar çoktan dönmüş olmam gerekiyordu. Ortalık ayağa kalkacak."

Sözlerimi duyduğunu sanmıyordum ya da etkisi olmuyordu, beni tekrar önüne çekti, kollarını etrafıma sardı ve ben ağzımı açtığımda bedenledi.

Barakanın içindeydik. İkimiz de zar zor sığıyorduk ve o hâlâ bileğimi tutuyordu. Lala tam havalandı ve muhtemelen bana bağırmak üzere hazırlanırken onu fark etti.

"Lordum..." dedi hemen selama durup. Yalaka peri.

"Nova benimle geliyor, Lala. Sabah döner. Burası sana emanet."

Lala hiç onaylamaz şekilde bana bakıp, "Lordum!" dedi. Omuz silktim.

Daren yeniden bedenledi.

Onun odasına geldik.

Elimi yeniden onu iterek kendime çektim. "Önce gidip banyo yapacağım!" dedim. Sihirle temizlensem de kaşınıyordum. "Sonra bana hesap vereceksin." Diğer odaya gitmek için yeltendim.

"Burada da banyo var..."

"Kıyafetlerim orada."

"Burada da kıyafetlerin var... Hem giyinmek istemezsen ben

kimim ki yargılayacağım." İnsan kıyafetleri dolabı buradaydı ama söylediği şeyle daha çok kaşlarımı çattım.

"Espri yapıp sevimli görünmeye çalışma." Yeniden elimi kaldırdım. "Gideceğim, sana karşı kendimi dolduracağım ki döndüğümde gerçekten hesap sorabileyim."

"Tamam..." İki elini de teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Korku içinde burada bekliyorum."

"Bekle bekle... Ve burada kalmayacağım. Sana ağzının payını verip döneceğim." Aynen öyle yapacağımı anlatır bir ifadeyle saçlarımı omzumdan geriye ittim.

"Görürüz," diye meydan okudu.

"Bana cevap verip durma!"

Tekrar ellerini kaldırıp geriye doğru bir adım attı.

Kapısını açık bırakarak koridorun karşısındaki diğer odaya girdim ve kapıyı olabildiğince kuvvetle çarptım. Gerçekten sinirli olduğumu anlasa iyi olurdu. Hoş pek sinirli hissetmiyordum ama sinirli olmam gerekiyordu. Benden her şeyi gizleyip duramazdı. Hem de bu kadar önemli şeyleri. Huy edinmişti resmen arkamdan iş çevirmeyi.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp suyun altına girdim. Ateş Krallığı banyosuna her zaman bayılmışımdır. Bu yüzden ve biraz da onu bekletip iyice kafayı yesin diye iyice oyalandım... Hoş, biraz bile korkmuş görünmüyordu... Özgüveninin sebebi yine şeytana sığınacak olması mı yoksa söz konusu ben olduğumda yanlış yapmayacağına çok güvenmesi mi emin değildim ama ben paramı ikinci olasılığa yatırırdım.

Kanyon meselesi de biraz canımı sıkmıştı. Yakında eğitimimi tamamlayacak ve Su Halkına dönecektim. Oradayken bu kadar rahat hareket edebilecek miyim bilmiyordum. İçimden bir ses edemeyeceğimi, başımın çok kalabalık olacağını söylüyordu. Ne yapıp edip Lilith tehdidine engel olmalıydım ama cehennem kraliçesine ne yapabilirdim emin değildim, hem de onu geri döndürmek benim fikrimken... Gerçi düşününce Tanrıçalardan kurtulmuştuk hem de çok kolay bir şekilde ama belki onlar da başımıza yeterince çorap örüldüğü için rahat duruyorlardı. Düellolara kadar kenara çekilmişlerdi. Düelloları onlar sunacak ve sonuç ne olursa herkes razı olacaktı. Bu

diyarın imzası anlamına geliyordu, kimse, ne bir lord ne bir vâris ne de Tanrıçalar karşı çıkabilirdi.

Bütün vücudumu keseleyip hem can sıkıntımdan hem de toz topraktan kurtulmaya çalıştım. Güzel kokulu sabunlarla tekrar tekrar kendimi yıkadım. Biraz daha kalırsam düşünmekten kendimi yiyecek ve kurduğum tuzağa düşecektim. Havluya sarınıp banyodan çıktım. Dolaba doğru gidecekken yatağın üzerindeki şeyi gördüm. Yatağın üzerindeki tişörtü. Biraz önce burada olmadığına adım kadar emindim. Ve bu tişörtün insanların arasındayken ona aldığım tişört olduğuna da adım kadar emindim.

İnsan kızları sevgililerinin kıyafetlerini giymeyi sever.

İblisler lordu!

Siyah, yuvarlak yakalı oldukça geniş olan tişörtü elime aldım. Giymeli miydim? Giyersem sevgilisi olduğumu mu kabul edecektim? Sahi neyi oluyordum ki? Giymeyip ona haddini bildirmeliydim. Ağzının payını almalıydı. Benim arkamdan iş çevirmemeyi öğrenmeliydi. Tişörtü yatağın üzerine fırlattım. Dolaba gidip iç çamaşırını giyindim. Havluyla saçlarımı kurularken tıpış tıpış yatağın yanına geri dönüp tişörtü üzerime geçirdim. Yeterince hatta Sadakatsizlerin kıyafetlerinden daha uzun olduğu için altıma başka bir şey giyinmedim. Islak saçlarımı elimle dağıtıp yeniden hâlâ açık olan kapısından içeriye girdim. Yatağa uzanmış, ayak ayak üzerine atmış, elini başının altına almış pişkin pişkin uzanıyordu. Kapıyı yine hiddetle çarpınca mesajı aldı ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. Kısık gözleri üzerimde dolaştı ve memnuniyetle gülümsedi. Hayır, sırıttı.

"Sırıtma," dedim.

"Giymişsin."

"Giydim çünkü rahat."

"Çok seksi görünüyorsun."

"O kedi gülümsemeni cehennem ateşlerinde yakabilirsin!" Ona doğru bir adım attım. "Bir şeyler saklamanı hazmetmeye çalışıyorum Daren, krallığın için yaptıkların ve oyunların bir yere kadar tamam ama benimle ilgili sakladıklarına son vermen gerekiyor artık!"

"Hangisini öğrendin?" Başını gevşek bir şekilde yana yatırdı.

"Ne kadar çok şey saklıyorsun!" diye yüksek sesle bağırdım. Şimdi gerçekten sinirleniyordum.

Çok der gibi ıslık öttürdü.

"Dalga geçme."

"Öğrenmenin sırası vardır güzelim, daha vâris olmayı bile yeni öğreniyorsun. Yeterince dehşet yaşadın bir anda yüklenmek mantıklı değil."

"Ama bir sürü zamanımız vardı orada, bana her şeyi anlatabilecekken hiçbir şey anlatmadın." Günler değil, haftalar hatta aylar geçirmiştik insanların arasında. Bana buradaki hayatı öğretmek yerine oradaki hayatımı öğrenmek için harcamıştı tüm zamanımızı.

"Anlatsam orada durman daha da zorlaşırdı. Zaten buraya dönmek için çok hevesliydin. Önce buraya gelip kendi gözlerinle görmeli ve kararlarını vermeliydin. Ben senin kendi yolunu yürümene müdahale etmiyorum, senden sakladıklarım bu yüzden."

Tavrı karşısında kafam karıştı, söyledikleri mantıklıydı.

"Gökyüzü Vârisi olmakla ilgili, Gela ile ilgili neler biliyorsun?" Kollarımı birbirine kavuşturarak bekledim.

"Sen ne kadarını biliyorsun?"

"Hiçbir şey!" dedim refleksle ayağımı zemine çarparak. "Bu yüzden deliriyorum ya. Bu kadar önemli şeyleri benden nasıl saklarsın. Kahrolası diyarın hiçbir köşesinde Gela ile ilgili ya da Gökyüzü Vârisi ile ilgili temel saçmalıklar dışında bilgi yok."

"Bildiklerimi seve seve sana anlatırım." İyice doğruldu ve yatağın üzerinde oturur pozisyona geldi.

"Anlatacak mısın?" Ona inanmak bazen çok zordu.

"Ne zaman istersen." Dudak bükerek omuz silkti.

Çabuk sona ermişti. Uzun uzun bağrışmayı planlıyordum ama beni çok kolay geri püskürtmüştü. Yanaklarımı havayla şişirip sıkkın bir nefes verdim.

Off!

"Gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet." Yalan söylemeyi huy edinmiştim resmen. Neden yalan söyleme ihtiyacı duyduğumdan da emin değildim.

"Gitme, kal." Gözleri istekle parladı.

"Yarın eğitimlerim devam ediyor." Sesli söylüyordum çünkü beni ikna etmesini istiyordum. Çünkü ikna olmak istiyordum.

"Sabah senin için parmağımı şaklatırım." Elini havaya kaldırıp parmaklarını oynattı ve güldü. Beni de güldürdü. Yani, sabah yine eğitimime kaldığım yerden devam ederdim. Burada ya da barakada uyumak ne fark ederdi ki...

"Peki," dedim. "Ama sadece yatağın çok rahat olduğu için." Yatağın diğer tarafına doğru yürümeye başladığımda kaşlarını çattı.

"Yatağım mı, diğer odada kalırsın diyordum." Sahte şaşkınlık ifadesi sırıtmaya başlamadan önce yüzünde birkaç saniye dayanabildi.

"Daren!"

"Tamam tamam... Sinirlerin tepende yine." Gözlerini açarak ellerini salladı.

"Şeytandan şey olmayacağını bilmeliydim." Alaycılık kanında vardı ne de olsa.

"Ne olmayacağını?" diye sordu.

"Şey işte..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne saçmalıyordum ben? Neden sürekli onun yanında saçmalamaya başlamıştım ben?

"Ney?" Köşeye kıstırdı ya iyice üzerime gelecekti.

"Şey işte Daren, biliyorsun, şey!" Uygun bir kelime bulmak için tüm hücrelerimi kullanmaya çalıştım ama ellerim bomboştu.

"Pek sanmıyorum." Dilini damağında şaklatıp omuz silkti.

Kaşlarımı çattım ve sinirle ona baktım.

"Gel benim tatlı şeyim, bunları sarılarak tartışabiliriz..." Bana doğru elini uzattı. Bugün çok yorulmuştum ve ona yetişemiyordum. Eğitimler dengemi altüst etmişti. Henüz gece yarısı bile olmamıştı ama uyku beni eteklerimden çekiştiriyordu.

"Uzak dur benden." Yine de yatağa tırmanıp emekleyerek onun yanına sırnaştım. Daha az konuşmak, daha çok sarılmak makul gelmişti. Kıkırdayarak kollarını etrafıma doladı. "Duramam," dedi. "Şeytanın bile işleyemeyeceği günahlar var."

"O yüzden mi günlerdir sesin soluğun çıkmıyor?" diye sordum.

"Bu kadar çabuk mu özledin beni?"

"Sordum sadece." Başımı omzuna yaslayıp hafifçe esnedim. Sanırım, özlemiştim.

"Dediğini yaptım," dedi daha ciddi ve çekimser bir şekilde. "Onları yanılsama bile ışıkla karşıladım. İşe yaradı."

Hafifçe gülümseme neden oldu.

"Cehennem kimin elinden gidiyor..." diye sayıkladım.

"Çıraklıktan çaylaklığa terfi edebilirsin. Fena plan değilmiş." Yamuk şekilde o da güldü. İçimde bir umut yeşerdi. Belki de sonunda hepimiz istediğimizi alırız diye düşündüm.

"Bir gün işgal edeceğim cehennemini."

"Bence sen cehennemi işgal edeli epey oluyor." Tüm dikkatiyle bana baktı ve tatlı tatlı gülümsedi.

"Bugün çok yoruldum, bu yatak gerçekten çok rahat..." Olduğum yerde kıpırdandım.

"Benim kollarım rahat."

"Eh," diye burun kıvırdım ama daha önce hiç bu kadar haklı olmamıştı.

"İki gündür uyumuyorum," dedi. "Bu gece nihayet rahat bir uyku çekeceğim." İyice yerleşerek beni daha çok kendine çekti. Dudakları kısa bir süre şakağıma dokundu.

"Çünkü yatağın çok rahat," diyerek onu taklit ettim.

"Çünkü sen kollarımdasın."

Gülümseyerek ona doğru döndüm.

"Neden iki gündür uyumuyorsun?" Yanlış giden bir şeyler olup olmadığını merak ediyordum. Söz konusu Ateş Krallığı olunca güvenilmezlik de beraberinde geliyordu.

"Ben sana Su Krallığı'nda neler olduğunu soruyor muyum?" diye azarladı beni.

"Herkes beni çok merak ediyormuş. Son olaylardan sonra halk Arın'a biraz kızgınmış. Hem Ariana yüzünden hem de deniz kızlarına yapılanları cezasız bıraktığı için. Kendi aralarında benim daha iyi bir lider olacağımı konuşuyorlarmış. Gökyüzü Vârisi olmam onları heyecanlandırıyormuş. Geçen gün yüzerken iki akrep doğumlu kaçıp beni görmek için geldi. Onlarla tanıştım. Lala çok iyi bir intiba bıraktığımı söyledi." Uykulu gözlerim loş ışığın altında daha da ağırlaşıyordu.

"Bunları orada burada anlatma," diye saçımı çekiştirdi.

"Burası orası burası mı?" diye kaşlarımı kaldırdım.

"Dikkatli olmalısın, beklentileri karşılamaya çalışırken yanlış bir şey yapma." Sırtüstü dönüp tavanı izlemeye koyulunca kolunu başının altından geçirdi.

"Ne tür bir yanlışlık?" Dikkatimi çekmeyi başarmış ve biraz da meraklanmama neden olmuştu.

"Su Krallığı çok güçlü ve dinamikleri yüksek. Ateş Krallığı'na olanın sizin başınıza gelmesine izin verme. Krallığın bölünmesi hiçbir zaman iyiye işaret değildir."

Bu aklımın ucundan bile geçmemişti, epey şaşırmama neden oldu.

"Senin bundan memnun olacağını düşünürdüm, Arın'a bayılmadığın aşikâr."

"Arın'a karşı değilim, Arın'ın kibrine karşıyım. Ama o ne yaptığını bilir. Sadece sen de bir şey yapacaksan ne yaptığından emin ol diyorum." Bana dönüp anlayabilmem için ne kadar ciddi olduğunu görmeme izin verdi.

"Tavsiyenizi aklımda tutacağım, teşekkür ederim, Lordum." Gerçekten aklımın bir köşesine not ettim. Onların arasına karıştığımda çok dikkatli olmalıydım. Tanrıçalar zaten beni Arın'a karşı bir koz olarak görüyordu, diyarda başka kimse, özellikle de Su Halkı bu gaflete kapılmamalıydı.

"Bazı krallıklar müttefik arayacak," dedi. "Diyara gelen kalabalık herkes için tehdit oluşturuyor. Onlarla savaşmak istemeyenler onlarla birlik olmak isteyecek."

"Tayga bundan bahsetti. Ateş Krallığı birileriyle müttefik olmayı mı planlıyor?" Düellolar için daha zaman vardı ama Daren'in uyandırdığı karanlık enerji birçok kırılmaya yol açmıştı. Bu da sınırlarımızın ötesindeki herkes için kapıları sonuna kadar açmıştı.

"Toprak Krallığı'nı diz çökmeye ikna edersem gerek kalmaz." Ses tonundan tam anlamıyla ne düşündüğünü kestirmek güçtü.

"Neden Hava Krallığı ile şansını denemiyorsun?" diye sordum. Biliyordum ki Arın kimseyle müttefik olmak istemeyecekti. Bu yüzden herkese karşı daha dostane yaklaşımı olan Hava Krallığı, Ayzer'in hırslarına yenik düşeceğine inandığım Toprak Krallığı'ndan daha makul gelmişti. Ayzer tahtı isterken krallığını paylaşacağını sanmıyordum.

İğrenir gibi bir ses çıkardı. "Müttefikleri kişisel bağlarına dayanarak seçemezsin. Krallığı düşünmen gerekir. Hava Halkı ve Ateş

Halkı yan yana hiç iyi bir fikir değil." Dalga geçiyormuşum gibi göğsünden hırıltılı bir şekilde güldü.

"Büyük Yıkım zamanı birlikte saldırdıklarını duymuştum."

"Ve bak nelere sebep oldu," dedi. "Hava, ateşi harlar. Enerji olarak uyumlu değiller. İyi bir saldırı silahı olurlar ama bir arada olmaları kötü sonuçlara yol açar. Hava Halkı nahif ve tutarlıdır, ateş zapt edilmez." Düşününce söylediklerinde epey hakkı vardı. Ki düşünmeye çok da gerek yoktu. Çok eski dost olsalar bile Daren ve Sina geçen yüzyılın ardından her şeyi geride bırakamamıştı.

"Anladım sanırım." Ben de onun gibi sırtüstü döndüm ve düşüncelere yenildim.

Hava Krallığı ve Su Krallığı bu yüzden uzun vadeli dostluğa sahipti. Çünkü ikisi de ağırbaşlı krallıklardı. Kuralları, disiplini ve otoriteyi tanıyorlardı. Saygılı ve durağanlardı. Ama Ateş öyle değildi bu yüzden Su Krallığı ile de anlaşamazdı. Başına buyruk, tutarsız, alaycı ve kesinlikle küstahlardı. Ama bunları sesli söylemedim. Öte yandan Toprak Krallığı onlara en yakın halka sahipti. Ateş kadar olmasa da durdurulamaz oldukları bir gerçekti. İstediklerini almayı severlerdi. Hava ve Su soylu ve asil olanlardı, Ateş ve Toprak ise sınırları aşmak istiyor ve bu uğurda zıvanadan çıkabiliyordu. Güç dengesine bakacak olursak hepsi eşit sayılırdı ama Su Krallığı bağlılığı ile öne çıkıyordu. Hava Krallığı hazırlıklı olması ile. Toprak Krallığı fiziksel gücüyle. Ateş Krallığı ise; eh, onların tabiatında yok etmek vardı.

Yüzüne bakabileceğim şekilde döndüm. "Gökyüzü Vârisi neler yapabilir?"

O da yüzünü ağır hareketlerle çevirip, kaşlarını kaldırdı. "Işığı kullanabilir."

"Nasıl ışığı?" Kitaplarda bununla ilgili bilgi yoktu. Tayga bile konu buraya geldiğinde sessizleşiyor ve ağırdan almamı söylüyordu.

"Gökyüzünde var olan ışığı," dedi. "Hepsini."

"Güneş'i, Ay'ı, yıldızları mı?" Bu yeni bilgi beni heyecanlandırmış ve tüm dikkatimi dağıtmıştı.

"Ve daha nicelerini..." Derin bir nefes alıp parmaklarını yüzümde dolaştırdı.

"Nasıl?" Daha rahat bakabilmek için yatakta yüzüstü dönüp dirseklerimden destek alarak hafifçe doğruldum.

"Bunu nasıl anlatabilirim..." Gözlerini tavana dikip düşünmeye koyuldu. "Çok aşağıdasın, göğe ulaşmak sadece gökyüzü soyundan olan kişiler için mümkündür ama bu kolay olacağı anlamına gelmez. Önce oraya ulaşman gerekiyor. Su ile bağ kurmak gibi düşün ama su sana yakın, suyun içine girebilirsin, suya dokunabilirsin, ışığa ulaşmak için hepsinden çok daha fazlası gerekir." Omzumdan sarkan saç tutamlarımla oynamaya başladı.

"Kolay olsa dişimi kırardım," dedim.

"Zor olmasının nedeni var. Böylesi daha iyi. O güce ulaşırsan onu taşımak zorunda kalacaksın. Güç hazmedilmesi kolay bir şey değildir. Bir kılıcı taşımak için bedenini o ağırlığa hazırlaman gerekir, gücü taşıyabilmek için varlığını o kuvvete hazırlaman gerekiyor."

Genel mantığını tamamıyla anlamış ve buna hayret etmiştim.

"Gerçekten bana sen ders vermeliymişsin, şu kısacık sohbetimizde Tayga'nın haftalardır uğraştığından daha çok şey anladım. Bilgi konusunda hiç paylaşımcı değil." Ben burun kıvırırken o mutlulukla gülümsedi.

"Peki ya Gela," diye sordum. "Gökyüzünün Koruyucu Tanrıçası, ona neler olduğunu biliyor musun? Diyarda en yakın olduğu kişinin sen olduğunu söylüyorlar." Diyarda herkesle ilgili efsaneler ve söylentiler vardı ama Gela, o devasa bir soru işaretiydi. Kimse onunla ilgili konuşmaya yeltenmiyordu. Buna cesaret edemezmiş gibi davranıyor ve bundan kaçınıyorlardı.

"Hem evet hem hayır," dedi nihayetinde. "Bununla ilgili daha sonra konuşalım. İlk aşama olarak suyu tamamıyla içselleştirmeyi bekle, su da kuvvetlidir. O güce ulaşıp onu kavradığında gökyüzüne gözünü dikersin." Yanaklarımı sıkıp konuyu dağıtması gözümden kaçmadı. Ama Daren çok kurnazdı. Ne zaman bir şeyden kaçınacak olsa bana birden fazla soru veriyor ve aklım birkaç parçaya bölününce bir şeyleri muhakkak atlıyordum.

"Su gücüne zaten sahip değil miyim?"

"Güç zamanla dönüşür. Seninle birlikte eğilip bükülür. Hak edilir. Azat edilir. Onlardan biri oldukça daha fazlasına sahip olursun. Hak etmediğin düşünülürse daha azına."

Krallığın özüne olan bağlılığın ve içselleştirmen. Şimdi tamamıyla bilgiler yerine oturmuştu.

"Gela'ya ne oldu?" diye tekrar sordum.

"Emin değilim," dedi ve ifadesi bir şeyi fark etmeme neden oldu. Herkes onların yakın olduğunu söylüyordu, Daren de bana onun eteklerinden ayrılmadığını ve sözünden çıkmadığını anlatmıştı. Bu aslında Daren'i üzüyordu. Çünkü onu da kaybetmişti.

Onu da.

"Tamam," dedim keyfini kaçırmamak için. "Sorularım bitti. Sarılıp uyuyabiliriz artık." Tekrar sırtüstü dönüp kendimi yukarıya doğru çekmeye çalıştım. Gülüp bir eliyle kolumdan tuttu, diğerini etrafımdan dolayıp kolaylıkla beni kendine çekti.

"Daren?" diye mırıldandım.

"Söyle su baloncuğu."

"Gökyüzünde ne var?" Bir risk aldım ve "Sen ne kadar yukarıya çıktın?" diye sordum. Kanatların varken... Yüzüne bakmıyordum ama elim kolunun üzerinde geziniyordu.

"Karanlık ve aydınlık var. Sonsuzluk var. Zamansızlık var. İhtimaller ve olasılıklar var." Sesi odanın içinde boğuklaştı. "Bildiğin her şeyden daha üstün olanlar var. Gerçekten yıldızlar var." Dudaklarını alnımın kenarına bastırdı. O an orada olduğuma emin olmak ister gibiydi.

"Özlüyor musun?" diye fısıldadım mutsuz şekilde. *Kanatlarını. Uçabilmeyi. Gökyüzüne tırmanmayı.*

"Üstesinden geliyorum." Tekrar öptü ama bu defa dudaklarını uzun süre tenimden ayırmadı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yapıyorsun," dedi. Gülümsedi. "Novası var ya."

Elimi yüzüne yaslayıp, "Ne sandın?" diye başımı salladım. Kollarımı ona dolayıp iyice göğsüne yerleşip nihayet gözlerimi kapattım.

"Nova," diyerek bu defa o sessizliği böldü.

"Daren..."

"Bir saniye, kalk." Yatakta doğruldu. Kaşlarımı çatarak ben de doğruldum. Ona bakacağım şekilde beni çevirdi. Artık karşı karşıya duruyorduk.

"Bana bir söz vermeni istiyorum." Gölgelenmiş yüzü şimdiden her ne diyecekse hoşuma gitmeyeceğini ele veriyordu.

"Kesin hoşuma gitmeyecek bir şey..."

"Önemli," diye uyardı.

"Sihirli mühürlerle işim bitti Daren, bedenimin her yerinde şekiller oluşmasına bir dur demem gerekiyor, kişisel algılama." Bıkkın bir şekilde nefes verdim, her yerim sigil doluydu ve başka anlaşmalara ihtiyacım yoktu.

"Tılsım yok, sihir yok, bana söz vermeni istiyorum sadece." Elimi tutup sıktı. "Bağlayıcılığı yok. Sadece bana güvenip söz vermeni istiyorum." Gerçekten ciddiydi ve gerçekten kaygılı görünüyordu. Biraz ürpermediğimi söyleyemezdim.

"Önce ne olduğunu söyleyecek misin benim de bir fikrim olursa fena olmazdı."

"Gökyüzünün peşine düşme." Kelimelerini çok dikkatli seçti.

"Ne?" Onu duymuştum ama sordum çünkü cevap vermeden önce daha da dikkatli olmasını istedim. Daren ve ben her zaman bir ipin üzerinde olacaktık. Aşağısı alevlerle ve dalgalarla çevrili olacaktı. Ve birimiz hep diğerini korumak zorundaydık. Ama yazgımız birinin diğerini itebileceğini de söylüyordu.

"Gökyüzünün, ışığın peşine düşme." Ne düşündüğünü açık etmeyen uçuk mavi bakışlarını bir an olsun kaçırmadı. Kendimi sakin olmaya zorladım ve konuşmadan önce boğazımı temizleyerek iyice doğruldum.

"Ama neden?"

"Şu an sahip olduğun güç fazlasıyla yeterli. Krallığın parçası olduğunda daha da şiddetlenecek." Eliyle ensesini tutup doğru kelimeleri ararken sendeledi. "Işığın gücü herkesi ve her şeyi senin peşine çekecek. Kişisel ağırlığını bir yana koyuyorum, yaşam enerjini sömürecek. Her şey o ışığı nasıl paylaştığın ve nasıl kullandığınla ilgili olacak."

İçgüdüsel olarak kaşlarımı çattım. Her şey o ışığı nasıl paylaştığımla ilgili olacak. Ama çoktan öyle değil mi? Tıpkı Arın gibi o da gücümü diğeriyle paylaşmamı istemiyordu.

"Arın'la son zamanlarda sorunlarınız olduğunu biliyorum ama

hangimiz stresli değiliz ki?" diye sordum yumuşak olmaya özen göstererek. "Arın çok uzun bir süre İlmek'te sadece bir ihtimale, kanıtı olmayan bir düşe tutunarak yıllarını geçirdi."

Daren'in yüzyılı bir gün geleceğini bildiği birini bekleyerek geçmişti. Çünkü ruhumu kurtardığını ve bir gün döneceğimi biliyordu. Arın ise sadece hiçliğin değil, bilinmezliğin içinde bir yüzyıl geçirmişti. Vârise ne olduğundan haberi yoktu, bir gün onu oradan çıkaracak, ona denk bir gücün uyanacağını bilmiyordu.

"Onu çıkardığımda elinde hiçbir şeyi yoktu. Halkına kavuştuğunda her şey yeniden tersyüz oldu. Onun için hiçbir şey çok uzun zamandır yolunda gitmiyor. Sürekli bir şeyleri düzeltmek için zorlamak ve çabalamak zorunda. İstediği tek şeyi, gerçek anlamda diyarın yönetimini aldığında bana ihtiyacı bile olmayacak." Bunu söylediğimde emin misin dercesine kaşlarını kaldırdı. Buna asla inanmıyordu.

"Daha önce ona onun kraliçesi olmayacağımı söyledim Daren. Ben sadece vârisi olacağım. Tahta çıkması için onu destekleyeceğim. Bir kraliçe bulursa onu destekleyeceğim. Krallığımı destekleyeceğim. Şu anda bütün benliğimi krallığa vermemi istemesinin tek sebebi bir an önce kaybettiklerine kavuşmak." Bunu anlıyordum çünkü herkesin aksine biz Arın ile ortaktık. Krallığın ya da okyanusun ortağı, önemi yoktu ama birbirimizi biliyorduk; birbirimizden şüphe duyduğumuz zamanlarda bile.

"Yaptığı her şeyde onu destekleyecek misin?" diye sordu.

"Doğru olduğuna inandığım her şeyde," diye düzelttim. "Ona birçok açıdan kızabilirim ama bu diyar için daha iyi birini düşünemiyorum. Arın buna kendini adayan biri. Senin ve benim gibi değil, Sina gibi değil. Ve Ayzer gibi sadece hırsından buna göz diken biri değil."

Devam etmeden önce dizlerimi kendime çektim.

"Ariana'yı kaybetti mesela, bununla ilgili hiç düşünmemiştim ama ona gerçekten değer verdiğini biliyorum artık. Ve birine gerçekten değer verirken ondan vazgeçmek kolay değildir." Ariana öldüğünde ve nihai sona gittiğinde Tanrıçalar dönmüş, Daren ve ben insanların arasına kaçmak zorunda kalmıştık. Arın bunların hepsiyle ve evsiz bir halkla tek başına kalmıştı.

"Arın krallığının amaçları uğruna Ariana'dan vazgeçti. Ve sonunda onu kaybetti. Bütün bunlarla baş etmek benim saygı duyacağım bir durum. Deniz kızlarına yapılan saldırı için ödün verdi ve ne kadar zor bir seçim olduğunu sen de biliyorsun. O gerçek bir hükümdar. Hiçbirimiz onun verdiği kararları veremedik. Ve açıkçası hükümdar olmak ilgimi çekmiyor, onun seçimlerini yapamazdım. Arın birden çok kez sadece Su Krallığı'nı değil gerçekten diyarı umursadığını kanıtladı. Benim gücüme değil benim varlığıma ihtiyacı var. Çünkü kabuğunu sadece benim yanımda kırabiliyor. Çünkü benimle aynı takımda. Benimle kavga etse bile biz hâlâ aynı taraftayız. Ama dostları öyle değil, siz krallıkları yönetiyorsunuz, sizinle olan anlaşmazlıkları daha büyük sorunlara neden olabilir. Arın korkutucu biri ama bu aynı zamanda onun zayıf yanı. Delilik güzel olsa da çılgınca bir şey yapmaması için de her zaman orada olacağım." Derin bir nefes aldım. Bir yandan iyi hissediyordum ama yine de ona bakarken tereddüt etmiştim.

"Onunla ilgili çok düşünmüşsün." Ağır ağır başını salladı ama ne demek istediğimi anladığını sanıyordum.

"Beni endişelendiriyorsunuz, hepiniz." Gözlerimi devirdim. Yaptıkları tek şey beni kaygılandırmak ve endişelendirmekti. En iyi zamanlarında beni sinirlendiriyorlardı.

"Çok fazla lordu düşünüp endişeleniyorsun, sadece beni düşünsen olmaz mı?" diye alayla güldü.

"En müstehcen saatlerimi senin için ayırıyorum." Kendimi yeniden yastıkların üzerine attım. Onunla zaman çok hızlı geçiyordu.

"Detay versene."

"Detay verecek çok bir şey yok."

"Hayal gücün zayıf olsa gerek, neyse ki gerçekler hayal edebileceğinden de fazlası." Üzerime eğilip çakmak çakmak gözleriyle bir dolu imada bulundu. Keyfi yerine geldiği için rahatladım.

"Vaatler vaatler..."

Nova. Nova. Nova Nova Nova. Nova! Nova. Nova!

Tam bir şey söyleyecekken elimi kaldırıp onu durdurdum. Kafamın içinde bir ses yankılanıp duruyordu. Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Gitmem gerekiyor."

"Gitmen mi gerekiyor? En heyecanlı kısımdaydık." O da doğruldu ve sorgularcasına alnını kırıştırdı. Eh, hakkı vardı, en heyecanlı kısımdaydık.

"Sayfanın kenarını kıvır sonra devam ederiz." Yataktan aşağı indim. Lala şapşalın tekiydi ama gerçekten önemli bir şey olmasa bana seslenmezdi.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Lala seslenip duruyor. Gidene kadar susmayacak." Aklımda neler olmuş olabileceğine dair senaryolar kurmaya çalıştım ama bir yere varabildiğim söylenemezdi. Sadakatsizlerin arasında bana pek ihtiyaç olmazdı.

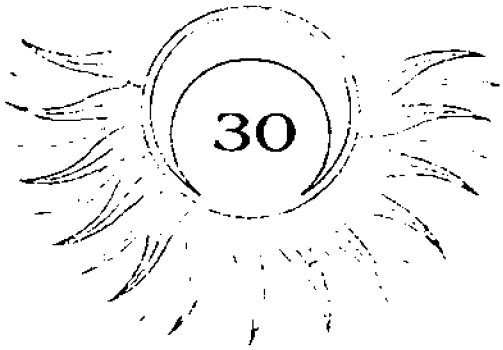
"Ben sustururum, gel."

"Aklımı yeterince işgal ediyorsun, zihnimden uzak dur kuklacı." İşaretparmağımı kaldırıp sakın dercesine dik dik baktım. En büyük kâbusum onun kafamın içine sızmasıydı.

"Bir ara uzun uzun anlat bunu bana." Çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Hayhay Lordum, altını çiziyorum."

Bedenledim.

Beklenmeyenler ve Tekrar Buluşanlar

Neyse ki bu sefer doğru yerde ortayı çıkmayı başarmıştım. Barakanın içinde iki büklüm oldum. Bunun yine Daren'le ilgisi olup olmadığına dair bir şüpheye kapıldım.

"Ne oldu, niye yaygara koparıyorsun yine?" diye söylendim Lala'ya doğru. Ama yüzündeki endişe beni gafil avladı. Ortadan kaybolmamın bir sorun yarattığını düşünmüştüm ama yaşlı gözleri daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Alin," dedi sesi titrerken.

"Ne oldu Alin'e?" Küçük alfin kızı için birden büyük bir endişeye kapıldım. O sevimli yaratıkla bağ kurmuştum ve Su Krallığı'ndan olması o bağı epey güçlendirmişti.

"Hastalandı. Gidip ona bakman gerekiyor." Tereddütlüydü, hali tavrı bana eksik bilgi verdiğini söylüyordu.

"Neredeler?" diye sorarken bir yandan hâlâ üzerimde olan tişörtü çıkardım. Bunu kimseye açıklamam gerekmesini istemiyordum. Çabucak her zamanki kıyafetlerimden birini giyindim.

"Şifa çadırında. Orman ruhu burada değil," dediğinde şaşırmadım, Tayga gecelerini bilmediğim çayırlarda koşarak geçiriyordu.

Başka bir şey sormadan kendimi merdivenlere attım, basamakları hızlı hızlı inerken neredeyse düşüyordum ama toparladım. Gecenin bu geç saatlerine rağmen neredeyse herkes ayaktaydı. Bunun tek nedeni gerçekten aralarından birinin yardıma ihtiyacı olmasıydı. Şifa çadırı ormanın içinde, dev ağaçların arasındaydı. Oraya kadar

Lala tepemde, koşturmaya devam ettik. Geldiğimi görenler kenara çekilerek bana yol açtı. Onları annesi ve Azul ile birlikte yer yataklarından birinin yanında buldum.

"Nesi var?" diye sordum.

Annesi ağlayarak, "Bilmiyorum," dedi. "Bütün gün çok solgundu, şimdi de uyanmıyor."

"Sıradan bir hastalık değil," dedi şifacılardan biri. "Yaptığımız hiçbir şeyin tesiri olmadı." Etraf tütsüler ve hâlâ kaynatılan otların kokusu ile ağırlaşmıştı.

İyice yanlarına yaklaşıp yatakta solgun, neredeyse cansız görünen küçük kıza baktım. İçgüdüsel bir şekilde eline dokundum, ateşi olabileceğini düşünüyordum ama aksine buz gibiydi.

"Bize biraz mahremiyet sağlar mısınız lütfen?" diye geriye doğru seslendim. "Siz de lütfen," diye şifacılara döndüm. "Elinizden geleni yaptığınız için teşekkürler." Herkesin endişelendiğini biliyordum ama tahmin ettiğim şey oluyorsa uzakta durmaları daha iyiydi.

Azul onları dağıtırken kimse zorluk çıkarmadı, dakikalar içinde herkes çadırdan uzaklaşmıştı. Grupta çoğunlukla yemekten sorumlu olsa da aslında vazgeçilmez bir parçası olan Azul yeniden yanımıza döndüğünde küçük kızın bütün bedeninin benzer şekilde buz kestiğini fark ettim.

"Bana gerçeği söyle Haze," dedim annesine doğru. Su Krallığı'ndan bir Sadakatsiz olduğu için benden çoğunlukla çekiniyordu. Diğer krallıklarda da Sadakatsizler pek hoş karşılanmazdı ama Su Halkında kabul edilemezdi.

"Her zaman baloncuklarla oynardı ama birkaç gündür dokunduğu şeyleri buza döndürmeye başladı. Burada sorun olmasın, geçici bir şeydir diye kimseye bahsetmedim." Elleriyle utanç ve pişmanlık içinde yüzünü kapattı. Hali yeterince kötü olduğu için yaptığının ne kadar yanlış olduğundan bahsetmedim.

"Burada kimse sizi yargılamaz Haze," diye destekledi onu Azul. "Özellikle de küçük bir alfini. Asla."

"Her şey kötüye giderken çekindim," dedi. Ağlamaktan konuşamıyordu. "Lütfen ona yardım et." Çaresiz bir şekilde bana baktı. Bu daha normal bir hastalık olsa ona yardım edebilirdim ama du-

rum düşündüğümden kötüydü. Böyle bir şeyi daha önce yalnızca Arın'da görmüştüm, gücü onu zorladığında etraf buz tutuyordu. Bir seferinde neredeyse beni bile buza çeviriyordu.

"Lala," diye seslendim hemen. Yanı başımda olduğunu görmemiştim bile. "Arın'a git, acil bir durum olduğunu, hemen buraya gelmesi gerektiğini söyle."

"Nova," diye koluma yapıştı Haze.

"Git, Lala. Çabuk ol."

Lala ortadan kayboldu.

"Sorun yok," dedim Haze'nin elinden tutarak. "Bana güven, çekinmen gereken bir durum yok. Ona yardım edebilecek tek kişi Arın. İnan bana yapabileceğim en doğru şey bu." Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama daha önce yapmamıştım ve en küçük hatam küçük kız için geri dönüşü olmayan sonuçlara yol açardı.

Kaygısına ve uzun yıllardır süren çekincesine rağmen başını salladı. Küçük kızına dönmüş gökyüzüne doğru fısıldıyordu. Elini başına yasladı ve ondan af dilemeye başladı. Bu an birden gözlerimin dolu dolu olmasına neden oldu.

"Ne zamandır bu durumda?" diye sessizce sordum Azul'a.

"Yaklaşık iki saat oluyor. Bütün gün bitkindi ama çok hareketli bir çocuk, sadece yorgun düştüğünü düşündük. Çocuk hastalıklarını düşündük." Suçluluk duygusu onu da ele geçiriyordu.

"Bilmediğiniz bir şeyi anlamanızın yolu yoktur," diye teselli ettim. "Kendinizi suçlamayın. O iyi olacak."

Küçük kıza ve daha da açılan ten rengine baktım. Onu suyun içine soksam muhtemelen suyu buza çevirirdi. Buz, su gibi değildi. Çok daha hassas ve dikkatli olmanız gerekiyordu. En ufak bir tereddüt bile çatlamaya ve cam gibi parçalanmasına neden olabilirdi.

"Nova."

Arın ve Lala geri döndüğünde derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Haze iyice durduğu yere çöktü.

"Yardımına ihtiyacım var," dedim çabucak. "Bu küçük kız hastalandı, o Su Krallığı'ndan. Buz gibi olmuş Arın. Düşündüğüm şeyse eğer bunu çözebilecek en iyi kişinin sen olacağını düşündüm. Daha önce yapmadığım için onu tehlikeye atmak istemedim."

Kaygı, yüzünde ilk beliren şey buydu.

"İyi yapmışsın," dedi. Beni kenara çekti. Aklından birçok şey geçtiğini biliyordum. Su Krallığı'ndan birinin burada ne işi vardı, özellikle bir çocuk. Bundan neden onun haberi yoktu? Neden buraya gelmesine rağmen onun karşısına çıkmamışlardı. Ama soruların hiçbirine takılmadı. Çadırın içinde küçük kızın yanına, dizlerinin üzerine çöktü.

"Müsaade eder misin?" diye izin istedi annesinden. Haze başını kaldırıp ona bakamıyordu bile. Titreyerek geri çekildi.

Arın küçük kızın elini iki avucunun içine aldı. İrkilerek gözlerini açtı. Eğilip yanağının üzerinde oldukça belirgin olan sigilini inceledi. Cevapları orada bulmuş gibi kendini toparlaması kısa sürdü. Bir elini kızın başının üzerine yasladı. Ve fısıldamaya koyuldu. Hepimiz nefesimizi tutmuş bekliyorduk. Saniyeler uzadıkça uzuyor, dakikalar birbirini kovalıyordu. Sonra küçük alfin kızının rengi yavaşça normale döndü. Biri üzerine su tutmuş ve boyayı yıkıyormuş gibi kaskatı duruşu rahatladı. Yatakta çok daha kaygısız ve huzurlu bir şekilde ağır ağır kıpırdandı. Ve birden kocaman mavi gözlerini açtı. Gördüğü ilk şey Arın'ın ona doğru eğilmiş başı ve muhteşem, daha önce şahit olmadığım kadar sevgi dolu gülümsemesiydi. O kadar hayat vericiydi ki küçük kız birden gülmeye başlayıp kollarını ona doğru uzattı.

Arın annesine dönüp, "Tutabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedi Haze hâlâ titreyen sesiyle. "Elbette."

Arın önce ayağa kalktı sonra kollarını küçük kıza uzatarak onu kucağına aldı. Gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu. Küçük kız da ona bayılmış gibi tatlı gülücükler saçıyordu. Elini, kimsenin uzanmaya bile cesaret edemeyeceği İlahi Lord'un yüzüne yasladı.

Arın dokunuşuna sesli bir şekilde, "Merhaba," dedi. "Sen çok daha güzelsin."

"Adın ne?" diye bu defa sesli bir şekilde sordu Alin.

"Arın." Onu daha önce hiç böyle gülümserken görmemiştim. Hem büyüleyici hem bulaşıcıydı.

"Lord gibi mi?" diye şaşkınca sordu kız.

"Lord gibi," dedi Arın göz kırparak. "Senin adın ne?"

"Alin..." Harfleri uzatarak söylemişti.

"Prenses gibi mi?" diye sordu Arın ona ve bu, küçük kızın daha da cıvıldamasına neden oldu. Hızlı hızlı başını salladı. Karşılığında uzun bir süre kalbini attıracak bir gülümseme daha aldı.

"Annene gitmek ister misin?" diye sordu Arın. Alin başını iki yana sallayınca Haze bile nihayet güldü. Azul ve ben, Arın küçük kıza kollarını uzattığı andan itibaren otuz iki diş gülüyorduk. Tüm diyarın korkudan titremesine neden olan, kimsenin göz göze gelmeye cesaret edemediği İlahi Lord'u böyle görmek için gökyüzünden bir yıldız çalmış olmalıydık.

"Azul," diye seslendi dışarıdan birileri. "Nova!"

İkimiz de aynı anda döndük, çadıra birini daha taşıyorlardı. Diğer tarafa yatırmaları için alelacele yollarından çekildik. "Aynı şey," dedi lokman hekim. "İki kişi daha getiriyorlar."

Arın'a doğru dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu, burada Su Halkından birileri olduğunu ondan saklamıyordum sadece söylemek için doğru zamanı bekliyordum.

Arın, Alin'i annesinin kucağına uzatarak yeni getirilen kişiye yürüdü. Genç kız deli gibi titriyordu. Henüz kaskatı kesilmemişti ama gerçek anlamda bir balık gibi çırpınıyordu.

"Kali," dedim. Arın kaşlarını çattı ama kızın yanına doğru gitti. Kali ile ilgili bilmesi gereken bir şey vardı aslında.

"Kali," diye tekrar etti ona yaklaşmadan hemen önce. "Generalin soyundan mı?"

"Onlar benim soyum değil!" diye bağırdı Kali. "Sen de benim lordum değilsin! Sakın yaklaşma bana!" Arın kaşlarını kaldırdı bu tepki karşısında.

"Kali, lütfen izin ver yardım edelim. Yoksa öleceksin," diye sakinleştirmeye çalıştım.

"Geberip gideyim o zaman!" dedi dişlerini sıkarak.

"Buna izin veremem küçük hanım." Arın tebessüm ederek onun eline uzandı. Kali elini kurtarmaya çalışsa da zangır zangır titrerken herhangi bir gücü yoktu. Elimden gelen tek şeyi yapıp diğer tarafına geçtim ve daha fazla sarsılmaması için omuzlarından tuttum. Arın'ın yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. Onunla işi daha

çabuk bitmişti. Kali yavaşça sakinleşti ve duruldu. Ama Arın hâlâ ona bakıyordu.

"Teşekkür etmeyeceğim!" dedi Kali kaba bir şekilde.

"Ben teşekkür ederim," dedi Arın ona. "Hayatta kaldığın için."

Kali ilk kez ona gerçek anlamda baktı. Aralarında asla anlamadığım uzun, anlamlı ve yoğun bir bakışma yaşandı. Arın rahatsız görünüyordu, Kali ise hem nefret hem de mahzunlukla doluydu.

"Diğerlerini de getiriyorlar," diye seslendi Azul.

"Senden gelen hiçbir şey istemiyorum," diye başını diğer tarafa çevirdi Kali.

"İzin parlıyor," dedi Arın ona. "Gizlemiş olsan da onu görüyorum." Biri Sadakatsiz olduğunda sigili parlamaya son verirdi. Güçleri geriye çekilir ve sıradanlaşırdı. Kali'nin izinin parladığını bir defasında ben de görmüştüm ama bunu hiç doğrudan ona söylememiştim.

"Git!" dedi Kali.

"Konuşacağız," dedi Arın ona karşılık olarak. "Ben diğerlerine yardım ettikten sonra. Konuşmak için döneceğim."

"Elbette," dedi Kali. "Sen hep *diğerlerini* seçersin."

Arın zorlanarak başını Kali'den çevirdi ve içeriye giren diğerlerine yardım etmek için benden bir ses beklemeden yataklara doğru gitti. Onun ardından yeniden Kali'ye baktım ve göz pınarlarında akmak için direnen yaşları gördüm. Daha önce hiç Arın'a bu şekilde çıkışan birini görmemiştim. Ona böyle bakmak ise cesaretten fazlasını gerektirirdi. Kali bana baktı çünkü bakışlarım onun üzerindeydi ama sadece başını iki yana salladı. Buna sonra dönmek için ben de Arın'ın peşinden gittim.

"Bu neden oluyor?" diye sordum Arın'a.

"Bir sürü nedeni var ama temelinde Daren'in yarattığı karanlık enerji yatıyor. Diyar yeniden şekillenirken farklı şekillerde saldırır. Salgın bunun parçasıdır. Su Krallığı'nda salgın hastalıklar bu şekillerde görünür."

Dudaklarımı birbirine bastırıp onlara yardım etmesine izin verdim. Bu esnada onu seyrediyor ve ne yaptığını öğrenmeye çalışıyordum. Onlara dokunuyor ve enerjilerini kendine çekiyordu. Tüm o

katılık ve buz onun bedenine toplanıyordu. Orada birikiyor mu yoksa kaybolup gidiyor mu ondan emin değildim.

Sadakatsizlerin arasında Su Halkından on altı kişi vardı. Artık krallığa ait olmasalar ve çoğunun sigilleri olmasa da bu şey onları etkilemişti. Arın hiç durmadan onlara yardım etmek için koşturmaya devam etti. Ben de onun arkasından yardım edebildiğim kadar ettim. Alin sigili olan tek su alfiniydi. Annesi büyüdüğünde seçimini kendisinin yapmasını istiyordu. Diğerleri Sadakatsiz olmuş ve krallıktan da onun getirilerinden de vazgeçmişti. Kali ise şu an soru işaretiydi. Onu sürekli beni izlerken yakalıyordum, sadece ben onunla konuşursam konuşuyordu. Artık izinin var olduğunu ama onu gizlediğini de biliyordum.

Sadakatsizlere katılan en kalabalık grup Ateş Halkındandı, kırk sekiz kişi vardı. Hava Halkında otuz dört kişi. Toprak Halkından otuz yedi kişi. Ve krallığını gizleyen yirmi altı kişi vardı. Erim onların lanetlenmiş ya sürülmüş krallıklardan olduğunu söylemişti yalnızca.

"Teşekkür ederim, Lordum," dedi Azul. Arın kalan son alfini de iyileştirip ayağa kalkmıştı. Saatlerdir tekrar tekrar enerjiyi yönlendirmişti ve bir saniye bile durmamıştı.

"Bunun ne kadar süreceğini ya da devam edeceğini kestirmesi güç," diye karşılık verdi Arın. "Krallıktan uzak olmak onlara iyi gelmeyecek. Dilerlerse benimle dönebilirler. Ama kalmak isterlerse ve bir daha ihtiyaçları olursa lütfen bana haber verin. Ne olursa olsun yardım etmek için dönerim." Onu ilk kez tereddüt ederken görmüştüm. Gözleri hâlâ çadırın içinde yatan alfinlerde dolaşıyordu, onlara bakarken ne hissettiğini tahmin etmek benim de kırılmama neden oldu. Kendini suçluyordu.

"Minnettarız Lordum," dedi Azul ona.

Arın başıyla selamladı ve nihayet birlikte çadırdan çıktık.

"Biraz oturup bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum, aslında konuşmak istiyordum ama önden nabzını yokluyordum.

"Olur," dedi. Elleriyle şakaklarını ovup gözlerini kapattı. Bütün yaptıkları için büyük bir güç uyguladığını ve bunun onu yorduğunu şimdi görebiliyordum.

"Sen çardağa geç, ben de içecek bir şeyler getireyim."

Başını sallayıp önden yürümeye koyuldu. Derin bir nefes aldım ama dönüp çardağa baktığımda herkesin iyi ve mutlu olduğunu görünce gülümsedim. Ve buna yardım edenin ben ve Arın olması daha iyi hissetmeme neden oldu. Uzun zamandır onunla ilk kez güzel bir şey paylaşıyorduk ve bunun nasıl hissettirdiğini neredeyse unutmuştum.

Arın için sıcak süt ve benim için de elma suyu ile birlikte çardağa yanına gittim. Bakır fincanı ona uzattığımda içindekini görünce gülümsedi. Yanına oturdum.

"Haze, Alin'in annesi. Savaş başladığında epey küçükmüş, ablasıyla birlikte o gün krallıkta değillermiş. Duyduğunda ise artık dönecek bir yer kalmamış. Orada tanıdığı herkesi kaybetmiş. Ablası ile birlikte Sadakatsizlere katılarak hayatta kalmayı başarmışlar ama Amon'un sadece su kabilelerini takip eden askerleri ablasını ve Alin'in babasını katletmiş." Hikâyesini ilk öğrendiğimde benim de nutkum tutulmuştu ama Arın'ın gözlerimin önünde çöktüğünü gördüm.

"Küçük kız burada doğmuş. Onun büyüdüğünde kendi seçimini yapmasını istiyor. Senden çekiniyor ve utanıyor. Sadakatsiz olduğu için kendini ayıplıyor ama başka şansı yokmuş. Ona doğru olanı yaptığını ve başka şansının olmadığını söyledim ama bana hayır, başka şansım vardı, Su Krallığı, Su Krallığından olarak ölür. Biz öyle yapardık, dedi."

Arın'ın gözle seçilebilir öfkesi Haze'ye değildi, öfkesi yine Su Halkından birinin yaşadığı bu elim durumaydı.

"Diğerleri. Serina, Akata ve Nori. Onlar bitki toplamak için uzaklaştığında saldırıyı görmüş. Dönmek istediklerinde her yerin tutulduğunu görmüşler. Diğer krallıkların askerlerinden kaçarken mağaraya gizlenmek zorunda kalmışlar. Hikâyelerin çoğu bunlara benziyor. Kali'nin ise Su Krallığı generalinin kızı olduğunu biliyorum, o bir soylu ama anladığım kadarıyla bundan fazlası var." Onun gizlice beni takip ettiğini fark ettiğimde Tayga bana kim olduğundan bahsetmişti ama asıl hikâyesini öğrenecek kadar kızla yakınlaşamamıştık.

"Annesi şaman, babası generaldi. İkisi de çok uzun zamanlar boyunca krallığımıza hizmet etti," dedi Arın. "Babası benim babamın en yakın dostu ve kılıç kardeşiydi. Kali ile birlikte büyüdük denebilir. Annesi benim eğitmenlerimden biri olan yüce ve bilge bir şamandı.

Büyük Yıkım'da annesini seni dünyaya kaçırması için gönderdiğim gruba önder olarak verdim. Babasını ise ilk birlikle birlikte dışarıya gönderdim. Kali yapmamam için yalvardı. İkisi de o savaşta şehit oldu. Kali'yi en son annesinin mi babasının mı peşinden gitmeye karar vermeye çalışırken görmüştüm. Onun da öldüğünü düşünüyordum." Yutkunurken âdemelması hareketlendi. Öylece, buz gibi karşıya bakıyordu ve elindeki fincanı haddinden fazla sıkıyordu.

"Bu kadar yakın olabileceğinizi düşünmemiştim," dedim. "Bu yüzden sana bu kadar kızgın olmalı." Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Ve bu yüzden sürekli beni izliyor, muhtemelen beni suçluyor.

"Öyle."

"Kendini suçlamamalısın," dedim ama bunun mümkün olmadığını biliyordum.

"Sen de öyle."

Yüzüme bakmadan anlamıştı.

"Beni kurtarmak için kaç hayat mahvoldu artık sayamıyorum bile." Histerik şekilde güldüm. "Sanırım lord ve vâris olmak ömür boyu geri alamayacağın durumların vicdan azabını taşımak anlamına geliyor." Kabullenilmiş bir acıyla iç çektim.

"Öğrenmen gereken en önemli şeyi öğrenmişsin."

Uzun bir sessizliğin ardından ona döndüğümde yüzü gölgelendi. "Gitmeliyim," diye ayağa kalktı. "Adalia sesleniyor, orada da başlamış. Suya daha uzak oldukları için burada erken başlamış olmalı."

"Gelmemi ister misin? Yardım etmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Orada herkes bu durumla başa çıkabilir. Sadece gençleri böyle savunmasız bir durumda korumalıyız. Burada kalıp onların yanında ol." Ellerini omuzlarıma yasladı ve ilk kez gerçekten ihtiyacı varmış gibi bana baktı. "Sana güvendikleri ortada, onlara kızgın olmaya cüret edemeyeceğimi anlat lütfen. Hayatta olmaları benim için bir lütuf. Diledikleri zaman aramıza dönebilirler. Bundan sadece memnun oluruz. Onları koruyamadığım için utanması gereken benim. Bunları kendim söylemek istiyordum ama ne zaman uzaklaşsam çok kötü bir şeyler oluyor bu yüzden dönmem gerek." Geriye çekilirken yüzünde soğuk bir öfke uyandı.

"Başka bir seferde söyleyebilirsin," diye güvence verdim. "Ama bugün yaptıklarından sonra söylemene gerek kaldı mı bilmiyorum. Merak etme, ben burada olacağım." Yatıştırmak için gülümsedim.

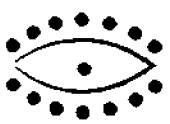
Bedenledi.

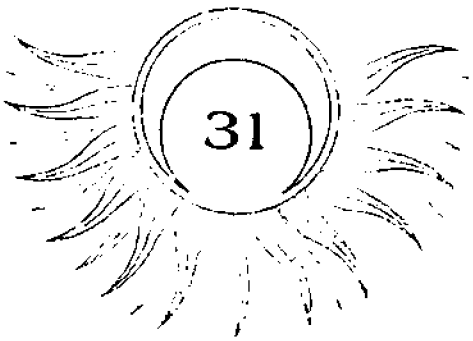
Arın'ın gidişinin ardından teker teker herkesle ilgilenip onlarla Arın'ın söyledikleri üzerine genel bir konuşma yaptım. Herkes minnet ve memnuniyet içindeydi. Kali hariç, herkes. Alin sık sık Arın'ı soruyordu. Haze onunla konuşurken yine gözyaşlarına tutulmuştu. Nerede olursa olsun ne şekilde olursa olsun, ne kadar zaman geçerse geçsin Su Krallığı'nın bağlılığını bir kez daha görmüştüm. Reddetmelerine rağmen, kaçtıkları ve hatta nefretle doldukları zaman bile kalplerinin su için attığını görmüştüm. Bu içimi derin bir sevgi ve merhametle doldurdu. Onlardan biri olduğum için ben de minnet ettim. Ve en başından beri, yaşadığım onca zorluğa rağmen bir kez bile Su Halkından olduğuma pişman olmadığımı fark ettim. Diyara adımımı attığımdan beri değil, çok daha öncesinde benim de kalbim bu krallık için atıyordu. Onlarla birlikte olup hareket etmek, onlara fayda sağlamak kendimi gerçekten iyi ve doğru yolda hissettirdi.

Bana edilen her minnette gerçekten bir vâris olmanın ne demek olduğunu hissettim.

Ben diyarla bir oldukça diyar da benimle bütünleşiyordu. Bunu hücrelerimde, iliklerimde ve bütün enerjimde hissediyordum. Aynı anda hem krallığımı hem lordumu hem naguelimi hem ikiz alevimi hissediyordum. Sanki kalbimde sonsuz bir galaksi vardı. Usul usul genişlemişti. Sınırsız, çekiştirdikçe uzayan, bu mistik kara delik iplerle varlığıma kenetlenmişti. Onlardan biri çekiştirdiği zaman artık bunu hissediyordum. O iplerden biri koptuğunda artık ne kadar acı verici olabileceğini biliyordum.

Bir uzvun eksilmesi gibi.

Zor Kararlar ve Altında Kalanlar

Çok geç bir saatte neredeyse sabaha karşı uyuyabilmiştim. Bu yüzden biri beni sarsarak uyandırdığında gözlerimi açmakta epey zorlandım.

"Nova," diye fısıldadı ve bunu ilk kez yapmadığını bıkkınlığından anladım. Ses Lala'ya değil, bir erkeğe aitti. Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım.

"İhram?" Bir anlık şaşkınlıkla doğruldum. Zamanı mı şaşırdım diye gözlerim barakamın küçük açıklığına kaydı ama dışarısı kapkaranlıktı.

"Uyan," dedi. "Çabuk ol. Aşağıda bekliyorum." Dişlerinin arasından konuşuyordu, gözleri panik içindeydi. Merdivenlere yöneldiğinde bana attığı bakış midemin düğümlenmesine neden oldu.

İhram'ın yukarıya kadar çıkması anlaşılır şey değildi. Çok geçerli bir sebebi olduğuna emin olarak yataktan kalktım ve hızlıca bacaklarıma bir pantolon geçirdim.

Aşağı indiğimde bir o yana bir bu yana dönerek beni bekliyordu. Etrafta kimse olmasına şaşmamalı, yatağına en son giden zaten bendim. Açıklıktaki ateş bile sönmüştü ve soğuk rüzgâr küllerini savurmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordum. Beti benzi atmıştı ve ne yapacağını bilmediği de ortadaydı.

"Erim olmadığı için sana gelmek zorunda kaldım." Kaşlarını çattı ve etrafına bakındı. Devam etmesi için başımı salladım ama devam edemedi.

"Neler oluyor?" Kolunu yakaladım ve yerinde sabit kalması için hafifçe sarstım.

"Görmen gerekiyor." Gözlerini kapattı, düşüncelerini toparlaması için zaman tanıdım ama kaygılarım iyice şiddetlenmişti. "Ovanın ötesinde, rüzgâr panellerinin oraya bedenleme yapabilir misin?" diye sordu tekrar gözlerini açtığında.

Gözlerim irileşti. "Ovanın ötesi mi?" diye dişlerimin arasından fısıldadım. "Sınır çizgisine mi gitmemi istiyorsun?"

"Görmen gerekiyor," diye tekrar etti. "Lütfen, acele etmeliyiz."

Hali iyi değildi ve neler olduğunu anlamak istiyordum ama içimden bir ses bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu. Gözlerimi kapatıp bağımıza ulaştım ve Tayga'ya seslendim. Onu hissetmediğim anlardan birindeydik. Kahretsin diye mırıldanarak ne yapacağımı düşünmeye koyuldum. Orman ruhu âlemler arasında dolaşırken iletişimi kaybediyorduk.

"Acele etmemiz gerekiyor," diye tekrar etti.

"Bana bir dakika ver." Ona sırtımı dönüp derin bir nefes aldım. Diyarın sınırına gitmek şu an mantıklı değildi çünkü gelenler olduğunu biliyorduk. Ama bundan daha önemlisi Tayga kamp alanından ayrılmamam konusunda kesin konuşmuştu. En son Daren saraydan ayrılmamamı söylediğinde onu dinlememiş ve her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım, bu yüzden de tereddüt ediyordum. Ama gitmezsem ve her ne oluyorsa geç kalırsam da yüzüme gözüme bulaştırmış olurdum.

Vâris gibi düşünmeye çalıştım. Acil bir durum olduğu açıktı. Gidip görmem gerekiyordu. Evet, sadece gidip görmem gerekiyordu. Bir şey yapmam gerekirse eğer onu yapmadan önce düşünürdüm.

"Pekâlâ," dedim yeniden ona dönerek. Rahatladığını fark edince yüz bulup kesin karar kıldım. "Tutun bana." Kolumu uzattım, bir saniye bile beklemeden tutundu. Daha önce sınıra hiç gitmemiştim ama Tayga ile ovada dolaşmıştık ve sınırı belirleyen tepeleri görme şansım olmuştu. Bu yüzden aklımda canlandırmakta zorluk çekmedim ve tüm dikkatim şu anda olduğu için kolaylıkla bedenledim.

"Görüyor musun?" Bir dağın yamacındaydık. Karanlığa ve uyanıklığa alışabilmesi için gözlerimi birkaç kez ovdum. Derin bir nefes

aldım ve gerçekten kendime gelmeye çalıştım. Sesler yavaş yavaş doldu kulaklarıma. Aynı anda hareket eden adım sesleri. Miğferlerin gürültüleri. Daha şiddetli, çok ama çok şiddetli bir sarsıntı. Yerin altından geliyor gibiydi. Ve uğultular... Gözlerimi kısarak daha dikkatli baktığımda sebebini gördüm.

Büyük bir dehşete kapıldım.

"Kahrolası bu da ne?" diye sordum. Ama öğrenmek istediğime emin değildim. Uyanmam bir saniye sürmüştü.

Yüzlerce kişiden oluşan bir kalabalık değildi beni hayrete düşüren. Bir çeşit araç? Kocaman bir tren toprağın üzerinde hareket ediyordu. Tam olarak tren denemezdi. Devasa bir dikdörtgenden oluşan metal yığını demek daha doğru olurdu. Ne rayları vardı ne de tekerlekleri. Pencereleri bile yoktu ama çok uzundu. İçinde ne olduğunu düşünmek istemedim.

"Metal Krallığı," dedi İhram, korku ve panik dolu bir sesle. "Sürgün edilenlerden."

Kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Ormana doğru gidiyorlar, ormandan geçecek, daha kötüsü ormana girecekler. Bu her şeyin sonu olur. O şeyle ağaçların arasına girip hepsini biçmeleri an meselesi." Hem çok öfkeli hem de korku içindeydi. Aynı duyguları bende hissediyordum.

"Birilerine haber verelim," dedim.

Başını iki yana salladı. "Kimse ordusunu bu kadar uzağa yardım için göndermez ve bunun için kimseyi suçlayamayız."

Ne olursa olsun Arın'dan yardım istemeyi düşündüm ama bu defa yapamazdım. Su Krallığı'nda zaten bir zorlukla, hastalıkla mücadele ediyorlardı. Onları bu kadar uzağa çekemezdim. Sina'nın da böyle bir duruma olası yanıtını tahmin ediyordum, karışmazdı.

"Daren..." diye mırıldandım ve bu bana yeni bir fikir verdi. Fikri hızla zihnimden uzaklaştırdım. Bu benim için bile delice olurdu.

Gözlerimi kapattım ve Tayga'ya ulaşmaya çalıştım. Orman ruhunu dinlemek zorundalardı. Zorundalardı değil mi? Yine ulaşamayınca dayanamadım ve bir küfür mırıldandım.

Gözlerim yeniden kalabalığa kaydı. Geniş araziye yayılmış, gürültücü, korkutucu ve barbar görünüyorlardı. Önlerine gelen her

şeyi ezip geçmeye hazır görünüyorlardı. Daha önce yemyeşil çimlerle kaplı olan arazi şu an biçilmişti. Geçtikleri yerlere bunu yapıyorlar diye düşündüm. Ve ormana gidiyorlardı. Orman böyle bir darbe alırsa diyar altından kalkamazdı. Orman tüm krallıklar için kutsal alandı ama sürgün edilenlerin bunu önemsemeyeceğini biliyordum.

"İhram," dedim. "Yanılmıyorsam metal ve ateş birbirinden pek hoşlanmıyordu değil mi?" İçgüdülerim şaha kalktı. Uçuruma yaklaştığınız zaman bir his size uzaklaşmanızı söylerdi, hayatta kalma içgüdüsü, akıllıca davranmalı ve onu dinlemeliydiniz. Ben dinlemedim.

"Savaş yokken bile onların arasında savaş vardı," dedi. Nereye varmaya çalıştığımı anlamamıştı. Ben de anladığıma emin değildim. Sadece bu bana çok da dahice olmayan delice bir fikir vermişti.

"Onları ormandan uzak tutmak istiyoruz değil mi?" diye sordum. "Bu çok ama çok önemli değil mi?" Sesli söylersem daha mantıklı gelir diye düşünmüştüm. İşin kötüsü epey mantıklı geliyordu ama yine de bir şey yanlış olduğu çağrısını tekrar etti.

"Ormana bulaşırlarsa bu diyarı mahveder," diye düşüncelerimi onayladı.

"Peki, Ateş Krallığı ne tarafta kalıyor?" diye sordum.

"Rotalarını doğuya doğru çevirmeleri gerekiyor. Ama onlar düz ilerliyor." O da başını sürgün edilmiş krallığa çevirdi. Neyi kutladıklarını bilmiyordum ama birbirlerini ite kaka eğleniyorlardı.

"O halde onları durduralım."

Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı oynatmaya başladım. Su ellerimin ucunda toplandı. Fısıldadım, fısıldadım, fısıldadım. Durduğum yerden oraya kadar ulaştı fısıltılarım. Yürüyen ordu bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Ama esas gösteri kocaman metal yığınlarınaydı. O şey benim çamura dönüştürdüğüm zemine gömülmeye başladı. Hepsi birden etrafına bakıp ayaklarını gömüldükleri yerden kurtarmaya çalışırken hayret nidaları atıyorlardı.

"Ne yaptın?" diye sordu İhram.

"Vâris olma zamanı," dedim. "Arkamdan gelme. Burada dur ve olacakları izle, oraya gidiyorum."

"Nova!"

Daha yakın bir yere bedenledim. Öne doğru atıldım. Açığa çıkana kadar yürüdüm. Suyu biraz daha artırdım çünkü o şeyi yeniden itmeye başlamışlardı. Görüş alanlarına girdiğimde birbirine fısıldadılar ve nihayetinde bana doğru döndüler. Adrenalin seviyem tavana çıkmıştı. O metal yığınını durdurmak gerçekten epey bir güç uyandırıyordu.

"İzinsiz topraklarda dolanıyorsunuz," dedim yeterince yaklaştığıma karar vererek durdum. "Ve yanlış tarafa gidiyorsunuz."

"Sen de kimsin?" diye küçümseyici bir tonda konuştu biri.

"Su Vârisi," diye öne çıktı başka biri. Muhatabımın hangisi olduğunu anlamaya çalışıyordum ve oyumu her zaman en kendini beğenmiş olana vermeye başladım. Kim olduğumu bilen kimse bu sürgün krallığın başında o olmalıydı.

Bana doğru ağır ağır yürümeye koyuldu. Yaptığıma rağmen sinirli görünmüyordu. Uzun, yapılı ve esmerdi. Buradan baktığımda Ateş Halkına benziyorlardı.

"Bu toprakların artık izne ihtiyacı yok," dedi gülümseyerek. Sihir hepsine bir güzellik vermişti ama tecrübelerimden çoğunun tek ortak yanının bu olduğunu biliyordum.

"Rotanız ormana gidiyor. Buraya geri dönüyorsanız bunu biliyor olmalısınız. Bunu biliyorsanız özellikle o şeyle ağaçların arasına öylece dalmanıza izin vermeyeceğimi de biliyor olmalısınız." Sesim hissettiğimden daha güçlü çıkıyordu, hiç duraksamamıştım.

"Yakalayın şu küçük kızı," dedi biri.

"Çekil önümüzden!" dedi başka biri.

"Sen kim oluyorsun?" diye bağırdı diğeri.

"Denesene," dedim onlara karşı kaşlarımı çatarak. Ve biraz daha güç uygulayarak daha da derine batmalarına neden oldum.

"Bize tek başına mı karşı koymayı düşünüyorsun?" diye sordu öne çıkan, omzunun üzerinden yaptığım şeyi görünce artık gülümsemeyi bırakmıştı.

"Gerisini sen düşün," diye karşılık verdim.

"Başka biri olsa ciddiye alabilirdim ama Su Krallığı ile ilgili ne derler herkes bilir." Lakayt bir şekilde yüzünü ekşitti.

"Onlara bulaşmamanız ve özellikle onları sinirlendirmemeniz

gerektiğini mi? Evet, bunu herkes bilse iyi olurdu." Yüzümde hiçbir mimik oynamadı.

"Su Krallığı'nı nispeten sempatik bulurum ama daha dünkü vâris tarafından tehdit edilmek için dönmedik buraya." Konuşan bir kadındı, ellerinde beş köşeli yıldızı anımsatan ama kenarları bir testere kadar keskin görünen tuhaf, metal bir aleti bana doğru fırlatmaya hazırlandığında herkesin geri çekilmesine neden olacak bir kükreme duyuldu.

Orman ruhunun uyarısı dağların arasında yankılandı ve hepsi bir anlığına geri durdu. Tayga yanıma kadar yaklaşıp saldırı pozisyonunda kaldı. Grubun önderi ciddiyeti eline alıp ellerini kaldırarak diğerlerini durdurdu.

"Kurallar açık," diye ikimize hitaben konuştu. "Diyar kapılarını açtı. Şu anda eminim bütün krallıklar kendi kıçlarını topluyordur. Hepimizin sığabilmesi için ormandan daha uygun bir yer yok." Ellerini açarak arkasında saldırmak için tek bir hareket bekleyen devasa kalabalığı işaret etti.

Tayga'nın homurtusunu kendi içimde bile hissedebiliyordum. Diyara bağlıydı ve diyar onlara bu şansı verdiği için orman ruhu bir şey yapamazdı; ormana saldırmadıkları sürece. Ve o zaman da her şey anlamını yitirmiş olurdu.

"Daha uygun bir yer söylersem sorun çıkarmadan gider misiniz?" Ateşe yürüyordum.

Tuhaf teklifim onu şaşırttı. Beni baştan aşağı süzerek sözlerimin doğrulunu ölçtü. Sanırım ikna olmuştu. Biriyle göz teması kurdu ve kendi aralarında sözsüz bir şekilde ilerleyen diyalogdan hemen sonra bana döndü.

"Elbette, neden olmasın. Güzel kadınları ve orman ruhlarını sinirlendirmekten hoşlanmam." Yeniden lakayt gülüşünü takındı ama bunu daha çok kamufle olarak kullanıyordu.

"Ben orman ruhu değilim ve kaplan arkadaşım da kadın değil." dedim. Bu kahkaha atmasına neden oldu.

"Seni dinliyorum." Kayda değermiş gibi başıyla beni onayladı.

Seninle savaş meydanında denk gelmeyelim diye iç geçirdim.

"Ateş Krallığı. Orası savunmasız ve dağılmış halde. Herkes için bol bol yer var." Beni çok iyi duymasına rağmen Tayga bir şey söyle

medi. Söyleyecek olsa sadece benim duyabileceğim şekilde zihnime konuşurdu. Belki de uçurumdan aşağı atlamıyorum diye düşündüm ama çoktan boşluğu hissetmeye başlamıştım.

"Lilith'in döndüğünü biliyoruz," diye karşılık verdi. Nereye varmaya çalıştığımı merak ettiği açıktı.

"Korktun mu?" Tek kaşımı kaldırarak meydan okudum.

"Kabul etmezsem ne olacak, meraktan soruyorum?"

"Yerin dibine gittiğinize emin olurum." Beni ciddiye alması için biraz daha güç uyguladım ve devasa metal yığını yarısına kadar toprağın içine gömülmüş oldu.

"Kim biraz yamyam avlamayı özledi?" diye sordu geriye doğru bakarak. Seslendiği ordu hep bir ağızdan coşkulu çığlıklar attı. Adam dudak bükerek bana döndü.

"Yanardağların etrafında yeterince yer var," dedim. "Ve siz ateşi seversiniz." Bu konuda alay etmiyordum. Metal ateşle daha da güçleniyordu. Hatta metali eğip bükerken ateş onlar için çok faydalı oluyordu. İki krallığın sürekli savaş halinde olma sebebi birbirlerine çok benzer olmalarıydı.

"Diyarın bıraktığımdan daha eğlenceli olduğuna sevindim," dedi. "Bir daha görüşmek için sabırsızlanıyorum Vârisim." Elini göğsüne bastırıp yapay bir selamda bulundu. Dik dik bakmak dışında tepki vermedim ama onlar rotalarını değiştirene kadar orada durmaya devam ettim.

Baştaki arkasını döndü ve hepsini diğer tarafa doğru yönlendirdi. Devasa metal şeyin önüne geçip elini havaya kaldırdı, metal şey hareketiyle birlikte burnundan havalandı. Adam bana gülerek diğer tarafa döndü ve yürümeye koyuldu. Metal yığını onunla birlikte ileri doğru hareket etti ve usul usul yarattığım çamurun içinden çıktı.

"Ne yaptın?" diye çıkıştı orman ruhu. "Ateş Krallığı artık boş değil, halk toplanıyor."

"Biliyorum," dedim. Ben de bu yüzden onların oraya gitmesini istiyorum.

Akın akın giden orduya bakarken, "Umarım ne yaptığını biliyorsundur Su Vârisi," dedi Tayga.

Emin değildim ama bu defa bilinçli bir deliliğin peşindeydim.

"Oraya varmaları ne kadar sürer?" diye sorarken titrediğimi fark ettim. Adrenalinden değil, korkudan titriyordum.

"Yakınlar. Güneş doğduğunda orada olurlar."

Ama Ateş Krallığı'nda asla güneş doğmaz. Sadece birkaç saatim vardı ve hızlı düşünmeliydim.

"Ateş Lordu'na haber verecek misin?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır." İstediğim şey hazır olması değil, şoka uğramasıydı. "Ama işimiz daha bitmedi." Ona doğru döndüm. "Sen orman ruhusun, çağırdığın herkes gelmek zorunda değil mi?" Korkuyu bastırıp soğukkanlılığımı korumayı denedim.

"Öyle. Ama geçerli bir sebebi olmak zorunda." Kalabalığın gerçekten diğer yöne yol aldığını görünce tamamen bana döndü.

"O halde Lilith'i çağırmanı istiyorum. Ve onu oyalamanın bir yolunu bulmanı." Kaşlarımı kaldırdım, kusacakmış gibi hissediyordum.

"Aklından ne geçiyor Su Vârisi?" Çoğunlukla eylemlerimi sorgulamazdı, daha çok eylemlerimin sonuçlarında ne kadar aptalca olduklarını söylerdi. Orman ruhu kadere müdahale edemezdi. Bilhassa benim gibi kaderi değiştirebilecek kişilerin yazgısına.

"Eğer Daren'in Ateş Lordu olmasını istiyorsan dediğimi yap. Onlar gittiğinde Lilith orada olmamalı. Karşılarına Lilith çıkmamalı. Onu oyala ve ne olursa olsun krallıktan kimseyle iletişim kurmamasını sağla. Tılsımla veya başka bir yoldan haber almamalı. Bunu yapabilir misin?" Ardı ardına konuşurken bir yandan yürümeye başlamıştım. Henüz ilerideydi ama İhram saklandığı yerden çıkmış bize doğru geliyordu.

"Ateş Lordu'nun onlarla karşılaşmasını istiyorsun," dedi Tayga.

"Ateş Lordu'nun halkının karşısında önderlik yapmasını istiyorum," dedim. "Daren bunun üstesinden gelir. Onlar sürülmüş bir krallık. Sadece halkına askerlik yapması gerekiyor." Bir yandan kendimi ikna etmeye çalışmaya devam ediyordum.

Daren bunun üstesinden gelir.

"Çok tehlikeli sularda yüzüyorsun."

"O halde suyun vârisi olduğum iyi olmuş." Sözlerimin komik olması gerekiyordu ama kimse gülmedi. Bir şey yanlış gidecek olursa her şeyi Daren için daha kötü hale getirmekle kalmayacak, bunun

sorumlusu olacak ve onunla aramı muhtemelen fena halde bozacaktım. Derin derin nefes aldım. "Benim yapmam gereken bir şey daha var, seninle sonra buluşuruz. Lilith'i hallet."

"Dikkatli ol," dedi.

İhram yanımıza geldiğinde konuşması için zaman tanımadım. Ona olup biteni açıklayacak vaktim de yoktu. Kolunu yakaladım ve çadırlara bedenledim.

"Ne yaptınız?" diye sordu.

"Yönlerini değiştirdik ama şimdi acelem var. Sonra konuşuruz." Yüzüne dahi bakmadan koşar adımlarla merdivenlere gittim, tırmandım ve kendimi barakaya attım. Kalbim deli gibi atıyordu. Kitapların üzerinde rahat bir şekilde uyuyan peri kızını uyandırdım. Benim aksime kolayca gözlerini açmıştı.

"Uyan, Lala. Yapman gereken bir şey var."

"Daha güneş doğmamış. Neler oluyor?" Yine de hemen ayaklandı.

"Ateş Krallığı'na gitmeni istiyorum ama kimseye görünme. Baş muhafıza, Şafak'a ulaşmalısın. Özellikle de Daren'e asla görünmemen gerekiyor. Beni anladın mı?" Hızlı hızlı konuşurken soluğum iyice kesildi.

"Bu çok tehlikeli. Kanatlarım yanarsa! Lilith orada. Beni öldürmek için daha acısız bir yol bulamadın mı?"

"Baş edersin. Lilith sarayda değil yanardağda yaşıyor. Şafak'ı bulman ve bana getirmen çok önemli Lala. Ama tembihlemelisin, kimseye haber vermemeli. Çok acil olduğunu ve benim çağırdığımı söyle. Hemen gelmeli. Çabuk olmalısın." Bir yandan göğsümü tutuyor bir yandan elimle ona işaret ediyordum.

"Neden bunu yaptığımızı söylemeyecek misin?" diye sordu.

Yanaklarımı şişirdim. "Lütfen Lala, dediğimi yap, sonra anlatacağım!"

"Peki." Kanatlarını çırparak ayağa kalktı, parmağını şaklattı ve yok oldu.

Derin derin nefes aldım. Lütfen gökyüzü, lütfen bunu yüzüme gözüme bulaştırmama izin verme. Lütfen her şey istediğim gibi gitsin. Uzun uzun yakardıktan sonra barakamdan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. İhram'ı hâlâ neredeyse bıraktığım yerde görmek

bir nebze olsun rahatlamama neden oldu. Kimse var mı diye etrafı kolaçan ettim. Şifa çadırında hâlâ birkaç mum ışığı yanıyordu ama görünürde bizden başka kimse yoktu.

Onu daha tenhaya, ağaçların arasına çektim.

"Şafak'ı hatırlıyorsun değil mi? Geçen sefer Sadakatsizlere katıldığımda o da buradaydı." Rüzgâr bugün her zamankinden kuvvetliydi, ensemden aşağı inmiş ve daha çok ürpermeme neden olmuştu.

"Tabii," dedi. "Ateş Krallığı'nın muhafızı." Hikâyeyi az çok bildiği için rahatladım.

"Biraz sonra buraya gelecek." Şanslıysam eğer. "Ve beni sorgulamamanı istemek zorundayım. Ama onun burada kalması gerekiyor. Birkaç saat, belki biraz daha fazla. Gerekirse zorla burada tutmamız gerekiyor."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Yemin ediyorum iyiliği için," diye söz verdim. "Ama bunu anlamayabilir ve bana karşı çıkarsa onun üzerinde fiziksel üstünlüğüm yok. Sihir güçlerimi kullanıp gururunu incitmek istemiyorum. Onu tutmamda bana yardımcı olur musun?" Sözlerim benim kulağıma bile uğursuz gelmeye başladı. Daha başındayken gidip Daren'e ne halt yediğimi anlatmayı düşündüm ama korkunun ecele faydası yoktu.

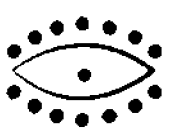
Uzun uzun bana baktı ve söylediğim çılgınca şeyler arasında mantıklı bir şey aradığını düşündüm. Bulabilecek miydi bilmiyordum ama şu an gerçekten başka ne yapabilirim onu da bilmiyordum.

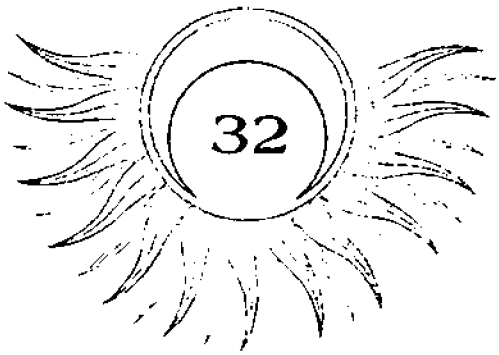
"Tamam," dedi. "Biraz ip ve kılıcımı alayım."

"Çok teşekkür ederim! Bunun için sana borçlandım."

Güldü ve başını inanamaz gibi yana eğerek çadırına geri döndü.

Korunma içgüdüsüyle kollarımı iyice etrafıma sardım. Büyük bir hata yaptığımı biliyordum ama denemek zorundaydım. Lilith'in Ateş Krallığı'nı ele geçirmesine izin veremezdim.

Bekleyişler ve Yitirilişler

Güneş doğmuştu ve ne Lala'dan ne de Şafak'tan haber vardı. Aramızdaki bağdan Lala'ya sesleniyordum ama cevap alamıyordum. İhram'la birlikte çardakların orada bekliyorduk ama nihayetinde o sıkılıp içecek bir şeyler almaya gitmişti. Metal Krallığı, Ateş Krallığı'na varmış olmalı ya da varmak üzere olmalıydı. Ellerim terlemeye başladı. Kaçıncı kez bilmiyorum ayağa kalkıp volta atmaya başladım. Saraya gidip neler olduğuna baksam mı diye düşünüp duruyor ama her defasında tam gidecekken vazgeçiyordum. Görmekten çok korktuğum şeyler vardı. Eğer tamamen aptallık ettiysem bununla nasıl başa çıkar, Daren'e nasıl hesap verir, daha da ötesi onun yüzüne nasıl bakardım bilmiyordum. Gözlerim sulandı ve titremeye başladım.

Düşünmeden hareket ettiğimi düşünüyor ve kendime çok kızıyordum. Değiştiğimi ve olgunlaştığımı sanmıştım ama hâlâ yanlış şeyler yapıyordum. Tayga, Lilith'i çağırdıysa bu daha da kötü sonuçlanabilirdi. Lilith güçlüydü ve onları püskürtmekte çok işe yarardı. En güçlü silahlarını saraydan uzaklaştırmıştım.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Lütfen kötü olmasın. Lütfen kötü olmasın. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Daren'i hayal edebiliyordum. İşler kötü giderse daha büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı. Beceremediği olacaktı. Hazırlıksız yakalanacak ve olmayan saygıyı da kaybedecekti. Olası bir durumda herkes yine onu suçlayacaktı. Ve karşıma dikilip benden hesap soracaktı. Ona ne diyecektim? Sana yardım etmeye çalışıyordum mu? Daha çok batırırdım. Yine gururunu kırmış yine işine karışmış ve

yine her şeyi mahvetmiş olurdum. Bu gözlerimden yaşlar akmasına neden oldu. Bana hayal kırıklığına uğramış şekilde baktığını düşündükçe göğsüme bir ağrı giriyordu. Ya bir daha beni affetmezse? Ya artık benden tamamen usanırsa. Onu suçlayamazdım bile. Kendimi savunamazdım. Ya bir daha yüzüme bakmazsa?

"Nova, geldiler!" İhram seslendiğinde gözlerimden sıcak gözyaşları akıyordu. Elimin tersiyle silip ön tarafa doğru koşturdum. Lala, Şafak'la birlikte gelmişti.

"Nova, sen iyi misin? Acil bir durum demişsin." Şafak doğrudan bana doğru yürüdü.

Lala'ya döndüm. "Neden bana cevap vermedin, neden bu kadar uzun sürdü?"

"Muhafız sarayda değildi, gizlice nerede olduğunu öğrenmem gerekti ve çok uzun sürdü. Ateş Sarayı mutfağında hiç cin yok. Askerleri dinlemek zorunda kaldım. Onu bulmak için birkaç yere gitmem gerekti. Bulur bulmaz buraya geldik."

Derin bir nefes aldım.

"İyi görünmüyorsun," dedi Şafak. "Neler oluyor?"

"Benim çadırımı kullanabilirsiniz, herkes uyanmaya başladı." Hareketliliği görünce başımı salladım ve Şafak'a işaret ederek İhram'ın çadırına doğru gittim. İçeri girmeden önce Lala ve İhram'a, "Lütfen biz konuşana kadar dışarıda bekleyebilir misiniz?" diye sordum. İhram başıyla onayladı. Aslında Lala'dan sakladığım bir şey yoktu ama İhram'ın sadece onu dışlıyormuşum gibi hissetmesine neden olmak istemezdim.

"Gökyüzü aşkına, artık neler olduğunu söyle kadın!"

"Şafak ben korkunç bir şey yaptım! Akıllıca olduğunu sandım ama şimdi ödüm kopuyor." Ellerimi birbirine kenetleyip bir o yana bir bu yana yürümeye koyuldum.

"Tane tane anlat." Kolumdan yakalayıp beni durdurdu.

"Seninle yeraltı tünellerine girmiştik ve bu büyük bir hataydı ya ondan daha kötü bir hata yapmış olabilirim." Göğsüm aldığım hızlı soluklarla şişiyordu.

"Aklımı kaçırmadan önce anlat," dedi.

"Bu gece Metal Krallığı'nın sınırlardan içeriye girdiğini gördük. Kalabalık bir orduyla. Ormana doğru gidiyorlardı. Ormanı biçecek-

lerdi. Kocaman metal yığınları ile dolaşıyorlardı. Ben de karşılarına dikildim ve onlara yollarını değiştirmelerini söyledim." Gözlerimi kapattım. "Onlara Ateş Krallığı'na gitmelerini, oranın savunmasız olduğunu söyledim."

"Sen ne diyorsun?" İlk anda öfkesinin beni geri savuracağını düşündüm. Kılıcını çekti ve gitmek için bir hamlede bulundu, uzanıp kolundan yakaladım. "Dinle!" dedim. Bana geri çekil yoksa yaralanacaksın der gibi bakıyordu.

"Bunu yaptım çünkü Daren'in onlarla başa çıkabileceğini düşündüm. Bana eskiden nasıl olduğunu anlattı. Askerlerin içinde nasıl olduğunu, herkesin ona nasıl saygı duyduğunu, onlarla kol kola savaştığını. Ve ben düşündüm ki ihtiyaçları olan tek şey Daren'in hâlâ onlardan biri olduğunu görmek. Ama Daren bunu kabul etmek istemiyor. Çünkü onları affedemiyor. Ama şimdi zorunda kalacak. Eğer sen gitmezsen, onların önünde o savaşmak zorunda kalacak. Gidersen her zaman yaptığı gibi askerleri senin yönetmeni isteyecek ve arkada durup onları savunacak. Kimsenin görmediği yerden!" Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Bütün duygular üst üste binmişti. Şafak bunun aptalca bir plan olduğunu söylesin ve gidip Daren'e her şeyi anlatalım diye beklenti içinde konuşmasını bekledim.

Kolunu benden kurtardı ve başını kaldırıp daha derin düşünmeye başladı. Dilini dudaklarının arasında gezdirdi. Nihayet konuştuğunda, "Lilith'i oradan çıkarmalıyız," dedi. "Eğer bunun işe yaramasını istiyorsak Lilith orada olmamalı."

"Onu çıkardım. Yani çıkarmış olmalıyım. Tayga onunla ilgilenecekti. Ona güveniyorum." Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. İtiraz etmemişti.

"Bu kötü bir plan değil, Nova," dedi halimi görünce. "Çok zor bir seçim yapmışsın. Bunun için, Ateş Krallığı adına sana minnettarım." Daha da sulanan gözlerimle doğru mu söylüyor diye ona baktım. "Daren'i sürekli buna teşvik etmeye çalışıyorum," diye gülümsedi. "Ama beni dinlemiyor. Onu zorunda bırakmak benim aklıma gelmemişti." Elleriyle yüzünü kapatıp hareket etme ihtiyacıyla diğer yana döndü.

"Bunun altından kalkabilir değil mi?" diye sordum. "Ona bir şey olmaz." Sesimin titremesi onu yeniden bana döndürdü.

"Burnu bile kanamaz." Beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. "Seni onca yıl boşuna beklememişiz," diye güldü. "Onu saraydan başka nasıl çıkarırdık bilmiyorum."

Ben de öyle olduğunu düşünüyordum. Masallar her zaman kuleye kapanan kızı ejderhanın koruduğunu anlatırdı. Ejderha yüzünden kimse kızı kurtarmaya cesaret edemez, edenler de ölürdü. Ama bu masalda ejderha bir saraya kapatılmıştı. Ve kimse onu çıkarmaya cesaret edemiyordu. Ben artık onu kurtarmak istiyordum.

"İşe yaramazsa benden nefret edecek." Burnumu çekerken olası bir panik atağı engellemeye çalıştım. Şafak geri çekilmeden önce yatıştırıcı şekilde sırtımı okşadı. Doğrulduğunda elleri kollarıma kaydı.

"Işık oyunu bile generallerin aklını başından aldı. Konuşurken onu dinlemeye başladılar. Onu saymaya. Zaten her şey toparlanıyordu. Eğer dediğin gibi olursa bugün Ateş Krallığı gerçekten Daren'in önünde diz çöker. Daha da önemlisi Daren artık onların arkasında değil önünde durur." Desteklercesine başını salladı. Bir anlığına daha iyi hissettim ama çok kısa sürdü.

"Dilerim öyle olur..." diye mırıldandım.

"Daren bana sesleniyor," dedi aniden. Nefesimi tuttum. "Cevapsız bırakmak zorundayım." O da pek mutlu değildi ama ikimiz de onu kurtarmak için yapıyorduk bunu.

"Muhafızlar sesleniyor..." Şafak bir o yana bir bu yana döndü. Bu süre boyunca bütün dudaklarımı kemirecektim muhtemelen.

"Ne yapacağız?" diye sordum. "Nasıl dayanacağız? Oraya gitmek istiyorum."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Dayanmalıyız. Bu iyiliği için. Artık bunu yapmak zorunda. Yakında diyar birbirine girecek, öfkelense de baş etmek zorunda." Çok kararlı görünüyordu. Bir muhafız gibi ipleri eline almıştı ve buna memnun olmuştum ama öte yandan yine onu da ortak etmiştim.

"Seni bulaştırdığım için üzgünüm," dedim. "Öğrenirse ki öğrenecek. Senin dahil olmadığını söyleyeceğim. Seni oyaladığımı ve onu duymaman için tılsımladığımı ya da içeceğine uyku ilacı koyduğumu." Onu çağırmadan önce bunu planlamıştım. Şafak bu defa bu

işin dışında kalacaktı. Lilith'i uzaklaştırdığım için onu da alıkoymuş olmam mantıksız değildi.

"Hayır, bu işte birlikteyiz."

"Değiliz," dedim ve çok ciddiydim. "Bunu ben planladım Şafak. Şimdi biliyorum ki Daren her şekilde bana öfkelenecek. En azından birimize güveni kalmalı. O yüzden benimle birlik ol ve haberin olmadığını söyle." Yüzümü silip daha üstten bir tavırla konuştum. Bu kadar büyük bir hamle yapıyorsak ikimiz de birbirimizi dinlemeliydik.

"Nova." Olmaz dercesine başını eğdi.

"Sana bir kez daha o şiddette sinirlenirse dostluğunuza neler olacağını düşünemiyorum. Bana olan hırsını da senden çıkarır. Şu an kendi içinizde çatışma yaşayacağınız bir zaman değil. Ben başlattım bırak ben üstesinden geleyim. Sen yanında olursan içim daha rahat olacak. Birinin onu da kolladığını bilmeliyim." Gerginlikten kasılan ensemi ovdum. O metal yığınının Ateş Krallığı'na girdiğini düşünmek gevşememi kolaylaştırmıyordu.

"Tamam," dedi pes edercesine. "Dışarı çıkalım, burada böyle duramam."

Başımı salladım ve onun önünden çadırdan ilk çıkan ben oldum. İhram hazır bir şekilde orada bekliyordu. Ona dönüp, "Teşekkür ederim, zor kullanmaya gerek kalmadı. Vaktini ayırdığın için minnettarım ama gerek kalmadı," dedim.

"Ne zaman istersen," dedi.

"Beni onun zapt edeceğini mi düşünüyordun?" diye güldü Şafak. "Gerçekten zor mu kullanacaktın?" Yumruğunu İhram'ın omzuna çarptı. İhram ona sırıttı. "Onun gibi on tane daha lazımdı," dedi Şafak.

"Başka bir şeye veya had bilmeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu İhram.

"Zamanın ileri akmasına," diye sayıkladım.

"Zamanı ileri saramam ama zamanın geçmesine yardımcı olabilirim."

İkimiz de beklenti içinde ona baktık.

"Bugün güney kanadındaki ağaçlar ilaçlanacak ve bu ormanda epey ağaç var. Yardımcı olmak isterseniz nasıl akşam olduğunu anlamazsınız bile." Malzeme deposu olarak kullanılan çadıra yürümeye

koyulduğunda Şafak'la birbirimize baktık. "Ya içip sarhoş olup her şeyi daha da batırmak ya da bu," diye omuz silkti.

"Bu," dedim çünkü bir şeyle meşgul olmazsam gerçekten aklımı yitirebilirdim.

İhram ve Şafak yolculuğumuz için gerekenleri hazırlayıp toplarken ben Lala ile birlikte hastalanan alfinlere bakmak için şifa çadırına gittim. Hepsiyle tek tek ilgilenip onları dinledim ve bugün çok daha iyi olduklarına emin oldum. Küçük Alin yüzümü güldürmeyi bile başarmıştı.

Kali'nin yanına oturdum ve ona biraz çay ikram ettim. Dikkatimi dağıtmak için onunla yapmaya hazırlandığım konuşmayı şimdi başlattım.

"Arın olup biteni anlattı," dedim. "Daha önce bana söyleyebilirdin."

"Kendini suçlamanı istemedim." Bana çok sıcakkanlı davranmasa da her zaman saygılı ve ölçülüydü.

"Seni beni suçladığın için suçlamam," diye güvence verdim. "Birini korumak için olup bitenler bazen bana da çok fazla geliyor." Hem de çok fazla. Öyle ki yanlışlar yapıyorum. Riskler alıyorum. Ve bütün bunları yaparken ödüm kopuyor.

"Kurtarılmaya değersin," dedi bana ve beni biraz daha şaşırttı. "Gelişin diyarda her şeyi değiştirdi. Sana öfkeli değilim. Dün yaptığın şey çok güzeldi. Bize yardım eden sendin. Sen istediğin için o buraya geldi." Krallığa özgü soğuk gözlerini çadırın içinde dolaştırdı.

O.

"Arın ne olursa olsun halkından olan herkes için her şeyi yapar."

"Ama her zaman öncelikleri olur," dedi.

"Kayıpların için çok üzgünüm Kali, onları sana geri veremeyiz. Ama o bir saldırıydı ve Arın elinden gelen her şeyi yaptı. Kurtarabileceğinden fazlasını kurtardı. Bu uğurda kendisi yok oldu." Orada değildim ama tam anlamıyla onu neyle suçladığını anlayamıyordum. Büyük Yıkım Arın'ın başlattığı bir savaş bile değildi. Hepsi hazırlıksız yakalanmış ve birden saldırı altında kalmıştı.

"Evet," dedi. "Yok oldu ve geride kalanları tamamen kimsesiz bıraktı. Yapması gereken tek şey teslim olmaktı. Kurak zamanlar bittiğinde savaşmaya devam edebilirdi. Ama Su Krallığı asla teslim ol-

maz." Kendi kendine güldü. "Babam onun göğsüne kılıcını geçiren bir askere en son bunu söylemişti. Teslim olmadı ama öldü."

Onu nasıl teselli edebilirim bilmiyordum. Özellikle bugün aklım bu kadar paramparçayken kelimelere bile ulaşamıyordum.

"Bak," dedim. "Söyleyecek çok iyi kelimelerim yok. Ben bu diyarda büyüme şansına sahip değildim. Sizlere oranla çok kısa bir zamandır buradayım. Ve buraya geldiğimden beri yaşamadığım zorluk kalmadı. İnan bana en ama en zoru köşeye sıkıştığında verdiğin kararlar. Bir adım sonrasını hesaplayacak zamanın yokken attığın adımlar. Bununla sonsuza kadar yaşamaya mahkûmuz. Bu nasıl bir his biliyor musun? Etini senden koparan bir his. Her yanlış kararda, her kötü sonuçta biraz daha parçalanıyorsun ama yarın oluyor ve yeni bir karar vermek zorunda kalıyorsun. O kararlar her zaman herkesin iyiliğine olmuyor. Olması mümkün de değil. Sadece birilerinin o kararları vermeleri gerekiyor ve hayatının geri kalanında bununla her gece kendinden nefret ediyorsun. Sadece bunu gösteremezsin. Gardını düşüremezsin. Çünkü bunu görürler ve daha çok saldırırlar. Ve ölen sadece sen olmazsın." Kendi düşüncelerim beni yerle bir etmişti.

Uzun uzun bana baktı.

"Belki de bu diyarın yok olma zamanı gelmiştir," dedi. Sertçe yutkundum. "İstirahat etmen için seni bırakayım," diyerek yanından ayrıldım.

Bütün duygu yoğunluğu o kadar fazla gelmişti ki Şafak ve İhram'ı bulmadan önce barınağıma çıktım, dizlerimin üzerine çöktüm ve ağlamaya başladım. Usul usul değil, hıçkırarak ağlamaya başladım. Çok kötü bir şey olacakmış gibi bir his içime oturdu. Ben sildikçe yaşlar daha fazla gelmeye başladı. Kendimi sıktıkça hıçkırıklarım daha da şiddetlendi. Deniyordum ama yine de sürekli bir duvara tosluyordum. Sadece her şeyin yoluna girmesini istiyordum ve bunun için var gücümle savaşıyordum. Ama burada durmuş yenilmiş hissediyordum.

Kimse hissetmesin diye etrafıma bir kalkan çekip bir süre duraksız ağladıktan sonra gözyaşlarım kurumuş kadar oldu. Bitkin bir halde kendimi toplayıp aşağıya indim. Şafak orada durmuş, merdi-

venin dibinde beni bekliyor ve kılıcıyla toprağa bir şeyler çiziyordu. Beni görünce mağrur bir şekilde dudağını büktü.

"Duydun mu?" diye mırıldandım çünkü duymuştu.

"İçini dökebil diye yaklaşmadım." Üzgünüm dercesine yüzünü düşürdü.

"İyi yapmışsın."

"Yanlış bir şey yapmadın, Nova. Cesurca bir şey yaptın."

"Her şey birden üzerime geldi," diye açıkladım. "İç dökmeydi. İyiyim. Gidelim artık." Yalan söylemiyordum. Ağlamak iyi gelmişti.

Evet, yaptığım şeyin sonuçları olacaktı. Ama ikiz alev olmakla ilgili bir şeyler okumuştum. Daren benim için karşılığını veremeyeceğim kadar çok fedakârlıkta bulunmuştu. Ve bu enerjilerimiz arasında dengesizlik, daha büyük bir boyutta da karma yaratıyordu. Tayga bu yüzden dikkatle bir şey olabilmemiz için önce lord ve vâris olmamız gerektiğini söylemişti. Çünkü benim sıramdı. Ben onun için bir şeyler yapana kadar döngümüz tamamlanmayacak ve gerçek anlamda bir araya gelemeyecektik ama her zaman karşı karşıya kalacaktık.

Şafak kolunu omzuma atıp beni İhram ve onunla birlikte bekleyen diğer Sadakatsizlerin olduğu tarafa doğru götürdü. Bizi görünce İhram öncülüğünde yürümeye koyuldular. Biz de peşlerinden onları takip etmeye başladık. Lala'yı herhangi bir şey olursa diye her ihtimale karşı burada bırakmıştım. Tayga'ya bağ üzerinden seslenmeyi düşündüm ama muhtemelen bir kalkanla karşılaşacaktım.

Sedir ağaçlarının kokusu eşliğinde uzun bir süre yol aldık. Toplanıp kamp alanından çıkmamız, herkesle konuşmak ve ağlama krizim epey vakit almıştı. İhram'ın gösterdiği gibi fırça yardımıyla ağaçların kovuğuna kutulardaki özel hazırlanmış ilaçlardan sürmeye koyulduk. Dev gövdeli iri ağaçlar olduğu için her ağaca iki kişi gruplar halinde dağılmıştı. Biz Şafak'la birlikte işe koyulduk.

"Metal Krallığı neden sürgün edildi biliyor musun?" diye sordum. Çok uzun bir zamandır ikimiz de sessizdik ama kafamızın içi için aynı şey geçerli değildi. Ya çığlık atacaktım ya da artık bir şeyler konuşacaktık.

"Uzun bir hikâye," dedi.

"O zaman doğru andayız," dedim.

Fırçasını alıp benim tarafıma geldi ve şeritler halinde fırçasını ağacın gövdesinde hareket ettirmeye koyuldu.

"Ateş, Hava, Toprak, Su, Ağaç, Metal unsurları yaşamın doğasını oluşturur. Fiziksel nitelikleri değil etkinlikleri önem arz eder. Ateş değil, ateşin yanma ve yakma hali. Bir nesneyi küle çevirmesi. Varoluş kaynağı bu altı unsur olsa da aynı zamanda yapıcı, yıkıcı ve zayıflatıcı dengeler vardır. Element değil dönüşüm unsurlarıdır bunlar. Yapıcı dengede ağaç ateşi besler. Alevler odunlarla birlikte yükselir. Küllerinden toprak var olur. Topraktan metal çıkar. Metal sıvılaşır, su gibi olur. Su ağaca hayat verir. Hava hepsinin içinde yaşar."

Bir kitaptan alıntı gibi konuşması dikkatimi gerçekten ona vermeme neden oldu. Ama devam etmeden önce irkilmiş bir ifade takındı.

"Yıkıcı dengede ise işler tersine döner. Var ettikleri gibi yok etme gücüne de sahipler. Toprak suyu bulanıklaştırır, çamurlaştırır. Su ateşi söndürür. Ateş metali eritir. Metal ağacı keser. Ağaç toprağı ele geçirir."

Kaşlarımı çatarak bir anlığına duraksadım. Çamur suyu bulandırır. Su ateşi söndürür.

"Zayıflatıcı dengede ise, ateş küle dönüp toprak olurken yitik düşer. Su ormanı beslerken zayıflar. Metal suya dönüşürse yorulur. Orman ateşi beslerse kül olur. Bu diyar bu altı unsurun eşit dengesi üzerine kuruldu. Alfinler bunlarla donatıldı ve dengenin sağlanması amaçlandı. Ama öyle olmadı. Krallıklar zayıf düştüklerini fark ettikçe birbirlerini beslemeyi bıraktı. Ağaç Krallığı ateşi beslemedi ama ormana kendi krallıklarını kurmaya kalkıp doğaya aykırı davrandı. Metal Krallığı ise..." Duraksadı. "Su Krallığı neden kendini herkesten üstün görür?" diye sordu daha iyi anlamam için.

"Çünkü yaşam suda başladı," diye yanıtladım. Su Krallığı bu inanç doğrultusunda en önemli krallığın Su Krallığı olduğuna inanıyordu, haksız değillerdi.

"Bu döngüde hava ihtiyaçtı ve önemliydi. Su yaşam kaynağıydı ve önemliydi. Ormanlar önemliydi. Ateş önemliydi. Toprak önemliydi. Ama bir hiyerarşi her zaman vardı. Ve kendini küçük görenler her zaman Metal Krallığı oldu. Onun dönüşebildiği bu sıvı hâl durumu onları nasıl söylesem..."

"Su Krallığı'nın gölgesinde kalıyormuş gibi mi hissettirdi?" diye tahmin yürüttüm.

"Onların diyardaki sorumluluğu daha çok eşyalar üzerindeydi. Takılar. Zırhlar. Kendilerini alt tabakadan görmeye başladılar, özellikle krallıklar kendi işlerini kendileri görmeye başladığında. Ateş Krallığı'nın demir madenleri çok iyiydi ve bunu hazmedemediler, kendilerine yapılan bir saygısızlık olarak karşıladılar. Ateş, Hava, Su, Toprak, Ağaç gündelik yaşam döngüsünün bir parçası ama onlar öyle değildi. Hayati bir ihtiyaç değillerdi. Bu da onları yanlış yollara sokup önce isyana sürükledi sonra da sürgün edilmelerine neden oldu. İşin daha acı kısmı, kimse yokluklarını hissetmedi." Dudaklarını birbirine bastırıp alnını kırıştırdı.

"Sanırım anladım," dedim. Su yaşamsal bir zorunluluktu. Her canlı için çok önemliydi. Hava da öyle, yaşamsal bir zorunluluk. Toprak da öyle. Bastığımız yer. Beslendiğimiz yer. Üzerinde yaşadığımız bir yer. Ağaç da öyle. Yiyeceklerimiz, korunmamız, temiz hava hepsi ormanların bize sunduğu nice nimetlerdendi. Faydalı olmayı önemsediklerini sanmasam da ateş de yaşamsal ihtiyaçtı. Hepsi doğanın parçasıydı.

Ama metal... sadece kullanılacak eşyalardı.

"Daren'den duyduğuma göre, ki bu bilgileri senden başkasına vermezdim." Gözlerini bana çevirip tembihledi. "Tanrıçalar üç iplik temelli bir diyar için aslında onları feda etmişti. Önce Metal Krallığı sonra Ağaç Krallığı." Fırçayı ağacın sert kovuğunda yukarıdan aşağıya dolaştırdı. Aynı zamanda zihnimden bir katmanı kaldırmıştı.

Üç iplik, evreni oluşturduğuna inanılan enerji iplikleri. Birinci iplik, saflık ve duru olma hali. İkinci iplik, katışık ve karışık olma durumu. Üçüncü iplik, karanlık ve tembellik.

"Başta altı unsurla denediler. Ateş, Hava, Su, Toprak, Ağaç, Metal. Başarılı olamayınca üç iplik dengesini kurmak istediler. Böylece fiziksel ve evrensel dengeyi yakalayabileceklerini düşünüyorlardı. Ama bunun için bir krallığı daha feda etmeleri gerekiyor." Edindiğim yeni bilgiler havayı değiştirdi. Hayvan cıvıltıları da diğerleri de birden sessizleşti. Sadece rüzgârın akışında zihnimle birlikte yalnız kaldım.

Birinci iplik, saflık ve duru olma hali. Ateş Krallığı değildi. Su Krallığı? Belki. Toprak Krallığı kesinlikle değil. Hava Krallığı; oyumu onlara verirdim.

İkinci iplik, katışık ve karışık olma durumu. Katışık kelime anlamı olarak içine başka şeyler karışmış olana deniyordu. Melez lorda sahip Ateş Krallığı. Bu açıdan düşünürse Toprak Krallığı da Daren dolaylı karışıktı. Ve melez vârise sahip olan Su Krallığı. Aynı zamanda ikiz alev bağı.

Üçüncü iplik, karanlık ve tembellik. Kesinlikle Ateş Krallığı.

Bu durumda gözden çıkarılabilir krallık hangisi oluyordu? Toprak mı? Su mu? Ben Tanrıçaların hangisine oynadığını biliyordum. Bu düşünce beni daha da irkiltti.

"Toprak Krallığı her zaman böyle miydi?" diye başka bir soru sordum Şafak'a. "Saldırgan ve bencil miydi?" Kesin yargıya varmadan önce her şeyi öğrendiğime emin olmak istedim.

"Aksine, Hava Krallığı'ndan o kadar da farklı değillerdi. Bu hınç ve hırs Amon için nerede başladı nasıl başladı kimse bilmiyor." Fırçayı tutan parmakları kasılsa da işine devam etti.

Birileri biliyor, diye düşündüm.

Eğer Amon Edik'ten, kandırdığı tanrıçadan esas planları öğrendiyse o zaman denge çemberi içinde kalabilmek adına karanlık tarafa geçmek istemiş olabilir. Ve bu hiç mantıksız olmaz. İkinci ipte şansı azdı. Ya da... Belki esas sebep buydu. Ama yine de üçüncü iplikte olmak onu ve krallığını kesinlikle korurdu.

İlaçların yakıcı kokusunu ilk kez o an keskin bir şiddetle hissettim ve başka bir farkındalık başımın dönmesine neden oldu. Hiçbir şeyin o kadar da önemi yoktu. Dört krallıktan birini daha yok edene kadar durmayacaklardı.

Ağaçların arasından gelen nal sesleri hepimizin dikkatini dağıttı. Bu yakada İhram ve ona yardım eden Azul'dan başka kimse görünmüyordu ama yanımda durak Şafak da benim gibi geleni tanımıştı.

Canopus. Daren'in simsiyah atı.

Fırçayı bırakıp açığa doğru çıktım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. At tek başına gelmişti. Hiçbir at özellikle de bir naguel tek başına hareket etmezdi. Doğrudan bana yaklaşıp omzumdan itmeye

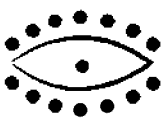
başladı. Afallamıştım. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Dizginlerini tutmaya çalıştım ama izin vermedi.

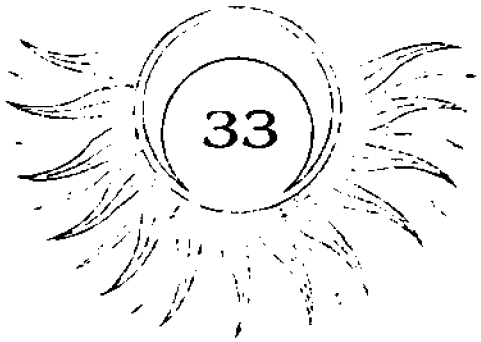
"Yardım istiyor," dedi Şafak dalgın bir şekilde ata bakarak.

Yeniden ata döndüm ve o anda ne yapmaya çalıştığını anladım, beni ona götürmeye çalışıyordu. Başlamıştı. Her ne yaptıysam bu başlamıştı ve Daren'e yardım etmemi istiyordu. Çünkü muhtemelen onun hissettiklerini hissediyordu.

"Yapamam," diye mırıldandım atın başını okşamaya çalıştım, onu durdurmaya ve sakinleştirmeye çalıştım. "Bunu halledebilir," diye ikna etmeye çalıştım ama dinlemedi. Olduğu yerde kıpırdanıyor ve beni çekiştirmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim, Canopus. Bunu tek başına yapması gerekiyor," diye gözlerim doldu. At bana doğru şaha kalktı ve üzerime doğru saldırı pozisyonuna geldi. Bana doğru atılmadan tekrar şaha kalktı ama tüm öfkesini hissedebiliyordum. Ona doğru tereddütle yaklaştım ama tekrar şaha kalktı ve bu hamlesi beni geriye doğru savurup yere düşmeme neden oldu. Yerdeyken bana baktı ve onun gözlerinde bile hayal kırıklığı vardı. Dönüp geldiğinden daha hiddetli bir şekilde çekip gitti.

Kalp Kırgınlıkları ve Kızgınlıklar

Büyükbabam hep insanın yaş alarak değil çoğunlukla bir anda büyüdüğünden bahsederdi. Geçen yıllar değil, yılların nasıl geçtiğiydi önemli olan. Burada, benden onlarca yaş daha büyük bir ağacı şifalandırmaya çalışırken onun yaşlarını aldığımı hissediyordum. Ağacın gövdesindeki çizgiler ruhumda belirmişti.

"Su Vârisi."

Çöktüğüm yerden başımı kaldırıp bize doğru yaklaşan Tayga'ya baktım. Kalbim yine dörtnala koşan bir at gibi hızlanmıştı. Şafak elindeki fırçayı bırakıp bize yaklaştı.

"Ne oldu?" diye sordum. Hayatımın en uzun saatlerini geride bıraktığım günde, ne tuhaftır ki ben zifiri karanlıkta kalmış hissetmeme rağmen güneş hâlâ tepedeydi.

"Düşlediğin gibi oldu," dedi. Elimi kalbime götürüp üzerimden dünya kalkmış gibi yere çöktüm. Nefes almak hiç daha önce bu kadar zor olmamıştı.

"Tanrıçalar duruma müdahale etti. Metal Krallığı köhne bir araziye yerleşecek. Ateş Krallığı'ndan Lord Daren tarafından püskürtüldüler ve herkesin onun önünde diz çöktüğünü gördüm. Lilith biraz önce büyü çemberimden ayrıldı." Nispeten güzel şeyler söylüyordu ama hâlâ çok kötü hissediyordum.

"Gidelim," dedi Şafak bana elini uzatarak ama sonra vazgeçti. "Belki de şimdi gelmesen daha iyi olur."

Başımı olumsuz anlamda sallayıp ayağa kalktım. "Ya şimdi ya da hiç. Kaçmak olacak olanı değiştirmeyecek." Elimdeki fırçayı özenli

bir şekilde kenara bırakıp İhram'a işaret ettim. Başıyla onaylayıp sadece dudaklarını kımıldatarak bana şans diledi. Neler olduğunu tam anlamıyla bilmiyordu ama yine de anlıyordu.

"Yanında olacağım." Şafak destek olurcasına omzumu kavradı.

"Ama karışmayacaksın," diye tekrar ve kararlı bir şekilde uyardım.

"Nova..." Yüzünü buruşturdu ama buradan geri dönmeyeceğim açıktı. Ben başlatmıştım ve ne olacaksa ben baş edecektim.

"Bu bir emirdir Şafak. Buna karışmayacaksın yoksa gökyüzüne yemin ederim ki bir daha yedi kat aşağı da insem senden yardım istemem."

İlk kez ona karşı kullandığım resmiyet vazifesi gereği geriye çekilmesine neden oldu. Gözleri irileşse ve kesinlikle onaylamasa da kurallar belliydi. Lordu ve Vârisi sorgulayamazsın. Lordunun ikiz alevini asla sorgulayamazsın.

"İstediğiniz gibi Vârisim." Yumruğunu göğsüne bastırarak emre itaat etti.

"İyi şanslar, Su Vârisi." Tayga başını yere kadar eğerek beni selamladı. Duyduğu minnete istinaden yapılmış bir hareketti bu. Ormanı korumak için yaptığım fedakârlığa sadakat. "Seninle barınaklarda görüşürüz."

Ona baktım ve daha kötü hissettim. Tayga bana şans diliyorsa olacakları biliyordur ve orada iyi şeyler yoktur. Birbirine kenetlenen gözlerimiz uzun süre ayrılmadı. Yalnızca benim duyabileceğim şekilde zihnime, "Kaderine müdahale ettin, akışı değiştirdin, unutma, fırtına her zaman ortalığı dağıtmaz bazen de kayıp olanları açığa çıkarır," diye seslendi.

Şafak'ın kolunu tuttum ve bedenledim. Doğrudan Ateş Sarayı'na.

Kendimi ilk kez bu kadar güvensiz hissederek etrafıma bakındım. Ateş Sarayı ana salonunda kimse yoktu.

"Bu tarafa," dedi Şafak. Onunla birlikte ardı sıra koşturdum. Pencereye yaklaştığımda gördüğüm kalabalık geri adım atmama neden oldu. Her yer dağılmıştı, ağaçlar savrulmuştu, yanardağlar fokurduyordu. Etraf erimiş metal atıklarıyla dolmuştu. Ateş Halkının yüzlercesi oradaydı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum. Hep bir ağızdan göğe doğru alevler gönderiyorlardı. Sevinç naraları atıyorlardı. Kılıçlarını kaldırıyor ve zafer kazanmış gibi birbirlerine çarpıyorlardı.

"Kutluyorlar," dedi. Ne kadar bakarsam bakayım onların arasında Daren'i görmedim. Orada olup olmadığını anlamayacağım kadar kalabalıktı. Yüzleşmek için kendimi toplamaya çalıştım. Yanlış bir şey yapmamıştım. Yaptığım şeyin arkasında durmalıydım. Salonun ortasına doğru yürümeye koyuldum. Sadece hareket etme ihtiyacı hissediyordum. Başa çıkacağını biliyordum. Bunu ona borçluydum. Halkını da saygınlığını da, her şeyi, aldığım nefesi bile ona borçluydum.

İçgüdüsel şekilde başımı kaldırdım. Koridorun başında göründü. Karanlık içeriye hücum etmişti. Devasa kılıcı elinde, pelerini arkasında salınırken her adımı yeri göğü inletiyordu. Yüzüne bakmama gerek kalmadı, onunla birlikte ruh hali içeriye girdi. Kılıcını hırsla masanın üzerine doğru savurdu, çıkardığı ses neredeyse yerimden sıçramama neden oluyordu. Dişlerimi sıkarak ona baktım. Saçları dağılmış, yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Ona ait olmadıklarını düşündüm. Yine de bir şeyi var mı diye ona baktım. Baştan aşağı ona baktım. Toz, toprak, kir ve kan içindeydi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Lordum," diyerek öne çıktı Şafak.

"Çık dışarı!" dedi Daren. Bakışlarımı aşağı indirdim.

"Daren..." dedi Şafak.

"Çık dışarı!" diye sarayı inletecek şekilde haykırdı. Şafak'a baktım ve başımı salladım. Bunu yaparken beni görmediği için sevinme hakkım var mıydı emin değildim. Şafak isteksiz bir şekilde ve olabildiği kadar bu anı uzatarak resmen ayaklarını sürüye sürüye dışarı çıktı.

"Daren," dedim. Sesim titrememişti ama geri kalanım için aynısı geçerli değildi.

"Git buradan, Nova." Masaya yaslanarak soluklanmaya çalıştı. "Şu an konuşamam. Git buradan." Kelimeleri tane taneydi ve her kelime ayrı bir kâbusu içinde yaşatıyordu.

"Açıklamama izin verirsen..." Bir adım ileriye çıkmak için hareketlendim ama yerime çakıldım.

"Git. Nova!" Alnındaki damarlar belirginleşmiş, gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Ben kızmadan önce her zaman sana konuşma hakkı verdim," dedim ve en yanlış şeyi yaptım. Masanın üzerinde alev alev yanan ve gerçek anlamda masayı tutuşturan gözleri bana döndü. Daha önce orada görmediğim ve asla görmeyeceğimi düşlediğim her şey vardı. Masanın tuttuğu iki yanından siyah dumanları yukarıya yükseliyordu.

"O halde açıkla bana," dedi duygusuz, çırılçıplak bir sesle. "Kapıma dayanan bir ordunun arkasında neden Su Vârisinin ismi dolaşıyor. Bana. Açıkla." Sadece sözleri değil gözleri de her şeyi açık etti. Öfkesini görmeme izin veriyordu, görmemi ve gitmemi istiyordu.

"Onlarla başa çıkabileceğini biliyordum."

Dünyanın en aptalca şeyini söylemişim gibi güldü.

"Bunun için yaptın değil mi?" Sahte gülüşü göz kırpana kadar silinmişti. "Ne kadar kudretli bir lord olduğumu kanıtlamam için."

"Kanıtladın da." Nereden geldiğini bilmiyorum ama harıl harıl yanan ateşin cızırtılarını duyabiliyordum.

"Peki ya burada olmasaydım?" diye sordu.

"Olduğundan emin oldum." Etrafıma bakındım ve is kokusunun kaynağını aradım ama somut bir ize rastlamadım.

"Muhafızımı ve Vera'yı da uzaklaştıran sensin yani." Etkilenmiş gibi dudak büktü.

"Senin yapmanı istedim, bu yüzden onları uzaklaştırdım."

Masayı yere doğru devirdi, kopan gümbürtüden geriye doğru bir adım attım.

"Dizlerine kapanıp sana minnet mi edeyim?" diye sordu. "İstediğin bu mu? Onurumu kurtardığın için, kendimi kanıtlamama izin verdiğin için müteşekkir mi olmalıyım?"

"Hayır, Daren..."

"Bana biraz inancın olduğunu sanmıştım!" Nihayet bağırdı ve sesi duvarların arasında beni köşeye sıkıştırdı. "Şu kahrolası diyarda birinin bana biraz olsun inancı olduğunu sanmıştım." Gözleri gece kadar kararmıştı. İyi bir karşılaşma olmayacağını biliyordum ama bu kadarını hayal etmemiştim.

"Olduğu için yaptım bunu!"

"İnancın olsaydı bir oyun kurmazdın!" diye kükredi palavra atmayı bırak dercesine gözlerini kısarak. "Eğer gerçekten inancın olsaydı bunu zaten yapacağımı bilirdin. Ve yapıyordum da Nova." İleriye doğru bir adım atıp durdu. "Onların saygısını geri kazanıyordum. Ben. Yapıyordum. Ama senin inancın tek başıma hiçbir halt beceremeyeceğim kadardı."

"Senden yardım isteyecektim," dedim. "Onları püskürtmek için senden yardım isteyecektim. Seni oraya çağırmak yerine onları senin ayağına gönderdim. Yardım isteseydim gelirdin!" Özür dilememin yapabileceğim en aptalca ikinci şey olduğunu düşündüğüm için o sulara girmedim. Nasıl düşündüğümü anlatırsam belki bir şansım olur diye düşündüm.

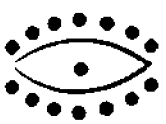
"Evet," dedi tek gözünü kısarak. "Senin için her şeyi yaparım." İlk kez kaşlarımı çattım. Başını sallayarak isyankâr bir edayla güldü. "Ama yetmez," dedi. "Lord olmam da gerekiyor. Hayır, yetmez. Kudretli bir lord olmam gerekiyor." Tüm ifadesi silindi. "Daha ne yaparsam senin için yeterli olacak?" diye sordu. Bu sefer bağırmadı. Kükremedi. Hiddetlenmedi. Sadece sordu. Ve beni mahveden de bu oldu.

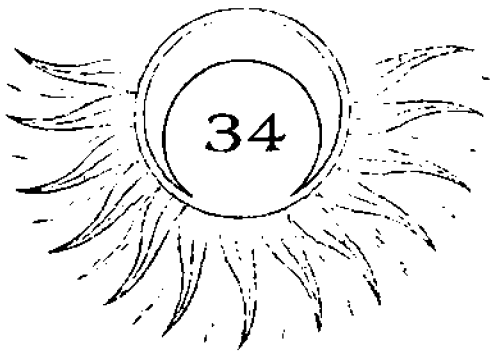
"Lord olman için yapmadım," diye yavaşça konuştum. "Yaptım çünkü benim için, benim yüzümden kaybettiğin şeyleri sana geri vermek istedim. Çünkü burada, biraz önce de kanıtlandığı gibi, onların hepsi aramızda olacak. Öylece durmayacaklar." Acıyla gülümsedim. "Senin gibi, ben de bir seçim yaptım ve pişman değilim. Sen öyleysen sanırım artık çok geç."

Başını yana doğru eğdi. Daha konuşmadan ilk söylediğinde gitmem gerektiğini biliyordum.

"Gerçekten geri verebileceğini mi sanıyorsun?" dedi.

Bedenledim.

Gizlenenler ve Ortaya Dökülenler

Sekiz gün boyunca ondan haber alamadım. Sekiz gün boyunca her saniye alev alev yanıyormuşum gibi hissettim. Hem kırgındım hem de suçlulukla doluydum. Kurulu bir saat gibi her sabah uyanıp yapmam gerekenleri yapıyor, hayatta kalacak kadar yiyor ve kimseyle gerekmedikçe konuşmadan uyuyordum. Onun karşısına çıkmak ve bağırıp çağırmak istiyordum. Onun yanına koşmak ve özür dilemek istiyordum. Ne bana söylediklerini bir saniye olsun aklımdan çıkarabiliyor ne de nasıl hayal kırıklığı ile baktığını unutabiliyordum. Neresinden tutarsam tutayım elimde kalıyordu. Çıkış yolunu bulamıyordum. Gerçek anlamda yolumu kaybettiğimi hissediyordum.

Bu yüzden onların kapısına gelmiş ve onların huzuruna çıkmıştım.

"Su Vârisi," dedi Tanrıça Ugün. "Seni yeniden huzurumuzda görmeyi hangi felakete borçluyuz?" Her ne oluyorsa bildiklerini anladım çünkü mutlu görünüyorlardı.

"Bana ve değer verdiğim her şeye yaptıklarınızdan sonra ben de bunu sorgulamıyor değilim," dedim. Onların karşısında durmak benim gururumu incitiyordu. Hem de onlara saldırmadan. Hem de onlardan çıkacak tek bir kelimeye muhtaç halde. Ama ben de artık bazı fedakârlıklar yapmaya başlamıştım.

"Yegâne arzumuz diyarın bütünlüğü. Diyar var oldukça biz var oluruz." Onları hep gümüş, altın ve bronz içinde görüyordum. Bugün birinin başında altından bir tiera varken diğeri alnına düşen gümüş bir aksesuvar kullanmıştı. Ama ikisinin de dirseklerine kadar uzanan bronz renkli bilezikleri vardı.

"Belki de diyardan kurtulup göğe tırmanmak istiyorsunuz," diye meydan okudum. Onca eğitimin faydasını görüyordum. Bilgi gerçekten nasıl da güçlü kılıyordu. Yeniden yaratılışta yeryüzünün koruyuculuğu onlara kalmıştı. İçinde yıldız tozu taşıyan herkes gibi onlar da gökyüzü vuslatını bekliyordu.

Tanrıça Ceni mağrur bir şekilde gülümsedi.

"Verdiğimiz mücadele diyarın mutlak bütünlüğü içindir. Biz diyardan sorumluyuz, burada kaos başlatmak için değil kaosu sonlandırmak için bulunuyoruz. Amon, Evran, Arın ve son yaptığı ile Daren dengeleri yeterince bozdular. Diyar daha fazla dayanmayacak."

"Dengeyi bana lordumu yok ettirerek mi sağlayacaksınız? O kadar da bilge ve dürüst ve azize değilsiniz." Tüm öfkemi kusmaya gelmemiştim ama onlara gerçekten katlanamıyordum.

"Amon'u öldürürken zorluk yaşamadın."

"Hak etti!" diye dişlerimi sıkarak karşılık verdim. İkisini nasıl aynı kefeye koyarlardı?

Ugün ayağa kalktı. İkisinin de yüzünde benim aksime yumuşak ve telkin edici ifadeler vardı. Sanki burada olmamdan memnunlar ve sanki bana kıymet veriyorlarmış gibi.

"Yaşam ve ölüm sandığın kadar değildir. Yaşayan her form enerjiden oluşur. Ve enerji sona ermez başka bir boşlukta var olmaya devam eder. Arın fiziksel boyutta tıkanıp kaldı, güç kazanılır ama güçlü olmak gücü nasıl kullandığınla ilgilidir. Sadece sahip olduğun için arzuladığın her şeyi yapamazsın. Kötülüğü isteseydik sahip olduğumuz güçle ona boyun eğdirirdik. Bizler razı gelmenizi arzuluyoruz." Bana döndüğünde iyi bir oyuncu değilse gördüğüm tek şey içtenlik ve samimiyetti ve bu duygular ilk kez tiksinti duymama neden oldu.

"Onu öldürme isteğiniz razı gelme ihtimalimizi epey düşürüyor." Sihirli kelimelerinin beni etkilemesi mümkün değildi. Gazaplarını tatmıştım ve göründükleri kadar güzel olmadıklarını çok iyi biliyordum.

"Ordu komutanın peşinden gider bu yüzden komutanlar yoldan sapma zafiyeti gösteremez. Sen gökyüzü tarafından seçildin. Seni destekledik ve yine seni destekleyeceğiz." Anlamam için özenli davranıyor ve tek gerçek buymuş gibi tebessüm ediyordu.

Sözleri aklıma Lala'nın söylediklerini getirdi. *Bu diyarda hiç kimse, tanrıçalar bile gökyüzü soyundan olanla mukayese edilemez.*

"Ben Arın'ı destekleyeceğim," diye karşılık verdim. "Lordumu ve krallığımı. Daha fazla güce sahip olduğu ya da olacağı için onun tehlikeli olduğunu varsayamazsınız."

"Bilgi seni yukarıya çıkarır, hayal gücü ise oradan atlamanı söyler. Akıl güç toplar, delilik güç patlamasına neden olur. Bir lord veya vârise zarar vermeyiz ve vermeyi de düşünmeyiz. Bu varoluşumuza aykırı. Biz diyarın birliğinden ve düzeninden sorumluyuz. Düzen bozulacağı zaman orada oluruz." Üzerime doğru sakinleştirici etkisi olan efsunlu bir şeyler yapıyorlardı ama dikenli tellerim oldukça güçlüydü. Buraya bunun için gelmemiştim. İyi niyetlerini göstermek için çok geç kalmışlardı.

"Sanırım artık hepimiz kaderimize razı geleceğiz," dedim. "Düellolar bütün dengeleri değiştirebilir."

"Gökyüzü ne yapacağını bilir." Hiç kuşkuları yoktu.

"Buraya kadar sizden nutuk dinlemek için gelmedim," dedim. "Lordlara veya vârislere zarar vermek istemeyeceğinizi söylediniz. O halde kanıtlayın. Daren'in nagueli nerede?" İyi niyetlerini kanıtlamak için meydan okurcasına kollarımı göğsümde kavuşturup bekledim.

"Yaşadığını varsayıyorsun," dedi çelişki içinde.

"Ankalar hakkında bir şeyler biliyorum, tekrar doğmalarıyla meşhurlar. Ölüsü ya da dirisi. Bana onu verin ve ben de samimiyetinize inanayım." Bu kadar basit işte diye omuz silktim.

"Anka hiçbir zaman bizde olmadı Su Vârisi. O gece onu alan Toprak Lordu Amon'du. Ve onu bir kafese kapattığını biliyoruz."

Kaşlarımı çattım. Amon'da olsaydı Daren almanın bir yolunu bulurdu. On yıllarca onunla birlikte kalmıştı. On yıllarca onun yanındaymış gibi davranmıştı.

"Doğruyu söyleseniz iyi olur."

"Bu konuda doğruyu çarpıtmak için bir sebebimiz yok," derken yanıltıcı bir şekilde dürüst görünüyorlardı.

"O halde ona yaptığınız laneti kaldırın," dedim. "Görmüyor musunuz bu ona ve krallığına zarar veriyor. Yüzyılı aşkın bir zaman geçti. Ateş Krallığı'na ışığı geri verin."

"O lanet yalnızca gökyüzü tarafından ya da gökyüzü tanrıçası tarafından bozulur." Bundan irkilmişçesine ikisinin gözleri birbirine döndü.

"O halde bana Gela'nın nerede olduğunu söyleyin. Ben Gökyüzü Vârisiyim. Her halükârda onunla tanışmam gerekiyor. Bunca zamandır nerede?" Birbirlerine oldukça düşkün görünüyorlardı ama kimse esrarengiz bir şekilde kayıp olan tanrıçadan bahsetmiyordu.

"Bununla ilgili kaynaklarımızı kullandık," dedi biri. "Ona çok uzun zaman seslendik," dedi diğeri. "Sen döndüğünde bile ortaya çıkmadığına göre ebedi sonsuzluğa ulaşmıştır." İkisi de ellerini kalplerine bastırıp yas tılsımlarını sessizce fısıldadılar ve göğe doğru şeffaf bir ışık huzmesinin yükselmesine neden oldular.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, aklım iyice karışmıştı.

"O gece Daren seni neden o mağaraya götürdüğünü anlattı mı Su Vârisi?" Garip olan onların da aklının karışmasıydı.

"Sanırım sen anlatmak üzeresin." Devam etmesi için önden buyur der gibi elimi salladım.

"Mağarada onu Gela bekliyordu. Seni alıp oraya götürmesini istedi. Ateş Lordu da dediğini yaptı." Sorularla ve sorgularla dolu ifadeleri düşüncelerimde boşluklar yarattı. Yüzümü sakin tutmaya ve duygularımı ele vermemeye özen gösterdim.

"Neden, neden böyle bir şey istedi?" diye sordum. Tanrıçanın bununla ne ilgisi vardı? Hem Daren böyle bir şeyden bahsetmemişti.

"Gela o gece kayboldu çünkü yönünü şaşan tek tanrıça Edik değildi. Sen onun kanını taşıyorsun, sen onun varlığından doğdun. Gela o gece kızını kurtarmaya çalışıyordu." Diğeri devam ederken ruhumun bedenimden çekildiğini hissettim. O kadar güçlü bir histi ki uzanıp tutmam gerekiyordu ama tutamamıştım. "Bir Tanrıçanın işleyebileceği en büyük günahı işledi. Edik bile o kadar ileriye gitmemişti. Soylu olmayan birine âşık olmak, onunla işbirliği yapmak... Krallıklar arasında savaş başlatmak... Hiçbiri bir çocuk yapmak kadar yanlış veya kötü değildir. Bu yüzden Gela ortadan kayboldu. Tanrıçaların nasıl ortadan kaybolduğunu bildiğini varsayıyoruz."

İntihar ederek.

"Bu doğru olamaz," dedim ama kelimeleri söylerken bile doğruluğunu kabul etmiş bir yanım vardı. Gözlerim yukarıya doğru kaydı. Gerçekten ruhum çekilmiş olabilir miydi? Bu kadar bomboş hissetmemin başka bir açıklaması olabilir miydi?

"Tanrıçalar çocuk sahibi olamazlar. Sen ilk tanrıça çocuğusun. İlk gökyüzü melezi. Gökyüzü Vârisi neden bin yılda bir ortaya çıkıyor diye merak etmedin mi hiç?" Bunu bilmediğime inanamayan hallerine bile dikkat kesilemedim.

"Gökyüzü Vârisi var olan vârisler arasından seçilir," diyebildim. Sadece aksini kanıtlamaları için. Çünkü biliyordum, bir iş olduğunu biliyordum. Ve düşündüğümde bilen başkaları olduğunu da anlıyordum. Gökyüzü Vârisi ile ilgili sınırlı bilgiler. Tayga'nın her seferinde beni bu konudan uzak tutması...

"İyi yürekli Nova," dedi şefkatle. "Kitaplara yazılan her şey kutsal doğru değildir. Sadece biri eline kalem alır ve bir yalan yüzlercesinin inanışıyla artık gerçek olur."

"Ama benim ailem..." diye mırıldandım. "Ama benim annem..."

"İnsanların arasında sadece konaklarınızı korumak için kaldınız. Onlar hiçbir zaman gerçek aileniz olmadı. Ailen ruhuna ışık veren kişidir. İnsan ömrü bunu öğrenemeyecek kadar kısa ömürlüdür." İkisi de benim için endişelenerek ayağa kalktı. Tekrar kaldırabilmek için düşmemi bekleyen akbabalara benziyorlardı.

"Babam..." dedim titreyen dudağımla birlikte. "O halde babam kim?"

"Bu da Gela ile birlikte bilinmezliğe karıştı. Bunların senin amaçlarının önüne geçmesine izin verme. Soyumuz kim olacağımız anlamına gelmez. Sen onlar gibi olmak zorunda değilsin." Ugün kardeşini durdurarak daha ılımlı bir yaklaşım ve sıcacık bakışlarla öne çıktı. "Bu yüzden bize katılmalısın, onlar sana arasında yer vermeyecek."

"Anlamadım..." dedim daha çok sorgular bir şekilde.

"Tanrıça çocukları lanetlidir, alfinlerin en büyük korkusudur. Onlara değil, bize yakınsın. Bu yüzden bize ve bizim amaçlarımıza katılmalısın."

İyice geriye çekildim.

"Gökyüzü Vârisi olmak ne anlama geliyor, bununla ne yapacağım?" İfadelerimi daha fazla kontrol edemedim. Benzim atmıştı, buz gibi soğuduğumu hissediyordum.

"Zamanı geldiğinde, eğer isterse gökyüzü sana fısıldar. Desteğe ihtiyacın olduğunda bize dönebilirsin."

Başımı iki yana salladım. İnanamayarak. Onlara sırtımı döndüm ve ağır ağır yürümeye koyuldum. Nasıl yürüdüğünü bile hatırlamıyordum. Aklımı yitirmemiştim, aklım bana ait değildi artık.

Oradan çıktım ve koşmaya başladım.

Her şey paramparça oldu. Ben lime lime oldum. Nefes alamıyormuşum gibi hissedip durdum. Yere doğru çöktüm. Hiçliğin ortasındaydım. Annem... Benim hiç annem olmamış. İki dünyada da ben hiçbir zaman bir anneye sahip olmamışım. Belki de hissettiği için kaçmıştı. Belki de ruhumun ona ait bir parça olmadığını en başında bildiği için sürekli çekip gitmişti. Daren bunu benden nasıl saklardı? O kadar çok şansı olmuştu ki. Ona defalarca sormuştum. Tekrar tekrar sormuştum. Ve sadece yalanlar dinlemiştim. Sadece onu ve kahrolası fedakârlıklarını dinlemiştim. Belki benim için bile değildi. Beni ben olduğum için değil, en sevdiği tanrıça istediği için kurtarmıştı. Onun emirlerine asla karşı çıkmazdı. Onun emirlerine karşı çıkmayacağına dair ant içmişti. Koruduğu hiçbir zaman ben değildim, o gökyüzünü korumuştu. Ağlayarak başımı kaldırdım ve üzerime doğru akan sonsuz mavilikle göz göze geldim.

Hep gökyüzüne kaçmıştım.

Şimdi gökyüzü tarafından bile yalnız bırakılmıştım.

Çığlık atmak istedim ama bunun herkesi başıma toplayacağından korkup dişlerimi sıktım. Yalan olmasını istedim, yine beni kandırdıklarına inanmak istedim, bunun da gazaplarından biri olduğunu sanmak istedim ama hiç şansım yoktu. Hiç şansım kalmamıştı çünkü kendi içimde doğru olduklarını biliyordum. Doğru olduklarını hissediyordum. Ben hep gökyüzüne yakındım bu yüzden herkese gökyüzü kadar uzaktım.

Oturup orada belki saatlerce ağladım. Zamanı fark edemeyecek kadar ağladım. Gündüz gece oldu. Gece bitip yeniden gün doğdu. Mavilik hep orada durdu ama elini uzatıp bana dokunmadı.

Asırlar gibi geçen bir sürenin ardından Erim bana doğru koşuyordu. Yetişmeye çalıştığı bir şey varmış gibi koşuyordu. Hâlâ bir anlamı varmış gibi.

"Nova." Yarıma çöktü. İki kolumdan da tuttu. Ona bakmaya çalıştım. "Sana ne oldu?" diye fısıldadı. "Koca bir gündür neredeydin?"

"Bana yalan söylemiş," diye ağlamaya devam ettim. "Ben olduğum için değil, gökyüzünden bir emanet olduğum için korumuş." Daha çok ağladım. "Erim ben işlenmiş en büyük günahmışım. Benim annem..." Başım göğsüne düştü.

Hatalı olan. Nefret edilen. Yıkılmış krallığın vârisi. İşaretlenmiş günahkâr. En büyük günah. İşlenmemesi gereken suç. Bütün uğuruzluklar benim üzerimde toplanmıştı.

"Sen bütün bunlardan daha kıymetlisin," dedi.

"Biliyor muydun?"

"Söyleyemezdim, Nova. Ben söyleyemezdim."

Ama o söyleyebilirdi. Daren söyleyebilirdi.

İçim dışıma çıkana kadar ağlamaya devam ettim.

"Yalvarırım," dedim. "Sana yalvarırım söyle bana. Sen orman ruhusun. Hayvanların efendisisin. Tayga yalvarırım söyle bana, Anka nerede?" Her kelimeden durup nefes almam gerekiyordu. Okyanus hiç kendini boğar mıydı?

"Nova..." diye mırıldandı.

"Lütfen." Başımı göğsüne vurdum. "Lütfen. Yalvarırım söyle. Bundan kurtulmak zorundayım. Bu yükten kurtulmak zorundayım. İkimizi de azat etmek zorundayım." Ve ondan aldıklarımı, nasıl olursa, kim olursam olayım, ne uğruna olursa olsun. Ondan aldıklarımı vermeden aramızdakilerden kurtulamazdım.

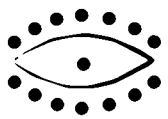
"Kerberos," dedi teslim olmuş şekilde. "Kerberos'a sorman gerekiyor. Ama bunun sonuçlarını biliyorsun. Hiçbir şeyi öylece vermeyeceğini biliyorsun."

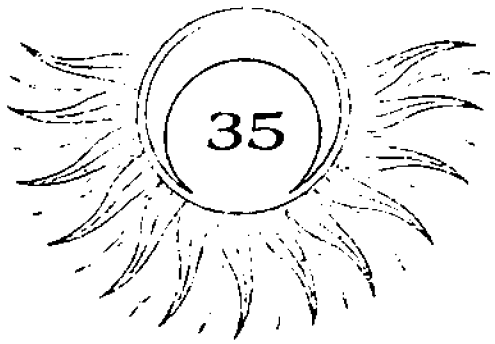
Daha çok ağladım. Her şeye ve hiçbir şeye. Her şey yanmış gibi hissediyordum. Bu diyar çok felakete şahit olmuştu ama gözlerini üzerime diken gökyüzü, ilk kez en iyi duyguların nasıl yanıp kül olduğunu seyrediyordu.

"Götürelim seni buradan," diye saçlarımı okşayarak mırıldandı. "Herkes seni merak etti."

"Benim kimsem yokmuş ki," kelimeleri döküldü dudaklarımdan. "Ben sadece bir aracıyım. Ben sadece bir şey olduğum için birileri için anlamlıyım. Gökyüzü Vârisi ya da Su Vârisi olduğum için."

"Benim için öyle değil," dedi söylediklerimi kabul ederek. "Benim için sen önemlisin." Başımı kaldırıp yüzüne yaklaştırdı. "Hiçbir şeye sahip değilken ormana girip bana tuzak kuran o cesur kız önemli. Ben her zaman senin ve ruhunun yanında olacağım." Bana sarıldı ve yatışana kadar orada kımıldamadan bekledi. Ağlayacak takatim kalmadığında beni kucağına aldı ve bedenledi.

Alışkanlıklar ve Alışılmayan Durumlar

Hisler yüke dönüştüğünde bu yaşanacakların ağırlaşacağını gösterir. Omzumda tonlarca ağırlık var gibi hissediyordum. Ve en kötüsü artık tepki veremiyordum. Ağlamış, haykırmış, ortalığı dağıtmış ama sonra bir alev gibi usul usul sönmüştüm.

Tanrıçalara yaptığım ziyaretin üzerinden günler geçti. Kalbimi daha da ağırlaştıran şey bütün bunlara, bana yaptıklarına rağmen o günden beri bir kez olsun karşıma çıkmamış olmasıydı. Çıkmadığı için memnundum ama bunu denemediği için mahvoluyordum.

"Ateş Krallığı baş muhafızı geldi," diye haber verdi Lala ben okumamı yaparken. O günden beri ondan da haber alamamıştım. Bu yüzden pek istekli olmasam da kitabı bir kenara bırakıp aşağı indim. Son günlerde yüzüm çökmüştü ve düzgün uyumamıştım ama yine de toparlayabilir gibi saçlarımı düzelttim.

"Selam," dedim ona doğru. "Lala bize içecek bir şeyler getirir misin?"

"Yine şarap mı istiyorsun?" diye sordu azarlayarak.

Sadece baktım ve bu onun için yeterli oldu.

Çardağa oturana kadar sessiz kalsa da gözleri üzerimdeydi ve bana bakmak onu düşüncelere boğmuştu.

"Bitkin görünüyorsun," dedi Şafak. "Her şey yolunda mı?"

"Sıkı çalışıyorum." Yalan söylemek artık ne kadar kolaydı değil mi? Cümleleri ezbere bildiğiniz sürece hiçbir şey sorun olmuyordu.

"Daha önce gelemediğim için üzgünüm," dedi. "Aklım sende kaldı ama Daren çıldırmış halde ve kimse başını kaldıramıyor. Eği-

timleri neredeyse gece gündüz aralıksız yaptırıyor. Ben bir şey söylemedim ama benim de parmağım olduğunu anladı. Bu yüzden beni gece gündüz çalıştırıyor. Sanırım görmemek için." İçerlemiş değil daha çok kırgın duruyordu. Ama göz göze geldiğimizde ikimizin de yaptıklarımız için pişman olmadığımızı görüyordum. Kendimden şüphe duysam dahi.

"Senin için üzüldüm." Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Bir an önce gitmesini istiyordum ve sonra kendi kırıklıklarıma dönerdim.

"Konuşmaya çalıştım ama bu konu hakkında bir şey duymaya tahammül edemiyor," dedi. "Ben daha üzgünüm."

"Gerçekten sorun değil," diye güldüm ve o kadar da eğreti durmadı üzerimde. "Üstesinden gelemiyorsa cehenneme gidebilir. Bunu aştım artık." Kim daha suçlu oyununda kazanan hiçbir zaman ben olmayacaktım. Hepsi on yıllardır yaşıyordu ve onlara yetişmemin imkânı yoktu. Onlar her konuda haklıydı ama benim onlara kırgınlığımdan haberleri yoktu. Ne de olsa herkes Nova için her şeyi yapmıştı.

Şafak bir süre bana baktıysa da sanırım deliliğime verdi. Sonuçta bu bizim her zamanki halimiz olurdu.

"Yaptığımız şey gerçekten işe yaramış. Sandığımızdan daha fazla. Metal Krallığı bir orduyla kapıya dayandığında herkes paniklemiş. Yönünü kaybetmiş, gözü görmeyen karıncalar gibi oradan oraya gidip onlara ne yapacağını söyleyen birilerini arıyorlarmış." Güldü. Bence de oldukça komikti. Hepimizin sürekli birilerinden bize neler yapacağımızı söylemesini beklemek. Ve sözlerine kutsal bir metin gibi inanmak.

Lala kadehlerimizi masanın üzerine bırakıp kayboldu. Bana kızgındı ama sıraya girmesi gerekiyordu. Büyük bir yudum içtim.

"Sonra Daren öne çıkmış, saraydan çıktığını gören herkes şok geçirmiş. Elinde kılıç gördüklerinde ise daha fazlası. Bütün krallığın onunla birlikte gökyüzü gibi gürlediğini söylüyorlar. Kimseye bir şey söylememiş, kimseyi beklememiş. Kalabalığın arasından geçmiş ve sadece kılıcını savurmuş. Onun savaştığını görenler arkasına takılmış. Bir kişi on olmuş sonra yüzlercesi. Ve bittiğinde herkes diz-

lerinin üzerine çökmüş." Şimdi anlattığında kulağa masal gibi geliyordu. Şafak için üzgün hissettim ama başka bir şey yoktu. Başka bir zamanda gurur duyar, kuşlar gibi cıvıldar ve nasıl da heyecanlanırdım ama. Nasıl kolaydı mutlu olmak.

"Hayal etmesi o kadar kolay bir manzara ki." Bu defa yalan söylemiyordum.

"Bir şeylerin değiştiğini düşünüyorlar. Eskiden omuz omuza savaştığı birlikler diğerlerine onunla ilgili hikâyeler anlatmaya başladı. Hikâyelerin ne kadar hızlı yayıldığını tahmin edemezsin." Yine kırık bir şekilde güldü. "Herkes konuşmaya bayılıyor. İyi haber; her şey tüm diyara yayıldı ve halkın geri kalanı da akın akın krallığa döndü."

"Saygı duyuyorlar mı?" diye sordum.

"Hım?" Anlamamıştı ama artık benim derdim başkaydı.

"Ona saygı duyuyorlar mı?"

Geri verebileceğini mi sanıyorsun?

"Sanırım." Biraz düşünüp dudak büktü. "Evet, duyuyorlar. O gece ile kalmadı, ertesi sabah herkesi toplayıp neler olacağını anlattı. Gelenler olduğunu, daha fazlasının geleceğini ve her zaman orada duracağını söyledi. İsteyen herkesin onun arkasında değil onunla yan yana savaşmak için krallıkta bir yeri olduğunu anlatan muazzam bir konuşma yaptı. O kadarını biz bile planlayamazdık." Yeniden gözlerim yaşardı ve kadehten daha fazlasını içtim.

"Her gün sahaya iniyor, herkesten çok o kalıyor. Uyuduğunu bile sanmıyorum. Sihri kenara attı. Sadece kılıcını kullanıyor. Henüz onun kılıcını düşüren olmadı. Herkes paslanmıştı ama herkes onun paslanmadığını gördü." Gururlu sesine bakarsak en azından Şafak kazanmıştı. Kaybettiği lordunu geri almıştı. Bense sahip olduğumu sandığım bir şeyi kaybetmiştim.

Geri verebileceğini mi sanıyorsun?

Krallığı. Halkı. Saygınlığı. Nagueli. Işığı. Kanatları.

Kaldı üç.

"Sen nasılsın?" diye sordu ben sessiz kalınca. "İnzivan hâlâ bitmedi mi?"

Bitti ama dönmeye hazır hissetmiyorum. Onların arasına girecek kadar güçlü hissetmiyorum.

"Az kaldı," dedim.

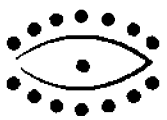
"Ben artık kaçayım, yemek arasında kayboldum. Anlaşılmasın." Hiç dokunmadığı kadehi masanın üzerine bırakarak ayağa kalktı.

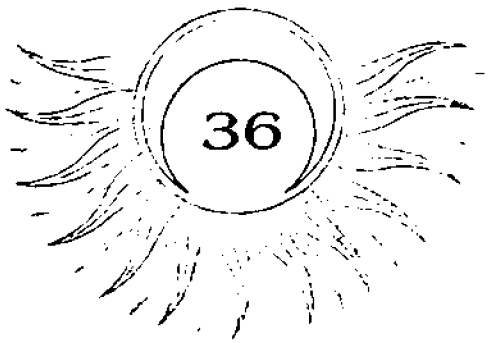
"Uğradığın için teşekkür ederim."

Elini yumruk yaptı ve bekledi, ben durunca benim elimi işaret etti. Ben de elimi yumruk yaptım, havada tokuşturduk.

"Kaçarım ara ara, dikkat et." O giderken arkasından baktım ve kadehi kafama diktim.

İkiz alev, ayna ruhlar. Eksik yanın ya da diğer yanın. Seninle bir de olabilir, zıttın da. Senin her şeyin de olabilir, hiçbir şeyin de. Sana sırılsıklam âşık olabilir, seni yakıp küle de çevirir. Her şeyin olduğu gibi ruh eşinin de çukur yanları vardır. O satırları okuduğumda bilmeliydim: İkiz alevi senin için ölene denmez, ölmeden ölmeyi öğretendir.

Yanan Alevler ve Özgürleşen Küller

Sadakatsizler arasında bir koşturma mevcuttu. Sabahın erken saatlerinden itibaren hepimiz el ele vermiş Güz Dönümü için hazırlıklara koyulmuştuk. Sonbaharın gelişi kutlanıyordu bu da yıl sonuna ne kadar az vaktimiz kaldığını tüm diyara hatırlatıyordu. Güz Töreni her yıl yapılan bir kutlamaydı ama bu yıl bir şeyi daha anımsatıyordu.

Düellolar yeni düzen ve yeni yaşamı temsil ettiği için yeni yılın ilk gününde başlayacaktı. Ve sonbaharın gelişi sadece birkaç ayımız kaldığını tescilliyordu. Erim bunu düşünmememi ve tören için heyecanlanmamı söyledi ve ben de dediğini yaptım.

Güneş doğmadan önce uyanıp hep birlikte büyük bir temizliğe koyulduk. Sonbahan karşılarken doğaya temennilerimizi sunacak ve en nihayetinde bize verilen yaşam alanını hor kullanmayacaktık. Herkes kendi barakasıyla başladı. Bu sadece etrafı temizlemekten ibaret değildi. Herkes gerçekten ihtiyacı olmayan, bir kenarda tuttuğu eşyaları öğlene doğru kurulan çadıra bırakıyordu. Orada küçük bir kermes alanı kurulmuş ve bizim ihtiyacımız olmayan şeylere başkalarının ihtiyacı olabileceği vurgulanmıştı. Yaşam tarzlarına her gün biraz daha hayran kalıyordum. Hepimizin kenarda tuttuğu belki çok uzun zaman kullanmadığı ve kullanmayacağı ama yine de tuttuğu bir şeyler olurdu. Paylaşımcı doğamız zaman içinde yanlış bir şekilde evrilen bilincimizle istifçi hale gelmişti. Onlardan kurtulmanın yeni gelecekleree yer açmak anlamına geldiğini bile anlamamıştık.

Lala ile birlikte barakanın altını üstünü getirdik. Burada yaşamadığım için çok fazla eşyam yoktu, zaten onların bana verdiği kıya-

fetleri kullanıyordum. Kitaplarım Hava Krallığı'ndan bir emanetti. Bulabildiğimiz tek şey Ateş Lordu'ndan aldığım armağanlar olan iki bilezik ve bir gerdanlık takımıydı. Onları ahşap bir bardağın içinde saklamıştım.

"Bir Lordun armağanı," dedi Lala şüpheyle.

Duraksamama rağmen hırsla karar vermek istemedim. Çünkü bu geleneğin özünde kötücül duygularından arınmak vardı. Açgözlülük, kıskançlık, bencillik. Paylaşmamak bunları anlatıyordu. Gerçekten ihtiyacım olup olmadığını düşündüm ve olmadığına karar verdim. Ona karşı kırgınlığıma ve öfkeme rağmen, böyle hissetmeseydim de o takılara ihtiyacım yoktu. Ben bir vâristim, arzu edeceğimden çok daha fazlasına sahip olacaktım.

"Onları verelim," dedim bu yüzden. En azından iyi bir amaca hizmet etsinler ve onu kullanacak bir kişiye gitsinler. Onlara bakarken tekrar tekrar kalbi kırılmayan birine.

"Bundan emin misin?"

Başımı salladım ve bardağı alarak merdivenlerden aşağı inmeye koyuldum. İlk önce onu kermes çadırına bırakmaya gittim. Çadırın başında buranın genel düzeninde büyük sorumluluğu olan Kali duruyor ve gelenleri ayırıyordu. Beni görünce gülümsedi. Elimdeki bardağı ona doğru kaldırıp çoğu el emeği olan diğer takıların yanına bıraktım. Ormanda yaşayan alfinler hayvanların kemiklerinden, dişlerinden, cam boncuklarından ve bulabilirlerse deniz kabuklarından takılar yaparlardı. Ama çoğunu hasır iplerden örme bileklikler ve kolyeler oluşturuyordu. Zaten çok şeye sahip olmayanlar yine de ellerinde olanları bağışlamaktan geri kalmamıştı.

Azul her zamanki gibi yemek çadırında akşamın en önemli elementlerinden biri olan yemekler için ona yardımcı olanlarla birlikte var gücüyle çalışıyordu. Ona yardım eden diğer üç kişi alfin erkeklerdi. Burada hiçbir şey cinsiyetine göre paylaştırılmazdı. Yetenekli olduğun ve istediğin işbölümünün parçası olabilirdin. Odun kesen alfin kadınlarının yanından geçerken bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sormayı ihmal etmedim.

Ormanın içinde bir hayvanı amaçsızca avlayamazdın. Bir ağacın tek bir dalını bile izinsiz koparamazdın. Ağaca yaklaşır, ağaçla konu-

şur, ona neden ihtiyacın olduğunu anlatır, teşekkür eder ve sadece gerçekten ihtiyaçsa o dalı keserdin. Yaşayan her canlı burada eşitti, yaşayan her canlı saygı görürdü, yaşayan her canlıdan önce izin alınır sonra minnet edilirdi.

Akşama doğru herkes işlerini tamamladığında bir kova suyla yıkandı. Daha fazlasına ihtiyacımız yoktu. Kimse giyinmek için abartılı kıyafetlere ihtiyaç duymadı. Olanlar üzerinde yaptıkları değişikliklerle ve her saniyesinden keyif alarak hazırlandılar. Kadınlar iki parçadan oluşan etek bluzlarına saçaklar ve örgü iplerden aksesuvarlar ekledi. Bazılarının üzerinde tek parça kısa elbiseler vardı. Örme sandaletleri ve keten tozlukları giyindiler. Erkekler pantolon yelek veya şort ile uzun kollu keten tişörtler giyindiler. Hepsi doğadaki hammaddelerden ya da yemek için avlanan hayvanların derisinden elde edilmişti.

Sihrin ortasında dünya ilk kez yaratılmış gibi yaşamanın ve bir arada kalmanın o kadar da zor olmadığını anlatmışlardı bana.

"Nova," diye seslendi Azul. Giyinmiştim ve aşağıya inmek için başımı dışarı çıkarmıştım. "Bunu sana ayırmıştım," dedi. "Kermeste gördüm ve başka kimse almadı. Bu gece için sana çok yakışır."

Bana doğru uzattığı kumaş parçasına baktım.

"Emin misin?" diye sordum. "Sana da çok yakışır. Hem giyindim bile." Ve ben gerçekten nasıl göründüğümü umursamıyorum.

"Ama bu mavi!" dedi. "Bu kadarına hakkın var."

Merdivene tırmanıp elbiseyi bana uzatınca gülümseyerek kabul ettim.

"Teşekkür ederim, bunu her zaman saklayacağım."

"İlerideki kırmızı ejder üzümlerini biliyorsun değil mi?" diye sordu merdivenin üzerinden. Başımı salladım. "Onları dudaklarına sürmeyi dene, daha iyisini bulamazsın. Saraylarda bile." Bulunmaz tavsiyesinden gurur duyarak göz kırptı.

Kıkırdayarak "Öyle yaparım," dedim. Sanırım yeterince hazırlanmamış olduğumu düşünmüştü. Lala'da öyle söylemişti. Kimsenin keyfini kaçırmak istediğim yoktu ama eğlence havamda olmadığım da aşikârdı. Elimden geleni yapıyordum.

Bana verdiği elbiseye baktım. Ketene benziyordu, petrol mavisi rengindeydi. Kısa bir dikdörtgen şeklinde, kolların hizasında bıçakla

kesilmiş gibi iki açık vardı. Etek kısmının iki kenarında da yırtmaçları vardı. Dudak bükerek elbiseyi üzerime geçirdim. Çok bol olduğu için birkaç kez boynuma dolayabildiğim hasır örgüden kolyeyi belime bir kuşak gibi bağlayıp sıktım. Ayna olmadığı için kendimi göremiyordum ama olmuştur herhalde. Ayak bileğimde hâlâ çok üzgün olduğum o gecenin ertesi günü Kali'nin verdiği deniz kabuklarından bir halhal vardı. Halime buradaki herkes acımı paylaşır gibi içlenmişti ama kimse neyim olduğu sormamış sadece benim için kalan günleri kolaylaştırmaya çalışmışlardı. Kolaylaştırmışlardı da. Buradaki beklentisiz ve paylaşımcı yaşama olan alışkanlığım beni korkutmaya başlıyordu. Son kırıklığımdan sonra nasıl yeniden amaçları ve hırsları olan vâris olacaktım bilmiyordum. Bilmiyor ve deli gibi korkuyordum. Burada hayat çok daha kolaymış gibi. Burada kim olduğumun da ne olduğumun da önemi yokmuş gibi. Bir *şey* değilmişim gibi.

Herkes güneş kızıllaştığında tören alanına gidecekti ve son işlerini yapıyorlardı. Tek başıma yürüyebilmek ve Azul'un sözünü dinleyip üzüm salkımlarına gidebilmek için erken aşağı indim. O sırada etrafa bakan İhram'la karşılaştım.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordum. Bana değil herhangi birine bakınıyordu ama çoğu son hazırlıkları ya da kendi hazırlıkları ile meşgul olduğundan ortalık sessizdi. Lala bile onlara katılmıştı.

"Aslında var," dedi. "Şunları taşımak için yardım lazım, ben masayı taşıyacağım. Aslında bir torba da işimi görür ama birbirine girerlerse Kali canımı okur."

Ona sırıttım. Kali ne derse desin hırçın bir su kızıydı.

"Nereye götürüyorsun?" Gösterdiği şeylere bakmak için onunla yürüdüm. Kermes çadırına gitmişti ve geriye sadece takıların olduğu masa kalmıştı. Gerdanlık ve bilezikler öylece bana bakıyordu.

"Bunları neden kimse almamış?" diye sordum hayretle. Hepsi güzeldi ve takıları kim sevmezdi ki? Epey de çoklardı.

"Takılar her zaman en sona bırakılır. Ritüelin olduğu yerde bir tezgâh kurarız ve başlamadan önce herkes bir şey alır. Bu da bir gelenek." Omuz silkti. Bir bakıma hoşuma gitmişti.

"Tamam," dedim. "Sana yardım ederim." Aşağıda duran sepeti alıp takıları birbirine dolaşmayacak şekilde özenle içine yerleştirmeye başladım.

"Bir yere gidiyor gibiydin, seni alıkoymak istemem."

"O tarafa gidiyordum ama gitmesem de sorun olmazdı. Yardım etmeyi seviyorum."

"İyi hissettiriyor değil mi?" O da bana yardım etmeye koyuldu.

Evet, iyi hissettiriyordu. Bana kötülüğü unutturuyordu. Beni kötü şeyler yapmaktan alıkoyuyordu. Tanrı ya da kahrolası gökyüzü bilir, bütün bunlarla Su Krallığı'nda karşılaşsam yapabileceklerimden ürküyordum. Bu da çevrenin hayatımızdaki önemini hatırlatmadı değildi. Sadakatsizler yaşam tarzları ile beni sakinleştiriyor ve her şeyden daha önemli bir şey olduğunu sık sık hatırlatıyorlardı.

Büyük bir yalanın içindeydim ama yemeğimi paylaştığım zaman aldığım karşılıktan daha mı büyüktü? İşlenmiş en büyük günahtım ama bir ağaçtan af dilemekten, bir ağacın hayatını feda etmesinden daha mı önemliydi? Aldatılmış hissediyordum ama küçük bir çocuğun gülümsemesinden daha mı kıymetliydim? Bildiklerimi bilmemesine rağmen günler geçmişti ve beni görmek için hiçbir şey yapmamıştı, terk edilmiş hissediyordum ama tüm bu büyük bir amaç uğruna yaşamaya çalışanları korumaktan daha mı ehemmiyetliydi?

Bu yüzden evet, yardım etmek iyi hissettiriyordu.

Tören alanı şu devasa gövdeli, dev ağaçların arasına kurulmuştu. Vardığımızda Erim dışında kimse yoktu. Ağaçların ortasında büyük boşluğa sadece koca bir yığın odun toplanmıştı. Ne bir süs ne de başka bir şey vardı.

"Erkencisiniz," diye seslendi Erim birkaç ağaç dalını daha ortaya bırakırken.

"Tezgâhı getirdik," dedi İhram. "Geri dönüp hazırlanacağım artık." Elinin tersiyle anını sildi.

"Sen gidebilirsin," dedim. "Tezgâhı ben dizerim."

"Ben yardım ederim ona. Sen dön bir an önce kendini topla." Erim ona sırıttı. İhram kendini kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Bir saate görüşürüz," dedi, geldiğimiz yolda kayboldu.

Erim tahtadan tezgâhı kurarken ben de takıların birbirine dolanmadığına emin oldum.

Ateş yakılacak alanın biraz dışına kurduk tezgâhı. Hepsini özenli dizdim ve sonucundan memnun kaldım. Ortaya o kıymetli gerdanlığı yerleştirmiştim ve ilk o dikkat çekiyordu.

"Kimse sana kırmızı ejder üzümlerinden bahsetmedi mi?" dedi ben dalmış bir şekilde tezgâhı seyrederken. "Yüzün hâlâ çok solgun, Nova."

Gülümsemeye çalıştım. "Aslında bahsetti ve aslında oraya gidiyordum ama İhram'ı görünce yardım etmek istedim."

"Gel," dedi. "Hâlâ zamanımız var." Başıyla işaret edince onun peşine takıldım. Son birkaç ayda bana o kadar destek olmuştu ki o olmasa nasıl başa çıkardım bilmiyordum. Sadece kendisi değil bana öğrettiği bu şeylerle birlikte beni büyütmüştü ve büyümek acı vericiydi.

Yürürken, "Nova bu tören bir nevi senin için veda töreni de olmalı," dedi yumuşak bir şekilde. "Artık vâris olmak için hazırsın. Krallığına dönebilirsin. Günler önce buradaki işin bitmişti." Yarı yarıya üzgün gözlerinden kaçındım.

"Biliyorum," dedim. "Kafam allak bullak ama bunu biliyorsun." Çünkü hissediyordu. Ondan yaşadığım duygu durumunu Arın'ın ve maalesef Daren'in hissetmemesi için bana bir tılsım öğretmesini istemiştim ama karşılığında benden tılsımı onunla aramdaki bağa karşı kullanmamam için söz istemişti. Teslim olmuştum. Bu yüzden benim ne halde olduğumu hisseden tek kişi Tayga'ydı. Arın hissetse olacakları düşünmek bile istemiyordum.

"Çok iyi bir yol kat ettin, yaşananların o yolun başına dönmesine sebep olmasına izin verme." Eliyle sırtımı destekledi, onun güçlü yanı benim dağılmış enerjimle temas edince çok kısa süreli de olsa iyi hissettim.

"Deniyorum, Erim," diye mırıldandım. "Yemin ederim deniyorum. İnsanların içinde yaşarken hayatım hiç zor olmamıştı." Kederle güldüm. "Annemin bir nevi bizi terk etmiş olmasına rağmen. Baş ettim. Baş ederdim çünkü. Sonra diyara geldim ve burada yaşadığım birçok şeyle baş etmek durumunda kaldım. Baş ettim. Şimdi bakınca altından iyi kalkmışsın kızım diyorum. Ama şimdi durduğum yerde paramparça hissediyorum. Bu duyguyu hiç sevmedim ve baş etmek için yol arıyorum." Ellerimi yüzüme yasladım. "Mutsuzluk üzerime yapıştı. Yüzüm düşmüş gibi hissediyorum. Gülümsemek bu kadar zor muydu?"

"O kadar kıymetliydi," dedi bana karşılık olarak.

"Sadece birkaç gün," dedim. "Birkaç güne daha ihtiyacım var. Sonra döneceğim ve yapmam gerekeni yapacağım." O artık her ne ise.

Kırmızı ejder üzümlerine varmıştık. Salkımların önünde durup bir tane üzüm kopardım ve ikiye bölmek için dişlerimin arasına aldım.

"Bunlar en sevdiğim meyveler," diye güldü Erim bir salkım koparıp. Ardından onu gören biri varmış gibi kopardığı sarmaşığa başıyla selam verdi. "Kaplan halimde bile bunları yemeden duramıyorum."

Neredeyse gülecektim. "Kafamda canlandırınca neredeyse komik," dedim.

"Bahse girerim seni güldürebilirim," dedi bana meydan okurcasına. "Ama bunun burada kalacağına ve sonsuza kadar unutacağına söz verirsen."

"Çok iddialısın." Tek kaşımı kaldırdım.

"Söz mü?" diye kuşkuyla gözlerini kıstı.

"Benden çok sık söz almaya başladın ama öyle olsun."

Gülümsedi.

Elindeki salkımı bana uzattı, iki avucuma anca sığdı. Bereketli bir salkımdı. Uzanıp kendisi için bir salkım daha kopardı.

"Kaplan halimde yemenin daha zevkli olduğunu fark ettiğim bir gün, bu halimde öyle yiyebilir miyim diye düşünmüştüm."

"Şaka yapıyorsun..." dedim avucunu ağzına yaklaştırdığında. Önce genizden bir kahkaha attı ama sonra üzümleri tane tane koparmadan, bir kaplan gibi yemeye koyuldu. Yüzü tamamen üzüm salkımına gömüldüğünde, kendimi tutamadan kıkırdamaya başladım. Sesi duyunca başını kaldırdı.

"Bunu herkese anlatmam gerekiyordu," dedim gülücüklerin arasından.

"Hayır," dedi. Kırmızıya bulanmış eliyle benim bileğimi tutup ağzıma doğru yaklaştırdı. "Bunu denemen gerekiyor."

"Hayır." Başımı asla olmaz dercesine iki yana salladım.

"Evet."

"Bunu yapmayacağım." Geriye çekilmek için adım attım ama ağaca çarptım.

"Sadece dene ve bir daha yemek için ellerini kullanma." Keyifliydi ve sarı bukleleri ile ilk kez gözüme bu kadar tasasız bir çocuk gibi görünüyordu.

"Bu saçmalık." Ve pes ettim.

"Denemeden bilemezsin."

"Bunu yaptığıma inanamıyorum." Yüzümü avucumun içine gömüp üzümleri ısırmaya ve çiğnemeye koyuldum. Gülerken bunu yapmak zorlaşıyordu ama tuhaf bir zevki de vardı. Ağzım tıka basa dolunca nefes almak için başımı kaldırıp çiğnemeye koyuldum. Gülmemek için kendimi tutarken çiğnemek zordu ve ellerim dolu olduğu için ağzımı da kapatamıyordum.

Erim kahkaha attı. "Nasıl ama?"

Çiğnemeye devam ettim. Yanaklarım bir sincabın yanakları gibi şişmişti.

Nihayet bitirdiğimde "Orman ruhunun başka ne sırları var bilmek istiyor muyum artık emin değilim," dedim. Kıkırdadı. Avucumda kalan üzümleri tek tek yemeye koyuldum. "Yüzüm mahvoldu değil mi?"

"Ağzın..." Parmaklarıyla çenemi tutup başımı bir o yana bu bu yana abartılı şekilde oynattı. "Burnunun ucu ve biraz da çenene doğru." Burnunu kırıştırıp elini çekti. "Ve bir de parmak izlerim var şimdi."

"Hiç itiraz etme bu defa su kullanacağım!" diye terslendim.

"Su çıkarmaz," diye güldü. "Gel ileride bir ağacın yaprakları ile silebiliriz."

Son zamanlarda nasıl göründüğümü salmış olabilirdim ama gecenin maskotu olmak da istemezdim. Ritüel alanına döndüğümüzde kalan üzümlerin hepsini bitirmiştim. "Bunların tadı gerçekten güzelmiş." Parmaklarımı yaladım, kırmızı lekeler gerçekten geçmemişti. "Bugün ilk öğünüm oldular."

"Asla yanılmam."

Tezgâhın orada biri olduğunu ikimiz de sonradan fark ettik. İlk başını çeviren Erim oldu. Bize arkası dönüktü ve takıları seyrediyordu. Ve bir anda kalbim korkunç bir şeye rastlamış gibi atmaya başladı.

"Ateş Lordu," diye seslendi Erim. Daren cevap vermeden ya da dönmeden önce bir dakika belki daha uzun bir süre daha tezgâha bakmaya devam etti. Nihayet döndüğünde Erim'i görünce kaşları şaşırmış gibi hafifçe kalktı. Sonra gözleri bana döndü, dikkatlice baktı ve kaşlarını çattı.

"Ateşi yakmak için geldim," dedi.

Erim başını salladı. "Buraya kadar gelerek hoşgörüde bulunmuşsunuz, odunları hazırladım. Herkes yavaş yavaş gelmeye başlar." Döndü ve iyice kızıllaşan göğe baktı. "Ateş için hazırız," diye bitirdi.

Ateş Lordu bir kez başını eğip onayladı.

"Gidip yaprak toplayacağım," dedi Erim bana dönerek tereddütte kalmış bir şekilde. Çünkü soluğumu tuttuğumu da içimdeki harlanmayı da hissediyordu.

"Ben de geliyorum," diyebildim sonunda ve onun donuk bakışlarından kendimi koparabildim. Ağaçların arasına doğru yere düşmeden yürümeyi başardım.

"Zamanı fark etmedim," dedi Erim yeterince uzaklaştığımızda. "Üzgünüm."

"Geleceğini bilmiyordum." Damağım kurumuştu. Kalp atışlarımı dizginlemek istedim ama şu an hiçbir şey yapabilir gibi hissetmiyordum.

"Sen görmeden gelir ve gider diye düşünüyordum. Ateş ritüelin bir parçası ama ağaçların arasındayız, ateşin sınırlarının belirlenmesi gerekiyor. Ve sanırım başkasını göndereceğini düşünmüştüm."

"Şuna bak," diye öylesine mırıldandım. "Senin de öngöremediğin şeyler oluyormuş demek ki." Nafile bir çabaydı, dikkatimi dağıtamıyordum. Şimdi şuraya çöküp tekrar ağlamak istiyordum.

Mahcup bir şekilde saçlarını kaşıdı. "Gerçekten üzgünüm."

"Sorun değil, bir noktada karşılaşacaktık."

"Onunla yüzleşmek için..."

"Bu geceyi mahvetmem. Öyle bir niyetim de yok zaten." Sadece adım atmaya odaklandım. Adım at. Bir adım daha. Bacaklarına odaklan, çıplak ayaklarının altında toprağı hisset, doğanın parçası ol.

"Pekâlâ." Derin bir soluk verdi. "İşte bu ağaçlar. Neru ağaçları ve kızıl yaprakları her şeyi temizler."

"O halde biraz aklıma da sürebilir miyim?" diye söylendim.

Güldü ve uzanıp iki yaprak kopardı. "Yapmamı ister misin?"

Başımı salladım çünkü karşımda bir ayna yoktu ve nereyi silmem gerektiğini bilmiyordum. Erim uzanıp yüzümü temizlemeye koyulduğunda ağaçların arkasında bir hareketlilik gördüm. Yine onu göreceğimi sandım ama Kali elinde bir sepetle çıka geldi. Alana gidiyor olmalıydı.

Yanımıza vardığında yüzümüze baktı, "Siz ikiniz öpüşüyor muydunuz?" diye kaşlarını çattı.

Yüzümü buruşturdum. "Ne? Hayır. Saçmalama. Bu iğrenç."

Erim alık alık bana baktı.

"Ne?" dedim ona da. "Seninle ruh bağımız var yani kardeş gibi sayılırız."

"Öyle sayılmayız aslında," diye güldü.

"Beni öpmeyi mi düşünüyordun?" diye şaşırdım. "Aklından bile geçirme. Kâinatı kafasının içinde taşıyıp tek kelam etmeyen biriyle ömrümü çürütemem ben."

Kali bile söylediğime kıkırdadı.

"Ejder üzümleri," diye açıkladı Erim yeniden yüzümü silmeye koyulup.

"Makyajı biraz abartmışsınız," dedi Kali.

"İşte oldu." Geri çekildiğinde ben de Erim'in yüzünü temizledim. Ellerimizi temizledik. Lekelerin bu kadar kolay çıkması beni etkilemişti. Banyo yapmaktan daha pratikti.

Üçümüz birlikte yeniden alana döndüğümüzde birkaç kişinin gelmiş olması beni rahatlatmıştı. Odunlar tutuşmuştu ve ateşin etrafında geniş bir çember izi vardı.

Ateş Lordu artık orada değildi.

"Onlar nedir?" diye sordu Erim, Azul'a.

"Ateş Lordu bıraktı," dedi Azul. Başımı çevirip baktım. Yerde birkaç sepet dolusu kırmızı elma vardı. Ve birden harlanan alevler benim içimde tutuşmuş gibi hissettim.

Ben ateşin başına oturmuş herkesin gelmesini beklerken etrafta neşeli gülüşler dolanıyordu. Alin yanımda oturmuş bana bir şeyler anlatarak yemişlerden yiyordu. Epey yakın arkadaş olmuştuk onun-

la. Son günlerde saçlarını benim gibi sıkıca toplatıyor ve ayak bileğime taktığıma benzeyen bir halhal takıyordu küçük bacağına. Ağlayınca Kali ona benimkine benzeyen ama daha sade bir şey yapmıştı.

Müzik aletleri de toplandığında tek başıma oturduğum çemberin etrafı birer birer dolmaya başladı ama kalabalığın çoğu daha ayaktaydı. Handpan sesini duymayı seviyorum, sakin ve tılsımlı bir çalgıydı. Erim ve İhram içecekleri doldururken onların önünde durduğu ağacın arkasından Şafak çıkageldi. Elinde dolu dolu görünen iki çuval vardı.

"Biraz daha hediye mi?" diye sordu Erim onu fark edince. "Ateş Krallığı bu yıl çok cömert davranıyor." Bunu içtenlikle söylese de Şafak'ın yüzü pek gülmüyordu ve kalabalığın içinde beni buldu. "Bazı kıyafetler," dedi. "Burada daha faydalı olacağını düşündü. Kadınlar için elbiseler."

Altdudağımı dişlerimin arasına kıstırdım. Elbiseleri görmemiştim ama onların Ateş Sarayı'nda benim giydiklerim olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu. Ateşe döndüm ve dudağımı iyice ısırdım. Sinirlenme. Seni sinirlendirmesine izin verme. Aklı sıra kısasa kısas yapıyor. Yapma. İlgilenme. Değneğe yenilme, Nova.

"Teşekkür ederiz," dedi Erim kıyafetleri kabul ederek. "Törene kalacak mısın?"

"Dönüyorum."

"O halde içten teşekkürlerimizi iletirsen memnun oluruz."

Şafak'ın sessizce gittiğini varsaydım çünkü bir daha dönüp o tarafa bakmadım.

Müzik başladı, yiyecekler ve içecekler dağıtıldı, şarkılar söylendi Herkes neşe içinde ânın tadını çıkarırken ben bitik vaziyetteydim. Kendime biraz daha içki almak için ayağa kalktım ve yeniden ateşin başına dönmek istemedim. Ağaçlardan birine yaslandığımda karanlıkta bir parıltı gördüm. Kırmızı bir ışık gibi. Gözlerimi kıstığımda Lilith'in oradan beni seyrettiğini gördüm. Emin olmak için kirpilerimi birkaç kez kırpıştırdım ama gerçekten oradaydı. Karanlığı içinde, bu vakitte burada ne yapıyordu?

Bir an kafamın içinde tehlike çanları çalmaya başladı. Kadehimi masanın üzerine bıraktım. Kimsenin farkında olmadığına emin olup

ağaçların arasına girdim. Ona doğru yürüdüğümü görünce arkasını döndü ve yavaş yavaş ilerlemeye koyuldu.

Nihayet durdu ve ona yetişmemi bekledi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum gardımı alarak. Kermes için bir şeyler getirmediğine emindim.

"Çok hiddetlisin." Şaşırmıştı ama her zamanki gibi keyfi yerindeydi.

"Aklından her ne geçiyorsa..."

"Seninle konuşmak için geldim. Benimle konuşurken dikkatli ol." Omuzlarını kıpırdatıp işaretparmağını nokta koyar gibi havaya kaldırdı.

"Bana ne yapacağımı söyleme."

"Çocuklardan gerçekten hoşlanmıyorum," diye söylendi.

"Ben çocuk değilim." Burada neyi tartışıyorduk bilmiyorum ama bir an önce son bulsa iyi olurdu.

"Tabii." Kaşlarını kaldırdı. "Amon ile ilgili hikâyeyi merak etmiştin," dedi. Ağaçların gölgeleri üzerinde tuhaf hareketler yaratıyordu. Gölgeler onun üzerinde bir aksesuvar gibi duruyordu.

"Alınma ama gecenin bir vakti ormanın bir köşesinde konuşmak isteyecek kadar değil." Aslında o kadar merak ediyordum, onun gibi bir kadının nasıl olup da öyle bir tuzağa düştüğünü.

Kedi gibi güldü ve bana birini anımsattı.

"Krallık sıralamalarını ve üç guruyu duydun mu?"

"Evet, o kadar önemli görünmedi." Yine yalan söyledim.

"Ateş Krallığı'ydı. Sıra Ateş Krallığı'ndaydı. Ben bu yüzden kendi babamı öldürdüm." En azından lafı dolandırmayı ve vakit kaybetmeyi en az benim kadar sevmiyordu.

"Cehennem kraliçesinin bir yalanın peşinde ölüp gitmesi pek iyi bir hikâye değil." Sözcükler umduğumdan daha sivri çıkınca biraz gerildiğini fark ettim.

"O doğmadan çok önce alevlerde Daren'i gördüm." Buna ne dersin ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. "Evran'dan sonra çocuk sahibi olmayı planlamıyordum. Çocukları sevmediğimden bahsetmiş miydim?"

"Pek çok kez." Gözlerimi devirdim.

"Onu alevlerde gördüm. Ardında bir karanlıkla birlikte. Ve bir yok oluşla. Ama yok oluşun ardında değil önünde duruyordu." Konuşma, sesi kadar esrarengiz bir hâl almaya başladı.

"Bunun bir anlam ifade etmesi mi gerekiyor?" diye sordum çünkü Ateş Krallığı'ndan biri sizinle konuşuyorsa altından bir şey çıkar. Cehennem kraliçesi size sırlarını anlatıyorsa bir yerlerde bir yangın başlamıştır.

"Ben öyle düşündüm, bir anlamı olduğunu," dedi. "Alevler öylece seslenmez. Sonra Toprak Lordu'nun bir tanrıçayla yasak ilişki kurduğunu öğrendim. Tam da vârise ihtiyacı olduğu dönemde. Bunun da bir anlam ifade etmesi gerektiğini düşündüm." Parçaları birleştirmem için birkaç saniye durdu. "İki krallık yok edilmişti ve onun veliahtı olmadan yürütmeye çalıştığı düzen beni hayrete düşürüyordu. Neden bir Tanrıçayı beklesin ki diye düşündüm; eğer bir melezin peşinde değilse. Ve insanların topraklarımıza girmesinden, kanımızı bozacaklarından endişe duyan ve nefret besleyen bu adamın nasıl bir meleze razı geleceğinin üzerine kafa yordum." Ruhları varmış gibi parmağındaki yüzükleri okşadı. "Tanrıça çocukları külfetten başka bir şey değildir. Hiçbir şey öyle bir günah işlemeye değmez. Cehennemde bile." Konuşmaya bile değmez dercesine olumsuz bir ses çıkardı.

Nefes al. Nefes ver. Nefes al, nefes ver. Nefesini tut, Nova. Nefesini tut.

"Yok olan krallıklar, tanrıçaya yanaşma, melez bir vâris arzusu... alevlerde gördüğüm yok oluş. Bunlar beni bir yola götürdü." Gözlerini bana çevirdi. Kızıl damarlar bir yılan gibi parıldıyordu.

"Üç guru," diye fısıldadım. Bütün taşlar tek tek yerine oturdu ve beni daha da, daha da aşağıya çektiler.

"Üç guru," diye onayladı. "Tanrıçaların bir krallıktan daha kurtulma hazırlığında olduğunu fark ettim. Ve Toprak Lordunun melez bir kanla bu yok oluştan kaçmaya çalıştığını anlamam uzun sürmedi. Alevlerde gördüğüm yok oluş bu durumda bizim başımıza geleceği ihtimalini epey güçlendirdi ve bir şeyler yapmam gerekti. Amon'u çağırdım ve ona böyle bir amaç uğruna bile tanrıça çocuğuyla lanetlenmenin mantıklı olmadığını söyledim. Bunun yerine benimle bir çocuk yapmasını, benimle birlikte yapacağı melezin iki krallığı da kurtaracağını ve geri kalanıyla..."

"Su Krallığı uğraşırdı," diye tamamladım. Çünkü Hava Krallığı hiçbir zaman tehdit altında olmamıştı. Hava zorunluluktu. Çemberden Su Krallığı'nı çıkarmak için anlaşmışlardı.

"Amon zaten Su Krallığı'ndan daima nefret etmişti." Bariz dercesine başını salladı. "Kendini kurtarsa bile yok olacak krallık Ateş olurdu ve Su yine burada onun başına bela olurdu. Ateşi kurtarmak için değil, Su'yu yok etmek için benimle bir anlaşma yaptı."

Şimdi neden ona inandığını anlayabilirdim. Cehennem kraliçesi tuzağa düşmemişti. Kendi kurduğu tuzağa düşmüştü.

"Güçlü bir çocuk istediğimiz için Daren doğduktan ve büyüdükten sonra babamın vadesinin dolduğuna karar verdik. Kendi rızasıyla inmesini teklif ettim ama erkekler her zaman koltuk sevdalısı olmuştur. Edik, Ateş Krallığı'nın tahta geçeceğine dair beni temin etti. Cehennem kraliçesi bile bir Tanrıça'nın yalan söylemesini beklemez. Kötülük saygıyla yapılmalıdır. İşte Amon bana o noktada ihanet etti. Ama tıpkı tanrıçanın yalan söylediğini bildiğim gibi Amon'un ihanetinden de haberim vardı." Bunu hazmetmem için durdu ve dudağını yukarıya doğru kıvırarak bekledi.

Şaşırmıştım ve bunu saklamadım.

"Kötülükle ilgili bilinmeyen budur, başta zorunda kalarak bile kötülüğe bulaşabilirsin. İstemeden yanlış yapabilirsin. Amon başta kötü biri değildi. Ama bir kere o yola girmişti ve neden hepsine sahip olmuyorum diye düşündü. Ariana'yı ondan sakladığım için de kızgındı. Edik ona fısıldamıştı, nasıl tanrıça oldu kim bilir, saf budalanın tekiydi." Gözlerini devirme zahmetinde bulunmadı. "Ne olursa olsun ateş vârisini tehlikeye atmazdım, saklanması işime geliyordu. Ama benim ölümümün ardından Amon bu parlak bilgiyle Evran'ı Su Krallığı'nın kapısına gönderdi. Ve bu da onun ölümüne neden oldu. Toprak Lordu epey yol alırken bir şeyi atladı, ben alevlerde Daren'i görmüştüm. En başından beri oydu." Bana doğru birkaç adım attı. Kırmızı elbisesinin etekleri onunla birlikte havalandı.

"Yani aslında Evran'ı aradan çekerek Daren'in yolunu temizlemiş oldu." Kurnaz bir şekilde gülümsedi. Kendi çocuğunun ölümünden böyle soğukkanlılıkla bahsetmesi akıl işi değildi. "Büyürken Daren'i Amon'dan uzak tutmak için uğraştım. Ateşi, zor yoldan da olsa ona öğretmek için uğraştım. Çünkü diyarın tahtına oturacak kişi Ateş Krallığı'ndandı evet ama herhangi biri olmazdı, Daren olmalıydı.

Gökyüzünün istediği buydu." Çok sakindi, özgüvenliydi ve her şeyi biliyordu. Şimdi de daha öncesinde de.

"Yani," dedim afallayarak. "Bir saniye. Bu durumda sen en başından beri Daren'in tahta geçeceğini biliyorsan, o halde en başından beri öleceğini biliyordun." Çünkü Daren'in lord olabilmesi için zaten Evran'ın ve ondan önce de Vera'nın ölmesi gerekiyordu.

"Söylediğim gibi, yalanları da ihanetleri de biliyordum. Tıpkı olacak olanın eninde sonunda olacağını bildiğim gibi."

Şaşkınlıktan ölebilirdim. Bir aziz kadar güvendiğim Daren beni bozguna uğratırken, günahımı bile vermeyeceğim cehennem kraliçesi biraz önce saygımı mı kazanmıştı?

"Gökyüzü daima Daren'i kolladı. Bir kanat öylece alabileceğin bir armağan değildir, naguelinden kaynaklı olsa dahi. Kanatlar gökyüzünü temsil eder. Kanatlarını gördüğüm anda hiçbir şeyden şüphem kalmamıştı. Onun çok güçlü olduğunu biliyordum. Ve her şeyin nasıl ilerleyeceğini, onun diyarın tahtına oturacağını." Durdu. "Ama bir şey olmuş ve Daren o gece kaybetmiş." Şimdi kaşlarını çattı ve neden hikâyeyi bana anlattığını anladım. Hesaplayamadığı nokta bendim. Alevlerde görünmeyen bendim.

Çünkü o gece bir şey olmuş. Bir şey bendim. Ben olmuştum.

"Ben," dedim. "Ben hesapta yoktum."

"Diyarın denge üzerine kurulu olduğunu söylememe gerek yok. Ve dengeyi sağlayana kadar savaş sona ermeyecek. Herkes denemeye devam edebilir ama her zaman yeni bir felaket olacak." Beni suçlayacağını düşünüyordum ama hayır, yine yanılmıştım. Yüzünde bir istek ve rica vardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Diyarın başına Ateş Krallığı geçmeli."

Güldüm.

"Kolay değil ama mecbursun," dedi çok keskin bir şekilde.

"Bunlardan kimseye bahsettin mi?" Gözlerimi kapattım. "Ona bahsettin mi?" Daren'e.

"Henüz değil."

"Bekle burada," dedim. "Söylediklerinden emin olacağım." O kadar budala değildim. Diyar yeniden beni ateş hattına atıyordu.

Gerçekten lanetli olmalıydım. Arkamı döndüm ve birkaç adım attım ama konuşmak için gittiğim kişi zaten bizi dinliyordu. Kaplan siluetinde.

"Bunlar doğru değil mi?" diye sordum Tayga'ya. "Amon bu yüzden Daren'i güçsüz bıraktı. Ateş Halkını bu yüzden esir aldı. Vârisi bu yüzden tutsaktı. Sen bu yüzden bana Daren lord olmalı dedin. Tanrıçalar bu yüzden beni Daren'e itip durdu. Gökyüzü bu yüzden beni onun ikiz alevi yaptı. Su Lordu'nu durdurmam için. Çünkü Arın buna asla razı gelmez!" Başımdan aşağı hem çok kaynar hem de buz gibi su döküldüğünü hissediyordum. İki güç dalgası içimde birbiriyle çatışıyordu.

Düne kadar kendimi dünyadaki en kıymetli şey gibi hissediyordum.

Bugün hiçbir kıymetim yoktu. Sadece araçtım.

"Cehennem kraliçesi doğru söylüyor, denge kurulana kadar felaketler devam edecek." Vera'nın karşıma çıkmış olmasından memnun değildi ama itiraz etmedi.

"Bir yolu yok mu?" diye sordum takatimi yitirerek.

"Daren hakkından feragat edebilir ama önce tahta çıkması gerekiyor. Bunun için de lord olması gerekiyor. İshâlârı güçlü kılan şey halkı, nagueli, vâris bağı, sadakat ve saygıdır."

"Bizi yalnız bırakabilirsin," diye fısıldadım.

Milenyumlar boyunca benimki kadar kötü yazgı görülmemişti. Daren yüzyıl önce beni kurtardığında aslında tahtını kurtarmıştı. Yüzyıl önce bana geri dönme şansı vermişti ve şimdi de gökyüzü benim ona yol açmamı istiyordu. Çünkü yüzyıl önce Arın, Daren'in tahta çıkmasına izin vermezdi. Yüzyıl önce hiçbir krallık diyarı yöneten Su Krallığı'nı öylece deviremezdi. Yüzyıl önce Daren, Arın'ın karşısına dikilemezdi. Ama şimdi her şey değişmişti. Tüm dengeler değişmişti ve bütün yollar beni Daren'e, Daren'i tahta çıkarıyordu.

Sebebi ne olursa olsun o beni kurtarmıştı ve benim onu kurtarmam gerekiyordu. Döngü başka türlü kırılmaz, ben ne yaparsam yapayım başka türlü özgür kalamazdım.

Tekrar Lilith'in karşısına dikildim. "Ne öneriyorsun?" diye sordum. Aklında ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Ateş Halkı ile her şey yolunda gidiyor, orayı ben hallederim ama Toprak benden nefret eder ve işkence etmek önünde diz çökmelerine neden olsa da saygı kazandırmaz." Kurnaz bir şekilde güldü.

"Bana da bayılmazlar," dedim. "Hatta ödleri kopar. Ayzer'e muhtemelen bana ettiği ihanetten sonra tapıyorlardır." Onunla böyle bir sohbetin içinde olduğuma inanmıyordum. "Bir saniye sanırım parlak bir fikrim var."

Ayzer'in bana ettiği ihanet onların gözünde Ayzer'i daha da yüceltiyorsa neden Daren için de aynı şey geçerli olmasın. Ya da benzer bir şey. Elimin altında epey sağlam bir ihanet vardı, Ayzer'i de aşmıştı ama bunu kullanabileceğimi sanmıyordum. Zaten ihtiyacım yok gibi görünüyordu.

"Cehennem kraliçesi ile takılmak beni neredeyse kötü biri yapacak!" Kendi kendime dudak büktüm. "Şu sıralar Toprak Krallığı'na yolum düşecekti zaten," diye ekledim hemen ardından. "Ama dediklerimi yapmalısın. Aslında buna mecbursun, ona yaptığın ve yapmadığın bir sürü şey yüzünden. Hem yapmazsan seni tehdit edecek bir yol bulurum."

"Neredeyse kötü biri mi demiştin?" Parlak bir gülümsemeyle bana baktı.

"Beni yargılama. Bu halimden ben değil, sen sorumlusun. Toprak Krallığı tanrıçaların korumasına sahip yani onları oyalaman gerekecek." Gerçekten bunu yapıyor muydum? Gerçekten bunu yapıyordum.

"Orası eğlenceli kısım." Gerçekten keyiften dört köşe oldu. "Sen ne yapıyor olacaksın?"

"Orası da benim eğleneceğim kısım. Her şeyi hallettiysek konuşmayı sonlandırıyorum. Zamanı haber veririm."

Başını eğip onayladı ya da selamladı. Emin değildim ama aynı şekilde karşılık vererek topuklarımın üzerinde döndüm. Ağaçların arasında ilerlemeye koyulduğumda Tayga'nın artık orada olmadığını gördüm. Tören alanına varınca onu yine Erim haliyle ateşin başında Azul ile dans ederken buldum. Ve kendime sağlam bir içki alarak ateşin başındaki yerimi aldım.

Gece ateş söndüğünde ve külleri soğuduğunda herkes minnet etti ve doğaya şükranlarını sundu. Erim beni elimden tutarak ayağa kaldırdı.

"Su Vârisi'ne," dedi. "Bizimle birlikte yaşadığı, bizden öğrendiği, bize öğrettiği, bizimle birlikte koştuğu, bizimle yediği, bizimle teşekkür ettiği için. Varlığı için." Herkes kadehini benim için kaldırdı. Erim parmaklarına bulaştırdığı külü boğazımın altına, elbisenin açık yakasından çıplak tenime bulaştırdı.

"Küller, sönen ateşin artık özgürleştiği halidir," dedi. "İçe dönüp gerçek benliğine dönebilmen, sezgilerinin doğru yolu göstermesi için." Bu defa avucuna aldığı külü çıplak ayaklarımın üzerine döktü. "Amaçlarına biat ederek yolundan sapmaman, zorlanmadan devam edebilmen için."

Başımı eğerek teşekkür ettim ve kabul ettim.

Gülümsedi, ellerimi tutup külü işaret etti. Onu taklit ederek avuçlarıma biraz kül doldurdum, onunla birlikte doğruldum. Külü üfledi ve etrafa saçıldı.

"Doğaya, anaya ve atalarıma minnetle," dedi. "Sönmüş ateşin külleri gibi özgürleşmemiz için. Yanma halinin, bizi eriten düşüncelerin, içimizi kavuran enerjinin sona ermesi ve boşluğa dönmesi için."

Avuçlarımdaki külü onun gibi üfledim ve içime hiç bilmediğim bir havayı çektiğimi hissettim.

"Doğaya, anaya, atalarıma ve gökyüzüne minnetle," diye fısıldadım. İçgüdüsel olarak eklemiştim kelimeyi. "Sönmüş ateşin külleri gibi özgürleşmemiz için. Yanma halinin, bizi eriten düşüncelerin, içimizi kavuran enerjinin sona ermesi ve boşluğa dönmesi için."

Orada biri vardı ve söylediklerimi duydu. Bir anlığına yıldızlar parlar gibi oldu. Bir anda gökyüzünde bir tane yıldız daha da parlar gibi oldu. Herkes anlık yanıp sönen o ışığa döndü ve bir ağızdan hayretle kutsandılar. Rüzgâr esti, saçlarım hafifçe uçtu. Hafiflediğimi ve ferahladığımı hissettim. Günler ve geceler sonra ilk kez uykum geldi.

Ateş söndüğünde, tören bittiğinde, arkada kalanları toplamak için kalmaya gönüllü olan ben oldum. Erim diğer herkesi gönderdi ve benimle birlikte ortalığı toplamaya yardımcı oldu. Dönüşte ormanın içinden geçmeden önce ağaçların arasına girdi ve orman ruhu olarak döndü.

"Nova," dedi yürümeye koyulduğumuzda. "Çok iyi yol aldın ve artık hazırsın. Olacak her şey için hazırsın."

"Su Vârisliği için belki ama her şey için hazır olduğumu sanmıyorum."

"Hazırsın," diye tekrar etti. "Kendi kaderine müdahale eden herkes gibi büyük sınanmalar yaşayacaksın."

"Yaşadıkların yaşayacaklarının teminatıdır mı diyorsun yani?" Güldü.

"Bugün gözlerinde bir şey gördüm," dedi. "Ateş Lordu ile yüzleşme arzusu."

"Gözünden hiçbir şey kaçmıyor," diye söylendim. "Bir süredir bunu düşünüyorum, benden sakladıkları için ona kızarken ondan bir şeyler saklamak akıllıca değil. En azından neden küs olduğumu, neden deliye döndüğümü bilmesini istiyorum."

"Yapamazsın," diye sözümü kesti.

"Anlamadım."

"Yapamazsın. Yaparsan eğer tekrar başa dönersin. Yolun sonuna varmadan başka yolları yürümeyi arzuluyorsun. Ateşten ipteki tek cambaz değilsin."

"Gerçekten anlamıyorum."

"Ateş Lordu fedakârlıklarını yaptı, sıra sende. Onunla yolun sonuna gitmek istiyorsan ayrı yollarda yürümeniz gerekiyor. Ateş Lordu'nun senin izlerini sürmeyi bırakması gerekiyor. Senin kendi yolundan sapmaman gerekiyor. Bu yüzden Nova, söylenecek sözlere müdahale etme, olacakları değiştirmek için uğraşma. Kırık bardaktan su içilmeyeceği gibi külleri soğumadan ateş sönmez."

"Bu halde bırakırsam Daren ile daha büyük bir kavga kaçınılmaz olacak, ona kendisini açıklamak için bir şans vermeliyim." Kaşlarımı çattım. Ona kızgınlığımla ilgili düşünmeme gerek yoktu ama bunu sürdürme arzum da yoktu. Hesaplaşmalıydık ve her ne olacaksa öyle olmalıydı.

"Bu bencillik değilse nedir?" diye sordu. "Kendi duygularını iyileştirmesi için ona fırsat yaratacaksın. Çünkü zaaflarını biliyorsun. Ateş Lordu sen olduğun sürece kendi yolunu yürümeyecek, senin peşinden ilerleyecek."

Sözleri içime oturdu ama haksız değildi. Daren o gece aldığı emirle beni kurtarmış olsa dahi bağ yüzünden ya da ödülü olarak

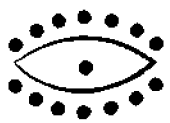
gördüğü için, her şekilde benim peşime düşmüştü. Benimle olmak istiyordu, öyle ki benimle olmak için birçok kez her şeyden vazgeçmişti. Ona yolu açabilecek tek kişi de bendim onu yoldan çevirecek tek kişi de.

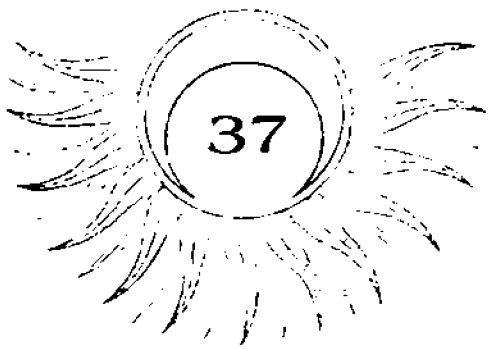
Gerçekten lanetli olmalıydım.

"Neden bana bunları söylüyorsun?" diye sorguladım.

"Başka şansımız olacak mı bilmiyorum, seninle ve dönüşümünle gurur duyuyorum. Ama unutma kalabalığın yaralarını sarmak için yalnızlığa katlanmak gerek."

"Gece gece yine havandasın," diye esnedim. "Yakında dönmem gerektiğini biliyorum ama takdim edilmeme biraz daha var." Arın ile anlaştıklarını düşünmeye başlamıştım, ikisi de döneceğim anı kolluyor ve sürekli bunu hatırlatıyordu. Eğitimlerim bitmiş olabilirdi, en azından çoğu... Ama hâlâ dans etmeyi bilmiyordum.

Arananlar ve Aradığını Bulanlar

Gideceğim yeri ve amacımı hesaba katarak törende giydiğim mavi elbiseyi tekrar üzerime geçirdim. İyi görünmek istiyordum; bu yüzden saçlarımı yıkamış ve Kali'den aldığım bir yağ ile düğümleri çözmüştüm. Kali her zaman çok iyi görünürdü, vahşi bir soyluya benziyordu. Bu seferlik ondan ödünç bir çift sandalet ve tozluk da alıp giyindim. Çok uzun zamandır ilk kez ayağıma bir şey giymiştim ve gerçekten yadırgamak beni şaşırtmıştı. Onları çıkarıp atmak için sabırsızlanıyordum. Saçlarımı omzumdan sarkacak şekilde dikkatlice ördüm ve ejder meyvelerini bu defa daha doğru kullanarak dudaklarıma ve yanaklarıma renk verdim.

"Her halinle çok güzel görünüyorsun bunu biliyor muydun?" diye sordu Kali. Onun çadırında hazırlanmıştım, beni izlemesi alışkanlık haline gelse de sözleri hazırlıksız yakaladı.

"Açıkçası bilmiyordum." Büyürken o kadar sevilmiştim ki, ne nasıl göründüğüme ne de nasıl biri olduğuma dikkat etmiştim. Olduğum halimle çok güzeldim. Ama artık öyle hissetmiyordum.

"Gördüğüm en güzel kadınsın," dedi. "Onun vârisi olduğunu sadece sana bakarak bile söyleyebilirdim. İkinizin çocuklarını düşünemiyorum." Yarı hayran yarı kızgın ifadesinden çok, söylediklerine kaşlarımı çattım.

"Arın ve benim çocuklarım olmayacak, Kali." Gözlerimi iri iri açtım.

"Ama siz lord ve vârissiniz."

"Evet, karı ve koca değiliz. Olmayı da düşünmüyoruz."

"Ama diyar ve bu hep böyle..."

"Daha önce olanlar beni ilgilendirmiyor. Ben krallığın vârisiyim. Ve sadece öyleyim. Hem Arın'ın da bana karşı o tür hisleri yok." Çok korumacı, bazen takıntılı ve kesinlikle paylaşmayı sevmeyen biriydi ama onun derdi vârisi olmamdı. Beni tıpkı nagueli gibi ona ait zannediyordu. Ama bu konuda ilerleme kaydediyorduk. Yine de bana karşı romantik hisler beslemediğine emindim. İlahi Lord bile gökyüzüne karşı gelemezdi. Ama ben yapabiliyordum anlaşılan.

"Sana çok değer veriyor. Sana bakışlarını gördün mü?" Kötücül olmasa da kıskanıyordu. Daha doğrusu buna imreniyordu. Herkes Arın'ın kendisine öyle bakmasını isterdi değil mi?

Gülümsedim. "Sen, sana bakışlarını gördün mü?" diye sordum. "Arın için Su Krallığı'nda olan herkes ona ait çok kıymetli bir elmastır."

"Elmaslar çok kıymetli olmaz ki," dedi bana.

Burada değildi ama sen bir de insanlara sor.

"Yani çok değerlidir demek istedim. Değerli taş madenleri gibi. Su Krallığı'ndan olan herkes öyle."

Biraz düşündü ve "Doğru olabilir," dedi. "Ama yine de bazıları daha değerlidir."

"Senin gibi," dedim. "Sen de daha değerli olanlardan birisin. Ona kızgın kalmak istiyorsan kal ama benimle krallığa dönebilirsin, seni orduda istiyorlar." Arın kesinlikle onu yanında istiyordu ama kızı bunaltmaması daha da önemlisi kızdırmaması için ona bu işi bana bırakmasını tembihlemiştim. Orduları deviren İlahi Lord kızlar konusunda tökezlediği için kabul etti.

"Öyle mi söyledi?" Yerinde heyecanlı bir şekilde kıpırdandı. Çok güzel olduğumu söylüyordu ama benim gözlerimden kendini görse iltifatlarını kendine saklardı.

"Elbette," diye omuz silktim.

"Hayır," dedi. "Hayır. Sanmıyorum."

"Bunu daha sonra konuşuruz. Geç kalıyorum. Akşam bana yer ayır, eğer yetişirsem..." Bugün çok işim vardı ve hepsi de gönüllü olmadığım işlerdi, ne kadar zaman alacağını görecektik.

"Yakında ayrılacaksın değil mi?" Geride bıraktığım eşyaları toplamaya başladı. Çok güvensizdi ve o da çoğumuz gibi demir atacağı

limanı arıyordu. Limanının burası olduğuna inanmış olsa da içten içe buranın sadece bir uğrak noktası olduğunun farkındaydı.

"Evet, çok yakında hem de." Ve kesinlikle onu da yanımda götürecektim.

"Gardiyanını seçtin mi?" diye sordu.

"Hım?" Sorgularcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Vârislerin gardiyanı olur. Sen kendine seçtin mi?"

"Baş muhafız gibi mi?"

"Hayır, sahada onunla antrenman yapacak biri. Her zaman aynı kişi olur. Savaşlarda, seyahatlerde ve yolculuklarda yanından ayrılmaz. Vârisin sahadaki gölgesi olur," diye dikkatli bir şekilde açıkladı.

"Seçmedim," dedim. Seçmem gerektiğini bilmiyordum, muhtemelen Arın benim için çoktan birini seçmiştir çünkü bana bundan hiç bahsetmemişti.

"Anladım."

"Hoşça kal, Kali."

Omuz silkti. Beni gerçekten güldürüyordu.

Toprak Krallığı'na bedenleme yapamazdım, hem yasaktı hem de bana karşı kesinlikle önlem almış olurlardı. Artık her krallık kapıda kimin olduğunu bilmek istediği için kendi kalkanlarına sahipti. Davetsiz misafir olmak istediğim için geldiğimden haberleri olmasını istemiyorum. Bu yüzden de at sırtında doğrudan saraya değil, krallık sınırlarına sürüyordum.

Ateş Krallığı'nı sadece kimsesiz zamanlarında ziyaret ettiğim için nasıl bir yerleşimleri olduğundan emin değildim. Hava Krallığı gökyüzünde bölünmüş adalardan oluşuyordu. Su Krallığı ise şu sıralar kayalıklarda bir arada yaşıyordu. Dört krallık arasında bir bütün halinde olan tek krallık Toprak Krallığı'ydı.

Halk sarayın etrafına kurulan şehirde yaşıyordu. Toprak oldukça bereketli ve avantajlıydı. Taş evler, köprüler, hanlar... Burası gerçekten büyük bir şehir merkezini andırıyordu. Şehrin üç yanını göğe kadar yükselen bir duvar çevreliyordu. Kapıdan içeriye girmek o kadar da zor değildi ama ben yine de etrafına duvar öremedikleri bambu ormanından içeriye girmiştim. Elemental'de bir ormanı sınır-

larınızın içine alamaz bu yüzden de etrafına set çekemezdiniz. Doğa herkese aitti.

Pazaryerinden geçerken tezgâhlara bakınca hasadın iyi olduğunu ve krallığın oldukça iyi durumda olduğunu anlayabiliyordunuz. Atımın üzerinde şimdiden dikkat çekmeye başlamıştım ve istediğim de buydu. Benden önce fısıltıların varmasında sakınca yoktu, tam arkasında olacaktım.

Sarayın önündeki büyük heykellere kadar Toprak Halkının şaşkın ve ürkmüş ya da öfkeli bakışları eşliğinde atımı sürmeye devam ettim. Saraya yaklaşmama izin vermeyeceklerini öne dizilen askerlerden anlamıştım. Gülümsedim. Beklediğimden daha erken. Gerçekten çalışıyorlardı öyle değil mi?

"Vârisim." Toprak Krallığı baş muhafızı Eris öne çıkarken şüpheli bakışlar içindeydi ama genel prosedürü çiğnemedi. Atımın ipini tutup en ön safta beni durdurdu. "Geleceğinizden haberimiz yoktu." Bana doğru saygılı bir şekilde elini uzattı, tuttum ve beni indirmesine müsaade ettim.

"Haber vermediğim içindir," dedim. Eris, Toprak Krallığı'nda sevdiğim tek kişiydi. Eski en yakın arkadaşımı saymazsak eğer. Diyara ilk geldiğim andan itibaren bana nispeten dostane ve nazik davranmıştı. Ve Ateş Lordu ile aynı babaya sahiplerdi. Bu da ona yakın hissetmem için beni teşvik ediyordu ama bu duyguyu bastırdım.

"Sizi buraya getiren nedir?" dedi. "Öğrenebilir miyim?"

Gözlerim onu es geçip toplanan herkesin üzerinde dolaştı. Vârisleri burada değildi. Sarayda mı değil, yoksa pencerelerin ardında mı merak etmiyor değildim.

"Herkes için bu kadar kişi toplanıyor mu kendimi özel mi hissetmeliyim?" Beni bir dairenin içine almışlardı. Sarayla aramda iki sıra dizili halde askerler tetikte bekliyordu. Kalan daireyi halktan alfinler oluşturuyor ve merakla beni seyrediyorlardı.

"Nova," dedi resmiyeti bırakıp bana doğru yaklaşarak. Kimsenin duymadığına emin olduktan sonra, "Burada ne yapıyorsun?" diye yineledi sorusunu.

"Buraya girmemin yasak olduğunu bilmiyordum."

"Benimle oyun oynama lütfen." Anlaşılan abisinden oldukça farklıydı, Daren oyunlara bayılırdı. Tepedeki güneşe baktım ve ren-

ginden kabaca hesap yaptım. Atı yavaş sürmüş olmalıydım. Girişimi uzattığımı fark ettim. O kadar da zamanım yoktu.

"Neye bakıyorsunuz siz öyle?" diye bağırdım arkamı halka dönüp. "Yine beni yuhlamaya mı geldiniz?" Rol yapmayı düşünüyordum ama kelimeler istemsizce dökülmüştü dudaklarımdan. "Bu saraya ilk geldiğim günü hatırlıyorum. Bakışlarınız hâlâ o günkü gibi tiksintiyle dolu. Sanki buraya kendi isteğimle gelmişim gibi. Sanki olanlar benim suçummuş gibi!" Son zamanlarda öfke favori ikinci günahım ve en yoğun hislerimden biriydi, bu yüzden birazını dışarıya salmakta sakınca görmedim.

Kendi aralarında konuşmaya başladılar.

"Partide bana söylediğiniz sözleri hatırlıyorum. Şimdi bile kulağımı çınlatıyor. Beni burada istemiyordunuz değil mi? Ben kötü olandım." Onlara doğru ağır adımlarla yürüdüm. "Peki lordunuzun yaptıklarının hesabını kim verecek? Bana yaptıklarının? Kendi çocuklarına, kendi halkına, kendi krallığına yaptıklarının?" Tükürür gibiydim. "Tanrıçaları arkanıza aldığınız için rahat ve güvende mi hissediyorsunuz? Aynı tanrıçalara tuzak kurup yüzyıl boyunca arkanıza yaslanan siz değil miydiniz?" Göz göze geldiğim kimse gözlerini kaçırmadı. Sözlerim belki biraz utanmalarına neden olur diyordum ama umurlarında değildi.

"Burada yine istenmiyorsun!" diye seslendi arkadan biri.

"Buraya yine sürgün edilmek için mi döndün?" dedi bir diğeri.

"Çiçeklerimizi soldurmak, toprağımızı kurutmak mı niyetin?"

"Düzgün konuşun!" diye bağırdım. "Benimle bir vârisle konuşur gibi konuşacaksınız."

Geriye doğru çekildiler. Benden korkuyorlardı ama bu söylemek istediklerini söylemelerine engel olmuyordu.

"Git buradan!" dedi bir adam öne çıkarak. "Vârisimizden uzak dur. Lanetli Su Krallığı'nın dostluğunu istemiyoruz!"

Elimi havaya kaldırdım, adam beklenmedik bir şekilde dizlerinin üzerine çökerek acıyla haykırdı. Her defasında daha da kolay oluyordu.

"Lanetli!" dedi başka biri. Kelime beni beklemediğim kadar tetikledi. Aslında neden bahsettiklerini bilmiyorlardı, sadece bir kelime

seçmeleri gerekiyordu ve bilmeden en uygununu seçtiler. Ona doğru döndüm ve sadece bakışlarımla iki büklüm oldu.

"Yakalayın lanetli cadıyı!" dedi ona yakın olduğunu sandığım bir kadın. Cümlesini bitirmeden dizlerinin üzerindeydi.

"Nova!" diye uyardı Eris. Ona doğru bakmadım, sadece gözlerimi kapattım ve... Muhtemelen dizlerinin üzerine çöktü. Ona yaptığımla birlikte iyice dehşete kapılan halk birkaç adım daha geriye çıktı. Askerler muhafızlarına yaptığıma tepki verecekti, şimdi dağılan alfinlerin yerini onlar almış ve bana doğru mızraklarını uzatmıştı. Ellerimi havada iyice açtım, parmaklarımın arasında hissettim ve kendi etrafımda dönmeye koyuldum. Benimle birlikte su hareket etmeye başladı. Önce dönen bir bulut kümesi gibi yavaştı, sonra bir gemiyi yutacak bir girdap haline geldi. Askerlerin hepsini tek seferde geriye püskürttü. Çığlık atmaya başladılar. Herkes var gücüyle haykırmaya koyuldu.

Çığlıklar daha fazlasını etrafımıza topladı. Daha fazla asker. Pazaryerinden duyan herkes ellerindeki torbalarla etrafımdaki daireyi büyüttü. Yeniden dönmeye başladım. Dönerken onlara bakıyor ve bana karşı ne yapacaklarını merak ediyordum. Lilith'in haklı olduğu bir konu vardı. Kötü veya yanlış bir şey yaptığınız o yola girince sandığınızdan daha fazlasına doğru çekiliyordunuz. Üç sıra asker yere devrildiğinde yerini yenileri aldı.

Toprakla karşılık vermeye çalışanlar oldu. Çamurun içine battılar. Tepemin üzerinden taş yağdırmak isteyenler oldu, buz gibi bir kalkanla karşılaştılar.

"Yeter, Nova!" diye gürledi biri.

Gülümsedim, tek dizimin üzerinde durdum ve girdap benimle birlikte yere çarptı. Yakınında olan herkesin üzerine sıçramış ve daha fazla uğultuya neden olmuştu.

Daren.

Ben de tam ısınmaya başlıyordum.

"Sen karışma," dedim bomboş bakan gözlerine aynı şekilde karşılık vererek.

"Bir kere karıştım." Başını öyle oldu artık der gibi eğdi.

"Senin için bir önemi varmış gibi davranma Daren," diye güldüm. "Ateş Sarayı'nda değiliz." Evet, kelimeleri nasıl seçeceğini bilen tek kişi siz değilsiniz.

Bakışları karanlık bir hâl aldı.

"Her ne yapıyorsan son ver." Başta ciddiye almadı, belki de dikkatini çekmeye çalıştığımı düşündü. Bu mümkündü, aramızdaki nefret ettiğim bağ buna neden oluyordu. İstemesem bile ona çekilmeme neden olur ve o bağ bana bile istemediğim şeyler yaptırabilirdi. Dikkatini çekmeye çalıştığım doğruydu ama bu defa onu görmek için yanıp tutuştuğumdan değildi.

"Sanmıyorum," diye burun kıvırdım.

Elimi kaldırdım ve orada duran, kim olduğunu bilmediğim, belki çok iyi birilerinin bile üzerine doğru kavisli bir dalga ittim. Daren önlerine geçip geri püskürttü. Kaşlarımı kaldırdım. Tekrar yaptım. Bu defa sinirlenmişti. Tekrar geri püskürttü. Ellerimi iki yanımda sallandırdım, toprağın altına doğru fısıldadım, toprağı sulamaya başladım, su daha aşağıya ulaştı, toprak yumuşadı ve çamurlaştı. Hepsi birlikte içine doğru göçmeye başladı. Daren bastığı yere baktı derin bir soluk aldı ve toprak yeniden kurudu.

Dudak büktüm. Çok iyisin değil mi?

Bu defa doğrudan ona doğru buzdan bıçaklar gönderdim. Bu herkesi öyle büyük bir bozguna uğrattı ki daha önce duymadığım kadar yüksek sesle çığlık attılar. Daren kımıldamadı, buz parçaları ona yaklaşmadan eridi.

"Buraya izinsiz giremezsin," dedi. "Öylece birilerine saldıramazsın." Bir yandan ne yapıyorsun diye sorguluyordu ama öte yandan belli ki lordluk yapmaya başlamıştı. Bak sen şu işe!

Daha çok güldüm.

"Onlar bana öylece saldırırken neden bunları söylemiyordun?" Daha da çok güldüm. "Doğru ya, babanın yanında oturuyor ve bana yapılan her şeyi seyrediyordun." Yalansa yalan de.

Dudaklarını sabır dilenir gibi birbirine bastırdı.

"Bir daha uyarmayacağım," dedi ve bunu söylerken oldukça ciddiydi.

"Elinden geleni ardına koyma." Tekrar onlara doğru, bu defa hepsine doğru buzdan bıçaklar gönderdim. Daren elini kaldırdı, elini savurdu ve buzlar eridi ama bu defa bana doğru dönüp hemen etrafıma, çok yakınıma ateşten değil, topraktan bir çember çizdi. Dört

yanımdan yukarıya doğru duvarlar yükselmeye başladı. Boyumu aşmaya başladığında bu kadarının yeterli olduğunu düşündüm. Duvarın üstünü bile derme çatma bir tavanla kapattı. Beni kavanozun içine hapseder gibi karanlığın ortasında öylece bıraktı.

İlk bırakışın değil ki.

"Tamam," dedim. "Sen kazandın! İndir şunu!"

Biraz sürdü ama sonra topraktan kafesim yavaşça yeraltına doğru çekilmeye başladı. Yüzüme korkmuş ve mahzun bir ifade yerleştirdim. Ödüm kopmuştu ya... Sonra tek dizimin üzerine çöktüm. "Bağışlayın, Lordum," dedim.

Daren, Eris'in yanında ona yardım ediyordu. Suyun belki üstesinden gelebilirlerdi ama baş muhafızın kanını bilerek biraz zorlamıştım. Muhafızları herkes severdi. Kim ona uzanan yardım elini kahramanca görmezdi ki? Buraların kötü cadısı bendim ne de olsa.

Eris'i elinden tutup ayağa kaldırdı. İkisi de bana pek mutlu şekilde bakmıyordu. Gözlerimi yeniden yere çevirdim.

Yanıma geldi, arzu ettiğimden daha fazlasını yapıp sertçe kolumdan tutarak beni ayağa kalkmaya zorladı ve saraya doğru çekiştirmeye başladı. Kasıtlı bir şekilde arkasında kaldım ve zor hareket ettim. Beni sürüklüyor gibi göründüğüne emindim. Ve şu işe bakın, onca asker birden yolumuzdan çekilivermişti.

Saray basamaklarını çıktığımızda durdu.

"Ne halt ediyorsun?" diye dişlerinin arsından kısık sesle bağırdı.

"Gerçekten seni ilgilendirmez ama ne seni ne de vârisini görmek için geldim. Kereberos'a bir şey sorup çıkacağım." Ona bakmak ya da onunla konuşmak zor değilmiş gibi rahat bir tavır takındım.

"Bu şekilde mi?" Rahatsızlığını gizlemiyordu. Bana bakıyor ve bir ipucu arıyordu ama hiçbir fikri yoktu.

"Kadimlerle konuşmak için kimsenin izne ihtiyacı yok," diye hatırlattım. "Evet, artık bir şeyleri biliyorum," diye ekleyerek bilmiş bir tavırla gözlerimi kapattım.

"Buraya bu bahaneyle huzursuzluk çıkarmaya mı geldin? Yoksa yine birilerinin gözünde beni kahraman yapmaya mı çalışıyorsun?" Lafını sakınacağını düşünmemiştim, eh, her zaman biraz kurnaz olmuştu. Bazense haddinden fazlası olmuştu.

"Umurumda değilsin ama rahatsızmışsın gibi davranacaksan en azından oynarken eğlenmemeye çalış. Sana saldırmadım bile." Hah dercesine güldüm. Bu aptallar beni bu kadar kolay vazgeçireceğini düşünüyorsa sandığımdan daha aptallar demekti.

"Haberin olsun," dedi bir adım uzaklaşıp. "Sana karşılık vermedim."

"Koş," dedim. "Alkışlarının tadını çıkar." Elimi gitmesi için boşlukta salladım. Her karşılığım öfkesini bir duman gibi daha yukarıya taşıyordu.

"Onları ne kadar korkuttuğun hakkında bir fikrin var mı?"

Sahte gülmeler konusunda geçtiğimiz günlerde epey deneyimim olmuştu bu yüzden kahkaha attığımda şüphelenmedi. "Neredeyse gerçekten önemsediğini sanacağım," dedim. "Ha, bu arada, yine de endişelenme, tecrübeyle sabit. Korku o kadar uzun sürmüyor, bir şekilde atlatıyorsun. Nereden bildiğimi eminim tahmin edersin." Dik dik baktıktan sonra sahte bir reverans yaptım. "Şimdi, müsaadenizle Lordum."

"Bütün bunları seni bir kez olsun alttan almadım diye mi yapıyorsun?" dedi yeniden bana yaklaşıp. "Bir kere sana kızdığım için mi? Bu yüzden mi verdiğim hediyelerden kurtuluyorsun? Bu yüzden mi naguelinle öpüşüyorsun? Bu yüzden mi etrafa saldırıyorsun? Dikkatimi mi çekmeye çalışıyorsun?" Her cümlesi diğerinden daha büyük bir alevle çevrelenmiş oklara dönüştü ve hedefini ıskalamadı. Her zaman, tam on ikiden Daren. Ama bu defa ödülü yok.

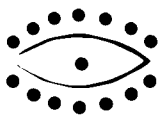
Kolumu hırsla kurtardım. Artık gerçekten sinirleniyordum.

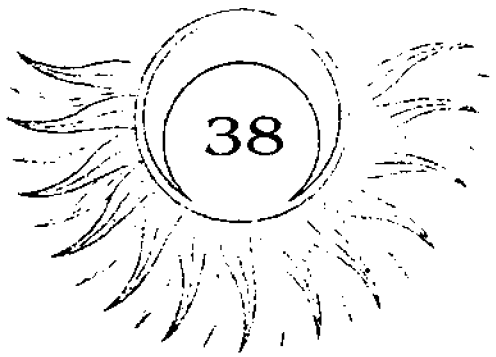
"Bana son söylediğin şeyi hatırlıyor musun?" diye dişlerimin arasından konuştum. *"Geri verebileceğini mi sanıyorsun?"* Sözlerini tekrar ettim. Duruşu kaskatı kesildi. "Arkana bak, Daren." Çenemle merdivenlerden aşağıyı, biraz önce darmadağın ettiğim avluyu işaret ettim.

O ağır ağır dönerken ben sarayın merdivenlerini hızlı bir şekilde tırmanmaya koyuldum. Yeterince yukarıya çıktığımda diğer tarafa, Kral Kaya Mezarlıkları'na döndüm. Merdivenlerin köşesindeki devasa heykelin arkasına saklanıp gizlice oraya baktım. Hâlâ orada duruyordu ve onun için saygıyla diz çökenlere bakıyordu.

Toprak Halkı hesapta yoktu ama sanırım senden aldığımdan da fazlasını verdim Ateş Lordu. Ve daha yeni başlıyoruz. Yemin ederim ki yeni başlıyoruz.

Bir söylenti başladığında bir süre sadece o söylentinin farklı şekilleri kulaktan kulağa uzanırdı. Yeterince güçlü bir söylentiyse, ilgisi olmayan şeyler bile onunla bağdaştırılır ve konuşmaya devam edilirdi. Ve ben de Ateş Lordu hakkında bir söylenti başlatmıştım, kahramanlık söylentisi, anbean bütün diyara yayılıyordu.

Gözyaşları ve Bedeller

"Epey zaman olsu Su Vârisi."

Kerberos uykusundan uyandı.

"Evet," dedim. "Seni son gördüğümde döküntülerin altında kalmıştın." Arın Toprak Krallığı'nı yerle bir etmişti ama toparlanmaları çok da uzun sürmemişti. Hak etmedikleri bir refaha sahiplerdi ve nasıl oluyorsa sürekli dört ayak üzerine düşüyorlardı.

"Farklı kokuyorsun," dedi. "Kokun değişmiş." Üç başı hatırladığım şekilde farklı bir yanı hızlı hızlı soluduğunda iğrenerek yüzümü buruşturdum.

"Tek değişen kokum değil."

"Görebiliyorum."

"Burası güvenli mi?" diye sordum. "Konuşmalarımızı dinleyebilirler mi?" En aşağıya inmiştim ama çamurla değil kaya zeminle örülüydü etraf. Devasa bir kaya yığının içinde tek başına duruyordu. Arkasında, âlemlere açılan gizli kapılar vardı ama baktığında normal bir duvar gibi görünüyordu.

"Hayır, huzuruma çıkan herkes varlıkla yokluk arasındaki çizgide durur."

"İyi bari." En azından bir de bununla uğraşmam gerekmeyecekti. Şimdiden biraz yorulmuş ve çokça usanmıştım.

"Yine tehlikeli şeyler dilemeye gelmişsin." Yankılı sesi zihnimde birkaç kez daha tekrarlandı.

"Ne istediğimi anladıysan, senin ne istediğin kısma geçelim." Beni en çok endişelendiren kısım.

"Sesli söylemelisin Su Vârisi."

"Ankayı istiyorum. Amon onu saklaman için sana verdi ve sen de sözde kadim bir yaratık olarak onu esir almaya devam ettin öyle mi?" Biraz küçümsediysem ne olmuş, biraz sonra zaten muhtemelen canımı alacaktı.

"Esir değil," dedi. "Başka bir gökyüzünde kanat çırpıyor."

"İyi, çağır da gelsin." Yüzüm karanlık bir sevinçle parladı. Bir saniyeliğine kolay olacağını düşündüm.

"Neden istiyorsun?" diye sordu. Çok güzel bir soruydu ve tüm kadimler gibi öylesine sormuyordu. Cevabı anlamamı istiyordu. Kendi kendime gülmeden edemedim. Tanrıçaların kapısına ilk gittiğimde tek derdim Daren'in beni affedebilmesi ve feda ettiklerini ona verme arzusuydu. Ne kadarını verebilirsem. Aramızda bize engel olacak hiçbir şey kalmasın arzumdu. Tanrıçaların yanından ayrıldığımda ise onunla aramda hiçbir şey kalmamasıydı derdim.

"Ateş Lordu'na vermek için." Gerçek cevabım değildi ama yalan da değildi bu yüzden havayı bin kez de koklasa bunun altında bir hile bulamadı.

"Bana daha iyi bir neden vermelisin."

"Bir anlaşmamızda benden vakti gelince adil olacağıma dair bir yemin almıştın. Hâlâ izlerini üzerimde taşıyorum. Vakti geldi. Adil olan ondan alınanı geri vermek. Lordları eşitlemeye çalışıyorum." Bu yalandı ama yine de adil olan bu olduğu için itiraz edemedi. Gerçekten ödevimi yapmıştım.

"Ve?" diye devam etmemi istedi. Tatmin olması zordu.

"Ve sebep olduğum yıkımları telafi etmeye çalışıyorum."

"Ve?"

"Ve kanatlarına kavuşursa üzerimden epey ağırlık kalkacak." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Onun kanatlarının bana özgürlüğümü verecek olması ne büyük çelişkiydi ama.

"Ankayı vermek kanatlarını vermek anlamına gelmeyecek," dedi.

Duraksadım.

"Neden? Bu haksızlık." İşte bunu hesaba katmamıştım. Kanatları nagueli ile bağlantılıydı. Anka yeniden doğarsa küllerinden kanatları da yeniden çıkar diye umuyordum.

"Nagueli kanatları alması için bir köprüydü yalnızca. Ve kanatlarını nagueli aracılığı ile kaybetmedi. Ondan koparılanı vermek için bir kuşu kafesten çıkarmak yeterli değil."

Demek Amon, Ankayı gerçekten öldürmemişti. Kafamda yine binlerce soru işareti belirdi. Eskiden kanatlarının daha önemli olduğunu sanıyordum, hâlâ öyle olduğunu biliyorum ama döndüğümden beri Tayga ile kurduğum bağ naguelini kaybetmenin nasıl bir kayıp olacağını anlamama yardımcı olmuştu.

"Yine de istiyorum," dedim ve şansımı denedim. "Kanatlarını da saklıyor olabilir misin?"

Kahkaha attı.

"Hayır, Su Vârisi. Herkesin iyileşmez yaraları vardır."

"Ankayı hâlâ istiyorum. Karşılığını söyle de kıymetli vaktinden fazlasını almayayım." Onunla her anlaşmam çok pahalıya patlamıştı.

"Arkana bak," dedi. Arkamı döndüm ve köşede kayalıktan bir çıkıntı belirdi. Çıkıntıya doğru birkaç adım attım. Girintili çıkıntılı simsiyah bir kayanın çukurlaşmış bir kısmında bir sürü küçük cam şişe vardı. Sadece bir tanesinin ağzı açıktı ve kapağı da çıkıntının üzerinde ondan ayrı bir yerde duruyordu.

"Onları senin için dizmemi mi istiyorsun yoksa şişeyi okşayacağım ve içinden Anka mı çıkacak?" Baygın baygın artık biletimin kesilmesini rica ettim.

"Su Vârisi'nin zayıf olduğu bir anda akıttığı gözyaşı. Bedeli bu."

İnanamayarak ona doğru döndüm.

"Gökyüzü aşkına, bununla ne yapacaksın?" Aklımdan birçok şey geçmişti ama böylesini düşünmemiştim.

"Veriyor musun, vermiyor musun?"

Kahretsin. Çok basit görünüyordu, yani şu duvara bunda bir bit yeniği var yazsa daha açıklayıcı olamazdı. Dudaklarımı kemirmeye başladım. İlk anda ne ile karşı karşıya olduğumu bilmek işkenceyi katlanır hale getiriyordu ama bu kestiremediğim sonuçlar anlamına gelirdi. Ne olacağını da ne zaman olacağını da bilemezdim. Derin bir soluk aldım.

"Onu almak için başka gelen oldu mu?" diye sordum. Daren gelmiş ve onu almadan dönmüşse hiç şansımı zorlama niyetinde değildim.

"Bende olduğunu Toprak Lordu bile bilmiyordu," dedi. Kerberos yalan söylemezdi. Ve bu söylediği kesinlikle beklenmedikti.

"Onu sana veren o değil mi?"

"Hayır, Su Vârisi. Öyle kutsal bir yaratığı kafese kapatamazsın. Onu tutacak bir kafes yoktur ama kafesi açmak için çok özel bir anahtar gerekir. Sadece tek bir kişinin ödeyebileceği bedeller vardır. Sadece Ateş Lordu'nun yapabileceği fedakârlıklar gibi."

"Onu tutacak kafes yoktur diyorsun sonra kafesin anahtarı diyorsun." Huysuz bir şekilde iç geçirdim. Diyardan ve bilmecelerinden de usanmıştım.

"Vaktimi alıyorsun."

Zaten cevap beklemiyordum daha çok kendi adıma bir faydası olacakmış gibi zaman kazanmaya çalışıyordum.

Ateş Lordu'nun fedakârlıklarının bedelini sadece Su Vârisi ödeyebilirdi. Çarpıktı ama anlaşılırdı.

Boş şişeyi elime aldım. Parmağım kadar küçüktü ama buz gibi soğuktu. Derin bir nefes aldım. Bu kadar değerli olduğunu bilseydim son zamanlarda akıttığım gözyaşlarından kenara biraz saklardım. En çok neye akıttığımı bilmiyordum, tıpkı yapacağım şeyin sonucunun ne olacağını bilmediğim gibi. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakmak istedim ama orada değildi.

Gela, Tanrıça ya da anne... bütün bunları neden yaptığını hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Benim kaderimi hangi deftere nasıl bir kalemle işlediğini bilemeyeceğim gibi. Varlığımla işlediğin günah derinlerime kadar işledi, bunu biliyorum. Ve ömrüm boyunca işleyeceğim günahlardan artık korkuyorum.

Gözyaşı şişenin içine süzüldü. Burnumu çekip kendimi topladım ve çıkıntının üzerindeki tıpayı şişenin ağzına iyice yerleştirdim.

"İstediğini aldın." Şişeyi diğerlerinin arasına bıraktım. Elimi geri çekene kadar şişeler yok oldu. Kerberos'a doğru döndüm.

"Onu bulmakta iyi şanslar," dedi.

"Anlamadım!"

Büyük bir gürültüyle mağara duvarı tam ortadan ikiye ayrılmaya başladı. Dengemi sağlamak için bir kenara tutunmak zorunda kaldım. Yer şiddetle sarsılıyordu. Bir şeyler söylemeye çalıştım ama

dişlerim birbirine çarptı. Kerberos'un, "Orada sihrin yok," dediğini duydum ve korkunç bir gümbürtü koptu. Düşüp başımı çarptım.

Korkunç bir ağrıyla tekrar ayağa kalktığımda bambaşka bir yerdeydim. Neden bir anlığına kolay olacağını düşünmüştüm ki? Etraf tertemiz görünmesine rağmen toz bulutunun içinde kalmış gibi ardı ardına öksürerek bir krize girdim. Dakikalarca nefes almakta güçlük çekerek iki büklüm can çekiştim. Yabancısı olmadığım bu his bana artık diyarda olmadığımı söylüyordu. Her nerede isem enerjim burayla uyumlu değildi. İki ayağımın üzerinde durabildiğimde gözlerimi kıstım ve nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

Ensemden bir ter damlası süzüldüğünde görüşümü kazandım. Hava nihayet ciğerlerime sızdığında ilk önce buram buram çiçek kokusunu aldım. İlk önce cehennem kadar sıcaktı ama sonra her şey değişti ve tatlı bir sıcaklık bunalımıma son verdi. Tropikal bir ormana çıkan vadinin başındaydım. Kuş cıvıltılarını duymakla kalmıyor, gökyüzünde süzülen bin bir renkli kanatlıyı şaşkın bir hayranlıkla izliyordum. Geniş kanatları ile maviliğin üzerini kapatıyorlardı. Sadece kuşlar değil, ismini, rengini ve varlığını bilmediğim canlılar da oradaydı.

Ankayı benim bulup çıkarmam gerektiğini anlamam uzun sürmedi. Derin bir soluk aldım ve beni neyin beklediğini bilmeden ormana doğru yürümeye koyuldum. Bir yandan uçamadığım için onu nasıl bulacağımı düşünüyordum. Bir ihtimal ikiz alev kontenjanından beni hissedip kendisinin geleceğine inanmak istedim ama bir peri masalını yaşamıyorduk.

Her türden ve daha önce hiç görmediğim türden ağaçlar vardı. Kimilerinin renkleri alışkın olduğumdan farklıydı. Gül kurusu renginde gövdesi olan birkaç sıra ağacın yanından geçtim. Yerler çok açık yeşil renkte bakımlı çimlerle kaplıydı. Burası hayvanlara özgü bir cenneti anımsatıyordu. Kıpkırmızı renkte birkaç maymun ağaç dallarından bana baktı.

"Merhaba," dedim. Hayvanlarla konuşabiliyordum ama oralı olmadılar ve o an aklıma Kerberos'un son anda söylediği sözler geldi.

Orada sihrin yok. Elbette! Daha dikkatli olsam iyi olurdu. Muhtemelen orman ruhunun nagueli olmamın ve vârisliğimin de önemi

olmayan bir yerdeydim. Daha önce âlemlerden bahsedildiğini duymuştum ama tropikal bir ormandan bahsettiklerini hiç duymamıştım.

Serin bir rüzgâr saçlarımı okşadı. Nemli olmasına rağmen güzel bir hava vardı. Uzun bir patikayı sağı solu kollayarak yürüdüm. Zamanın nasıl aktığını bilmiyordum ama Tayga'ya nereye gideceğimi haber vermek gibi kırk yılda bir akıllıca harekette bulunmuştum. En azından onun arkamı arayacağına inanıyordum.

Mercek bulutları boy boy dizilmişti. Güneşi göremiyordum ama çok açık ve ışıl ışıl bir hava vardı. Etraf parlak ve her renk oldukça canlıydı. Ahşap bir köprüden karşıya geçerken birden köprü sallanmaya başladı, iki yanımda duran halatlardan tutundum ve istemeyerek de olsa aşağıya baktım. Çok ama çok derindi ve işte orası çok karanlık ve kasvetliydi. Burası cennetse oraya cehennem demezdim ama arafa benzetebilirdim. Boşlukla göz göze geldiğimi sandığım sırada bir kükreme işittim ve ardından derin çukurdan parlak mavi gözler beni aşağıya doğru çekti. Tekrar kafamı çarptığımı, başka bir düşme halinde olduğumu sandım. İçim çekildi ve daha da aşağıya süzülmeye koyuldum. Rüzgâr daha kuvvetli ve soğuk yakıcı şekilde keskindi. Aşağısı ise ejderha nefesi kadar sıcaktı. İrkilerek gözlerimi açtığımda gözler yavaş yavaş silikleşti, hâlâ köprünün üzerindeydim ama artık izleniyordum.

Cennette olmadığımı kabullendikten sonra bir daha halatları bırakmadan ve asla aşağıya göz ucuyla bile bakmadan, olabildiğince hızlı adımlarla köprüyü geçtim. Gökyüzünde bir balon balığının süzüldüğünü görmek kaşlarımı çatmama neden oldu. Peşinde daha büyük kanatlı ve benekli bir yaratık onu takip ediyordu. Kendimi yeniden ağaçların arasına attım ve tırmanmak için uygun bir yer aramaya koyuldum. Uzun yürüyüşüm beni açığa çıkardı. Ağaç ararken zirvesi bulutların arasında kaybolan kasvetli sıradağları gördüm. Bedenleme yapmayı denemek ahmaklık oldu. Yolu hesap etmekse nafile bir çabaydı. Günlerimi hatta haftalarımı alırdı. Ve belki de buradaki imtihanım buydu.

Ateş Lordu beni yüzyıl beklediyse benim de uzun bir yolu yürümem gerekliydi.

Bu berbat düşünce çok akıllı bir insanmış gibi kendime güvenip yolu yürümeye başlamama neden oldu. Düşündükçe içinden çıka-

mayacaktım ve vakit kaybedecektim. Yola çıkmalı mı diye düşünene kadar yola çıkarsan varmak, ilk baktığından daha kısa sürerdi.

Böylece karşıma kulakları yerde bir kuyruk gibi sürünen beyaz bir tavşan çıkana kadar zaman algımı yitirmiş şekilde yürüdüm. Tavşan yolumun ortasında durdu, bana baktı ve farklı bir yöne gitti. Tam yedi kez karşıma çıkana dek onu önemsemeden düz bir şekilde dağlara doğru yürümeye devam ettim ama yedinci seferde önce yolun ortasında durup sonra bana bakıp sonra dönüp gidince bana bir şey anlatmaya çalıştığını düşündüm.

Her zaman bir beyaz tavşanın peşinden bir deliğe atlamak istemişimdir.

Dağların aksi yönüne ağaçların arasına girdik, ağırdan aldığım için ara sıra duraksıyor ve sonra yeniden zıplamaya devam ediyordu. Gerçekten bana yol göstermek niyetindeydi. Eğer biz tuzağa çekmek niyetinde değilse tabii.

Yırtıcı bir kuş melodiler eşliğinde çok yakınımdan, başımı eğmem gerekeceği kadar yakınımdan geçene kadar duraksamamıştım. Her seferinde melodileri daha da güçlendi ve bunun da başka bir işaret olduğunu düşünüp üçüncü geçişinde onun peşine takıldım. Tavşan bir daha karşıma çıkmadı.

Kuş beni köprüye geri getirdiğinde dalga geçtiğini düşündüm ama daha yukarıya doğru kanat çırpıp gözden kaybolduğunda başka bir gerçekle yüz yüze geldim. Köprünün ucunda kocaman, bal renginde bir kaplumbağa duruyordu. Yanına kadar vardığımda kabuğunun içinden çıktı ve köprüye süründü.

Dalga geçiyor olmalısın... O kahrolası köprüden önümde dünyanın en yavaş hayvanıyla mı geçmemi istiyorlardı?

Gökyüzünün kahrı Daren!

Vazgeçmek için bütün bıkkınlığa sahiptim ama dönecek yeri olmayanın gitmek tek seçeneği değil midir? Derin derin soluyarak kendimi yeniden köprüye attım. Halatlardan daha sıkı tutundum. Ve aklıma çok parlak bir fikir geldi. Geri geri adımlarla köprüden indim, bir kenara oturdum ve kaplumbağanın yol almasını izlemeye koyuldum. Arada kafam çalışıyordu. Kaplumbağa yeterince yol aldığında köprüye çıkar ve milim milim ilerlemek yerine hızlı adımlarla karşıya geçerdim.

Bağdaş kurup yere oturdum, biraz soluklanmak bana da iyi gelecekti. Başımı kaldırıp onlarca canlının suyun içinde yüzercesine dolaştığı göğü seyrettim. Akvaryuma benziyordu ve çok cezbedici görünüyordu. İlmek'e gitmiştim, insanların arasında yaşamıştım, Lilith'i uyandıracak büyünün şifresini almak için Daren ile birlikte başka bir boyuta, vampirlerin arasına gitmiştim, Elemental'i görmüştüm ve hepsinde gökyüzü aynıydı. İlk kez gökyüzünün başka olduğu bir yerdeydim ve gece çökerse eğer nasıl da güzel görünür diye heveslenmiştim.

Çok uzun bir zaman sonra kaplumbağa köprünün sonuna doğru yanaştı. Uyuyup uyansam bir günden uzun sürerdi eminim. Benim için güzel bir gökyüzü seyri olmuştu. Tekrar ayağa kalktım ve halatlardan tutunarak, asla aşağıya bakmadan köprüyü hızlıca geçtim, kaplumbağadan hemen sonra karşı taraftaydım. Devam etmek için kaplumbağaya baktım; tekrar mı? Dalga geçiyor olmalısın!

Yeniden köprüye dönmüştü. Gerçekten sihri ve gökyüzünü kandırabileceğimi sandığıma inanamıyordum. Hadi ama Nova, sen ne zaman o kadar akıllı oldun ki? Bahse girerim ben onunla ilerleyene kadar bu köprüde gidip gelecekti ve uyanıklık edeyim derken yolumu daha da uzatmıştım. Tekrar risk alamayacağım için bu defa onun peşinden köprüye atıldım ve istemeye istemeye her adımımda çok uzun süreler bekleyerek yürümeye başladım.

Aşağıya bakmadım ve neyse ki köprü hiç sallanmadı ama karşıya geçtiğimizde görmeyi arzuladığım şey olmuş, gece çökmüştü. Elbette buna gece denebilirse. Gökyüzü binler değil milyonlarca yıldızı ağırlıyordu. Sadece yıldızlar değil her şeyi görebiliyordum. Karanlık hiç bu kadar parlak ve güzel olmamıştı. Kaplumbağanın peşinde köprüyü tekrar döndüğümüzde sadece göğe bakıyordum. Kendi etrafımda döndüğümde gezegenleri görebiliyordum. Güneşe yakından bakmaya benziyordu ama yakıcı değil, büyüleyiciydi. İçimde sonsuz bir enerji yükseliyordu. Devasa bir küreyi andıran gezegenlerin halkasına uzansam dokunacaktım sanki ve nebulalar! Aklımı kaçırmama neden oldu. Işık kümeleri rengârenkti ve suya dökülen, ince çizgiler halinde yayılan yağlı boyaya benziyorlardı. Gökyüzünün damarları vardı. Hayaller âleminde uyuyakaldığımı

düşünerek başımı bir an olsun çeviremeden bir kez daha köprüyü döndük.

Kızıl renkli maymunlardan biri diğer yol arkadaşım olduğunda hava yeniden aydınlanmıştı ama bu defa gökyüzü parlak pembe renkteydi. Pamuk şekeri kadar yumuşak görünüyordu. Bir kurt kadar iri, beyaz tüylü bir köpekle yola devam ettim. Sonra simsiyah, gümüş yeleli bir aslan eşlik etti kayalıklar boyunca.

Altıncı kez yeni günü karşıladığımda altın gibi parlayan, saten kadar pürüzsüz altın renkli muhteşem bir at karşımda belirdi. Başının ortasında daha da parlak bir boynuzu olduğunu görünce gerçekten rüyalar âleminde olabileceğimi düşündüm ama yaşadıklarımdan sonra rüyalarımın bu denli güzel ve renkli olamayacağını biliyordum. Hiç yorulmamış ve hiç dinlenmemiştim. Hiç durmamıştım. Fiziksel olarak ilk geldiğim andaki gibi hissediyordum. Bizzat yaşamasam daha yeni gözlerimi açtığımı sanırdım.

Tek boynuzlu at beni yosun kadar yeşil görünmesine rağmen dibi görünecek kadar şeffaf olan deniz belki de okyanus kenarına getirdi. Bembeyaz bir kumsalın ötesinde uçsuz bucaksız görünüyordu ama kıyıya vuran her dalga beni içine doğru çekiyordu. İlk kez susadığımı hissettim, boğazıma kızgın bir demir bastırmışlar gibi kuvvetli bir arzuyla doldum. Çok kısa sürdü ve tekrar rahat bir nefes aldım. At yola devam ediyordu ama ben suya doğru çekiliyordum. Dalganın sesleri kulağıma bir ninni gibi uzandı. Suyun dibinde şarkı söyleyen melekler yaşıyor olmalıydı. Sevgi ve mutluluk ellerini açmış onlara gitmemi söylüyordu. Yürüdüm, her adımım diğerinden daha hevesliydi. Dalga kırılmak için tekrar kumsala yaklaştığında ayaklarıma dokunması için çok yakındım, bir anlığına başımı çevirdim ve atın gözden kaybolduğunu fark ettim. Döndüm ve karşı konulamaz denizle göz göze geldim ama su parmak uçlarıma değmeden atın peşinden gittim.

Ağaçların arasında onu son gördüğüm yere kadar koşturdum ve çalılıkları ittiğimde başka bir vadiye ayak bastım. Tek boynuzlu atı bulabilmek için bir o yana bir bu yana dönsem de etraf sessizdi ve görünürde hiçbir şey yoktu. Karşıya geçmem gerektiğini, devam etmem gerektiğini düşünerek düz yol aldım, kayaçların üzerinden geçerek serin bir ovaya vardım.

Zaman üzerime hücum etmişti. Birden dakikalar ve saniyeler aynı anda hissedilir oldu. Günlerdir süren yorgunluk, belirsizlik, açlık ve susuzluk. Düz devam etmem gerektiğini düşündüm ama hemen ileride, aksi yönde bir masa vardı. Çimenlerin üzerinde, kelebeklerin etrafında uçuştuğu ve yiyeceklerle dolu bir ziyafet masası. Susuzluk yeniden boğazımı yaktı. Biraz dinlenip devam etmeye karar verdim ve masaya doğru yürümeye koyuldum. Nal sesleri aklımı çeldi, omzumun üzerinden baktığımda altın renkli, tek boynuzlu atın çok ama çok daha ileride görünen surların arkasına kaçtığını gördüm. Tekrar masaya baktım ve azap içinde inleyerek ayaklarımı sürüdüm.

Surların ardında kasvetli bir göl beni bekliyordu. Tek boynuzlu at yine ortalıkta yoktu. Göl kıyısında beyaz renkte bir kayık hafifçe sallanıyordu. Gölün ötesinde ilk gün gördüğüm dağlara çıkan bir yamaç vardı. Beyaz tavşanı takip etmeseydim belki de çoktan dağlara varmış olacaktım. Ötede bir ağacın dibinde yan yana dizili minderler vardı ve öyle yumuşak görünüyordu ki üzerinde kıvrılmak için ölüp bitiyordum. Sadece biraz dinlenmem gerekiyordu. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı. Cildimin, saçlarımın ve hatta doğrudan varlığımın aniden kuruduğunu hissettim. Minderlerde biraz uzanmalı ve sonra karşıya geçip dağa tırmanmalıydım.

Dikkatimi dağıtan kuşlara kıskançlıkla baktım. İlk kez kanatlarım olmasını diledim. Başımı arkaya doğru yatırdığımda gökyüzünde bir nokta belirdi. Gitgide büyüyen turuncu bir nokta. Yaklaştıkça büyüdü ve kızıllaştı. Elimi alnıma siper yaparak ne tür bir canlı olduğunu anlamaya çalıştım, daha çok yaklaştı ama daha fazla büyümedi, yumuşak bir şekilde gözlerimin üzerine değdi. Geriye çekildiğimde daha yavaş süzülerek yere düştü. Eğilip, kızıl kuş tüyünü elime aldım ve hatırladım.

Dikkatle tuttuğum kuş tüyü ile birlikte kayığa bindim, ayağımın dibindeki çalılar, kuru yapraklar, simsiyah çam iğneleri çatırdadı. Kayığın içini bir kuş yuvası gibi sarmıştı ve mecburen ortaya oturmak zorunda kalmıştım. Nasıl hareket ettireceğimi düşünerek sağda solda kürek aradım ama hiçbir şey yoktu. Çok geçmeden kayık kendiliğinden hareket etmeye başladı. Başımı kaldırıp dağa nasıl tırmanacağımı düşünmeye koyuldum. Dik bir şekilde uzanıyordu ve

görebildiğim kadarında hiçbir girinti çıkıntı yoktu. Gölün ortasında, kayık yavaşlayarak durdu ve kendi etrafında başımın dönmesine neden olacak kadar döndü.

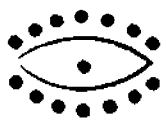
Gökyüzünde mavinin her tonu göz alıcı bir şekilde parladı. Önce gözlerimi kamaşmadan korumaya çalıştım sonra yeni doğan günü karşılamak için başımı kaldırdım ama yanılmıştım. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama artık dumanlıydı.

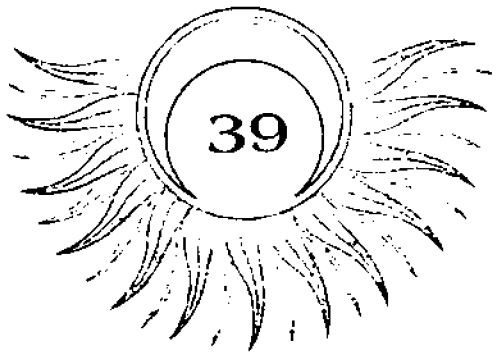
Kaşlarımı çattım ve dağın zirvesinden göğe doğru masmavi alevlerin yükselişini seyrettim. Çok uzun bir saniye elimdeki tüy ile bakıştım ve sonra kayığın içindeki çalı çırpıya baktım. Yeniden başımı kaldırdım ve bu defa yukarıdan bana bakan parlak mavi gözleri gördüm. Ayağa kalktığımda suya atlamak için çok geç kalmıştım. Kükremesini işittim ve bir kapı gibi devasa ağzının açılışını, sivri dişlerini gördüm. Gözlerimi kapatmadan önce bana doğru üflediği alevleri gördüm. Sıcak hava dalgası aniden çarptı. Kayık hiddetle iki yana sallandı. Bundan kaçamayacağımı ve sona geldiğimi düşündüm. Sihrim yoktu, buradaki varlığımın anlamı yoktu bu yüzden burada düşebilir, burada yanabilir ve burada ölebilirdim.

Ateş bir kapan gibi üzerime bindi. Etimi lime lime edeceğini düşündüm ama yersiz bir korkuydu. Kalp atışlarıma rağmen yanmadım. Sıcaklığı ve etrafımda yanmaya devam eden alevleri görebiliyordum, güneşe dokunmak gibi değil, güneşin tadına bakmak gibiydi. Kıyafetlerimi paramparça edene dek durmadı. Kayığın içindeki çalıların nasıl yandığını duyabiliyordum, tıslayıp çıtırdıyordu ve dumanın kokusu burnumu yakıyordu. Alevler yükseliyor ve kayığı da yakmak için harlanıyordu. Sandaletlerim parçalanmış olmalıydı, ateş artık ayaklarımın altındaydı ve beni de pişirmeye başladığını belki beni sona bıraktığını düşündüm. Kayığın bir parçası ayrıldı ve gölün karanlık sularına doğru batmaya başladı. Atlamak için çok mu geçti? Alevler beni tutmuyordu ama su ilk kez alevlerden daha çekici değildi. Saçlarımdan gelen yanık kokusu korkuyu tekrar alevlendirdi. Gök gürültüsünün ardından daha kuvvetli bir çıtırdama işittim ve kayığın bir başka parçası da suyun içine karıştı.

Sıcaklık içimde, derinlerimdeydi ve o an için ölmüş olmalıydım, bu yüzden acıyı hissetmiyordum. İki elimle sıkı sıkı tuttuğum bir

tüyle küçük bir tahtanın üzerindeydim ve cesaret edip tekrar göğe bakarken mavi bir yıldırım üzerime doğru indi. Çığlık atmak için de gözlerimi kaçırmak için de geç kaldım. Suyun içine devrildim. Son âna kadar elimi, kuş tüyünü yukarıda tutmaya çalıştım ama ateş onun peşindeydi ve parlak mavi gözler onu da ateşe verdi. Sıcaklık parmak uçlarımı bir böcek gibi kemirirken dibe doğru batıyordum. Gözlerimi açtım, kuş tüyünden geriye suya dağılan külleri kaldı. Alevler suyun üzerinde daha kuvvetli bir yangın başlattığında teslim olarak gözlerimi kapattım.

Anka ve Butimar

Bir delikten Kerberos'un önüne düştüm ve bir kez daha başımdan bir darbe aldım. Kendime gelmem ve çıplak olduğumu fark etmem dakikalar aldı. Bitkin bir halde parmağımı şaklattım ve sihrim önce beni iyileştirdi sonra üzerimde kıyafetler belirdi. Adapte olabilmek için derin derin diyarın havasını soludum. Ayağa kalktığımda ona saldıracaktım. Gökyüzüne yemin ederim ki üç başını da koparacaktım ama yukarıda, mağaranın üzerinde neredeyse onlarca kat olduğunu bildiğim tavanında bir delik açıldı.

Bembeyaz bir gökyüzü içeriyi ışıkla doldurdu, kamaşan gözlerimi kıstım. Beyazın içinde bir nokta belirdi. Yavaşça büyümeye başladı. Önce turuncu netleşti... Turuncuya siyah bulaştı. Siyaha mavi. Delik daralmaya başladı. Kapanmadan hemen önce içeriye doğru daha önce görmediğim kadar harika bir yaratık kanat çırptı. Geriye doğru çekilmemin anlamı yoktu, doğrudan bana uçuyordu. Refleksle kolumu uzattım, kuş yavaşladı ama kanatlarının rüzgârı saçlarımı uçuracak kadar kuvvetliydi. Nihayetinde kolumda duraksadı. Kızıl mavi gözleri benim gözlerimi buldu. İlk anda irkildim ama bir daha asla unutamayacağım o parlak mavi gözler değildi. Onun da gözlerinde hiç yabancı olmadığım bir duygu vardı. Hüzün.

"Merhaba," diye mırıldandım yarı hayranlık yarı şaşkınlıkla.

"İzlerin çoğalıyor Su Vârisi." Kerberos konuştuğunda sorgularcasına döndüm ama ensemde bir şey yanmaya başladı. Diğer elimle, Anka'yı ürkütmeden enseme dokundum ve parmak ucumda kabarmayı hissettim.

"Gerekli miydi?" diye terslendim. "Onca şeyden sonra!"

Tepkim onu sadece güldürdü. "Çekilebilirsin, Su Vârisi."

"Dilerim bir gün cehennemin tadına bakarsın!" Başımla selamlayıp oradan çıkmak için yavaşça döndüm.

"Dikkat et," diye uyardı arkamdan. "Hiçliğe çok kolay uyum sağlıyorsun."

Yutkundum ama oralı olmadım. Beynim resmen yanıyordu ve çıtırdamaları hâlâ duyabiliyordum. Başımın ağrısı da cabasıydı. Sihrim onu neden iyileştirememişti ki? Bir daha bu kahrolası yere inmek istemiyordum, asla, nokta.

Kuş öyle ağırdı ki onunla hareket etmek çok güçtü, dengemi bozuyordu ve onu ürkütmemek için elimden geleni yapıyordum. Ya birden uçarsa? Onu nasıl yakalardım?

"Bir yere kaybolma olur mu?" diye mırıldandım merdivenleri dikkatlice tırmandım. "Seni çok özleyen birini görmeye gidiyoruz."

Tamamıyla tepkisizdi.

Toprak Krallığı'nın arka tarafına çıktığımda güneş batmıştı. Orada geçirdiğim günler burada ne kadar zamana tekabül etmişti? Atımın bıraktığım yerde olduğunu düşünmüyordum ama gerek de yoktu. At yolu bulurdu. Sarayların içine bedenleyemezdim ama içinden bedenleyebilirdim. En azından izinli olduğum bir krallık vardı ve benim de gitmem gereken yer orasıydı.

"Bir, iki, yıldız..." diye fısıldadım Anka'ya doğru ve bedenledim.

Gitgide daha iyi olduğumu düşünüyordum ama yine pek olmamıştı. Ateş Sarayı'na değil, sarayın arka tarafına kurumuş, siyah ağaçların oraya çıktım. Etrafta birilerinin olması ise tamamen beklenmedikti. Her zaman ıssızlığı ile bilinen krallık şimdi bir köy yerini anımsatıyordu. Kılıç tutanların arasında kalmıştım.

"Hey, dikkat edin!" Anka'yı kendime doğru çekip diğer elimi etrafına siper ettim. "Önümden çekilin, Gökyüzü aşkına!" Diğer elimle birilerini iteklerken kuş rahatsızlıkla kanat çırptı ve geniş kanatları yüzümde buz gibi rüzgârı hissetmeme neden oldu. "Onu ürkütüyorsunuz!" diye bağırdım ama avaz avaz söyleniyor oluşum da rahatsız ediyor olabilirdi.

Eh, lordunun ankası işte.

"Nova!"

Kalabalığın arkasından, hayret dolu bir nidayla tanıdık bir ses işitince olduğum yerde kımıldamadan bekledim. Çevremdeki alfinler garip ve alaycı bakışlarını üzerimden çekmese de en azından muhafızı görebileceğim kadar boşluk yaratmıştı.

"Şafak!" Tanıdık yüzler beni her zaman mutlu eder. Nihayet. Dudaklarımdan derin bir soluk verdim, kuşu tuttuğum kolum omzumdan itibaren tutulmuştu.

"Gökyüzü aşkına!" diye haykırdı. "O sandığım şey mi?" Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı.

Görebilmesi için kolumu öne doğru çıkardım.

"Gökyüzü aşkına," dedi yeniden. Eliyle aklına mukayyet olmak istercesine başının arkasını kavradı. "Bu nasıl mümkün olur? İkarus!"

"İsmi bu mu?" Kuşa doğru gülümsedim. "Tekrar merhaba. Ben, Nova." Bana karşı epey ilgisizdi.

"Bu nasıl mümkün olur?" İyice yanımıza geldi ve diğerlerini uzaklaşmaları için ittirmeye başladı. Alfinler hoşnutsuz olsa da onu ikiletmedi ve yavaş yavaş bizden uzaklaşmaya başladılar.

"Lordun nerede?" diye sordum. Bir an önce kuşu gökyüzüne uğurlamak istiyordum. Hem özel hem de artık ağrılarla dolu fiziksel sebeplerden.

Şafak sadece eliyle işaret etti. Yukarıya doğru. Döndüm ve gözlerimi kısarak karanlığın içinde onu aradım. Penceredeydi ve sarının gördüğü belki de hissettiği şeyle birlikte dışarıya doğru uzanmıştı. Buradan baktığımda göremiyordum ama dehşete kapıldığını düşünüyordum. Ankaya döndüm ve şaşkına döndüm. Onu bulduğumdan beri tepki vermeyen gözleri Daren'e dönmüştü ve gözlerinde şimdi gerçek anlamda yaşlar vardı. Bu resim bana Arın ve Adalia kavuşmasını anımsattı. O an ne kadar yalnız hissettiğimi ve yanımda kimin olduğunu. Gece yarısını ve gökyüzünü.

Kolumu uçabilmesi için hızlıca kaldırdım ve onu gökyüzüne doğru uğurladım. Geniş kanatları gökyüzüne sarılır gibi açıldı, yukarıya doğru birkaç kanat çırpışıyla süzüldü. Gecenin içinde dönen bir kuyrukluyıldıza benziyordu. Renkler mürekkep karası göğe bulaştı. Daren kolunu uzattı ve bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm bir kavuşma anı daha yaşandı.

Sarınım gece yarısı da gökyüzüne sırtını döndü, Daren.

Krallığı. Halkı. Saygınlığı. Nagueli. Işığı. Kanatları.

Fısıltılar rüzgâr gibi çoğaldı. Melez lord biraz daha güç kazanmıştı ve hepsinin dilinde bu vardı. Gökyüzünde neredeyse bir yıldırım görür gibi olduk hepimiz. Belli belirsizdi ve hemen karanlığa döndü. Anka, Daren'in kolundan tekrar kanat çırpmaya başladı ve yeniden gökyüzüne doğru süzüldü. Sarınım gözyaşı döküyordu. Havada kendi etrafında tekrar tekrar döndü. Gözle takip edilmesi imkânsız bir hıza ulaşana kadar döndü. Ve yavaşladığında bir parlama daha oldu. Bu defa onun kanatları alevlerin içinde yanmaya başladı. Kabuk değiştirir gibi üzerinden bir şey ayrılıyordu. Ve aşağıya dönerken ondan bir parça koptuğunu sandım ama alevler söndüğünde anka hâlâ bir bütündü. Sadece herkesi hayret içinde bırakacak şekilde ondan bir şey ayrıldı. Başka bir kuş daha. Onun gibi, ona benzeyen ama aynısı değildi. Mavi tüyleri olan bir kuştu.

Butimar kuşu.

İkisi ying ve yang gibi birbirlerinin hizasında dönmeye başladılar.

Daren başını bana doğru çevirdi.

Butimar, denize olan aşkıyla bilinir. Her gün gökyüzünden aşağı iner ve uzun uzun denizleri seyreder. Tuzlu deniz suyunu içen tek kuş olarak bilinir. Bir gün denizin kurumasından endişe duyar ve bir daha sudan içmeye cesaret edemez. Bu ölçüsüz aşkı onu içmeye kıyamadığı suyun yanı başında susuzluktan ölmeye mahkûm eder.

Su Vârisi için feda edilen anka ruhundan butimar kuşunu koparmıştı.

Bedenledim.

"Yine bütün gün neredeydin?" diye söylenmeye koyuldu Lala. Anlaşılan zaman burada çok ama çok ağır akmıştı, bu iyiydi. Kendimi samandan yatağımın üzerine atıp soluklandım.

"Orada burada," diye yanıtladım onu. Uzun bir süre uyuyasım vardı. Zamanı olabildiğince ileriye sarmak istiyordum.

"Artık Su Krallığı'na dönmeliyiz."

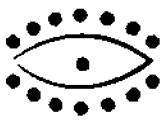
"Biliyorum." Derin bir iç çektim. "Ama oradan diyarı nasıl yöneteyim?" Şuncacık zamanda yaptıklarıma bak, hepsini nasıl parmağımda oynattığıma bak.

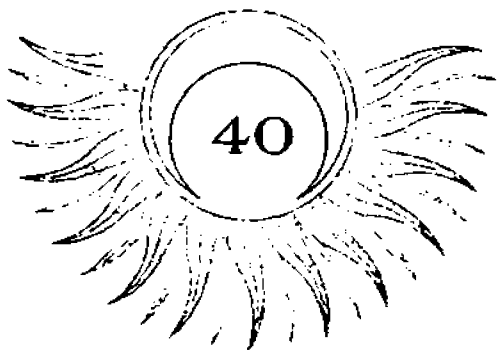
Onlara yetişebilmek için kırk fırın ekmek yemelisin.

"Belki de tahta geçmelisin," diye düşünceli bir öneride bulundu peri kızı.

"Ne demezsin..." Taht mücadelesinde bir ben eksiktim.

Yaptığım eylemlerin sonucunu düşünmek istemiyordum ama sonuçları ortadaydı. Arın'a kendi ellerimle çok dişli bir rakip yetiştiriyordum. Anka'yı geri almak Daren'i daha da güçlendirecekti. Krallıkların sadakatine değinmek bile istemiyorum. Bu diyarda her şey kumdan kaleler kadar kolayca yıkılıyordu ve her şey kumları bir araya getirdiğinde yeniden inşa ediliyordu. Daren'den bir gecede alınan şeyleri, birer gecede geri veriyordum. Ama Arın'dan alınanlar ne olacaktı? Benden alınanlar ne olacaktı?

Davetler ve Sohbetler

Öğle yemeği için birkaç kişiyle selamlaşarak çadıra doğru yürüdüm. Eğitimlerimin sona erdiğini söyleyebilirdik. Tayga dışarıdan gelenler yüzünden ormanla her zamankinden daha meşguldü, bu yüzden her geçen gün meşguliyetim azalıyordu. Başka bir deyişle gitme vakti gelmiş çatmıştı.

"Nova!" Çadıra en yakın çardaktan küçük kız cıvıltıyla seslendi.

"Alin!" Selam vermek için yanaştım. Hastalığı tamamen atlatmış ve kendini toparlamıştı.

"Buraya otur," dedi elimi tutup.

"Alin, belki başka yere oturmak ister," diye azarladı onu annesi. "Böyle emrivaki yapma." Bana döndü ve mahcubiyetle gülümsedi. Arın'dan çekindiği kadar olmasa da Haze hâlâ benimle çok rahat olamıyordu.

"Sorun değil," dedim. "Yemeğimi alıp geliyorum. Seninle oturmak benim için bir zevk." Beni gülümsetecek her şey şu an bulunmaz nimetti. İhram ile çadırın köşesinde muhabbet eden Azul'a selam verip, tabağıma biraz peynir ve meyve doldurup Alin ve Haze'nin tek başına oturduğu çardağa gittim.

"Ne zaman döneceğin belli mi?" diye sordu Haze. "Sana çok alıştık." Kendi yemeğini bitirmiş Alin'i yemesi için ikna etmeye çalışıyordu. Onu teşvik etmek için çatalıma biraz peynir alıp göstere göstere ağzıma götürdüm.

"Ben de öyle," diye karşılık verdim Haze'ye. Hepimiz bu sorunun cevabını merak ediyorduk. Düellolar her geçen gün yaklaşırken daha fazla erteleyemeyeceğim açıktı.

"Arın!" diye bağırdı Alin. Gülücüklerle kollarını uzatıp çardağın üzerinde ayağa kalkmaya çalıştı, annesi dehşete kapılmış şekilde onu zapt etmeye çalışıyordu. Arın'ı beklemediğim için ben de en az onun kadar şaşırarak döndüm.

Bana bile bakmadan çardaktan aşağı inen ve ona doğru koşan Alin'e kollarını açtı. Haze rahatsızca kıpırdandı, yüzü yine kıpkırmızı olmuştu.

"Gerilmene gerek yok," diye mırıldandım.

"Elimde değil." Daha büyük bir mahcubiyetle başını salladı. "Herkes lordlarla senin kadar yakın değil." Derin derin nefes almaya çalışmasına bıyık altından güldüm.

Kucağında Alin'le Arın yanımıza geldi. Haze'ye başıyla selam verip bana döndü. Bugün ayağa kalkıp onu selamlama havamda değildim.

"Lütfen bana bir sorun olmadığını söyle..." Elimde değildi, eşikte birini görmek başka bir kötü haber olmaya başlamıştı.

"Yok," diye gülümsedi.

"Biz sizi yalnız bırakalım," dedi Haze ayaklanarak.

"Lütfen rahatsız olma," dedi Arın. "Çok kalmayacağım." Alin'in elini tutup bana döndü. "Hava Krallığı'ndan bir merasim haberi aldık. Bu gece birleşme partisi düzenliyorlar ve biz de davetliyiz. Haber vermek ve bir şey bırakmak için geldim. Lala teslim aldı, ondan alırsın." Tekrar küçük kıza dönmüş ona gülümsüyor ve bir yandan da sigilini dikkatle inceliyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordum. Diyar birbirine girdiği için kimse parti havasında değildi. Hava Lordu Sina'yı da en son gördüğümde epey bir gergindi ama kimse kutlamaları onlardan daha fazla sevemezdi.

"Gerçekten," dedi.

"Benim parti yine yattı desene..." Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı büzdüm ve memnuniyetimi gizleyemedim. Takdim edilmek istiyordum ama önce içimdeki ağırlığa alışabilmek istiyordum.

Bana onaylamayan bir şekilde baktı.

"Affedersin," diye gülümsedim. Haze ve Alin'in burada olduğunu bir anlığına unutmuştum. Su Vârisi nasıl konuştuğuna dikkat etmeliydi...

"Dönmek için hazır mısın?" diye sordu. Gözleri beklenti içinde dalgalandı. Bazen hepimizin Arın'ın koleksiyonunun bir parçası olduğunu düşünüyordum ve o beni, en kıymetli parçayı bir an önce rafında istiyordu.

"Hazırım." Kelime düşündüğümden daha cesur çıktı dudaklarımdan. Neticede bundan kaçamazdım. Dilimlediğim guavadan ağzıma bir parça atıp başka şeyleri sindirebilmeyi umarak çiğnedim.

"Nihayet." Zafer dolu ifadesi günü aydınlatıyordu. "O halde hazırlıkları başlatıyorum."

"Ne kadar sürer?"

"Hava Krallığı'nı sönük bırakmak istemeyiz." Geniş omuzlarını hafifçe silkti. Arın bu tür şeylere dikkat ediyordu, daha onların partisini görmemiştik ki birleşme partisi en az takdim edilmek kadar önemliydi, belki daha bile fazla ama Arın şimdiden daha iyisini yapacağını biliyordu. "Gelecek hafta senin için de uygun mu?"

Ah, gelecek hafta, kulağa harika geliyordu.

"Gelecek hafta," diye omuzlarımı indirip kaldırdım. Daha önce ya da daha sonra olması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Burada vademi doldurmuştum. Krallığıma dönmeli ve esas olduğum kişi olmalıydım artık.

"Herkes çok mutlu olacak." Başını sallayıp kendinden emin bir şekilde güvence verdi. Eskiden belki ama artık onun yarısı kadar kendime güvenmiyordum.

"Ben de geleyim," dedi Alin, Arın'a doğru. Arın ona gülümsedi ve "Buna ben karar veremem ufaklık," dedi ve annesine açık bir davet sundu. "Ama seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Yavaşça yanağından öpüp onu yere bıraktı.

Haze, küçük kızı yanına çekti ve sohbetin başından beri başını bir kez bile kaldırmadı.

"Güneş batınca seni almaya gelirim, olur mu?" Alin'in oynadığı yakasındaki zinciri kusursuz bir şekilde düzeltti.

"Olur," diye yanıtladım. Tek başıma gitmek istemezdim. Su Krallığı lordu ve vârisi davetli olduğuna göre diğer krallıklar da davetliydi. Aman ne güzel... Umarım Tayga'nın başka planı yoktur çünkü tüm gücüme ihtiyacım olacağını hissediyordum.

"Birleşme partisi mi..." diye sordu Haze.

"Bu sadece bana mı utanç verici geliyor?" diye mırıldandım yüzümü kırıştırarak.

Birleşme partisi resmi olarak lordun ve vârisin fiziksel ve ruhsal yakınlaşması sonucunda enerjilerini paylaştıkları anlamına geliyordu. Lordlara ve vârislere özel bir düğün seremonisi de diyebilirdik ama evlilikle aynı anlamı taşımıyordu, onun için yaşamlarını birleştirme kararı almaları gerekiyordu.

Sina ve Sonay... O kadar beklenmedik değildi ama belli ki görüşmeyeli epey şey olmuştu. Bir lord ve vârisin enerjisi her şeyi değiştirebiliyordu, bir araya geldiklerinde çok güçlü bir enerji ortaya çıkardı ve bu enerji krallığı beslerdi. Fiziksel ve duygusal gerçekliğe sahipse eğer.

"Oldukça hoş bana kalırsa," dedi Haze. Cinsel hayatımın tüm diyar tarafından bilinmesini istemezdim ama Elemental'de öyle karşılanmıyordu, çok doğal ve mutluluk verici bulunuyordu. Çünkü sevgi paylaşılmalı, sevgi her şeyi besler.

İçimin bu kadar kuru olduğuna şaşmamalı.

"Ben de gideyim anne," dedi Alin.

"Benim davetiyemi alabilirsin," diye burun kıvırdım. Partileri severdim ama itiraf etmek gerekirse bu diyarda katılıp da olay çıkarmadığım parti görülmüş şey değildi.

Haze kıkırdadı.

Gelecek hafta takdim edileceğim haberi akşama kadar herkese ulaşmıştı. *Teşekkür ederim, Haze...* Duyan herkes geliyor ve hem üzgün hem de benim için ne kadar mutlu olduklarını söyleyerek en iyi dileklerini sunuyorlardı. Onlardan ve buradan ayrılmak sandığımdan daha zor olacaktı ve nasıl veda edeceğimi bilmiyordum. Söylediğim tek şey benim için bir veda günü düzenlememeleri oldu. Ama muhtemelen yapacaklardı. Onlar her şeyi kutlamayı ve kutsamayı severdi. Ama ben artık kutlanacak biri olduğumu düşünmüyordum. Gerçekte ne olduğumu öğrenseler hakkımda ne düşünürlerdi? Herkese kucak açtıklarını biliyordum ama bir günaha? Daha önce Su Vârisi olduğum için uğradığım nefretin üstesinden gelmiştim ama

o zaman bastırdığım duygular şimdi daha büyük korkular olarak üzerime çullanıyordu.

Konuşmalardan kaçmak için barakaya tırmandım.

"O da ne?" diye soludum karşımda asılı elbiseyi görünce. Lala etrafında dönüyor ve kırışık bir yeri varsa orayı ellerini üzerinde dolaştırarak düzeltiyordu. Tavan çok basık olduğu için uzun elbisenin etekleri katlanmıştı ve belli ki bu Lala'yı çıldırtıyordu.

"Arın Lordum bıraktı. Sana söylemedi mi?"

"Bir şey bıraktığından bahsetmişti ama bunu beklemiyordum." Gülümsedim. Çok güzeldi. Griye çalan solgun bir mavi rengindeydi, neden bilmiyorum ama şu an kendimi o renk gibi hissediyordum. Bulutlu, kasvetli bir gökyüzünü andırıyordu. İncecik askılarının üzerine gösterişsiz inci taneleri işlenmişti. Kumaşa dokundum ve adeta elimden akıp gitti.

"Sana çok yakışacak," dedi. "Hazırlanmaya başlayalım mı?"

"Daha saatler var. Arın güneş battığında gelecek."

"Böyle bir gece için özenli bir hazırlık gerekiyor. Arın Lordum çok güzel pabuçlar da getirmiş ama onlarla yürüyebileceğinden emin değilim."

Topuklu ayakkabılara bakıp yüzümü astım. Keşke yeniden ayakkabı giymeye alışmaya başlasaydım.

"Yine de zamanımız var," dedim ve bağdaş kurarak yatağın üzerine oturdum. Elimi önüme vurup, "Gelsene, seninle bir şey konuşacağım," dedim.

"Gökyüzü korusun, yine ne oldu?" Bana sürekli felaket tellalıymışım gibi davranıyordu ve artık ona eskisi gibi kızamıyordum da.

"Sadece bir şey merak ettim, Erim ortalarda yok." Yalandan omuz silktim. "Tanrıçalar hakkında okuyordum ve onların ailelerinden bahsedilmediğini gördüm. Vârisleri de mi olmuyor, çocukları falan?"

"Gökyüzü aşkına!" dedi. "Ne büyük günah. Ne büyük ayıp. Çok yanlış, Nova. Çok yanlış!" Tahmin ettiğimden daha büyük bir korku yüzüne oturunca yine midem bulandı.

"Neden bağırıyorsun, herkesin ailesi var sonuçta," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

"Tanrıçalar değişmez, eskimez, çoğalmaz. Sadece yok olurlar." Kimse duymasın diye hiddetli bir şekilde fısıldadı. Bana bir daha bu konuyu açma diyen bakışlarını atıyordu.

"Neden?" diye sordum.

"Elbette adil olabilmek için. Herkese eşit davranabilmeleri için. Onlardan olanı kollamamaları için. Aksi takdirde kim onlara inanırdı? Kararları sorgulanır. Tanrıça çocukları lanetli olur ve doğdukları yere lanet bulaştırır derler. Yaşam onun doğduğu yerde yavaş yavaş solar." İtiraz etmek ve bunun çok saçma olduğunu söylemek üzereydim ki sormama gerek kalmadan beni geri püskürttü. "Çünkü," dedi bastıra bastıra. "Nefsine olan iradesini kaybeder ve artık kötü yolda ilerler. Bir çocuktan daha büyük günah olmaz."

"Bu çok yanlış!" dedim irkilerek.

"Hayır, bu onların savunduğu inanca ters. Çocuklar tüm galaksi-de kutsaldır. Çocuklar her şeyin üstündedir. Çocuklar korunmalı ve kollanmalıdır. Çocukların ihtiyaçları anne babanın ihtiyaçlarından önde tutulmalıdır. Ama Tanrıçalar bunu yapamaz. Bir çocuğa hakkı olan ilgiyi ve özeni veremeyeceksen onu dünyaya getirmek ne büyük günah!" diye ayıpladı yine. "Tanrıçaların sevgisi, sorumlulukları ve yükümlülüklerinedir. Bir çocuğa gerektiği gibi bakamazlar, bakamayacakları çocukları doğurmak yasaktır ve çiğnenirse lanet de onlarla birlikte gelir. Anne ve babalar kusursuz olmaz ama Tanrıçalar öyle olmalıdır."

"Bir tanrıça çocuğu vâris olursa ne olur peki?" diye sordum. "Diyar onu yine de lanetler mi yani? Bu çok daha saçmaymış." Anlamaması için her zaman olduğum gibi tam bir aptalmış gibi davranmaya çalıştım.

"Vârisi olduğu krallığa ne yazık olurdu!" dedi. "Gün yüzü göremezlerdi. Ama hiçbir krallık da öyle bir çocuğu kabul etmezdi. Vârisinin olmaması bile daha iyidir."

"Nereden biliyorsun bu kadar şeyi, sanki başına gelmiş gibi. Az ye, cinlerle de az konuş dedikoducu." Ve ne olur daha fazla anlatma Lala.

"Asırlar önce alfinler ve insanlar bir arada yaşarken ve gökyüzüne daha çok tanrıça uğurlanırken yaşananlardan biliyorum," dedi. "Büyük Tufan'dan öncesinden. Bir Tanrıça bir insana olan aşkına ye-

nilmiş. Bir çocuğu oldu ve lanetlendiler. Sonunda yaşadıkları köyde herkes öldü. Bu hikâyelerin sonu hep aynı olur." Kaşlarını kaldırdı ve yaşlı bir teyze gibi ne bekliyorlardı diye kınadı.

"Bunlar sadece hikâye," diye mırıldandım.

"Hikâyeler uydurulmaz, Nova. Belki değiştirilir ama anlatılan her şeyin gerçeklikte bir yansıması vardır." Elbiseye baktığı için yüzümün aldığı hali görmedi. İçimde korkunç bir umutsuzluk kabarıyordu.

"Kali'nin çadırına gidip orada hazırlanabilmemiz için izin iste," dedim. "Burası uygun değil." Halimi gizlemek için duvar kenarına yığdığımız kitaplara döndüm ve bir şey arıyormuş gibi davrandım.

"Şimdi çok doğru konuştun," dedi.

Ağlamayacaktım. Söylediği şeyleri kendi bildiklerimle pekiştirmeye çalıştım. Makul olmaya ve duygusal davranmamaya kararlıydım. Bu diyarın başına gelen felaketlerden ben sorumlu değildim, olamazdım. Benden önce başlamıştı değil mi?

O halde neden ben doğduğumda krallığımın başına bunlar gelmişti?

Sadece tesadüf. Lilith hikâyeyi anlatmıştı. Amon bunu planlamıştı. Aslında tanrıçalar planlamıştı. Üç guru hayallerinin peşine düşmeseler Amon ve Lilith asla bir araya gelmezdi. Ve işler bu noktaya gelmezdi. Hem Ağaç Krallığı da lanetlenmişti. Onlarla bir ilgim yoktu bile.

Tek başıma kalmaktan nefret ederek elbiseyi ve pabuçları alıp aşağıya indim ve doğruca Kali'nin çadırına yürüdüm.

"Ben seni beklerken sen yine tıkınıyor musun?" Başımı eğip çadıra girdiğimde Lala'yı masanın üzerinde Kali ile birlikte kurabiye tıktıklarken buldum. Bu peri kızı iflah olmazdı.

"Şimdi geliyordum." Kımıldamadan başka bir kurabiyeye uzandı.

"Büyük dönüşe günler kalmış," diye laf attı Kali.

"Bak güzelim, biz aynıyız. Yani bu hırçın tavırların bana senin de benimle birlikte gelmek için can attığını söylüyor haberin olsun." Artık canıma tak etmişti. Kendine itiraf etmesi için beklemiştim ama etmiyordu. Hem de Arın gelip onunla uzun saatlerce konuşmasına rağmen ve ben yanlarında bile değildim.

"Nereden çıkardın?" Kurabiyeyi tabağa bırakıp yüzünü düşürdü.

"Gelebilirsin Kali, bunda yanlış bir şey yok. Kimseye ihanet etmiş olmazsın. Kendine de öyle. Sigilinin parıltısını görüyorum. Her geçen gün onu gizlemen daha nafile bir çabaya dönüşüyor."

Eli yüzüne gitti ve daha çok somurttu.

"Benimle partiye gel," dedim. "Biraz da orada somurtursun." Onu gerçekten geri dönmeye ikna etmek istiyordum.

"Lordların ve vârislerin davetli olduğu partiye Sadakatsiz bir su kızı mı götüreceksin?" diye sordu. "Gerçekten delisin değil mi?"

"Kendim için istiyorum. Hava Krallığı sorun etmez, hem sen soylulardansın orada sadece lordlar ve vârisler olmayacak." Yani öyle umuyordum, ama genelde öyle oluyordu. "Ve orada karşılaşacağım kişiler pek arkadaşım sayılmaz. Bana yarenlik edersin. Gardiyan gibi düşün ve o parti gerçekten bir savaş alanı olacak." İşte buna şüphe yoktu.

"Giyecek bir şeyim bile yok."

"Ateş Lordu'nun ritüel gecesi getirdiği çuval dolusu elbiselerden biri eminim üzerine olur. Ki ben sihir de yapabiliyorum." Rahat bir tavırla tek kaşımı kaldırdım.

"Arın bundan hoşlanmaz."

"Arın'ın neden hoşlanıp hoşlanmayacağını takmadığını sanıyordum." Onu köşeye sıkıştırıyor değildim, köşeye sıkışmak istiyordu ben de bahane veriyordum.

"Aslında onu kızdırmak hoşuma gider," diye yabani bir şekilde güldü.

"O halde gidip elbiseni seç. Hazırlanmamız gerekiyor." Lala'dan kurtardığım kurabiyeden bir ısırık aldım.

Ayağa kalktı, hevesle çadırdan çıkmak üzereyken geriye baktı. "Emin misin?" diye sordu kuşkuyla.

"Çok düşünüyorsun," dedim. "Git ve bir elbise bul."

Cevap vermeden çadırdan çıktı. Kali'nin benimle birlikte krallığa dönmesi birçok açıdan iyi olacaktı ama en önemlisi ben daha az yalnız hissedecektim. Zamanla hepsiyle bir bağ kurabileceğimizi biliyordum ama bir süre ne olursa olsun yabancı olacaktık.

"Bu iyi bir fikir mi, fark etmediysen söyleyeyim, o Arın Lordu ma âşık." Lala kararsız şekilde bana bakıyordu ki şüpheleri yersiz değildi.

"Fark ettim," dedim. "Belki bu onu krallığa dönmeye ikna eder."

"Arın Lordum bundan hoşlanmayacak bence."

"Bana hoşlanacak gibi geliyor. Duygu durumunu bilmem ama o kızı geri istiyor." Arın, Alin ve Kali konusunda takıntılıydı. Herkese kapılarını açmıştı ama özellikle o ikisinin benimle birlikte dönmelerini istiyordu. Haze'ye baskı kurmayacaktım ama Kali'yi bir şekilde götürecektim.

"İyi bir asker çünkü," dedi Lala.

"O halde onu gerçekten geri almalıyız."

"Yine kafana eseni yapıyorsun."

"Yapmıyorum!" diye söylendim. "O soylulardan biri. Zaten krallıkta olsa o da davet edilirdi. Kuralları çiğnemiyorum." Diğer yaptıklarımın yanında hiç önemi olacağını sanmıyordum.

"Habersiz birini partiye götürüyorsun," diye ısrar etti.

"O kadar büyük bir mesele değil eminim herkese yetecek içkileri vardır."

"Sana yetecek kadar içki diyarın bağlarında kalmadı. Bu gece de kendinden geçecek kadar içme!" Birden tiz bir sesle adeta cırlayınca kurabiye elimden düştü, yere çarpmadan önce Lala parmağını şaklattı ve kurabiyeyi kurtardı. Sonra da bir güzel midesine indirdi.

"Ciddiyim yoksa bunu bildirmem gerekecek," diye ikaz etti.

"Uyumak için o kadar içiyorum Lala. Ne halde olduğumu bilmiyormuş gibi davranma." Ellerimi silkeleyip gözlerimi çadırın kalın kumaşında gezdirdim.

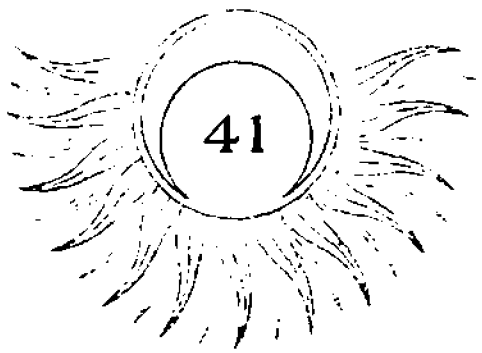
"O zaman Daren Lordumla konuş."

"Daren Lordun cehennemin dibine gitse başımı aşağı eğip ne halde diye bakmam!" Kollarımı hınçla birbirine bağladım.

"Büyük konuşma. İkiz alevi bağını tetikliyorsun. Sadece sevgi yakınlaştırmaz, öfke de çok güçlü bir duygudur."

"Şu kahrolası elbiseyi giymeme yardım et artık!"

Biliyorum. Hissediyorum. İçimde bir şeylerin daha da yoğunlaştığının ve her gün gözlerimin onu aradığının ben de farkındayım. Ama gelmiyor.

İtiraflar ve İltifatlar

Elbise üzerimden su gibi akıyordu. İncecik kumaşının üzerinde örümcek ağı gibi narin görünen bir tül vardı, vücut hatlarımı ortaya çıkaracak şekilde bedenimi sarıyor, ayakkabılara rağmen fırfırlı eteği yerde sürünüyordu.

"Adım atarken dikkatli ol, bu zarif bir kız için tasarlanan çok zarif ve çok özel bir elbise," diye ikaz etti Lala. Her ânından büyük keyif almasa elbiseyi bana layık bulmadığını düşünürdüm. Elbette, söz konusu kıyafetler olduğunda daima haklıydı, elbise o kadar dardı ki büyük bir adım atabilmek imkânsızdı. En azından bu gece koşturamayacağımı biliyorduk.

Ellerimi gümüş iğneler saklanmış gibi parlayan mavi elbisenin üzerinde gezdirdim. Dokusu ipek kadar yumuşak, saten kadar kaygandı. Omuz askılarının üzerindeki inci işlemeler tam kemiklerimin üzerine denk geliyordu ve onlara dokunmadan duramıyordum.

Saçlarımı dümdüz kalacak şekilde ortadan ayırdı, kokusu muhteşem olan bir yağ sürerek kulaklarımın arkasından, önüme düşmeyecek şekilde yapıştığına emin oldu. Böylece saçlarım hem istediğim gibi salık kalmış hem de omuzlarımı örtmemişti.

Beni güzel göstermekte Lala'nın üzerine yoktu.

Makyajımı pürüzsüz ve kadifemsi yaptı. Gözlerimin etrafına kaşlarıma doğru uzanan bir dalga halinde kavisli iki çizgi çekti, beyaz çizgiler mavi gözlerimi iyice belirginleştirdi. Yanaklarımı sigilimle uyumlu şekilde parlattı, dudaklarımı mercan rengine boyadı. Güneşin altında iyice bronzlaşan tenim muhteşem görünüyordu. Üze-

rimde binlerce ışık, yıldız ve elmas parlıyordu. Ellerimi omuzlarımdan aşağıya doğru kaydırarak elbiseyi düzelttim, belimdeki kavis ve oyuntu bile milimi milimine hesaplanmıştı.

"Sürekli söylüyormuşum gibi gelecek kulağa ama ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye sordu Kali yine o hayranlık dolu bakışları ile.

Aynadaki yansımama gülümseyip kenara çekildim ve ona döndüm. Elbisesini çok daha kısa sürede giyinmişti. "Bırakalım da Lala maharetini bir kez daha konuştursun."

"Bunun için daha fazla zamana ihtiyacı olur," diye kendi kendini yerdiğinde uyarıcı bir şekilde gözlerimi kıstım.

"Kendine en son ne zaman gerçekten baktın?" diye sordum. Su Krallığı'na özgü bembeyaz saçları bile yeterliydi ama bütün Su Halkı gibi o da meleklere benziyordu. Bense kapkara saçlarımla sadece bir yanılsama gibi duruyordum aralarında.

"Gidip biraz su içeceğim," dedim. "Güneş neredeyse batmak üzere ama acele etmeyin, Arın gelirse onu oyalarım."

Kali'nin gözleri bu düşünceyle kocaman açıldı. Arın'ı bekletmek bütün günahları aynı anda işlemekle eşdeğerdi onlar için.

"Yalancı!" diye çemkirdi Lala. "Şarap kadehine düşeceksin yine."

"Sana başkalarının yanında böyle konuşma demedim mi!" diye dişlerimin arasından ben de çemkirdim. Kali güldü. "Duymadın!" diye uyardım onu.

"Hiçbir şey duymadım!" dedi.

Çadırdan çıkıp gerçekten bir kadeh şarap bulmak için yürümeye koyuldum. Ben hâlâ Kali'nin vârisi sayılırdım. Onun döneceğine inanıyordum ve onun yanında böyle rahat olmam o kadar da doğru değildi. Ama onu kendime yakın hissediyordum ve ona güveniyordum. Sadece birinin daha şahit olması bütün bu inzivanın boşa gittiğini düşündürebilirdi. Öyle olmamıştı, eskisi gibi değildim. Nasıl olabilirdim ki?

Yemek saati çoktan sona erdiği için yemek çadırında kimse yoktu. Azul'dan izinli olduğum zulayı patlatmakta bir sakınca görmeden kendime bir kadeh şarap doldurdum. Hiç de zarif olmayan bir şekilde kafama dikip boşalan kadehi yeniden doldurdum. Şişeyi ye-

rine saklayarak çadırın arkasından, kimseye görünmeden çardağa yürüdüm.

Hemen sarhoş olmuyordum ama oraya gidip bir sürü kişiyi göreceksem eğer, evet Ateş Lordu ve Toprak Vârisi'ni kast ediyordum, biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

Ve bu doğal şarap kesinlikle bu konuda başarılıydı.

"Nova..." diye mırıldandı Arın. Onu karşılamak için arkamı döndüm. İkimiz de birbirimize baktık ve sanırım aynı şeyi düşündük. Muhteşem görünüyordu. Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım.

Üzerinde her zaman giydiği ceketlerin aksine, benim elbisemin tülsüz kısmının kumaşından yapılma, aynı desene ve aynı dokuya sahip griye kaçan soluk mavi dökümlü bir gömlek vardı. Yakası boğazına kadar ilikliydi. Yakasının ortasında omzumdakiler gibi tek bir inci tanesi duruyordu. Altında siyaha çalan daha koyu gri renkte bol, dökümlü bir kumaş pantolon vardı. Gömlek pantolonun içine özenle yerleştirilmişti, omuzlarında Su Krallığı'nın ihtişamlı nişanları vardı. Saçları her zaman olduğu gibi özenliydi. Ama bu renk kontrastı bembeyaz saçları ve buz mavisi gözleriyle birleşince inanılmaz olmuştu. Gerçekten bir Tanrı'ya benziyordu.

Bana doğru yaklaştı, gülümsedi, elime uzandı ve dudaklarını elimin üzerine bastırdı. "Başka birinin vârisi olsaydın kıskançlıktan o krallığın yok olmasını dilerdim," dedi. "Olağanüstü görünüyorsun."

Gülümsedim. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Şüphesiz." Memnuniyeti gözlerine yansıdı ve o andan sonra bana söyleyeceği her şeye inanacağımı biliyordum.

"Sen de muhteşem görünüyorsun. Sina ve Sonay'dan rol çalmış olmayız değil mi?" Kesinlikle olacaktık ama bizim tabiatımız böyleydi.

"Biz Su Krallığı'yız, her zaman, nerede olursa olsun dikkatleri üzerimize toplarız," dedi ve beni asla yanıltmadı. Hiç kimse Arın kadar olduğu kişiden gurur duyamazdı. Bir zamanlar ben de ona yakın hissediyordum.

"Doğru." Zoraki bir tebessümle kadehimden bir yudum aldım.

"Demişken, kulağıma bir şeyler geldi. Toprak Krallığı ve seninle ilgili. Duyduklarım doğru mu?" Gözleri şarap kadehi ve benim aramda gitgel yaptı.

"Toprak Krallığı'ndan birkaç kişiyi rahatsız etmemde bir sakınca var mı?" Şirin göründüğümü umarak kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Sadece hoşuma gider." Benimle birlikte gülümsedi. "Orada ne yapıyordun?"

Ondan saklamamıştım, sadece anlatabilmek için yalnız kalacağımız anı bekliyordum. Arın şelalelerden beni ziyarete geldiğinde muhakkak etrafımızda birileri oluyordu ben de onları ayırmaya kıyamıyordum.

"Bana kızma," diye uyardım. "Ama eminim diğer olanları da duymuşsundur. Ateş Krallığı ve Ateş Lordu ile ilgili olanları."

"Güçleniyor," dedi. Arın'ın yüzünü okumak her zaman çok zor olmuştu, gerçekten sınırlarını zorlamadığınız sürece böyle ifadesiz olurdu.

"Biraz yardım etmiş olabilirim." Doğru kelimeleri ararken başımı yana yatırdım. Her şeyi anlatmadan, her şeyi nasıl anlatabilirdim?

"Nasıl?" Hafifçe kaşlarını çattı.

"Daha doğrusu sebep olmuş olabilirim. Doğru ortamı hazırladım diyelim." Omuz silktim. "Toprak Krallığı'na Kerberos'u ziyaret etmek için gittim." Kadehi ona doğru kaldırdım. "İkimiz de derin bir nefes alabiliriz, Daren'i nagueline kavuşturdum."

Adalia'yı, Arın'a Daren getirmişti. Bu yüzden Arın da ona borçluydu ve borçlu olmaktan hoşnut olmadığını gayet iyi biliyordum.

"Bu nasıl mümkün oldu?" diye sordu. "Daha da önemlisi karşılığı ne oldu?" Şimdi biraz gerildiğini söylemek doğru olurdu.

"Uğruma yapılan fedakârlıkların altında ezilmek istemiyorum daha fazla," dedim. "Bu yüzden ona yardım ettim. Anka'nın ölmediğini öğrenince Kerberos'a gittim. Benden gözyaşımı istedi. Daha büyük bir bedel ödemeyi bekliyordum." Tüm detayları anlatmama gerek olmadığı kanısına vardım, nihayetinde yaşananlar değişmeyecekti.

"Su Vârisi'nin gözyaşı büyük bir bedeldir, Nova." Memnun olmamıştı ama hazırlandığının yarısı kadar bile tepki göstermedi, sadece belki sekizinci kez sevdiği bir vazoyu kırmışım gibi iç çekti.

"Bana kızdın mı?" Daha ziyade tam anlamıyla ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

"Hoşuma gitmedi ama neden yaptığını anlıyorum. Sanırım bir açıdan memnun oldum. Kararlarını özgür iradenle vermeni isterim, baskı altında değil. Ve fedakârlıklar baskıyı doğurur."

"Metal Krallığı'nın dönüşünü ve Ateş Sarayı'na yaptıkları saldırıyı biliyor musun?" diye sordum bu defa.

Onayladı.

"Onları oraya ben gönderdim." Madem bir kez gerçekler sandığını açmıştık biraz temizlik yapmak iyi olurdu.

"Bunu neden yaptın?" Yüzünü okuyabildim ve hayrete düştüğünü söyleyebilirim.

"Geride bıraktıkları her şeyi ezerek ormana gidiyorlardı ve bunun nasıl bir felaket doğuracağını biliyorsun. Ben de Ateş Krallığı ile anlaşmazlıklarından haberdardım. Ve Daren'in ordusuna sahip çıkması için bir fırsat olduğunu düşündüm." Şaraptan biraz daha içmem gerekmişti ama anlatırken içim buz gibiydi. Şimdi o hassas duygularımdan arınmış bir şekilde düşündüğümde yaptığımın mantıklı ve hatta erdemli bir hareket olduğunu görüyordum. Ve tek zararının bana dokunması da cabasıydı ama hâlâ siyah ağaç dallarının rüzgâr estirdiği bir krallıkta bu yüzden her gece mahkûm ediliyordum.

"İleriye gitmişsin," dedi. "Daren bunu kendi çözebilirdi, müdahale etmen doğru değil. Epey uygunsuz." Sanki şarabı o içiyormuş gibi oldukça sakindi daha çok nasihat ediyordu.

"O da böyle düşündü." Omuz silktim. "Benim için kaybettiklerini ona geri vermeye çalışıyorum sadece." Böylece bazı masalların sonu yazılabilirdi.

"Daha önce de söyledim, bu senin sorumluluğun değil. Onun seçimleriydi ve buna saygı duyman gerekiyor. Seçimlerinin sonucuyla ne yapacağı da onun kararı olmalı. Bu konuda seni destekleyemem." Onaylamaz şekilde kaşlarını kaldırdı. Kabul etmek gerekirse onun tarafını tutacağını ihtimaller arasında değerlendirmemiştim.

"Destek beklemiyorum," dedim ama biraz gücenmiştim. "Sadece bilmen için anlatıyorum. Arkandan iş çevirdiğimi düşünme. Önemli bir mesele daha var."

"Bu gece gerçekten sürprizlerle dolusun." Nadiren olan muzip gülümsemelerinden birini takındı.

"Seni yalnız yakalamak çok zor. Etrafında her zaman bir kalabalık oluyor." Gözlerimi devirdim. "Bu ciddi. Güz Töreninde Lilith beni görmeye geldi." Ve o geceden beri ne zaman uyusam bazı kâbuslarımda elimdeki kadehten kan içiyordum.

"Bu iyiye işaret değil." İyice bana dönüp dikkatle dinlemeye koyuldu.

"Değil," dedim başımı sallayarak. "Bana şu krallık sıralamasından bahsetti."

"Kimsenin hakkını çalmadım," diye araya girdi. Savunmadan çok bıkkınlıkla. "Bunu biliyorsun. Daren ve Sina'nın razı olmadığı bir şey yapmadım. Ve diyarın..."

"Bunları biliyorum Arın," diye böldüm onu. "Lilith sıranın Ateş Krallığı'nda olduğunu söylüyor ama onun alevlerde gördüğü kadarıyla tahta çıkması beklenen kişi Evran değilmiş." Esas tepkisi, beklediğim mesele, kara bir kış gibi kapımıza dayanmıştı.

"Lord olan Evran'dı," dedi.

"Ama onun da ölmesi ve sıranın Daren'e geçmesi gerektiğini söyledi. Ve Daren geçene kadar da dengenin hep bozuk olacağını, felaketlerin sona ermeyeceğini düşünüyor. O ciddiydi, Arın." Ses tonum gerginliğimi ele veriyordu. Bu konunun üstesinden tek başıma gelmek istemedim ve Arın bunu bilmeyi hak ediyordu. Çünkü aksi takdirde hepimiz, kaybedeceğimiz bir savaşa hazırlanacaktık.

Uzun bir süre kendi içinde düşündü ama dışarıya hiçbir duygu yansıtmadı.

"Daren bunları biliyor mu?" diye sordu sonunda.

"Emin değilim." Lilith henüz haberi olmadığını söylemişti ama Ateş Krallığı'na güven olmazdı ne de olsa.

"Artık o kadar da önemi yok. Düellolar hepimiz için her şeyi değiştirebilir. Nasıl bir düzenin bizi beklediğini bilmiyoruz." Söylediklerine inandığı ortadaydı ve bir yandan haklıydı ama yine de içim sıkılıyordu.

"Ama ya o an gelirse ve Daren de tahtı isterse? Bu onların hakkı olur."

"Böyle mi düşünüyorsun? Onun hakkı olduğunu mu?" İhtimalden hatta gerçekleşmesinden daha çok, benim öyle düşünmemin onu mahvedeceğini gördüm.

"Hayır," diye çabucak cevapladım. "Tahtı ben ne kadar hak ediyorsam Daren de o kadar hak ediyor. Ben ne kadar doğru kişiysem o da o kadar doğru kişi. Hava Krallığı olsa böyle düşünmezdim ama Daren'in bunu isteyeceğini düşünmüyorum. Lord olmayı bile istemedi. Bana kalırsa onunla konuşup feragat etmesini isteyebilirsin." Bunu öylesine söylemedim, Daren'in Arın'a ne kadar değer verdiğini biliyordum ama bunun yanı sıra birlikte geçirdiğimiz onca zamanda, insanların arasından bile diyara dönmek istememişti. Kabul görmek istiyordu ve kaybettiklerini geri istediğini de artık biliyordum ama taht? Daren için sadece ayak bağı olurdu.

"Bunları düşünmek için önümüzde uzun bir süreç var," dedi. "Ama bana anlattığın için teşekkür ederim. Senin desteğin benim için çok kıymetli." Uzanıp elimi tuttu ve üzerini hafifçe öptü.

"Ben Su Krallığı Vârisiyim her zaman krallığımı destekleyeceğim," diye güvence verdim ve bunu daha çok sesli söylemem gerektiğini düşündüm. Sözler sihirden kuvvetliydi ve kişilerden daha güvenliydi.

"Ama hâlâ bir kraliçe olmak istemiyorsun." Bakışları ile beni duvara yasladı ve yine köşeye sıkıştırdı. Onun nezdinde lord olmak ve kral olmak aynı şeydi bu yüzden benim için de aynı olmasını bekliyordu ama bence ilgisi yoktu.

"Hayır ama sana uygun bir kraliçeyi seçmekten zevk alırım," diye göz kırptım. "Her zaman vâris olacağım." Kadehimi tekrar kaldırıp, "Su Vârisi olacağım," diye ekledim. İşte böyle, kelimeler iyi hissettiriyor, kelimeler güçlü hissettiriyor ve yeterince sık söylersem inanabilirmişim gibi hissettiriyor.

"Ben de her zaman senin için boş bir taht ayırdığıma emin olacağım." Restimi alıp bir centilmen gibi zarifçe yırtıp attı.

Gülümsedim.

"Şimdi bir şeyi söylemeyi unuttum." Kali'nin çadırdan çıktığını görünce hızlandım. "Kali'yi de bizimle gelmeye ikna ettim. Bu sorun olur mu? Bana olmaz gibi geldi, sonuçta o da soylulardan biri. Ve gerçekten onun dönmesini istiyorum."

"Ben de istiyorum," dedi. "Sanırım sorun olmaz. Buna razı geldi mi?"

"Senin hoşlanmayacağını söyledim, razı geldi."

Sesli bir şekilde güldü ve daha çok gülmeli diye düşündürdü.

"İşte geliyor, nazik ol." Hafifçe kolunu dürttüm.

"Zaten öyle değil miyim?" diye dudaklarının arasından sessizce konuştu.

"Her zaman değil," diye aynı şekilde karşılık verdim. Kali bize yaklaşmıştı. Ve oldukça güzel görünüyordu. Su yeşili bir elbise giyinmişti, boynunun etrafından dönen bir askısı ve yere kadar uzanan etekleri, oldukça iddialı bir yırtmacı vardı. Saçları omzundan aşağıya su dalgaları şeklinde iniyor ve koyu makyajı gözlerinin safir gibi parlamasına neden oluyordu.

"Beni gölgede bıraktın," diye gülümsedim.

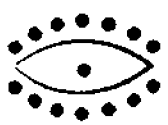
"Onu kimse yapamaz," diye karşılık verdi bana. Titremiyordu ama ne kadar tedirgin olduğu her halinden belliydi, gözlerini benden çekmiyor ve biri bir şey desin diye bekliyordu.

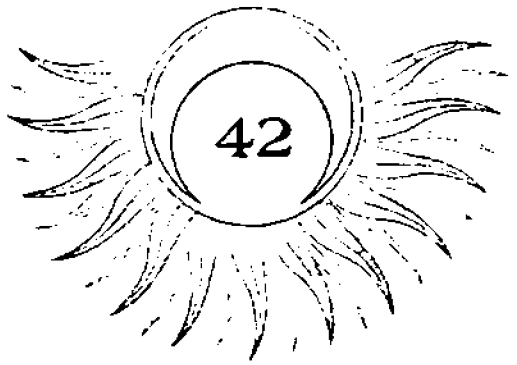
"Bu gecenin en şanslı kişisi ben olmalıyım," dedi Arın. "Harikulade iki kadın bana eşlik ediyor."

Hâlâ elimde olan kadehi masanın üzerine bırakmadan önce hepsini içtiğime emin oldum. Başparmağımla dudağımın kenarını hafifçe sildim ve onlara geri döndüm.

Kali ona uzanan eli tuttu ama yüzünü astı. "Harikulade bir kadın sana eşlik ediyor, ben Nova için buradayım."

Arın güldü, girmem için bana da kolunu uzattı, ona tutundum ve bedenledik.

Karışıklıklar ve Karşılaşmalar

Geceye özel sarayın bulunduğu adadan yukarıya, bulutlara tırmanan kuvars ve lapis lazuli taşları ile kaplanmış upuzun bir merdiven vardı. Sihrin etkileri böyle anlarda büyüleyici oluyordu. Merdivenin sonu duvarları ya da çitleri olmayan bir avluya çıkıyor, ılık rüzgâr okaliptüs ve çay ağacı kokuları ile nahoş bir karşılama yapıyordu.

Hava Lordu ve Hava Vârisi'ni tebrik etmek için yanlarına yürümeye koyulduğumuzda etraf beklediğimden daha kalabalıktı. Kali, gelir gelmez Arın'ın elini bırakıp benim sağ tarafıma geçti. İkisinin arasında yürüyordum ve içtiğim şaraba rağmen müthiş gergin hissediyordum. Gözlerim tüm inkârlarıma rağmen onu arasa da Daren burada değildi. Ama Ayzer buradaydı. Sonay ve Sina'dan daha uzak bir köşede, muhafızı ile birlikte iki kişiyle konuşuyordu. Yüzü bu tarafa dönüktü ama bu mesafeden göz göze gelmek zordu.

"Lordum," diye hafifçe eğildim. "Vârisim. Gecenin bütün güzelliğini çalmışsınız." Sonay'ı da selamladıktan sonra gülümsedim. Kali bir adım arkamızda kalmış ve hafifçe başını eğmişti. Sadakatsizler selam vermezdi ama burada zorunda hissetmiş olmalıydı.

"O sizin güzelliğiniz Vârisim," diye beni kucakladı Sonay. "Geç kaldınız."

"Katıldığım bütün partiler felakete dönüşüyor, size biraz zaman kazandırayım dedim."

Sonay güldü ama Arın yan yan bana baktı. Ona tatlı tatlı gülümsediğimde, uzanıp Sonay'ın elinin üzerine de yumuşak bir öpücük bıraktı. "Her şey en az senin kadar güzel görünüyor."

"Teşekkür ederim, Lordum." Hava Vârisi her zaman biraz muzır olsa da zarafetiyle öne çıkıyordu, uyumluluğu hayranı olduğu Arın tarafından sık sık takdir edilirdi.

Sina bana gülümsedi ve arkamda kalan Kali'ye baktı. Ben onu tanıtmak için döndüğümde "Kali?" dediğini duydum.

"Lordum," diye başını yeniden eğdi Kali.

Sonay yabancısı kaldığı duruma karşılık bana baktı ama sadece dudak büktüm. Sina onun koluna dokunup, "Kali, Su Krallığı'nın çok kıymetli generali ve şamanının kızı," diye tanıttı. "Çocukluğumuz birlikte geçti." Yeniden Kali'ye döndü. "Seni görmek çok güzel. Çok uzun zaman oldu. Gözlerime inanamadım desem doğru olur."

"Çok uzun zaman geçti," diye buruk bir şekilde gülümsedi Kali. Aynı diyarda olsalar da Büyük Yıkım'dan sonra herkes köşesine çekilmişti. Kali, Sadakatsizlerin arasına karışıp ormana sığınmıştı ve bunu tuhaf bulsam da Hava Krallığı pek ormana uğramazdı.

"Seni tanımak güzel," diye gülümsedi Sonay. Kali nazikçe karşılık verdi ve gece için onları tebrik etti.

"Ormanda inzivaya çekildiğin doğru mu?" diye bana sordu Sina. "Her zaman şaşırtmanın yolunu buluyorsun." Belli ki gecenin maskotu yine ben olacaktım.

"Daha iyi bir vâris olabilmek için Lordum."

Arın baş edemiyormuş gibi başını sallayıp güldü.

"Tayga sizinle birlikte değil mi?" Sina'nın gözleri etrafta dolaştı ama arayışı boşunaydı, Tayga burada değildi.

"Onu bugün hiç görmedim," dedim. "Kali?" diye sorarak ona döndüm. Hazırlanmadan önce Lala ile şu garip ve can sıkıcı konuşmayı yaptığımızda tüm dikkatim dağılmıştı.

"Ben de görmedim," dedi. Yine hangi sınırlarda kim bilir ne yapıyordu... Son zamanlarda gerçekten yüzünü görmek zorlaşmıştı.

"Daren'i göremedim," diye sordu Arın. Hava Krallığı perileri bize içeceklerimizi ikram ettiğinde cevaba kulak kesildim.

"Buralardaydı," dedi Sonay. Demek gelmişti. "Nova," diyerek elini bana uzattı. "Seninle tanışmak isteyen birileri var." Önce Arın'a sonra Sina'ya baktı. "Müsaade eder misiniz?"

Sina bahar gibi bir gülümsemeyle ona doğru uzandı ve bu gece ekstra parlayan sigilinin üzerinden öptü. "Senindir."

Hımm... Pekâlâ.

Ben de Arın'a döndüm ve gözlerimi kısarak, "Müsaade eder misiniz Lordum?" diye bayat bir taklitle fısıldadım.

"Son on günün toplamından daha çok güldüm sayende Nova, izin ver de çene kaslarım biraz dinlensin. Lütfen keyfine bak ama rica ederim olay çıkarma." Buz mavisi gözlerini uyarı dolu bir şekilde üzerime dikti.

"Elbette Lordum!" İncinmiş gibi elimi göğsüme bastırdım, Arın bana sırtını dönünce güldüm. Kali'ye "Gelmek ister misin?" diye sordum. Onu buraya sürüklemiştim, gecenin bir kısmında Arın ile tüm kozlarını paylaşmaları için onları yalnız bırakmayı planlıyordum ama henüz erken olduğunu düşündüm.

"Kalırsan memnun olurum," dedi Sina ona.

"Kalayım," dedi Kali. Nezaketen mi söylüyor diye yüzünü yokladım ama sanırım kıpırdamak istemiyordu ve Sina da onunla sohbet etmek için hevesliydi.

Onlardan birkaç adım uzaklaştığımızda Sonay'a doğru iyice yaklaşıp, "Kimse benimle tanışmak istemiyor değil mi, sadece sen yerinde duramadın," dedim. "Sadece birkaç hafta veya ay oldu ve işler bütün diyara biz sevişiyoruz demeye mi geldi?" Bununla alay etmeyeceğimi sanıyorsa beni gözünde büyütmüştü.

Yürürken etrafa gülücükler saçıyor ve bir yandan da tuttuğu kolumu sıkıştırıyordu. "Sen de benim kadar utanç verici buluyor musun?"

Dayanamayarak kahkaha attım. "Cesedimi çiğnemeleri gerekirdi. Çok ciddiyim."

Nihayet kalabalığın arasından, arp ve lirden oluşan iki kişilik orkestraya en yakın, diğerlerine epey uzak bir köşeye geçtik. Müzik şahaneydi, ezgiler ruhu okşuyor ve sakinleştiriyor aynı zamanda konuşabilmek için ihtiyacımız olan mahremiyeti sağlıyordu.

"Utançtan mahvoldum ama Sina o kadar istekliydi ki ve herkes bunun çok önemli bir gelenek olduğunu söyleyip durdu." Şimdi bile yanakları al al olmuştu. Biz insanlar arasında büyümüştük o yüzden yadırgamadım ve haline üzülmeye başlayınca geri adım attım.

"Dert etme," dedim. "Senin ve benim dışımda kimse bunu garip karşılamıyor hatta herkes olağan ve muhteşem bir durummuş gibi görüyor. Sevişiyor olmanız kimsenin fiziksel anlamda umurunda değil. Kutsanmış bir krallık? Konuştukları tek şey bu." Tamamıyla dürüst davranmıştım. Dört krallık arasında şu an en güçlü görünen Hava Krallığı'ydı. Her şey bir kenara lord ve vâris uyumu muazzamdı, saraylarında sorun yoktu ve krallıkta her şey yolundaydı. Diğer üç krallık ise hâlâ deyim yerindeyse kıçını toplamaya çalışıyordu.

"Biraz rahatladım." Göğsünü şişiren derin bir nefes aldı.

"Nasıldı peki?" Durdum. "Nasıl oldu peki?" diye düzelttim.

"Seninle konuşmak için ölüp bitiyordum." Kolumu tutup hafifçe sarstı. "Burada bir sürü hizmetkârım ve danışmanlarım ve neredeyse arkadaşlarım var ama hepsi burada doğmuş kimse anlamıyor." Etrafa bakıp izlenmediğine emin olunca yüzünü astı. "Hem senin inzivanı bölmek istemedim hem de biliyorsun işte."

"Sadede gel," dedim. "Eğlenceli kısmı duymak istiyorum."

"Sizin, yani Daren ve senin gidişinden sonra her şey yine ve yine çok zordu," diye anlatmaya koyuldu. "Sen gittin." Tekrar etrafı kontrol etme ihtiyacı hissetti, rezil durumdaydı. "Ayzer..." Başını salladı. "Ariana'nın ölümü. Hepsi bana çok fazla geldi. Haftalarca bütün bunların acısını yaşadım. Ve yanımda sadece Sina vardı. Her zaman olduğu gibi kibar ve hoşgörülü değildi. Bu defa her zamankinden farklıydı. Lord gibi değildi Nova, beni güldürmek için çabalıyor, beni görmediğim yerlere götürüyor ve benimle bazen saatlerce kitap okuyordu. Büyülenmiş gibi oldum. Bir gün sadece onu görmek için uyandığımı fark ettim. Birini görme isteği çok garip." Ellerimi tutup bulutların üzerindeymiş gibi güldü.

Hiç sorma.

Işıldıyordu. Kelimenin tam anlamıyla ışıl ışıldı. Gözleri, saçları, sigili, sesi parıldıyordu. Ona baktığım zaman gökyüzüne baktığımı sandım ve oraya benden daha çok yakıştı.

"Yani bu birdenbire olmadı," dedim. "Nasıl gözümden kaçmış?"

"Çok mutluyum ama dalga geçme," dedi. "Gerçekten çok mutluyum. Tamamlanmış gibi. Benim bile bilmediğim büyük bir eksik varmış ve artık yokmuş gibi." Gözleri etrafta dolandı, kalabalığın

arasında Hava Lordu'nu buldu, buradan Sina'nın sadece omzunu görebiliyordu, buna rağmen onunla ilk kez göz göze gelmiş gibi mest oldu.

"Birileri gerçekten kalbini kaptırmış." Yanımızdan geçen halulardan birinden ikimiz için de birer kadeh alıp diyardaki en sevdiğim yaratığa gülümsedim.

"Alay et," dedi önüne bıraktığım içeceğinden içip. "Ben sıramı savdım ve bil bakalım sıra kime geçti?" Tatlı ve nazik hava vârisi olabilirdi ama Sonay'ın sivri dişleri olduğunu çok iyi biliyordum. Zamanında beni kaçırmıştı...

"Hiç şansın yok," diye hevesini püskürttüm. Hem de hiç.

"Bu evrende Arın'ı istemeyecek tek kişi sensin."

"Onu istemiyor değilim, sadece dost gibi görüyorum. Aileden biri gibi. Niye didişip duruyoruz sanıyorsun?" Müzikle birlikte hafifçe sallanmaya başladım, belli bir ritmi vardı ve zihnime masaj yapıyordu.

"Ama krallığın için bunu yapabilir misin?" diye sordu. "Bu herkesten bekleniyor, biliyorsun değil mi?" Artık espri yapmıyor ve biraz endişeyle bana bakıyordu.

"Beklentileri karşılayan biri olmamam iyi o halde."

"Peki ya Daren," diye fısıldadı. "Orada, insanların arasında çok uzun zaman birlikteydiniz ve zaten gökyüzü yazmış sizi." Böyle bir ambiyansta bile Daren'den bahsetmek karanlığı beraberinde getirirdi.

"Karaladım ben onun üzerini. Uzun bir süre tek başıma olacağım ve diyardaki bütün yakışıklılarla gönlümü eğlendireceğim." Kadehimi onun kadehine çarpıp güldüm ve içtim, dibine kadar.

"Bu diyarda herkes çok güzel."

"Ben de onu diyorum ya. Uzun yaşamanın bir anlamı olmalı. Bence erken davrandın." Dudaklarımı birbirine bastırıp yapacak bir şey yok artık diye başımı yana yatırdım.

"Deli deli konuşma diyeceğim ama..." Gözleri bir yere takıldı. "Baş muhafız ve karısı gelmiş. Karşılama için Sina'nın yanına dönmem gerekiyor. Hadi." Bir yudum daha içip eliyle işaret etti.

"Sen git," dedim. "Banyoya uğrayacağım ve gerçek bir içki bulacağım." Kadehe doğru yüzümü buruşturdum. Nane ve defne yaprağı kokteyli hoştu ama partide hissettirmiyordu.

"Seni tek başına bırakmak istemiyorum." Başını iki yana salladı.

"Lordun çipil çipil gözleriyle seni bekliyor, koş hadi."

"Laf söyleme Lorduma."

"Laf söyletme Lorduna."

Gülerek onunla avlunun ortasına kadar yürüdüm ve kolundan hafifçe iterek beni rahat bırakmasını işaret ettim. Keşke Sonay ile daha çok vakit geçirebilseydik ama mümkün olmuyordu. Cidden, gerçek bir içki bulmak için saraya inen merdivenlere yöneldim ama merdivenlerden çıkan kişiyi görünce durdum ve gülüşüm de beraberinde soldu.

Ayzer kaşlarını çattı.

Onca zaman sonra beni gördüğünde yapacağı buydu demek. Ne hissederim diye hiç düşünmemiştim, çok kalın bir duvarın iki tarafında olduğumuzu hissettim. O duvarı yıkabilirdi, ben duvarı eritebilir, en kötü buza çevirir ve parçalardım ama ikimiz de durduk ve duvara baktık.

İkimiz de merdivenin bir ucunda kaldık, ilk adımı ben attım ve basamakları inmeye koyuldum. O da diğer uçtan çıkmaya başladı. Aramızda üç basamak kaldığında ikimiz de durduk, merdivenin ortasında karşı karşıya geldik.

"Uzun zaman oldu," dedi. Benim söyleyecek bir şeyim yoktu. Gerçekten uzun zaman olmuştu. Her şeyin üzerinden uzun zaman geçmişti. Yeniden dönüşümün üzerinden bile epey uzun zaman geçmişti.

"Ziyaretime gelmişsin," dedi, cevap alamayınca.

Daha önce hiç her şeyini ezbere bildiğim bir yabancıyla karşılaşmamıştım. Ona bakıyordum ve tanımıyordum ama en sevdiği yemeği biliyordum, en sevdiği rengi, sadece çok üzgün olduğunda saçlarını ördüğünü, ironik bir şekilde yeşil rengini aslında sevmediğini, ilk aşkını, ilk öpücüğünü, hayatta en çok annesini bir kez olsun tanımayı istediğini...

"Senin için gelmemiştim." Sesim tok ve kuruydu, asıl şaşırtan da bu oldu. Ne bir sitem vardı ne de kırgınlık.

"Orada olmamam iyi olmuş," dedi. "Yaptıklarını göz önüne aldığımızda." Alay edercesine güldü. "Nihayet vâris olmaya karar verdiğini sanmıştım."

"Vâris olmaya karar verdim," diye başımı salladım. "Askerlerine sorabilirsin."

"Daren'le oyunlarınızdan başka bir şey duymadım."

"Eğlenmeyi sevenler oyunları ciddiye alır, Ayzer. Ve kazanmak için her şeyi yaptığınız savaşlar da birer strateji oyunudur." Bir basamak daha indim. "Sense eğlenmekle ilgili hiçbir şey bilmezsin." Arkadaşlığın kötü yanı buydu değil mi, hepimiz diğerini nasıl inciteceğimizi bilirdik, hepimiz diğerini öldürecek kurşuna sahiptik.

"Olup bitenden senin kadar zevk almamam nasıl oynayacağımı bilmediğim anlamına gelmiyor." Sözlerim tesir etmedi, belki de artık tanıdığım kişi değildir diye düşündüm.

"Bildiğini kanıtladın, bu yönde endişen olmasın." Tanrıçaları döndürmek onun gibi birini aşan bir hamleydi.

İlk kez beni şaşırtan bir pişmanlık emaresi gösterdi, başını yere eğdi; dik tutmak için her şeyi yaptığı başını eğdi.

"Neden bir kez olsun beni görmeye gelmedin?" diye sordum. Sormasaydım muhtemelen hayatım boyunca bunu merak edecektim.

"Gelmek istedim." Yeniden koyu kahve gözleriyle bana baktı. "Konuşmak istedim. Bizi özlemediğim bir ânım oluyor mu bilmiyorum, Nova." Kendi kendine hafifçe gülümsedi. "Ama sana ne söyleyeceğimi düşündüm, çok düşündüm... Senin için planlananlardan haberim yoktu ama sonra haberim olsaydı, diye düşündüm ve o zaman ne yapardım emin olamadım." Kararsızca dudak büktü. "Hiçbir zaman da öğrenemeyeceğiz."

"Sanırım öğrenemeyeceğiz," diye başımı salladım ama bence ikimiz de biliyoruz.

"Öğrendiğimiz şu ki sen ya da ben fark etmeyecek, krallıklarımız için birbirimizin desteklemediği şeyler yapacağız. Bu yüzden gelmedim. İnceldiği yerden kopmasına izin verdim." Özgüveninin ardındaki gerginliği ve aslında o kadar da cesur olmadığını hâlâ görebiliyordum.

"Ben seni riske atmazdım," diye zorlukla fısıldadım. "Ben sana bunu yapmazdım."

"Öyle mi?" Güldü ve bir basamak yukarı çıktı. Şimdi aramızda sadece bir basamak kalmıştı. "Bana tanrıçaları çağırdığım için kızgın-

sın," dedi. "Peki sen Arın'ı geri döndürdüğünde bana haber vermiş miydin? Hayır. Aksine beni kullanmış, seni mağaralara götürmemi sağlamış ve sonrasında olan her şeye hazırlıksız yakalanmama neden olmuştun." İncinmiş gibi kaşlarını çattı. "Ya da naguelinden bana bahsetmiş miydin? Hayır. Herkesle aynı anda öğrendim." Dudaklarını birbirine bastırırken belli belirsiz bir çukur oluştu yanağında. "Ya da Arın seni İlmek'te bıraktığında, Daren seni dalgaya ittiğinde, Sina seni kullandığında, Sonay seni kaçırdığında... affetmesi kolaydı ama bana gelince kanla mı yazıldı?" Gücendiği ne çok şey birikmişti. "Sen kendine bir yol açtın, ben de kendime bir yol seçtim."

"Oraya döndüğümüzde gidecek hiçbir yerim yoktu biliyor musun?" diye mırıldandım. "Kimse beni hatırlamıyordu. Babam oradaydı ama koşup sarılamıyordum. Arın döndüğünde senin de gidecek hiçbir yerin yok muydu Ayzer?"

İkimiz de teraziye kendi ağırlıklarımızı koyduğumuzda belki de yüzleşmek için en uygun yerdeyiz, Hava Krallığında'yız diye düşündüm.

"Farklı şekillerde de olsa evet, Arın'ın dönüşü beni köşeye sıkıştırdı. En başından beri onu destekledin. Sadece onu. Başkalarının istediklerini başkalarının haklarını düşünmedin." Mesele Arın mı yoksa mesele benim Arın'ı desteklemem mi emin değildim. "Ve" diye ekledi. "Lilith'in dönüşünün olası sonuçlarından haberin olmadığını biliyorum, merak ediyorum, seni dalgaya ittiğinde göz ardı ettiğin gibi, Daren'i yine göz ardı etmenin sebebi aranızdaki bağ mı?" Sitemkâr gülümsemesi dudaklarında tekrar can buldu. "Belki de benim haberim yoktur ve Daren'e de bana kızdığın kadar kızmış belki onunla da tüm bağlarını kopartmışsındır." Yüzünde her şey solup gitti. "Ya da belki bizim aramızda onlara gösterdiğin imtiyazı gösterecek kadar bağ yoktur."

Tüm bunların arasındaki bariz fark şuydu, Daren'den beklerdim, herkesten beklerdim ama senden beklemezdim. Ama sen de bunu bilmiyorsan belki de haklısındır, belki de artık önemi yoktur.

"Umarım seçtiğin bu yol geri dönüşü olmaz bir yere çıkarmaz seni," dedim ve söylerken üzerimde muazzam bir boş vermişlik vardı.

"Umarım, seni de."

Yanından geçerken omuzlarımız birbirine değdi. Bir, iki, üç basamak indiğimde "Nova," diye seslendi. Omzumun üzerinden dönüp baktım.

"Nereye gittiniz?"

İkimizin de gözleri dolu doluydu. "Senin evine."

"Büyük baban," dedi kontrol etmeye çalışsa da titreyen bir sesle. "Baban nasıldı? İyiler mi?"

Kendimi zor tutuğum için sadece "Hım-hı," dedim.

Başını salladı ve basamakları çıkmaya koyuldu. Bu defa ben önümü dönmeden önce "Ayzer," dedim. Beklenti dolu bir ifadeyle döndü. Gözleri kızarmıştı artık. "Bırak Daren lordları olsun. Sana üstünlük taslamaz. Onun ait olduğu yer Ateş Krallığı, gelip sarayına yerleşmeyecek. Hiç kimse, sen bile bir krallığı tek başına yönetemezsin. İzin ver Daren destek olsun. Farkında değilsin ama bu senin ihtiyacın olan şey. İstediğini yapacaksın ve istediğin zaman onların karşısına dikebileceğin bir lord da olacak. Söz hakkını kaybetmeyeceksin. Amon sana öğretememiş olabilir ama krallıklarda işler böyle yürür, birbirimize destek oluruz."

"Teşekkür ederim," dedi ve samimiydi. "Ben de öyle düşünüyorum. Daren bunu biliyor. Geri döndüğünden beri görüşüyoruz ve sanırım birbirimize destek oluyoruz."

Uyuştuğum için şanslı hissettim böylece yaşadığım dehşet yüzüme yansımadı.

"Kerberos'a sormam gereken bir şey vardı bu yüzden geldim ve onlar bana hakaret etmese ben onlara karşılık vermezdim," diye ekledim.

"Biliyorum," dedi. "Bu yüzden peşine düşmedim."

"Düşmek de istemezsin." Arkamı dönüp kalan basamakları ağır ağır ama güçlükle indim. Kulaklarım uğulduyordu, omuzlarımın arkasında ateş gibi yakan bir karıncalanma vardı, daha önce hiç bu kadar gerilmemiştim.

Sarayın açık heybetli kapılarından içeriye girip etrafta koşturan cinlerin ve perilerin yanından geçerek, yerini iyi bildiğim büyük banyoya girdim.

Demek geldiğinden beri görüşüyorsunuz. Demek birbirinize destek oluyorsunuz. Gözümden akan yaşı yok saydım. Lavabonun kenarına yaslanıp burnumu çektim.

Bütün hesaplar kapanıyor, Nova.

Tamam, istediğin buydu. Bir süre önce bunun belki düşüncelerin arasında bir yeri olurdu ama artık buna lüzum yoktu. Kavganın bitmesi için ringlerde ne olduğunu hatırla, büyük babamla o saçma maçları sürekli seyrederdik. Birbirlerini yumruklayan o kaba saba insanlar sonunda hep kendi köşesine çekilirdi. Kavga bittiğinde olan buydu ve burada da olması gereken buydu. Herkes ait olduğu, kendi köşesine çekiliyordu belli ki ve kavga çoktan bitmişti.

Derin derin soluklanıp toparlandım. Aynadan kendime baktım, makyajım hâlâ kusursuz görünüyordu. Parmak uçlarımla sızan göz kenarlarıma tampon hareketler yaptım.

İyisin, güzelsin, halledeceksin.

Banyodan çıkıp mutfağa giderken halulardan birine neredeyse çarpıyordum.

"Vârisim." Hemen eğilerek geriye doğru çekildi.

"Affedersin," dedim dalgın halde. "Benim hatamdı." Elindeki tepsiye baktım, nihayet kokteyl değil gerçek bir içki.

"Vârisim, Ateş Lordu için hazırlamıştık, arzu ederseniz size de..."

"Ona yenisini hazırlayın ve içine zehir koyun. Teşekkür ederim." Tepside tek başına duran saf gümüş kadehi alıp sert bir yudum aldım. Zehir gibiydi, nasıl da ağzının tadını biliyor ama.

Işığımı ve neşemi kazanmak için saraydan çıktım, gidecek ve dostlarımla eğlenecektim, partiler bunun için yapılırdı. Merdivenlerde hiç ummadığım birini gördüm. Ve ne yazık ki o da beni gördü ve bekledi.

Yeni çocuk. Metal Krallığı'nın o gece tahmin ettiğim gibi lideri.

"Görmeyi umduğum biri," diyerek karşıladı beni. Gülümseyip yanından geçmek istedim ama elbise gerçekten çok dardı ve basamakları çıkarken neredeyse zorlanıyordum. Fark etti ve gülerek "İzin ver lütfen," dedi. Uzattığı elini tutmadım ama neredeyse ondan uzaklaşmaya çalışırken düşecektim, sırtımdan hafifçe destek verip dengemi sağlamama yardım etti ve bakışlarımı görünce çabucak elini kendine çekti.

"Bana kurduğun tuzaktan sonra biraz nezaketi hak etmiyor muyum? Orada kimse olmadığını söylemiştin." Genç görünümüne rağ-

men kestane rengi saçlarının kenarları kırlaşmıştı ama gülümsemesi oldukça hayat doluydu.

"Yoktu. Sizin şerefinize toplanıvermişler." Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmeye çalıştım. Onları doğrudan olası bir kavganın ortasına attığım düşünülürse biraz küstah olduğumu kabul etmem gerekiyordu, neyse ki tavrıma güldü geçti.

"Bunu yapmanın özel bir nedeni var mıydı?" diye sordu.

"Bu diyarda yapılan her şey bir amaca hizmet eder." Balık gibi çırpınışımın ardından basamakların sonuna geldik ama en son basamak en kalın basamaktı. Bu sefer bana elini uzattığında, "Düzgün bir şekilde tanışalım mı?" diye sordu. Protokoller ve nezaket gereği bu defa elini tuttum. Bir de gerçekten yardıma ihtiyacım vardı ve biraz da suçluydum.

"Okdemir," dedi. "Sürgün edilen Metal Krallığı'nın eski unvanıyla lordu ve şimdiki tek lideri." Konuşmasındaki güvensizlik bana biraz ama yalnızca biraz kendimi kötü hissettirdi.

"Nova." Elimi geriye çektim. "Vârisi yok mu bu sürgün krallığın?"

"Bir üst dönemle birlikte vârisimizi kaybettik." Bembeyaz üniformasının yine beyaz olan düğmelerinden birini çözdü. Diğer lordlar gibi uzun boylu ve yapılıydı. Saçları oldukça modern bir kesime sahipti. Ama diğerleri kadar özgüvenli ve kendinden emin değildi.

"Anlıyorum." Yeniden kalabalığın arasındaydık. İçkimden bir yudum içip gözlerimi etrafta dolaştırdım.

"Su Krallığı ile bir görüşme istiyorum," diyerek tekrar kendisine dönmeme neden oldu.

"Bunun yeri değil. Talebinizi uygun bir zamanda krallığıma iletirsiniz ve uygun görülürse elbette görüşme sağlanır." Resmi görüşmelere kadar ilerleme kaydetmemiştim ve kaydetmiş olsam da bununla Arın'ın ilgilenmesini isterdim. Garip bir şekilde beni rahatsız ediyordu çünkü dışlanmışlara karşı abartılı bir merhamet besliyordum ama krallık işleri duygusallığa gelmezdi.

"Elbette," dedi. Bir an ona gereğinden fazla mı ters davranıyorum diye düşündüm. Sonuç olarak tanımıyordum ve sonuç olarak hikâyeleri o kadar kötücül değildi. Aşağılık kompleksinden daha kötülerini görmüştük.

"Ama talebinizi Lorduma iletirim," diye ekledim daha yumuşak bir şekilde. Bu kadarını yapmaktan zarar gelmezdi.

"Cömertliğinizi unutmam," dedi ve bu defa mesafeme saygı duyarak sadece başıyla beni selamladı. "Daha fazla tutmayayım. Müsaadenizle."

"Gecenin keyfini çıkarın," diye gülümsedim. Muhtemelen Sina ve Sonay'ı selamlamak için gidiyordu. Aslında aynı tarafa gidiyorduk ama bu biraz garipleşince oyalanmaya karar verdim. Kadehi dudaklarıma götürüp tekrar etrafıma bakındım. Gözlerimi kaydırdım kaydırdım ama onu göremedim. Ayzer ve Eris artık başkaları ile sarılırım bu defa eğleniyorlardı. İkisi de anlatılanları gülerek dinliyordu. Şimdi ona bakmak herhangi birine bakmak gibiydi ama bir daha birlikte gülemeyeceğimizi düşünmek damağımda içkiden daha acı bir tat bıraktı.

"Bakına öyle, buradayım."

Tüylerimi ürperten karanlık ses tam arkamdan geliyordu. Ensemin dibinden neredeyse. Bir yudum daha içtim, damakta kalan şeylerden mi bahsetmiştim? Yavaşça döndüm.

Karanlığı üzerine giyinip gelmişti yine.

"Ne?" dedi. "Bana bakmıyor muydun?" Her zaman yaptığı gibi siyah pantolonunun üzerine beyaz, öylesine bir gömlek geçirip gelmemişti, tok duran bir kumaştan siyah pantolon ve düğmesiz simsiyah bir gömlek giyinmişti.

"Bakıyordum," diye yanıtladım.

Kaşlarını kaldırdı.

"Gözümün önünde dur," diye ekledim.

Dudak büktü.

"Kes sesini," diye terslendim.

"Bir şey demedim."

"Aklından da geçirme." Gece başından beri oldukça hareketli olmasına rağmen ilk kez kalp atışlarım hızlandı.

"Köşene git," dedi çenesiyle işaret ederek. "Uzaktan bakmaya devam et."

"Sen köşene git," diye karşılık verdim. "Seni aradığımı bilmen için beni izliyor olman gerekiyor." Tam da bize yakışır şekilde ilerleyen sohbetimiz kâbus gibiydi.

"Eskiden," dedi. "Eskiden öyle yapardım." Başını çevirdiğinde gömlek yakasının iki yanına iliştirilmiş yıldız iğneleri parladı.

"Eskiden..." Alay ediyor gibi gülüp kadehi dudaklarıma götürdüm. Aksi takdirde uzanıp o yıldızları oradan söküp alacaktım.

Çünkü yıldızlarımı bana geri ver.

"Nova."

Ne var dercesine başımı salladım.

"Bir daha eli yanlışlıkla bile sana çarparsa, yakarım orayı." Uyarısı harlanan ateşle birlikte geldi, alay etmiyor hatta yüzünde en ufak mimik oynamıyordu.

"Yakmazsan hatırım kalır." Başımı çevirdim. Sinirlerimi diken diken eden bir acı parmak uçlarımda toplanıyordu.

"Ateşle oynama." Önüme geçip herkesle arama girdi.

"Yanar mıyım?"

"Deneme."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Beni sınama. Daha fazla sınama."

"Ne yaparsın?" diye sordum dişlerimin arasından ve sorduğum anda pişman oldum, cevabını asla öğrenmek istemediğim bir soruydu bu, zihnimin daha ne yapabilir ki diye yanıtladığı bir soruydu.

"Kaşınma. Nova. Git hadi." Yana çekilip başıyla işaret etti.

"Tutma da gideyim."

"Ateşten gözünü alamıyorsun ama yanmayı da göze alamıyorsun. Bu seni ikiyüzlü mü yapıyor?" Sorarken pervasız şekilde gözünü kırptı.

"Çok düşünmene gerek yok," dedim. "Sadece seni bir göz ziyafeti yapıyor."

"Ah, o sensin." İlk kez gözleri baştan aşağı üzerimde dolandı, her saniyesinde hissettirerek, o kadar ki bütün bedenimden ateş gibi bir enerji akımı görünmez bir ip tarafından çekiştirildi. "Suya yansıyan bir yıldıza benziyorsun."

"Yanılıyorsun," dedim. Yaptığı gökyüzü benzetmeleri artık alay ediyormuş gibi geliyordu. "Ben suya yansıyan bir şey değilim. Ben suyum. Ve daima öyle olacağım." Sessiz ve karanlıkla dolup taşan bakışlarına sırtımı döndüm.

Elbisenin eteğini bir elimle hafifçe yukarıya çektim ve olabilecek en hızlı şekilde ondan uzaklaştım. Yürüyordum ama ayaklarım alev almış olabilirdi ve herkes bu yüzden bana bakıyor olabilirdi. Şaşırmazdım çünkü bir süredir gerçekten ateşin üzerinden yürüyordum ve bazen düşmeye yakın olduğumu hissediyordum.

Gecenin sahiplerinin yanına döndüğümde sürgün krallığın lideri, Okdemir hâlâ oradaydı. Arın beni fark etti ve elini bana doğru uzattı. Kedi gibi yanına sırnaştım. Kolunu korumacı ya da sahiplenici bir güdüyle etrafıma doladı ve ferah bir nefes almamı sağladı.

"Nova dediyse, öyledir," dedi. Konunun başını bilmediğim için neden bahsettiğini anlamamıştım.

"Sıkıldım," diye sadece onun duyabileceği şekilde kulağına doğru mırıldandım. Dahası takatim kalmamıştı. İlk kez bir partide olay çıkarmıyordum ve bakın nasıl da sıkıcı olmuştu.

İlk kez bir partide o ya da bu şekilde birlikte oynamıyor, birbirimize oynuyorduk.

"Müsaadenizle," dedi. Beni başka bir masaya götürdüğünde minnettar kaldım. Herkese sırtımı dönüp onu karşıma aldım. Kali de hemen yanımızdaydı.

"Ne oldu?" diye sordu kimsenin ne konuşacağımızı anlamayacağı kadar kontrollü bir ifadeyle.

"Ayzer, Okdemir, Daren..." Elimle yüzüme doğru hafifçe yel yaptım. "Katlanılmaz."

"Ve olay çıkmadı mı?" Eğlenerek kaşlarını çattı.

"Arın kendimi zor tutuyorum." İçkimden bir yudum daha aldım ve hafifçe yüzümü buruşturdum, bunun içine cehennem mi koymuşlardı?

"Üzgünüm." Kali uzanıp sonunu getirmek üzere olduğum kadehi elimden aldı. "Bağışla," diye ekledi çünkü böyle bir şey yapamazdı. "Ama Lala her şey üzerine yemin ettirdi. Engel olmak zorundayım."

Daha da yüzümü buruşturdum, onu ve tüm peri soyunu yok edecektim.

"Ne için?" diye sordu Arın.

"Hiçbir şeye." Kadehe uzandım ama Kali geri çekti. Cidden mi dercesine ona baktım.

"Kali!" dedi, hemen yanından geçerken Kali'nin geriye çektiği kadehi elinden alan Daren. "Generalin çirkin kızı değil mi o?"

Ah, demek hâlâ şakalar yapabiliyordu.

"Daren," dedi Kali bezgin bir ifadeyle.

"Başını ormandan çıkarmaya mı karar verdin?" Masaya yanaştı ve kasıtlı bir şekilde Arın'la arama girdi. Kadehi elinin arasında tutuyordu. Dudağımı dişlemeye başladım. Her şeyden de haberi vardı.

"Nova'ya eşlik etmek için," dedi Kali. "Bir geceliğine."

Kendine yalan söylemekte üstüne yoktu gerçekten.

"Nova, dans edelim mi?" diye sordu Arın. Gerginliği ya da olay çıkacağını hissetmiş olmalıydı ya da her zamanki gibi çabucak Daren'den sıkılmıştı.

"İnan bana çok isterdim ama uzun zamandır ne böyle elbiseler ne de böyle ayakkabılar giyiyorum. Oraya çıkıp ikimizi de küçük düşürmek yerine geceye güzelliğimin hatıra kalmasını tercih ederim." Yalnız kaldığımızda hem şu içki konusunu hem de bariz gerginliği soracaktı ve şu an konuşmayı istemiyordum. "Kali'ye sor," diye ekledim.

"Hayır," dedi Kali çok çabuk.

"Ben hâlâ lordunum Kali, bana karşı çıkamazsın." Arın bu gece epey keyifliydi. Neyse ki... Çünkü ben hepimize yetecek kadar gergin, sıkılmış ve bunalmıştım. Reddetmek için çok de hevesli olmayan Kali'yi elinden tutup kaldırırken bize döndü ve "Olay çıkarmayın," dedi.

Dediğim gibi, neler döndüğünü bilmiyorsa da anlıyordu.

"Ona söyle."

"Ona söyle."

İkimiz de birbirimize ters ters baktık.

"Ciddiyim," diye bana uzun uzun bakarak tekrar uyardı Arın. Omuz silktim. Dikkat çekmemek için belki de uğraşmamak için devam etti ve Kali'yi dans eden muhteşem alfinlerin arasına sürükledi.

"Merdivenleri çıkarken ayaklarında bir sorun yoktu."

"Hislerimi belli etmem." Dirseklerimi masaya yaslayıp diğerlerini izlemeye çalıştım.

"Belli mi etmiyordun?" diye çocukça laf soktu. "Ben hissetmediğini sanıyordum."

"Sanrılar..." diye geçiştirdim.

"Aferin," dedi kendini beğenmiş bir şekilde üstten üstten. "Dans etmek yok. Dokunmak yok." Ha şöyle dercesine başını eğdi.

"Beni kışkırtma yemin ederim buradaki herkesle ayaklarım kanayana kadar dans ederim." Ona bakmadan gülümsedim.

"Hele bir dene." O da gülümsedi.

"Kaşınma, Daren."

"Lordun," dedi alayla. "Orman ruhuyla öpüşüp koklaştığını duydu mu? Biraz sonra konusunu açacağım çünkü." Kadehi masanın üzerinde bir elinden diğerine kaydırdı ama dişlerini sıktığını hissedebiliyordum.

"Duymadı çünkü öyle bir şey yaşanmadı."

"Sizi gördüm!" dedi ve bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini gizlemedi ki boş bir çaba olurdu, resmen takmıştı. Geri zekalı.

"Bir halt görmedin. Sadece elimize yüzümüze bulaşmış meyveleri gördün ve kendi saçma anlamlarını çıkardın."

Ona bakmasam da gece mavisi gözlerinin bana döndüğünü hissettim. Üzerimde sıcak hava dalgası çarpmasına benzer bir etki yaratıyordu.

"Ne yapıyordunuz?" diye sordu.

Hazırlıksız yakalandığı için elindeki kadehi çekebildim. "Seni ilgilendirmez." İçkiden bir yudum aldım. Bu defa o benim elimden çekip aldı. "Bal gibi ilgilendirir."

"Sadece hadsizliğine olan ilgimden dolayı beni mazur gör," dedim o kadehten içerken. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Çok gariptir ki dalga geçmiyordu ama çok gariptir ki artık ilgisini çekmediğimi söyleme cüretinde bulunuyordu.

"Basit. Dans etme. Öpüşme. Başkalarının sana dokunmasına izin verme." Bir saniye düşündü ve sanırım o kadar olduğuna karar verip dudak büktü.

"Farkında değilsen ya da algılamıyorsan diye altını çiziyorum, şu sıralar senden nefret ediyorum ve bunu söylediğimde ciddiye al." Aramızdaki mesafe sığ bir hava boşluğuna indi, bariz bir şekilde birbirimize katlanamıyor olsak da aramızdaki karanlık çekim neredeyse elle tutulur haldeydi.

"İlk olarak, altını çizdiğin başka şeyler de anımsıyorum." Dudağını ıslattı. "İkinci olarak, ben senden daha fazla nefret ediyorum. Ama bu pek bir şeyi değiştirmiyor."

"Gitmen mi gerekiyor? En heyecanlı kısımdaydık."

"Sayfanın kenarını kıvır sonra devam ederiz."

"Ne oluyor?"

"Lala seslenip duruyor. Gidene kadar susmayacak."

"Ben sustururum, gel."

"Aklımı yeterince işgal ediyorsun, zihnimden uzak dur kuklacı."

"Bir ara uzun uzun anlat bunu bana."

"Hayhay Lordum, altını çiziyorum."

"Tozlandı o sayfalar," dedim başka bir yöne bakarak. "Yadırgamazsın, krallığın pislik içinde ne de olsa." Bu gece gerçekten havamdaydım ya da çok fena dolmuştum.

"Nasıl yaptın?" Birden duruldu ve tavrına bir ağırlık çöktü.

"Neyi nasıl yaptım?" diye mırıldandım.

"İkarus."

Bir anlık duraksamanın ardından ahenkli bir rüzgârın içime dolduğunu hissettim.

"Teşekkür mü edeceksin?"

"Hayır."

"O halde neden soruyorsun?" Asıl soru, biz burada ne yapıyoruz? Çünkü ben çıtırtıları duyuyorum ve yanan o ateşin başında birinin kalemi mürekkebe daldırdığını duyuyorum, yıldızlar bile son kez parlıyor. Çünkü masal sona eriyor.

"Uzun süre peşine düştüğüm ve bir hiçlikle karşılaştığım için. Tekrar tekrar." Kelimeleri tutuktu ve çok sık rastlamadığım kadar merak doluydu. Alelade bir merak değildi, arkasında bir şey olduğunu seziyordu ama nereden bilecekti ki?

"O kadar da işe yaramaz değilmişim varsay." Herhangi bir şey yapma güdüsüyle elim omzumdaki incilere gitti.

"Kerberos'a ben de gittim, Nova. Çok daha önce." Dikkatimi çekmek istercesine sesini yükseltti, ikimiz de dönüp kimse duydu mu diye bakmak zorunda kalmıştık.

"O halde hesabını onunla gör," diye sessizce karşılık verdim.

Monoton bir ses tonuyla, "Ne yapmaya çalışıyorsun? Bütün bunlar neyi kanıtlıyor?" diye sordu. Seni bir kaşık suda boğmak istiyorum haberin yok.

"Kimseye borçlu kalmak istemem." Doğrudan gözlerine baktım ve göğsümde şiddetli bir acı kabardı.

"Bunu böyle mi değerlendiriyorsun?" Hayrete düşmüştü ama duygu tek başına değildi, içinde buram buram bir hiddet vardı.

"Aynen öyle," diye başımı salladım.

"Ya elimin tersiyle itersem ya krallıkları görmezden gelirsem." İfadesinde bir gülme görür gibi oldum ama karar veremedim.

"Krallıklarının meselesi," diye sakince karşılık verdim.

"O zaman krallıklarımın meselesine bir daha burnunu sokma." Bana doğru eğildiğinde gözleri de sesi kadar sert ve otoriterdi.

"Gerektiği zaman, gerektiği kadar burnumu sokacağım."

"Ben senin işlerine burnumu sokarsam bu kadar ucuz atlamazsın, Nova." Karanlık her kelimede ayrı bir parçaya bölündü ama biraz bile işlemedi, daha fazlasının üstesinden gelmiştim.

"Elinden geleni ardına koyma, Daren." İçkinin sonunu kafama diktim. "Yeterince burnunu sokmamışsın gibi."

Kaşlarını kaldırdı. Dehşete kapılmıştı.

"Beni kızdırmak sana ne kazandırıyor?" Hiçbir fikri yoktu.

"Senin duygu durumunla ilgilenmiyordum Daren," dedim daha da sertçe. "Neyi uygun görürsem onu yapıyorum. Senin için bir hayal kırıklığı mıyım? Peşini bırak öyleyse." İçimde bir öfke kıvılcımı parladı. "Benim için heba edilmiş bir yüzyılın var zaten."

"Sen bırak peşini," diye diklendi cüretime karşılık. "Çünkü ben kendi seçimlerimi yaparken senin duygu durumunu düşünmüyordum. Senin yardımına ihtiyacım yok. Daha fazla yayılma kararlarının içine."

Sakin olabilmek için dudaklarımı yaladım.

"Duydum," dedim aferin dolu bir gülümsemeyle. "Ayzer'le birbirinize epey destek oluyormuşsunuz. Döndüğümüzden beri onunla görüşme halindeymişsin. Bilemedim ben, ah tabii nasıl bilecektim, sen ne zaman bana karşı dürüst oldun ki!"

"Öyle olduk," dedi. "Belki bu artık sana bir ipucu verir ve kendi işine bakmayı öğrenirsin." Aynı kanalda takılan bozuk bir radyo fre-

kansına benziyordu ama cızırtısı beynimi kemiriyordu. Midemdeki buz gibi düğümü görmezden gelmek, hissetmemek için çabaladım.

"Öğrendim," dedim. "İşte buna şüphen olmasın." Kadehi arzuladığımdan daha sertçe masaya bıraktım. Eteklerimi kaldırıp olabildiğince hızlı adımlarla masadan ayrıldım. Giderken her adımımda bir şeyi unutmuş gibi hissediyordum. İçim rahat değildi, huzursuzluk yakıp kavuruyordu. Bir şey masada kalmıştı. Kendime gelip bu rahatsız edici histen kurtulmak için yanağımı ısırdım. Aklın kalmıştı, Nova. Aklın kalmıştı.

Diğer tarafta çoktan danslarını bitirmiş ama muhtemel hararetli halimiz yüzünden yanımıza gelmemiş Kali ve Arın'a gittim.

"Gidelim artık," dedim. "Lütfen götür beni buradan."

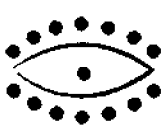
"Sina ve Sonay'a haber verelim." Kolunu uzattı, etrafları kalabalık olsa da Arın'ı görünce öne çıktılar. Kendimi toparlamak için ardı ardına küçük nefesler alıyordum ama hararetimi bastıramıyordum.

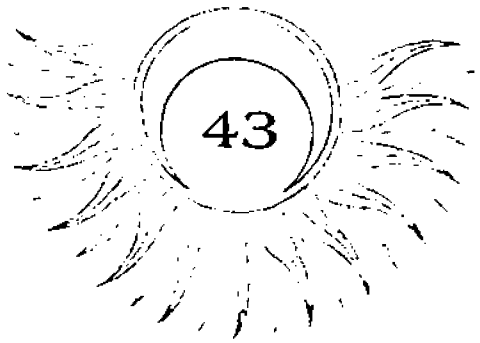
"Çok keyifli bir geceydi," dedi Arın. "Artık ayrılıyoruz." Peşinden Kali de bir şeyler ekledi ama ne dediklerini duymuyordum.

"Çok erken değil mi?" diye sordu Sonay. Koluma dokunup, dikkatimi dağıttığı için minnettar kaldım.

"Sonra daha sessiz bir yerde görüşürüz. Uyku saatim geçiyor benim." Beceriksiz bir şekilde gülüşüm gözlerinde soru işaretine neden olduysa da sağduyusu ile tanınan biri değildim, çok üzerinde durmayacaklarını umdum.

Sina'yı selamladıktan sonra başka kimseyle göz göze gelmeden nihayet saraydan ayrıldık.

Uğultular ve Dağılanlar

Gürültü, uğultu ve kitap sayfalarının hızla çevrilme sesiyle birlikte irkilerek uyandım. Lala'nın kısa ama güçlü çığlıkları yerimden doğrulmama neden oldu. Kuvvetli rüzgâr sadece saçlarımı değil neredeyse beni de geriye doğru savurdu. Yapraklar içeriye dolmuştu, kıyafetler oradan oraya uçuşuyordu. Ve Lala kitapların arkasında onu daha da savuran rüzgâra karşı direnmeye çalışıyordu. Öne atılıp dizlerimin üzerinde ona elimi uzattım. Parmaklarımı yakalayıp bana tutundu, kollarımı etrafına dolayıp onu bir kez daha çarpan rüzgârdan korudum.

"Ne oluyor?" diye sordum sersemlemiş halde.

"Fırtına çıktı!"

Yukarıda, ağaçların arasında olduğumuz ve barakanın ön tarafı açık olduğu için daha şiddetli hissediyorduk. "Yakama iyice tutun," dedim. Ben karşı koyabiliyordum ama onun boyutunda biri altından kalkamazdı. Dizlerimin üzerinde merdivenlere yürüyüp tek elimle Lala'yı destekleyerek merdivenlerden indim.

Dışarıda kargaşa hâkimdi. Herkes çadırları sabitlemeye ve uçan eşyaları tutmaya çalışıyordu. Ne yapabilirim diye bakmadan önce en yakında olan Haze'nin çadırına doğru koştum. Çadırın iplerle sabitlenmiş kapısını zorlukla açarak kendime içeriye attım ve aynı hızla yeniden ilmekleri geçirdim. Haze, Alin ile bir köşeye çekilmiş küçük kızını sakınıyordu.

"İyi misiniz?" diye seslendi.

"Ben iyiyim ama Lala'yı çarpıyor," dedim. Lala iyice korkudan göğsüme sinmişti. Rüzgâr çadıra kuvvet uygulasa da içerisi nispeten daha iyiydi. "Siz iyi misiniz?"

"Evet, Alin korktu biraz."

"Lala burada kalabilir mi, dışarıya çıkıp herkes iyi mi diye bakacağım."

"Elbette," dedi. "Burası rüzgâr almıyor. Yanımızda durabilir." Onun için yer açtı ve Alin ile arasına aldı.

"Burada kal, Lala. Ben gidip Erim'i bulayım ve neler oluyor bakayım." Dışarıdan gelen uğultuya kaşlarımı çattım, haftalardır buradaydım ama rüzgârın böyle hiddetlendiği olmamıştı.

"Dikkat et," dedi Lala endişeyle.

"Şimdilik dışarı çıkmayın, Haze."

"Tamam," dedi. "Lütfen dikkatli ol."

Çadırdan çıkıp arkamdan ipleri kuvvetle sıktım. Çadırın etrafında dolaşıp herhangi bir açığı ya da söküğü var mı diye kontrol ettim ama iyi durumdaydı. Gözlerimi kısarak açığa doğru çıktım.

"İhram!" diye seslendim. "Azul!" Yemek çadırındaki dağınıklığı toparlamaya ve diğerlerini uygun yerlere götürmeye çalışıyorlardı. "Erim nerede?"

"Görmedik!" diye seslendiler.

"Ne yapayım?" diye sordum hızlıca. Havada uçuşan tozlardan göz gözü görmüyordu.

"Şifa çadırına bak. Orası çok önemli." Azul bir bez parçasını tozdan korunmak için burnuna bastırdı. Başımı sallayıp arka tarafa doğru koşturmaya çalıştım. Ağaçlar ıslık öttürüyor, rüzgâr ileriye atılmama engel oluyordu. Gökyüzüne baktım ama hava açık ve masmaviydi. Bir fırtına değilse neydi bu?

Şifa çadırındaki kalabalığı izledim ve onlarla birlikte yere düşen malzemeleri toparlamaya koyuldum. Bitkilerin uçmaması için önüne bir set çekmişlerdi. Yatan hastalar ince örtülerin arasına büzüşmüştü. Böyle olmayacaktı. Yeniden dışarıya çıktım ve neyin yanlış gittiğini anlamaya çalıştım. Erim'e ihtiyacım vardı, orman ruhu günlerdir hangi cehennemdeydi?

Derin bir nefes aldım ve en yakınımdaki ağaca yürüyüp elimi kovuğuna bastırdım. Gözlerimi kapattım ve ağaçları hissetmeye ça-

lıştım. Bu daima işe yarardı, özellikle meditasyonlarda her zaman onlara ait bir şeyler hissediyor olurdum. Ama bu defa bana cevap vermiyorlardı.

"Ağaçların eşsiz ruhları," diye fısıldadım Tayga'nın öğrettiği şekilde. "Lütfen hiddetinizi yaşayanlardan uzak tutun. Rüzgârınızı göğe çevirin ve sizi orada minnetle karşılayalım."

Tekrar tekrar fısıldadım. Beni gören Azul da yanındaki ağacın gövdesine avucunu yasladı. Sözlerimi tekrar etti. Onu gören bir başkası da aynısını yaptı. Teker teker herkes en yakınındaki ağaca yaslanıp sözlerimi fısıldadı.

Enerji değişirken her zaman öncesinde bir koku beliriyordu, daha önce duyumsamadığım, keskin ve rahatsız edici bir koku yayıldı.

Fırtına dinmese de şiddetini azalttı. Rüzgâr hafifledi ve ağaçların dalları göğe doğru yapraklarını çevirip gürültülü hışırdamalara neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Teşekkür ederim.

Üzerime bir ağırlık çöktü. Elimi ağacın gövdesinden çekmeden birkaç kez yüzeyde gezdirdim. Onu dinlemeye çalıştım ama olağanüstü bir sessizlik vardı. Alnımı gövdesine yaslayıp Tayga'ya seslenmeye çalıştım, aramızdaki bağdan tekrar tekrar ismini sayıkladım ama karşılık alamadım. Orman ruhunun başı kolay kolay derde girmezdi, uzak sınırlarda ya da benim var olmadığım âlemlerde dolaşırken beni duymazdı bu yüzden onu nerede arayacağımı da bilmiyordum.

"İyi düşündün," diye elini omzuma koydu Azul. Hâlâ rüzgâr esiyordu ve yapraklar hışırdıyordu ama uğultu ve çarpıcı etkisi kesilmişti. Elimi çekerek etrafa baktım. Her yer birbirine girmişti. Tozlar yukarıya kalkmıştı. Devrilen çadırlar vardı, eşyalar saçılmıştı.

"Ortalığı toplayalım," dedim. "Ve olası bir fırtınaya hazırlanalım." Bilge değildim ama bunun öylesine bir doğa olayı olmadığını hissediyordum.

"İhram!" diye seslendi Azul. Erim'in yokluğunda kamptan Azul ve İhram sorumluydu. Onlardan sonra da Kali geliyordu.

"Bir işbölümü yapmalıyız," dedi İhram.

Azul'un bana baktığını görünce benden bir öneri beklediğini fark ettim.

"Tamam, bir grup önceliği çadırlara versin, önce devrilenleri toparlasınlar ve hava kararana kadar bütün çadırların dayanıklılığını kontrol etsinler. Daha büyük bir fırtına durumu için ne gerekiyorsa yapılsın. Hazırlıksız yakalanmayalım." Yeniden gökyüzüne baktım, gökyüzü her zaman uyarırdı ama bu kez onu anlayamadım.

"Çadırların dışına hayvan postlarını asabiliriz, ağırlıkları dengede tutar," dedi Azul.

"Şifa çadırı da öncelikli," dedi Kali. "Eksilen bitkiler ve ilaçları kontrol edip birilerini toplamak için gönderebiliriz."

"Ve hastalar için daha kalın örtüler bulunduralım," diye ekledim. "Azul pratik yiyeceklere ihtiyacımız var. Çadırlarda tutabileceğimiz, çörek gibi şeylere."

"Ben çadırların onarımını alıyorum," dedi İhram.

"Ben de şifa çadırını alıyorum," dedi Kali.

"Ben yemekleri hallediyorum." Azul çoktan yürümeye başlamıştı.

"Ben de temizliğe ve dağınıklığı toplamaya yardım edeceğim," dedim. "Çocukların olduğu çadırlara öncelik verebiliriz belki," diye ekledim İhram'a. "Çok korktular."

"Nova, sen Erim'i bulabilirsen daha faydalı olur," diye önerdi Kali.

"Ulaşmaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Yakında olsa beni duyardı. O yokken kamptan çok uzaklaşmak istemiyorum. Birinin burada kalması gerekiyor."

"Teşekkür ederiz, Nova," dedi İhram. "Bu herkese güç veriyor."

Kali omzumu sıkıp gülümsedi.

"Acele edelim," demekten başka bir şey bulamadım. Ve benim buradan ayrılmak için iki günüm kalmıştı.

İhram ile Azul herkesi toplayıp işbölümlerine göre onları ayırırken benimle kalanlarla birlikte ilk önce etrafa savrulan eşyaları toplamaya başladık. Kış geliyordu ve bu kadar kişi o soğukla nasıl baş edecek bilmiyordum. Erim'in onları artık daha güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.

Kırılanları toparlayıp onarılabilir mi diye bir köşede biriktirdik. Etrafa saçılan kıyafetler başka bir yerde yıkanıp, temizleniyor ve yırtıkları yamanıyordu. Çadırların ve barakaların içine dolan kurumuş yaprakları ve otları süpürmek saatler aldı. Akşam yemeği saatine ka-

dar ortalığı toparlayabilmiştik ama şifa çadırı büyük hasar almıştı ve onları toplamak günlerce sürecekti. Benimse burada günlerim yoktu ve güneş battıktan sonra bile Erim'den haber alamadık.

Bütün çadırların üzeri sert ve kalın hayvan postlarıyla desteklendi. Kazıklar daha derine çakıldı ve ipleri güçlendirildi. Onarılamayan çadırlar önlem amacıyla boşaltılıp içindekiler uygun çadırlara yerleştirildi. Çocukları oyalayabilmek için büyük çadırlardan birini içinde vakit geçirebilecekleri bir hale getirdik. Güneş battıktan sonra rüzgâr yeniden kuvvetlenmeye başlamıştı ve bu gece için herkesi ürkütüyordu.

Hava Krallığı'ndan yardım istemeyi düşündüm ama hem Azul hem de İhram buna karşı çıktı. Krallıklardan ayrılmış olanların koruma için onlara gitmesinin uygun olmadığını bana makul bir şekilde açıkladılar. Kışın her zaman çetin geçtiğini ve doğru hazırlıkla bunun altından kalkabileceklerini söylediler. Belki haklılardı ama endişelenmeden edemiyordum.

"Bunları al, üzerine giyin." Yemek faslı sona erdiğinde ve herkes üzerine düşen vazifeyi en iyi şekilde tamamladığında ben çardakta oturuyor ve nöbet tutmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Kali'nin elinde bir çift tozluk ve kalın bir pançó vardı. Tüylerim soğuktan diken diken olduğu için minnetle kabul ettim.

"Benim çadırımda kalabilirsin," dedi çardağa yanıma oturup. Tozlukları ayak bileklerime geçirip anlık sıcaklamayla rahat bir nefes aldım.

"Herkes ayrı ayrı davet etti," diye gülümsedim. "Ama bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum. Erim için endişelenmeye başladım." Pançoyu üzerime geçirip yaslandım.

"Herkes endişeli," dedi. "Hiç bu kadar uzun süre dönmediği olmamıştı. En azından görünür öyle yeniden ortalıktan kaybolurdu."

Bunu bildiğim için ona nasıl ulaşabileceğimi düşünüyordum. Ormana girmeyi ve izlerini aramayı düşünmüştüm ve İhram da yardımcı olabileceğini, iz süren bir ekip toplayabileceğimizi söylemişti ama hem fırtına hem de başka şeyler endişelendiriyordu. Orman ruhu onları koruyabilirdi ama onun yokluğunda tamamen korunmasızlardı. Diyar artık her zaman olduğundan daha tehlikeliyken İhram gibi güçlü adamları alıp, burayı iyice savunmasız bırakarak

öylece uzaklaşmak istememiştim. Bağın üzerinden seslenmeyi deniyordum ama cevap yoktu. Tıpkı ağaçlar gibi sessizdi.

"Sabaha kadar bekleyelim," dedim bacaklarımı kendime çekip. "Akşam çökmeden ağaçların arasında rastladığım hayvanlara seslendim. Onu arıyorlar. Bulamazlarsa sabah başka bir çare düşüneceğim." Aklıma gelen bir şeyle duraksadım.

"Benden istediğin bir şey var mı?" diye sordu ayaklanan Kali.

"Hayır, gidip dinlen, gözlerin çöktü." Bütün gün bitki toplamış ve ormanın içinde oradan oraya koşturmuştu.

"Sen de dinlen," diye esneyerek çadırına doğru gitti.

Yüzükparmağıma baktım ve kişisel duygularımı bir kenara bırakıp mührün üzerini hafifçe okşadım. Sadakatsizler için krallıklardan yardım istememem gerektiğini biliyordum ama bu Sadakatsiz meselesi değil, orman ruhu meselesiydi.

Bir anda belirdi.

Çardakta, karşımdaki oturağa oturmuş ve yaslanmış bir şekilde. Nasıl bu şekilde ortaya çıkabiliyorlardı? Sorgulayıcı gözleri bana döndü ama tek kelime etmedi.

"Tayga günlerdir ortalıkta yok," dedim. "Ona sesleniyorum ama duymuyor. Güneş doğduğunda dört gün olacak." Damağım kurumuştu ve gerçekten içimde kötü bir his vardı.

"Onun için endişeleneceğimi düşünmüyorsun herhalde? Sen bile o kadar delirmiş olamazsın." Tayga'dan daha doğrusu onun Erim halinden hoşlanmadığı sır değildi. Özellikle bizi ormanda gördüğü ve saçma anlamlar çıkardığı düşünüldüğünde.

"Gereksiz kıskançlığını kenara bırak," dedim resmi bir şekilde. "Orman ruhunun ortadan kaybolması görmezden gelebileceğimiz bir şey değil."

"Hoşuma gitmediğini söyleyemem."

"Tamam," dedim. Bugün hiç havamda değildim ve bununla uğraşamayacağıma karar verdim. "Çağırdığım için kusura bakma, gidebilirsin."

"Ormana girip onu aramamı mı istiyorsun?" diye kaşlarını kaldırdı.

"Kanatlı hayvanlara olan ilginden faydalanabilirsin belki diye düşündüm. Kargalar, ankalar, butimarlar..."

"Demek ne olduğunu biliyorsun." Butimara takılmıştı. Elbette takılacaktı.

"Yapacak mısın yapmayacak mısın?" diye bıkkınca sordum.

Gözlerini kapattı ve göğsü hafifçe şişti. Ağır bir karanlık üzerine çöktü, neredeyse simsiyah bir bulutu aklının etrafında dolanırken gördüm. Çok ıssız ve çok sessizdi.

Gözlerini açtı ve yukarıya doğru baktı. Neye baktığını anlamak için ben de başımı kaldırdım. Gökyüzünden aşağı doğru simsiyah tüyleriyle gecenin içinde kaybolan bir karga ona doğru süzülüp, çardağın korkuluğuna kondu.

İri ve gerçekten anlamlı bakan kara gözleri ve Daren'in mavi gözleri kendi aralarında sessiz bir iletişim kurdular. Karga gaklayarak yeniden gökyüzüne doğru salındı.

"O senin naguelin mi?" diye sordum. Lordlar ve vârisler birden fazla naguele sahip olabiliyordu ve sanırım benim dışımda hepsi sahipti de. Ama ilk olan her zaman kutsal sayılıyordu, diğerleri daha çok yardımcıydı.

"Kaybettiklerimin yerine başkalarını koymam ben, Nova." Bu gece imalarına halim yoktu. Hem siyah atı vardı ama onu avlayan Daren olmamıştı, daha çok o Daren'e bağlanmıştı. Oradan oraya dolaşırken atın çok uzun süre peşini bırakmadığını ve ona dostluk ettiğini ve sonunda reddetse de kendisine bağlandığını anlatmıştı. Naguel avlamak bağın en önemli kısmıydı.

"O halde neden sürekli senin etrafında dolanan bir karga sürüsü var?"

"Benden hoşlanıyor olmalılar." Alaycılık duvarıydı belki ama tuğlaları kelimelerdi.

"Sadece gözlerini kapatarak onunla iletişim kurabiliyorsan fazlası da olmalı. Birbirinize âşık mı oldunuz?" Yorgun bir şekilde başımı ellerimin arasına aldım.

"Burada bir gariplik var," dedi şöyle bir göz gezdirince.

"Nereden anladın?" Tekrar doğruldum ve onun gördüğü bir şeyi görmek için uğraştım.

"Karanlığı tanıyorum."

"Biliyorum," dedim. Güneş battığından beri bunun farkındaydım.

Enerji alanı değişmişti. Bir şey değişmişti. Hava farklı şekilde dönüyordu. Bir şeyler geriye çekilmişti, anlıyordum ama çözemiyordum.

"Krallığı'na dön." Lordlara özgü ağırbaşlı bir tavırla emretti. "Burası güvenli değil."

"Onları böylece ortada mı bırakayım?" Dalga geçiyor olmalıydı. Bazen gerçekten ona inanamıyordum.

"Onlarla senin aranda bir seçim yapmam gerektiğinde hep seni seçerim." Yüzünde korkutucu bir ifade vardı ve hangisi beni daha çok ürpertti anlamadım bile.

"Bunun için emir almış bir asker gibi görünüyorsun bazen."

"Onlarla benim aramda bir seçim yapman gerektiğinde sense hep onları seçersin," diye karşılık verdi. Benimle konuşmuyor, kendi içinde bir sonuca ulaşıyordu.

"Bir seçim yaptığımı hatırlamıyorum," dedim.

"Nova!"

İkimiz de sese doğru döndük.

Alin uykulu gözlerini ovarak bana doğru çardağa koşuyordu. Yanıma gelip dizlerime tutundu.

"Dışarıda ne yapıyorsun?" diye yavaşça mırıldandım. "Annen iyi mi?"

"Sesini duydum," dedi. "Arın mı geldi?" Başını çevirip Daren'e baktı. "Arın değil," dedi.

Güldüm, ne demezsin.

"Merhaba küçük şey," dedi Daren ona elini uzatarak. "İsmim Daren, Arın'dan daha iyisi."

Alin onun elini sıktı ama bana dönüp "Arın değil," dedi.

Daren yüzünü buruşturdu ve ona doğru eğildi. "Yüzüme bak," dedi. "İyice bak. Çok daha yakışıklı olduğumu göreceksin."

Alin yüzünü itti. "Arın değil," dedi yeniden. Oturağa yanıma tırmanıp koluma doğru yaslandı. Üzerimdeki pançoyu çıkarıp onun etrafına doladım. "Burada duramazsın Alin, Arın bugün gelmeyecek. Yatağa dönmen gerekiyor."

"Korktum," dedi. "Uyuyamadım hiç. Bir de susadım." Bütün su kızları biraz aldatıcı oluyordu anlaşılan çünkü kesinlikle yalan söylüyordu ama elden ne gelirdi?

"Ama konuştuk ya seninle, korkmana gerek kalmadı. Bütün çadırları çok güçlü yaptık biz İhram'la." Çocuklarla iletişim kuran bütün yetişkinler gibi biraz masumlaştım. "Bak rüzgâr da artık korkutmuyor. Senin korktuğunu anlayınca hemen çekildi, burada değil artık."

"Annem bana süt yapsın," dedi. Bütün çocukların yaptığı gibi yetişkinlerin onca sözünü hiçe saydı.

"Anneni uyandırmayalım," dedim. "Ben yapayım, olur mu?"

"İçinde bal da olsun mu?" diye kıkırdadı. Bütün su kızları gibi istediğini almayı biliyordu.

"Olsun," dedim gülerek. "O zaman sen burada otur ben sütünü getireyim ve sonra yatağa dönelim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Bir yandan dikkatle Daren'e bakıyordu ama oyuncağını almaya çalışan bir çocuğa bakıyor gibi hoşnutsuzdu.

Ayağa kalkıp pançoyu iyice etrafına sardım ve Daren'e döndüm. "Çocuğu yemezsin değil mi?"

"Fazla çelimsiz," diye dişlerini göstererek yapay bir şekilde güldü. Gözlerimi devirip yemek çadırına doğru yola koyuldum. Bu bana Arın'a süt yaptığım günü anımsatmıştı. Ariana'nın tavsiyesiyle... Artık burada olmaması çok garipti. Bir yerlerde hâlâ varlığı sürüyorsa bu defa mutlulukla geçen bir ömrü olmasını geçirdim içimden.

Taşların arasında ateşi yakmam biraz zamanımı almıştı. Biraz ötede bir Ateş Lordu vardı ama ondan yardım isteyeceğime taşa dönüşmeyi tercih ederdim. Bakır bir kabın içine ısınması için süt ekledim. Şişeleri ve kutuları teker teker açıp kapatırken ses yapmamak için çaba gösteriyordum ama pek işe yaramıyordu. Nihayet balı buldum ve sütü ateşin üzerinden alarak bardağa döktüm, iki kaşık balı içine atıp erimesi için kenara bıraktım. Aldıklarımı yerine yerleştirip süt ısıttığım kabı çabucak temizledim.

Bardağı elime alıp sütü karıştırarak çardağa döndüğümde bir anlığına duraksadım.

Ayağa kalkmış, çardağın arka kısmına geçip korkuluğa yaslanmıştı. Alin'i tek koluyla kucağında taşıyordu. Küçük su kızı başını ona yaslamış gökyüzüne bakıyordu.

Daren, "İşte orada olur," dedi. "Yeterince uzun süre bakarsan yıldızların hâlâ parladığını görebilirsin."

"Yıldızlara çıkabilir miyim?" diye sordu Alin heyecanla.

"Uçabilirsen yaklaşabilirsin," diye cevapladı Gece Yarısı Lordu.

"Sen gördün mü onları?" diye sordu Alin.

"Hem de çok yakından."

"Prenses gibiler mi?"

"Işıl ışıllar."

"Beni de çıkarır mısın?" Alin, temas etmeyi çok seviyordu, şimdi de küçük elini istekle Daren'in yüzüne yaslamıştı.

"Beni Arın'dan daha çok seversen çıkarırım. Söyle bakim, kim daha yakışıklı?"

Yemin ederim Alin'in ondan daha olgun olduğu zamanlar oluyordu.

"Arın," diye kıkırdadı Alin.

"Yok sana yıldız falan," diye suratını astı cehennem lordu, inanılır gibi değil.

Kendimi tutmasam kahkaha atacaktım. "Küçücük çocukla kavga mı ediyorsun?" diye söylenerek yanaştım.

"Büyük bir yanlıştan dönmesi için onu teşvik ediyorum," dedi.

Yeniden çardağın etrafından dolanıp oturağa oturdular. Süt bardağını Alin'in önüne bıraktım. Masaya doğru yetişmek için kollarını uzattı ama Daren ona gözlerini devirip kucağına, dizlerinin ucuna çekti. Şimdi masaya da bardağa da yetişebiliyordu.

"Küçüksün, beceriksizsin ve şimdiden yanlış erkeklerin peşindesin."

Onu yok sayarak, "Nova, yıldızlar varmış," dedi bana Alin.

"Öyle miymiş?" diye mırıldandım. Bir süredir onları kafamın içinde bile göremiyordum.

Bardağı iki eliyle tutacakken Daren, "Su kızları yanmayı çok seviyor değil mi?" diye azarlayarak iki elini de uzaklaştırdı. "Kontrol ettik herhalde, o kadar sıcak değil," diye yüzümü ekşittim. Çok biliyordu.

"Sen yıldızları gördün mü?" diye sordu Alin.

"İşi olmaz," diye alayla güldü Daren.

"Ne yıldızlardan daha güzeldir biliyor musun Alin?" diye ona yaklaştım. Sütünü içerken bana baktı. "Denizler ve göller. Suyun içinde dolaşmak. Şelalenin altında yıkanmak. Balıkları izlemek. Deniz kızlarının dans etmesi." Aheste aheste anlatırken gülümsedim.

"Ben hiç deniz kızı görmedim," dedi.

"Sanırım bu konuda sana yardımcı olabilirim," dedim büyük bir keyifle. Adalia'ya bayılırdı, Arın'ın kopyası gibiydi.

"Ama yıldızları da görmek istiyorum."

"O kadar parlak olması belki de güzel olmalarından değildir," diye fısıldadım. "Belki de bir yardım çığlığıdır. Belki bir uyarı ışığıdır. Belki gökyüzü bizi yıldızlardan koruyordur aslında." Plansız kelimeler dudaklarımdan dökülürken her birinde sesim biraz daha kısıldı. Alin ne demek istediğimi anlamamıştı ama birinin bakışları ip gibi üzerimde asılı kalmıştı.

Rüzgâr esmeye başlayınca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Sütünü içtin mi?"

Başını salladı.

"O zaman yatağa dönüyoruz, kalk bakalım." Elimi uzattım ama o Daren'e doğru dönüp göğsüne sokuldu. "Daren beni gökyüzüne koysun."

"Daren bile bunu yapamaz," dedim. "Hadi, Alin. Çok geç oldu. Annen anlamadan yatağa dönmelisin." Ona doğru tutabilmesi için elimi uzattım.

Daren onu yeniden kucağına alıp ayağa kalktı. Çardaktan dışarıya, açığa doğru çıktı. Alin'i koltuk altlarından tutup kolayca yüzüne bakabilecek şekilde yukarı kaldırdı.

"En yakışıklı kim, son şansın, söylersen gökyüzüne götürürüm seni."

"Götür!" dedi Alin sadece.

Daren onu yukarıya doğru fırlattı, gözlerimi kocaman açarak ayağa fırladım. Düşecek diye kalbim boğazıma kadar attı neredeyse.

Daren onu tekrar yakaladı, Alin kahkaha attı.

"Bir daha!"

Tekrar yaptı, bu defa daha yukarıya resmen fırlatmıştı kızı.

"Daren!" diye sayıkladım.

Alin küçük kahkahaları ile bir hayli keyif alırken ben kimseyi uyandırdılar mı diye etrafa bakmakla meşguldüm. Heza bunu görse ne tepki verirdi bilmiyordum.

"Söyle bakalım," dedi. "En çok kimi seviyorsun?"

"Arın!" dedi Alin.

"Su kurbağası!" dedi Daren ona gözlerini kısarak. Yere bırakıp sırtından hafifçe ileriye doğru itti. "Yok sana bir daha gökyüzü."

Alin kıkırdadı, koşup elimi tuttu. Başımı iki yana salladım, onu annesinin çadırına götürürken neredeyse parmak uçlarımda yürüyordum. Yaprakların hışırtısı gecenin üzerine dökülüyordu. En azından kimse uyanmamış ya da uyandılarsa bile dışarıya çıkmamışlardı. Çadırın iplerini bile arkasından açık bırakmıştı küçük cadı.

"Hadi bakalım, doğruca yatağa." Onu içeriye gönderdim, yatağına girip örtüyü üzerine çektiğini görünce kapılarını kapatıp ipleri sıkıca bağladım.

Çardağa geri döndüğümde Daren, Alin'in süt içtiği bardağı burnuna yaklaştırmış kokluyordu. İğrenir gibi yüzünü buruşturarak "Zevksiz," dedi.

"Bütün su kızlarının sana bayılmasını bekleyemezsin," diye istemsizce güldüm.

"Bir tanesi kafiydi." Huysuz bir şekilde arkasına yaslandı.

"Di," dedim vurgulayarak.

"Tekrar tekrar tekrar seni seçmeyi bırakmalı mıyım, Nova?" Bir soru mu, bir uyarı mı yoksa bir karar mı anlayamıyordum.

"Ben istemedim," derken buldum kendimi. "En başından beri beni seçmeni ben istemedim." Bunu biri istedi ama o ben değildim. Beni bir leke gibi bu diyara bırakan biri. Bunu senden o istedi.

Sen güvendiğin, inandığın, onunla büyüdüğün, saygı duyduğun ve belki de bu diyarda sevdiğin tek tanrıçanın sözünü dinledin sadece. Emrinden çıkmayacağına yemin ettiğin tanrıçanın buyruğunu yerine getirdin. Ve sonra hepsi için benden nefret ettin. Farkında bile değilsin ama hepsini onarmamı istedin. Farkında bile değilsin ama yüzünde hep bu vardı. Bana sarılırken sadece teselli ediyordun kendini. Fedakârlıkların için, kayıpların için aldığın bir karşılıktım ben. Tanrıçanın askerine ödülüydüm.

"Demek bu yüzdendi," dedi kaşlarını kaldırıp. "Onları geri vermek istemenin altında gerçekten borçlu hissetmen yatıyor. Bunları istemedin." Yorgundu ama daha ötesinde takatsiz göründü. İstediği bahaneleri vermişim gibi kabullenmeye hevesliydi. "Vicdan azabı

çektin." Kendini zor tutuyordu. "Bir yanım, küçük de olsa bir yanım benim için çabaladığını düşünüyordu ama sen, sadece senin uğruna yapılanlardan rahatsız olduğun içindi."

"Benim uğruma." Tekrar tekrar güldüm. "Bunu sanki ben istemişim gibi daha kaç kez duyacağım acaba."

"Artık senin için bir şey yapmayacağım."

Birden ayağa kalktı.

"Memnun olurum." Çünkü ben kahrolası bir emanet değilim. Sadece gökyüzü öyle yazdığı için kaderine iliklediğin biri değilim. Bir *şey* değilim ben. Biriyim sadece. Novayım.

"Şüphen olmasın," diye karşılık verdi, onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Bir keresinde bana aptal bir bağ yüzünden sana gelmemi istemediğini söylemiştin," diye mırıldandım. "O zaman önemsememiştim bu söylediğini ama sonra anladım. Aptal bir bağ." Hafifçe başımı salladım. "Aramızdakiler zorunlu fedakârlıklar ve aptal bir bağdan ibaret. Bana olan tüm kızgınlığın da takıntın da bunlar için. Bunlar yüzünden. Sen benim sana ait olduğumu düşündün. Hakkın olan bir şeymişim gibi." Acıyla yanan gözlerimle ona baktım.

"O aptal bağı," dedi burnumun dibine kadar sokularak. "Koparmanın bir yolunu bulsam koparırdım, Nova." Yeterince hissedilir değilmiş gibi bütün varlığı karanlık gibi üzerime çöktü. Sıcaklığı saniyeler içinde aklımı dağıttı, geriye kaçındığımda bu oldu.

"Biliyorum," dedim. Alevler her zaman yanıltıcı olurdu. Ona doğru koşar belki çekilir ve sıcağı sevdiğinizi düşünürdünüz ama aslında sadece soğuktan kaçıyordunuz.

"Belli ki geriye hiçbir şey de kalmazdı," dedi daha da ileri giderek. "Artık rahatsız hissetme. Dostuma yaptığım bir iyiliktin varsay, vâristi uğruna bedeller ödediğim."

Hesapsızca ısınmak için koştuğunuz o yangının tek çıkışı alev alev yanmaktı. Bir yangına girdiğiniz zaman oradan sadece küllerinız çıkardı.

"Defol," diye fısıldadım. "Seni görmek istemiyorum."

"Geri kalan ömrümde bir daha seni görmek istemiyorum," dedi. Hep daha fazlası olmalıydı. *Senden nefret ediyorum. Ben senden daha*

fazla nefret ediyorum. Elini kaldırdı, başparmağı yüzükparmağına gitti, sesli bir şekilde fısıldadı ve ikimiz arasındaki tüm mühürler tenimi yakarak silindi. "Bir daha senin adını anmayacağım."

Bedenledi.

Parmaklarım oturağın kenarını sıkıca kavradı. Gözlerim ağır ağır kapandı. Rüzgârı hissetmeye çalıştım. Neler olup bittiğini idrak edemeden, bir krize girmeden rüzgârı solumaya çalıştım. Yaprakların sesi. Havada bıraktığı uğultu. Tenime çarpan serinlik. Saçlarımın altından, ensemden üzerimdeki kıyafetin içine doğru süzülen hava akımı. Soğuk. Daha da soğuk. Kalp atışlarım hışırdayan yapraklara karıştı. Nefes aldım, dudaklarımı aralayıp soluğumu verdim. Tekrar ettim. Kelimeleri unutmaya çalıştım. Söylenenleri söylendiği yerde bırakmayı denedim. Duyguların arasından kendimi söküp almaya çalıştım. Esinti önüme düşen saç tellerini tenimin üzerinde çekiştirip durdu. Serin havayı tekrar soludum. Daha kuvvetli çarpmaya başlayana kadar, ağaçlar sallanmaya başlayana kadar tekrar tekrar soluk alıp verdim. Hâlâ soluk alabildiğime ikna olana kadar.

Zaman aktı, rüzgâr kuvvetlendi, fırtınaya dönüştü. Gece geride kalıyordu. İşte böyle diye sayıkladım kalbime. Geride kalır. Karanlık çekilir. Zaman akar. Kelimeler sözlere dönüşüp gizlenen anlamlarını bulur. Yanacak olan tutuşur, külleri savrulur. Oluk oluk akar su ama bir kıyıya vurur, dalga kırılır. Kıyametler kopar okyanuslarda sonra çarşaf çarşaf serilir durulur. Yaşamda hiçbir şey var olduğu halinde kalmaz. Tohumlar filizlenir. Çocuklar büyür. Alevler söner. Yalanlar eskir. Etrafına dolanan kollar kesilir atılır. O büyüyen fidan ağaç olur, gölgesinde dinlenilir. Odun olur, ateşinde ısınılır. Kül olur, unutulur. Hiçbir his sonsuza kadar onu hissettiğin ilk andaki gibi kalmaz. Kalbimizi kırıp döken o duygular da en başında kalbimizi attıranlar değil miydi?

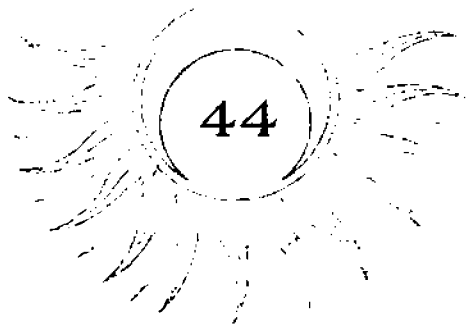
İşte böyle kızım. Yaşarsın sadece. Yaşarken değişirsin, dönüşürsün, kırılırsın, dökülürsün. O döküntülerde yeni bir yaşam doğar. Böyle hayatta kalırsın.

Oturaktan kalkıp pançoyu elime aldım. Fırtına geri dönüyordu. Başka bir fırtınayı karşılamak için yemek çadırına geri dönüp, dibinde süt kalan bardağı çeşmenin altında yıkadım. Onu masanın üzeri-

ne koyduğumda dibinde kuruyan kalıntıdan geriye eser kalmamıştı. Temizlenmiş, gitmişti işte.

Azul'un zulasından azar azar içtiğim şarap şişesini elime aldım. Fırtına daha da kuvvetlenmişti. Artık ayakta durmak için ekstra güç uygulamam gerekiyordu. Çadırın iplerini birbirine dolayarak sıkıca bağladım. Duruşumu kamburlaştırıp barakama çıkan merdiveni tırmanmaya koyuldum ve gördüğüm şeyle birlikte geriye düşmekten son anda tutunarak kurtuldum.

Fırtınalar ve Sesleri

Erim bilinçsiz bir şekilde orada yatıyordu ve hemen tepesinde, geceden daha siyah tüyleriyle lordunun gönderdiği karga duruyordu. Şarap şişesini yukarıya bırakıp kendimi barakanın içine doğru çektim.

"Erim," diye fısıldadım üzerine eğilirken. Dağılmış görünüyordu. Üzeri toz ve çamur kaplıydı. Kıyafetleri bir debelenmenin izlerini taşıyordu. Karga gakladı ve hafifçe kanatlarını açtı. Başımı ona doğru kaldırıp beni seyreden kara gözlerine bakarken yutkundum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Yeniden daha yüksek sesle gakladı ve kanatlarını rüzgâra karşı daha şiddetli çırparak gökyüzüne yol aldı.

"Erim," diye tekrar ettim. Ona bir şey olma düşüncesi beni yerle bir etti, gerçek anlamda bir parçamın koparıldığını sandım. Panikle başını elimin altına aldım, etrafıma bakındım ve kitapların üzerindeki su dolu bardağa uzanarak yanıma çektim. Bardağı dudaklarına yaslayıp suyu içebilmesi için başını iyice doğrultum. Rüzgâr yeniden kuvvetle ıslık öttürmeye başlamıştı. Sabah karşılaştığımızdan daha şiddetli bir hâl alıyordu.

Diğer elimi yüzüne yasladım ve hatırlayabildiğim tılsımları sesli bir şekilde fısıldamaya koyuldum. Ona dokunduğumda çok zayıf bir enerji alıyordum. Orman ruhunun kudreti ve sınırsızlığı yerini dermansızlığa bırakmıştı. Bir şeyin onu tükettiğini hissedebiliyordum, her ne ise benim içimde de boşluk oluşturuyordu, kendimi bir kara deliğe çekilir gibi hissederek dişlerimi sıktım.

Varla yok arası gözleri açıldı. Su dudaklarından aşağı doğru akarken elini zorlukla kaldırarak bardağı tutmayı denedi. Başını biraz daha kaldırıp içişini kolaylaştırmaya çalıştım.

"Ne oldu sana böyle?" Bana bakmaya çalıştı ama hem yorgun hem de şaşkın görünüyordu. Bana bakan gözlerinde anlamadığım bir yabancılık vardı. Beni tanımıyor da birine benzetiyor gibi gözlerini kırpıp duruyordu.

Suyu bitirdiğinde gözlerini kapattı. Daha rahat en azından daha düzenli bir şekilde nefes almaya koyulmuştu. Elimi alnına bastırdım ama ne sıcak ne de soğuktu. Şimdi her şey normal görünüyordu. Dokunuşumla birlikte yeniden gözlerini açtı. Dirseklerinin üzerinde daha büyük bir çabayla doğrulmayı başardı, kendini iyice çekip barakanın tahtadan duvarına yaslandı. Bu hareket bile soluk soluğa kalmasına neden olmuştu.

Elimi bu defa başının üzerine yasladım ve enerjisini dengelemek için kendi enerjimi kullandım. Suyun şifasından faydalanabilmek için avuçlarımın içinde bir parça suyu döndürmeye başladım. Enerjisi hâlâ çok zayıftı. Ona ulaşmak neredeyse benim bütün enerjimi zorlamıştı. Biraz daha çaba gösterdim. Birini uyandırmaya çalışmaya benziyordu. Gözlerini açması için ona baskı uyguluyordum. Derin bir nefes alıp elimi çektim. Beni seyreden gözleri iyice açılmıştı.

"Şükürler olsun!" diye mırıldandım. "Neler oldu sana böyle?"

"Nova?" Adımdan emin olmaya çalışır bir şekilde seslendi.

"Merhaba!" Gözlerinin hizasında elimi salladım. "Günlerdir yoksun ve sana ulaşabilmek için yapmadığım şey kalmadı."

Baraka sallanınca ikimiz de refleksle bir yerlere tutunduk. Dışarıya doğru başımı çevirdim, bunlar ince gövdeli genç ağaçlar değildi. Bunlar oldukça kalın gövdeli dayanıklı ağaçlardı. Nasıl bir rüzgâr onları böylesine sallayabilirdi? Bir ağacı sallayan rüzgâr çadırlara ne yapardı? Korku içinde dizlerimin üzerinde doğrulup, kenarlardan tutunarak başımı dışarıya doğru uzattım ve bir damla içmemiş olmama rağmen sarhoş olduğumu ya da tamamıyla aklımı kaçırdığımı sandım.

Ağaçların gövdeleri hareket ediyordu. Oldukları yerde kıpırdanıyorlardı. Birinin gövdesinden çıtırdamayla birlikte yeni bir dal çıktı.

Biri elini ağacın gövdesine sokmuş ve çekip çıkarmıştı sanki. Çıtırtılar şiddetlendi. O dal yavaş ama çok yavaşça bir şeye... bir şeye... bir kola dönüşmeye başladı. Gözlerim diğer ağaçlara döndü. Birinin gövdesinde kıpırdanan bir yüz gördüğüme hayatım üzerine yemin edebilirdim. Tüm o ağacı saran kalın damar gibi görünen kahverengi çizgilerin arasında bir çift gözün kıpraştığını gördüm. Ve bir başkasının ağzı hareket ediyordu. Çıtırtılar arttı, ağaçları kesiyorlarmış gibi kırılma ve kopma sesleri ona eşlik etti.

"Lanetlenen Ağaç Krallığı," dedi omzumun hemen arkasından Erim. "Nihayet onlar da uyanıyorlar." Önce kocaman açılmış gözlerimle ona sonra yeniden ağaçlara döndüm.

Bir, iki, üç, beş tanesi değildi. Ayağa kalktım ve ormanın içinde görebildiğim her yere baktım. Çok kalabalık bir sürünün ortasında kalmıştık. Hepsinde aynı hareketlilik vardı. Hepsinin bir yerlerinden önce dallar çıkıyor sonra onlar bir uzva dönüşüyordu. Bana en yakında olan bir tanesinin, gözleri belirenin, artık bütün yüzü oradaydı. Başını bir sağa bir sola tekrar tekrar oynatarak ağacın içinden yavaş yavaş çıkarmaya koyuldu. Sonra kollarını, bacaklarını. Ve kendini ileriye doğru itip ağacın gövdesinden tamamen koptu.

"Gökyüzü aşkına..." diye fısıldadım.

Fırtına ve sesler çadırdakileri dışarıya dökülmeye sevk etmişti. Şimdi herkes çığlık çığlığa gizlenecek yer arıyor, bunun ne olduğu, burada ne olduğu, onların kim olduğuyla ilgili durmaksızın sorular soruyorlardı.

Ağaçlardan kopan ve birer alfine dönenler daha da garipti. Hiçbiri ses çıkarmıyor, çırılçıplak halleriyle sadece etrafa bakıyor ve gerçekliği algılamaya çalışıyorlardı. Ormanın içine doğru yayılmış onlarcası değil, yüzlercesi belki de binlercesi vardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye mırıldandım. Daha büyük bir kargaşa olmasının önüne nasıl geçeceğiz? Bu kadar alfin ne olacak? Onlar kim, güvenilirler mi?

Erim daha önce, onun kaplandan alfin haline dönüştüğünü ilk gördüğümde bana olanları anlatmıştı. Orman Krallığı doğaya ihanet ettiği öne sürülerek lanetlendiğinde ruhlarını ormandaki ağaçlara mühürlemişlerdi. Krallığın lordu orman ruhunun bedeninde önder-

liğini sürdürüyordu. Ama şimdi Daren'in Lilith'i uyandırmak için kullandığı karanlık madde enerjisi onların lanetlerine de uğramıştı. Metal Krallığı gibi onlar da diyara dönüyordu. Çok kalabalık bir şekilde...

"Bu yüzden günlerdir ortalıkta yoksun," dedim kendi kendime. "Bu yüzden sana ulaşamadım. Ağaçlar bu yüzden bu kadar esti gürledi. Sen alfine dönüştün." Erim daha önce benim yanlışlıkla yaptığım bir kırılma yaşamıştı. Hava Krallığı'nda naguel olan kurtları öldürdüğümde naguelimle aramdaki bağ bir kırılma yaşamıştı, o kırılma Erim'in lanetine çarpmış ve alfin haline dönüşebilmesine neden olmuştu. Ama şimdi tam anlamıyla gerçek bir uyanış yaşamış olmalıydı.

"Onlara yardımcı olmam gerekiyor," dedi. "Aşağıya inmeliyiz." Kendini doğrudan merdivenlere bıraktı. Bitkin hali geçmiş gibi görünüyordu ama benim şaşkınlığım hâlâ olduğu yerde duruyordu. Güneş doğarken ve orman nihayet aydınlanırken göreceklerimden korkmaya başlamıştım.

"Nova!" diye seslendi aşağıdan. "Yardımına ihtiyacım var. Hadi, lütfen."

Gökyüzü aşkına ben ne yapacaktım?

Şarap şişesine ve acı çekme planlarıma üzgün bir şekilde bakıp merdivenlerden aşağı indim. Herkes uyanmıştı ama herkes çadırların içine geri kaçmıştı. İhram, Azul, Kali ile birlikte sadece savaşmak konusunda iyi olanlar dışarıda ve hazırda bekliyordu. Özellikle çocuklu çadırlar kapanmış, diğerleri arada sırada kapılarının kenarındaki boşluklardan bakıyorlardı.

"Endişelenmeyin ormana sadık halkım," diye yüksek sesle bağırdı Erim. Sadakatsizlere değil yeni ağaç adamlara ve ağaç kadınlara seslendiği ortadaydı. "Uzun yıllardır süren lanetimiz kırıldı. Bu bedenlere uyumlanmak için sadece zamana ihtiyacınız var. Çok yakında eskisi gibi bu diyarın topraklarında ve ağaçların sırtlarında yaşayacaksınız!"

Hiç kimseden ses çıkmıyordu.

Sadece birisi dizinin üzerine çöküp onu selamladı.

Ağaç ve Orman Krallığı'nın Lordunu.

Diğerleri de bitkin de olsa bir şeyi hatırlamış olmalılar. Bazıları nasıl diz çökeleceğini bile hatırlamıyordu. Hareket etmekte güçlük çekiyorlardı. Mekanik bir fizyolojiye sahip gibi ayaklarını, bacaklarını, kollarını havaya kaldırıp eklemlerini arıyorlardı. Bazıları diz çökmeyi başardı ama çoğu yapamadı.

"Bulduğunuz en yakın ağaca yaslanın!" diye seslendi Erim. "Onun yanında oturun ya da uzanın. Orada, ağaçların gölgelerinin altında dinlenin ve kendinize bakın. Hepinize yardım etmek için yanınıza geleceğim. Birlik olmak için yeniden krallığımızı bu yaprakların altına kuracağım." Zafer kazanmış ifadesi beni afallattı. O çok mutlu görünüyordu, daha önce hiç görmediğim biri gibi görünüyordu.

Azul ve İhram kaşlarını çatarak ona baktılar. Kali çoktan onaylamaz bir şekilde benim yanıma gelmişti. Bu sabaha kadar Erim Sadakatsizlerin lideriydi, orman ruhu onların koruyucusuydu. Sadece burada kamp kuran Sadakatsizlerin değil, ormanın dört bir yanına dağılmış hem orman çocuklarının hem Sadakatsiz gruplarının. Bu yüzden çok sık dolaşır ve herkese el uzatırdı. Şimdi, krallıkları reddeden Sadakatsizlerin arasında bir krallık kuracağını mı söylüyordu? Bilmiyorum dercesine Kali'ye doğru kaşlarımı kaldırdım.

İhram'ın ona karşı çıkmak için oldukça öfkeli bir şekilde öne çıktığını gördüğümde ikisinin arasına girdim.

"Herkes sakinleşsin ve konuşalım," dedim. Erim'i koruma içgüdüsüyle arkama aldım.

"Ağaç Krallığı'nın halkı, söylendiği gibi ağaçların yanında beklesin," diye bağırdım. "Sadakatsizler, dilerseniz çadırlarınızda kalın, dilerseniz göletin oraya gidip günü piknik yaparak geçirin. Biz neler yapacağımızı tartışıp en doğru kararı verelim." Hâlâ düşünebiliyor ve konuşabiliyor olmam mucizeydi.

Belki korkudan belki kırgınlıktan kimse bir şey söylemedi. Lala uçarak yanıma geldi, meraklı ve endişeli görünüyordu. Göz göze geldik, başımı sallayıp yanımda durmasını işaret ettim. Çoğu çadırlarının içine doğru kıvrıldı. En azından Ağaç Halkı söz dinlemiş ve onlara denileni anlamıştı. Hepsi en yakınındaki ağacın dibine çöktü ve öylece boş boş karşıya bakarak beklemeye koyuldu.

Şu diyarda gün yüzü göremeyecek miyim?

Tek iyi haber havanın nihayet normale dönüşüydü. Ağaçlar içlerinden şeytan çıkartmış gibi rahat bir şekilde istirahatlerine devam ediyordu ve kuvvetli rüzgâr kesilmişti.

İşte böyle, kızım. Hiçbir şey ilk haliyle kalmaz, fırtınalar bile diner.

İhram, Azul, Kali ve Erim ile birlikte çardakların o tarafa gittik. Burası ağaçların arasında kalıyordu ve nispeten herkese en uzak yerdi.

Azul ve İhram bir köşeye geçmiş, Erim diğer köşeye geçmiş karşılıklı bakışıyorlardı. İyi niyetli değillerdi. Kali benim yanımda duruyor ve sanki benden komut bekliyordu.

"Meseleyi sakince halledelim," dedim. "Çünkü epey kalabalık bir mesele."

"Onlar benim halkım, Nova," dedi Erim sertçe. İlk kez bu şekilde bana dikleniyordu. "Saygıyı hak ediyorlar."

"Krallıkları arkamızda bırakıp çıktık biz yola!" diye onun önünü kesti İhram. "Bizim başlattığımız yaşam tarzına krallığınla çök diye vazgeçmedik her şeyden."

"Orman, Orman Halkına aittir," dedi Erim ve hepimizi şaşırttı.

Azul'u elimi kaldırarak durdurdum.

"Erim, halkın için en doğrusu neyse onu yapacağız. Ama sen orman ruhusun. Ormanın içinde yaşayan her canlıdan sorumlusun. Halkına yeni düzeni, zaten var olan düzenin üzerine kuramazsın." Hepsinin arasındaki en makul kişi olma işi cidden bana mı kalmıştı?

"Değilim," dedi tek seferde.

"Ne?" diye sordum. Çok yorgundum ve düşüncelerim karman çormandı ve kalbim kırıktı, bir yere uzanıp biraz gözyaşı dökmek istiyordum sadece.

"Orman ruhu değilim. Bu yüzden burada değildim. Lanet kırıldı. Hepimiz hapsolduğumuz bedenlerden azat edildik. Ben de orman ruhunun bedeninden azat edildim. Artık onun konağına ait değilim. Sorumluluğum halkıma." Sesi de tavrı ve bakışları gibi soğuktu. Uzlaşmacılığı bir kenara bıraktım; açıkça hak iddia ediyordu.

"Bir dakika..." dedim. Bu her şeyi değiştirirdi ve bu benimle ilgili birçok şeyi de değiştirirdi. "Ne demek orman ruhu değilim, Tayga nerede?" Tüm o enerjiyi hatırlayınca daha beter bir fırtına ruhumda esip gürlemeye başladı.

Derin bir nefes aldı. "Bir lord olarak evrenin sırlarına vakıf kadim bir varlığın içinde olmam adil olmaz. Onun sahip olduklarını kendi ve krallığımın lehine kullanabilirim, bu yüzden lanet kırıldığında orman ruhu ile olan bağım tamamen sona erdi. Ona ait hiçbir şey kalmadı bende." Bariz bir şeymiş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Hiçbir şey derken." Onu daha da kenara doğru çekiştirip diğerlerinden de uzaklaştırdım. "Benim bütün sırlarımı biliyorsun!" dedim dişlerimin arasından. Gela'yı bile biliyorsun.

"Hayır," dedi. "Tayga'ya anlattıkların Tayga ile birlikte gitti. Bu yüzden bir sürü boşluk var kafamın içinde. Seni hem tanıyor hem de tanımıyorum. Anlamak ve zihnimin oturması için zamana ihtiyacım var. Ama seninle ilgili her şey de onunla birlikte gitti." Ona baktığımda gittiğini görebiliyordum. Uzun çayırları anımsatan gözlerinde şimdi daha ketum bir orman yatıyordu.

"Nereye?" diye fısıldadım muhtemel bir şokun içinden.

"Yeni bir biçim alana kadar göğe muhtemelen. Yeniden yeni haliyle ortaya çıkacaktır. Ama artık ne benimle ne de benim içimde."

"Ama o benim naguelim," diye sayıkladım. "Yeniden mi avlanmam gerekecek?" Acı, öfke, şaşkınlık hepsi bir duvara tekrar tekrar toslamışım gibi hissettirdi. Yutkunmak ve nefes almak istiyordum ama hareket edemezdim.

"Sanırım," dedi. "Bilmiyorum, Nova. Bu daha önce benzeri olan bir durum değil." Hareketleri, konuşması, tavrı bambaşka bir hâl almıştı. Daha ciddi, daha katı ve mesafeliydi. Ve bir anda dostlarımı kaybetmişim gibi hissetmeme neden oldu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu İhram, bir kenara çekilmemizden duyduğu rahatsızlığı gizlemeden.

"Şöyle yapıyoruz," diye mırıldandım. Aklımı başımda tutmak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Lala omzumun üzerinde kanat çırpmasa kafamın içindeki boşluğa düşecektim. "Belli ki artık Sadakatsizlerden sorumlu sizlersiniz." Azul ve İhram'ı işaret ettim. "Siz nasıl uygun bulursanız o şekilde devam edilir. Ama benim önerim ilk başta en önemli durum olan ihtiyacı olanlara yardım etmek yönünde. Ağaç Halkına yardımcı olalım. Kıyafet ve yiyecek verelim. Dinlenmeleri için ortak alanlar kuralım..."

"Nova!" diye seslendi Haze. Sesleniş değil feryattı. Hep birlikte çadırların oraya koşturduk. Birileri içeriye girmişti. Birileri her yere girmişti. Çadırlara saldırıyor ve onları darmaduman ediyorlardı. Yapabilen herkesin kılıçlarını çektiğini duydum.

"Kabile," dedi Erim. "Dışarıdan geliyorlar."

"Lala," dedim nefes nefese. "Arın'a git. Olanları anlat. Dört krallığın lordunu ve vârisini toplayıp görüşmek istediğimi söyle. Uygun bulunursa görüşmek için bir yer ayarlansın ve bana haber getirilsin. Çabuk ol, Lala."

"Dikkatli ol, Nova. Lütfen kendini öldürtme!" diye bağırdı ama o da en akıllıca şeyin destek çağırmak olduğunu biliyordu, çabucak gitti.

"Çocukları koruyun!" diye bağırdı Azul.

"Nova," diye seslendi İhram. Ona döndüğümde silahları tuttuğu sandığı açıyordu. Bana sık sık antrenmanda kullandığım bir kılıç fırlattı. Havada yakaladım. Ama silahların canı cehennemeydi. Sihirlerim vardı, suyum vardı ama her yerdelerdi. Bir yere kullanırsam bizden olanlara da zarar verebilirdim.

Gözlerim çocukları aradı. Azul onları yemek çadırına götürüyordu. Etraflarını kollayan üç Sadakatsiz vardı.

Ağaç Halkı çöktükleri yerde şoka girmiş gibi olup biteni seyrediyordu. Hâlâ tam anlamıyla uyanamamışlardı ve savunmasızlardı. Sonra onu gördüm. Bir ağacın dalının uzanarak çadırlara saldıranlardan birini ayağından sardığını ve onu uzağa, çok uzağa doğru fırlattığını. Başka bir dal daha aynısını bir başkasına yaptı. Gözlerim kargaşanın arasında Erim'i buldu ve bunu onun yaptığını anladım. Daha önce böyle bir şey yaptığını görmemiştim.

Orman Krallığı'nın numarası buydu demek. En azından şu an faydalıydı.

Kılıcımı çekip en yakınımdaki çadıra girmeye çalışan birini geriye doğru savurdum. Ne silahları vardı ne de çok güçlülerdi. Sihirleri yoktu. Yabaniler olduğunu düşündüm. Onlar hakkında okumuştum. Normal zamanda diyarda yerleri yoktu ama uzaklardan, çok uzaklardan artık isteyen herkes bu sınırlara girebilirdi. Adamı kılıçla geriye püskürttüm ama kendimi birinin etine kılıç saplayabilecekmiş gibi hissetmiyordum.

"Buraya ait değilsiniz," diye bağırdım. "Buradan çıkın!"

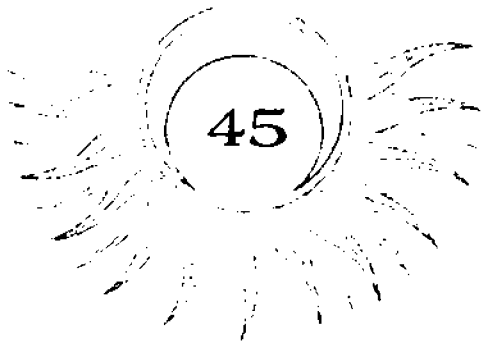
Beni anladıklarını bile sanmıyordum. Birinin göğsüne tekme atarak yere düşürdüm. Bana dişlerini gösterip dört ayağının üzerinde kalkar gibi kollarını ve bacaklarını uyumlu bir şekilde hareket ettirdi. Hareketlerinde hoyrat bir vahşilik vardı. Üzerime doğru atılınca kılıcımı koluna doğru savurdum. Etini kesti ve ondan vahşi bir kuşun ötüşü gibi ses çıkmasına neden oldu. Geriye doğru kaçmaya başladı. Çadırlardan uzağa, ağaçların arasına gitti. Bir başkasına doğru yürüdüm ama bu defa ben bir şey yapmadan geriye çekildi.

"Anlamıyorlar bizi," dedi birisi. "Ne yaptıklarının bile farkında değiller. Yiyecek arıyor olmalılar." İhram ve birlikte savaştığı ekibi çoğunu ormanın içine doğru savurmuştu. Erim ağaç dallarıyla daha fazlasını ormandan çok daha uzağa fırlatmıştı.

Beklediğimden ve umduğumdan daha kısa bir sürede hepsi geriye çekilip ağaçların arasında gözden kayboldular. Çoğu yürürken emekler gibi ellerinin de üzerindeydi. Kollarının normalden daha uzun olduğunu fark etmek kaşlarımı çatmama neden oldu.

Bu da neydi böyle!

Ortadakiler ve Ortaya Dökülenler

Onların karşısında olmak yeterince zor değilmiş gibi halsizlikten bitap haldeydim ve biraz başım dönüyor, biraz da midem bulanıyordu. Olanları duyduktan sonra Arın hemen yanıma gelip kamp alanını kontrol etmişti ama orada o an yapılacak bir şey yoktu. Akşamüzeri dört krallığın lord ve vârisleri istediğim gibi toplanmayı kabul etmişti.

"Dün gece Ağaç Krallığı'nın laneti kırıldı," dedim. "Ağaç Halkı uyandı ve epey kalabalıklar. Orman ruhu Erim'in zihninden ayrıldı ve kayıplara karıştı." Hâlâ bunun gerçekliğini idrak etmekte zorlanıyor olsam da acı çekmeye zamanım yoktu.

"Yani naguelini mi kaybettin?" diye sordu Ayzer. Orman ruhunu kendime eşlememden duyduğu rahatsızlığı hiçbir zaman anlamasam da, "Bir dostumu daha kaybettim gibi görünüyor," diye yanıtladım. Gözlerini kaçırdı.

"Sadakatsizler ve Ağaç Halkı ormanda savunmasız durumda. Kabileler gelmeye başladı. Bir saldırı oldu ve eminim daha fazlası olacaktır." Kelimelerimi özenli seçmeye çalışıyordum ama yapabildiğim tek şey basitçe durumu anlatmaya çalışmak oldu.

"Her yerde saldırılar oluyor," dedi Sina. "Yaklaşmakta olan şeyin habercisi bunlar. Hepimiz saldırılarla uğraşıyoruz." Durumu oldukça doğal karşılamış olması cesaretimi biraz kırdı.

"Evet ama onları koruyacak kimse yok," dedim.

"Sadakatsiz olurken bunları onlar seçti," dedi Ayzer.

"Onların arasında her krallıktan birileri var. Çok kalabalıklar. Krallıkların himayesinde yaşamak istemedikleri, onların kurallarına

uymak istemedikleri için kendi kaderlerine terk etmek adil olmaz. Bunlar onların suçu değil. Oradakiler hâlâ hepimizin halkı. Yardım etmeliyiz. Ağaç Halkı çok kalabalık ve kendilerinde değiller. Barınak kurmaları için desteğe ihtiyaçları var." Onlar için iş bile değildi tüm bunlar, tek yapmaları gereken parmaklarını kıpırdatmaktı.

"Hava Lordu haklı, Nova," dedi Ayzer resmi şekilde. "Hepimiz benzer saldırılarla uğraşıyoruz. Ağaç Halkı kendi başına ayağa kalkmalı. Sadakatsizler de seçimlerini yaptı."

"Tüm diyara hükmetmek isteyen biri için fazla bencil bir bakış açısı değil mi bu?" diye sordum kendimi tutamadan. Kahrolası kurallarını anlıyordum ama bu kadarı fazlaydı. "Her şeyi bırakıp onlara koşmanızı söylemiyorum, yardım eli uzatmak hiçbirimizin gücünden bir şey almaz."

"Ve sen kim oluyorsun?" diye sordu Daren katı bir şekilde. "Kim olarak bizi buraya çağırıyorsun ve ne yapıp yapmayacağımızı söylüyorsun? Diyarın kraliçesi mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sadece yardım etmek istiyorum."

"Ne hakla?" dedi daha basit bir şekilde. "Ve ne hadle," diye ekledi. "Ağaç Krallığı senden böyle bir talepte bulundu mu yoksa buna kendi kendine karar vermek alışkanlık haline mi geldi?" Kimseden ses çıkmadı ve ben de söyleyecek bir şey bulamadım. "Ya Sadakatsizler," dedi. "Onlar adına burada krallıklardan yardım dilendiğini biliyorlar mı?" Hayır, bilmiyorlar. Nasıl yaptı bilmiyorum ama yanlış bir şey yapmışım gibi göstermeyi başardı ve bunu yaparken ne çaba harcıyor ne de hırçın davranıyordu. Katı bir sakinlikle sorularını sıralıyordu.

"Öğrenme güçlüğü mü çekiyorsun yoksa alelade bir kibir mi sendeki?" Sorgular şekilde başını salladı. "Bir krallık yardım isterse bunu talep eder," diye öne doğru eğildi. "Talep ederse değerlendirmeye alınır. Gerekirse de yardım eli uzatılır."

"Diyarı bu hale getiren sensin, Daren," dedi Arın ben kaskatı kesilince. "Kuralları çiğneyen biri için kuralları fazla sorguluyorsun."

"Ben Ateş Krallığı'nın lorduyum," dedi karşılık olarak. "Kuralları da yok ederim. Ama sen bana kurallarla ilgili nara atamazsın. İlk kuralı çiğneyen sendin. O yüzden bana düzenden bahsetmeye kalkma."

Taht sıralamasını ilk kez dile getirmişti.

"Tahta oturmak istiyorsan otursaydın Daren, kimse senin altından çekip almadı." Arın onu ciddiye almadığını açık bir şekilde ifade etti.

"İstersem, otururum."

Göz ucuyla Daren'e baktığımda masanın altında kalan dizim hiddetle titriyordu.

"O halde iste," dedi Arın. "Cesur ol ve karşıma çıkıp iste."

Daren güldü.

"Diyar için savaşmaya krallıklarınızı kazandığınız zaman devam edersiniz," diye böldü onları Sina. "Kişisel sorunlarınızı dinlemek için burada değilim." Bana döndü. "Endişen takdir edilesi Nova ama herkes kendisinden sorumlu. Kimse böyle zorlu günlerde krallığını riske atmak istemez." Nazikçe bana haddimi bildirmekten geri durmadı.

"Biraz yardım etmek krallıkları riske atıyorsa hepimiz taçlarımızı çıkaralım," dedi Sonay. "Burada neyi tartışıyorsunuz gökyüzü aşkına? Yardıma ihtiyacı olan birileri varsa yardım etmek gerekiyor." Bana döndü. "Neye ihtiyaç var Nova?"

"Müttefik olabiliriz," diye özgüvensiz bir öneride bulundum. "Su ağacı besler bu yüzden onları kayalıkların yakınına taşıyabiliriz. Ya da ağaç ve rüzgâr işte, hava. Onları adalara çıkarabiliriz." Sesim zayıflamıştı ve hatta tek kelime edesim kalmamıştı ama yine de inandığım kişiler için edebildiğim kadar devam ettim.

"Ağaç ve rüzgâr." Daren küçümseyici bir şekilde yine lafımı kesti. "Herkes hemfikir olursa korumak için asker birliği gönderirim. Lakayt meseleler için kapımı çalmayın."

Bedenledi.

Arkasında kalan boşluğa öylece baktım.

"Toprak Vârisisin Ayzer," diye konuşmaya devam etti Sonay. "Ormana yakın bir yerde onlara barınak kurmaları için yardım edebilirsin. Bu seni zorlamaz. Senden bir şey de almaz."

"Ağaç topraktan beslenir," dedi, Ayzer. "Onları korumak için kendimden vermeyeceğim. Kazanmam gereken iki mücadele var." Dik dik Arın'a baktı.

"Daren ve Arın'la taht kavgasına mı gireceksin?" diye sordu Sonay daha neler dercesine.

"Daren'le girmeyeceğim, taht sırası ona ait. Ve Daren aynı zamanda Toprak Lordu. Ve bir vârisi yok. Bir kral ve bir kraliçe için yer var. Ve belli ki biz aynı takımdayız." Tüm boşluklar dolmuş gibi zafer dolu bir gülümseme belirdi dudaklarında.

Birlikte bunu mu planladınız gerçekten.

Bedenledi.

"Artık kimsenin kimseye tahammülü yok sanırım," diye mırıldandım.

"Krallığa gidip kıyafet ve yemek için yardım toplayacağım. Gece yarısı ormana gelip seni bulurum. Hava Vârisi sana destek olacak. Ama bana kalırsa Ağaç Halkına başta yardım edip sonra kendi haline bırakmalıyız. Sadakatsizleri korumak için işbirliği yaparım." Sina çok istekli olmasa da sanırım Sonay'ı herkesin önünde reddetmezdi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Arın. "Ağaç Halkına kendini toplaması için temel ihtiyaç yardımında bulunabiliriz. Müttefiklik için onların bize gelmesini tercih edelim. Onlar güçlü bir grup, yakında toparlayacak ve başlarının çaresine bakacaklardır. Orman onlara ait. Sadakatsizleri nehir yataklarına taşıyabiliriz, yakınımızda olmaları daha güvenli olur. Bir süre için."

"O halde işe koyulalım," dedi Sina. Gitmeden önce bana, "Canını sıkma ama bu diyarda zorluk çeken herkese yetişemezsin," dedi.

"Deneyebiliriz," diye ona güldü Sonay imalı bir şekilde.

Bedenlediler.

Arınla ikimiz kaldığımızda koltuklardan birine bıraktım kendimi. Daha önce onunla kaldığımız kulede ayarlamıştı görüşmeyi. Yeniden burada olmak tuhaf değildi ama bütün bunlar bir kez daha tuhaftı.

"Aptalca mı davrandım?" diye sordum. Bu yüzden Lala'ya ona gitmesini ve o da uygun bulursa görüşme ayarlamasını söylemiştim çünkü o an hem Ağaç Halkı hem Sadakatsizler hem de kabileler çok büyük bir sorunmuş gibi görünmüştü gözüme. Ama onlara baktığımda bunun sorun olmadığını söylüyorlardı.

"Hayır," dedi. "Diyara geldiğin ilk zamandan beri Hava Krallığı'na yardım ettin. Ateş Krallığı'na yardım ettin. Toprak

Krallığı'na yardım ettin. Ağaç Krallığı ve Sadakatsizler..." Kendisine ve bana içki doldururken gülümsedi, kadehi bana uzattı. "Kraliçe olmak istemediğini söylüyorsun ama şimdiden neredeyse diyarı yönetiyorsun."

"Sadece yardım ediyorum." Öyle söyleyince kulağa biraz doğru geliyordu.

"Yönetmenin asıl anlamı odur, güzel Vârisim."

"Ayzer ve Daren güçlerini birleştirmiş gibi görünüyor." Bu mesele aslında onun meselesiydi. Taç onun umurundaydı ve doğrudan tehdit edilen oydu ama bununla ilgili tek kelime etmiyordu. Etmezdi de. Arın onları kendine denk görmezdi.

"Denemek isteyen herkes deneyebilir," dedi. Önemi yok tavrı beni allak bullak ediyordu, o tavırdan biraz istiyordum.

"Hiç korkmuyor musun? Kaybetme ihtimalinden."

"Bir durum aklında bir ihtimal haline gelirse gerçek olan da o olur. En iyiyi istiyorsan sadece en iyiyi düşünmelisin, kötü olan o düşün içine sızdığında artık su bulanıktır."

"İradene hayranım," dedim kadehimden bir yudum içerek.

"Daren'i bu kadar yoldan çıkaracak ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Artık benim için bir şey yapmamasını istedim." Çünkü aslında benim için hiçbir şey yapmadığını öğrendim. Tekrar tekrar yüzüme vurmasına rağmen.

"Bunun bir sebebi var mı?" diye sordu.

"Borçlarımı kapatmaya başlamışken daha fazlasını istemedim."

"Yalan söylemek yerine hiçbir şey söylememeyi tercih et, Nova," dedi. "Çünkü yalanlar asıl düşüncelerini anlatırlar." Karşıma oturdu ve şefkatle bana doğru eğildi. "Mesela bu söylediğinden senin için yaptığı bir şeye değil, yapmadığı bir şeye kızdığını, daha da ötesinde çok kırıldığını görüyorum."

Sessizce yutkundum.

"Neden açık bir şekilde konuşmuyorsun, her zaman dilindekini söyleyen biri oldun. Şimdi seni böyle köşeye sıkıştıran, aklını sürekli bulandırmak istemene neden olan nedir?" Başparmağı hafifçe yanağımı okşadığında gözlerimin yaşarmaması için dua ettim.

"Aşk büyüsü diye bir şey var mı?" diye sordum.

Gülümseyerek başını kaldırdı. "Demek mesele ikiz alevi olmak."

"Aklımı okumayı keser misin? Ürkütücü ve rahatsız edici. En azından belli etme."

Gülüşü büyüdü. "İkiz alevi bağı bir büyü değildir, bilmek istediğin bu ise."

"Hayır, bu değil. Ama bir büyü gibi anlıyor musun? Onunla veya benimle alakası bile yok. Sadece bir bağ var." Ve koparıldığında geriye hiçbir şey kalmayacağını söyledi.

"Güçlü hem de çok güçlü bir bağ," diye hatırlattı.

"İki kişiyi bir araya getiren şey zorunluluk olmamalı. O Su Vârisi'ni kurtardı. Nova'yı değil. Fedakârlıkları vâriseydi." Gökyüzü Vârisine. Gökyüzü Tanrıçası öyle istedi diye. "Ben de vâris olarak karşılığını ödeyip bundan tamamıyla kurtulmak istiyorum."

"İkiz alevinden kurtulmanın bir yolu olsaydı en başında ondan ben kurtulurdum." Neredeyse gülmesine rağmen dikkatimi çekmeyi başardı.

"Neden?"

"Çünkü bölünüyorsun. Çünkü seni paramparça ediyor. Çünkü seni üzüyor ve elimden bir şey gelmiyor. Daha da acı çekeceksin ve yine yapacak bir şeyim olmayacak." Kaşları kalkmış, dudakları aralanmıştı.

"Artık acı çekmeyeceğim." İyice kendi içime doğru çekildim.

Derin bir nefes aldı. "Bağları güçlendiren şey sadece sevgi değildir, Nova. Tartışmak, öfke, nefret, kıskançlık. Bunların hepsi bağı pekiştirecek. Ona ait duygular öyle kolayca silinip gitmez." Koltuğa yaslanıp bacak bacak üzerine attı. Kristal kadeh zarif ve uzun parmaklarının arasında dönüyordu ve buz mavisi gözler itiraf etmemi bekliyordu.

"Ama sebebinin bağ olduğunu bilir ve onunla mücadele edebilirim. İkiz alevi olan herkes birlikte olmuyor. Bunu biliyorum."

"Doğru," diye katıldı. "Ama ateş ve suyun çekimi varoluşun kanunudur."

"Sen karşı koydun," dedim. "Ariana'ya."

"Ve sonunda onu kaybettim," dedi buruk bir şekilde. "Anlatmak istediğim de bu. Biz ikiz alevi değildik ama önemli değil. Bu savaşa gireceksen asla kazanamayacağını bilmelisin."

"Bu diyara geldiğim ilk günden beri herkesin bana asla yapamayacağımı söylediği şeyleri yaptım," dedim.

"Bir şaman Ariana'ya vaktinde şöyle söylemişti." Derin bir nefes aldı. "Şu küflü kehaneti duymadın mı? Eskiler basit cümleler kurar ama en doğru olanlar onlardır. İkisi de çok güçlüdür ama su ateşi söndürür kızım."

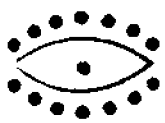
"O halde benim için endişelenmemize gerek yok," diye mırıldandım.

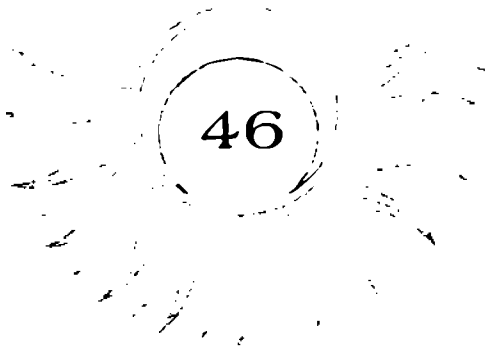
Gökyüzü gece yarısına ne yapardı?

"Sen doğduğunda Daren ile senin aranda bir savaş başladı, o savaşı kazanamazsan eğer, Daren ve benim aramda bir savaş başlar." Gözleri ihtiyatlı bir şekilde üzerimdeydi ve kelimeleri sarsılmama neden oldu.

"Yarın gece takdim edileceksin," dedi ben sessiz kalınca. "Sadece bunu düşün. Şimdi dönelim ve arzu ettiğin gibi ihtiyacı olanlara yardım edelim."

Bu kaleden daha önce Sadakatsizlere katılmak için vârisliğimden vazgeçerek çıkmıştım. Şimdi yine bu çatının altına bir vâris olarak Sadakatsizlere yardım etmek için dönmüştüm. Bu diyara geldiğimde herkes benden nefret ediyordu. Tek bir kişi benimle bu nefreti paylaşıp karanlık bir dostluk kurmuştu. Şimdi neredeyse bütün diyarın saygısına ve sevgisine sahiptim. Ama tek bir kişinin nefretini kazanmıştım. Ve ilkinde bu kadar tökezlemediğimi hatırlıyordum.

46

Parıltılar ve Kanayan Yıldızlar

Hava Krallığı'nın ve şaşırtıcı bir şekilde Ateş Krallığı'nın da desteği ile Sadakatsizleri koruma altına almayı başarmıştık. Asıl mesele de böyle başlamıştı. Ateş Krallığı gönderdiği askerlerle kamp alanını korumaya almıştı. Hava Krallığı yiyecek ve giyecek yardımı için Ağaç Krallığı'na destek sağlamıştı. Ve bunu duyan diyarın dört bir yanındaki Sadakatsizler buraya doğru yola çıkmış, çoktan bazı gruplar gelmişti bile. Diyarda olanlar ve artık güvensizlik hissi onları daha güvenli bir yer için kurdukları düzenden ayrılmaya teşvik etmişti. Bazıları bunun için krallıkları suçlasa da hepsinin nihai amacı güvende olmaktı.

"Hâlâ onları mı düşünüyorsun?" diye sordu Lala.

Arın güneşin batışıyla birlikte beni ormandan alıp Su Krallığı'nın yaşamını sürdürdüğü şelaleye ve mağaralara getirdiğinde daha heyecanlı olacağımı düşünüyordum ama her yanımla eksik hissediyordum. Doğruca benim için ayarladığı odaya bedenlemiştik bu yüzden dışarıda neler olduğunu henüz görme şansım olmamıştı.

Su Krallığı'nın yeni yuvası yüksekten var gücüyle akan şelalenin altındaki oyuk mağaralar olmuştu. Yüzlerce odacığa ayrılmış bu arı kovanına benzeyen yerin, her köşesinden sular aktığını söylüyorlardı. Parlak beyaz kayaçların arasında rahat bir yatak, masa, dolap, ayna, mücevherler... ihtiyacım olabilecek her şey vardı. Bir vârisin odası için özenildiği ortadaydı ama aklımı buraya taşıyamıyordum.

"Yola çıkmışlar mıdır?" diye sordum. Ben oradan ayrıldığımda Sadakatsizler grubu toplanmıştı. Hava Krallığı'nın verdiği at araba-

ları ile birlikte daha yakında olan orman sınırına taşınacaklar, böylelikle hem Ağaç Krallığı'ndan ayrılacak hem de bizim yanı başımızda güvende olabileceklerdi.

"Yarın gün içinde hepsi ulaşmış olur," dedi Lala dikkatli bir şekilde. "Sina Lordum en hızlı atlarını verdi ve onun rüzgârının desteği de onlarla. Normalde varabileceklerinden çok daha hızlı buraya gelecekler."

"Yine de onlar karanlığın içinde yol alırken benim bir parti verecek olmam içime sinmiyor." Son zamanlarda hiçbir şey içime sinmiyordu ama sadece günün akışını takip etmeye devam ediyordum.

"Bütün diyar Su Vârisinin takdimini bekliyor, Nova," diye hafifçe azarladı beni. "Bu öylesine bir parti değil. Senin kabulün dengeleri değiştirecek. Su Krallığı'nın gücünü artıracak."

Çünkü beni görecekler, beni tanıyacaklar, bana inanacaklar. Ve enerjileri benim enerjimle bütünleşecek. Ateş Krallığı'nın bir vârisi yoktu. Toprak Krallığı'nın lordu ise bağlılığı ile ünlü değildi. Hava Krallığı şu an kendi iç düzenleri ile en güçlü krallıktı. Ama bu geceden itibaren Su Krallığı'nın bir kez daha atak yapacağı öngörülüyordu. Hem lordu hem vârisi hem halkı bu denli güçlü başka bir krallık baş göstermemişti bu topraklarda.

"O yüzden daha fazla telaşlanma," diye ekledi Lala. "Gecenin keyfini çıkar. Diyara geldiğin ilk günden beri bunu hak ediyorsun. Uzun zaman bekledin, Nova. Bu hak ettiğin bir kutlama." İçtenlikle bana gülümsedi.

Ve bir o kadar eksik bir kutlama.

Bu diyara ilk geldiğimde en yakın arkadaşıma sahiptim. Artık yoktu. Bilmesem bile her an beni kollayan ikiz alevime sahiptim. Artık yoktu. Sırlarımı paylaşıp omzunda gözyaşı döktüğüm naguelime sahiptim. Artık yoktu. Elimde sadece krallığım ve lordum kalmıştı.

Bu yüzden ben de yapabileceğim tek şeyi yapıp sıkı sıkı Arın'a sarılıyordum. Bembeyaz mermer çerçeveli aynanın önüne geçtim.

Su Krallığı terzileri vârisi için olağanüstü bir iş ortaya koymuştu. Üzerimde neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif olan su gibi bir kumaş vardı. Neredeyse şeffaftı. Mavi, yeşil ve beyaz yansımalara sahip elbise tamamen transparandı. Beli sımsıkı oturuyordu, göğüslerimi saran kumaşın boynuma doğru uzanan ve deniz kızlarının

pulları gibi tenimi saran dik yakası vardı. Kollarımı sarıyor, bileklerime doğru bollaşıyor ve bileğimin altından koluma birkaç kez dolanmış bir şal gibi yere kadar dökülüyordu. Önden bakınca çıplak görünen bacaklarımın üzerine minicik, parlak, renkli taşlar ve inciler yapıştırılmıştı. Belinden aşağısı okyanusu üzerimde taşıyormuşum gibi aşağı doğru dalga dalga dökülüyordu.

Lala saçlarıma incecik su dalgaları yapmıştı. Bacaklarıma yapıştırdığı cam tozu gibi parlayan boncuklardan şakaklarıma da ekledi. Yüzümü ve gözlerimi daha canlı göstermek için tüm marifetini kullanmıştı. Yanaklarım ve dudaklarım pembe inci tozlarıyla ışıldıyordu.

"Her defasında beni büyülüyorsun."

Arın'ın sesini duyduğumda biraz daha rahatlayarak ona doğru döndüm. Beni buraya getirmiş ve mağaradan ziyade kristal bir saraya benzeyen odaya bırakmıştı. Son zamanlarda diyarın bana en çok hissettirdiği şey çırılçıplak bir yalnızlıktı.

"Siz de öyle Lordum," diye gülümsedim ellerimi önümde birbirine kenetleyerek. Bu gece için klasikten yana kullanmıştı tercihini. Her krallığın ishasına özel resmi üniformasını giyinmişti. Bu Su Krallığı için inci beyazı ipek gömlek, mavi ceket ve üzerine aldığı daha koyu mavi renkte olan pelerin anlamına geliyordu. Pelerinin iki yakasını birbirine bağlayan zincir gemilerin demirini andırıyordu. Zincirin iki ucunda masmavi parlayan elmaslar vardı. Sol kulağının üzerine, başının sol kısmını kaplayan yüzgeci anımsatan, taç yerine gösterişli bir aksesuvar takmıştı. Aksesuvarın ortasında Su Krallığı'nın taşı parıldıyordu. O taşı bu diyardan gitmeden önce havaya attığımı hatırlayınca güzelliği bile ürpermeme engel olmadı

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

"Gerginim." Kalbim şimdiden gümbürdüyordu.

"Muhteşem olacak," diye güvence verdi. "Daha azıyla yetinmeyeceğini biliyoruz."

"Yanımda olacaksın değil mi?"

"Her saniyesinde," diye söz verdi. "Asla tek başına boğulmayacaksın."

Ne olursa olsun Arın bu sözünü daima tutmuştu. Birbirimizden vazgeçtiğimiz zamanda bile. Birbirimize ihanet ettiğimiz zamanda

bile. Ben Sadakatsizlere katıldığım zamanda bile. Ben burada olmak yerine her yerde olduğumda bile. Sadece Nova olduğum anlarda bile su vârisi olduğumdan hiç şüphe etmemişti. Başkalarının aksine. Beni farklı bir kaba sığdırmak isteyenlerin tersine.

Soyu ilk yaradılışa dayanan ve zamanlar boyunca alfinlerin ve insanların dünyasında önemli bir yere sahip bu isha tarafından kutsanıyordum. Bir önceki dönemde hem isha hem de diyarın kralı olan babası Lord Nahu, yeniden yaratılışın sebebi olan ve ilk tufan ile dünyayı yerle bir eden, adının birincisi olan kudretli Nahu'dan almıştı ismini. Zamanlar boyunca krallığın ve diyarın gördüğü en kudretli hükümdar olmasıyla biliniyordu. Denilene göre ismini yıldızlar fısıldamıştı sulara. Ve Arın onun başlattığı her şeyin sadece devamı değil, daha fazlasıydı.

Yok oluşun eşiğinden dönmüş, en zor ânında, en kurak günde krallığını hayatta tutmayı başarmamıştı sadece, kendi yok oluşu uğruna vârisini, beni ve halkını da kurtarmayı başarmıştı. Varlığı en başından beri benim varlığımı sadece onurlandırmıyor aynı zamanda bir anlam katıyordu. O döndüğünde diyarda her şey tersine dönmüştü. O döndüğünde dengeler değişmişti. O döndüğünde ben de bir anlam ifade etmiştim. Yeryüzünde bir Tanrı olmayı başarmıştı. Artık hissettiğim tek şey ona ve krallığıma olan sadakatim değildi yalnızca, onlar uğruna göze aldığım her şeydi. İsmimin önüne konan onlarca sıfata rağmen bugün burada sadece Su Vârisi'ydim. Tüm yansımamla göklere değil, kıtalar boyunca yayılan ve nice kıtalar tarafınca aranan suyun hükümdarlarından diğeriydim.

"Ve işte, şimdi tamamıyla kusursuz görünüyorsun." Başıma iliştirdiği inciden iki sıra zarif taç ile dokunuşunu ve imzasını attı. Buz mavisi gözleri simsiyah saçlarımda dolandı. Bunu hiç söylememişti ama saçlarımın renginden hoşlanmadığını biliyordum. Saçlarımın rengi bende yanlış olan tek şeydi. Kimine göre ikiz alevi bağı yüzünden. Kimine göre gökyüzü vârisliğimden. Belki de gizli lanetimin en büyük işaretiydi, hepimizin görmezden geldiği.

Çünkü büyük bir enerji açığa çıktığında ona benzer başka bir enerji daha ortaya çıkar. Gökyüzü bilir, bazıları bunun ikiz alevi olduğunu söyler. Şiddetle birbirine doğru çekilen ve aynı şiddette birbirini iten iki zıt güç. Ama kimileri de Su Krallığı'nda yeni bir lordun ve vârisin doğduğunu söyler.

Elimi Arın'ın elinin üzerine bastırdım. Bana bakarken bütün taşların yerine oturduğunu anlatıyordu kâinata. Doğru yerdeydim ama doğru zaman olup olmadığını söyleyebilecek kimse yoktu.

Mağara odacıklarının kapıları yoktu ama girişi kapatan uzun boncuklar mahremiyet sağlıyordu. Çıkabilmemiz için Arın yukarıdan aşağıya doğru uzanan boncuktan halatları diğer eliyle ikiye açtı. Birlikte dışarıya çıktığımızda derin bir soluk aldım.

Şelalenin sesi ince müziğin ezgilerine karışmıştı. Kuvvetli ve dikkat çekiciydi. Aşağıya değil yukarıya doğru dönemeçli dar yoldan yürümeye koyulduk. Kayalıkların tepesine çıktığımızda önümde engin bir manzara vardı. Müzik hiddetini artırdı. Şelale şimdi ikimizin de ayaklarının altından oluk oluk akıyordu. Dört bir yandan aşağı dökülüyordu. Mağaraların üzerindeydik ve aşağısı gözümün alabildiğinden çok daha kalabalıktı. Ortada oluşan göletin içinde deniz kızları gösteri için hazır bekliyordu.

Ama ilk önce vârisi selamlamaları gerekiyordu.

Arın beni kendisinden bir adım öne çıkardı.

"Tüm zamanların en kutsal emaneti," diye seslendi gerçekten büyülenmiş gibi bana dönerek. "Su Krallığı'nın üzerinde süzülen en parlak ayın gölgesi, varlığı ile krallığımızın müjdesi, geri dönüşümüz ve mutlak zaferimiz. Gökyüzünün suya verdiği cömert armağanı. Nova, krallığımızın üzerinde parlayan yıldızı; Taşkın Denizler ve Kayalıklar Vârisini, Vârisinizi, Vârisimi selamlayın."

Sözler içime birer tılsımlı büyü gibi işlerken hepsi birlikte dizlerinin üzerine çöktüler. Başları göğe bakıyordu. Elleri suyun içindeydi ve o dokunuş aşağıdan yukarıya, ters akan sudan bana doğru tırmandı. Ayaklarımdan yavaş yavaş kanıma karıştı. O kadar yüksek, o kadar büyük bir enerjiydi ki bütün dolunay ışığının içime dolduğunu sandım. Güneşten daha parlak bir ışık ve o kadar da sıcak değil. Serin, tatlı bir ürperti gibi etrafımı sardı ve olanı daha da artırdı. Mutlu bir âna benziyordu. Ailenle geçirdiğin ve huzurlu hissettiğin bir gün sonuna. Âşık olduğun birinin verdiği bir armağana. Dostlarınla keyifli bir sohbete. Çıplak ayaklarla günbatımında deniz kenarında dolaşmaya benziyordu. Güvenliydi ve tamamen bize aitti.

Elimi Arın'ın elinin üzerinden çektim. Herkesi şaşırtacak bir hamlede bulundum ve tek dizimin üzerine çöküp ben de onları selamladım. Parmaklarım çılgın bir şekilde akan suya dokundu.

"Varlığımla varlığınızı onurlandıracağıma, ömrümün her ânında suyu kollayacağıma, kanımın yağmurlarla birlikte akacağına, hayatımı krallığıma adayacağıma, canınızı canımın önüne koyacağıma, nefes aldığım sürece vârisiniz, savunucunuz olacağıma, suyun üzerinde dönen iki ruhtan biri olacağıma yemin ederim."

Kelimeler tılsıma dönüştü, tılsım parmaklarıma dokundu ve parmaklarımdan dokunduğum suya sıçradı. Su sözlerimi, yeminimi, inancımı ve varlığımı özüne karıştırıp onlara götürdü. Su Vârisi, krallığını onurlandırırken su şaha kalktı. Şelalenin akıntıları daha güçlü dökülmeye başladı. Ayaklarımızın altındaki nehir şiddetlendi. Diyarda zaman ağırlaştı, içinde bulunduğumuz hava sönmeye başladı. Gecenin üzerinde Ay günışığı gibi aydınlandı. Ve usul usul beni kalbine bastıran yağmur üzerimize yağmaya başladı.

Ben su vârisiydim.

Hatalı olan.

Deli olan.

Nefret edilen.

İşaretli günahkâr.

İhanete uğrayan krallığın vârisi.

İstenmeyen ve nefret edilen.

Şimdi ise diyarın görmediği bir enerjiyle diyarı yeniden doğmuş gibi yapan, dört bir yana bu çağrıyı ulaştıran, her krallığın kapısını su damlaları ile çalan, herkese varlığını ve burada olduğunu, burada olduğunu ve savaşacağını haykıran hükümdarlarından, Ay ışığının suda yüzen ruhlarından biriydim.

Diyara geldiğim günden beri bin bir şekilde sorgulanmış ve varlığımı sorgulamıştım. Kim olduğumla ilgili kara koyunmuşum gibi hissettiren bilmecelerle sınanmıştım. Tehdit edilmiştim ve bir tehdit haline gelmiştim. Ama şimdi durduğum yerde içine atıldığım bu diyardan daha büyükmüş, söylenen her şeyden daha üstünmüş gibi hissediyordum.

Bu benim mücadelemdi. Kim olduğumun mücadelesi. Olduğum ya da olmamı istedikleri kişinin değil, olduğum kişinin mü-

cadelesi. Kendim olabilme savaşında bu defa en ön safta yer alıyordum ve önümde benim için her şeyi göze alacak bir orduyla duruyordum. Ordunun başındaki lorda, canımı emanet edecek kadar inanıyordum.

Ve onlarla sonsuza, sadece krallığın değil, diyarın hükmüne yol alacağımı biliyordum.

Bu tahtsa tahtı, taçsa tacı.

Onları kaybetmemek uğruna, bir daha kaybetmemek uğruna her şeyi yapacağımı biliyordum.

Arın bana kristal bir bardak uzattı. Tek dizimin üzerine çökmüş bir şekilde dururken başımı kaldırıp ona baktım. Buz mavisi gözlerinde eşsiz bir dinginlik, parlak bir gurur ve sonsuz bir özlem vardı. Diğer eli elime uzanıp beni ayağa kaldırdı. Kadehi elinden alıp iki elimle birlikte sıkı sıkı tuttum. Yeminimi mühürlemek için Elemental'in tüm yeryüzünde dolanan ve yalnızca Su Lordu'nun ruhunda yaşamını sürdüren okyanusun suyundan kana kana tek bir damla bırakmayana kadar içtim. Tuzlu su damağımdan aşağı doğru başka bir yaşam gibi akıp giderken yeniden o sihirle kutsanıyordum. Bu hem sonsuz bağlılık hem de delice bir saplantıydı. İçimde var olan, benliğimde saklanan gölge yanlarımı da iyiliği de kötülüğü de eşit derece arşa çıkarıyordu.

Her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyordum.

"Yaşamımız boyunca seni koruyacak ve onurlandıracağız." Hep bir ağızdan bir ilahiyi fısıldar gibi fısıldadılar. Sesleri tüm gökyüzünde yankılandı. "Vârisim."

Gurur, mutluluk ve şükran doluydum.

Arın uzandı, kadehi elimden aldı ve bu zamana kadar gördüğüm en güzel gülümseme ile uzanıp elimin üzerini öptü. İki yanımdan tuttu, uzanıp başımın hemen üzerinden, inci tacımın kesişim noktasını öptü. Uzaklaşırken, "Muhteşemdin," diye fısıldadı. "Daha azını beklemezdim, Nova. Hiçbir zaman."

Bu sözler gururumu mümkünmüş gibi daha çok okşadı. Ondan duyduğum her güzel söz bana ailemden birinin desteğini almışım gibi hissettiriyordu. Gösterinin en zor kısmını tamamlamıştım ve en ön sıradan beni izlemekle kalmıyor, alkışlıyordu.

Yeniden elimi tuttu ve aşağıya dönmek için herkesin göz hapsinden uzaklaştığımızda destek vermek için elimi daha çok sıktı.

"Titriyorum," diye mırıldandım.

"Enerji çok yoğundu, bu kadarını tahmin etmiyordum. Diyar bu yüzden kapımıza dayanacak. Geç kaldığımızı düşünüyordum ama zamanlama mükemmel oldu. Bu geceden sonra Nova." Durdu ve delice bir şekilde bana baktı. "Herkes bizim müttefike ihtiyacımız olmadığını bilecek. Hissediyorsun değil mi?"

Onun gibi gözlerimi kapatmama gerek yoktu. Hissediyordum. Hepsinin varlığı içimde yaşıyordu. Bütün okyanus bir damlanın içindeydi şimdi.

"Yağmur okyanusa karıştığında okyanus olur artık. Yalnızca yeryüzünde değil, evrenin her yerinde su birleşir. Ve birbirimizin içinde daha güçlü doğarız. Yaşam bize boyun eğene dek."

"Bir daha kaybetmeyeceğiz," diye fısıldadım.

Sözleri bir arzu değil bir gereklilikti. "Arzuladığımızdan daha fazlasını kazanacağız."

Yeniden yürümeye koyulduk. Artık titremiyordum. Heyecanım bedenimin her yerine yayılmıştı. Sakin ve kendimden emin hissediyordum. Daha önce hiç bu kadar iyi ve güçlü hissetmemiştim. Zamanın ötesindeydim. Kendi benliğimin dışındaydım. Hepsinin gururunu, mutluluğunu ve inancını taşıyordum. Onları doğrudan hissetmek beni daha da onurlandırıyordu. Güç daha fazla gücü doğuruyordu. İnanç daha fazlasını. Her duygu dengiyle çoğalıyordu. Okyanus yağmurla...

Bu yüzden ben burada olmalıydım. Eksik hissettiğim, yetersiz kaldığım o yerde değil. Yetebildiğim bu yerde.

"Zodyağın on ikincisi olan balık birliği önderi Zahur," dedi Arın bizi karşılayan ilk komite grubunun önünde duran genç adama istinaden.

Hafifçe başımı eğdim.

Tüm su grubu gibi bembeyaz saçları, duru beyaz teni ve buz kadar keskin bakışları ile resmi üniformasının içindeki adam dizinin üzerine çöktü. Bana doğru uzattığı elinde, içinde su dolu bir deniz kabuğu duruyordu. "Varlığım sizi korumak ve şereflendirmek için

doğdu Vârisim. Sizi onurlandırmak ve daima sizin olanı korumak için yanınızda olacağıma yemin ederim."

Deniz kabuğunu alıp dudaklarıma götürdüm ve tek seferde suyu içerek yeminini ve bağlılığını kabul ettim.

"Benim için onurdur balık hanesinden, Zahur." Ona hafifçe gülümseyip arkasında duran ve elleri göğsünde çaprazlanmış tüm balık hanesine aynı şekilde minnetimi ve takdirimi ilettim.

"Yengeç birliği önderi, Amola."

Genç kadın biraz önceki seremoninin aynısını taklit etti.

Onun elindeki kâseyi de aldım ve içindeki suyu içtim. İkisinin de tadı farklıydı. Hepsi kendi birliklerinden kendi inisiyatiflerini o suya dökmüştü. Ve içtiğim her yudumda o his daha da büyüdü.

"Akrep birliği önder kardeşleri, Ahuele ve Aram." Arın onların isimlerini söylerken ses tonuna sadece benim yakalayabildiğim bir soğukluk dokundu. Daha önce buradan izinsiz bir şekilde kaçıp ormanda karşıma çıkan kardeşlere de hafifçe başımı eğdim.

"Ruhunuzun önderliğinde sonsuza kadar birlikte yüzeceğiz Vârisim," dediler aynı anda. Sadece iki kardeş değil, tüm akrep birliği. Arın'a dönüp bakmak istedim ama bu daha çok dikkat çekeceği için sadece bana uzattıkları kâseden içtim ve minnetlerini nezaketle kabul ettim. Su diğerlerinin aksine sıcak ve acıydı. Damağımda keskin bir his bıraktı ama diğerlerinden daha güçlüydü. Onlar kanıma karışmıştı bu ise alkol gibi doğrudan çarpmıştı.

Gösterinin başlaması ve yemin töreninin sona ermesi için ellerimi iki yana açıp onlara hazır olduğumuzu işaret ederken gülümsedim. Birlikler aynı anda aynı hareketlerle dağıldı ve göletin etrafında uygun bir şekilde konumlandı. Adalia'nın önderliğindeki deniz kızları berrak suyun içinde göletin kenarına kadar yüzüp başlarını çıkardılar.

"Vârisim." Adalia beni gördüğüne çok mutlu olmuş gibi gülümseyerek günü daha aydınlık bir hale getirdi. Ve sonra dansları başladı. Müziğin ve yağmurun altında hayal ötesi bir gösteriydi.

Deniz kızlarını yüzerken seyretmek bir bale gösterisini anımsatıyordu ama karanlık bir yanı olduğuna dair uyarılmıştım. Arın bana deniz kızlarının en tehlikeli su yaratıkları olduğunu söylemişti. Bu da birden aklıma Ateş Lordu'nun kötülük ve güzellikle ilgili sözle-

rini getirmişti ama hızlı bir şekilde zihnimden uzaklaştırdım. Şu an istediğim son şey onun aklıma sızmasıydı.

Göletin ucunda bizim için hazırlanmış bir köşe vardı, kayalığın üzerinden hafifçe su akıyordu ve hemen önünde oturabilmemiz ve gösterinin tadını çıkarabilmemiz için camdan kristaller gibi görünen iki tane oturak vardı. Arın elimi tutup oturmam için yardımcı olduktan sonra rahatlamış bir şekilde yanımdaki yerini aldı.

"Su Krallığı baş muhafızı ile tanış," dedi Arın. "Alfios."

Genç bir adam karşımda duruyor ve bana gülümsüyordu. Sırtına kadar uzanan bembeyaz saçları mavi ve yeşil parıltılara sahipti. Özenle toplanmış saçlarının altında genç ve sert bir yüzü vardı. Neredeyse şeffaf görünen açık yeşil renkte gözleri vardı. Hemen hemen siyah gibi görünen koyu mavi renkte üniformasının içinde gördüğüm en geniş omuzlara sahipti.

"Benim için bir onur Vârisim," diye tek dizinin üzerine çöküp beni selamladı.

"Benim için de," diye karşılık verdim.

Arın'ı da selamlayarak kalabalığın arasına karıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Arın gözlerini deniz kızlarından ayırmadan.

"Sadece his," diye yanıtladım. "Sanırım bir süre, uzun bir süre bu hissin güzelliğinde durmak istiyorum." Eğer mümkünse bu anda zamanı durdurmak istiyorum. Kafamın içine girmek için zorlayan uğursuzluğu geri çevirmek.

"Vârisim için tatlı su şarabı." İki akrep birliği erkeği bana bir kadeh ikram ettiğinde içtenlikle kabul ettim ve nezaketen hemen tadına baktım. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Tatlı ekşi bir aroması ve keskin bir kokusu vardı. İlk önce yabancılık çeksem de damağımdaki nahoş hisse bayılmış ve daha büyük bir yudum için yeniden kadehi dudaklarıma götürmüştüm.

"Muhteşem değil mi?" Arın'a da ikram edilen kadeh benimkinin aynısı gibi görünüyordu. Tahmin bile edemezsin der gibi kaşlarımı kaldırdım.

Balık birliği sanatkârdı, bu gecenin tüm görkemini onlara borçluyduk. Hem ortamı muhteşem bir şekilde yeniden düzenlemiş hem

de müzikle birlikte geceyi daha unutulmaz hale getirmişlerdi. Beyaz kayaçların arasında saklı bir cennetti burası. Uzun bir tepenin ardından aşağı akan şelalenin suyu mağaraların altına ve içlerine uzanıyordu. Çok büyük ve çok genişti. Göletin etrafında yüzlerce kişiyi alabilecek bir avlu vardı. Suların üzerinde yüzen çiçekler ve mağara oyuklarından sarkan sarmaşıklar her yeri çevreliyordu. Süslemeye ihtiyaç yoktu, doğanın kendisi en iyi gösteriyi sunuyordu. Ay ışığı kayaçların üzerinden, gecenin karanlığında suya yansıyor ve binlerce kırılmaya neden oluyordu. Ne büyüleyici ve ne yanıltıcı bir manzara. Renkli kristal taşlar mağaraların içinde oluşturulmuş yolların iki yanını sarıyor ve parlayan doğal taşlar aydınlatma görevi görüyordu. Göletin ortasında bir taş köprünün üzerinde devasa bir müzik aleti vardı. Yan düşmüş devasa bir şarap şişesi gibi duran cam armonikaydı bu. İnsan bilincinin kabul etmediği yasaklı enstrüman. Duyanı delirten ve öldüren. Ama burada bir ninni gibi geliyordu kulağıma. Tınısı arzular ve korkuları anımsatıyordu. Heyecanlı ve dibi görünmeyen bir suya doğru yüzmeye benziyordu.

"Meleklerin müziği," dedi Arın nereye baktığımı görünce. "İki sesin birleşerek yankılanması. Uçlarda dolaşmayı ve aşırılığı temsil eder."

"Benzerinin insanları çıldırttığını duymuştum," dedim. Burada gördüğüm enstrüman insanların bildiğinden daha farklıydı. Camın içinde bir su dönüp duruyordu. Suyun içinde küçük bir yelkenli gemi vardı. Su yelkenliyi oradan oraya savursa da asla içine alıp batıramıyordu.

"Batmayan gemi," diye başını salladı Arın. "Biz bunu temsil ederiz güzel Vârisim, bu göğün ezgisidir ve Elemental'de bile bu müzik birçoğunu delirtir. Ama bize dokunmaz. Tıpkı sadece bizim gemimizin suyun altında kalamayacağı gibi."

"Duyduğum en güzel ses." Hipnoz olmuş gibi enstrümana kilitlendim. Ve camın içindeki o suyun nasıl hareket ettiğine ama gemiyi bir türlü alt edemediğine. O küçük camdan fanusun içinde suyun hareketi notaları buluyordu, enstrümanı çalan şey kimsenin parmakları değil, suyun gemiye tekrar tekrar saldırışıydı. Bir savaş ezgisiydi bu. Okyanusun ve batmayan geminin ilahisi.

Cam kırılırsa, diye sormak istedim ama bunun o sorulardan olduğunu bilerek sessiz kaldım. Herkesin aklına gelemeyecek sorulardan. Aklına gelenin aklından şüphe duyulması gereken sorulardan.

Ve ben şimdi gemiyi devirmeye çalışan okyanus muydum?

Yoksa batmamak için direnen o gemi mi?

Ama ya cam kırılırsa?

"Yengeç birliği ziyafeti başlıyor," dedi Arın beni düşüncelerimden sıyırarak. "Konuklarımızı karşılayalım."

Eteklerimi toplayarak ayağa kalktım ve bir kez daha derin bir soluk aldım.

"Hatırlıyor musun, bir kere Hava Krallığı'na giderken bana bir parti isteyip istemediğimi sormuştun."

Arın hatırladı ve eski güzel bir anmış gibi içli bir şekilde tebessüm etti.

"Bu olabilecek en iyi partiydi," dedim. "Bundan sonra her şey olabileceği için şimdi söylemek istedim." Çünkü artık diğer krallıkların katılma ânı gelmişti ve onlara yaptıklarımdan sonra benim partimde uslu durmalarını beklemiyordum.

"Hâlâ onları zorla çağırdığını düşünüyorum bu arada," diye gülmeyi ihmal etmedim. Bana katıldı ve hafifçe kıkırdadı. "Kimseyi zorla çağırmadım, söz veriyorum. İnan bana, bu kimsenin kaçırmak isteyeceği bir gece değil." Bana doğru yaklaştı, elini hafifçe kolumun üzerinde dolaştırdı. "Şu an hissettiklerin, o enerji senin içinden taşıyor. Sen sana ait olduğu için ne kadar yoğun olduğunu anlamıyorsun ama tıpkı o ezgi gibi diyara yağmurla birlikte dökülüyor." Hissetmek için yine gözlerini kapattı. "Bu yağış Nova, yaz yağmuru gibi neşe ve mutlulukla dolu. Böylesine bir his bu diyara uğramayalı yüzyılı aşkın bir zaman oldu. Bu topraklarda bunun tadına bakmak istemeyecek tek bir kişi bile yaşamıyor."

Yağmur hâlâ yağıyordu ama ıslatan bir yağmur değildi bu. Çiseliyordu. Çıplak tenime dokunuyordu ve söylediği gibi sadece iyi bir his bırakıyordu. Küçük, parlak, ışık tanelerine benziyordu. Su Krallığı'nda gece doğal bir sihre sahipti. Her şey, doğal taşlar, kristaller, renkler ve ay ışığı suyun üzerinde kırılarak yüzlerce farklı yansısama yaratıyor ve bu da bir ışık senfonisi yaratıyordu. Diyarın hiçbir

yerinde böylesi bir güzellik görmemiştim. Sihirli bir fırçanın tılsımlı bir renk cümbüşüydü. En büyük ışık kırılmasını karanlıkta bir ateşböceği gibi parlamama neden olan özel dikim elbisem yaratıyordu.

Arın'la birlikte karşılama için mağaraların girişine doğru yürüdük. Bize eşlik eden başka kimse yoktu. Su Krallığı'nda böylesine özel günlerde herkes eğlencenin bir parçası oluyordu. Bu olayı çok sevmiştim. Arın kimsenin eğlencemizi mahvedemeyeceğine dair emin olduğunu söyleyince kaygılarımı kenara koymuştum.

"Onca hengâmenin sonunda Su Krallığı Vârisi, nihayet..." Sonay, Sina ile girdiğinde gülümseyerek bana doğru ilk atılan kişi oldu. Sina onun sözlerine gülümsedi. Eğilmeyi ve resmi selamlaşmayı bırakıp Sonay ile üstünkörü sarıldık. Geriye çekildiğimizde o Arın'a ben Sina'ya selam verdik.

"Hak ettin," dedi Hava Krallığı Lordu. "Bu diyarda Su Krallığı seremonisi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kokusu bile başka." Derin bir iç çekti. "Hava tuz ve tatlı su kokuyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Arın ona karşılık olarak gülümsedi. Onların eski günlerinin bir parçası değildik ama ne kadar derin ve özel bağlarla birbirlerine bağlı olduklarını biliyorduk. Onlardan öğrendiğimiz ilk şey ise o bağa rağmen gerektiğinde geride durabilmek olmuştu. Sina ve Arın lordluk konusunda olağanüstü bir başarı sergilemişti daima. Öte yandan baksam bile diğer yarılarını göremedim.

Sadece bir aptal, Ateş Lordu'nun onca sözden sonra buraya geleceğini düşünürdü.

Ve ben sadece bir aptaldım.

"Partilere karşı hassasiyetini bildiğim için gelip gelmemekte kararsızdım ama..." Ayzer'in sesi kendisinden önce geldi. "Birinin de senin partinin tadını kaçırması gerektiğini düşündüm." Yine de gülümsüyordu. Ve bu benim de dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Gökyüzü yazmamış olsa da tahmin etmesi zor değildi. Şimdi ikimiz de yeniden karşı karşıya geldiğimizde aynı âna gitmiştik. Onun partisine ve benim çamurlu elbisemle oraya bir göktaşı gibi düşüşüme.

"Sizin aksinize, burada kimse sana kaba ve saygısız davranmayacak," dedi Arın doğrudan ona doğru. "Su Krallığı her vârise olmas

gerektiği gibi nazik ve saygılı bir yaklaşım gösterecek. Bu yüzden hoş geldin Toprak Krallığı'nın hırslı vârisi. Lütfen eğlencenin keyfini çıkar."

"Süslü kelimeler ve sakin bir ses tonu kabalığın üzerini örtmüyor Su Lordu," diye karşılık verdi Ayzer ona. "Kibir saklayabildiğiniz yanlarınızdan biri değil. O yüzden nafile çabaları kenara bırakalım."

Arın ona gülümsedi ve içeriye geçmesi için kenara çekilerek eliyle buyur etti. Sina ve Sonay ile birlikte Ayzer de görüş alanımızdan çıktı.

"Arın." Ağaç Krallığı'nın laneti kırılan lordu Erim, eski dostum ve şimdi sadece bir yabancı. Orman yeşili gözleri bana döndü ve hafifçe başını eğdi. "Davetiniz için teşekkür ederim."

Onun peşinden beklemediğim bir şekilde Lilith ve beni daha çok şaşırtan Antikacı, Ateş Krallığı'nın baş muhafızı Şafak eşliğinde geldiler. Gecenin öteki tarafına baksam da krallığın lordu burada değildi.

Arın, Antikacı'yı gördüğünde herkese bahşetmediği gülümsemelerinden birini takındı. Uzandı ve genç kadının elinin üzerini öptü. "Seni görmek her zaman keyif vermiştir, Deira."

"Başka kimse beni kulemden dışarıya çıkaramazdı İlahi Lord," diye karşılık aldı. Onun Arın'a saygı duyduğunu biliyordum. Ve Lilith kendi canından bir parçayı sakladığı kolyeyi ona emanet ettiğine göre aralarının iyi olmasına şaşırmamalıydı.

"Su Vârisi," diye bana döndü. "Seni yeniden göreceğimi düşünmezdim. Hayatta olduğunu görmek bu diyarla ilgili fısıltılara neden oluyor."

"Sesler gürültüye dönüştüğünde kulaklarını kapaman gerekir," diye gülümseyerek karşılık verdim. Benim bakışlarım Lilith'e döndü. Resmi bir ifadeyle duruyor ama yine çok güzel görünüyordu. O delici gözleri ile bir şey arar gibi bana bakıp durmasaydı muhtemelen daha güzel göründüğünü söylerdim.

"Vera," diye muhtemelen dikkatini çekmek için ona seslendi Arın. "Ateş Krallığı'nda saygı duyduğum tek lider."

"Her zaman kadınlara nasıl davranman gerektiğini bilen biri olduğunu düşünmüştüm Arın."

"Seni hayal kırıklığına uğratacak bir şey mi yaptım?" diye sordu Arın.

"Gerçekten bilen biri olsaydın vârisimiz hayatta olurdu."

Arın'ın gülümsemesi boğazında kaldı.

Lilith'in ona Ariana ile ilgili bir ima yapacağını asla düşünmezdiniz ama kimsenin cesaret edemediğini yapmıştı. Ben bile henüz Arın'a Ariana'nın konusunu açamamıştım. Açıkçası epey çekiniyordum.

"İyi bir lider," dedi Arın gülümsemesini geri kazanıp. "Kötü bir anne olmak... Yeniden doğmak bile Ateş Krallığı'na sorumluluklarını kazandırmıyor. Dileyelim de Daren, Evran'ın izinden gitmesin. Dileyelim de babasının izinden asla gitmesin."

"Daren'i, Amon ve Evran ile bir tutacak kadar aptal olma çocuk," dedi Lilith ona. Açık tehdidi ve küçük gören ses tonuna mı yoksa İlahi Lorda çocuk muamelesi yapmasına mı afallasam bilememiştim. Neyse ki içeriye geçtiler de Arın da ben de başka bir şey söylemek zorunda kalmadık. Ama göz göze geldiğimizde kendimi tutmadan güldüm ve Arın da neredeyse küçük bir kahkaha ile bana eşlik etti.

"Çocukken de bizi böyle azarlardı," dedi elinin tersini kendini durdurmak için dudaklarını bastırarak. "Cehennem kraliçesi olmak bile anne içgüdüsünü bastıramıyor sanırım."

"Daren'e yaptığı onca şeyden sonra ona böylesine düşkünlüğünün olmasını aklın alıyor mu?"

"Lordların aileleri her zaman katı olmuştur. Ben annemi çok az görmüştüm." Ve bu önemli değilmiş gibi omuz silkti.

"Ama çocukların bu diyarda çok önemli olduğunu biliyorum," diye kaşlarımı çattım. "O kadar önemli ki yeterince özen göstereemeyecekleri için Tanrıçaların çocuk sahibi olması yasak."

"Doğru," dedi gerilmiş bir şekilde. "Tanrıçaların iradesi diyaradır bu yüzden kesinlikle çocuk sahibi olamazlar. Öte yandan bu diyarda bile tüm ebeveynler iyi ve doğru kişiler değillerdir. Alfinler hatasız ve kesinlikle mükemmel canlılar değiller. Ama Tanrıçalar için bu bir zorunluluk. Hata yapamazlar."

"Ugün ve Ceni kusursuz değiller. Kesinlikle hatalar içindeler," diye karşı çıktım.

"Ugün ve Ceni beceriksizliklerinin bedellerini ödüyorlar ve ödeyeceklerdir de. Kuralları çiğnemek bambaşka bir şey."

Benim açımdan kesinlikle can sıkıcı sohbetimizi bölen şey Metal Krallığı'nın sürgün edilen lordu Okdemir'in görünmesi oldu. Hemen yanında onunla görmeyi beklemediğim Toprak Krallığı'nın baş muhafızı Eris vardı. Onları da karşıladıktan sonra diğer gelenler için Adalia bizimle yer değiştirdi. İçeriye, yemek için tekrar düzenlenen avluya döndük. Şimdi her yerde yüksek camdan, kristal masalar vardı. Su Krallığı'nda hiç cin ya da peri yoktu. Burada herkes safkan Su Halkından olmak zorundaydı. Bu yüzden servisi gönüllüler yapıyordu ama kimsenin bundan gocunmadığını söylemişti Arın. Elemental'de kimse hiçbir işi küçümsemezdi, bu gecede çalışmak onlar için gurur verici kabul ediliyordu.

"Metal Krallığı'nın gelmesini beklemiyordum," diye fısıldadım Arın'a masalara yanaşırken. Yürürken birbirimize değecek kadar yanıma yaklaştı.

"Bu bir mesaj," dedi. "Herkese bizim için aynı değerde olduklarını söylemenin bir yolu. Sürgün edilenler de lanetlenenler de bizim için aynı. En iyi olarak bilinen soylular ve krallıklardan uzakta kendine bir düzen kuranlar da aynı."

"Başka gelenler olacak mı?" diye mırıldandım.

"Muhtemelen. Kabilelerin katılmasını da bekliyorum."

"Tanrıçalara mesaj veriyorsun," diye dişlerimin arasından söylendim.

Yakında Tanrıçalar düelloların başlangıcı için kendi balolarını düzenlemek zorundaydı. Baloya diyardan ve diyarın ötesinden de herkes davetliydi. Arın bu gece benim seremonime aynı şekilde herkesi davet ederek resmen caka satıyordu. İlahi Lordun sınırı yoktu. Kendisini ve krallığı herkesten üstün görüyordu ve ona şöyle bir bakınca haklı olduğunu anlıyordunuz. Yine de garip bir ürperti ensemde dolaştı.

İlk önce herkese saf su servisi yapıldı. Büyük Yıkım'dan beri ne diyarda ne de diyarın öte yanlarında gerçek, doğadan gelen su kaynağı vardı. Herkes soylu olsun ya da olmasın, gücü ne olursa olsun sihirden gelen suyu kullanmak zorundaydı. Sihirli suyun tadı başta yanıltıcı olsa da doğal bir kaynak olmadığını anlamak uzun sürmüyordu. Ve Su Krallığı, vârisinin onurlandırıldığı gecede konuklarına cömertçe bir ikramda bulunuyordu.

Cam armonika susmuş onun yerine arp çalmaya başlamıştı. Gece ilerledikçe tıpkı Arın'ın söylediği gibi daha fazla gelen oldu. Sadakatsizler'in artık liderleri olan Azul ve İhram buradaydı ve Erim'den mümkün olduğunca uzak duruyorlardı. Beni şaşırtarak Kali de gelmişti. Eski generalin kızı olan bitenden ve kayıplarından Arın'ı sorumlu tutsa da şimdi suların arasında ve ait olduğu topraklarda nasıl canlandığını gizleyemiyordu.

Rüzgârlı Vadi'nin ötesinden bir kabile reisi eşi ve iki genç kızıyla birlikte katıldı. Diyarın daha ötesinden imparatorlar, kraliçeler ve liderler elçilerini göndermişti. Hepsinde kendilerini tanımlayan armağanlar vardı. Ne Toprak Krallığı partisinde ne de herkesin dostu olarak bilinen Hava Krallığı partisinde böyle bir kalabalık görülmüştü. Ve bütün bunlar sadece benim içindi.

Ve sadece tek bir kişi bu gece burada değildi.

Önümdeki tatlı su kokteylini içerken içimde bütünleşen tüm güce rağmen bir his tarafından dürtükleniyordum. Kötücül bir his tarafından. Daha önce Ateş Sarayı'nda da benim için bir parti verilmişti. İlkmek'ten çıktıktan hemen sonra, onun sarayına benden çaldığı taşımı çalmak için gittiğim ve sahte bir anlaşma yaptığımız zaman. O gece de kendimi özel hissettiğimi anımsıyordum. Ve o gece de bir yanımın eksik kaldığını. Çünkü partiyi ilk Arın'ın terk ettiğini. Ama hepimiz en çok da Daren ve ben onun düzmece bir parti olduğunu biliyorduk. Sadece bir gösterişten ibaretti. Yine de eğlenmeyi bilmiştik. Ama bu gece, bu gece gerçekten özel ve önemli bir geceydi. Bu gece benim bu diyara ayak bastığımdan beri beklediğim bir geceydi. Ve o burada değildi.

"Vârisim."

Başımı hafifçe kaldırıp gelene baktım. Kristal kadehe öyle dalmıştım ki Adalia muhtemelen ilk kez seslenmiyordu.

"Adalia."

"Seni yeniden görmek tahmin edemeyeceğin kadar güzel." Ellerini göbek deliğinin üzerinde birleştirip dizlerine kadar eğildi.

Lordlar ve vârisler başlarını eğerek selam verir, sadece diyarın kral ve kraliçesi karşısında gerçekten eğilirlerdi. Muhafızlar ellerini yumruk yapar göğüslerine bastırır ya da bunun farklı versiyonları

ile selamlarlardı. Diğer herkesin ise diz çökmesi gerekirdi. Ama Adalia, İlahi Lorda ruh bağıyla bağlıydı. Sadakati de saygısı da yalnızca ona aitti. Başka kimsenin önünde eğilmezdi. Bu yüzden bana karşı gösterdiği saygının gerçek olduğunu biliyordum.

"Seni onunla tek başına bıraktığım için sana bir özür borçluyum," diye bıyık altından güldüm. Etrafa çaktırmadan bana katıldı. Deniz kızı her zaman Arın'a karşı yakın olabilen ve karşı çıkabilen tek kişi olmuştu. Aralarında benim bile yaklaşamadığım bir bağ vardı. Arın, Adalia'yı yeniden gördüğünde gerçek anlamda yeniden doğmuş gibi olmuştu. Daren'in Ankayı gördüğü andaki gibi. Şimdi ikisini de anlıyordum. İlk kez gerçekten anlıyordum. Tayga'nın yokluğu diyarı benim için bölünmüş bir hale getirmişti. İçimden kopan bir şey vardı ve hiçbir şeyin yerini doldurmayacağını biliyordum. Özellikle de böyle bir gecede, tam yanımda olmalıydı ve onca çabasına değdiğini görmeye hakkı vardı.

Gözümde biriken yaşı kimse fark etmeden silip başımı salladım.

"İşte sana biraz kırmızı inci tozu." Yüzüğünün üzerindeki inciyi bir kapak gibi açtı ve kırmızı renkte tozu kadehimin içine döktü. Parmağıyla bardağa dokunmadan yukarıdan dairesel bir hareket çizdi, su kendi içinde dönmeye başladı.

"Gizli saklı numaralarından biri mi?" diye sordum.

"Böyle geceleri daha eğlenceli hale getirir," dedi. "Dozunu bildiğin sürece sadece keyif ve neşe verir. Arın'a nasıl tahammül ettiğimi düşünüyorsun?"

"Sihirli bir uyuşturucu ile değil," dedim gözlerimi iri iri açarak.

"Hayır, uyuşturucu değil. Kırmızı inci deniz kızlarının en mutlu anlarında akıttığı gözyaşlarıdır. Nadir ve bulunması zordur. Ruhsal bir şifa verir. Bazı özel anlar için Yengeç birliği onlardan giz şurubu yapar. İşte o en güçlü içkiden daha kuvvetlidir. Cesaret ve neşe verir. Mutsuzluğu erteler." İçkinin etkisindeymiş gibi şen şakrak anlattı.

"Ondan istiyorum!"

Adalia gülümsedi. "Su Krallığı'nın vârisi için her zaman ayarlanabilir olduğuna eminim," dedi. Kadehi önüme doğru hafifçe itti. Merak ve beklentiyle büyük bir yudum aldım. Baharat ve bal tadı baskındı ama nane gibi serin bir hissi vardı. Kelimelerle ifade etmek zordu ama

ne demek istediğini kesinlikle anlamıştım. Çok parlak bir günde gökyüzüne bakmak gibiydi. Masmavi ve güneş ışıklarıyla aydınlık temiz bir gökyüzü. Ne kadar mutsuz olursan ol öyle bir gökyüzü mutsuzluğa benzemezdi. Sadece parlaklık ve göz kamaşması... içimdeki bütün karanlığı bastırmıştı. Orada olduğunu biliyordum ama bastırmıştı.

"Giz şurubu demek." Kadehe bakarak dudak büktüm. "Yeni favori içeceğim oldu."

"Deniz kızlarına bol bol gülümseyin Vârisim, sizin bir bakışınız için mutluluk gözyaşları dökeceklerine şüpheniz olmasın."

"En kârlı alışveriş." Kadehi ona doğru kaldırdım. İkimiz de sessizce kıkırdadık. İşte bir dostun varlığı buna benziyordu. Burada, tek başıma durmuş ve kendi mükemmel gecemden koptuğumu görmüştü. Yanıma gelmiş ve karanlığın içine bir güneş resmetmişti.

Su Krallığı'ndan olmak buna benziyordu.

"Lordun ve Vârisin dansı açması gerekiyor." Arın arkamdan yaklaştı, elini belime yaslayıp ikimizin arasına yerleşti.

"Elbette," diye gülümsedim. Ona doğru dönerken gözlerim Ayzer ve Metal Krallığı Lordu olan Okdemir'in keyifli görünen sohbetine takıldı. Her yerde konuşacak birilerini buluyordu. O ikisinin konuşacak neyi olabilirdi ki? Bu merak duygusu beni istemsizce kıyas yapmaya itiyordu. Muhtemelen Su Krallığı'nın en sevmediği kişi şu an Toprak Krallığı'nın vârisi Ayzer'di. Ama Arın haklıydı, kimse ona ne bir saygısızlık yapmıştı ne de nezaketsizlik. Burada, benim partimde saygı görüyor ve başkalarıyla sohbet edebiliyordu. Ve onun için bu mutlu hissetmeme neden oldu. Aslında yapmak istediğim şeyin tam bu olduğunu şu an anlamış mıydı? Bunun mümkün olduğunu. Su Krallığı'nın o kadar kötü olmadığını. Çünkü ben onun partisinde ne halde olduğumu aradan geçen onca zamana rağmen anımsıyordum. Orada benimle dans edecek kimsenin olmayışını, oradakilerin beni duvarın kenarına sıkıştırıp nasıl istenmeyen biri olduğumu haykırışını. Nasıl hissettirdiğini. Ve bu başına gelmediği için tüm kalbimle belki de aptalca bir şekilde mutlu hissediyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Arın bir anlığına baktığım yere bakarak.

"Kesinlikle." Kadehten büyük bir yudum daha alıp masaya bıraktım. Arın elini kaldırdı, müzik değişti. Cam armonika çalacak

sandım ama sanırım Arın o müzik ezgisinin alfinler için bile tehlikeli olduğu konusunda ciddiydi. Ne tuhaf, bana bir ninni gibi gelmişti.

Arın beni belimden cam armonikanın durduğu taştan köprüye çekti. Müzik başladı. Tam karşıma geçti. Neyse ki Su Krallığı'nın dansını öğrenecek zamanım olmuştu. Karşılıklı olarak birbirimize selam verdik. Elimi kaldırdım, göletin içindeki su benimle uyumlu bir şekilde hareket etti. Arın bana doğru bir adım attı ve su yeniden hareketlendi. Ellerimiz birbirine dolandığında iki yanımızdan gökyüzüne doğru su şaha kalktı. Fıskiyeli bir havuza benziyordu. Etraf cıvıltılarla ve hayranlık nidalarıyla kıpırdandı. Gülümseyerek başımı çevirdiğimde onu gördüm.

Ateş Lordu. Şafak'ın hemen yanında duruyordu ve doğrudan bana bakıyordu. Kaşlarının çatıklığından ziyade gözlerindeki kınklık gülümsememi dudaklarımda aralık bıraktı. Ani bir şey oldu ve onun zihninden benim zihnime akan bir şey olduğunu hissettim. Bir görüntü bana öyle hızlı çarptı ki Arın tam o anda belimden kavramasa yere yığılabilirdim. Birkaç saniyelik görüntü saman alevi gibiydi. Onu ve kendimi gördüm. Ateş Sarayı'nda. Ana salonda. Sadece ikimiz varken. Karanlığın içinde. İkimiz de siyahlar içindeyken. Ve alevlerin arasında dans ederken. Ve dudaklarımız müzikle birbirine dokunurken. Görüntü zihnimden aktığında çarpılmış gibi hissediyordum. Ve ona baktığımda görüntüyü çekenin o olduğunu anladım. Dudaklarımı sıkı sıkı birbirine kenetledim. Bedenledi ve gölgelerle birlikte yok oldu.

Kendine hâkim olamadı.

Zihnine hâkim olamadı.

Arın beni kendi etrafımda döndürürken sadece ona ezberden eşlik ediyordum. Kalp atışlarım hızlanmış ve içime keder çökmüştü.

Benden istediği onunla birlikte o karanlık sarayın içinde kalmamdı. Benden istediği doğduğum şeyden vazgeçmemdi. Benden Ateş Vârisi olmamı istiyordu. Belki de gerçekten ejderhanın gönüllü esiri olmamı...

Çünkü istediği ben değildim. Hiçbir zaman sadece ben olmamıştım. Ona ait bir şey istiyordu. Onun için bir armağan. Çünkü hiçbir zaman hiçbir şeye sahip olmamıştı, kimsesi olmamıştı.

Su upuzun bir kuşak gibi etrafımızda çember şeklinde dönmeye başladı. Sakin bir girdap. Hareketimizle birlikte bizimle şekil

alıyordu. Müzik onunla birlikte yükseliyor ya da alçalıyordu. Arın gözlerimin içine gururlu bir hayranlıkla bakıyordu. Bu onun yüzyılının zaferiydi. Neden bir başkasının yüzyılının yenilgisi olmak zorundaydı? Müzik hızlandı, etrafımızdaki su iki yanımızdan kıvrılarak bir düğüm gibi dönmeye devam etti. Kalbim ağırlaştı. Aynı anda hem çok mutlu hem çok mutsuz hissetmek mümkün müydü? Hafifçe birbirine çarpan elleri, suyun aheste akışını, mırıldanmaları, tellerin üzerine dokunan ezgileri, kadehlerin birbirine dokunuşu... her şeyi duyuyordum.

Tüm evren içimdeydi ama kalbim sönmüş bir nebula gibiydi şimdi.

Arın beni ileriye doğru itti. Ondan birkaç adım uzaklaştım. Ayaklarım ezbere bildiği adımlarla kendi etrafında dönmeye devam etti. Rüzgâr boğazımdan aşağıya doğru bütün bedenimi ele geçirdi. Su şimdi sadece benimle birlikte, elbisemin yerlere kadar uzayan kısımlarında süzülüyordu. Kalp atışlarım müziği bastıracak kadar yükseldi ve durdum. Derin bir soluk alarak ona baktım. Gülümsüyor ve beni selamlıyordu. Herkes öyle yapıyordu. İrileşmiş gözlerim etrafta dolandı. Sanki içimde yaşanan tüm duygu durumunu herkes görüyormuş hepsi her şeyi biliyormuş gibi bir iz aradım. Ama yoktu. Gördükleri sadece dans eden Su Vârisiydi.

Müzik değiştiğinde Arın bana elini uzattı, bildiğim bir yer. Bildiğim bir şey. Parmaklarını çok sıkı tuttuğumda bir anlığına bana baktı ve bir şeylerin yolunda olmadığını anladı, gözleri diğerlerinin üzerinde dolandı. Bizim dansımızın sonu onların dansının başlangıcıydı. Herkes eğleniyordu ve deniz kızları yeniden baş roldeydi.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı.

"Aynı anda çok fazla şey hissediyorum."

"Daren gelmedi." Derin bir soluk alıp verdi.

"Bir anlığına buradaydı."

Elini belime koyup beni dikkat çekmememiz için köprüden uzaklaştırdı. "Onun için zor bir gece olmalı," dedi. "Sanırım anlayış gösterebiliriz."

"Neden zor olmalı ki?" Sesli düşünmüştüm. Her anlamda. Aramız kötüydü. Aramız çok ama çok kötüydü. Ve artık yaptığı şeyler bile bunun altında kalıyordu.

Aramızın bu kadar kötü olması yaptıklarından daha çok canımı yakmaya başlamıştı. Ama öyle olmasaydı bile bu neden onun için zor olmalıydı ki? Su Vârisi olmamın onunla aramızda olabilecek şeylere neden engel olduğunu anlamıyordum. Her şeyin başında yaşanan karmaşalar anlaşılabilirdi, herkes alıştığı ve bildiği gibi lordun ve vârisin birlikteliğini bekliyordu. Arın bile. Ama sonra herkes öğrenmişti. Ben öğrenmiştim. Daren ile aramda çok güçlü bir bağın da olduğunu. Artık koptuğunu hissettiğim ve onun koparmak için hevesli olduğu o bağ. Ama aramızdaki en kötü şeyin bencilliği olduğunu görememesini anlayamıyordum.

"Duygularınla ilgili hiç konuşmadık, Nova," dedi Arın beni cam masalardan birine çekerek. "Ama Ateş Krallığı duygularını uçlarda yaşar. Tüm duygularını. Daren yüzyıl boyunca bilinmezlikle dolu bir bekleyiş içindeydi. Bu uğurda çok şey feda etti. Yorulması da isyanı da anlaşılır. Lordlar hiçbir zaman paylaşımcı olmadılar. Seni paylaşmak benim de hoşuma gitmedi; bu bir sır değil ama duygular işin içine girdiğinde ve kaybedeceğini hissettiğinde bu daha da katlanılmaz hale gelir."

"Kabalık etmek istemem ama Daren olmasa bile sana karşı o kadar romantik hisler besleyeceğimi sanmıyorum," dedim ve bu onunla her anlamda ilk kez bu kadar açık konuşmamız oldu. Doğru an mıydı bilmiyorum ama şu an bunu netleştirmemiz gerektiğini hissettim.

Küçücük bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum," dedi. "Çünkü sen ve ben Su Krallığı'nın lordu ve vârisiyiz. İkimiz de sınırlarda dolaşıyoruz. Sadece bizim hissedebileceğimiz bir çılgınlığı paylaşıyoruz. Birbirimizin farklı şekilde yansımasıyız. Aşk daha yüce bir manaya sahip. Herkes bir eksikle gelir dünyaya, bir başkası o eksiği tamamlayabilsin diye. Eğer yeterince şanslıysan onu bulursun. Değilsen o eksikle yaşar ve orayı doldurmak için elinden geleni ardına koymazsın. Sen ve ben çok soğuğuz. Belki bu yüzden gökyüzü bizi Ateş Krallığı ile eşleyip duruyor. İhtiyacımız olan biraz erimek. Kendi iyiliğimiz için."

Gece yarısı gökyüzünündür.

"Ariana'nın başına gelenler için üzgünüm," diye fısıldadım. "Bununla ilgili konuşmak istersen; sanırım dışarıya karşı zafiyet gösteremeyeceğimiz karanlık sırlar ve kederli acılar için birbirimize sahibiz."

Neredeyse bir kahkaha attı. "Sanırım bu bizi gerçek anlamda tanımlamanın en iyi yoluydu." Sonra o güzel, ilahi yüzü gölgelendi. "Biraz önce bahsettiğim eksiklik," dedi. "Onun zaafa ya da güce dönüşmesi de bizim elimizdedir. Hayatında öylesine bir eksiklik olduğunda, diğer her şey için daha fazla mücadele edersin. Çünkü bir adım geride olduğunu biliyor olursun. Öyle bir eksiklik Nova, diğer her şeye sahip olmak zorundaymışsın gibi hissettirir. Öyle bir kayıp ise diğer her şeye sahip olmaya hakkın olduğunu düşündürür. Bu da bir seçimdir. Sonsuza kadar bununla yaşaman gereken bir seçim." Böyle konuştuğu zamanlarda onu buzdağlarına benzetiyordum, katılığı yüzünden değil, görünmeyenleri yüzünden.

"Kadınlar bu konuda daha cesur sanırım," diye mırıldandım. "Kadınlara duyduğunuz aşkın sizi zayıflatacağını düşünen bir yanınız var. Onlar için savaş başlatabiliyorsunuz ama tarih hiçbir erkeğin bir kadın için savaş verdiğini görmeyecek sanırım. Kendinize yenilmekten o kadar korkuyorsunuz ki." Ona doğru bakıp kaşlarımı çattım.

"İşte bunu kastediyorum," diye yavaşça gözlerini devirdi. "Bana meydan okuyorsun. Sorun şu ki ben zaten sürekli kendime benzer şekillerde meydan okuyorum."

"Şu an daha şefkatli birkaç kelimeye mi ihtiyacın vardı?" diye sırıttım.

"Belki," dedi gizli bir sırdan bahseder gibi gözlerini kaçırarak. "Bu yüzden bazen senden pek hoşlanmıyorum."

Sahte bıkkınlığına kısık bir kahkaha atıp yapay bir şekilde dudağımı büktüm.

"Senin için gidip biraz süt ısıtmamı ister misin?"

"Sana şarap fıçısını getirmemi ister misin?" diye İlahi Lorddan beklenmeyecek bir belden aşağı vurma girişiminde bulundu.

Elimi inanamayarak ağzıma bastırdım ama yine de kahkahamı tutamadım. "Bu gerçek bir espriydi haberin olsun! Hem de iğneli bir tane. İşte şimdi gecem güzelleşti!"

"Tut kendini!" diye dişlerinin arasından konuştu ama gülerken inci gibi dişleri görünüyordu.

"Pekâlâ," dedim dudak bükerek. "Su Krallığı romantik konuları batırıyor. Ama kimse bana bizim en iyi partileri verdiğimizden bah-

setmemişti." Koluna girip hafifçe başımı koluna yasladım. "Bu çok güzel bir geceydi, Lordum."

"En kıymetli vâris için, en güzel parti."

"Su Krallığı'na bu kadar tutulmam bazen çok garip geliyor. Kendimi Su Vârisi olmadığım bir anda hayal edemiyorum. Burada doğmadım, burada büyümedim, burada yaşamadım. Onları hiç tanımıyorum. Kuralları bile öğrenmek zorunda kaldım. Ama her şeyimle bu krallığa çok bağlı hissediyorum. O yemini ederken sadece sözcükler değildi ağzımdan çıkanlar; her birini gerçekten hissederek söyledim. Bazen bu tutku gerçek delilikmiş gibi hissettiriyor."

"Bir kez Su Krallığı için doğan, her zaman Su Krallığı'ndandır." Elini elimin üzerine yasladı. Başını bana doğru eğdiğinde Arın'ın sadece buzdağı gibi görünmediğini, buzdağı gibi koktuğunu fark ettim.

"Sence beni gerçekten sevecekler mi? Zaman içinde, tanıyınca?"

"Bu diyarın en zor adamı benim, Nova. Ve bazı geceler nefes almamı sağlayan tek şey senin varlığın."

Bu sözler dönüp onun gözlerine bakmama neden oldu. "Vârisin olarak bana düşkünlüğünden haberim vardı ama kişiliğime bayılmadığını düşünüyordum."

İkimiz de gülümsedik.

"Haberin yok mu? Vârisler krallığın ihtiyacına göre doğar diyara. Ben hep bir buzdağının içinde yaşadım Nova. Ailemle tanışsaydın beni sıcakkanlı bulurdun." Tekrar kırık bir şekilde gülümsedi. "Çocukluğumuzda Sina'nın annesi, Hava Leydisi benim kendi içimdeki krallığımın güneşiydi. Soğuk o yeri gülüşüyle ve şefkatiyle ısıtırdı. Sonra büyüdük. Bundan ona bahsetme ama Daren de öyleydi." Daha büyük gülümsedi. "Her şeye rağmen eğlenmeyi biliyordu. Ben her şeyi fazla ciddiye almayı seçtim. Daren hiçbir şeyi ciddiye almamayı. Her zaman eğlenceli bir fikri olurdu. Sonra yine büyüdük. Onu tanıma şansın olmadı ama krallığı için kendini feda eden Ateş Vârisi de öyleydi. İçini ısıtan bir neşesi vardı. Ve sonra yine büyüdük." Bunları söylerken büyümekten neyi kast ettiğini anlamaya başladım. Fiziksel olarak büyümek ya da yaş almak değildi. Yaşamaktı. Yaşanılanlardı.

"Krallığımızın neşeye ihtiyacı vardı ve sen geldin. Senin gülümsemen krallığımız için her şeyden daha kıymetli. Anne, dost ve şefkat. Bütün bunları anımsatıyorsun bana."

"Aileden biri gibi," diye mırıldandım kuş gibi hafifleyerek.

"Aileden biri gibi," diye tekrar etti.

"Ben büyükbabam ve babamla birlikte büyüdüm," dedim ve anne kelimesi o an hiç olmadığı kadar eksik hissettirdi. Karanlık düşüncelerime dalmadan önce, "İkisi de çok sevgi dolu ve anlayışlı insanlardı. Bazen ben onların arkasını toplardım. Çocuk gibi oldukları için ben de hiç büyümedim." Güldüm. "Annem ortalıkta olmazdı ama ben hiç, bir şeylere kızan biri olmadım. Herkese karşı sınırsız bir anlayışa sahip olduğumu söylerdi büyük babam. Bence herkes istediği gibi yaşamalı, diğer türlüsü herkese mutsuzluk getirir zaten. Ama bazen hayatımda o otorite figürünü arardım. Keşke bir abim olsa diye düşünürdüm. Bana kızsa bile her zaman yanına koşabileceğime güvendiğim biri. İşte sen de bana onu anımsatıyorsun. Bazen canımı sıkıyorsun ve tepemi attırıyorsun. Ama her zaman sana koşabileceğimi biliyorum." Enerji içimde daha da çoğalmaya başladı çünkü yerini bulduğunu biliyordum artık.

"Koşabilirsin," dedi. "Ve kesinlikle tepeni attırmaya devam edeceğim."

"Bu bir meydan okumaydı Lordum," diye takıldım. "Şimdi senden bir şey isteyeceğim."

"Dinliyorum."

"Ayzer'le dans et."

"Neden?" Pek hevesli olmaması sürpriz olmadı.

"Çünkü onun partisine gittiğimde kimse benimle dans etmemişti. O hissin yaptırabileceği şeyler beni ürkütüyor. Kimse öyle hissetmeyi hak etmez."

"Büyükbaban haklı sanırım," dedi. "Ancak ben kimseye, sen hariç kimseye benimle dans etmesini teklif etmem." Oralı olmadı ve kadehinden bir yudum almayı seçti.

"Kendini beğenmişlik yapma..."

"Benimle dans etmek istiyorsa gidip Adalia'ya söyler ve o da canı isterse gelip bana iletir ve ben de canım isterse dans ederim."

Kadehi ağzından uzaklaştırıp tüm küstahlığıyla gülümsemeye devam etti.

"Sistem öyle mi işliyor?" İnanılır gibi değildi.

"Çoğunlukla," diye omuz silkti.

"Kali ile dans etmiştin."

"Kali de bizden biri."

"Bu gece özel bir gece," diye direttim. "Bir kereliğine kurallarını esnetebilirsin ve söz veriyorum kimse senin kolay lokma bir lord olduğunu düşünmez. Buna imkân yok."

"Adalia'ya sen açıklarsın," dedi. "Uyarıyorum, deniz kızları o kadar sevimli değillerdir."

"Baş edebilirim," diye güvence verdim.

İsteksiz bir şekilde Ayzer ve Eris'in masasına doğru yürümeye koyuldu. Gözlerimi o andan ayırmak istemiyordum ama Arın yanına vardığı anda Ayzer'in gözleri bana dönecekti ve bunun altında bir şey olduğunu düşünmesini ya da kötü hissetmesini istemiyordum. Bu yüzden başımı çevirdim ve mutlu bir şekilde dans eden Sina ve Sonay'a baktım. Geceden daha güzel görünüyorlardı. Ve uyumlu. Gözleri hiç birbirlerinden ayrılmıyordu. Bazen onlar kadar şanslı olmanın nasıl hissettirdiğini merak ediyordum. Aralarında hiçbir şey yoktu, şüphe yoktu, eksiklik ya da güvensizlik yoktu, kuşkular ve kaygılar yoktu. Her sabah uyanıp birbirlerine rastlıyorlardı. Olmaları gereken başka bir yer yoktu. Baskı yoktu. Yas yoktu. Fedakârlıklar, sorumluluklar ya da korkular yoktu. Birbirlerine bakarken içlerinin titrediği belli oluyordu.

Arın'ın ne söylemek istediğini onlara baktıkça daha iyi anlıyordum. Eksiğin tamamlanmasını. Birinin bir başkası için hem kaçış hem de bir dur noktası olmasının anlam büyüklüğünü. Aynı savaşın mücadelesini vermeyi. Aynı tarafta olmayı. Ve istediğin an koşup ona sarılabileceğini bilmenin rahatlığını. Beklentilerin ve hayal kırıklıklarının olmamasını. Kendinden emin olmayı. İstediğinin gerçekten sen olduğunu bilmeyi.

Kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi hatırlıyorum; evrenin her yanında Arın gibi bir lorda ve Daren gibi bir ikiz aleve sahip olmak herkesin rüyası olmalıydı. Benim için her şeyi yapacak harika iki adama sahip olabilmek. Ama zaman bana bunun talihsizlik oldu-

ğunu da öğretmişti. Çünkü aklımın bir köşesinde hep bir sorgulama olacaktı. İstediği, beklediği ben miydim? Yoksa boşuna yitip giden yılları mı anımsatıyorum sadece? Daha iyi olmalıyım, daha çok çalışmalıyım, daha çok yetmeliyim. Kendimde sevdiğim kendimde gurur duyduğum her şeyin nasıl da solup gittiğini görüyordum artık. İçimde bir ışık vardı ama hava kararıyordu ve engel olamıyordum. Diyarın bile umut bağladığı içimdeki o ışık günden güne sönüyor, artık kendime bile yetemiyordum.

"Lordum neden Toprak Vârisi ile dans ediyor?" Adalia'nın sessizce yaklaşması gözlerimi Sina ve Sonay'dan alıp Arın ve Ayzer'e çevirdi. İkisi de kaskatı ve mesafeliydi. Bir şey konuşmuyorlardı. İkisi de konuşkan kişiler değillerdi ama tetikte ve uyarıcı şekilde birbirlerine bakıyorlardı.

"Öyle istedim o da beni geri çevirmedi."

"Bunun altında bir amaç yatıyor mu?" diye sordu sadece o şekli kabul görürmüş gibi.

"Arın ile ilişkin size özgü olabilir Adalia," diye seslendim dikkatli bir şekilde ona dönerek. "Ama bana hesap sorma."

"Öyle bir niyetim yoktu," dedi çekimser bir şekilde. Bu şekilde davranmak istemiyordum ama vârisleri olarak onlarla arama koymam gereken mesafeyi biliyordum. Arın, Adalia'ya zaaf gösteriyordu bu yüzden ona sınırları hatırlatması gereken bendim. Lordlar ve Vârisler bunun için birlikte yaşardı. Bambaşka şekillerde eksikleri tamamlamak için. Sanırım herkesin hayatımızdaki yeri de değeri de bundan ibaretti. Eksikliklerimiz. Ve başkaları ile o boşlukları doldurmaya çabalıyorduk. Ve bazen yanlış kişileri yanlış boşluklara sığdırmak için çok zaman harcıyorduk.

"Su Krallığı asaleti," diye mırıldandım. "Biz bunu göstereceğiz diyara. Dışarıya saldığımız tek şeyin korku olmasını istemiyorum. Herkes bizdeki nezaketi ve anlayışı görecek."

"Korktukları zamanlarda bile bize yapmadıklarını bırakmadılar, anlayış ve nezaket onları daha çok körükleyecektir." Erimesi imkânsız bir buz kütlesine benziyordu yüzü.

"Hiç sadece korktukları için saldırdıklarını düşündün mü?" diye sordum.

"Bu yersiz olurdu."

"Duygular Adalia..." diye kelimeleri uzatarak telaffuz ettim. "Hisler eylemlerden daha uyarıcıdır. Yapılanı görmezden gelebilirsin ama hissedileni görmezden gelemezsin. Her canlı hissettikleri konusunda çaresizdir. Seçemezsin, yönetemezsin, yok sayamazsın. Duygularla girilen mücadeleyi kazanmanın tek yolu onu dönüştürmektir. Korkuyorlarsa, korkulacak bir şey olmadığını göstermek daha büyük bir su baskınından daha etkili olabilir."

"Savaşlar bu şekilde kazanılmaz," diye itiraz etti.

"Belki," dedim. "Ama savaşlar o şekilde çıkar."

"Yine de gözümü üzerinden ayırmayacağım." Baygın ve başka zamanlarda çok masum görünen sirenlere özgü bakışlarını onlara kilitledi. Bu koruyucu tavrı beni gülümsetirken yanımıza Metal Krallığı Lordu, eski lordu Okdemir yaklaştı. Önümde hafifçe reverans yaptığında artık gecenin bitişini beklemeye koyulmuştum.

"Davetiniz için teşekkür ederim," dedi ciddi bir ifade ve nezaketle.

"Katıldığınız için teşekkür ederim."

"Hamlenizi bekliyordum ama bu kadar büyük bir hamle beklemiyordum doğrusu."

"Ne demek istediğini açıklar mısın?" İfademi de ses tonumu da korudum ve doğal davrandım.

"Düellolar yaklaştı. Su Krallığı son âna kadar tarafsız ve yalnız kaldı. Diğer krallıklar müttefiklerini seçmişken sizin hamlenizi bekliyordum." Duraksadı. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum ama şimdiden söyledikleri birkaç şeyi sorgulamama neden olmuştu. "Hamleniz kimseye ihtiyacınızın olmamasıymış." Gerçekten etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Su Krallığı bu gece gerçek anlamıyla geri döndüğünü kanıtladı."

"Bundan şüphe edildiğini bilmediğim için beni bağışla," diye alayla gülümsedim. "Kimsenin o kadar aptal olabileceğini hesaba katmamak benim kabahatim." Ama asıl takıldığım nokta müttefikler meselesi olmuştu. Diğer krallıklar müttefiklerini seçti mi? Toprak Krallığı ve Ateş Krallığı'ndan mı bahsediyordu? Daren resmen ve resmi olarak Ayzer ile birlikte mi hareket edecekti? Düellolar umurumda değildi ama taht... Taht için çıkacak öyle bir savaşın altından kim kalkabilirdi ki?

"Ben sizin tarafınızdayım," dedi. "Olası bir savaşta taht için sizinle omuz omuza çarpışmaya hazırım."

Sessiz kaldım çünkü gelen vardı.

"Desteğin ve inancın için minnettar olsak da Okdemir, böyle bir gecede konuşulmasını arzuladığımız şeyler bunlar değil." Arın onun tam arkasında durdu ve neyse ki araya girdi. Çünkü stratejik olarak planlarımızla ilgili tam bilgiye sahip değildim.

"Elbette," dedi Okdemir. "Partiden ayrılmadan önce tekrar teşekkür etmek istedim. Liderliğiniz daimi olsun." Yeniden beni başıyla selamladı, aynı şekilde karşılık verip hafifçe tebessüm ettim. Okdemir ayrılırken Arın ile birbirimize baktık ama henüz bakışlarından ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

Arın Antikacı'nın yanına gittiğinde onun tek başına olduğunu yeni fark etmiştim. Lilith'in ne zaman ayrıldığını görmemiştim. Bütün gece onu hiç görmediğimi fark edince erken ayrıldığına karar verdim. Bu da gözlerimi Ateş Krallığı'ndan kalan tek kişi olan baş muhafız Şafak'a çevirdi. Kali ile sohbet ediyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Göz göze geldiğimizde bu ânı bekliyormuş gibi Kali'den müsaade isteyip bana doğru yürümeye başladı. Adalia'nın artık yanımda olmadığını Şafak masaya yanaştığında fark ettim. Deniz kızı başka bir köşeden hâlâ partimin keyfini çıkaran Toprak Vârisini seyrediyordu. Ayzer artık Sina ve Sonay'ın yanında durmuş onlarla sohbet ederken, bu kadar kalmasını beklediğim kişinin o olmadığını fark ettim. Ama bu farkındalık bana neden burada bu kadar uzun kaldığını düşündürdü. Benim için miydi yoksa krallığı için bir meydan okuma mıydı?

"Kutlarım," dedi Şafak resmi bir selamlamayla. Ama yüzü de tavrı da pek kutlar gibi görünmüyordu.

"Kaldığın için teşekkür ederim." İçeceğimden büyük bir yudum aldım. "Yine bütün işi senin üzerine mi yıktılar? Vera bile erken ayrılmış."

"Hiçbirimizin keyif aldığı bir manzara değil," dediğinde kaşlarını çattım. "Bizden biri olduğunu düşünmüştük, Nova," dedi tepkime karşılık olarak. "Ateş Krallığı için yaptığın onca şeyden sonra bizimle aynı tarafta olduğunu sanmıştık."

"Su Vârisi olmam başkalarına yardım edemeyeceğim anlamına gelmiyor." Neden böyle davrandıklarına anlam veremiyordum. Bu çok kırıcıydı.

"Belki de hepimiz fazla kapıldık," dedi. "Bir süreliğine de olsa seninle aynı takımda olmak onur vericiydi."

"Bana kendimi kötü hissettirmeye çalışıyorsan krallığın ve lordundan aşağı kalmıyorsun. Haberin olsun." Sesim katı ve boğuk çıkmıştı.

"Gücünü paylaştın," dedi her şeyin cevabıymış gibi. "Tarafını seçtin."

"Ben bir vârisim!" diye sessizce çıkıştım.

"Sadece vâris değilsin."

"Ne olduğumla ilgili sözler duymaktan yoruldum Şafak. Senin de dostum olduğunu düşünüyordum. Daren'le aramda olanların seninle aramda olacaklara etkisi olacağından habersizdim. Sen muhafızsın ve üzerine düşeni yapıyorsun. Ben de vâris olarak üzerime düşeni yapıyorum. Ama ben sadece vâris olduğum için vârislerin yapması gereken şeylere takılıp kalmıyorum. Hepiniz ne olduğunuza takıntılı olduğunuz yetmiyormuş gibi benim ne olduğumla ilgili naralar atıp duruyorsunuz. Benim için mutlu olup sadece yanımda olamaz mıydınız gerçekten?" Oradan bakınca nasıl göründüğümü bilmiyordum ama buradan baktığımda işler yolunda değildi.

"Senin buradaki mutluluğun," dedi ve iyice bana doğru yaklaştı. "Bizim mutsuzluğumuz olacak. Bu bir seçimdi."

"Seçimlerden konuşmak istiyorsan sizin seçimlerinizden bahsedelim. Ateş Krallığı'nın müttefiki kim? Bu diyardan Ayzer yüzünden sürgün edildim ve şimdi lordun onunla el ele vermiş bir taht mücadelesine girdi. Sen de karşıma geçmiş beni suçluyorsun!" Sitemkâr bir öfkeyle olabildiğince sessiz konuşmaya çalıştım ama devam ederse onunla da birbirimize gireceğimiz açıktı.

"Taht, Daren'in hakkı!"

Bunu artık inkâr etmiyorlardı demek.

"Açıkçası," dedim yutkunarak. "Daren'in hakkı değil, sadece sırası. Bir süre önce lord olmak bile istemeyen birinin diyarı yönetebileceğine mi inanıyorsun?" Kimsenin duymaması için artık fısıldamaya başladım. "Gerçekten istediğinin bu olduğunu bilsem en

azından dürüst bir şekilde mücadele ederdik. Ama onun tek derdi bana olan öfkesi. Diyar umurunda değil. Bunu herkes biliyor."

"Seni daha önemli bulması diyarı ya da diğerlerini önemsiz gördüğü anlamına gelmiyor," dedi bana sertçe.

"Beni mi?" Sadece güldüm. "Beni çok önemsediği için mi benim için en özel gecede burada yanımdaydı?"

"Bu geceye kadar onu suçluyordum ama şimdi neden onca zamanın sonunda vazgeçtiğini görüyorum," dedi. "Bu Daren'in bile kazanamayacağı bir savaş. Çünkü yüzyıl boyunca tek başına savaştı ve dönüp onunla birlikte savaşacağın günü bekledi. Birlikte kaybettiği her şeyi geri kazanacağınızı düşünüyordu. Sen ona karşı savaşıyorsun." Yüzünde açık bir hayal kırıklığı vardı.

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bu, dans ederken gördüğüm görüntüyü açıklıyordu. Daha çok canımı yakan da bu oldu. Ben dönmeden önce Daren benimle ilgili her şeyi kafasında hazırlamıştı. Dönecektim, ona dönecektim, onunla olacaktım, onunla savaşacaktım, onun benim uğruma feda ettiğinden çok daha fazlasını onun için kazanacaktım.

"Ben onun silah arkadaşı değilim!" diye sertçe karşılık verdim. "Bu bir savaş değildi, bana karşı kılıç kuşanmasına gerek yoktu." Tıpkı bir savaşı planlarlar gibi strateji kurmasına gerek yoktu.

"Vârisim. Muhafız sizi rahatsız mı ediyor?" İkimizin de gözleri gece boyunca beni takip eden ama uzakta kalan akrep birliğindeki kardeşlere döndü. Tetikte bir şekilde Şafak'a bakıyorlardı. Ne kadar fısıldarsam fısıldayayım yüzüm beni ele vermiş olmalıydı.

"Hayır," dedim olabildiğince çabuk bir şekilde. "Geriye çekilin. Muhafız, dostumdur."

Şafak bana dik dik baktı ama onaylamayan bir şekilde başını iki yana salladı. Yumruğuna göğsüne bastırıp, "Liderliğiniz daimî olsun, Vârisim," diyerek selam verdi ve ayrıldı.

Ve gece benim için burada sona ersin istedim.

"Bizimle göl dansına katılır mısınız?" diye sordu kardeşlerden biri. "Hepimizi onurlandırırsınız."

Bu senin gecen, Nova. Kaçıp gitmek istediğin bu topraklara sürüldüğünden beri düşlediğin gecen. Hak ettiğin gecen. Bunu mahvet-

melerine izin verirsen her şeyi mahvetmelerine izin vermiş olursun. Duygular yok edilemez, dönüştürülebilir. O yüzden gecenin böyle bitmesine izin veremezsin. Eğlendiğin ve gülümsediğin, gülümsediğin için buruk hissetmediğin bir anı istersin.

"Bundan mutluluk duyarım," diye kabul ettim.

Dansa başlamadan önce katılacak herkes kollarının üst kısmını suyla hafifçe ıslatıyordu, dans esnasında buna ihtiyacımız olacaktı. Beni de aralarına alarak basit bir çember oluşturdular. Herkesin arasında iki kolun açılabileceği kadar bir mesafe vardı. Uzaktan Arın'ın dönüp bizi seyretmeye başladığını gördüm. Bu biraz daha iyi hissetmeme neden oldu. Onun bakışları bana neden burada olduğumu, burada ne yaptığımı ve kim olduğumu hatırlatıyordu. Hiçbir şey olmadığım zamanlarda bile Su Vârisi olduğumu. Çünkü bildiğim ve tutunduğum yegâne şey buydu. Ne olursam olayım, ikiz alev, tanrıça melezi, lanetli çocuk... Diyar sadece bir vârisi ihtiyaç duyulursa doğururdu. Bir Tanrıça tarafından doğurulmuş olsam bile su vârisi olmuştum. Su vârisi olarak benim ruhum seçilmişti. Bu yüzden hepsinden ve her şeyden önce su vârisiydim. Ve diğerleri olmak o kadar zordu ki her şeyimle su vârisi olabilmeye ant içmiştim.

Çemberin içine doğru bir adım attık, sağ kolumuzu havada kaldırdık, bir adım daha, sol kolumuzu kaldırdık. Bir adım daha, başımızı göğe doğru kaldırıp ellerimizi çenemizin altında birleştirdik. Bir araya toplanan bir su damlası gibi, ellerimiz öne doğru açılırken geriye doğru yürümeye ve çemberi genişletmeye başladık. Ellerimiz iki yanımıza doğru açıldığında kollarımızdan akan su damlalarını ağır ağır tenimizden parmak uçlarına doğru çektik. Ellerimiz yukarıda çapraz bir şekilde birleştiğinde su damlaları su baloncuklarına dönüştü, tepemizde bir güneş gibi parlıyor ve dönüyorlardı. Su baloncukları ile birlikte etrafımızda döndük. Ellerimizi saldığımızda su damlaları da parmak uçlarımıza toplandı, uzun bir ip gibi iki yanımızda sıralandılar. Öne doğru çapraz bir adım attık, bir kolumuzu kaldırdık, su tanecikleri hareketimizle kollarımızın girdiği şekli almaya başladı. Yeniden döndük. Biraz eğildik ve kollarımızı öne doğru uzattık. Sağ ellerimizi havada bi-

lekten döndürmeye başladık, selam verir gibi aşağıya yere kadar eğildik ve su damlaları zeminden akarak ortada, daha büyük bir akıntı olana kadar akıp birleşti.

Doğrulduğumda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Bu gece, gecenin kendisine ulaşmak kadar uzun sürmüştü. Su alfinleri hâlâ dans ederken ve büyük kutlamanın tadını çıkarırken Arın ve ben artık çekilmeye karar vermiştik. Yeni yaşamımın ilk gecesi için yeni odama geldiğimde beni bekleyen armağanlar şaşırtıcıydı.

Ağaç Krallığı'ndan bir zeytin dalı. Bunun krallıktan mı yoksa bir zamanlar, çok yakın bir zamana kadar sırdaşım olan Erim'den mi geldiğini bilmiyordum ama yine de parmaklarımın arasında zeytin dalını birkaç kez döndürmüştüm. Toprak Krallığı'ndan oda dekorasyonu için gerçekten şık, seramik bir süs havuzu gelmişti. Mağaranın köşesinde duruyordu ama onu burada tutacağımı sanmıyordum. Hava Krallığı hediyeler konusunda her zaman şaşırtıcı olurdu, onların hediyesi gece boyunca benimleydi; Su Krallığı'nın neşe dolu vârisi için bahar rüzgârlarını getirmişlerdi. Yağmurun altında bile tatlı bir esinti. Aksi taktirde bu gece daha rüzgârlı ve biraz da serin olacaktı. Metal Krallığı bir mesaj iletir gibi özel hazırlanmış bir zırh göndermişti bana. Savaş kıyafeti. Bunu onlarla savaşırken mi giyinecek yoksa onlara karşı savaşırken mi giyineceğimi düşünerek yapmışlardı emin değildim. Daha uzaklardan gelen hediyelerin çoğu mücevherler, kıyafetler, yiyecekler ya da mühürlü ve resmi tebrik parşömenleriydi.

Ve sonuncusu. Hiçbir şey göndermediğini düşünürken yatağımın üzerinde gördüğüm bir buket kara gülün kimden geldiğini anlamak için mesajına bakmama gerek yoktu. Çiçek buketini elime aldığımda bir mesajı olmadığını da gördüm ama elime aldığımda çok koyu bir bordo rengine dönünce kaşlarımı çattım. Mesaj gülün kendisiydi.

"Bu kara köklü siyah güller sadece Ateş Krallığı'nda yetişir. Koparıldıkları zaman renkleri değişir ve başka bir toprağa gömülse bile çiçek açmaz." Sese doğru döndüm ve mağaranın içindeki odamda bir Tanrıçayı görüp irkilince gülün dikeni parmağıma battı. Ugün kanayan parmağıma bakıp gülümsedi.

"İnsanlara kadar uzanan bir efsanesi vardır bu güllerin. Şeytanın çiçeği olarak bilinen siyah güllere kimse dokunamazmış. Bir gün bir kız madalyon şeklinde gördüğü gülleri sahibine ulaştırmak için dokunmuş. Şeytan çiçeğine dokunduğu için günah keçisi ilan edilen kız öldürülmüş. Bunu öğrenen şeytan kızın öldüğü toprakları sadece siyah renkte açan bu güllere boğmuş."

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum kapı boşluğuna bakarak ama bir önemi olmazdı. Sahip oldukları güçle istediklerini yapabilirler, kendilerini gizleyebilir, görünmez ve duyulmaz olabilirlerdi.

"Hediyemizi vermek için sonuna geldik," dedi diğeri.

"Sizden bir şey istemiyorum." Onları her görüşümde hayatım daha katlanılmaz oluyordu.

"Ama çoktan aldın bile."

"Neden bahsediyorsunuz yine?" Gözlerim etrafta dolaştı ama yalnızdım ve değişik hiçbir şey görünmüyordu.

"Su Krallığı," dedi. "Su Krallığı senin hediyen. Bütün gece seni seyrettik. Kalbi kırık bir vârisin Su Krallığı'na nasıl hükmettiğini. Herkesi nasıl avucunun içine aldığını." İkisi de olup bitenlerden memnun görünüyordu. Ulvi görünüşlerinin altındaki ince dudaklarında tatmin dolu bir gülümseme belirdi.

Dik dik baktım.

"Düellolar yaklaşıyor."

"Farkındayım."

"Düellolarda Arın'a meydan okuyacaksın," dedi. "Su Krallığı'nın lordu olabilmek için."

Zaten hareket etmiyordum ama o an benimle birlikte gezegenler de hareket etmeyi bıraktı.

"Aksi takdirde diyar başına gelen felaketlerin lanetli bir çocuğun günahı olduğunu öğrenir," dedi diğeri. Artık tebessüm etmiyor açıkça tehdit ediyordu. Yani beni zorla kendi taraflarına çekeceklerdi.

"Sadece siz öyle söylediğiniz için lanetli olduğuma inanmamı mı bekliyorsunuz?" Sakin olmayı denemiştim ama sözler hırsla çıkıyordu ağzımdan.

"İnanmıyorsan neden kimseye gökyüzü tanrıçasının kızı olduğunu söylemedin?" Ugün'ün gözleri mağara duvarlarında dolanıp tekrar benim üzerimde durdu.

"Bir önemi yok çünkü," diye yanıtladım.

"Kutsallara yalan söylemek büyük günahtır, Nova," diye uyardı beni. "Buradasın çünkü melez kızı ya da lanetli çocuk olmak istemiyorsun. Su Vârisi olmak istiyorsun. Biz de senin Su Krallığı'nın hükümdarı olmanı istiyoruz. Aynı şeyi istiyoruz."

"Size kimse inanmaz. Sözlerinizin bu diyarda bir anlamı kalmadı."

"Kendini ikna etmeye çalışıyorsun. Diyara geldiğin ilk zamanı hatırla, yanından yürüdüğün çiçeklerin solduğunu. Sen doğduğunda Su Krallığı'nın, yıkılmaz krallığın başına gelenleri hatırla. Seni kurtarmak isteyen Ateş Lordu'nun başına gelenleri hatırla. Yıllardır diyarda huzur içinde yaşayan Sadakatsizlerin arasına girdiğinde getirdiğin felaketleri hatırla." Kendi kendine güldü. "Lanetli olduğunu biliyorsun."

"O halde neden beni krallığın başına getirmek..." Onlara baktım. "Su Krallığı'nı yok etmek istiyorsunuz." İçimde bir tufan patladı. Gecenin ve burada olmanın bana verdiği güç parmak uçlarıma kadar tırmandı ve birden tüm gücümü kendimi kontrol etmek için kullanmaya başladım.

"Tam anlamıyla değil. Daha çok mevcut gücünü kırmak istiyoruz. Krallıklar eşit olursa diyarda denge sağlanır. Su Krallığı her zaman teraziyi bozuyor."

"Yapmayacağım," dedim.

"Su Lordu'nun bu diyarda bir şansı yok! Onu yok etmek için gerekirse tüm krallığı gerekirse tüm diyarı yok edeceğiz." Aynı anda söyledikleri sözler mağara duvarlarını inletti. Sakinlikleri ve dinginlikleri rüzgâr gibi esip geçmişti.

"Arın'la derdiniz ne sizin?" diye gerçek bir merakla sordum.

"İlk hatamız," dedi basitçe. "Bunu söylüyoruz çünkü ne kadar ciddi olduğumuzu anlamanın zamanı geldi. Ona güvendik ve hükümdarlık sırasını babasından ona verdik. Bir kutsalı kandıramazsın. Su Lordu bunun bedelini ödeyecek."

"Sizin hatanızın sorumlusu Su Krallığı değil. Arın iyi bir hükümdar."

"Toprak Vârisi'nin haklı olduğunu hiç düşünmedin mi?" diye sordu nispeten daha mahzun olan Ceni. "Arın, yağmur bulutlarına ulaşabiliyor. Havaya. Kendi gücünün sınırlarını bir asır önce aşmış-

tı. Ve şimdi senin vereceğin gücün peşinde. Senden alacağı kaynak enerji Nova, ateşi ve toprağı da onun ellerine teslim edecek ve o an geldiğinde sen bile onu durduramayacaksın."

"Öyle bir arzusu yok." İrkilerek başımı iki yana salladım. Sadece çok güçlü çünkü çok bağlı. Kötü biri değil.

"Nova..." Hiçbir şey bilmiyorsun gülümsemesiyle başını salladı. "Arın sadece bir lord olmak isteseydi onu desteklerdik. Dileğimiz buydu." Tüm samimiyetiyle omuzlarını indirdi. "Arın Tanrı olmak istiyor. Gökyüzüne ulaşmak istiyor. Bu uğurda gidebildiği her yere gidecek. Ve ona yolu senin açacağını umuyor, yoluna çıkardığın felaketlerden habersiz bir şekilde. Senin lanetli olduğunu duyduğunda en büyük tepkiyi kim verecek sanıyorsun? Su Krallığı'nın başına gelenlerin sadece senin varoluşunun suçu olduğunu öğrendiğinde? Onca zaman sonra dönmüşken yeni felaketlere yol açacağını bile bile yine seninle el ele tutuşup dans etmek isteyecekler mi?" Makul ol dercesine yüzüne maskeli bir merhamet ifadesi takındı.

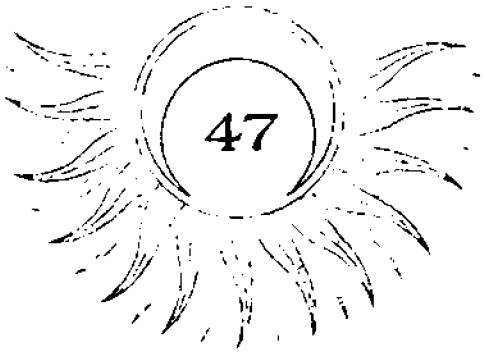
"Yapamam," dedim. "Bunu nasıl istersiniz! Arın'a bunu yapamam."

"O halde herkese yaparsın. Bu diyarda olup bitenin duyulması an meselesi. Bizim sonumuz belli ama tek başımıza yok olacağımızı düşünme sakın!" Işıkla süslenmiş yankıları beni geriye, duvara doğru savurdu ve sertçe çarpmama neden oldu.

Bedenlediler.

Soluk soluğa yere doğru çöktüm. Elimdeki bukete ne kadar sıkı sarıldığımı bacağıma doğru akan kanı görene kadar fark etmedim.

Yıldızlar kanar mıydı?

Bulantılar ve Bulanıklıklar

Lala beni uyandırmak için yeni konutuma geldiğinde yatağımın içinde oturuyordum. Haftalar sonra çok rahat bir yatağın içindeydim ama gözüme bir damla uyku girmemişti. Sabahı dikenlerin üzerinde etmiştim.

"Uyanmışsın bile," dedi sonra halimi gördü. "Hiç uyumadın mı?"

"Yeni yer, yeni yatak... Pek uykumu alamadım," diye yalan söyledim. Yalan söylemek her gün daha da kolaylaşıyordu. Lilith'in sözleri daha çok içime işliyordu. Zorunda kaldığın için yanlış bir şey yaparsın ve sonra başka yanlışlar peşinden gelir.

"Lordum dışarıda kahvaltı etmek için hazır."

"Hazırlanırım hemen," dedim yavaş hareketlerle yataktan çıkarken.

"İyi görünmüyorsun."

"Tüm gece ayaktaydım Lala, herkese sahte sahte gülümsemek zorunda kaldım. Bana bir iyilik yap ve ben yıkanana kadar bana biraz kırmızı inci tozu bul."

"Neden sürekli aklını bulandıracak şeyler içiyorsun?" Ses tonu kırık çıkmıştı. Artık şikayet etmiyor, huysuzlanmıyor sadece benim için endişeleniyordu.

"Kafamda çok şey var, delirmemi istemiyorsan dediğimi yap." Ona döndüm ve içtenlikle, "Lütfen," diye ekledim. "Bana yardım et, Lala. Bunların altında kalmamam için."

"Peki," dedi.

Mağaramın içindeki oyma yoldan aşağıya indim. Su Vârisi için büyük bir konut hazırlanmıştı. İlk geldiğimde buraya bayılmıştım,

şimdi ise buranın ne zaman başıma yıkılacağını düşünüyordum. Tüm gece olduğu gibi kendimi toparlamak için bir işe yarayacakmış gibi nefes alıp durdum. Aşağı kat yukarıdan çok daha genişti. Meditasyon yapabilmem için bir alan. Yıkanabilmem ve yüzebilmem için kayaların içine oyulmuş bir havuz. Su, kayalıkların üzerinden akıyordu ve içerinin akustiği küçük şelalemin sesinin yankılanmasına neden oluyordu. Havuzun üzerinde yüzen renkli çiçekler ve kayalıkların etrafında dolaşan beyaz sarmaşıklar duvarlar boyunca devam ediyordu.

Geceliğimi çıkarıp kendimi buz gibi suyun içine bırakırken irkildim. Hislerimin şiddeti ne derecede olursa sahip olduğum güç o kadar buz tutuyordu. Kendimi kontrol edebilmek için başımı suyun altına soktum. Beni iyileştirmesi için suya gözyaşı döktüm. Şifalı olduğumu sanıyordum ama şifanın tam tersiydim.

Bununla ne yapacaksın, su vârisi?

Şimdi ne yapacaksın, Nova?

Titremeye başladığımda bunun iyi bir fikir olmadığını kabul ederek suyun içinden çıktım. İnce duvarların üzerine dolanan sarmaşıklarla ayrılmış küçük odacıklar vardı. Tuvalet için, kıyafetler için, hazırlanmak için...

"Su Krallığı'nda ilk sabahın için o uygun olmaz." Lala geldiğinde elimde şifon gibi ince bir kumaştan yapılma gündelik bir etek vardı. Parmakları ile askıdaki kıyafetleri dokunmadan kenara kaydırıp durdu. İnci beyazı uzun bir elbiseyi öne doğru çıkardı ve sihirle üzerime doğru tuttu.

"Bu harika olur," dedi. "Partide iyi iş çıkardın ama şimdi normal yaşamında su vârisini görecekler. Şimdi bunun için heyecanlılar. Burası Su Krallığı, diğer saraylardaki gibi özensiz ve dikkatsiz davranamazsın. Burada herkes her zaman harika görünür. Bu krallığının doğasında var. Her zaman en iyi halinde olman gerekiyor. Tıpkı Arın Lordum gibi."

Yavaş yavaş başımı sallayıp elbiseyi giyinmek için üzerimdeki havludan kurtuldum. Lala kristal taştan oyma masanın üzerine benim için camdan bir kadeh bırakmıştı. Elbise üzerimde su gibi aktı. Gösterişli değil, oldukça sadeydi ama inci tozu gibi parlıyor ve hareket ettiğimde kumaş ıslakmış gibi tenime yapışıyordu.

Lala'nın saçlarımı yapması için oturdum ve yeni favori içeceğimden bir yudum aldım. Deniz kızlarının mutlu anlarında akıttıkları gözyaşları neşelenmek için tek şansımdı. Krallığımın ihtiyacı olan neşe için gelmiştim dünyaya ama krallığıma gelene kadar bu diyar bütün gülümsemelerimi yanlış yere dikilmiş kara güller gibi soldurmuştu. Belki de Ateş Lordu'nun bana mesajı buydu. Lanetli olduğumu biliyor muydu, elbette biliyordu. Belki de bunu önemsemiyordu. O da melez lorddu. O da yaşamı boyunca bu yüzden diyarda dışlanan kişi olmuştu. Belki de bu yüzden beni dengi bulmuştu. Bu yüzden o karanlık şatosunu birlikte yöneteceğimizi ummuştu. Ben onun kara gülüydüm. Ve şimdi başka bir yerde kökleniyordum. Sonunun nasıl biteceğini bile bile. O çiçeğin asla açmayacağını bile bile.

"Yıldızlar kanar mı, Lala?" diye sordum içgüdüsel bir hüzünle. Saçlarımı iki yanından kıvırmış arkada inci bir tokayla tutturmuştu. Şakaklarıma yine parıltılar sürmüş, dudaklarımı mercan pembesine boyuyordu.

"Bu soru da neyin nesi?" diye mırıldandı.

"Sadece merak ettim."

"Yıldızları görmedim."

"Yıldızları görmek mümkün mü?"

"Bazıları için evet." Saçlarıma, boynuma ve bileklerime koku sürüp kenara çekildi. "Her zamanki gibi sayemde büyüleyici görünüyorsun."

Yansımama bakıp gülümsedim.

"Bir yıldız gibi görünüyorum."

"Sen yıldızların soyundansın."

Nasıl hissediyorum biliyor musun, bana bakarken tutulan dilekler hiç gerçekleşmemiş gibi hissediyorum.

Kırmızı inci tozundan yapılan ve neşe vermesiyle bilinen giz şurubunu tek seferde kafama diktim. Parmaklarımla dudağımın kenarını temizleyip yansımaya doğru dudaklarımı kıvırdım. Tekrar yaptım. Dişlerimi göstererek gülümsedim. Tekrar yaptım. Acı çekiyormuşum gibi görünmeyene kadar bunu tekrarladım. Lala bana uzun uzun baktıysa da sesini çıkarmadı. Sonunda ona döndüm ve en son takındığım gülümsemeyle, "Hazırım," diye fısıldadım.

Yeniden yukarıya oradan da dışarıya çıktık. Su Krallığı'nın kendine özgü kokusunu içime çekerken dışarıdaki tüm gözler bana döndü. Hepsinin yüzünde parlak bir gülümseme, gözlerinde heyecanlı bir beklenti vardı. Varlığım sihirli bir dokunuşla onların ayaklarına tüm dünyayı serebilirmiş gibi.

"Vârisim." Yakınımdan geçen herkes dizlerini kırarak beni selamlarken gülümsememi korudum. Başımı dik tutup göletin yanında bir masada oturan Arın'a doğru yürümeye koyuldum ve her adımımda durup başka güzel sözleri ve selamları kabul ettim.

Gerçekten vâris olmak böyle hissettiriyordu demek ki. Birilerinin güvenmesi, inanması, saygı duyması böyle bir histi. Omuzlarımı aşağı çekecek kadar ağır.

"Gecen nasıl geçti?" Yanına vardığımda Arın ayağa kalkıp elimin üzerine nazik bir öpücük bıraktı.

"Gergin," diye itiraf ettim çünkü çabalarıma rağmen ondan her şeyi tamamen saklayamayacağımın farkındaydım. Tayga'nın bana en büyük hediyesi hislerimi koruyacağım kalkan tılsımını öğretmesiydi. Bu sayede benimle bağlı olan kimse aslında içimde nasıl bir fırtına koptuğunu bilmiyordu. Ne Arın ne de Daren.

"Her şey yolunda." Arın oturabilmem için kristal sandalyelerden birini çekti. Yerime yerleştiğimde masanın üzerine göz attım ve başka herhangi bir günde bu ziyafet gerçek anlamda kalbimi hızlandırırken şimdi nasıl kursağımdan bir lokma geçecek merak ediyordum. İçten içe onun yüzüne bakamıyordum. İçten içe suçluluk ve bıkkınlık duyuyordum. Benden onu yok etmemi ya da her şeyin yok olmasına sebep olmam için pusuda bekleyen iki tanrıça vardı. Ve bütün bunları konuşmak, nasihat almak için gidebileceğim bütün yollar tıkanmıştı.

"Seni böyle huzursuz eden ne?" diye sordu Arın bakışlarımı ondan kaçırdığımda.

"Tayga'nın yokluğunun böyle bir ağırlığa neden olacağını düşünmüyordum ama her geçen gün daha da şiddetleniyor. Ona sesleniyorum ama ulaşamıyorum."

"Naguelleri ruhumuzda taşırız. Eksiklikleri bizi harabeye çevirmeye yeter. Bir uzvunun kopması gibi."

"Bir lanet kırıldı ve ben onu kaybettim. Ne olacağını bilmemek daha çok canımı sıkıyor. Ona ne olduğunu bilmeyi hak ediyordum. Onunla vedalaşma şansım bile olmadı."

Lanet kırıldığında lord ve orman ruhu arasındaki köprü yıkıldı. O günden beri orman ruhundan hiçbir haber yoktu. Ve bu sadece beni değil tüm diyarı etkiliyordu. Orman diyarın kalbiydi ve şimdi o kalp durmuştu.

"Orman ruhu başka bir siluette geri dönecektir," dedi. "Ama sizin aranızdaki bağın ne olacağını ben de bilmiyorum."

"Başka bir naguele alışabilir miyim ben de onu bilmiyorum." Zorlama bir çabayla tabağıma bir şeyler eklemeye koyuldum.

"Çok şeyin üstesinden geldin, kendine bu kadar yüklenme. Diyara geldiğinde olduğun kişiyle şimdi karşımda duran kızın arasında hem dağlar kadar fark var hem de aynı gözlerle bakıyor bana. Atlattığın zorlukları hafife alma, Nova."

"Düellolar yaklaşıyor," diye mırıldandım. "Asıl zorluk o zaman başlayacak gibi hissediyorum." Cesaretimi topladım ve gözlerine baktım. Ona meydan okuyamazdım. Bu onu mahvederdi. Bu onunla aramızdaki her şeyi, bana olan güvenini mahvederdi. Onda eksik olan o boşluk yırtılır ve ona ait olan her şeyi içine alırdı. O zaman ilahi lordun gazabından kimi kim koruyacaktı? Peki ya öğrenirse? Benim sebep olduğum felaketleri öğrenirse? Yine aynı gözlerle bakabilir miydi bana?

İçimden bir ses cevabını herkesin bildiğini söylüyordu. Beni ve varoluşumda taşıdığım bu laneti kabul edecek tek bir krallık vardı bu topraklarda. Gece yarısı ile lanetlenmiş, günahla budanmış bir krallık. Ona ait olduğumu sanmasına şaşmamalı, belki de haklıydı. Haklıydı ama artık orası da dönecek bir yer değildi.

"Düellolar krallığımız için başka bir mesele," diye mırıldandı. Etrafımıza bakındım ama yakın çevremizde kimse yoktu ve artık herkes bakışlarını üzerimden çekmişti. Bunun Arın'ın etkisi olduğunu düşünüyordum. Birbirlerine olan bağlarına rağmen aynı derece mesafeye sahipti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Dışarıdan birileri tehlikeli değil, Nova," diye açıklamaya koyuldu bir yandan yemeğini yerken. "Düellolar krallıkların avantajıdır.

Lordlar aile bağları ile seçilir biliyorsun. Ve vârisler diyar tarafından doğurulur. Herkes önümüzde diz çöküyor olsa da herkes bunu adil bulmuyor. Ve düellolar onlara bir şans sunuyor." Dikkatli ve hep olduğu gibi soğukkanlıydı.

"Krallıklardan birilerinin meydan okuyacağını mı söylüyorsun?"

"Bütün krallıklar için en büyük tehdit kendi içlerindedir. Mesela Ateş Krallığı'nın baş muhafızı, Ateş Halkının çoğu lord olarak onu görmeyi yeğler. Vera'nın destekçileri de bir o kadar kalabalık. Düellolarda asıl endişelenmesi gereken Daren."

Bunu hiç düşünmediğimi fark ettim. Bir an içime büyük bir korku düştü ama Şafak'ın Daren'e meydan okuyacağına ihtimal vermiyordum. Ancak aynısı Lilith için geçerli değildi. Daha önce diyarda lord olarak kabul görmüştü ve bunu taçlandırmak, resmiyete ulaştırmak istemesi anlaşılır ve beklenen bir şey olurdu.

"Lordların ve vârislerin gücü azalır mı?" diye sordum. "Normal zamanda hiçbir alfin ne olursa olsun bir lord veya vârise kafa tutamaz."

"Düelloların amacı en güçlü olanı değil daha güçlü olanı kazandırmaktır. Bu noktada sana nasıl meydan okunursa o şekilde dövüşmek zorunda kalırsın. Asırlarını orduya vermiş muhafızlar lordlardan daha iyi kılıç kullanabilir. Hepimiz eğitimli olsak da pratikte kılıç tutmaya ihtiyaç duymayız." Söylediklerine rağmen olağan derecede rahat ve tasasızdı.

"Bunu bu kadar rahat söylüyor olman kendinden şüphe etmediğine ikna etti bile beni," diye dudak büktüm.

Gizemli bir şekilde güldü.

"Savaşı mücadele içinde sürdürebilir ama inançla kazanırsın. Ben kaybedeceğime bir gün bile inanmadım. Biz Su Krallığı'yız. Sen buradasın. Hiç kimse önümüzde duramaz."

"Ben de," dedim. "Ben de bir gün olsun senin yenilebileceğine inanmadım. Ve inanmam da." Utangaç gözlerini yemeğine çevirdi. "Ama benim kaybedeceğimden endişelenmiyor musun?" diye devam ettim.

"Asla." Çatalını ve bıçağını tabağın kenarına bıraktı. "Aklı başında hiç kimse öylece sana meydan okuyamaz. Senin gücünle baş edebilecek iki kişi var bu diyarda. İkimizin de su vârisliğinde gözü

olmadığına seni temin ederim." Komik bir şakaymış gibi söylemişti bunu ama bunu söylerken aynı zamanda benim gücümün onunla baş edebileceğini de söylemişti.

Söyleme, Arın. Bana bir gün eğer istersem seni yenebileceğimden bahsetme.

"Diğer kişi de Daren mi?"

Ağır ağır başını salladı.

"Onu o kadar ciddiye almadığını düşünüyordum," dedim biraz şaşırarak.

"Güçlerimizi duygularımızdan, bağlarımız ve hislerimizin yoğunluğundan alırız. Daren krallıklarına bağlı olmasa dahi çok şiddetli duygularla mücadele etti. Acı ve nefret doğru ellerde ölümcül silaha dönüşür. Temennim Daren'in o gücü istememesi yönünde."

"Neden?"

"Çünkü karanlıktan gelen bir güç sadece kontrol edilemez değildir, felaketi çağırır."

"Onu herkesin sandığından daha çok önemsiyorsun değil mi?"

Dirseklerini masanın üzerine yasladı. "Evran hiçbir zaman bizden biri olmadı, resmi görüşmelerde sadece aynı masayı paylaşırdık. Daren o masada oturamazdı. Bir gün Sina beni mutfağa çekiştirmişti, daha önce hiç mutfak görmemiştim. Daren oradaydı. Tek başına. Sonra her etkinlikte tabağımıza konan ilk yemeği ana salonda yedik ama sonrası için hep mutfağa gittik." Eski zamanların anıları ile buruk bir şekilde gülümsedi.

"Amon'un oğlu neden mutfakta yemek yemek zorunda kalıyordu? O yine de bir lordun oğluydu." İlgi ve merakla cevaplamasını bekledim.

"Daren çok farklı yerlerde büyüdü. Tanrıçaların yanında. Amon'un sarayında. Vera'nın yanında. Hepsinin onu eğitme şekli farklıydı. Başta bizimle oturuyordu ama sonra orada olması uygun görülmedi. Büyümeye başladıklarında Evran onu bir tehdit olarak görmeye başlamıştı. Sina ve ben de onu tehdit etmeye başladık. Daha çok ben sanırım ama Sina daha çok belli ederdi..."

Onları düşünmek sesli gülmeme neden oldu.

"Karanlıkta kalmaması için elimizden geleni yaptık ama lord olarak doğduğun zaman lord olarak büyümek zorunda kalırsın. Lord olmak her şeyden önce gelir."

"Artık mutfakta saklanamazsın ve mutfakta saklanan arkadaşınla yemek için yemeklerini alıp çıkamazsın," diye anladığımı belli ettim.

"Öyle," diye kabul etti.

"Karanlıktan korkuyor muydu?" diye sordum. Ya Daren karanlıktan korkuyorsa? "Ben sudan korkuyordum."

"Hayır," dedi düşünmeye bile gerek duymadan. "Karanlıkta hiç kaybolmadı, karanlığa adımı hep ilk o attı. Her zaman yıldızları seyreden o oldu."

Ne uzun bir bekleyiş...

"Ayzer ve o taht için ısrar ederse ne yapmayı düşünüyoruz?" diye sordum bu defa.

"Başka bir savaştan ziyade bir konsey kurup oylamaya açabiliriz," diye sesli şekilde düşündü. "Yemeğini bitirdin mi? Krallığı dolaşabiliriz, herkes seni etrafta görmekten hoşlanacak."

Neredeyse hiç dokunmadığım tabağımı masanın ortasına doğru itip başımı salladım. Biz kalktığımızda nerede beklediklerini bile anlamadığım alfinler masayı toplamak için ortada belirdi.

Sonbahar gibi bir havanın estiği öğleden sonrayı da krallığı gezerek ve su alfinlerini yerlerinde ziyaret ederek geçirdik. Mağaralar ve şelale çok geniş bir araziye yayılıp yüzlerce alfine rahatça kalabilecekleri bir olanak sağlıyordu. Yüksek ve geniş kayalıklara sahip bu yer hem iyi bir korunma hem de dört bir yanından akan şelaleleri ile Su Krallığı için diyardan uzakta, ihtiyaç duyulan o alanı sağlamak için oldukça yeterliydi. Göz göz olan odalar herkes için özenle tasarlanmış, yeniden şekil verilmiş ve dekore edilmişti. Mağaraların altında bazı odacıkların içinden su yatakları geçiyordu. Su alfinleri gerçekten sonsuz bir yağmurun içinde yaşamayı benimsemiş ve başka türlüsüne alışabilirmiş gibi görünmüyordu.

"Yani diyarı susuzlukla cezalandırdığımız için sarayımızı ve krallığımızı tekrar inşa etmiyoruz," dedim Arın'a. Şelalenin yamacına çıkmıştık. Su Krallığı'nda neredeyse her şey camdan ve kristalden yapılmaydı. Yataklar, oturaklar, masalar, sandalyeler, mutfak eşyaları... Kullanılabilir olan her şey saf cam, kristal ya da tuzdan oluşuyordu. Sert kaya ve nehir tuzlarından oluşma bir yığının üzerine oturduk.

"Büyük Yıkım'ın ardından diğer krallıklar bizim onlara sahip çıktığımız şekilde bize sahip çıkmadı," dedi. "Başımıza gelenlerden sonra arkamızı kollamak yerine Toprak Krallığı'na teslim oldular. Onların kendini koruduğunu düşünebilirsin ama bizim zamanımızda biz herkesi koruyorduk. Ve bizden daha önemlisi; bir kez boyun eğdiğinde her zaman boyun eğmek zorunda kalırsın. Sen diyara dönene kadar Amon bu şekilde hükümdarlığını sürdürmeye devam etti." O günlerden bahsederken hâlâ öfkeli ve kırılgandı. "Bu yüzden onlardan aldığım suyu onlara böyle kolayca teslim etmek istemedim. Tanrıçaları da yok sayamayız. Şimdi bir de düellolar var. Bu diyar suyun kıymetini anlamalı ve onlara öylece vermeyeceğimize razı gelmeli."

Su Krallığı'nın eski konumu diyarın her yanına yayılıyordu. En geniş topraklar Su Krallığı'na aitti çünkü dört bir yanını saran ve diyarı kıtalara ayıran bir okyanus vardı. Orada yeniden bir krallık kurmak ve Su Halkının ihtiyacı olan kaynağı sağlamak için okyanusu da geri getirmeliydik. Ama Arın diyarın bunun için yeterince bedel ödemediğini düşünüyordu. Mevcut durumumuzda ona karşı gelmek içimden gelmemişti. Elemental hâlâ Su Krallığı'nın cömertliğini ve fedakârlığını anlayabilmiş değildi.

"Yani..." dedim alayla gülümseyerek. "Atlantis'in peşinde değilsin."

Bana uzun ve dikkatli bir şekilde baktı. Nihayet o konuşmayı yapacağımızı anlamıştım. Hem duymak hem de hiç başlamamak istiyordum. Çünkü onu yenmem için bana bir sebep vermesinden korkuyordum. Herkes beni diyara geldiğimden beri Arın'ın deliliği ve sınırsızlığı ile ilgili uyarmıştı. Tanıdığım, güvendiğim, inandığım kişiler bile. Ama ben hep onun bir bildiği olduğunu savunmuştum. Şimdi onunla tehdit edilirken bana onu durdurmam için bir sebep verirse ben ne kadar delirebilirdim kestiremiyordum.

"Atlantis'i bulmak istiyorum," dedi. "Atalarımız da hükümdarlıkları boyunca Atlantis'i arayıp durdular. Kayıp bir su uygarlığı Nova, buna nasıl gözümüzü kapatabiliriz?"

"Her yerde olabilir," diye mırıldandım. "Ya da olmayabilir, Arın." Çünkü insan âleminde de alfinler diyarında da Atlantis hâlâ bir efsaneydi. Kanıtları yoktu. Ve asırlardır gizemini koruyordu.

"Yanılıyorsun," derken gerçekten inandığı bir şeyler vardı. Ayağa kalktı ve beni de beraberinde kaldırdı. Şelalenin aktığı suya doğru yürümeye koyulduk. "Artık zamanı geldi," dedi. "Yemini ettin, takdim edildin. Su Vârisi olarak gerçek Su Krallığı'nı görmeye hazır mısın?"

Anlamayarak ve sorgularcasına ona baktım. Yüzünde kendinden emin bir ifade ve belki de heyecanlı bir parıltı vardı. Biraz sonra bana evrenin sırrını açıklayacakmış gibi görünüyordu. Bunun beni heyecanlandırması gerekirdi ama sadece daha büyük bir korku hissetmiştim. Arın'ın her zaman gizlerle sarılı olduğunu düşünmüşümdür ama o gizlerin neler olduğunu öğrenmeye hazır hissetmiyordum. Bundan kaçınmam gerekiyordu. Çok kaygan, çok ince, kopmak üzere olan bir ipin üzerinde yürüyordum.

Kristal bir duvar görünümü olan kayacın önünde durduk. Önce üzerinden akan şelalenin suyunu elini hafifçe kımıldatarak ikiye ayırdı. Ardında buzdan bir duvar belirdi. Arın buzun üzerine parmaklarını yasladı. Buz dokunduğu yerden eridi ve duvarın ortasında geçebileceğimiz bir kapıyı araladı. İçeriden müthiş bir ışık parlaması güneşin altında gözlerimi aldı. Gözlerimi kısarak bana doğru uzattığı eline baktım. İlk adımımı atmam için teşvik ediyordu.

Kaç, Nova. Kaç.

İleriye doğru bir adım attım ve sonsuz karanlığın ardındaki parıltılarla karşılaştım. Daha geniş, tek oyuklu mağaranın içinde büyük, oval bir su kaynağı vardı. Tüm zamanda gördüklerimin aksine buradaki su fokurdayarak kaynıyordu. İçinde rengârenk taşların parıltısı şeffaf su yüzeyinden mağaranın her yerine yansıyordu.

İçeride bulunan Adalia, adını bilmediğim bir deniz erkeği, daha önce halkımızın uyuduğu gölde nöbet tutan rahip ve rahibe ve iki kadınla bir erkekten oluşan bir grup suyun etrafında toplanmış konuşuyordu. Beni gördüklerinde hepsi resmi selam duruşuna geçtiler.

"Burası da ne böyle..." diye fısıldadım. Duvarlara yanaştıkça üzerlerindeki yazıları ve resimleri daha iyi görmeye başladım. Işık dilini konuşamıyordum ama anlayabiliyordum. Alfinlere özgü bu alfabe duvarın her yerine kazınmıştı. Sadece kelimeler değil, çizimler de vardı. Bana çok ama çok tanıdık gelen bir tanesinin önünde duraksadım. Aslan başlı, alfin vücutlu, soylu kıyafetlere sahip özen-

li bir çizimdi. Renkler kullanılmıştı. Çok eski olduğu belliydi ama renkler hâlâ canlıydı.

"Lyranlılar," diye açıkladı Arın fazla dikkatli baktığımı görünce. "Sana tanıdık geldi mi?"

Hem evet hem hayır.

"Tayga," diye ekledi yarım bir gülümsemeyle. "Onların soyundan geliyordu."

Neredeyse nefesimi tuttum.

"Dünyanın yaratılışında onlar da vardı. Lyranlılar, Siriuslular, Pleiadesliler ve Arkturuslular. Dört kadim uygarlık, kendileri gibi daha gelişmiş varlıklarla başka bir gezegende yeni bir yaşam ağı örmek için dünyayı seçmişlerdi. Yeni bir yaşam enkarne etmek için birbirileriyle paylaştılar ve bölüştüler. Üçüncü boyutlu bir varoluş planlayan bu dört uygarlık sınırlarını belirlemişti. Lemurya ve Mu Krallığı olarak da bilinen Atlantis'in yaratılışı. Yeni yaşamın köklerine ateş, hava, toprak ve su unsurlarını ektiler. Lyranlılar bilgilerini ve gelişmiş ileri teknolojilerini ortaya koydu. Arkturuslular geometri ve engin ebedi bilgileriyle katkı sağladı. Siriuslular yaratıcılıklarını ve doğacılığını konuşturdular. Pleiadesliler ise tüm evrenin her noktasındaki yaşamın ana teması olan koşulsuz sevgiyi verdi. Evrenin her köşesinde akan su Pleiades soyuna dayanır. Bu yüzden su koşulsuz sevgi enerjisine bulanmıştır. Bu yüzden güzel vârisim, Su Krallığı birbirlerine koşulsuz ve sınırsız bağlılığı ile tanınır. Uzay zamanından getirilen toprağa su verildi. Ateşle harlandı. Hava üflendi. Bu dört uygarlık dünya yaşam düzenini kurarken bu dört unsuru birbirleriyle paylaşarak, dönüştürerek kullandı."

Su toprağı besler. Toprak ağacı. Ateş ağacı yakar.

"Yaşam tohumlarını birlikte attılar ve dünya gezegenine kendilerinden bir can verdiler. Sonra bu topraklar üzerinde yaşayacak canlılara geldi sıra. Kendilerinden parçalarla bir yaşam formu yeni bir matris düzeyi inşa ettiler ve büyümeleri için Lemurya adası ile Mu Krallığına tohumları serptiler."

"İnsanların arasına mı?" diye soludum.

"İnsanlardan çok daha önce vârisim," diye tehlikeli bir şekilde gülümsedi Arın. "Ama döndüklerinde insanlar da oradaydı. Ve ev-

rim gerçekleşti. İnsanlar ve alfinler bambaşka formlarda bu yeni yaşam düzeyinde var oldular. Ta ki..."

"Büyük tufana kadar..." diye tamamladım.

Arın beni onaylayarak başını salladı. "İlk atamız olan babamın da ismini aldığı Lord Nahu tüm dünyayı sular altında bıraktığında uygarlıklar da yok oldu. Bu evrimin duraklaması için gerekliydi. Yeniden yaratılış için. Onlardan bize kalan Aryanlar takip edebileceğimiz izler bıraktılar. Ancak o kadar kolay değildi. Alfinler ve insanlar arasına çizilen sınırlar bizi geriye itiyordu. Gökyüzü soyundan olan dört uygarlık matrislerini Elemental ile sınırladı. Aryanlar farklı frekanslarla daha güçlü bir ırk olarak insanların arasında varlıklarını sürdürdüler."

"Onları bulabileceğini mi düşünüyorsun?" diye mırıldandım. Edindiğim yeni bilgileri hazmetmeye çalışırken şaşkınlığımı ve hayretimi de gizlemek için çabalıyordum.

"Asırlardır bunun için çalışıyoruz," dedi. "Krallığımız hükümdarlıklar boyunca bu uygarlıkları aramayı asla bırakmadı. Ve yaklaştık da. Tanrıçalar bu yüzden bizi engellemek istiyor. Çünkü gökyüzü suya fısıldadı ve su bizi onlara çağırıyor." Yüzünde bu zamana kadar ki en büyük özgüven vardı. Bu zamana dek neden hiçbir şeyi ve hiç kimseyi ciddiye almadığını açıkça öne seriyordu. Arın her şeyden daha fazlasının izini sürüyordu.

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"En başına dönersek eğer cevaplar bize kendiliğinden geliyor," diye açıkladı duvardaki çizimleri işaret ederek. "Dört uygarlık gökyüzünden taşıdıkları ile birlikte ektiler tohumları. Ama yaşamı var eden su oldu. Bu evrim suyun içinde başladı Nova. Bizim krallığımızda. O kapıyı yeniden açmanın tek yolu dört uygarlığın yeniden bir araya gelmesi ve diyarın kapılarını sonuna kadar açmak. Böylece insanların dolaştığı ve amansızca kazılar yaptığı gerçek topraklarımıza dönebileceğiz."

Arın yağmur bulutlarına ulaştı. Havaya. Ateş ve Toprak için seni kullanmak istiyor.

"Ne için?" diye sordum soğukkanlılığımı korumaya çalışarak.

"Her şeyden daha fazlası için. Tüm dünya için. Yeni dünya düzeni için. Gökyüzüne ulaşabilmek için."

"Gökyüzüne ulaşabilmek mi?"

"Asırlar sonra, en çok yaklaştığımız zamanda Gökyüzü Vârisinin bizim krallığımızdan seçilmesinin bir sebebi vardı." Açlıkla gülümsedi. "Daha önce kimse bu kadar yaklaşmamıştı."

"Ben Gökyüzü Vârisi olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ve bu diyarda bununla ilgili bir şey bilen kimse yok." Ateş Lordu dışında ama bundan kesinlikle bahsetmeyecektim.

"Biliyorum, bunun üzerine araştırma yapıyoruz. Bu ekip kapalı kapıların arasında saklanır ve çalışır. Diyar yeniden düzene girdiğinde gökyüzüne ulaşabilmen için her şeyi yapacaklar. Senin için uzun zamandır bekliyorlar. Yıldızlara dönebilme şansı bu. Sen bir asır boyunca bir yıldızın kalbinde yaşadın. O şey neyse senin içinde." Bana bakıyordu ama daha ötesini görebilmeyi isteyen bir arzuya sahipti.

Aynı anda bir sürü şey düşündüm. Ama vardığım yegâne sonuç bunun mümkün olup olamayacağıydı. Arın'ın neden vârisi olmam için bu denli beklediğini artık anlayabiliyordum. Evet, o herkesin tahmin ettiğinden çok daha fazlasının peşindeydi. Evet, su vârisine ihtiyacı yoktu, suyun tüm gücüne her zaman sahipti. Sahip olamadığı Gökyüzü Vârisi ve onun gücüydü. Belki başka zamanda ve belki başka şartlarda bununla ilgili daha farklı ve hatta belki daha kötü hissederdim. Ama şimdi düşündüğüm tek şey eğer gökyüzünde beni duyabilecek birileri varsa o halde bu lanetten kurtarabilecek birileri de olabileceğiydi. Evrenin her kara parçasında lanetli olamazdım. O halde başka bir uygarlığı aramak hiç de mantıksız değildi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizliğim uzadıkça uzayınca. Artık endişelendiğini görebiliyordum. Ama bana nasıl bir kapı araladığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

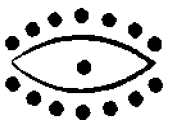
"Korkutucu olduğunu," diye itiraf ettim.

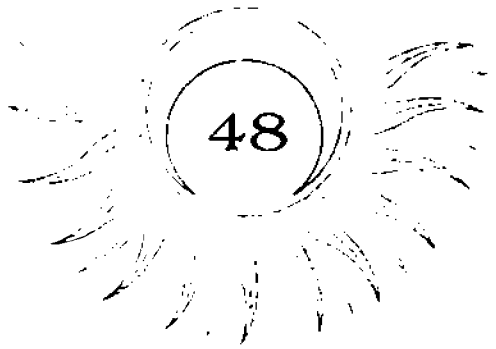
Kollarını iki yanımdan omzuma bastırdı. "Daima yanında olacağım."

"Ne diyebilirim ki..." diye mırıldandım. "Su, taşar."

O halde neden bize çizilen sınırların içinde duruyoruz?

Memnuniyetle gülümsedi.

Savaşlar ve Savaşçılar

Su Krallığı'nda günler dolu dolu ve hızlı geçiyordu. Hayatımın başka bir döneminde burada sonsuza kadar mutlu yaşayacağım bir masalın içinde olurdum. Kendimi ait hissettiğim topraklarda sevgi, saygı ve hoşgörü içinde gerçekten bir anlam ifade ettiğimi bilerek yaşamak, bir yıldıza bakarak içimden geçireceğim dileğim olurdu. Ama her yanım eksikti. Daren'i özlüyordum. Ondan uzak kaldığım her gün içimdeki beni hayatım boyunca korkutan boşluk genişliyor ve beni de günden güne içine alıyordu.

Diken üzerinde yaşıyordum, her an yeni bir felaketin haberini bekleyerek, adımı çağıran her sese irkilerek tepki veriyordum. Gülümsemek için gayret gösteriyordum.

"Vârisim," diyerek içeri girdi Alora. Artık neredeyse herkesi tanıyor, ne iş yaptıklarını biliyor ve onlara soracak sorularım oluyordu. Alora yengeç birliğinde moda ve tasarım işlerine bakıyordu. Akrep birliği Su Krallığı'nın ordusunun çoğunluğunu oluşturan askeri görevleri almıştı. Yengeç birliği günlük hayatımızı kolaylaştırmak için çalışıyordu. Balıklar ise bilim ve gezegenlerle ilgileniyordu.

"Gelebilirsin," diye seslendim.

"Her şeyi hazırladık, istediğiniz gibi olmuş mu diye bakmanızı istiyorum."

"Eminim harikalar yaratmışsındır, Alora." Gülümseyerek ayağa kalktım.

Terzilerle son haftalarda benim istediğim tarzda kıyafetler için çok çalışıyorlardı. Su Krallığı her zaman gösterişli ve iyi görünüyor-

du. Krallıktaki herkes her gün bir balo sahnesinin içindeymiş gibi giyinir ve hazırlanırdı. Ama hepsi hareket ederken o kadar da konforlu olmuyorlardı ve bazıları rahat davranınama engel olacak şekilde açık saçıktı. Su Halkı sürekli suyla temas etmeyi sevdiği için kıyafetlerinde olabildiğince küçük ve açık parçalar kullanıyorlardı. Bu yüzden krallığa ait yeni bir tarz arayışına koyulmuştum. Kendimi oyalamak için de diyebilirdik.

"Bunlar muhteşem olmuş..." diye mırıldandım kıyafetlere bakarken. İnsanların arasında yetiştiğim için Elemental'deki her kıyafet benim için abartılı ve rahatsızdı ama ortak yolu bulabileceğime inanıyordum. Daha önce adını duymadığım ve benzerine rastlamadığım özel kumaşları Adalia ile birlikte seçmiştik. Renkler her zaman aynı oluyordu ve ben de dahil kimse o renklerin dışına çıkmayı istemiyorduk. Mavinin ve yeşilin tonları. Kırık inci veya inci tozları renkleri. Mercanların pembeliği. Ve daima beyaz tonları Su Krallığı'nın simgesi olmuştu.

Deniz kızlarının kuyruklarını andıran bir tasarım ortaya koyup çizimin ortasına uzun bir çizgi çekmiş ve bunu pantolona uyarlamalarını istemiştim. Payetli ve üzerinize otursa dahi oldukça rahat ve esnek olan kumaşlardan geniş paçalı pantolonlar dikilmişti. Uzun saten etekler, dökümlü ve çok şık görünen tulumlar. Tül gibi ince şifonlardan gömleklere modern bir görünüm katıp yakalarına incilerden aksesuvarlar eklemiştik. Kot pantolon ve kazak değillerdi ama kesinlikle iş görürlerdi.

"Gerçekten beğendiniz mi?" diye sordu.

"Bayıldım!" Ve onları denemek için can atıyordum.

"Buna çok memnun olduk. Bence yakında diyarın modasına yön verebilirsiniz. Dünya görüşünüz bizim için ufuk açıcı oldu." Yosun kadar yeşil saçlarını omzunun arkasına çekti.

"Ah, Alora..." dedim başımı sallayarak. "Yaptırmak istediğim çok çılgın şeyler var ama yavaş yavaş gidelim istiyorum." Kendi kendime kıkırdadım. Balık ağlarını anımsatan krem rengi kumaştan, sık örgülerle dikilen bol paçalı taytlar kesinlikle yeni favori seçimlerim olacaktı.

"O halde bunları çoğaltıyoruz," dedi. "Elbette sadece size özel kalmasını isterseniz sizin için dikmeye devam edebiliriz."

"Hayır," dedim bundan büyük keyif alarak. "İsteyen herkes için yapabilirsiniz."

"Deniz kızları dışında herkes şimdiden sıraya girdi." Kıyafetleri benim için dolaba yerleştirirken güldü.

Deniz kızlarının kendine ait moda anlayışı vardı. Göğüslerini deniz kabuklarına benzer materyallerle kapatıyorlar ve sadece mahrem yerlerini kapatacak küçük kumaş parçaları seçiyorlar, böylece suyun içine girdikleri zaman beliren kuyrukları onları zorlamıyordu. Ve benim de Su Krallığı'na geldiğimden beri kullandığım gibi daima tenlerine boncuklar diziyor ve biblo bebekler gibi görünüyorlardı. Erkekler ise üstlerine genelde hiçbir şey giyinmiyor ve salaş, bellerinden düşecek gibi duran, kuşaklı bol pantolonlar giyiniyorlardı.

"Vârisim." Adalia başını eğerek odaya girdi. Gözleri Alora ve yeni kıyafetlerim arasında dolaşıyordu. "Arın için de özel bir şeyler diktirdin mi?" diye sordu. Deniz kızı onu uyarmama rağmen her zaman çok rahattı. İlahi Lordun nagueli olmak öyle hissettiriyor sanıyordum ama bu deniz kızı olmasının getirisiydi. Doğaları gereği boyunduruk altında tutulamazlardı. Yabani ve özgür bir yaratılışları olduğunu anlayınca onlara kolayca alışabilmiş ve tutumlarını kabul edebilmiştim.

Alora izin isteyerek çıktığında ona gülümsedim. Adalia onları çoğunlukla ürkütüyordu, yanında pek rahat olamıyorlardı.

"Hayır, Arın her zaman muhteşem görünüyor. Dokunuşa ihtiyacı yok."

"Bu konuda haklısın."

"Haksız olduğum konular mı var?" diye sordum dikkatle bakarak.

Gülümsedi. "Öyle demek istemedim. Sadakatsizlerle ilgili konuşmak için gelmiştim, onlarla aran iyi. Oradakileri buraya getirmek istiyoruz. Su Krallığı'na ait olanlar Su Krallığı'nda olmalı."

"Bunu ben de istiyorum hatta onlar da istiyor ama henüz hazır değiller. Onca kişiyi böyle zor zamanlarda yüzüstü bırakmak istemiyorlar. Ki bu konuda onları anlıyor ve doğru şeyi yaptıklarını düşünüyorum." Kali, Alin ve Haze kesinlikle dönecekti ve diğerlerinin de istekli olduğunu söylemişlerdi ama gerçekten sırası değildi. Orman Halkı ve Sadakatsizler arasındaki gerilim devam ediyordu.

"Bir de bizim onursuz olduğumuzu söylerler," diye masaya yaslandı. "Ormanda tehlikedeler."

"Buraya yakınlar. Sık sık görmeye gidiyorum."

"Aslında bu bir bakıma iyi," dedi ve o an bana söyleyecek bir şeyi olduğunu anlayarak bakışlarımı üzerine çevirdim. "Arın kabul etmiyor, biliyorsun müttefik istemiyor."

Evet dercesine bir kez başımı salladım. Arın düelloları dert etmiyordu, aslında hiçbir şeyi dert etmiyordu. Bana o kadar çok güveniyordu ki ikimizin her şeye yeteceğine inanıyordu. Benim tek başıma her şeyi mahvedeceğimden haberi olmadığı için. Bu yüzden de müttefik olmak isteyenleri reddediyordu.

"Sadakatsizler çok kalabalık," dedi. "Daha önce Ateş Lordu Sadakatsizlerden bir ordu kurmuştu. Onların hepsi şimdi senin aralarında yaşadığın gruba katıldı. Ve bildiğim kadarıyla kimseye bağlılıkları yok."

"Orduyu Daren kurduysa Daren'e aittir," dedim.

"Sadakatsizler Ateş Lordu için bir araya toplanmamış. Bilgi edindim ve kaynağım çok güvenli. Salkım Mağaraları'na sadece güvenli olduğunu düşündükleri için yabancı bir liderin peşine gitmişler. Bu yüzden Ateş Lordu'na bağlılıkları yok."

"Yine de onun ordusu," diye uyardım onu.

"Ama istemiyor bile! Onları yüzüstü bıraktı. Onların tembel kıçlarını kollayan biziz! En iyi adamlarımız ormanda onlar için nöbet tutuyor."

"Sadakatsizler krallıklar için savaşmazlar," dedim. "Bunu çok iyi biliyorsun. Bağlılıklarını istemenin bir anlamı olmazdı zaten."

"Krallıklar için savaşmazlar," dedi yine imalı bir şekilde. "Senin için savaşırlar."

Bunun onların da kulağına gideceğini tahmin etmeliydim. Doğrusu Azul ve İhram doğrudan bana olası bir savaşta beni destekleyeceklerini ve istediğim her şeyi yapmaya hazır olduklarını söylemişlerdi. Birçok felaket ânında onların yanında olduğum ve onları karşılık beklemeden kolladığım için böyle düşündüklerini biliyordum. Her ne kadar karşılıksız yapmış olsam da aslında yaşadıkları felaketlerin sebebi zaten bendim. Bu yüzden onlardan bir şey istemediğimi açık bir şekilde söylemiştim.

"Savaştan kaçınacağız Adalia," dedim daha sert bir şekilde. "Beni anladın mı? Ben harekete geç diyene kadar duracaksın sen de. Ordu toplamayacağız. Bizim olanı koruyacağız. Ve bizim olan için mücadele etmemiz gerekirse bunu daha ilkel olmayan yollarla çözeceğiz."

"Savaşlar böyle kazanılmaz!" diye itiraz etti.

"Bir asırdır ortalıkta yoktunuz!" diye çıkıştım. "Çok şey değişti. Kazanmak için kan dökmek zorunda değilsin. Yeni çağın mücadelesi zihinsel ve ruhsaldır. Onları yenmek istiyorsan sağduyunu ve aklını topla."

"Vârisim." Başını eğip gerisingeriye yürüyerek dışarıya çıktı. Arkasından soluk soluğa kaldığımı fark ettim.

"Bu aralar sinirlerine hâkim olamayan ve sağduyusunu kazanamayan sen gibisin," dedi Lala sakince oturduğu yerden. Ne zamandan beri oradaydı bilmiyorum belki de en başından beri.

"Çabuk parlıyorum..." diye mırıldandım. "Farkındayım ama kendimi kontrol edemiyorum."

"İçinde bir şeyler tetikleniyor olmalı."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sen biliyor olmalısın."

"İnan bana Lala, kahrolası son günlerde hiçbir halt bilmiyorum. Sadece günü atlatıyorum işte." Sıkı sıkı yatağın kenarlarını tuttum. Her sabah gergin uyanıyordum. Bazı günler diğerlerinden daha gergin. Kaskatı kesilip hareket edemediğim de oluyordu. Sürekli bir şeyleri dağıtmak istiyordum.

"Bence içine attığın ve seni yiyip kemiren şeyler var," dedi. "Bence bu Daren Lordumla ilgili."

"O iblisin adını ağzına alma!" diye bağırdım. "Bana baksana," diye ellerimi uzattım. "Galiba ateşim var, kendimi hasta hissediyorum." Lala uçarak yanıma geldi ve minik elleriyle tenime dokundu ama dokunduğu gibi irkilerek geri çekildi.

"Ateşin yok, Nova! Sen buz gibisin. Gökyüzü aşkına, bir ölü kadar soğuksun."

"Sensin buz. Sensin bir ölü gibi olan. Hiçbir işe yaramıyorsun. Hastayım diyorum. Neden bana iyi bakmıyorsun!" İçimde bir şey vardı, huzursuz, tekinsiz, mide bulandırıcıydı.

"Gidip şifacıları çağıracağım," dedi korkuyla.

"İstemiyorum!" Gözlerim sulandı. Nefes almak bile zordu. "Hiç kimseyi, seni de istemiyorum. Çık dışarı. Sadece dinlenmek istiyorum."

"Nova, iyi değilsin."

"Git," dedim. "Bir saat sonra gel kontrol et," diye ekledim. Tek başıma kalmak istemiyordum, artık yalnız kaldığımda kendime güvenmiyordum.

"Nova..."

"Lala, rahat bırak beni. Yalnız bırak."

Gitti.

Kalp atışlarım yine hızlanmıştı. Duygu durumum sahip olduğum güçle birleşince katlanılmaz bir enerji açığa çıkıyordu. Aşağıya inip üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Soğuk suyun içine girip dakikalarca orada sakinleşmeyi bekledim. Her defasında olduğu gibi su sıkı sıkı bana sarıldı ama tek sorun ikimizin de çok soğuk olmasıydı. İkimiz birleşince daima su katılaşmaya ve oyuğun kenarları buz tutmaya başlıyordu. İçinde donup kalmadan önce dışarıya çıkıp pamuktan bir havluya sıkıca sarındım. Her zaman olduğu gibi ilk birkaç dakika sadece çenem titredi ve nefes almak için ekstra çaba göstermem gerekti.

Kendimi zorlayarak masaya oturdum ve kendi içimde ısınabilmek için iyice büzüştüm. Kolum masanın üzerinde duran cam şişeye uzandı. Bardağa kadar halim yoktu, şişeyi alıp kafama diktim ve giz şurubunun etki etmesi için birkaç saniye de öyle bekledim.

Tanrıçalar Arın'ı, krallığımı ve muhtemelen diyarı yok etmemi bekliyordu.

Arın, Atlantis'i bulma yolunda ona bir yol göstermemi bekliyordu.

Sadakatsizler onları olmayan kanatlarımın altına almamı bekliyordu.

Su Krallığı onları dünyanın zirvesine taşımamı bekliyordu.

Bense sadece üşüyordum. Ve gitgide daha çok üşümeye başlamıştım. Ne kendimi ne duygularımı ne de güçlerimi kontrol edebiliyordum. Güçlerimi kullanmadığım sürece içimdeki bu hiddet daha da kuvvetlenecekti.

Giz şurubu beni yatıştırmaya başladığında elimi kaldırdım ve havuzun içindeki suyu oradan oraya savurmaya başladım. Nafile bir çabaydı, bunun için elimi kaldırmama, güç uygulamama bile gerek

kalmıyordu. Yine pes edip suyu havada dolanırken olduğu gibi zemine çarptım. Etrafa sıçradı ama kimse bunu yadırgamazdı. Su her zaman aynı yere dönerdi.

Yeni tasarım kıyafetlerden örgü pantolon ve kalın bir bandanayı anımsatan üstünü giyindim. Pantolon konforluydu, hareket etme özgürlüğü veriyordu ve neredeyse sıcak tutuyordu ama üzerindeki kumaş parçasını saçıma takmayacaksam hiçbir anlamı yoktu. Üzerime kat kat kazak, hırka ya da battaniye almak istiyordum.

Sessizlik içinde saçlarımı taradım. Sessizlik ve titreme eşliğinde makyajımı kusursuz bir şekilde tamamladığım için kendimle gurur duyuyordum. Sadakatsizlerin arasındaki çabasız halimi özlemiyor değildim ama iyi görünüyor olmanın bana az da olsa iyi hissettirdiğini de inkâr edemezdim. Bu kıyafetleri giydiğim sürece, aynada böyle göründüğüm sürece kim olduğumu unutabiliyordum. Sadece su vârisi olabiliyordum.

"Daha iyi misin?" diye sordu Lala. Geri dönmüş, mutsuz bir şekilde yatağımın üzerinde oturuyordu.

"Evet. Çıkıp biraz dolaşacağım." Kendimi meşgul etmek düşüncelerden kurtulmanın en nihai yoluydu.

"Nova, neyin var?" diye önümü kesti.

"Düellolar canımı sıkıyor," diye yalan söyledim. Yine yalan söyledim. Sürekli yalan söyledim.

"Sen mücadeleden kaçmazsın," dedi. "Hiç kaçmadın. En güçsüz anında, sigilin olmadığı zamanlarda bile."

"O zaman bu kadar sorumluluğum yoktu."

"Sorun bu mu?" diye sordu. "Sorumlulukların mı seni korkutuyor?"

"Elbette, herkes bana nasıl umutla ve beklentiyle bakıyor görmüyor musun?" Huzursuzca kıpırdandım. Herkes benden bir mucize bekliyordu. Hangi mucize?

"Ama sen harikasın!" dedi içtenlikle. "Çok iyi gidiyorsun. Buraya kadar mükemmel idare ettin. Endişelenmene gerek yok herkes senin en iyi vâris olduğunu düşünüyor."

"Arın buralarda mı?" diye başımı salladım.

"Ah!" dedi elini alnına vurarak. "Lordum seni görmek istiyor. Kendi dairesinde. Nasıl unuttum?"

"Sen de biraz endişeli olsan unutmazdın peri kırması!" diye çemkirdim.

"Hadi git de kanatlarımı ıslatmasın."

"Ona gerek kalmayacak ben yapacağım onların hepsini, ben!"

Kapıda bekleyen bekçilerin arasından geçip göletin diğer tarafındaki, Arın'ın konutunun olduğu mağaraya doğru yürümeye koyuldum. Bu yolu kullanırken aceleci adımlar atamıyordum çünkü her zaman göletin etrafında ya da içinde birileri oluyordu ve benimle konuşmak için her zaman hevesli oluyorlardı. Yine gülümsemelere karşılık vererek nihayet Arın'ın üç kat yukarıdaki odasına ulaştım. Ellerim ve sol bacağım hâlâ biraz titriyordu ama ellerimi yumruk yapıp açınca onlara hâkim olabiliyordum. Oturup bacak bacak üzerine atarsam dizimi de zapt edebileceğimi düşündüm. Kapıdaki alfinler selamlayıp sorgulamadan geriye çekildiler. İçeriye girdim ve olduğum yerde geriye doğru sendeledim.

"Daren..."

Beni görünce refleksle ayağa kalktı. Odanın içinde başka kimse var mı diye bakmam gerekiyordu ama gözlerimi onun alev mavisi gözlerinden çekip alamıyordum. Bir anda gözlerim onun gözlerine demir atmıştı ve ben orada bazı gemileri feda etmeye hazırdım.

"Titriyorsun." Haftalar sonra bana söylediği ilk şey bu oldu. Bomboş bakan gözlerinde bir şey aradım ama ona bakarken görü yeteneğimi yitirmiştim. Sadece kalp atışlarımı hissediyordum. Ne dediğini bile duymuyordum.

"Arın burada değil."

İçimde tuhaf şeyler oluyordu. Midem bulanıyordu. Üşüyordum ama avuç içlerim terliyordu. Ensem ısınıyordu. Kalbim ağrıyordu. Ayaklarım, kollarım, sıkışan göğsüm bana bir şey anlatmak istiyordu. Ona doğru koşmak istiyordum. Kollarımı boynuna dolamak istiyordum. Başımı göğsüne yaslayıp ağlamak istiyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlamak. Onu geri istiyordum. Her zaman yanımda olan Ateş Lordu'nu istiyordum. Ne yaparsam yapayım benimle aynısını yapacak, benimle de benim için de tüm günahları gözünü kırpmadan işleyecek oyun arkadaşımı istiyordum. Güvenilir yanardağımı istiyordum. Sadece bana ait olan Daren'imi istiyordum.

"Ağlıyorsun," dedi.

"Ağlamıyorum." Elimin tersiyle gözyaşlarını sildim. "Gücün dışavurumu. Biraz kontrolümü kaybettim sadece." Sesimin soğukluğu beni bile irkiltti.

Anladığını belli edercesine başını yukarı aşağı salladı. Nihayet başımı çevirip etrafa bakabildim. Kimse yoktu. Başka kimse yoktu. Sadece o vardı. Buradaydı. Neden buradaydı?

"Arın nerede?" diye sordum boş bulunarak.

"Biraz önce burada olmadığını söyledim."

Duymamıştım.

"Burada olmadığını görüyorum, nerede olduğunu soruyorum." Gözlerimi ona çevirdim ve belli etmeden hâlâ ezberimdeki gibi mi diye kontrol ettim.

"Lordunun bekçisi değilim," diye omuz silkti.

"O halde neden onun odasındasın?" Ona bakarken ne aradığıma emin değilim ama değişmiş olmasını beklediğimi fark ettim. Sanki onun da benim kadar acı çekmesini bekliyordum ve bunu görmek istiyordum.

"Sakıncası mı var?" diye öylesine sordu.

"O yokken, evet."

Tek kaşını sorgularcasına kaldırdı.

"Aşağıda bekleyebilirsin," dedim. Değişen bir şeyler vardı ama bencilce umduğum şeyler yoktu. İyi görünüyordu, çok iyi görünüyordu. Her şeyi özenli ve düzenliydi. Beyaz gömleğinin üzerinde kraliyet terzisinden çıkma gibi görünen bir siyah ceket vardı. Ne zamandan beri ceket giyiniyordu?

Sözlerimi duymazdan geldi. Gözleri baştan aşağı üzerimde ve değişenlerde dolandı. Bana doğru bir adım atıyordu. Yanıma mı gelecekti? Yanıma gelmesini istemiyordum. İstiyordum, çok istiyordum. Ama yanıma gelirse kendimi ne kadar tutabilirdim? Daha fazla tutamazdım. Çok zorlanıyorum. Her şey için çok zorlanıyorum. Niye onca zaman sonra beni yalnız bıraktın? Neden bütün bunlar geldi başımıza.

Sadece ölülerin yası tutulmaz deniz kızı, bazen ölen anların da yası tutulur. Sen ve ben bu hüznü hayatımız boyunca taşıyacağız. Yaşanmayan anların yasını tutacağız.

"Değişmişsin." Gözleri yüzümde, muhtemelen o ışıl ışıl renklerde dolaştı. "Parıltı," diye mırıldandı. Saçlarımdan bir tutamı alıp omzumdan geriye doğru attı.

Geriye doğru çekildim ve artık titremediğimi fark ettim.

Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Hiç acı çekmiyor muydu? Onca zamandan sonra beni arkasında bırakması o kadar kolay mıydı? Gözlerim bile titriyordu ama onun kirpiği bile kımıldamıyordu.

"Burada olmanın bir sebebi var mı?" diye sordum.

"Lordun hâlâ seni her şeyin dışında mı bırakıyor?"

Dudaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırdım. Aklım çekip gitmemi söylüyordu ama bir daha onu ne zaman görebileceğimi bilmiyordum. Ve gözlerim kahrolası her yerde onu arıyordu.

Çünkü yokluğu vardı.

"Her şeyi birbirimize rapor etmiyoruz," diye geçiştirdim.

Hadi alay et benimle, iğneleyici bir şey söyle. Hâlâ bir şeylerin aynı kaldığına dair bir iz ver bana. Küçücük bir şey. Bir kibrit çak. Bir kibrit ve alev alayım. Lütfen.

Kaşlarını kaldırıp, bana sırtını döndü.

Soluğumu verip bir anlığına yüzümdeki acı hissini serbest bırakabildim. Onu görene kadar o hissi ne kadar uzun süredir tuttuğumun farkında değildim.

İçinden Novası alınmış Daren halini hiç sevmemiştim.

"Nova." Arın'ı duyunca yeniden kendimi topladım. Daren bize döndü, ben Arın'a. "Şelalenin orada seni bekliyordum," dedi neden burada olduğumu sorgularcasına ve gözleri bir anlığına Daren'le benim aramda dolaştı.

Şelalenin orada mı? Ah, Lala! Aptal peri! *Teşekkür ederim.*

"Seni orada göremeyince buraya geldim," diye yalan söyledim. Bu kadar kolay yalan söylemek titrememi geri getirdi. Duyguları bastırıyordum ve bastırdıkça hiddetini artırıyordu.

"Krallıklar toplanıyor," dedi Arın söylediğimin üzerinde durmadan. "Gözcü Kulesi'nde küçük bir konsey toplanıyor. Gelmek ister misin?"

"Ne için?" diye sordum.

"Müttefikler ve diğer gelenlerle tanışacağız."

"Katılmasam olur mu?" diye yüzümü ekşittim. Çünkü iyi hissetmiyorum. Hem de hiç iyi hissetmiyorum.

"Olur," dedi. "Son zamanlarda vârisi olmayan çok lord var ve hepsinin gözü üzerinde." Komik bir şey söylemiş gibi güldü.

"Kimin gözü üzerinde?" diye sordu Daren. Arın ve ben ona döndüğümüzde, "Herkes tarafını seçti sanıyorum," diye ekledi.

"Biz hâlâ tarafsızız," diye hatırlattı Arın ona.

"Ateş Krallığı ve Toprak Krallığı taraf olduğunu ilan etti mi?" diye iğneleyici bir söz söyledim. Açıkça duyurdularsa da haberim yoktu.

"Sana söylemedim," dedi Arın aklından çıkmış gibi. "Daren, Beyaz Köprü ile müttefik oldu."

"Kiminle?" diye anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Diyarın sınırlarından uzakta bir prenses tarafından yönetilen bir ülke var. Onlarla."

Gözlerim Ateş Lordu'na döndü.

Ve daha çok titremeye başladım.

"Nova," diye bana uzandı Arın.

"Sorun değil." Geriye çekildim. "Bir süredir böyleyim. Meditasyon yapmak için kalacağım. Toparlarım." Düşündüğümden daha iyi idare ettim.

"Nova, bunu konuşmuştuk." Arın başkasının yanında kolay kolay yapmayacağı şekilde beni azarlarken ona doğru yaklaşıp elimi omzuna yasladım. "Sorun yok," dedim.

"Söz ver," dedi. "Endişelenmem gereken anda bana söyleyeceksin."

Gülümsemek için dudaklarımı zorladım ve başımı salladım.

Endişelenmek için geç kaldın, Arın. Hepimiz çok geç kaldık ben o sınırı aşalı çok oluyor.

"Size iyi eğlenceler, sanırım." Desteklercesine elimi iki kez omzuna çarptım.

"Dönünce yanına uğrayacağım," dedi Arın. "Adalia'yı burada seninle bırakacağım."

"Senin yanında olursa daha iyi hissederim. Burası yeterince kalabalık. Tek başına gitme." Her an neler olabileceğini bilmediğimiz bir diyarda yaşıyorduk, hoş kim Arın'ın karşısına çıkabilirdi ki? Benden başka...

"Lala yanından ayrılmasın," diye ikaz etti.

Onlara sırtımı döndüm. "Kovsam da gitmiyor o peri cücesi," diye mırıldanarak dışarıya çıktım. Aşağıya doğru inerken kimsenin yüzüne bakmadım. Göletin yanından geçerken ilk kez kimseyle göz göze gelmek ya da gülümsemelere karşılık vermek için durmadım. Sadece yürüdüm. Bir an önce oradan gitmek, o andan uzaklaşmak için koşar adımlarla yürüdüm. Ve kendimi yatağın üzerine attım. İçimde korkunç bir çığlık vardı. Bir yılan gibi karnımı dürtüyor ve dışarı çıkmak için bedenimi mahvediyordu.

"Nova!" dedi Lala bir şok bulutunun içinden.

"Aşağıdaki şişeyi getir Lala, çabuk. Neşelenmem gerekiyor." Daha çok titremeye ve ağlamaya başladım. "Çabuk ol, Lala. Lütfen çabuk ol. Neşelenmem gerekiyor. Mutlu olmam gerekiyor. Gülümsemem gerekiyor Lala." Daha çok ağladım. "Gülümseyebilmem gerekiyor." Ellerimi yüzüme bastırıp günlerdir tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım.

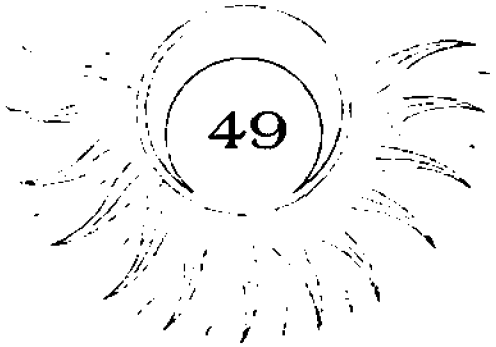
"Bana bak, Nova," diye fısıldadı. Küçük elleriyle ellerimi yüzümden ayırmaya çalışıyordu. "Bana bak, Vârisim."

"Lala, bir daha hiç mutlu olamayacağım."

"Neler olduğunu birine anlatmak zorundasın. İzin ver lordumu çağırayım. Birinin sana yardım etmesi gerekiyor." Benimle birlikte o da ağlamaya başladı çünkü günlerdir beni böyle görüyordu ama hiçbir şey yapamıyordu.

Kesik kesik nefeslerin ve gözyaşlarının arasından, "Bana," dedim. "Bana. Kimse. Yardım. Edemez. Artık edemez." İçli içli ağlamaya devam ettim.

Nefes alamıyor gibi hissediyordum. Her şey elimde kalmıştı. Her şeyden nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum. Yok olabilmek istiyordum. Yok olsam her şey kolay olurdu. Lanet sona ererdi. Arın'a karşı en büyük koz olmazdım. Herkes mutlu olurdu. Herkes mutlu olurdu ve ben orada olmazdım.

Kaçanlar ve Kurtulamayanlar

Lala bütün gece başımda bekleyip şifalı bitkilerle alnımı silerken sakinleşmemi bekledi. Ağlamama izin verdi ve bütün süre boyunca sessizce sadece sabretti. Çünkü o da diğerleri gibiydi. Bana inanıyordu. Bana güveniyordu. Bu yüzden yataktan doğrulup ona, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Ve içten içe aslında ona gerçeği, beni tüketen o gerçeği söylesem de yine beni seveceğini düşündüm. Ama o korku onu mahvederdi. Bu sır bana yaptığı gibi onu da çaresizlikle tüketirdi. Ve ben bir kişinin daha benim yüzümden mahvoluşunu seyredemezdim.

"Daha iyi misin?" diye sordu mahzun bir şekilde.

"Ağlamak beni rahatlattı. Bu çok saçma değil mi?"

"Duygularını yaşamak seni rahatlattı. Ama neden bu kadar çok ağladın?" Kanatlarını çırparak beni daha iyi görebileceği şekilde karşıma oturdu.

Her şey için. Ama o iblis üzerime çakabileceği bütün kibritleri çakmıştı.

"Beyaz Köprü'yü biliyor musun Lala?" diye sordum. Ayağa kalktım ve masanın üzerinden biraz pamuk alıp oylanmak için yüzümü temizlemeye başladım.

"Sıradağların ardındaki ülkeye giden köprü. Bir şeyler biliyorum. Neden sordun?" Tekrar kanat çırpıp masanın üzerine kondu.

"Orada kimler yaşar?" Pamuğa biraz uçucu yağlardan ekleyip gözlerimin üzerine bastırdım. Her an yeniden ağlayabilirdim, böyle giderse okyanusu gözyaşlarımla çağıracaktım.

"Hayalet Köprü de derler," dedi Lala biraz düşünerek. "Farklı bir tür peri kızlarının ülkesi. Prenses tarafından yönetilir. Neşe ve müziğin susmadığı şehirleri vardır."

"Ben mutsuzluktan kahrolası kara güller gibi solarken, neşesi ve müziğiyle gelen birinden mi bahsediyorsun?" diye yine kontrolsüzce çıkıştım. Pamuğu indirdiğimde komik bir şakaymış gibi üzerinde kara lekeler vardı.

"Prenses mi gelmiş?" diye şaşırdı Lala.

"Biliyorsun değil mi?" diye sordum. "Onu ve Daren'i biliyorsun." Hızlı hızlı başımı salladım.

"Söylentileri biliyorum." Çekimser bir şekilde geriye yaslandı.

"Neler söylendi?"

"Sadece dedikodular." Gözlerini kaçırması pek yardımcı olmamıştı. Daha iyi hissettiğim bir ara ona rol yapmakla ilgili ders vermem gerekiyordu.

"Söylemediğin her saniye daha kötüsünü hayal ediyorum!"

"Çok eğlendiklerini biliyorum," dedi isteksiz bir şekilde. "O tür peri kızlarını biz hoş karşılamayız. Var oluş sebepleri eğlenmektir. Geceyle gündüzün yerini bilmezler. Ayakları yere basmaz. Sürekli kahkaha atar ve daha çok dans etmek için başkalarından enerji çalarlar." Kollarını göğsünde kavuşturup kıskanç bir şekilde somurttu.

"Güzel mi?" diye sordum.

"Bu diyarda güzel olmayan bir şey gördün mü ahmak?" diye sordu. "Kendini onlarla mı kıyaslıyorsun?" Havalanıp yanağıma doğru bir fiske vurdu. "Sen bir yıldızsın, kendini onlarla bir tutman bile ne ayıp."

Asıl mesele de bu Lala.

Eskiden olsa bunu umursamazdım. Eskiden olsa aklım buna takılıp kalmazdı. Eskiden olsa kaybetmiş hissetmemin imkânı yoktu. Ama şimdi olamayacağım her şeydi. Ben neşe ve gülümsemeler getiremezdim. Kendim bile gülümseyemiyordum. Ben sadece felaket sürüklüyordum gittiğim her yere peşim sıra.

"Gidip biraz idman yapacağım." Derin bir nefes alıp üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Yerine savaş alanında giyinilen beyaz, üzere oturan önü fermuarla kapanan tek parça esnek tulumlardan giyindim. Uzun kollu olduğu için ısınmama da yardımcı olmuştu.

Yüzüklerimi ve kolyemi çıkararak camdan mücevher kutusunun içine bıraktım. Saçlarımı sımsıkı bir şekilde topladım.

Kendi mağaramdan çıkıp göletin etrafında dolanırken bu defa ne durdum ne de acele ettim. Amacıma odaklanmış bir şekilde yürümeye koyuldum. Herkes önümden ruh halimi anlamış gibi çekilmeye başladı. Bedenleme yapmak yerine kayalıkların üzerinden tırmanmaya koyuldum. Hareket etmek hem enerjimi kırıyor hem de zaman geçirmeme yardımcı oluyordu. Tepeye, şelalenin aktığı en yüksekteki yamaca ulaştığımda bile soluğum kesilmemişti.

Yamacın bu kısmı askeri eğitim alanıydı. Öğrendiklerimi unutmamak için gelip burada çalışmaya ve kendimi geliştirmeye devam ediyordum. Su Halkı lordlarının ve vârislerinin aralarında olmasını seviyordu. Gerçek anlamda birbirlerine onlar kadar bağlı bir topluluk görmemiştim. Beni fark edince duraksadılar.

"Şöyle yapacağız," dedim hepsinin yüzüne bakmaya dikkat ederek. "Bana saldıracaksınız, hepiniz, aynı anda. İster kılıç kullanın ister su."

Gözlerime bakıp emin olup olmadığımı sorgulamaya başladılar. Çünkü karşımda muhtemelen otuzdan fazla kişi duruyordu. Tek kaşımı kaldırdım ama yine de kimse hareket etmeden birbirine baktı.

Sıkılmış gibi yüzümü buruşturdum. "Bu bir emirdir!"

Hepsi aynı anda resmi duruş pozisyonuna girdi. Ellerimi kaldırıp parmaklarımı kıvırarak üzerime doğru gelmelerini işaret ettim. İlk hamle çoğunlukla çıkıntılık yapan akrep birliği kardeşlerinden geldi. Üzerime doğru kavisli bir su kırbacı gönderdiler. Püskürtmesi kolay oldu. Başka birisi arkamdan altı tane buzdan bıçak gönderdi. Yere çarpması kolaydı. Bir başkası daha kuvvetli bir su bulutuyla üzerime saldırdı, bulutu yukarıya doğru taşıyıp yağmur gibi hepsinin üzerine akmasını sağladım. Kolaydı.

"Elinizden gelen bu mu?" diye yarım bir şekilde gülümsedim. Meydan okumamı benzer bir gülümsemeyle kabul edip etrafımı çevirdiler ve aynı anda saldırmaya başladılar.

Kendi etrafımda döndüm, eğilip büküldüm. İki elimi de farklı şekilde kullanarak saldırılara karşılık verdim. Henüz hiçbirinin darbesi bana çarpmamıştı.

Kollarımı etrafıma doladım, aynı anda hızla geriye doğru açtım. Bu bir ses dalgası gibi çember halinde suyu onlara doğru savurdu, o kadar hızlıydı ki hiçbiri püskürtemedi ve aynı anda geriye doğru savruldular ama bu da onları durdurmadı. Sudan kamçıları üzerime doğru gelmeye devam ediyordu. Birinin üzerinden atlayıp dizlerimi kırarak yere eğildim.

Üst üste gelen onlarca su topundan kaçınmak için buzdan bir kalkan kurdum. Kalkan eriyerek bir dalgaya dönüştü, onlara doğru bir vurgun yaptı ama üstesinden gelmeyi başardılar. Su kırbacı beni yakalamak için yerde bir yılan gibi sürünerek bileklerime tırmanmaya çalıştı. Onun varlığını hissedip kendi varlığımda hacmini değiştirdim. Kırbaç buza dönüştü ve parçalara ayrılarak dağıldı.

El ele tutuştular, aralarında yavaş yavaş büyüyen bir su hortumu yarattılar. Bu defa tılsımlı sözlerden destek alarak onu bana doğru ilettiler. Tam karşısında durdum. Girdabın yarattığı kuvvetli güç saçlarımı savuruyordu. Bastığım zeminden kopmaya başladım. Girdap boyumun iki misline çıkacak kadar genişlemeye devam etti. Onu çökertmem gerekiyordu, doğru savunma bu olurdu ama ben ona doğru bir adım attım. O beni içine almadan suyun içine dalarmış gibi kendimi girdabın içine çektim. Bir saniyeliğine su beni savururken onunla birlikte dönmeye başladım. Su mücadele edebileceğiniz bir güç değildir sadece birlik olabilirsiniz. Ellerimi başımın üzerinde birleştirip, tek bacağımı yukarı doğru kırarak hareket alanını kolayladım ve girdapla birlikte yukarıya doğru taşmaya başladım. Nihayet benimle bütünleşti. Ellerimi iki yana doğru açarak girdabı yavaşlattım. Artık içinde olduğumu ve onunla nasıl bir işbirliği içinde olduğumu görüyorlardı. Girdap benimle birlikte duruldu, beni tek ayağımın üzerinde aşağı indirdi ve ayağımın dibine doğru çökerek geri çekildi.

Hepsinin yüzünde hayranlık dolu bir gülümseme belirdi. Ellerini göğüslerinin üzerine bastırdılar. Onlar soluk soluğa kalmıştı ama ben hâlâ çok iyi durumdaydım. Kendimi rahatlamış ve enerjinin çok küçük de olsa bir kısmından kurtulmuş gibi hissediyordum. Arın'ın okyanustan uzaklığımızla ilgili sözleri anlam buluyordu. Okyanusun içinde olmak ve onunla hareket etmek bizi dizginlerdi ama şu an

diyara okyanusu verme zamanı değildi. O yüzden ikimiz de sahip olduğumuz bu güçle farklı şekillerde baş etmek zorunda kalıyorduk.

Üzerimize doğru kül yağmaya başladığında kaşlarımı çatarak başımı gökyüzüne kaldırdım. Anlamsız mırıltıların eşliğinde gökyüzündeki siyah dumanı ve sadece bir ateşin yapabileceği is kokusunu aldım.

"Vârisim!" diye bağırdı aşağıdan biri. "Saldırı altındayız."

Başımı aşağı, daha da öteye, mağaranın etrafını çizen sınırlara çevirdim. Neler olduğunu görmek için alfin bakışlarımla dikkat kesildim. Görüntü önce çok uzaktı ama sonra bir büyüteç gibi yakınlaştı.

"Camalar..." diye mırıldandım. Yarasa adamlar. "Mağaraların etrafına dizilin," dedim dönerek asker birliğine. "Bekçilerin yanına katılın. Hiçbir yerde boşluk istemiyorum. Camaların zehrinin buradaki tek bir kişiye dahi bulaşmasını istemiyorum!"

"Vârisim!" Birliklerin başındaki askerler baş selamıyla emrimi kabul edip kendi birliklerine döndü ve çok hızlı bir şekilde koordine olup dağılmaya başladılar.

Yeniden gökyüzüne bakıp aşağıya bedenledim. Mağaraların en güçsüz yeri ön kısmı, girişlerin yapıldığı açıklıktı.

"Bilgi ver," diye çabucak konuştum kapıdaki birliklere doğru giderken karşılaştığım Baş Muhafıza.

"Ateşle saldırıyorlar, daha önce bu kadar yıkıcı olduklarını görmemiştim."

"Ne kadar kalabalık?" diye sorduğumda adımlarım daha da hızlandı.

"Yüzlercesi girişe saldırıyor. İlk birliğimizi oraya yönlendirdim. Kapıyı tutuyorlar."

"Ben giderim."

"Vârisim," dedi uygun olmaz tonlamasıyla.

"Cama zehri Su Halkı için çok tehlikeli. Ateşten bahsediyorsun. Bana bir şey olmaz." Dişlerimi sıktım. Madem o kahrolası bağ ile yaşamak zorundaydım, en azından bir işe yaraması gerekiyordu.

"Biz sizi korumak için yemin ettik. Buna engel olmak zorundayım."

Saçlarımı yeniden sıkıca toplamak için tokayı çekip elimle birkaç defa doladım. "Ben sizi korumak için yemin ettim." Onu kenara itip giriş ta-

rafına toplanmış kalabalığın arasından geçmeye koyuldum ama bunun işleri zorlaştıracağı aşikârdı. Hepsi sıkı sıkı kenetlenmişti ve var güçleriyle karşılık veriyorlardı. Kül ve duman burada daha da yoğundu. Yarasa adamların ateş güçleri yoktu, bu kahrolası yangın nereden çıkmıştı?

Dışarıya, diğer tarafa onların arkasına bedenledim. Gördüğüm manzarayla gözlerim irice açıldı. Arkalarında duruyordum. Krallığımla aramda onlar duruyordu. Devasa gövdeleri ve kanatlarıyla ateşle sarmalanmışlardı. Yandıklarını düşündüm ama yanılmıştım, yanmıyorlardı, ateş onların etrafında bir koruyucu olarak duruyordu. Çok kalabalıklardı. Derin bir nefes aldım, dişlerimi sıktım. Suyu avuçlarımdan toplamaya başladım.

Onlar beni fark etmeden avucumun içinde dönen dalgayı büyüttüm. Su önümde küçük bir balon gibi şekil almaya ve ağaçların boylarını aşacak kadar yükselmeye devam etti. Ellerimi havada geriye doğru esneterek ona bir kavis kazandırdım. Güçlü ve etkili olması için ayağımın birini geriye doğru atıp kendi dengemi kazandım. Dalga yeterince kuvvetlendiğinde elimde bir ağırlık varmış gibi öne doğru ittim ve tek seferde hepsinin üzerine çullandı. Ama daha da şaşırmama neden olacak şekilde bu ateşlerini söndürmek için yetmedi. Bazıları altında kalsa da bana dönen kısmı hâlâ oldukça kalabalıktı.

"Krallığımda ne halt ediyorsunuz?" diye bağırdım birkaç adım öne çıkarak. Sinirlerim hat safhaya çıkmıştı. Neden ateşle korunuyorlardı? Burada ne işleri vardı? Daha da önemlisi bunun arkasında kim vardı?

Dişlerini göstererek yönlerini bana çevirdiler. Dikkatlerini çekmiştim artık mağaralara değil bana saldırmaya odaklanmışlardı. Hiçbiri öne çıkmadı. Komutanı olmayan bir ölüler ordusuna benziyorlardı. Gözleri çiğ bir şekilde parladı ve bana doğru atıldılar.

"Vârisi koruyun!" Su birlikleri dışarı çıkıp etraflarını çevirmek için hareket etmeye koyuldular ama ağaçların ve oyuntuların arasında hareket etme alanı bulması imkânsızdı.

"Geriden durun!" diye bağırdım. "Kapıyı koruyun."

Onlarla baş edebilirim. Hatta benim için, enerjimi boşaltmak için iyi bile olmuştu. Arkasında kim olduğuyla sonra ilgilenecektim. Ve gerçekten ilgilenecektim. Başımı iki yana eğdim ve başladım.

Havada serbest bıraktığım ellerim yavaş yavaş kımıldamaya başladı, parmaklarımın hareketiyle kendime çektiğim su birden fazla yola ayrılmaya koyuldu. Ayaklarımın dibinden çağlıyor ve her birine doğru sarmaşık gibi uzuyordu. Onları basit bir şekilde ayaklarından yakaladı, dişlerimi sıktım, su onları kamçı gibi sarmaya ve yere çekmeye başladı. Bacaklarından kollarına ve oradan da iri kanatlarına dolandı. Kanatlarına doğru enerjiyi kuvvetlendirdim. Üzerlerine tırmanan ve onları saran su buz tuttu, kanatlarının katılaşmasıyla birlikte ıstırap içinde haykırmaya başladılar.

"Neden buradasınız?" diye bağırdım. "Sizi kim gönderdi?"

Bazıları kurtuldu. Diğerlerinin kurtulması için yardım etmeye koyuldu. Daha fazlasını istediklerini görmek beni daha fazlası için teşvik ediyordu. Gözlerimi onlara kilitledim ve bu defa içlerine sızdım. Parmaklarımın arasından yüzlerce su topu baloncuklar gibi havalanmaya başladı. Hâlâ çırpınanlarla birlikte kurtulanların yüzüne çarptı. Yüzlerindeki suyu onları boğmak için kullandım. Artık hepsi olduğu yerde kalmış sadece kursaklarında sıkışan su ile mücadeleye koyulmuşlardı. Daha fazla gücü onlara doğru ittim. Su birlikleri bu hareketsizlikten faydalanıp onları kılıçtan geçirirken hareket edenleri tekrar, daha kuvvetle sarstım. Neredeyse dakikalar içinde hepsi parçalanmış bir halde yerlere saçılmıştı. Bu görüntüye iğrenerek başımı çevirdim.

"Tepedekileri savuşturduk ama dumanlar ormanın içinden geliyor Vârisim."

Söylediğini idrak ettiğimde çok geç olduğunu düşündüm. Hem duyduklarıma hem kendime inanamadım. Zaman kaybetmiştim. Akıl edememiştim.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "En iyi adamlarını oraya gönder. Ben gidiyorum. Krallığın etrafına daha fazla koruma birliğinden bir kalkan oluşturun. Ben dönene kadar kimse yerinden ayrılmasın. Herkes tetikte beklesin."

Bedenledim.

Mağaraların ve şelalenin yakınına kamp kurmaları için topladığım Sadakatsizlerin yanına geldiğimde her şey hayal edebileceğimden daha kötüydü. Ağaçlar tutuşmuştu. Çadırlara yangın sıçramıştı. Yapabilenler onlarla savaşıyordu ama yarasa adamlar hem daha iri

hem daha güçlü hem de ateşle destekleniyordu. Kalbim hiç olmadığı kadar korkuyla attı. Kendi etrafımda döndüğümde felaketin boyutunu daha iyi görme şansım oldu.

Felaketin boyutunu.

Yarattığım, sorumlusu olduğum felaket.

Su birlikleri peşimden gelmiş ve görüş alanımda hizalanmıştı.

"Çocukları koruyun," diyebildim. "Onları koruyun." Ve arkamı dönüp yeniden saldırmaya başladım. Bu defa hem korku, hem ıstırap hem de öfkeyle doluydum. Bu sefer oyun oynamadım. Enerjimi kullanmaya çabalamadım. Sadece saldırdım. Önüme gelen her şeye saldırdım.

"Nova!" diye figan eden çığlığı duyduğumda hengâmenin ortasında sesin sahibini aradım. Kulaklarımı titreten bir kadın çığlığıydı. Peşi sıra bir çocuk ağlamasını işittim. Daha büyük bir korkuyla kalabalığın, itişip kakışan bedenlerin arasından onları aradım ve ağaçların arasında buldum. Alin dev bir ağacın yanında ağlarken annesi, Haze bir yarasa adamın kollarının arasındaydı. Ona karşı koymaya çalışıyordu ama...

Koşmaya başladım. Var gücümle koşmaya başladım. Durdum ve onlara doğru ne olacağını düşünmeden küçük bir dalga gönderdim. Yarasa adam yere savruldu. Haze onunla birlikte başka bir tarafa yığıldı. Üzerinden akan kanlar kalbimin üzerine bir ok gibi saplandı. Alin'in çığlıkları, annesini gördüğü anda daha fazla haykırması hareket etme kabiliyetimi yerle bir etti.

"Nova, arkana bak!" Azul'un seslenişiyle kendime geldim. Onu Alin'e koşarken görünce gözlerimi ayırıp arkamı dönebildim. Hava Krallığı'ndan ayrılmış daha küçük olan genç bir çocuk iki yarasa adamın arasında kalmıştı. Daha da hiddetlenip onlara doğru büyük bir su kırbacı gönderdim. Yarasa adamlardan biri devrildi. Diğerine doğru gönderdiğim bıçaklar sırtına saplanmıştı ama bıçaklar ona ulaşmadan o da sivri pençesini çocuğun göğsüne saplamıştı.

Koştum. Ona doğru koşup dizlerimin üzerinde kayarak yanına yanaştım. Başını ellerimin arasına aldım. Parmaklarımdaki suyu göğsündeki yaraya bastırdım. Gri yeşil gözleri bir anlığına bana döndü ama zift gibi kan kustu, titredi ve gözlerini kapattı.

Bir an sonra öldü.

Daha fazla çığlık ve kılıçların sesi kulaklarıma doldu. Üstümdeki, ellerimdeki kan gözlerimi kör ediyormuş gibi hissettim. Titreyerek ayağa kalktım. Kendi etrafımda dönmeye başladım. Ellerimi açtım ve hepsini hiddetle geriye doğru savuran bir su çemberini içimden özgür bıraktım. Çember herkese çarptı. En yakınımda yerde duran kılıcı alıp ayağa kalktım. Belki de o çocuktan kalan kılıcı. Yürüdüm ve yere savrulan yarasa adamlardan birinin göğsüne sapladım. Yüzüme doğru fışkıran kanı görmezden gelip diğerine geçtim. Sadakatsizler görüş alanımdan da önümden de çekiliyorlardı. Yeni bir su dalgası yarasa adamların üzerine çullandı. Yere devrilen herkesi elimdeki kılıçla öldüğüne emin olana kadar tekrar tekrar kılıcı sapladım.

"Nova..." diye seslendi Arın.

Onun sesini duyduğumda durdum. Etrafıma ve etrafımda oluşan kan gölüne baktım. Yanan ve gitgide diğer ağaçlara sıçrayan felakete baktım.

Yeniden çığlık attı Alin. Arın'a koştu. Ann onu kucağına aldı. Baktığı yere baktı. İki tanesi hâlâ hayattaydı. Alin'i gözlerinin etrafına parmaklarını kapattı. Sadece bir anlığına yarasa adamlara baktı ve ikisi de tuzla buz olup bir cam gibi yüzlerce parçaya ayrılarak dağıldı.

Haze'nin başında olan Azul'un yanına doğru sersemlemiş bir halde gittim. Hâlâ yapabileceğim bir şey varsa yapmak için. Şifalı olduğuna dair yalanlar söyledikleri ellerimi kullanabilmek için. Azul başını kaldırdı, kucağında kapalı gözlerle duran kadından gözlerini bana çevirdi. Ağlayarak başını iki yana salladı.

Kılıç elimden düştü.

"Vârisim," diye seslendi birisi. "Yaralandınız mı?"

Ona doğru dönüp bakamadım bile. Başımı çeviremedim. Hareket edemedim. Sadece Haze'nin cansız yüzüne baktım. Ve Alin'e ne söyleyeceğimi düşündüm. Küçücük bir çocuğa annesinin öldüğünü nasıl söyleyebilirdim? Ya bunun sebebi olabileceğimi.

"Ağaçları söndürmeliyiz," diye fısıldadım.

Orman ruhu burada değildi. Tayga yoktu. Ağaçları hâlâ bana emanetti.

En yakınımdaki ağaca gittim, gövdesine ellerimi yasladım ve tılsımları fısıldamaya koyuldum. Su ateşin üzerine çöktü. Diğerine geçtim. Diğerine. Başkasına. Gidebildiğim hepsine. Benimle birlikte su alfinlerinin hepsi aynı şeyi yapıyordu. Arın sadece Alin'e sarılıp orada durdu.

"Bunun arkasında kim var?" diye soludum karşıma çıkan İhram'a. "Bunu kim yaptı?"

"Lilith'in ateşi Vârisim," dedi Su Krallığı'nın baş muhafızı. Arın ile göz göze geldik. Usul usul buz kesmiş gözleri ile başı omzuna düşmüş Alin'in saçlarını okşuyordu.

"Etrafa güvenli bir çember çekin," dedim. "Yaralanan ağaçlara ve toprağa su verin. Yaralı olan kim varsa tedavisi için elinizden geleni yapın."

"Vârisim, krallığa dönmeliyiz."

Ona doğru yaklaştım. Sadece bir adım. "Bir daha, sakın ama sakın beni ikiletme. Ne diyorsam onu yapın!"

Başını eğip harekete koyuldu.

"Çok kaybımız var," dedi İhram.

Bakışlarım Haze'ye ve oradan daha çok genç olan o çocuğa kaydı.

"Nova..." diye seslendi Arın. Elimi kaldırıp onu durdurdum.

Bedenledim.

Ateş Sarayı'na, ana salona geldim. Onu nerede arayacağımı bilmiyordum ama yerde ararken gökte bulmuştum. Daren ve Şafak her zamanki gibi masada oturup bir şeyler konuşurken Lilith tahta yayılmış kim bilir ne planlar kurarak içkisini yudumluyordu. Geldiğimi görünce Daren ve Şafak şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama Lilith sadece gülümsedi. Gülümsediğinde neden burada olduğumu bildiğini anladım. Ve sadece ona doğru atılıp avucumdaki bütün su gücüyle onu tahtından devirecek bir dalgayı üzerine gönderdim.

Daren ve Şafak aynı anda ayağa kalktı.

Lilith buna nasıl cesaret ettiğime inanamaz gibi bir öfkeyle üzerime doğru avuçlarından bir ejderha gibi ateş püskürttü. Daren beni tek eliyle arkasına çekip diğer eliyle üzerime doğru gelen alevi püskürttü ve sarayın duvarlarını titretecek bir sesle, "Sakın!" diye gürledi Lilith'e. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

Elimi hırsla ondan kurtardım.

Yeniden Lilith'e döndüm. Bu defa ritüellerinde kullanmayı çok sevdiği zehirli kanına saldırdım. Bütün bedenindeki kanı aynı anda hareket ettirmeye başladım. Cehennem kraliçesi sandığımdan daha güçlüydü. Sadece kaskatı kesildi ve dişlerini sıkarak saldırıya karşı koymaya çalıştı. Aynı anda ellerimi hareket ettirip ona doğru onlarca buzdan hançer gönderdim. Ama ona ulaşamadan havada buharlaştılar.

Daren kolumdan tutup, "Ne oluyor?" diye bağırdı.

Yeniden kolumu çekip bu defa bütün öfkemi ona yönlendirdim.

"Ne mi oldu?" diye bağırdım. "Ne mi oldu? Burnumu soktuğum için bana dünyayı zehrettiğin krallığını böyle mi idare ediyorsun?" Aklımı yitirmiştim. "Onu kontrol ettiğini söylemiştin, Daren. Onu kontrol edebileceğini söylemiştin." Elimle kahrolası kadını gösterdim. "Bugün krallığımın kapısına ateşle kutsanmış bir Cama ordusu dayandı. Bugün, Daren, Sadakatsizlere ateşle kutsanmış her yeri ateşe veren bir Cama ordusu saldırdı."

Daren Lilith'e baktı.

"Kahrolası cehennem yaratıklarına sahip çık yoksa gerçekten bir sorunumuz olacak!" Ve bu defa gerçek bir savaşı kastettiğimi anladı. Sözlerim onu irkiltmişti.

"Deniyorum," dedi yumuşak belki mahcup şekilde.

"Deneme. Yap! Eğer krallığı idare edemiyorsan edebilecek birine devret biz de kime hesap soracağımızı bilelim." Yüzündeki ifade karanlık bir hâl aldı ama gözüm görmedi. "Orada çocuklar vardı," diye ağlamamak için kendimi çok zor tuttum. "Bir tanesi kollarımda öldü. Biri annesiz kaldı!" Elimin tersini burnuma bastırdım. "Ve birileri bunun sorumluluğunu alacak!"

"Bununla bir ilgim yok," dedi Vera. Daren inanmadığı belli bir küçümsemeyle ona baktı. "Camalara ateş vermediğimi söylemiyorum. Bunu yaptım ve sarayın etrafında beklemelerini söyledim. Öyle de yapıyorlardı." Bana döndü ve hiddetle bağırdı. "Birilerine saldırı emri verseydim eğer bununla ilgili yalan söylemezdim. Ama yapmadım. Camalar cehennemle beslenir ama cehennemden doğma değildir. Diyarda yaşayan, iradeleri olan başka bir canlı formudur. Neden saldırdıklarını bilmiyorum ama arkasında ben ya da Ateş

Krallığı yok. Bunun için bir sebebimiz yok." Sonra bana doğru birkaç adım attı.

Daren bu defa onu uyararak elini kaldırdı. Lilith kaşlarını kaldırıp bana yaklaşmaya devam etti.

"Düellolar yaklaştı," dedi bana imayla. "Yakında bu diyarın sahipleri belirlenecek ve taht sahibini çağırıyor."

"Sözlerine inanmıyorum artık, senin ağzından çıkan hiçbir kelimenin benim için bir anlamı yok. Ve ben yaşadığım sürece ateşle yanıp tutuşan kimse o tahta çıkamayacak. Beni alet etmeye çalıştığın o oyunda artık aynı tarafta değiliz cehennem kraliçesi." Tek kelimeyi bile sakınmamış olmam onu sinirden köpürttü.

"Bu kadar yeterli," dedi Daren. "Saldırının arkasında olmadığını söylediyse değildir. Yarattığı felaketlerle övünmeyi sever, inkâr etmez."

"Bana onu korumayacaksın," diye çok dikkatli olması için elimi kaldırdım.

"Bu şekilde buraya gelip ağzına geleni söylemeyeceksin," diye o da beni uyardı.

Güldüm. Başımı salladım ve alay edercesine onlara bakarak güldüm. "Tacı mı istiyorsun?" diye soludum. "Alabiliyorsan al."

Beni içine hapsettiği bakışları saniyeler içinde tarumar oldu.

"Durdurabiliyorsan durdur," dedi.

Daha fazla sinirle oradan bedenledim.

Hepsini öldürmek istiyordum.

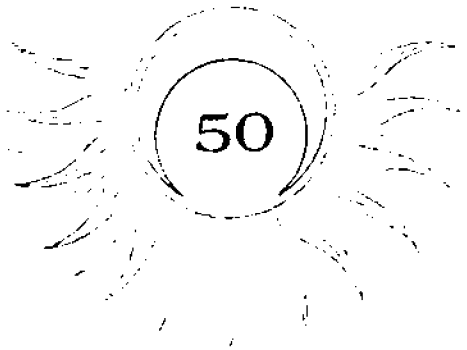
Her şeyi öldürmek istiyordum.

Neden bilmiyorum ama bambu ormanlarının içinde belirmiştim. Belki de oraya geri dönmeye cesaretim yoktu. Aklım geri dönüp yaralılara ve ormana yardım etmemi söylüyordu ama kalbimin buna ne yüzü ne de cesareti vardı. Lilith yalanlar söylüyordu. Tanrıçalar yalan söylemezdi. Ve felaketlerin sebebi Daren'in tahta çıkmaması değil gerçekten bendim. Belki de her ikisiydi ve bu diyar kötü bir kaderle ikimizi birbirinin haritasında yuvarlak içine almıştı. Ama onun laneti durdurulabilirken benim lanetimin inisiyatifi bile yoktu.

"Tayga..." diye mırıldandım taşa, toprağa, bastığım yere, dokunduğum her ağaca. "Tayga, lütfen geri dön." Benim sana ihtiyacım

var. "Ormanın sana ihtiyacı var. Orman can çekişiyor." Gözlerim sulandı yine. Etrafımda sevdiğim, güvendiğim kim varsa hayatını mahvediyordum. Tayga'nın gözünden sakındığı ormanına, herkesten koruduğu ağaçlarına ateş bulaştırmıştım. Zaten yaralı olan diyar kalbinden bir darbe daha almıştı. Ve şimdi toprağına ölen masumların kanı bulaşmıştı.

Diyar her suçu, işlenen her günahı tıpkı yapılan iyilikler gibi içine çeker ve toprağa ne ekersen sana onu verirdi. Benim arka bahçemde son zamanlarda mutsuzluk fideleri yabani otlar gibi her yeri sarmıştı.

Yok Oluşlar ve İntiharlar

Toprak Krallığı'na ne kadar yakın olduğumu fark edince kaşlarımı çattım. Belki de bir şeydi beni buraya getiren. Ormanın içinden dolaşıp bir kadim yaratığa ulaşamıyorsam başka bir kadim yaratıkla konuşabilirim diye düşündüm. Muhtemelen aptalcaydı, Kerberos'un bu zamana kadar pek hayrı dokunmamış, benim için ne zaman bir kapı aralasa üzerime bir kafes geçirdiğine emin olmuştu. Yine de çaresizlik hissi beni ormanın içinden Toprak Krallığı'nın yüksek sur kapılarına kadar götürdü.

Bekçiler önümde mızrakları ile belirdiler.

"Kerberos'u göreceğim," dedim. Önceki gelişim epey olaylı olduğu için temkinli olmalarını anlayışla karşıladım. Şu an onlarla uğraşacak havamda değildim. Ve her kim Kerberos'u görmek isterse izne ihtiyacı olmadan girebilirdi, bunu biliyordum.

"Vârise haber verin," dedi bekçilerden biri. Bu güzel günde eksik olan tek şey eski en iyi arkadaşım, yeni ve krallığımı devirmeye gönül vermiş dişli rakibimdi. Ama öylece beklemeye koyuldum.

Torak Krallığı iletişimi oldukça hızlı olmalıydı. Beni şaşırtan tek şey Ayzer'in bir orduyla değil tek başına gelmesiydi. Kıymetli baş muhafızı Eris bile yanında yoktu.

Önce üstüme başıma baktı. Beyaz tulumum çamur ve kan içindeydi. Ne halde olduğumu düşünmek dahi istemedim.

"Bu kadar acil olan ne?" dedi sadece.

"Açıklama yapmak zorunda değilim," dedim. "İstersen peşime bir ordu takabilirsin. Hızlı olacağım."

"Çekilebilirsiniz," dedi. Sonra başıyla bana girebilirsin diye işaret verdi. Belki benim için endişelenmişti, bu hâlâ mümkün müydü bilmiyorum. Onu benzer bir halde görsem muhtemelen ben endişelenirdim.

Sarayın içindeki devasa heykellerin yanından aramızda belli bir mesafe bırakarak da olsa birlikte yürüdük. En az benim kadar sessizdi. Geldiğimizi görenler ona selam veriyor ve halime bakıyordu ama kimse ekstrem bir tepki vermedi. Tapınağa giden merdivenlerin tepesine kadar bana eşlik etti ama aşağı inmemiz gereken yerde durdu.

"Burada bekliyor olacağım, çok zamanın olmadığını anlayışla karşılarsın," dedi.

Sadece başımı sallayıp merdivenlerden inmeye koyuldum. İçim yeniden buz gibi olmuştu. Ona ne soracağımı ya da ne diyeceğimi bilmiyordum. Eğer doğruysa ki artık şüphem kaldığı söylenemezdi ama lanetli olduğumu hatta bir tanrıça çocuğu olduğumu biliyor olmalıydı. Bunca zaman bundan bahsetmemesi diyarın gizemli sırlarından biriydi. Tayga da bilmesine rağmen susmuştu çünkü kadim olanlardan kimse ilahi kadere müdahale edemezdi.

"Su Vârisi," dedi üç başlı köpek yattığı yerden ilgisini çekmiyormuş gibi. "En sık gördüğüm kişi."

"Sorularım var."

"Görebiliyor ve işitebiliyorum," dedi.

"O halde beni konuşmakla yormasan memnun olurum." Ayakta zar zor duruyordum ve dizlerim yeniden titremeye başlamıştı.

"Senden alabilecek bir şeyim kalmadı," dedi kaşlarımın çatmasına neden olacak şekilde. "Görüyorum ki senin kimseye verebilecek bir şeyin kalmamış. Dokunduğun çiçekler gibi soluyorsun."

"Bu da ne demek?" diye fısıldadım.

"Ne duyduysan o," dedi. "Çekilebilirsin."

"Hayır," diye bağırdım öne atılarak. "Bana söyleyeceksin. Biri artık bana söyleyecek. Beni bu şekilde, tüm bunların ağırlığıyla bırakamazsınız."

"Diyara geldiğin ilk günden beri büyük adımların oldu," dedi. "Adım atmaktan hiç kuşku duymadan cehennem kapılarına koştun. Seni çok kez uyardık ama dinlemedin. Kendini getirdiğin yolun sonuna yaklaşıyorsun."

Bu senin yolun ya da yok oluşun.

O zaman ben yanılmış olurum, o zaman ikimizden biri ölmüş olur.

"Ne yapacağım..." dedim çaresiz bir şekilde. "Bundan, kendimden nasıl kurtulacağım."

Ve asla duymak istemeyeceğim bir cevap verdi.

"Bazılarının yok oluşunun tek yolu kendini yok etmektir."

Tanrıçalar ölemez, tanrıçalar intihar eder.

Ve her şeyi kabul etmek için başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Bu kadar mı," diye fısıldadım. "Buraya kadar mı?" Kollarım cansız birer kukla gibi iki yanımda sallandı.

"Her şeyi yapabileceğini, her şeye gücü yeteceğini sananlar her zaman yanılırlar. Sen de kendi yanılgılarınla yüzleşiyorsun. Sana söyleyecek, senden alacak ve sana verecek bir şeyim yok. Huzurumdan çekil."

Kükremesi beni geriye merdivenlerin başlangıcına kadar itti. Ellerimle kolonlardan destek almak zorunda kaldım. Bacaklarım daha şiddetle titremeye başladı. Harcadığım onca enerjiye rağmen yeniden her bir his yukarıya doğru tırmanıyordu. Kollarımı göğsümde birbirine bağlayarak zorlukla merdiven basamaklarını çıkmaya koyuldum.

Kendimi öldürmemi söylüyordu.

Tek kurtuluşun bu olduğunu söylüyordu.

Dişlerim birbirine çarptı.

Önüme öyle bir şey çıksın ki onu yıkıp devireyim istedim.

"Nova," diye seslendi Ayzer merdivenin tepesinden. Onun varlığını unutmuştum ama şimdi duyduğum sesinde gerçek bir endişe vardı. Gözlerimi gözlerine çevirdim. Bana doğru tutmak ister gibi elini uzattı ama daha çok kendime dönüp ondan irkilmiş bir kedi yavrusu gibi kaçındım. Hareketim onu duraksattı.

"Ne oldu sana," diye fısıldadı. "Neyin var?"

Gözyaşlarını durduramıyordum. Şakaklarımdan çeneme doğru duraksız bir şekilde akıyorlardı. Aklımı kaçırıyordum.

"Anlatmayı çok isterdim Ayz," diye fısıldadım soğukkanlılıkla. "Ama benim mutsuzluğum senin başarın anlamına geldiğinde ikimiz de anlatabilme şansımızı kaybettik." Yüzündeki yıkılmış ve pişmanlık dolu ifadeye aldırmadan omzuna çarparak yanından geçtim.

Adımlarımı sürüklemeye başladım. Geldiğim yolu bu defa tek başıma, iki büklüm şekilde gerisingeriye yürürken aklıma hâkim olamıyordum.

Ölüyormuş gibi değil de öldürüyormuş gibi hissediyordum. Surlara yaklaştığımda, bekçileri gördüğümde, sarayın sınırlarından çıktığımı anladım. Güneş batmıştı. Ne zaman bu krallığın kapısından çıksam güneş hep batmış oluyordu. Ve geceler artık beni korkutuyordu.

Bedenledim.

Aklımda hiçbir yer, hiçbir iz, hiçbir isim olmadan bedenlemek beni bir uçurumun kıyısına getirdi. Issızlığın ortasındaydım. Nereden baksam hiçbir yerdeydim. Ama neresi olduğunu o uçurumun yamacına yaklaşınca anlamıştım. Eskiden Su Krallığı olan bu yerin sınırlarında belki de sonundaydım. Yüzyıl önce bu yamacın aşağısında diyarı kıtalara ayıran sonsuzluğuyla bilinen okyanus yatıyordu. Şimdi ise koca bir hiçlik ve kurumuş topraktan ibaretti. Olması gereken ama olmayacak her şeyin bir yansıması gibiydi.

"Neden!" diye bağırdım başımı kaldırarak! "Neden bana bunu yapıyorsun!" diye gökyüzüne haykırdım. "Benden ne istiyorsun! Ne yapmamı istiyorsun!" Dizlerimin üzerine çöktüm. "Orada kimse var mı?" diye fısıldadım ağlamaktan ağırlaşan gözkapaklarımı kapatarak. "Kimse var mı, birileri beni duyuyor mu?" Ellerimle gözlerimi silmeye çalıştım ama nafile bir çabaydı.

"Lütfen," dedim. "Lütfen birileri bana yardım etsin. Orada olan birileri var, birileri beni duymak zorunda. Lütfen." Kalbim demirden bir kurşun gibi ağırlaşmıştı ve alevler içinde yanıyordu. Her yanım yerçekimine karşı kaybediyordu. Kemiklerimde yalnızlığı ve mutsuzluğu hissediyordum. İçimden bir ses o boşluğa doğru yuvarlanmam gerektiğini söylüyordu. O boşluk. Var gücümle haykırmak ve her zaman kaçınmak istediğim boşluk. Belki de daima içimdeydi. Bu lanet her zaman benimle bu kadar yakın olduğu için boşluk hissi ölesiye korkutucuydu.

Aklıma Salkım Mağaraları'nda gördüğüm o Tanrıça geldi. Onun son hali, şimdiki halime ne kadar benzediği. Tıpkı bir çiçek gibi solduğunu düşünmüştüm. Yüzünde yaşama dair hiçbir şey kalmamıştı. Gözlerinde gördüğüm tek şey yok olma arzusuydu. Her şeyi mahve-

den birinin bakışlarında sadece kayıplar ve yaslar ve kederler ve durgunluklar vardır. Durgundu çünkü korkacak bir şeyi kalmamıştı. Ebedi hiçliğe gideceğini ve artık yanlış bir şey yapamayacağını biliyordu.

Bir hareketlilik beni dizlerimin üzerinden geriye doğru döndürdü. Gördüklerime şaşırmam gerekiyordu ama tepki vermedim. Sadece gözümdeki yaşları sildim ama daha fazlasıyla akmaya devam ettiler. Oradan oraya koşturan gölgeler gözle takip edilemeyecek kadar hızlıydı. Kulağımdaki yeni bir uğultu mu gerçek bir ses mi anlamadım. Ama sanki birileri sürekli "Şşş, şşş, şşş..." diye sesleniyordu. Rüzgârdan daha hızlı bir uğultuyla oradan oraya hareket ediyorlardı.

Sonra biri karşıma çıktı.

"Şimdi değil, Alista," dedi başka biri daha geriden. Karanlıkta, karşımda duran kişi ne bir alfine benziyordu ne de başka tür bir varlığa. Alfinler kadar kusursuz görünümü ya da porselen teni yoktu. İnsan formuna benziyordu ama daha iri yapılı, çok uzun boylu ve yüzünde vahşi bir ifade vardı. Enerjisi farklıydı. Bakışlarında aklı başında hiçbir şey yoktu.

Başını yana yatırdı "Çirkinmiş," dedi kendi haline bakmadan. "Ama işimizi görür."

Bana doğru yaklaştı, uzun, hiç taranmamış ve birbirine girmiş gibi görünen pörsümüş saçları, çenesini gizleyecek kadar gür sakalları vardı. Elindeki kamçıyı gördüğümde ayağa kalkmalı ve ona kim olduğunu da kim olduğumu da göstermeliyim dedim. Bana çirkin demişti. Bana nasıl çirkin derdi... Ama hiçbir şey beni hareket etmeye itmedi. Belki benim de atlayacağım boşluk budur diye düşündüm. İstemiyordum ama düzgün düşünemiyordum.

Alin'i düşünüyordum. Arın ona söylemiş miydi? Kamçı suratıma öyle hızlı çarptı ki boynumun kırıldığını sandım. Çok kuvvetli bir acı bütün bedenimde ama en çok da kafamda yankılandı. Yere devrildim, midem korkunç bir şekilde bulandı. Başım dönüyordu. Adımlarının bana doğru yaklaştığını fark ettim. Bir belki iki saniyeliğine gözlerimi kapattım. Açık tutmak için debeleniyordum ama bilincim aldığı darbeye hazırlıksız yakalanmıştı. Zihnimin bir kısmının zaten boşluğa doğru yürüdüğünü düşünürsek bu kadar ani kendimden geçmeme şaşmamalıydı.

Üç belki dört saniye sonra gözlerimi açtığıma emindim. Birkaç kişinin yere devrildiğini gördüm. Yanağım toprak zeminin üzerindeydi. Bana doğru dönen botları alevlerin parıltısında gördüm. Alevler... Yüzümü ısıtan şey oydu. Gözlerimi iyice açıp bakışlarımı botlardan yukarıya, sıkı görünen bacaklara ve bacakların üzerine düşen simsiyah pelerine çevirdim.

"Daren..." diye mırıldandım. Başını yana eğmiş ne düşüneceği konusunda kararsız kalmış şekilde bana bakıyordu ve mutlu görünmüyordu.

"Burada ne işin var?" diye soludum avuçlarımdan destek alıp en azından kıçımın üzerinde doğrulurken.

"Hissettim."

"Hissedemezsin, bunun için bir dolu tılsım kullanıyorum." Elimle başımın ağırlığını desteklemeye çalıştım. Görüntü bölük pörçüktü.

"Tılsımlar bilincini kaybettiğinde işe yaramaz dâhi," dedi daha da öfkeli bir şekilde.

Yere düşmüş ve muhtemelen ölmüş adama baktım.

"Bana çirkin dedi." Yüzümü buruşturdum.

Gülecek gibi dudağı seğirdi ama gülmedi.

"Dürüst adammış doğrusu."

"Daren!"

"Ne?" diye kaşlarını kaldırdı bu defa. "Onu zaten öldürdüm."

"Bir daha öldür."

Bu defa hafifçe güldü.

Küçücük bir gülümseme boşluğun üzerine yerleşti. Ona öyle bakmış olmalıyım ki yüzünde birçok şey değişti. Varlıkla yokluk gibiydi. Bir anlığına gözlerimiz kendi aralarında konuşur gibiydiler. Ve o konuşmalardan memnun kalmadı.

"Burada, bu halde ne arıyorsun?" diye sordu. "Sana bunu kim yapıyor?"

"Yürüyüş yapıyordum."

Yalan söylediğimi anladı ve onaylamaz bir şekilde dudaklarını sıktı.

Tek dizini kırarak önümde eğildi. Dokunmadı ama yüzümde muhtemelen kanayan yere baktı ve baktığından da memnun olma-

dı. Daha da harlanan gözleri önce sanki gerçekten tekrar öldürmek istiyormuş gibi yerde yatan adamlara döndü, sonra yeniden benim gözlerime.

"Neden bu kadar acı çekiyorsun? Bir günlük bir acı değil bu." Çatık kaşlarının arasından tüm dikkatini bana verdi. Sanki bir asır olmuş gibiydi.

"Senin için değil," diye mırıldandım.

"Benim için olduğunu düşünmedim."

"Neden düşünmedin?" Aramızda çok az mesafe vardı ve dengesiz düşüncelerim iyice çalkalanmaya başladı. Eğer çekip gitmemiş olsaydı Tayga'ya verdiğim yemini şu an bozacağımı hissettim. Ona her şeyi anlatacağımı.

"Çünkü tanıdığım en cesur kadınsın, benim için acı çekiyor olsaydın karşıma geçer ve çektiğin acının hesabını sorardın."

Eskidendi.

"Hâlâ umursuyor musun?" diye sordum sadece.

"Neden acı içindesin?" diye sordu. İkimizle ilgili şeylerden uzak duruşu kalbimde de bir kamçı hissetmeme neden oldu.

"Hak ettiğim için." Gülümsemeye çalıştım ve şimdi o kadar zor gelmedi. Sadece bir anlığına hissetmişti. Bilincim geri geldiğinde tılsımlar yeniden işe yaramaya başlamış olmalıydı aksi taktirde sadece acı çekmediğimi gazap içinde olduğumu anlardı.

Bahse girerim onun cehenneminde bile benim kadar yanan yoktu.

"Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar krallığında yolunda gitmeyen şey ne?" diye sordu iğneleyici bir şekilde. Ya sabır der gibi kaşlarımı kaldırdım. Kaldırması için ona doğru elimi uzattım. Tek başıma da kalkabilirdim ama elini tutmak için bir daha böylesine bir bahane bulamazdım.

Uzattığım elime baktı, birkaç uzun saniye alev mavisi gözleri bakmaya devam etti. Tutmayacağını düşünmeye başlayacaktım. Önce kendi elini yumruk yaptı sonra çok zor bir şeymiş gibi parmaklarını açıp elimi tuttu ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı.

Gözlerimi kapattım ve bekledim. Suyun altından çıkıp nefes almak gibi hissettirdi. Bana hep öyle hissettirdi. Sıcacıktı. Ve ben nasıl onun sıcaklığını hissediyorsam muhtemelen o da benim nasıl buz

kestiğimi hissediyordu. Muhtemelen şimdi yine kaşlarını çatmıştı. Muhtemelen daha da öfkelenmişti. Muhtemelen onu bütün bunları yaşamak için mi arkamda bıraktığımı düşünüyordu. Muhtemelen düşündükçe benden nefret ediyordu. Ona kızmayı ne zaman bıraktığımı hatırlamıyordum. Onu affetmem uzun sürmemişti. Hiçbir zaman uzun sürmezdi. Bana söylediği yalanlar umurumda değildi. Bana söylediği sözler umurumda değildi. Avucunun içinde kaybolan elimdeki his bile umurumda değildi. Bir daha onun felaketi olmamak umurumdaydı.

Karanlık, içinde o olduğu zaman hep katlanılır hale geliyordu. Karanlığın en güzel haliydi. Tatlı, sıcak bir yaz gecesi gibi. Deniz kenarında ateşin karşısında oturmak gibi. Kıkırdamak gibi. En tatlı sohbetler ve hiç güneş doğmasın isteyeceğiniz kıpır kıpır hisler gibiydi. Birinden ilk kez hoşlandığınızı anladığınız an gibiydi. İlk öpücük gibi. İlk öpücüğümün ona ait olduğundan haberi var mıydı?

Gözlerimi istemeyerek de olsa derin bir iç çekerek yavaşça açtım. Artık titremediğimi ve üşümediğimi fark ettim. Gözleri birçok soru işaretiyle beni seyrediyordu. Kapalı gözlerimin arkasında neler olduğunu, ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyor olmalıydı. Bu kez ben senin için bir sürü şeyi feda ediyorum desem inanır mıydı?

Bakışlarımızı hâlâ birbirine sıkı sıkı kenetli olan parmaklarımıza çevirdim. Beni ısıtanın o olduğunu en başında anlamıştım. Bana hiçbir zaman kıyamayacaktı.

"Bazen herkesi kurtaramazsın," dedi. Bugün olanlarla ilgili konuştuğunu çok sonra anladım. "Ama savaşlarda böyle şeyler olur. Ve sen savaş istiyorsun."

Elimi kendime çektim. "O yüzden mi yeni müttefikler buldun?"

"Kıskandın mı?" Bir kedi gibi gözlerini kısarak bana baktı.

"Biraz bile derdim değil." Kıskanmam mı gerekiyor, kıskanılacak bir şey mi var düşünceleri üzerime başka bir kafes gibi örtündü.

"O halde neden orada takılı kaldın?"

Güzel soru.

"Ben gidiyorum," dedim. Yürümek için hareket ettim ama sendeledim. Kolumdan yakaladı. "Hep bunu söylüyorsun," dedi. "Ama hiç gerçekten gitmiyorsun."

Ben karşılık vermeden bedenledi.

Beni krallığa götüreceğini düşünmüştüm ama yanılmıştım, ormanda, Sadakatsizlerin kamp alanındaydık. Buraya gelmesi sadece beni değil herkesi dehşete düşürdü. Fark edenler kıpırdandı ve bazıları korkuyla çığlık attı. Olanlardan Ateş Krallığı'nı sorumlu tutuyorlardı. Daren kolumu bırakıp ellerini havaya kaldırdı.

"Beni tanımadığınızı biliyorum," dedi ciddi bir ifade ama kendinden emin bir sesle. "Başınıza gelenler için gerçekten çok üzgünüm." Sözleri sert olsa da kulağa samimi geliyordu. "Ateş Krallığı zamanlar boyunca bu tür eylemlerde bulunmadı diyemem, atalarımı savunamam ama sizi temin ederim ki bugün olanlardan Ateş Krallığı sorumlu değildi."

"Git buradan, Ateş Lordu," dedi İhram sert bir şekilde.

"Olanı geri alamam," dedi Daren onu yok sayarak. "Ama bir daha cehenneme bulanmış hiçbir yaratığın bunu yapmamasını garanti edebilirim."

Herkesle birlikte ben de bu sözlerin varacağı yeri beklemeye koyuldum ama sessizleşti. Gözlerini kapattı ve birden gece daha da ağırlaşmaya başladı. Mümkünmüş gibi hava daha da kararadı. Kamp alanında yakılan alevler titremeye başladı. Büyünün, çok güçlü bir büyünün enerjisi herkesi basık bir hava gibi etrafına topladı. Ağaçların ve çalılıkların hışırtısı toprağın üzerinde zorlanan bir hareketliliği haber verdi.

Gözlerim etrafta dolaştığında onları gördüm ve sonra herkes gördü ve yeniden korkuyla bir araya toplandılar. Bu defa sadece yarasa adamlar yoktu daha önce karşılaştığım ve kesinlikle nefret ettiğim yamyamlar bir örümcek sürüsü gibi onun etrafında, bizim, herkesin etrafında ağaçların arasından toplanıyorlardı. Sadece onlar da değildi; iriyarı, iskeleti andıran yaratıklar ağaçların arasında ya da dalların üzerinde yaklaşıyordu.

Daren gözlerini açtı. O katmanlı ağır büyü havası daha da ağırlaştı. Bir elini başının hizasına kadar kaldırdı, parmaklarını şaklattı ve bütün yaratıklar aynı anda alev alıp cayır cayır yanarak sadece saniyeler içinde küle dönüştü. Şimdi sadece yanmış etin burunlarımızdaki baskın kokusu ve rüzgârla birlikte ağırlaşan küllerin savruluşu vardı.

"Bana inanmak kolay olmayabilir ama sözlerimi hiçe saymadan önce benim kötülükten beden bulmuş Toprak Lordu, Ateş Lordu ve cehennem kraliçesi ile büyüdüğümü hatırlayın. Size ve bu diyara yapılanların hepsinden fazlasını bana yaptıklarından şüphe duymayın. Ateş ve Toprak Krallığı bir kez daha zulüm ve tehditle hükümdarlık kurmayacak." Herkese seslenebilmek için kendi etrafında döndü. "Ben yaşadığım sürece cehennem ateşi kimseyi cezalandırmak için kullanılmayacak."

"Yıldızların huzurunda konuştunuz Lordum," dedi Azul ona doğru. Daren ile birlikte ben de gökyüzüne baktım. Ve bir anlığına yıldızlar da parladı.

"Yıldızların huzurunda," diye onaylar gibi mırıldandı Daren.

Ve hemen sonra hâlâ o yıldızlara bakarken bedenledi.

Arkasında kalan boşlukta bir süre daha dalıp gittim. Herkes fısıldıyordu, küller savruluyordu, orman can çekişiyordu. Bense bu enkazın sahibi olarak tam ortasında dikiliyordum.

"Sence ona inandılar mı?" diye mırıldandım Azul'a. Çünkü ben inanmıştım.

"Daha çok inanamadılar," dedi Azul. "Diyar böyle kritik bir durumdayken, düellolar yaklaşmışken, krallıkların en çok korunmaya ihtiyacı olduğu zamanda çok büyük bir kuvvet olan cehennem yaratıklarını gözünü kırpmadan yok etmek..." Dudak büktü. "Gökyüzü, Ateş Lordunu korusun, o krallıkta çağlar boyunca böylesi onurlu bir hareket görülmemiştir."

"Bana onunla ilgili güzel sözler söyleme," dedim başımı sallayarak. Dikkatimin dağılması için zamana ihtiyacım yoktu, etrafıma bakmam yeterli olmuştu.

"Yarana bakılması gerekiyor. Ne oldu yüzüne?" Bana doğru yaklaştı ama geri çekildim.

"İyiyim ben. Arın nerede?"

"Krallığa döndü. Burada yapacak bir şey kalmamıştı. Bazıları onlarla gitti." Derin bir nefes aldı. Pek iyi görünmüyordu ama nasıl görünmesini bekleyebilirdik ki? Suçluluk bir karınca sürüsü gibi üzerime tırmanmaya başladı.

"Yaralılar tedavi edildi, ölenler için kanyonun orada mezarlar

kazıldı. Onarabildiklerimizi onarıp geri kalanları topluyoruz." O anlatırken ben etrafa bakıyordum. Ve gördüğüm tek şey çaresizlikti. Herkes bir ucundan tutabildiği işe saldırmıştı. Çadırları onarıyor, eşyaları topluyor, yiyecek ve su taşıyorlardı.

"Su Krallığı'na ve sana bir kez daha minnettarız," dedi.

Öyle söyleme demek istedim ama sadece başımı salladım.

"Dönmelisin, Nova. Krallığının yanında olmalısın. Onların başına gelenleri de duyduk."

"Orada hiçbir hasar yok." Ve belki orada o kadar oyalanmasam buradaki hasara daha erken yetişir ve engel olabilirdim.

"Elinden geleni yapıyorsun." Elini omzuma yasladı. "Sadakatsiz olanlar için fazlasını bile yaptın. Senden daha fazlasını beklemiyoruz."

"Sizi burada böyle bırakmak içime sinmiyor." Ama artık kalmam mı daha çok hasar veriyor onu da bilmiyorum.

"Su Lordu bizi korumaları için askerler bıraktı. Muhtemelen Ateş Lordu da birilerini gönderir. Ama bu hayatı seçen biziz. Bizim için endişelenmek senin sorumluluğun değil. İyi görünmüyorsun, gidip kendini kurtar ki yarın başkalarına yetişebilesin." Her şeye rağmen metanetli ve güçlü kalması beni bozguna uğrattı. Ona her zaman hayranlık ve saygı beslemiştim ama kıyametin ortasında bile bir şanstan bahseder gibiydi şimdi.

"Tayga'yı arıyorum ama ona ulaşamıyorum," diye mırıldandım ve yine ağlamaklı olduğumu fark ettim. "Özür dilerim, Azul." Gözyaşlarım akmaya başlayınca yüzünü sarkıtıp kollarını etrafıma doladı.

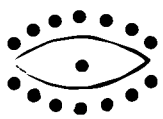
"Ben de çok üzgünüm ama bizim hatamız değil," dedi. "Elinden gelmeyenler için kendine bunu yapma. Toprak ihtiyacı olanları aldı. Bu evrende hiçbir şey ve hiç kimse sonsuza kadar yok olmaz. Enerji başka bir yerde, başka bir formda yeniden hayat bulur. Ölenler için üzülmeyiz."

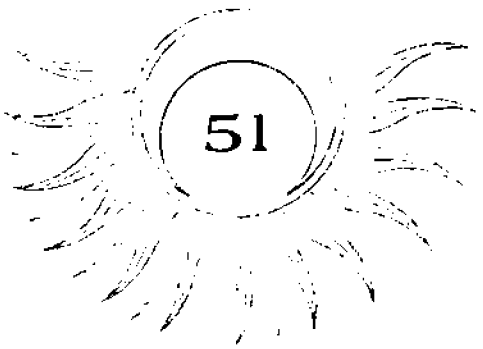
Burnumu çekerek, "Biliyorum," diye fısıldadım.

Alfinler gökyüzüne inanırdı. Ölümü kabul etmez, gökyüzünde ya da başka bir boyutta ruhların âlemler arasında gezdiğini düşünürdü. Belki de öyleydi. Ama ben insanların arasında büyümüştüm ve ölümün en büyük kayıp olduğu inanışına sahiptim. Ölüm insanlar için artık yaşanmayacak anlar anlamına geliyordu. Çoğu insan

için hiç yaşanmamış bir hayat. Aslında ölümle ilgili düşündüğümde kısa insan yaşamında asıl yas tutulan şeyin ölmek değil, hiç yaşamamak olduğunu anlıyordum. İnsanlar öyle hor kullanıyordu ki yaşama şansını gerçek yaşamda hiç şansları olmuyordu. Çalışmak ve çabalamakla geçip giden hayatlar için; o hayatlar son bulduğunda ıstırap içinde kalıyorduk. Belki de bu bize kendi ölümümüzü düşündürüyordu, kendi yaşayamadığımız hayatı ama en kötüsü de bunu değiştiremiyorduk. Doğduğumuz yeri, coğrafyayı, aileyi, şartları...

"Sonra yine uğrayacağım." Gözlerimi silip onunla kısaca vedalaştım. Diğerlerinin yanına gidemedim. Uzaktan İhram'a başımla selam verdim ve bedenledim.

Bazı Bekleyişler ve Bekleyenler

Arın gece saatlerini önemli bir işi olmadığı sürece göletin yanında diğerleriyle birlikte, halkın içinde geçirirdi. Ama bu gece tepede süzülen Ay'ın altında onun oturduğu masa boştu. Varlığımı fark eden göletin içindeki deniz kızları selam verip hüzünle, "Işık daima kayıplarımızı kollar Vârisim," dedi. Bir an ne kadar kıymetli bir cümle olduğunu düşündüm. Ve içimden hepimizin içinde bizi kollayacak biraz da olsa ışık olduğunu diledim.

Arın'ın konutuna doğru giderken dışarıya çıkan Adalia'yı gördüğümde etrafta bazı fısıltılar dolaşıyordu. Benimle birlikte Adalia da onları duydu ve kaşlarını kaldırdı. Ne oluyor anlamında hafifçe başımı salladım ama gözleri birilerinin üzerinde dolaştı ve yeniden bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Anlaşılan burada öylece söylemek istemiyordu.

"Arın, yukarıda mı?" diye sordum.

"Evet ama yanına gideceksen önce üzerini değiştirip..." Kaşlarını çattı. "Gökyüzü aşkına, yüzüne ne oldu? Senin kanın değil sanmıştım."

"Önemli değil, onu gördükten sonra değiştiririm." Devam etmek için yetlendim ama kolumdan yakaladı. "Vârisim," diye durdurdu beni. "Küçük kız lordumun yanında ve seni böyle görmemesi o ufaklık için bugünden sonra daha iyi olur."

"Küçük kız mı, Alin mi?"

Adalia başını salladı. "Onu bırakmıyor."

"İlk gördüğü andan beri Arın'a bayıldı."

"Aslında bırakmayan Arın," dedi dudaklarını gererek. "Olanlar onu çok sinirlendirdi, küçük kızı yanından ayırmıyor."

"Ah..." Kaşlarımı kaldırdım. "O halde benimle gelip bana fısıltıları anlat."

"Nasıl isterseniz..." Sözlerinde imalı bir şey vardı ama dikkat kesilmek için fazla yorgun ve gerçekten her şey canıma yetmiş haldeydim. Bütün bunları daha ne kadar tek başıma sırtlanabilirdim, daha ne kadar içimde taşıyabilir en önemlisi de daha ne kadar saklayabilirdim bilmiyordum. Uçurumun kenarındaki halimi düşünmek önümdeki günlerde derin bir uykusuzluğa neden olacaktı ve artık diyarda beni neşelendirecek bir sihir kalmadığına da emindim.

"Gökyüzü aşkına! Bu halin ne Nova?" Lala'nın tiz çığlığına karşılık olarak gerçek anlamda kulaklarımı kapattım. "İyiyim ben," dedim.

"Sen yine de gidip şifacıları çağır," dedi Adalia ona. Lala başını sallayıp hızla kanat çırpmaya koyuldu. İkisine de gözlerimi devirip banyo yapmak için aşağıya inerken Adalia beni takip ediyordu. Ondan utanmadım çünkü deniz kızları doğaları gereği çıplaklıkla fazla içli dışlıydı. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp soğuk suya girdiğimde anlık bir irkilme yaşadım ve bir süreliğine de olsa üşümemenin ne kadar güzel olduğunu düşündüm.

"Duyacakların pek hoşuna gitmeyecek." Havuzun kenarına oturup bağdaş kurdu. Ben de diğer kenarına yanaşıp akan suyun altında yüzümü yıkadıktan sonra temizlenmek için losyonlara uzandım. "Dinliyorum."

"Bugün olanlardan sonra, saldırıdan sonra bazı endişeler boy gösterdi."

"Burada kimse hatta hiçbir şey, bir yaprak bile zarar görmedi." Onlar içeriye girmeden bütün saldırıyı püskürtmeyi başarmıştık ama endişelerinin yersiz olduğunu söyleyemezdim.

"Yine de bize saldırmaya cüret ettiler, bu krallığımızda yaşanmamış şeydir, herkesin aklı o geceye gitti." Adalia bile, gördüğüm en dirayetli ve yabani yaratık bile içine kapandı. "Büyük Yıkım'da da bu şekilde kapıya dayanmışlardı Nova."

"Ah... Şimdi anladım." Yüzümü buruşturdum, bu benim aklıma gelmemişti. O gece orada olsam bile olanları hatırlamıyordum. Sadece hislerini çok derinlerimde bir yerde taşıyordum. Her şey başımıza o gece gelmişti. Herkesin hayatı o gece mahvolmuştu ve diyar en büyük

darbeyi almıştı. Ateş ve Su Lordu ile birlikte. Ateş ve Su Krallığı ile birlikte. Bir an diyarın bu iki krallığa eşit derecede haksızlık ettiğini düşündüm. Hava ve Toprak hiçbir zaman bu şiddette bir etki almamıştı.

"Bu yüzden bazı beklentilere girdiler..." Gözleri tereddütle bana döndü.

"Ne gibi?" Sabunla saçlarımı yıkamaya koyulduğumda gözlerimi kapattım. Sabun kokusunu alınca biraz rahatlamıştım. Yanan et kokusu aklıma Daren'in yaptıklarını getirdi ve daha tuhaf hissetmeme neden oldu. Onca yaratığı tek bir hareketiyle yok etmişti ve sözleri içimde bir şeye dokunmuştu. Sarınım hissettiğim şey tam olarak hayranlıktı. Ve gurur.

"Birleşmenin bir an önce gerçekleşmesini bekliyorlar, düellolardan önce."

Gözlerimi açtım. "Ne?"

"Hoşuna gitmeyeceğini söylemiştim." Yüzünü kırıştırarak omuz silkti. Adalia, Arın'ın nagueli olduğu için en gizli sırlarımızı bile biliyordu. Aynı zamanda Daren'in ikiz alevim olduğunu, Hava Krallığı'nda deniz kızının yaptığı yasak bir büyü sayesinde su dolu bir kâseden öğrenmiştim. O da oradaydı ve her şeyi duymuştu. Ve bu diyarda herkes ikiz alevi olmayı benden daha ciddiye alırdı.

"Buna hakları yok," dedim çabucak saçlarımı durularken. "Bu çok özel bir durum, yani nasıl bununla ilgili..."

"Nova," diye durdurdu beni. "Buna hakları var. Lord ve Vâristen bunu beklersin. Bu diyardaki herkes bunu anlar ve bunu bekler. Hava Krallığı'nın esen rüzgârlarından sonra..." Küçümseyici bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Biz her zaman hepsinden daha iyi olduk. Senin varlığın gücümüzü şiddetlendirdi ama Su Krallığı asla yetinmez, her zaman sınırları zorlar."

"Ama bu..." Ne söylemem gerektiğini bile bilmiyordum. Tekrar tekrar yüzüme su çarptım ve bununla yetinemeyip suyun altına girdim ve hep orada kalmak istedim.

"Vârisin özel yaşamına burnumu sokmak istemem ama Ateş Lordu ile işlerin yolunda gitmediği ortada." Ağır ağır omuz silktiğinde ona hoşnutsuz şekilde bakarak sudan çıkıyordum.

"Konu Ateş Lordu ile neyin yolunda olup olmaması değil!" Havluya sıkı sıkı sarıldım ve sandalyeye yerleştim. "Adalia ben Arın'a

karşı öyle şeyler hissetmiyorum. Hatta bu bana iğrenç geliyor çünkü onu ailem gibi görüyorum."

Kıkırdadı. "Arın'la sevişmek hiç de öyle kötü ya da iğrenç bir şey değildir."

"Ne?" dedim gözlerimi ayırarak. "Siz, yani, ikiniz mi? Ne?"

Daha çok kıkırdadı hatta melodik kahkahası mağara duvarlarında yankılandı. "Tahmin ediyorsundur diye düşünmüştüm," dedi. Bunu söylerken o kadar rahattı ki. "Nova, çok uzun yıllar yaşıyoruz. Arın'ı iki asırdır tanıyorum ve tepeden tırnağa ona bağlıyım."

"Bu yine de çok garip." Yüzümü kırıştırıp sadece bir şeylerle oyalanmak için saçlarımı fırçalamaya koyuldum. "Yani ondan hoşlanıyor musun? Kıskanmıyor musun? Bunu nasıl benimle konuşabiliyorsun ki?"

"Hımm..." dedi düşünceli bir şekilde. "Aslında ben onu doğrudan seviyorum. Varoluş nedenim Arın'ın varoluşu. Evren değil galakside bile benim için daha kıymetli hiçbir şey olamaz. Ama bana bağlanmasını bekleyemezdim, tek eşli olmasını da. Her zaman bir vârisi olacağını hesaba katmak zorundaydık. Bir de ateş cadısı vardı."

"Doğru!" dedim fırçanın sapını masaya vurarak. "Ariana biliyor muydu?"

"Ondan önceydi," dedi. "Neden birbirimizden hiç hoşlanmadık sanıyorsun?"

"Aklıma gelen bu değildi," diye gözlerimi devirdim.

"Fiziksel yakınlaşmanın önemsiz olduğunu söylemiyorum ama asıl olan hislerdir. Asıl olan verilen değerdir. Asıl olan enerjilerin uyumudur. Arın ve ben ruhtan bağlıyız ve daima öyle olacağız. Hiç kimse bunun üzerine çıkamaz. Bir vâris bile, üzgünüm."

"Lord ve Vâris bağını hafife mi alıyorsun?" Beni neden rakibi olarak gördüğünü artık anlıyordum.

"Asla, bunu kıskanıyorum mesela. Anlatmak istediğim bu. Çünkü ben hiçbir zaman onun vârisi olamam. Onun yanında her zaman sen olacaksın. Gerekli olan bu. Varoluş ve yaratılış bu. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen ıstırabın o kadar kısa sürer."

"Zorunluluk gibi bahsediyorsun." Akıl almazdı, bazı açılardan çok açılı düşünebilen bu yaratıklar bazen çok katı geleneklere bağlı kalıyordu.

"Ölümsüzler için öyle." Yine omuz silkti. "Her duygu ve her eylem onları yaşamak için vardır. Bu varoluşumuzda var. İnsan, hayvan, alfin fark etmez. Yaşam formları bu şekilde üremeye devam eder. Nasıl gülümsemeye, öfkelenmeye, bedenini dinç tutmak için hareket ettirmeye ihtiyacın varsa bu da bir ihtiyaç. Onunla dans etmekle onunla sevişmek çok da farklı eylemler değil. Bana kalırsa dans etmek daha özel."

"Hayır..." diye mırıldandım. "Birine karşı tamamen bütün gardını indirmek. Onunla aynı enerjiyi aynı frekansı paylaşmak. Dokunuşlar... hepsi bir itiraf aslında. Söylenmeyenlerle ilgili. En saf haliyle kendini ifade edebilmek. Tüm duyguları, hisleri ortaya dökebilmek." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kalp, zihin ve beden aynı şeyi fısıldadığında yaşamayı istediğim bir şey."

"Kendini bırakmak..." dedi Adalia sözlerime ek olarak. "Teslim olmak. Karşı koymamak. Düşünceleri susturmak..." Sandalyenin arkasında durup aynadan bana baktı. "Bunu gerçekten istemez misin yoksa bir başkasına ihanet ettiğini düşüneceğinden mi karşı çıkıyorsun? Bunu bir düşün."

"Arın'la bunu konuşmadın değil mi?" diye sordum dişlerimin arasından. "O da mı istiyor?"

Halime yine kahkaha attı.

"Hiçbir fikrim yok, konuşmadım. Ama Arın her zaman krallığı için gerekeni yapar ve senin kadar karmaşık düşünceleri yoktur. O İlahi Lord onun için her şey basit görünmüyor mu?"

"Ve benim için her şey neden bu kadar karmaşık?" diye homurdandım.

"Cevabını biliyorsun."

Çünkü Ateş Lordu'na yanmış Su Krallığı Vârisi'yim.

Üzgünüm der gibi burnunu büktü. "Seni biraz yalnız bırakayım. Endişelenme, sadece sakin bir şekilde düşün. Hiçbir şeye hemen karar vermek zorunda değilsin."

"Teşekkür ederim!"

Güldü ve yukarıya doğru gözden kayboldu.

Sadece su vârisi olsaydım her şeyin ne kadar kolay olacağını düşünmeye başladım. Kimsenin ikiz alevi olmasam, kimse için cayır

cayır yanmasam, gökyüzü vârisi seçilmesem, tanrıça çocuğu olmasam, lanetli olmasam... İlk gördüğüm zamandaki gibi Arın'a kapılıp gitsem. Sina ve Sonay gibi olsak her şey ne kadar kolay olurdu.

Ya da Ateş Vârisi olsan... Ateş Vârisi olsan her şey ne kadar istediğin gibi olurdu.

Düşüncelerime inanamayarak ve sanki biri duymuş gibi gözlerim kocaman açıldı. Onlardan sıyrılmak isteyerek başımı hızlı hızlı iki yana salladım.

"Kendine gel. Ne düşündüğüne dikkat et. İyice aklını kaçırmaya başladın!"

Üzerime yeni takımlardan birini hızlıca giyinip saçlarımı basitçe omzuma alacak şekilde ördüm. Bugün olanlardan sonra kimsenin benden ekstra güzel görünmemi beklemeyeceğini düşünüyordum. Yüzümdeki kanla kaplı, yüzümü çapraz şekilde ikiye ayıran çiziği saymazsak fena görünmüyordum da.

Arın'a bakmak ve bugün olanları konuşmak için yukarıya çıktım ama onun yüzüne duyduklarımdan sonra nasıl bakacağımı bilmiyordum. Vâris olmak günden güne büyüyen bir külfet halini almıştı.

Nefes al. Nefes al.

"Vârisim, şifacı geldi." Lala beni uyardığında başımı kaldırıp onları gördüm. Genç bir adam, balık birliğinden, gülümseyerek beni selamladı.

"Çok önemli değil ama şartsa bir bak," dedim işaretparmağımla yüzümü göstererek.

"İsmim, Cenan. Vârisim. İzin verirseniz bakmayı isterim."

Başımı salladım.

Ayağa kalktığında ben sandalyelerden birine oturdum. Üzerime doğru eğildi ve sanırım teşhisini yaptı.

"Bu merhemi sürerseniz sabaha kadar iyileşir. Zehirli değil, sadece bir bıçak yarasına benziyor."

Merhemi ıhlamur...

Normal bir bıçak değildi ama bu ayrıntıdan bahsetmeye gerek yoktu. Bana verdiği kutuyu masanın üzerine bırakıp, "Teşekkür ederim," dedim.

"Ne zaman ihtiyacınız olursa." Başını eğip geriye doğru yürüyerek çıktı.

"Otur da sürelim," dedi Lala onun ardından.

"Döndüğümde süreriz, Arın'ı görmem gerek." Onu geride bırakarak yürümeye koyuldum.

"Acele et öyleyse yoksa gökyüzüne yemin olsun seni Lorduma şikayet edeceğim."

"Dilini koparırım," diye dönüp ona doğru parmağımı salladım.

"Sana iyi bakmıyorum diye o koparacak zaten!" Arkamdan var gücüyle bağırıyordu.

"Ben daha çok acı çektiririm." Neredeyse güldüm.

"Kötü vâris!"

"Cici peri kızı."

Mağaradan çıkıp temiz havayı içime çektim. Su Krallığı'nda her zaman huzurlu hissettiren şey kozmik aurasıydı. Burası Elemental'de gördüğüm onca sihre rağmen gerçek üstü olan tek yerdi. Ay ışığı her zaman tepedeydi ve suya yansıyarak kristal taşlarla birlikte harika bir renk cümbüşüne neden oluyordu. Karanlık hiçbir zaman tam anlamıyla Su Krallığı'nın üzerinde duramıyordu. Vârisine rağmen...

Göletin üzerindeki taş köprüde her zaman bir enstrüman çalıyordu ve havada her zaman tatlı bir tuz ve yosun kokusu oluyordu. Taze yapraklar suların üzerinde yüzer ve muhakkak bir yerlerde kıkırdayan deniz kızları olurdu.

Fısıltılar eşliğinde göletin diğer tarafına geçerken bu defa birilerine gülümsemeyi ihmal etmedim. Sık sık dışarıya çıkıp onları daha yakından tanımak için çaba sarf etmiştim, bunu gerekli olduğu için değil gerçekten istediğim için yapıyordum. Her gün kendime onları koruyacağıma dair söz veriyordum. Bir lanetle işaretlenmiş ve bir lanet yüzünden onlardan yüzyıl almış olmama rağmen. Canlarından daha çok sevdikleri ve inandıkları lordları için çok büyük bir tehdit oluşturmama rağmen. Ve Tanrıçalar bana cehennem olan bu gökyüzü kubbesinin altında her gün beni bir tehditle diken üzerinde yaşamak zorunda bırakmasına rağmen. Onlar için her şeyi yapmaya hazır olduğumu sanıyordum. Ama şimdi her şeyi yapabilecekmiş gibi hissetmiyordum.

Nöbetçiler benim için Arın'ın konutunun önünden geriye çekildiğinde içeriye girerken elimin yeniden titremeye başladığını gör-

düm. Sıkı bir yumruk yapıp elimi kendime çektim. Arın pencerenin kenarında camdan sandalyesinde oturuyordu. Sırtı bana dönüktü. Küçük Alin kucağında huzurlu bir uykunun eşiğinde görünüyordu. Uyuduğu için kendimi şanslı hissettim ama tüm kötü hislerin yeniden üzerime hücum etmesine engel olmadı.

Daha çok küçüktü ve onu çok seven annesini yitirmişti. Benim de annemi kaybettiğimde onun yaşlarında olduğumu hatırlıyordum. Ya da annem ilk kez gittiğinde. Annem sandığım her kimse.

Onların üzerinden ay ışığıyla aydınlanan gökyüzüne baktım.

Hangi anne bile bile bir çocuğa bunu yapar diye merak ettim... Bilgeler bana bu diyarda annelerin çocuklarına kaderlerini bıraktığını anlatmıştı. Çocuklar doğduğunda hayatlarının bir bölümüne annelerinin yaşadığı hayatın şekil verdiğini. İlk mirasının da ilk hak edişinin de anneden geldiğini. Beni böyle bir hayata getirmek için mi o kadar çaba verdiğini, beni böyle bir hayat yaşamam için mi Daren'e onca bedel ödettiğini, bu hayatın altında kalmam için mi kendini feda ettiğini düşündüm durdum sessizce. Hangisi için daha kızgın hangisi için daha kırgındım?

Bu yaşam için mi, sebep olduğum bunca şey için mi bir yıldızın kalbine sakladın beni?

"Nova..." Arın bana döndüğünde göz pınarımda bir damla yaş vardı.

"Merhaba." Odanın içine doğru derin bir nefes vererek birkaç adım attım. Ayağa kalktığında neden hâlâ Alin'i kucağında taşıdığını anlamıştım. Küçük kız, küçücük eliyle onun işaretparmağına tutunuyordu ve uykusunda dahi tutunmaya devam ediyordu.

"Yüzüne ne oldu öyle?" diye kaşlarını çattı hemen.

"Önemli değil. Alin nasıl?"

"Neler olduğunun farkında değil." Küçük kızın saçlarını geriye doğru çekti. "Seni çok merak ettim," dedi memnuniyetsiz bir şekilde.

"Ateş Krallığı'nı ziyaret ettim." Başımı yana yatırıp tepkisini bekledim.

"Daren'e güvenip bu şekilde resmiyeti çiğneyerek krallık basamazsın."

"Onlarla alakası yokmuş," dedim kendimi savunma kısmını atlayarak. "Daren benimle birlikte ormana döndü, başlarına gelenler için

üzgün olduğunu söyledi, teselli olmayacağını ama bir daha böyle bir saldırıya maruz kalmamaları için elinden geleni yapacağını söyledi."

"Cehennem yaratıklarını kontrol altından tutmak o kadar kolay değil," diye karşılık verdi sessizce.

"Onları yok etti."

Gözleri bana döndü ve ne söylediğimden emin olmak ister gibi baktı.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Camaları ve yamyamları çağırdı, hepsi bir ordu gibi ormanda etrafımıza doluştu. Parmağını şaklattı ve hepsinin küle döndüğünü gördük." Görüntü zihnime dolunca yarattığı etki daha da büyüdü.

"Büyük bir hamle yapmış." Neredeyse etkilendiğini söyleyebilirdim ama olumlu manada değil.

"Öyle." Hafifçe başımı salladım.

"Bugün burada olanları duymak beni mahvetti." Bana baktı ve onun da yüzünde aynı şeyi gördüm. O korku Arın'ın da içinde yüzyıl öncesi kadar tazeydi. "Burada olsaydım her şey daha kötü olabilirdi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum odanın içinde birkaç adım daha attım.

"Birilerinin daha kapıma dayandığını doğrudan görseydim, Nova, yemin ederim bütün diyarı yerle bir ederdim."

Sözlerinin doğruluğunu sorgulamadım bile. Her bir zerresinde bunu yapacağına dair bir yemin çığlık atıyordu. Duruşu kucağında taşıdığı küçük kıza rağmen kaskatı kesildi ve bir an Alin'in yanında olmasına şükrettim. Onun için tuhaf bir emniyet kemeri gibiydi.

Duruyordu, çünkü küçük kızı taşımalıydı.

"İçeri giremediler, krallıkta bir yaprak bile kımıldamadı," diye bugün kaçıncı kez olduğunu hatırlamadığım şekilde ona da tekrar ettim.

"Duydum." Nefes aldı. "Bunun için teşekkür ederim, pürüzsüz idare etmişsin."

"Her zaman," diye güvence verdim. "Yaşanılanlar krallığımız için bir daha tekrar etmeyecek. Bunun olmamasını sağlayacağız."

Buz mavisi gözleri yeniden bana döndü ve bakışlarında bir beklenti gördüğümde artık bunu hızla anlıyordum. Son zamanlarda

kimin yüzüne baksam gördüğüm tek şey beklentiydi. Benim kursağımda minik bir hava boşluğu dahi bırakmayan beklentiler.

"Nasıl gerildiğine bakılırsa fısıltıları duymuşsun," dedi. Bu onu Alin'i kucağından indirip kendi yatağının ortasına bırakmasına neden oldu. Oradan uzağa, odanın diğer tarafına yürüdüğünde ben de peşinden yavaş ve sessiz adımlarla ilerlemeye koyuldum. Uyuyabileceğimden değil ama artık bugünün sonlanmasını ve yatağıma girmeyi istiyordum.

İkimize de birer kadeh şarap koyup duvara yaslı masasının önünde ayakta durdu. Kadehi alıp büyük bir yudum içtim.

"Senden öyle bir şey istemeyeceğim," dedi hafifçe gülümseyerek. "Nefes al, Nova."

Kadeh dudaklarımda kaldı. Önce bir yudum içtim sonra söylediği gibi nefes aldım. Karşıma geçip bıkkın bir şekilde başını salladı. "Daha ne yapacaksın?" diye konuşurken sesi hem yorgun hem de minnet doluydu. "Zaman zaman seni sınadığımı ve yorduğumu biliyorum ama beklentilerin hepsini fazlasıyla karşıladın. Bu sınırlarda sadece huzurlu ve mutlu olmanı istiyorum. Korkuları birlikte atlatacağız."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Beklenti içinde iri gözlerimi ona diktim.

"Lafı dolandıran biri olmadığımı biliyorsun."

"Doğru." Başımı sallayıp biraz daha şarap içtim. "Teşekkür ederim. Son zamanlarda olup biten her şey beni çok yoruyor."

"Görüyorum," dedi. "Senin için endişeleniyorum da. Bir şeylerin içinde boğuluyorsun ama kimseye bahsetmiyorsun. Bunun Daren'le ilgili olduğunu düşünmüştüm ama artık emin değilim." Dudakları düz bir çizgi halinde gerildi.

"Her şey için endişeli ve yetersiz hissediyorum," diye yalanla doğruyu birbirine karıştırdım. Hislerim bunlardı ama sebebi diğer herkes için bir muammaydı.

"Gerçek bir vâris oldun yani." Kadehini bana doğru kaldırıp yapay bir gülümsemeyle başına dikti.

Sanırım sonunda oldum ve bundan nefret etmeye başlıyorum. Çünkü hepimizin arzu ettiği gibi olduğum şey Su Vârisi değil. Göz-

lerim gökyüzüne kaydı ve ilk kez bu kadar sahipsiz hissettim. Kalabalığın içinde kimsesiz. En kötüsü beni seven, bana inanan, bana güvenen bunca kişinin arasında hissettiğim yalnızlıktı. Çok uzak olmayan bir geçmişte hem Daren'e hem Arın'a sahiptim. Çok uzak olmayan o geçmişte dostlarım vardı. Çok uzak olmayan o geçmişte evde hissediyordum. Ev yanıp kül olmuştu ve sonra kibriti benim çaktığımı öğrenmiştim. Şimdi ise o evin içinde her şeyini kaybedenlerin yüzüne bakıyor ve yangının sebebi olduğumu nereye kadar gizleyebileceğimi düşünüyordum.

Ve bana ilk arkasını dönenin okyanus gibi karşımda duran bu adam olacağını düşünüyordum.

"Daren'in hamlesi uğradığımız bu saldırı için yapacağımız bir şey kalmadığı anlamına geliyor değil mi?" Sorulacak hesap kalmamıştı. Ortada bir suçlu yoktu, ben vardım. Ama artık ortada suç silahı da yoktu.

"Karşılık vermeyeceğiz ama hazır olmalıyız. Dışarıya karşı da içeriye karşı da. Halkımızın üzerimizde baskı kurmasına izin veremeyiz ama şüpheye düşmelerine de müsaade edemeyiz. Bu yüzden hiç olmadığı kadar güçlü ve kuşkusuz durmamız gerekiyor." Elini kaldırarak bunları görev maddeleriymiş gibi sıraladı.

"O halde iyi bir uyku çektiğimize emin olalım..." diye mırıldandım.

"O yarayı kimseye gösterdin mi?" Bakışları yeniden yüzümdeki kesiğe takıldı.

"Evet, Lala elinde merhem kutusuyla beni bekliyor."

Gülümsedi.

"Hiçbir konuda benden çekinme, Nova," dedi. "Öylece ortadan kaybolma. Eğer bir suç işlersen ne olursa olsun arkanda olacağım, eğer bir talepte bulunacaksan yanında duracağım ve eğer savaşmak istersen senin için en önde gideceğim. Biz Su Krallığı'yız, daima birbirimizi kollarız." Hem bir okyanus hem de okyanusun üzerinde korkusuzca ilerleyen asla batmayacak bir gemiye benziyordu.

"Daima birbirimizi kollarız." Gülümseyerek dizlerimi hafifçe kırdım. "Lordum," dedim ve ona arkamı dönerek oradan çıktım. Son cümleye kadar çok iyi gidiyordu ve neredeyse ona inanıyordum. Ama kilit kelimeler son cümlesindeydi. Biz Su Krallığı'yız, daima

birbirimizi kollarız. Ama ben ne senin sandığın ne de umduğun kişiyim.

Ben senin arkandan iş çeviren kiralık katilinim.

Göğsüme korkunç bir ağırlık çöktü. Kalbim davul gibi gümbürdüyordu. Dokunduğum ve destek aldığım kayaçlar kristalleşmiş buza dönüşünce elimi çektim ve hızla yürümeye koyuldum. Açık havaya çıktığımda göletin yanından geçip gitmek yerine bu defa gölete doğru yürüdüm. Taş köprünün üzerinde lir çalan bir su kızına gülümsedim ve ben geldiğim için kalkmaması adına elimle işaret ettim. Köprünün korkuluğuna yaslanıp gözlerimi kapattım ve kendimi müziğe bıraktım. Melodilerin düşüncelerimi bastırmasını diliyordum ama gökyüzünün benim için yazdığı şarkı her şeyden daha gürültülüydü.

"Çalmamı dilediğiniz bir nota var mı Vârisim?"

İsmi Leka, yengeç birliğinden. Neredeyse her gece buraya gelip farklı bir müzik aleti çalıyordu ve hepsinde de kuşkusuz çok başarılıydı. Bir defasında onun şarkı söylediğini duymak için herkes bu göletin etrafına toplanmıştı. Duyduğum en güzel sese sahipti.

Parmak uçlarımla yavaşça, incitmekten çekinir gibi daima burada duran devasa cam armonikaya dokundum. "Hiçbir şey beni bu enstrümandan çıkan melodiler gibi doyurmuyor," dedim. "Doğarken kulaklarımdaki bir ninniymiş gibi."

"Bu armonikanın frekansı kuvvetlidir Vârisim, sizin gibi bir enerji onunkiyle kusursuz bir uyum sağlar. Zihniniz onun zihniyle uyuşur ve kalbiniz dinlenir. Bazılarını delirten..." Gülümsedi. "Kimilerini rahatsız eden ve nicelerini öldüren bu ses sizinki gibi bir zihnin saçlarını okşar." Konuşurken sözleri bile telli bir çalgıdan çıkıyordu sanki.

"Benim zihnimin nesi var?" diye refleksle yüzümü buruşturdum.

"Bağışlayın Vârisim," dedi elini göğsüne bastırarak. "Ben müzikle doğdum, suyun içindeki şarkıları dinlerim. Deniz kabukları bana fısıldar. Şifalı elleriniz gibi doğuştan gelen ödülüm benim. Evrendeki her melodiyi kulaklarım tanır."

"Benden ne duyuyorsun?" Sorduğum anda pişman olmuştum.

Hafifçe gülümsedi. "Çığlıkları duyuyorum Vârisim. Hıçkırıkları. Direnişi. Çok yüce bir kalbiniz, cesur bir yüreğiniz var. Aklınız o kadar kalabalık ki kuşkusuz acı verici olmalı."

Gözlerine bakıp kaldım. Öylece yanından geçtiğim birinin kimsenin bilmediği her şeyi yüzüme vurması hem hafiflemiş hem daha da ağırlaşmışım gibi hissettirdi.

"Bağışlayın beni," dedi yeniden elini göğsüne bastırarak. "Ruhların enerjileri varlığımızın şarkılarıdır. Ama bana fısıldanan sözleri bestelemem. Sırlar müziğimin notaları olmadı hiçbir zaman. Benim kafamın içindeki tellerde çalarlar yalnızca." Yerinden kalktı ve cam armonikanın yanında duran, daha küçük boyutlu minyatür cam şişelerden bir tanesini avucunun içine aldı. Normal bir tıpası olan iksir şişelerinden biriydi ama armonikada olduğu gibi onun da içinde bir su birikintisi ve batırmaya çalıştığı daha küçük bir gemi vardı.

Leka parmaklarını şişenin etrafında dolaştırdı ve tılsımları şarkı sözleri gibi mırıldanmaya koyuldu. Küçük şişenin tıpasını açtı, kelimeleri üç kez tekrar edip şişenin içine nefesini üfledi. Tıpasını yeniden kapatıp onu bana uzattı.

"Ne zaman zihninizi susturmaya ihtiyaç duyarsanız tıpasını açıp kulak verin Vârisim, armonikanın ezgisi sizin için çalacak."

Şişeyi parmaklarımın arasına alır almaz merakla tıpasını açtım. Birkaç saniye geçmeden armonikadan duyduğum ezgiler çalınmaya başladı. Sihre hâlâ inanamıyordum ama bu başka boyutlu bir tılsımdı. Tıpayı yeniden kapattım ve ezgi sona erdi. Kaşlarımı kaldırarak "Teşekkür ederim, Leka," dedim. "Aldığım en güzel hediye."

"Beni daha mutlu edemezdiniz," diye önümde eğildi. "Beni dinlemeniz onurdur yalnızca benim için."

"İyi geceler." Küçük şişeyi parmaklarımın arasında sıkıp köprüden geriye doğru yürüdüm. Kendimi garip bir enerjinin içinde kalmış gibi hissediyordum.

Göletin etrafından dönerken gördüğüm yüz beni bu gece daha çok şaşırtamazdı. Elbette son zamanlarda nereye baksam hayalini gördüğüm biri vardı ama bu gece onu bir kez daha görmek beni şanslı biri yapardı. Ama yıldızların parıltısına rağmen ben bir lanet taşıyordum bu yüzden o yüz Daren'e ait değildi. Son zamanlarda Daren'e fazla takıntılı oluşum yine canımı sıktı.

"Kali," diye seslendim kafamın içindeki sesi ona seslenerek bastırabilmek adına. "Burada olduğundan haberim yoktu."

Beni duyunca o da daldığı göletten bakışlarını çevirdi. Şöyle bir etrafına baktı ama artık o kadar kalabalık değildi. Sanki ne yapacağını, nasıl davranması gerektiğini düşünüyordu. Su Krallığı sınırlarında olduğu için önümde diz çökmesi gerekiyordu ama aslında Sadakatsizlerle birlikte olduğu için bu onun şu anki inanışına da aykırıydı.

"Nefes al," dedim Arın'ın bana söylediği gülümseyen tonlamayla.

"Alin için gelmiştim," dedi. Sonra kaşlarını kaldırdı. "Lordun zorlamış da olabilir."

"Bugün olanlar onu endişelendirmiştir, kendi halkına karşı zaafını biliyorsun." Onun yanına yanaşıp onun gibi kollarımı korkuluğa yaslayarak ben de göleti izlemeye koyuldum. "Ne düşünüyordun o kadar derin?"

"Su Krallığı ne zaman güçlense diyarda felaketlerin üst üste geldiğini," dedi. "Yüzyıl sonra döndüler ve diyar yeniden birbirine girdi."

Gerim gerim gerildim.

"Bunun sorumlusu Su Krallığı değil." Konuşurken hem gergin hem de ona biraz kızgın olduğumu fark ettim. Anlamaya çalışarak ona döndüm. Su Krallığı'nda doğmuştu, hayatının çok uzun dönemini onlarla geçirmişti. Ailesi bu krallığa bağlıydı. Ailesi bu krallık için canını vermeye değer gören alfinlerdi. Ama Kali'nin öfkesi dinmiyordu.

"Yanlış anladın," dedi genelde olduğundan çok daha yumuşak bir şekilde. "Bunun için Su Krallığı'nı suçlamıyorum. Sanki birileri Su Krallığı ile uğraşıyormuş gibi hissediyorum. Bu haksızlık. Çünkü hiçbir zaman saldırmadık." Bu defa kendini onlardan ayrı tutmamış belki yüzyıl sonra ilk kez yeniden onlardan biri olduğunu söylemişti.

"Biliyorsun, ben başka canlıların, insanların arasından geldim buraya. Ve bildiğim bir şey varsa o da savaşların ve felaketlerin alfinlere özgü olmadığıdır." Gözlerim gökyüzüne döndü. Gözlerim hep gökyüzüne dönüyordu. "Yaşamın her yerinde bu var bence," dedim. "Buna doyumsuzluk ya da açgözlülük diyebilirsin ama hayatta kalmanın özünde de bu var. Bizim olan için mücadele ederiz." Ona döndüm ve parlak bir şekilde gülümsedim. "Sen mücadele etmek istemiyorsun, ben de savaş istemiyorum ama farklı bir şekilde

mücadelemi sürdürüyorum. Bu yüzden belki bencillik ama senin de bu mücadele yanımızda olmanı umuyorum."

"Tanıdığım en iyi savaşçılar hayatta değil," dedi. "Mücadelenin sonunda yok oluş varsa ne için mücadele ederiz ki?"

"Kendimiz için değil," dedim. "Hiç kimse kendisi için savaşmaz bana kalırsa. Bizden sonrası için kavgalarımız. Anne ve baban o savaşı vermeseydi sen ve ben şu an burada olmazdık. Arın her şeyini kenara bırakıp halkını kollamasaydı şu an burada kimse olmazdı. Benim de arkama bakmadan kaçmak istediğim çok şey var ama burada duruyorum çünkü yarın, öbür gün veya asırlar sonra burada birilerinin durmasını umut ediyorum. Çok basit bir kelime ama herkes kendi umudu için savaşıyor."

"İnsan olmanın nasıl olduğu merak ederdim her zaman," diye belli belirsiz gülümsedi. "Annem onlarla ilgili masallar anlatırdı. Alfinlerle insanların birlik içinde yaşadığı zamanlardan."

"Sen bana baş belası lordların çocukluklarını anlatırsan ben de sana insanları anlatırım?" Tek kaşımı kaldırdım ve burada edindiğim ilk arkadaşlığımı gülümseyerek kutsadım. Kali'ye burada kalabilmesi için sık sık benim de ihtiyaç duyduğum bahanelerden verecektim. Çünkü bir dost edinmezsem gerçek anlamda aklımı yitirecektim.

"Söylediğin gibi," dedi çarpık biçimde gülümseyerek. "Baş belasıydılar."

"Başka bir gün detayları duymak isterim." Hafifçe esneyince ağzımı kapatmak zorunda kaldım. "Kalman için bir yer ayarlandı mı?"

"Evet, ihtiyacım olan her şey." Abartıldığını belli edercesine başını salladı.

"O halde yarın görüşürüz."

"Görüşmek üzere Vârisim."

Ona kıkırdayıp konutuma doğru yürümeye koyuldum. Benim konutumun sadece aşağı girişinde iki tane nöbetçi vardı, o kadarına bile gerek olmadığını söylemiştim çünkü herkesin çekinmeden yanıma gelmesini istiyordum ama Arın ile vardığımız ortak nokta bu olmuştu.

Lala hâlâ yatağımın orada bekliyor ve epey yorgun görünüyordu. Ona sorun çıkartmadan merhemi yüzüme sürmesine izin ver-

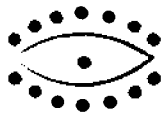
dim ve sonra kendimi örtülerin içine bıraktım. Lala mum ışıklarını söndürüp konuttan çekildikten sonra ağırlık çökmesine rağmen uyumak öyle kolay değildi. Aklımda dolanan çok fazla şey vardı. Dinlenmek ve sağlıklı düşünebilmek için uyumam gerekiyordu ben de doğrulup bu geceki hediyemi kullanmaya karar verdim. Müzikle kutsanan su kızının verdiği küçük şişeyi avucumun içine alıp tıpasını çıkardım.

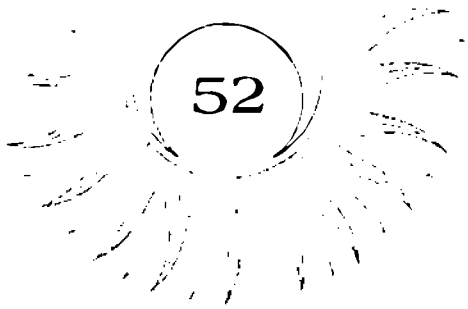
Ezgiler mağaranın içinde yankılanmaya başlayınca nefes alışlarım düzene girdi. Şişeyi yastığımın kenarına bırakıp yeniden uzandım. Daha eskiden teleskopla gökyüzünü seyrettikten sonra kulaklığımla müzik dinleyerek uyuduğum geceler girdi aklıma. Çok uzak bir geçmişin anıları gibi. Ne kolay ne huzurlu bir hayatım olduğunu ne kadar şanslı olduğumu hatırlamak tanıdık, eski bir sokağa götürdü beni.

Bütün o hayatın aslında Daren'in eseri olduğunu düşününce yine titremeye başladım. Büyükbabam onun hizmetkârıydı. Etrafımda her zaman beni sevecek iyi insanlar olmasını o sağlamıştı. Hayatım her zaman kolay olmuştu ve çocukluğum sevgi dolu geçmişti. Beni bırakıp giden anneme rağmen hiç yalnızlık çekmemiştim. Birinin hiç tanımadığı biri için bunca şeyi ayarlaması kulağa inanılmaz geliyordu. Birinin sadece bir Tanrıçadan emir aldığı için bunları yapması ise kalp kırıcıydı. Gözlerimi kapattım ve sahip olduğum tüm olumsuzluklara rağmen iyi ve güzel bir şey düşündüm. Bugün beni kaldırmak için elimi tuttuğunda avucumun ve içimin nasıl ısındığı gibi. Melodiler o hissi daha da büyüttü. Kafamın içindeki bütün çirkinlikler kurşunkalemle yazılmış gibi silinmeye başladı. Yerini başka satırlar aldı.

Yine Ateş Krallığı'nda sarayın içindeydim. Yine Ateş Lordu'nun odasındaydım. Bu defa küçük bir yıldız ışığı değildi, gökyüzü binlerce yıldızla parlıyordu. Terasta ayakta duruyordum. Ama tek başıma değildim. Etrafıma sıkı sıkı dolanmış güçlü iki kolla sarınmıştım. Daren'in kokusu hep masalları hatırlatıyordu. Kıkırdaması saçlarımın üzerini okşuyordu. Ona döndüm ve yüzümde gördüğüm gülümseme rüyada bile beni gafil avladı. Artık öyle gülebileceğime olan inancımı yitirmiştim. Uzanıp dudağımın kenarından öptü. Sonra bir daha. Sonra bir kez daha. Kollarımı boynuna doladım.

"Bir gün yıldızlara çıkabilir miyim dersin?" diye sordum.
"Sana yolu gösteririm," dedi. "Her zaman yolu gösteririm."
Rüya orada bitti ama bütün gece deliksiz uyumaya devam ettim.

52

Kâbuslar ve Yokluklar

Sabah uyandığımda boğazım sıkışıyor gibiydi. Müthiş bir eksiklik hissediyordum. Kabıma da yerime de sığamıyordum. Kafamın içinde sürekli *Daren! Daren! Daren!* diye beni dürtüp duran bir ses vardı. Ona gitmek istiyordum, onu görmek istiyordum. Onu duymak istiyordum. Hem de ne derse desin. Sözleri umurumda değildi, sadece bana bakmasını ve benimle konuşmasını istiyordum. Onun yanında olmak istiyordum. Onun etrafında olmak istiyordum. Daren'in hayatımda olmasını istiyordum. Ama aynı zamanda ondan nefret ediyordum. Ona çok kızgındım. Ama umurumda değildi.

"Aklımı kaçırıyorum." Ellerimi şakaklarıma bastırdım. "Gerçekten aklımı kaçırıyorum." Yataktan doğrulup "Lala!" diye bağırdım. "Lala, içime şeytan kaçtı, bir şeyler yap!" Kaşlarımı çatıp sinirli sinirli odanın içinde volta atmaya başladım, peri kızı ortalıkta yoktu. Belki de daha iyiydi, son zamanlarda zaten bende bir tuhaflık olduğunu fark ediyordu.

Aşağıya indim ve kendimi kıyafetlerle suyun içine attım. Yine buz gibiydi ve iliklerime kadar titrememe neden olmuştu ama amacım da buydu. Birkaç dakika suyun altında kalıp soğuğun düşüncelerimi ve hislerimi bastırmasını bekledim. Yeniden suyun içinden çıktığımda nabzım hızlanmıştı ama kesinlikle daha iyi hissediyordum. Kendimi toplamalıydım. O iblise yenilemezdim. Yapabileceğimiz bir şey kalmamıştı. Çok yakışıklı, aklımı mahvedecek kadar yakışıklı olabilirdi, gözleriyle hava atıyor olabilirdi, bana galaksideki tek parlayan yıldızmışım gibi bakabilirdi ve aklımdan sürekli ama sürekli onu öpmek geçebilirdi ama her şey değişirdi.

Son zamanlarda pek iyi değildim, başıma sürekli saçma sapan olaylar geliyordu ve herkes kafamı karıştırıyordu. Sadece arayıştı benimki. Daren'in yokluğuna denk gelmişti. Bunca sorunumun içinde en büyüğü oymuş gibi aklımın ona koşup durması bu yüzdendi. Başka bir anlamı yoktu.

Daren'in yokluğuna denk gelmişti.

Daren'in yokluğu.

Çünkü yokluğu vardı.

Dişlerimi sıkarak suyun içinden çıktım. Islak kıyafetlerimden kurtulup kendimi daha iyi hissetmek için güzel, inci pembesi uzun bir elbise giyindim. Saçlarımı fırçalayıp kendi kendine kuruması için serbest bıraktım. Aynadaki yansıma biraz canımı sıkmıştı. Yaranın biraz olsun geçeceğini düşünüyordum, Elemental'de yaralar sihirli merhemlerle hemen iyileşirdi. Ama sanırım bunun için biraz tılsım kullanmam gerekecekti. Elimi yüzüme bastırdım ve birkaç iyileştirici söz fısıldadım. Benim ellerim şifalıydı ve sihir gücüm oldukça kuvvetliydi ama aynaya baktığımda yara izinin hâlâ aynı şekilde olduğunu gördüm.

Acaba anlamadığım bir çeşit zehir miydi? Vâris olmak ve alfin olmak konusunda kat ettiğim mesafeye rağmen hâlâ diyarın her şeyini bilmiyordum. Dudaklarımı büzüp üst kata çıktım. Merhemden tekrar sürdükten sonra gündelik yöntemleri denemeye karar verdim. Makyaj malzemeleri ile yarayı olabildiğince sakladım. Hâlâ görünüyordu ama eskisi gibi değildi. İyileşmeye başlamış gibi görünüyordu. Bu hali kesinlikle daha iyiydi. Dudaklarımı renklendirip, gözlerimin kenarına simli pırıltılar sürdüm. Saçlarımı iki yanından inci tokalarla tutturup yeterince güzel olduğuma karar verdikten sonra yukarıya çıktım.

Epey erken saatte uyanmıştım ama dışarıya çıktığımda Arın'ın çoktan güne başladığını gördüm. Her zaman çok erken uyanırdı, henüz ondan önce uyanmayı hiç başaramamıştım. En azından tek başıma kahvaltı etmeyecektim.

Nöbetçilere güler yüzlü bir selam verdikten sonra göletin üst tarafında, daima oturduğumuz masaya yürüdüm. Arın beni görünce gülümsedi, ayağa kalktı ve oturabilmem için kibarca sandalyemi tuttu.

"Su gibisin bugün." Yerine otururken gülümsemesini korudu.

"Sen her zaman öylesin," diye omuz silktim. "Hem güzel görünmenin ruh halimi beslediğini fark ettim." Etrafa göz attım ama küçük Alin ortada görünmüyordu. Bütün geceyi onun yanında mı geçirdiğini merak ettim. "Alin uyuyor mu?"

"Gece yarısı uyandı ve sabaha kadar ağladı."

Yüzüm düştü. "Keşke beni uyandırsaydın."

"Ve sonra elimde ağlayan iki küçük kız olsaydı. Ondan daha iyi durumda değilsin." Gülümsemesinin altında bir sorgu vardı şimdi.

"Ben bebek değilim Lordum!" Metanetimi korumaya çalıştım. "Şimdi nasıl?"

"Sabaha karşı yeniden uyudu. Sanırım bir süre uyanmaz."

"Onu neden yanından ayırmıyorsun?" Tabağıma yiyebileceğim bir şeyler doldurdum. "Bu yaptığın çok hoş ama merak ettim," diye ekledim.

"Çocukları çok seviyorum," dedi bariz bir şeymiş gibi. "Ama Alin bana kaybettiklerimizi hatırlatıyor ve kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Savaşta onları koruyamadığım için burada, Sadakatsizlerin arasında doğdu. Zorluk yaşadı. Babasını ve şimdi de annesini kaybetti." Aklının etrafında toplanan yağmur bulutlarını görebiliyordum.

"Senin suçun değil," dedim ama sonra pişman oldum. Hepimiz birbirimize buna benzer kelimeler kullanıyorduk ama bir işe yaramıyordu. Hepsi benim suçumdu ama aslında değildi de. Bu bir lanetse bunun sorumlusu ben değildim. Bunu ben seçmemiştim. Yeni öğrenmiştim ve baş etmeye ve doğru şeyi yapmaya çalışıyordum. Ama bir lanet bile tek başına bunca felakete yol açmazdı. Yol orada duruyordu, birisi belki bir lanet kapısını açmıştı ama bu yine de birilerinin seçimiydi. Saldırmak, savaş çıkarmak ve katletmek. Kendime sık sık bunları da söylüyordum ama başka bir felaket kapımıza dayandığında yine kendimi uğursuz hissedecek ve suçlayacaktım.

Arın da ne kadarını kurtarırsa kurtarsın kendini her zaman suçlayacaktı.

"Hiç lord olmak istemediğin zamanlar oluyor mu?" diye sordum bu defa.

"Vârislik zor mu geldi?" Bıyık altından güldü. Bu beni de bir anlığına gülümsetti.

"Sadece merak ettim, çok şey yaşadın. Hepsi için kendini suçluyorsun ama ben de senin için endişeleniyorum."

"Olmadı," diye yanıtladı. "Çünkü birileri olacaktı ve birileri yapacaksa o kişi ben olmak isterim." Kendini beğenmiş şekilde başıyla kendini onayladı.

"Öyle düşünmemiştim." Ben sanırım bazen başkası olsun isterdim. Tüm bu sorumluluğu başkasına vermek ve sadece yaşayabilmek isterdim. Ama muhtemelen sonra buna pişman olurdum. Lord ve Vâris olarak doğduğunuz zaman her zaman Lord ve Vâris oluyordunuz. Bundan kaçınmak hiç kolay değildi çünkü içinizdeydi, çünkü zaten bunun için doğmuştunuz.

"Bu kadar güzel görünmen iyi oldu," dedi. "Dün yaşanılanlardan sonra herkesi biraz sakinleştirecektir."

"Görünüşün bununla ne ilgisi var ki?" Ağzıma bir lokma attım ve bu sefer kolayca çiğneyebildim.

"Ne zamanlar iyi görünmezsin?" diye sordu, cevabı bulmam için sorduğu sorulardan biriydi.

"Kendimi kötü hissettiğim ve kaygılı olduğum veya canım sıkkın olduğu..."

"Aynen öyle."

"Pekâlâ, aldatmaca da olabilir."

"Aldatmaca olduğunu ben anlayabiliyorum güzel Vârisim ama yine de ilk izlenim iyi göründüğün yönünde olursa bilinç bunu iyi durumda olduğun yönünde algılayacaktır. Bugün birlikte krallığın içinde dolaşalım ve herkes ne durumda denetleyelim." Gece benimle birlikte felaketi yaşamıştı ve bir asır önce yaşananlardan dolayı belki daha çok etkilenmişti ama sabah yine ne yapacağını biliyordu, işte buna imreniyordum.

"Onlar bizi denetlemeden biz onları tedirgin edelim diyorsun," diye güldüm.

"Öğrenmeye başladın."

"Bugün Hava Sarayı'na gider biraz Sonay'ı görürüm diyordum ama daha sonraya ertelerim. Ya da belki onları buraya çağırırım." Bu konuda ne düşündüğünü merak ederek ona baktım.

"Buraya çağırman iyi fikir olmaz ama dilersen akşamüzeri birlikte gidebiliriz. Sina ile görüşmek istediğim birkaç husus var."

"Neden buraya çağırmam iyi bir fikir olmaz?" Suyun dibinden çıkarılan özel otlarla demlenmiş çaydan bir yudum aldım.

"Halkımız Hava Krallığı'nı pek hoş karşılamayacaktır. Savaşta taraf değiştirmiş olsalar da ateşi harlayan Sina'nın babasıydı. Su Krallığı kinini hafife alma." Gömleğinin kollarını kıvırıp uyarıcı bir şekilde gözlerini üzerime dikti.

"Bunun için bir saraya ihtiyacımız var," diye mırıldandım. "Burada her şey herkesin gözünün önünde." Açıkçası kimseye görünmeden kendi balkonuma bile çıkamıyordum. Her yer açıktı ve epey kalabalıktı.

"Düellolardan sonra ortada bir diyar kalırsa söz veriyorum ilk işimiz gizli saklı görüşmeler yapabileceğimiz sarayı inşa etmek olacak."

"Espriler espriler!" dedim güleç bir şekilde. "Yemeğim bitti, kalkalım mı?"

"Tabağını bitir, kalkalım." Arkasına yaslanıp içinde süt olduğunu tahmin ettiğim fincanını eline aldı.

"Yeterince yedim." Tabağıma göz attım ve cidden son zamanları göze aldığımızda epey yemiştim. En azından bir üzüm salkımının yarısı bitmişti.

Fincanı dudaklarından uzaklaştırıp, "Benimle inatlaşma," dedi.

"Alin ile çok takılıyorsun."

"Alin söylediğim her şeyi yapıyor. Muhtemelen senden daha olgun."

"Espriler! Espriler!" Tabağımdakileri yemeye koyuldum. Ama ona sormak için beklediğim ve dikkatini dağıtacak bir şey vardı zaten. "Atlantis," diye fısıldadım. Burada açıkta oturuyor olsak bile kimse bizi dinlemez ve dinlese bile duyamazdı, tılsımlı alandaydık ama yine de içgüdüsel olarak sessizleşmiştim. "Ben bununla ilgilenmek istiyorum. Ne yapabilirim?"

"Konuşuruz," dedi. "Yemeğin bittiğinde."

Gözlerimi devirip dişlerimi bastıra bastıra lokmamı çiğnemeye koyuldum.

Sanırım bir konuda lorduma minnettar olmalıydım çünkü yemeğimi bitirmek gerçekten daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Artık baş dönmesi ya da her an yere yığılıp kalacakmış gibi hissetmiyordum.

Beraber tüm birlikleri dolaşmaya ve onlara sahte huzursuzluklar çıkarmaya koyulduk. Arın bu konuda benden çok daha becerikliydi ama dolaştıkça ben de ne yapmam gerektiğini anlamaya başlamıştım. Bu kadar yoğun bir kalabalıktan sorumlu olduğunuzda onları dizginlemek de önemli hale geliyordu. Ve en önemlisi kimin sorumlu olduğunu unutmamalarıydı. Bu birçok anlama geliyordu. Şüpheye düşmeleri de bunlardan biriydi. Liderleri olarak endişelenmesi gereken kişiler bizlerdik ve o endişeleri ortadan kaldırmak bizim yükümlülüğümüzdü. Bizim yerimize endişelenmeleri neredeyse saygısızlık olarak kabul edilmeliydi. Su Krallığı varoluşsal olarak fazla özgüvenli yaratıklar olmalarıyla biliniyordu ve bu diğer krallıkların aksine onları daha zorlu kılıyordu. Sadakatleri ve bağlılıkları ne kadar fazlaysa diklenme eğilimleri de aynı derece yoğundu.

İlk önce savunma kuvvetlerinin çoğunluğunu oluşturan akrep birliğini idman alanlarından ziyaret ettik. Arın beni şaşırtarak eline bir kılıç aldı ve nadiren de olsa ona diklenen akrep birliği öncülerinden Ahuele ile ikili bir kılıç müsabakasına başladı. Geriye çekilip diğerleriyle onları izlemeye koyuldum.

Ahuele ve kardeşi Aram ilk karşıma çıktıklarında ben hâlâ Sadakatsizlerle kalıyor ve eğitimime devam ediyordum. Krallıktan izinsiz çıkıp benimle tanışmak için gelmişlerdi. Ve haftalardır burada onların yanındaydım ama her fırsatta çıkıntılık etmeye devam ediyorlardı. Esasında tavırları Arın'a karşıydı, bana her zaman nazik ve hayran dolu ifadelerle yaklaşır ve etrafımda olmaktan keyif alırlardı. Bunu fark ettiğimde onlarla arama kasıtlı bir mesafe koymuştum çünkü diyarın yarısı Arın ve benim karşı karşıya gelmemizi istiyordu ve buna izin vermemekte kararlıydım. Krallığımızın içindeki bu başkaldırıyı asla onaylamıyordum ve anladıklarından emin olacaktım.

Ahuele şüphesiz ki çok iyi kılıç kullanıyordu ama beni şaşırtan Arın'ın ne kadar iyi olduğuydu. Bir konuda iyi olmasa dişimi kıracaktım. Onu hiç kılıç kullanması gereken biri olarak düşünmediğim için Ahuele'nin kılıcını yere düşürdüğünde anlık bir refleksle şaşkınlık belirtisi göstermiştim. O ise dönüp sadece bana güldü, diğerleriyle birlikte. Ahuele onu selamlayarak doğrulduğunda pek mutlu görünmüyordu.

"Yarına kadar kılıcına dokunmayacaksın," dedi Arın ona direkt bir ifadeyle. "Düştüğü yerde kalacak."

Dudaklarımı birbirine bastırmamak için yanağımın içini ısırdım. Arın bazen gerçekten korkutucu oluyordu. Belki de çoğunlukla. Herkesin içinde ona karşı takındığı tavır bir üstünlük yaklaşımıydı. Gerekliydi ama yine de Ahuele için üzülmüştüm.

"Emredersiniz, Lordum." Başını kaldırmadan yeniden selam verdi.

"Düellolara çok az kaldı ve yakında Tanrıçalar bildiri yayınlayacak," diye herkese doğru yüksek sesle konuştu. "Tanrıçaların bildirisinden sonra işgalciler özgürleşmiş olacak. Kimsenin zafiyet göstermediğine emin olacağız. Hâlâ nefes aldığınız sürece kılıcınızı elinizden düşürmenizi yasaklıyorum. Ve kılıcınız elinizdeyse başkalarının elinde ne olduğuna bakmakla zaman kaybetmeyin, düşmanınızı alt etmek için kullanın zamanınızı."

Yani, lordunuza ve vârisinize birleşme ayini diye baskı kurmak yerine onlar gibi duvarlarınızı savunduğunuza emin olun. Ne diyebilirim ki, daha güzel ifade edilemezdi.

Hepsi birlikte diz çöküp bunu bir emir olarak kabul etti. Arın yeniden yanıma döndüğünde açıkçası göğsüm kabarmıştı. Diyar on kere tersine dönebilirdi ama ben Su Krallığı Vârisi olmak isterdim ve ben İlahi Lord'un Vârisi olmak isterdim.

Suda yaşayan deniz kızları ve deniz erkeklerine Yüzgeç Birliği deniyordu. Onların görev alanı da oldukça önemliydi. Başlarında Adalia'nın olduğu Yüzgeç Birliği sınırlarımızı korumakla görevli aynı zamanda diyarın sınırlarını izlemekle görevlilerdi. İstihbarat sağlamakla kalmıyor diyarda herkesin nerede ne yaptığına dair bilgi toplayıp stratejiyi planlamakta söz sahibi oluyorlardı.

Su Krallığı eskiden ayrı bir kıta olarak okyanusun içinde bir adanın üzerinde varlığını sürdürüyordu. Dört yanı sularla çevrili olduğu için krallık tüm saldırıları kolayca püskürtebilecek bir konumdaydı. Burada buna benzer bir yapı kurmak için var gücüyle yengeç ve balık birliği ortaklaşa çalışıyordu. Mağaraları güvenli olacak şekilde yıkıp yeniden inşa ediyorlardı. Etrafta başkalarının gizlenebileceği yerler su ile doldurulуyor ya da tamamıyla yıkılıyordu. Yapılan son saldırıdan onlar da nasiplerini almışlardı. Ama bu defa Arın değil, ben öne çıktım.

"Giriş tamamen savunmasızdı, askeri güçlerimiz sayesinde saldırıyı püskürttük ama daha iyisini yapabileceğinizi biliyorum." Ben ne olursa olsun Arın kadar sert olamazdım sanırım. "Krallığın etrafına su kanalları inşa ederseniz kapımıza dayanmadan bir saldırıdan haberimiz olur. Buna karşılık daha yüksek iskelelere ihtiyacımız olduğu açık."

"Karga yuvası mı inşa edelim Vârisim?" diye sordu biri şaşkınlıkla. Terimleri çok bilmediğim için Arın'a döndüm.

"Gözetleme kuleleri," dedi Arın. "Gemilerdeki karga yuvası da dediğimiz çanaklıklara benzer. Direklerin tepesinde bu defa ufku veya karayı görmek için değil, etrafımızda neler olduğunu görmek için yapılacak iskeleler." Bana döndü ve başını eğdi. "Bunu burada uygulamak çok akıllıca, Nova."

"Su ve yarattığı yansımalar bizi açık ediyor ama gizlenmek gibi bir arzumuz yok zaten," diye ekledim. "Ancak biz bu şekilde parlarken etrafımızdaki karanlığın içinde ne olduğunu görmeliyiz. İskelelerin kurulumuna öncelik verelim ve akrep birliğinden gözetleme için nöbet çizelgesi düzenlemelerini isteyin. Dört yandan, gece gündüz dönüşümlü olarak birileri etrafı kolaçan etsin."

"Emredersiniz, Vârisim."

Başımla selamlarına karşılık verip Arın ile birlikte parlak ışıkların ve güneşin altında yürümeye devam ettik. Ne zaman kendimi işe yarar bir şey yapmış veya söylemiş hissetsem umut içime doluyordu. Bunu da yapabilir, önüme çıkan diğer engellerle de yüzleşebilirim diye düşünüyordum. Büyükbabam bana insan mücadele ettiği sürece savaş sona ermez, derdi. Savaş sona ermediği sürece kaybetmediği bilirsin. Ben de savaşıyordum, aynı anda birçok cephede. Ve sadece birinde kaybetmeye çok yakın olduğumu hissediyordum.

Krallığı dolaşmak ve herkesi kontrol etmek sandığımızdan uzun sürmüştü. Bazen sohbet etmek için bazen yeni fikirler için bazen onları uyarmak için durmak ve ayırdığımızdan daha çok zaman harcamak durumunda kalmıştık. Gizli geçidimiz olan şelalenin arkasındaki mağaraya gitmeyi yarına ertelemek zorunda kaldık. Hava Sarayı'nı bugün ziyaret edemeyeceğimiz öğle saatlerinde kesinleşmişti o yüzden ben devam edebileceğimizi söylemiştim ama Arın, Alin ile zaman geçirmek istiyordu. O konutuna gittiğinde ben akşam

yemeğini yemek için göletin yanındaki masaya oturdum ve hazırlanması için beklemeye koyuldum.

Arın'ın konutunun bulunduğu doğu yönündeki mağaraların ardında hiç çıkmadığım bir tepe vardı. Burada otururken o tepeyi ve tepede yanan meşaleyi görebiliyordum. Ariana için tuttuğu yasın onurlu bir temsilcisiydi meşale ve kimse sesini çıkarmıyordu.

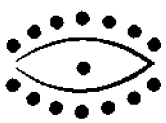
Başta bunun o kadar önemli olmadığını düşünmüştüm ama günden günde merak içimi kemirmeye başlamıştı.

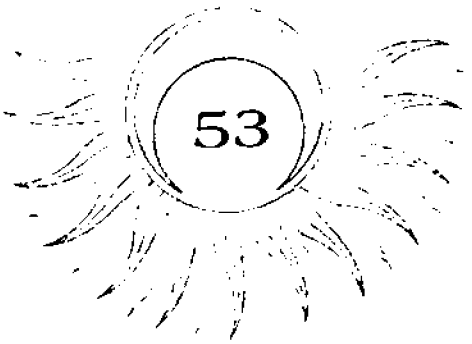
Ateş Krallığı ve Su Krallığı arasındaki bu enerjinin anlamı neydi?

Önümde bir sürü koparılmış sayfa vardı, onları doğru şekilde sıralasam cevaba ulaşacak gibiydim ama bazı sayfalar yanmış, bazı sayfalar rüzgârda savrulmuştu ve bazıları çok uzak kıyılarda suyun içinde erimişti.

Ağaç ve Metal Krallığı beşinci elementle ilgili yeni soru işaretleri yaratmıştı, ta ki Arın bana Atlantis'i kuran gökyüzü varlıklarını anlatana dek. Onlar dört unsurla inşa etmişti varoluşu. Peki burada kaçırdığımız nokta neydi?

Beşinci element gökyüzü değilse, dört unsurun hepsi miydi?

Sorular ve Sorunlar

Sakin bir öğleden sonra kitabımı okumak ve yemek yemek için yine göletin oradaki masada oturuyor ve güneşin çıplak tenimdeki yansımalarıyla dinleniyordum. Leka beni görünce taş köprünün üzerinde neşeli ama yavaş bir melodi çalmaya koyuldu. Burada oturmak ve her şeyin ortasında durmak iyi hissettiriyordu.

Su Krallığı'nda hava her zaman temiz ve nemliydi ama asıl büyüleyici olan tuz ve yosun kokusunun benim zift gibi karanlık olan iç dünyamı bile ferahlatmasıydı. Bir süredir meditasyon yapmıyordum, yemekten sonra biraz mağarama çekilip suyun içinde bilincimi açmak bana iyi gelirdi ve öğrendiklerimi unutmak istemiyordum.

"Adalia," dedim bana doğru yürüdüğünü görünce. "Yemekte bana eşlik etmek ister misin?"

"Teşekkür ederim Vârisim ama Ateş Krallığı'ndaki parti için hazırlanmam gerekiyor." Üzerinde idmanda giyilen beyaz tulumlardan biri vardı ve her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

"Ateş Krallığı'nda bir parti mi var?" Bunun ne ile ilgili olduğunu düşünmeye koyuldum ama ilk anda bir yere varamadım.

"Evet, resmi bir şey belli ki. Arın'a davetiyeleri götürüyordum ben de." Elinde, rulo halinde sarılı parşömenleri salladı. Resmi bir tören olduğunu belirten yaldızlı mühür vardı ve bunun tek bir anlamı vardı.

Meşhur prenses için bir de parti mi veriyordu... İnanılır gibi değil. Hem de benim için özel olan takdim geceme bile katılmamışken oraya gideceğimi mi düşünüyordu?

"Hayır, burada kalıp çalışacağım," dedim kadehimi elime alıp. "Arın da bütün gün çok yoruldu..."

"Zaten sana davetiye gelmemiş." Adalia elindeki parşömenleri karıştırırken kaşlarını çattı. Hepsinin üzerinde mühür vardı ve sırtında da davetlilerin isimleri yazıyordu.

"Anlamadım..." İçtiğim şeyi yutmaya çalışırken neredeyse boğuluyordum.

"Burada üç tane var. Su Lordu için, benim için ve bir de..." Durup pek mantıklı bulmadığı isimle kaşlarını çattı. "Kali için," dedi sorgular bir ifadeyle.

Özellikle resmi davetlere lorlar ve vârisler ile muhafızlar ve üst düzey yetkililer davet edilirdi. Su Krallığı muhafızının davetler için asla krallıktan ayrılmadığını öğrenmiştim, diğerlerinin ne yaptığını umursamıyordu. Bu yüzden onun davet almaması garip değildi, bir yere kadar Adalia'yı çağırmasını da anlayabilirdim ama Kali için resmi bir davet gelmesi mantıklı değildi. Tabii ki bunların hiçbiri benim çağırılmamam kadar saçma değildi.

"Tekrar bak," dedim. "Arın'ı kızdırmaya bayılıyor. Muhtemelen Gökyüzü Vârisi adınadır davetiye." Kaşlarımla işaret ettim.

Parşömenleri birbirine sürterek teker teker tekrar baktı ama başını iki yana salladı.

"İkiz alev için?" diye sordum.

"Hayır." Tekrar başını iki yana salladı.

"Yıldız ışığı?"

"Cıks."

"Deniz yıldızı?"

"Başka davetiye yok, Vârisim." Gözlerini irileştirerek bana garip bakışlar atmaya başladı.

"Su baloncuğu?" İyice somurttum.

"Sadece üç tane davetiye var," diye tek tek gösterdi.

"Çok ama çok öfkeli Nova için?" Kadehi kafama diktim. Derdi neydi bunun? Kişisel meseleleri krallık işlerine karıştırmaya mı başlamıştı? Şimdi kim takıntılı oluyordu?

"Sanırım herkes senin çalışman ya da dinlenmen gerektiğini düşünüyor." Kendi kendine güldü. "Arın'a davetiyesini götüreyim ve izninle hazırlanayım."

"Gidecek misin?" diye inanamayarak sordum.

"Ateş Krallığı asla parti vermez. Davet düzenlemez. Ateş Sarayı'nı görme şansını kaçırmak istemem." Adalia diğer krallıkları küçük görürdü, insanların arasında olsak onu ırkçılıkla suçlayabilirdik bu yüzden bu kadar hevesli olması beni çok şaşırttı.

"Neden ki?" diye sordum merakla.

"Ateş Lordu sarayına kimseyi sokmaz, bunu bilmiyor muydun?"

"Rahat rahat girip çıktığım bir yer olduğu için dikkatimi çekmedi," diye kendimi beğenmiş bir tavırla güldüm. "Su Vârisi olmanın bazı avantajları oluyor."

"Resmiyeti bırakarak söylüyorum Nova," dedi sessizce. "O ayrıcalığın Su Vârisi olmanla ilgisi olduğunu sanmıyorum." Eğlenceli bir şekilde sırıttı.

"Git git," dedim elimle işaret ederek. "Sinirimi bozuyorsun, biraz sonra partilere gitmeyi yasaklayan bir ilan çıkaracağım yoksa."

"Vârisim..." Dizlerini kırarak bacaklarını çaprazladı ve kahkaha atmaya başladı. Neredeyse kollarımı göğsüme bağlayıp dudağımı sarkıtacaktım. Arın çıkageldiğinde Adalia hâlâ gülüyordu.

"Neye eğleniyorsunuz böyle?" diye sordu. Adalia daha çok güldü. Arın kolunu onun etrafına dolarken bu çok doğalmış gibi göründü gözüme.

"Su Vârisi kıskançlıkla tanışıyor Lordum," diye hiç de onaylanmayacak şekilde benimle alay etti.

"İlgisi yok," diye karşı çıktım.

Adalia davetiyeyi Arın'a uzattı. "Vârisimiz davet almadı."

Arın kaşlarını kaldırdı. "Müttefikler için verilen davetler gelenektir. Resmi bir prosedür. Daren bu aralar çok sıkı çalışıyor." Önemsiz dercesine yüzünü kırıştırdı. "Muhtemelen seni zorunlu tutmak istememiştir."

"Sen gidecek misin?" diye sordum söylediği diğer her şeyi görmezden gelerek.

"İstemiyorum ama dediğim gibi resmi bir prosedür. Prensesle tanışmamız gerekiyor."

"Prenses mi?" diye yüzünü buruşturdu Adalia. Yüzüne daha iyi bakabilmek için Arın'ın kolunun altından çıkıp karşısına geçti.

"Ne olmuş prensesse?" Sesimin aksi çıkmasına engel olamadım ve ağzıma biraz ekmek tıkıştırdım.

"Arın prenseslerden hoşlanmaz," dedi Adalia dudaklarını sıkarak.

"Tanıyor musun ki?" diye sordum Arın'a bakarak.

"Hayır," dedi. "Genel olarak prenseslerden ve kraliçelerden hoşlanmıyorum." Unvanları duymak bile bıkkınca tonlamasına neden oldu. Beklenti ve merakla dolan yüzüme doğru konuşmaya devam etti. "Yılışık, dost canlısı, fazla neşeli ve şımarık olurlar."

Adalia daha çok güldü. "Krallığımızın hükmettiği zamanlarda İlahi Lord için sıraya dizilirlerdi. Lordumuz onları geri çevirirken kılı kırk yarıyordu doğrusu." Ve belli ki bu deniz kızını gururlandırıyordu.

"O halde ben de geliyorum, seni yalnız bırakmayayım." Sonuçta Arın'ın canının sıkılmasını istemezdim, sinirlenince ya da sıkılınca çok huysuz oluyordu ve onunla ben uğraşmak zorunda kalıyordum. Zaten bir sürü işim vardı bir de Arın'ı çekemezdim, en iyisi gidip duruma el koymaktı.

"Davet edilmediğin bir partiyi tabii ki kaçırmak istemezsin," dedi imalarla dalgalanan uzak denizlerden.

"Ne zaman davete ihtiyacımız oldu ki, biz Su Krallığı'yız. Başına buyruk. Ve asla nereden geleceği bilinmeyen." Tatlı tatlı güldüm. "Hem epeydir parti basmıyordum, sıkılmaya başlamıştım."

"İmza atmaya bayılıyorsun," diye gözlerini kıstı.

"Bunu iltifat olarak aldım, Lordum. Gidip hazırlanayım. Kali'ye haber vermeyi unutmayın."

"O da mı davet edilmiş?" diye kaşlarını çattı Arın. Açıkçası bu tür şeylerden gerçekten hoşlanmıyordu ve açıkçası Ateş Krallığı bu hoşnutsuz eğlenceleri daha çekilmez hale getiriyordu. Hava Krallığı'nın en azından manzarası keyifliydi.

"Prenses söylediğiniz kadar neşeliyse birilerinin somurtmasına ihtiyacımız olacak," dedim. Somurtmak konusunda Kali'nin üstüne yoktu. Arın güldü. Onlara arkamı dönüp hızlı hızlı yeni inim olan mağaraya yürümeye koyuldum.

Pekâlâ artık şu prensesle tanışma zamanımız gelmişti belli ki.

"Lala!" diye bağırdım. "En güzel elbisemi hazırla, basmamız gereken bir parti var!"

"Gökyüzü aşkına! Diyarda parti verecek hâl mi kaldı, sen neden bahsediyorsun?" diye uçuşmaya başladı. Onu masamın üzerinde malzemelerimi kullanırken yakalamıştım, içerisi yine değişik ve çok keskin kokulardan geçilmiyordu.

"Ateş Krallığı müttefiki şerefine davet veriyor. Resmi bir durum ama yine de bir parti sayılır ve ben en güzel halimde olmak istiyorum." Lala etrafta uçuşurken sildiğim yüzüme yeniden merhem sürüyordum ama yara hâlâ ilk halinde duruyordu ve bu canımı sıkıyordu. Yarın şifacıların yanına gidip baktırsam iyi olacaktı.

"Prensesle mi tanışacaksın?" diye sordu. Aynanın karşısında saçlarımı nasıl toplasam diye bakıyordum.

"Mecburen." Belli etmiyordum ama kaslarım ağrıyordu.

"Gitmemen daha iyi olmaz mı? Kalbin kırılır."

"Neden kalbim kırılacakmış?" diye yüzümü buruşturarak ona doğru döndüm. "Ateş Lordu beni eski sevgilisi yüzünden görmezden geliyor değil, onu kızdırdım ve incittim o da beni incitmek istiyor hepsi bu." İşte o kadar dercesine başımı salladım.

"Ama prenses sıradan biri değil." Her zamankinin aksine ihtiyatlıydı ve bu defa gerçekten beni kırılmamdan korktuğu için engellemek istediğini biliyordum ve buna dayanamıyordum.

"Sıradan biri olmayan benim!" dedim. "Ayrıca kim olursa olsun birisi o iblisin kafasını karıştırabiliyorsa hodri meydan. Bu diyardaki tek muhteşem varlık o değil ya!"

"İlk defa ona karşı hislerin olduğunu inkâr etmiyorsun." Kocaman gözlerinin üzerindeki sıralı kirpiklerini dalga dalga kırpıştırdı.

"Yanlış!" dedim ve neden bu kadar yüksek sesle konuştuğumu düşünüp kendimi dizginledim. "Aramızda bir şeyler olduğunu kabul ediyorum sadece. İkiz aleviyiz, olması gereken de bu. Ancak benim için onca yaygara koparan kendisiyken şimdi bundan vazgeçecekse ve bu başka bir kadın için olacaksa kıskanacak değilim. Ben olgun biriyim. Başka bir kadına bu sebeple kin beslemem." Ellerimi saçlarımın arasından geçirip tepede toplasam nasıl olur diye şöyle bir baktım.

"Sözlerin öyle diyor ama gözlerin deli deli bakıyor."

"Elbise, Lala. En güzeli. Çabuk." Acele etmesi için elimi havaya kaldırıp üst üste parmağımı şaklattım.

"Bütün elbiselerin güzel."

"Off!" Yanaklarımı şişirerek söylenmeye başladım. Ayağa kalkıp kendi işimi kendim halletmeye karar vererek aşağıya indim ve kıyafet askılarının olduğu köşeye gittim. Elbiseleri orasından burasından çekiştirdim ve Ateş Krallığı'ndaki parti için hangisinin daha iyi bir seçim olacağına karar vermeye çalıştım.

Nihayetinde iddialı bir parçada karar kıldım. Eğlence havasından çok resmi bir duruşu olan gece mavisi elbiseyi seçtim. Belime oturması için nefesimi tuttuğumda Lala sırtını bağlamak için epey güç sarf etmişti. Kollarım çıplaktı, elbisenin üst kısmı yelek gibi üzerime oturuyordu. Önünde parlak mavi taşlardan üç sıra düğmesi vardı ve kalp şeklindeki yakası yerinde bir dekolte veriyordu. Elbisenin etekleri dizlerimden bir karış yukarıda bitiyor, ince pileler birbirinin üzerine biniyordu. Lala yine çıplak bacaklarıma minik boncuklardan yapıştırmış ve parlaması için güzel kokulu yağlarından sürmüştü.

Dizlerime kadar uzanan topuklu çizmeler ile görünümü tamamladık. Su Krallığı'na ait armaları elbisenin omuzlarına iğneledik. Saçlarımı düz tuttuk ama Lala uzayan perçemlerimi bukleler haline getirip yüzüme düşmelerini sağladı. Arın'ın takdim gecesi armağan ettiği ay taşından topaz küpeleri kulaklarıma iliştirdik ve yüzümdeki yarayı kapatmak için birlikte epey çaba harcadık. Biri yüzüme yarım bir çarpı atmış gibi olan yara izi, şakağımdan burnuma ve çeneme kadar iniyordu.

"Yine de çok güzelsin," dedi dudaklarımı boyarken. "Bunun canını sıkmasına izin verme." Şakağıma ve burnuma denk gelen kısmı tamamen örtmüştü ama yanağımda hâlâ belli belirsiz bir çizgi vardı.

"Güzelim değil mi?" Dudaklarımın kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

"Şu dilin olmasa kâinattaki en güzide şey olurdun." Burnumun ucunu pudralarken gülüyordu.

"Odada hiç giz şurubu kaldı mı?"

"Deniz kızları yakında isyan etmeye başlayacak. Bir damla bile kalmadı." Yaşlı bir ihtiyarın kınayan ifadesi minik yüzünde nasıl olur da hiç sırıtmazdı?

"Zaten artık işe yaramıyor," diye somurttum. "Tadı değişti sanki..." İmalı imalı ona gözlerimi kıstım. Bir süredir giz şurubunun tadı

eskisi gibi değildi. Muhtemelen Lala, Adalia ile ortak çalışıp onları sulandırıyor ya da içine daha faydalı şeyler ekliyordu. Bir keresinde meyve suyu tadı aldığıma emindim. Benim iyiliğimi düşündüğü için sesimi çıkarmıyordum ama ne yaptığını bildiğimi bilse iyi olurdu.

"Tamamen hazırsın," dedi beni duymazdan gelerek.

Aynadaki görüntüye uzun uzun baktım. Elbise bana insanların arasındayken ve henüz lisedeyken giydiğim okul üniformasını anımsatmıştı. Böyle pilili etek ve üzerine de sivri yakalı gömlek giyiniyordum. Tek renkten oluşan elbiseyi üzerimde tekrar düzelttim. Yakasından ipliklerine kadar hepsi koyu mavi renkteydi. Ve bu renk deli mavi gözlerimin daha da parlamasına neden oluyordu.

"O halde diğerlerini daha fazla bekletmeyeyim."

"İyisin," dedi Lala. "Krallığın gördüğü en güzel su vârisisin, diyarın görebileceği en yüce gönüllü insan kızısın. Endişelenmene gerek yok." Aynada tüm özgüvenime rağmen titreyen gözlerimi görüp cesaret verdi.

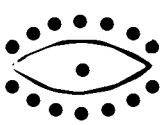
"Birden fazla cephede savaşıyorsam ve birini kaybetmek üzereysem, Lala?" diye mırıldandım.

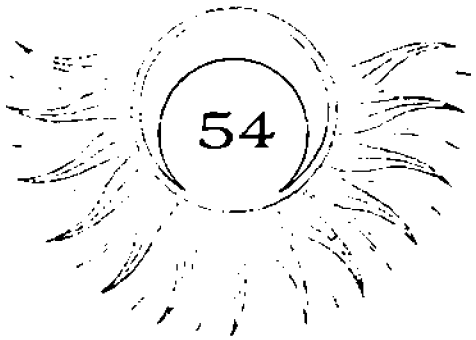
"Kalplerin kazanması için savaşa lüzum yoktur Vârisim," dedi. "Kalp ait olduğu kalple atar."

"Ama ya bir kalp diğerinin ne için attığından habersizse?"

Bana sıcacık gülümsedi. "Kalplerin konuşmaya ihtiyacı olmaz, sadece bilirler."

"Sadece bilirler," diye başımı salladım avuçlarımı kumaşın üzerinde aşağı doğru kaydırarak. Ama keşke konuşabilseler de kalbim bana neden bu kadar hızlı attığını anlatabilse. Neden kanadığını sandığımı. Neden bu kadar yorgun olduğunu. Ama belki de sen haklısındır Lala ve aslında bunlar kalbimin sözleridir. Ama ya kalp de yalan söylüyorsa? Ya kalbim de onun kadar yalanlarla ve hilelerle doluysa? Ya zaten kalbim onunla tıka basa dolduysa ve onun yanılgıları artık kalbimin konuşabildiği tek dilse?

Yükselen Alevler ve Kül Olana Dek Yananlar

Adalia'nın Ateş Krallığı ile ilgili söylediklerini o an önemsememiştim ama hakkı vardı, davet sarayın içinde değil dışarıda, karanlık arka bahçede düzenlenmişti. Saraya karşı bir düşkünlüğü olduğunu biliyordum ama saraya kimseyi almadığını fark etmemiştim. Ve bu aklıma şimdi o sarayda bir müttefiki olduğu gerçeğini getirmişti.

Kali hareketlenip birkaç adım geriye çıktığında dikkatim dağıldı. Arın girmem için kolunu uzattığında ben de ona doğru bir adım yanaştım. Adalia, Kali ile birlikte geriden geliyordu. Yanardağların arasındaki geniş ve kuru arazi bu gece için hazırlanmış görünüyordu. Gece yarısı ile lanetlenen krallığın her yanında ilk kez bu kadar çok meşale yanıyordu. Yerler volkanik kayaç aşınması, kül yağmuru ve lav kalıntıları ile siyah bir kumsalı andırıyor, her adımla ezilen cam kırığının üzerinde yürümeye benziyordu.

Etraf şimdiden kalabalıktı, Ateş Krallığı gerçek anlamda geri dönmüştü ama bununla kalmamıştı, Toprak Krallığı'ndan da çok fazla kişi vardı.

"Ağaç Krallığı burada," dedi Arın. "Bu garip."

"Resmi bir davet demiştin." Gözlerim etraftaki yüzler arasında tanıdık birilerini aradı ama meşalelere rağmen karanlık bakiydi ve görüş alanı oldukça kapalıydı.

"Evet ama biz üç davetiye aldık ve Ağaç Krallığı'ndan onlarca kişi var." Gözlerini kısmıştı ama sesindeki rahatsızlığı yüzüne yansıtmıyordu.

"Bunun bir anlamı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ya öyle ya da Daren'i gerçekten kızdırmışsın."

Sessiz kaldım çünkü girişte bekleyen Lilith'e yaklaşmıştık. Resmi gecelerde olduğu gibi davetin bir karşılama komitesi yoktu. Herkes dikenli tellerle çevrilmiş alana girip doğrudan geceye karışıyordu. Gösterişli bir gece olduğu kesindi ama özenilmiş görünmüyordu. Bu neden içimi rahatlattı bilmiyorum, belki de burada daha önce yapılan tek parti sahte de olsa benim vârislik kutlamam olduğu içindi. Ve o geceye özenildiğini biliyordum.

"Seni bekliyordum," dedi Vera doğrudan bana. Arın'a üstünkörü başını eğmişti.

"Gözün yollarda ama beni davet etmeyi unuttun mu?" diye tatlı tatlı sordum.

"Vârisinle konuşmam gerekenler var." Bu defa Arın'a döndü. İğnelememi görmezden geliyorsa kendisi bilirdi. Arın dikkatlice bana baktı, kolundan çıkıp başımı salladım. Cehennem kraliçesinin söyleyecekleri varsa dinlememek kabalık olurdu.

"Ben Nova ile kalsam daha iyi olur," dedi Kali hemen arkamızdan ama Lilith'in bunu istemediği alev alev bakan gözlerinden belliydi.

"Biraz sonra size katılırım, Kali," dedim. "Lütfen Arın ile devam et."

Beni ikiletmedi ama bundan memnun olmadığı aşikârdı. Onlar uzaklaşana kadar arkalarından baktık. Bu gece burası gerçekten çok kalabalıktı. Hava Krallığı'nda bile davetlerde böyle bir kalabalık görmemiştim. Ki Hava Krallığı diyarın en sevilen krallığıdır. Burası panayır alanı gibiydi. Yüzleri seçmek oldukça zor olacaktı.

"Seçimini yaptın mı?" diye sordu cehennem kraliçesi. Üzerinde buram buram tüten siyah bir elbiseyle gecenin en iddialı ismi yine o olmuştu, şimdiden belliydi.

"Ne seçiminden bahsediyoruz?" Başımı diğer tarafa çevirdim, Toprak Krallığı'nın muhafızı bana selam vererek giriş yaptı.

"Ateş Krallığı ve Su Krallığı arasında yapman gereken seçimden," dedi Vera ketum bir ifadeyle.

"Ben Su Vârisiyim. Neyi seçmem gereksin ki?" Saraydaki hiddetli çarpışmamızdan sonra hâlâ onunla işbirliği yapacağımı sanıyor olması akıl işi değildi.

Yamuk bir şekilde güldü. "Su Krallığı'ndan birine göre bile tuhaf bir kızsın," dedi. "Benimle işbirliği yaptın, ona iki krallığın halkını, saygınlığını ve gökyüzü bilir nasıl, naguelini verdin. Ama onun yanında değil misin?" Kavisli kaşlarından biri hafifçe kıpırdandı. Derin dekoltesinin üzerinde kırmızı bir taşlı kolye parlıyordu.

"Arın ve Daren'i birbirine düşürmeye çalışan senmişsin gibi hissediyorum ve bu pek hoşuma gitmiyor," diye uyarıcı bir şekilde konuştum. "Su Krallığı ve Ateş Krallığı arasında bir savaş yok ve başlatmaya kalkan olursa beni karşısında bulur." Daha açık bir şekilde onu nasıl uyarabilirdim bilmiyorum.

"Taht bir kişilik," dedi cevaben.

"Daren tahtı istemeyecek. Bir diyarı yönetmek mi?" Neredeyse güldüm.

"Daren'i tanımıyorsun." Bu bir ima değildi, kaşlarını çattı ve sanki beni daha iyi görebilmek için bir adım geriye çekildi. Bu bir aydınlanmaydı ve cehennem kraliçesini şaşırırken göreceğimi düşünmezdim.

"Tanıyorum," dedim bir an tereddüte düşsem de. "Daren tahtı ya da getireceği sorumluluğu istemez. Hiç istemedi. Sadece öfkeli ve..."

"Daren hayatı boyunca o tahtı istedi."

"Ve uzanıp almak üzereyken her şeyi elinin tersiyle itti, çünkü?" diye sordum, yine beni manipüle etmek için çabaladığını varsayarak.

"Çünkü bir gün yeniden ona döneceğini ve kaybettiklerini birlikte alacağınıza inandı."

"Bak," dedim canım sıkılmış bir şekilde. "Seni de ateşe bulanmış sözlerini de dinlemek istemiyorum. Bana Daren'i anlatmana ihtiyacım yok. Onu tanıdığımdan beri bir kez bile bu diyarın sorumluluğunu istediğini ya da tahtla ilgili bir kelime duymadım ağzından." Sonra işaretparmağımı kaldırdım. "Affedersin, duydum, sadece bundan iğrendiğini ima ettiği zamanlarda."

Tavrım onu gerdi ve muhtemelen sinirlendirdi.

"Daren hiçbir şeyi olmayan bir çocuktu," dedi. "Hiçbir yere ait olmayan çocuk. Hayatı oradan oraya sürüklenerek geçti. Bu diyarda Daren'in uyumadığı bir karış bile yok. Bir çocuktan her şeyi esirgersen o çocuk sadece her şeye sahip olmayı diler. Daren hiçbir zaman lord

olmak istemedi çünkü hiçbir zaman tek bir krallıkla ilgilenmedi. Benden, Amon'dan, Evran'dan ve sebep olduklarımızdan o kadar nefret ediyordu ki bütün diyarı istedi. Onu sığdıramadığımıza inandığı bu toprakların her bir karışına hükmetmeyi düşledi." Kaşlarını çatmıştı, bu bariz gerçeği nasıl bilmezsin diye kınayan bir ifade takındı.

"Neredeyse düşünceli bir anne olduğuna inanacağım."

"Bunun annelikle ilgisi yok Su Vârisi," dedi daha katı bir tonlamayla. "Sana alevleri anlattım, alevlerin anlattığı geleceği dinledin."

"Kendi sebeplerim vardı." Hafifçe omuz silktim. Anlaşılan o ki ona yanlış bir izlenim vermiştim, Daren'e yardım etmek istemiştim ve bunun birden fazla sebebi vardı ama krallığımı bırakıp onların tarafında olacağıma inanmaları kendi had bilmezlikleriydi.

"Ya onun yanında olursun ya onun karşısında." Can sıkıcı tehditleri canıma yetmişti artık, gerçekten had bilmezlik sorunları vardı.

"Nerede duracağımı senden dinlemeyeceğim." Sıkılmıştım ve onun ağzından çıkan hiçbir kelimeye inanmıyordum. Yürümek için hamle yaptım ama kolumdan tutma cüretinde bulundu ve beni gerçekten sinirlendirdi.

"Onun karşısına çıkarsan senin karşına çıkarım," dedi.

Kolumu kendime çektim. "Sen bana hiçbir şey yapamazsın," diye hatırlattım. Vârisi öldürürsen ölürsün ve bunu gayet iyi biliyordu. "Ama ben sana istediğim her şeyi yaparım ve kılıma bile dokunamaz bu diyar." Sevgili Amon'una yaptıklarımı hatırlayınca gülümsedim.

"Zaman Ateş Krallığı'nın zamanı. Onu desteklemeyeceksen ondan uzak dur. Bir kez daha böyle anlamsız bir sebepten her şeyi kaybetmesine de krallığımın düşmesine de izin vermem." Anlamsız derken gözlerini üzerimde gezdirip tekrar benim gözlerime çevirdi.

"Ona da söylediğim gibi." Dudaklarımı hafifçe yaladım. "Tacı mı istiyorsun? Alabiliyorsan al."

"Taca bu kadar bağlıysan onun gerçek sahibinin yanında dur," dedi. "Ne tür bir oyun çeviriyorsun?" Her şeye rağmen yanlış anladığım bir şeyler varmış ya da hata yapıyormuşum gibi beni yoldan döndürme çabası takdire şayandı.

"Zaten gerçek sahibinin yanında duruyorum. Daren ile aramdakiler beni ilgilendirir ama krallıklar arasındaki ilişkileri makul bir

şekilde değerlendirebilecek kadar aklım başımda. Neyin peşindesin henüz bilmiyorum ama Daren'i önemsediğine beni inandıramazsın. Bana kalırsa sadece Daren'i kullanarak beni aradan çıkarmaya çalışıyorsun çünkü onu önemsediğimi biliyorsun." Çapraz duruşumuzu bedenimi çevirerek karşı karşıya geleceğimiz şekilde düzelttim. Ona doğru iyice yaklaşıp o kadar da küçük bir kız olmadığımı anlaması için bütün ciddiyetimi takındım.

"Bu defa Su Krallığı'nı senin için karıştıracak vârisin, oğlun ya da aşığın yok. Ordun yok. Krallığımı içten çökertmek için beni kullanabileceğini mi sandın gerçekten?" Neredeyse güldüm. "Seni bir kez daha uyarmayacağım. Daren'e ya da Arın'a zarar verecek herhangi bir şey yaparsan seni cehenneme değil bu defa hiçliğe yollarım ve dünya kaç bucak gördüğüne emin olurum."

Gözlerindeki kızılların nasıl harlandığına bakılırsa onu kızdırmayı ya da korkutmayı başarmıştım. Hangisi olduğunu anlamak için durmadım ve hemen yanından geçerek yoluma devam ettim. Onunla ilgili gerçekten tuzağa düşmek üzere olduğuma hâlâ inanamıyordum. Cehennem krallığının ikna ediciliği ateşlerinden daha tehlikeliydi. Karşıma çıkıp Daren tahta geçmediği sürece felaketlerin yaşanacağını söylediğinde buna inanmıştım. Ta ki felaketlerin asıl sebebini öğrenene dek. Bu topraklarda dolanan tek uğursuzluk bendim ama tek kötülük ben değildim. Ben sadece kötülüğün sızması için açılan bir kapıydım. Ve o kapının önünde gözümü kırpmadan dikilmem de gerekse daha fazla açılmadığına emin olacaktım. Başımı alıp gitmeyi düşündüğüm anlar da olmuştu, kendimi öldürmek istediğim anlar da. Ama hiçbiri barışçıl çözümler değildi.

Ayzer ve Erim'i aynı ayaklı masanın başında derin bir sohbetin içinde gördüğümde bir an duraksadım. Bu diyarda dengelerin ne kadar çabuk değişebileceğini ilk elden deneyimlemiştim ama yine de bu kadar yakın görünmelerine gözüm alışamayacaktı. Birisi diyara ilk geldiğimde en yakın arkadaşımdı, diğeri sonradan bu diyarda ruhtan kenetlendiğim dostum olmuştu. Şimdi ikisine de sahip değildim. Ve onları görmek bile buraya geldiğime pişman olmama yetti.

Su Krallığı'nın vârisi olmak hep sınırlarda dolaşmak anlamına gelecekti. En güçlü krallığın vârisiydim. Herkesin geri durduğu kral-

lığın vârisi. Onlarla bir olamazdım çünkü krallığımın buna ihtiyacı yoktu. Onların karşısındaydım çünkü krallığım sahip olduğundan ötede bir gücün peşindeydi. Yukarıya tırmandıkça yanımdakiler birer birer etrafında oturduğumuz masada azalıyordu. Güçlendikçe sevdiğim birilerini daha yitiriyordum. Zirvenin tek kişilik olduğunu söyleyenler haklıydı belki de. Bu da gözlerimin Arın'ı aramasına sebep oldu. Onu epey uzakta simsiyah dalları kurumuş ama yine de buradaki en görkemli şey olarak duran bir ağacın altında buldum. Bana sırtları dönük iki kişinin karşısında. Onların...

Daren'i her yerden ve her açıdan tanıyabilirdim ama daha önce yanında hiç, bir başkasını düşlememiştim. Kadının arkadan gördüğüm uzun saçları belinden aşağı dökülüyordu. Ateş Lordu gibi siyahlara bürünmüş olmasını sevmedim. Ama kendimi topladım. Daren onları tanıştırıyor olmalıydı, Arın kadının yüzüne döndü. Kadının selam vermesi gerekiyordu çünkü kim olursa olsun nerenin lideri olursa olsun krallıkların sınırlarında sadece lord ve vâris unvanları sayılırdı. Dersini çalışmıştı ya da buraları tahmin ettiğimden daha iyi biliyordu. Dizlerini kırdı ve Arın'ı selamladı ama sonra beklemediğim, muhtemelen Arın'ın da beklemediği bir şey yaptı. Öpmesi için elini nazikçe ona doğru uzattı. Arın'a boş yere buzdağlarının lordu demiyorlardı, kabalaşmadan kadının elini tuttu ve dudaklarına götürmek yerine hafifçe başını eğip elini geri bıraktı. Adalia'yı bir adım önüne çekip muhtemelen durumdan kurtulmak için öne attı ve sonrasında Kali'yi tanıştırdı.

Prenses Kali'yi başıyla selamladı ama Adalia'yı kucakladı. Bu herkesin beklemediği bir yakınlıktı. Belli ki Arın haklıydı ve prensesler fazla dost canlısı olabiliyordu. Kali ondan beklediğim gibi somurtarak geride durdu ama koruma içgüdüsünden olsa gerek Arın'a fazla yakındı. Onlar masadan ayrılırken ben masaya doğru kalabalığın arasında yürümeye koyuldum.

Çok kalabalıktı ve Ateş Krallığı meşalelerine rağmen karanlıktı. Ateş Lordu bu gece yanılsama büyülerini kendine saklamıştı, belki de kimsenin görmesini istemediği şeyler gizliyordu. Bir an buna memnun oldum çünkü cayır cayır yandığımı düşünüyordum ve dikkat çekmeyeceğime memnun oldum.

"Su Lordu olan dostundan bahsederken bu kadar iyi göründüğünü atlamışsın," dedi. Onlarla aramda birkaç metre kalmıştı, sırtları bana dönüktü ve kadının gerçekten neşeli sesini duyabiliyordum artık.

"Su Krallığı'nda herkes muhteşem görünür," diye karşılık verdi Daren. "Bunu bilmiyor muydun?"

"Onlardan biriyle tanışma şansım olmamıştı," dedi. "Deniz kızını çağırdığın için teşekkür ederim."

"Deniz kızları sizin gibi değil," dedi Daren. "Sıcakkanlı ya da dost canlısı değiller ve temastan da hoşlanmazlar haberin olsun."

"Bana kalırsa iyi anlaşacağız," dedi kadın. Kaşlarımı kaldırdım. Demek onlara yakın hissediyordu. Bu, ortada dans eden ve herkesin seyrettiği kız grubunu da açıklıyordu. Prensesin yönettiği ülke müzikle ve neşeleriyle biliniyordu. Bu açıdan kendilerini deniz kızlarıyla bir tutuyor olmalılardı ama yanılıyordu, deniz kızları vahşiydi. Adalia hepsinden daha vahşiydi. Bir adım daha attım ve onun çeperine girdim. Varlığı varlığımı tanıdı ve bunu beklemiyormuş gibi sorgulayıcı bakışlarıyla bana doğru döndü. Alev mavisi gözleri kim bilir nasıl bakan gözlerimle kesişti. Bir anlığına duraksadı. Bir anlığına her şey duraksadı.

Onu fark eden prenses de bana doğru döndü. Henüz yüzüne bakamadım çünkü gözlerimi Daren'in gözlerinden çekmedim. Sadece, "Büyüleyici," dediğini duydum. "Geceyi darma duman eden bu enerjinin sahibi kim?" Benden bahsettiğini anlayınca zorlanarak da olsa bakışlarımı ona çevirdim.

Vay canına... Gerçekten güzeldi değil mi? Ama ben de öyleydim. İnce bukleler halinde iki yanından uzanan kabarık saçları açık kahve rengindeydi. Çekik ve neredeyse sarıya kaçan küçük gözleri porselen gibi teninde parlıyordu. Oval ve özenli hatlara sahip küçük ve tatlı bir yüzü vardı. Boyu uzundu ve bu gece üzerinde Ateş Krallığı'ndan parçalar taşıyordu. İki yanından yırtmaçlı, askısız ve göğüs dekolteli deri bir elbise içinde gerçekten çok güzel görünüyordu. Daren yanında duruyordu ve bir yanım sadece koşup ona sarılmak istese de bunu dizginledim. Sanki onu uzaklaştırmak istermiş gibi. Orada, onunla durmamasını ister gibi. Bakışlarımı şu çok havalı gözlerine diktim ve bizi tanıştırmasını bekledim. Belki de bir açıklama yap-

masını. Buna hakkım var mıydı bilmiyordum ama eski sevgilisinin burada olması hoşuma gitmemişti. Gökyüzü bilir, neden.

"Elbisene bayıldım," dedi daha sıcak bir gülümsemeyle. "Kiminle konuşuyorum?"

Daren sessizliğini korumaya devam etti. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Eminim bahsim geçmiştir," dedim sonunda küçük bir gülümsemeyle. "Onun ikiz aleviyim. No-va. Benimle hava atmaya bayılır."

Hayal kırıklığı ya da en azından şaşkınlık bekliyordum ama tatlı gülümsemesinde değişiklik olmadı. "Sanırım birileri bunu atlamış olmalı," dedi. Gözlerimi kısarak Daren'e baktım. Nihayet sessizliğini bozdu ve herkesin alışkın olduğu alaycılığını ele aldı. "Bununla hava atmaya bayılıyorsun," dedi bana yapay bir gülümsemeyle. Aynı şekilde karşılık verdim ama gözlerimin onu öldürmenin birkaç yolunu anlattığına gram şüphem yoktu.

"Su Krallığı'nın vârisiyle tanış. Nova." En azından ellerini kendine saklıyordu. İki eliyle tuttuğu kadehten bir yudum aldı. "Sınırların ötesindeki ülkelerden, Savaroz Prensesi. Ateş Krallığı müttefiki, Faina."

"Bir vârisleri olduğunu bilmiyordum," dedi. Gözleri Daren ve benim aramda dolandı.

"Söylentilerin aksine Su Krallığı sahip oldukları ile hava atmayı sevmez."

Daren ciddi misin der gibi kaşlarını kaldırdı ama oralı olmadım. Hâlâ prensesin beni düzgün bir şekilde selamlamasını bekliyordum.

Başını eğdi ve "Sizinle tanışmak çok güzel," dedi. Ama eğilmedi. Ve Vârisim diye selamlamadı. Ben en ufak bir resmi kuralı çiğnediğimde bütün diyar ayağa kalkıyordu.

"Lordum." Daren'e döndüm. "Masama kadar bana eşlik eder misiniz?"

Kuşkulu bakışları ciddileşti ama eliyle önden buyur der gibi işaret edince bir daha prensese bakmadan yürümeye koyuldum. Hemen arkamda tüm varlığını ve üzerime kara bir bulut gibi çöken gölgesini hissedebiliyordum. Hem biraz sinirliydim hem de... bilmiyordum. Yeterince uzaklaştığımıza ikna olunca adımlarımı yavaşlattım ve onun adımlarına uydurdum. Artık kollarımız birbirine değecek kadar yakındık.

"Benim davetiyemi kargalar mı yedi?" diye sordum yanımda yürümeye başladığında.

"Çağırsam gelir miydin?"

Sustum. Aklımda birçok düşünce vardı ve önceliği hangisine vermem gerektiğini kestiremiyordum. Birileri önümden geçip giderken bana dokunmamaları için kasıtlı bir şekilde çekildiğimde gözleri bana kaydı.

"Davet edilmediğin partileri ne kadar sevdiğini bilirim. İtiraf et, sıkılmaya başlamıştın değil mi?" Alaycılığına bakılırsa gece onun için keyifli geçiyordu.

"İblis!" Ona doğru dönüp, durdum. "Bana tuzak kurdun yine. Şeytan tuzağı!" Tekrar yürümeye başladığımda gerçekten bu yüzden mi yaptı bilmek imkânsızdı. Artık Daren'den bile her şeyi beklediğimi fark etmek içime ağır bir demir gibi çöktü.

"Ne istiyorsun," dedi aheste aheste. "Dans mı edelim?"

"Geber!"

Kolumu dirseğimden tuttu, parmaklarını kasıtlı bir şekilde bileğime kadar kaydırdı ve bir anda beni kendine doğru çekti. "Ne işin var burada?" diye sordu beni göz hapsine alarak.

"Bu kalabalığın içinde ki gerçek anlamda burası kalabalık, bir ben mi fazla geldim?"

"Olay çıkarma, gebertirim seni," diye güldü kulağıma doğru.

İki elimle omzuna tutunarak ona doğru dudaklarımı büktüm. "Bir zamanlar partilerde çıkardığım olaylara bayılıyordun."

"Lordun seni ehlileştirmiş diye duydum. Uslu bir vâris ol ve sana söyleneni yap." Hah! İğnelemesi sahte gülüşüne bir anlam katıyordu.

"Görüyorum ki şeytan bile evcilleşebiliyor..." Sağ elimin parmak uçlarıyla hafifçe şakaklarını okşadım, gözlerim parmağımın onun tenine değdiği yere asılı kalmıştı. Temasım bana yaptığı şeyi ona da yaptı ve kaskatı kesildi. Gözlerimi, artık çok da alaycı olmayan gözlerine çevirdim. "Ama sakın duydukların seni yanıltmasın. Ben durulmam."

"Seni uyarıyorum," dedi belimi biraz daha sıkarak.

"Müttefikin için verdiğin partiyi mahvedip onu üzeceğimden mi endişeleniyorsun?" Ellerimi boynunun etrafında kenetleyerek

gözlerimi kıstım. "Evet, dersen. İma edersen. Alay edersen... Yemin ediyorum bu geceyi herkesin burnundan getirmenin bir yolunu bulurum." Tek bir kelimesinde bile şaka yapmıyordum.

"Bu kadar tahammül edemediğin ne?" diye kaşlarını kaldırdı.

"Neyse ne," dedim. "Ne zamandan beri neyi neden yaptığımızı sorguluyoruz ki?"

"Olay çıkarmayacaksam partileri eğlenceli bulmam," diye hatırlattı. "Bunun da bir an önce bitmesini diliyorum. Bu yüzden rahat dur!" dedi. "Bitsin, gitsin." Yani merak etme, eğlenmiyorum diyordu. Aferin ona.

"İyi," dedim. "Hazır hâlâ uyarılardan bahsediyorken..." Parmak uçlarımda hafifçe yükselip kulağına doğru yaklaştım. "Prenseslerle dans etmek yok, Daren. Burası zaten çok sıcak." Geriye doğru çekilip tatlı tatlı yüzüne baktım. Kaşlarını çattı ve durdu. Parmakları çenemi kavradı, yüzümü daha çok kendine çekti. Neredeyse burun buruna geldik. Ve aklıma o rüya geldi. Ve onu öpme isteği birden şiddetlendi.

"Bu yara neden hâlâ geçmedi?" diye sordu. Neye o kadar dikkatli baktığını anlayınca geri çekilmeye çalıştım ama tutuşu çok güçlüydü.

"Daha yeni. İyileşiyor."

Parmağı hafifçe yüzümün üzerinde dolaştı ve muhtemelen oradaki makyajı sildi. Gözleri daha da kararak benim gözlerime döndü. "Ne yaptın sen?" diye sordu bir köyü katletmişim gibi dişlerinin arasından.

"Ne yapmışım?" Tekrar geri çekilmeye çalıştım.

"Kahrolası Arın'ın bundan haberi yok mu?" Bir anda daha da öfkelenmişti ama artık eğlenceli bir yanı kalmamıştı.

"Neden haberi yok mu?" Dişlerimi sıkarak beni bırakması için kıpırdandım.

"Yüzünün halini bile göremeyecek kadar kör mü?"

Yutkundum. Bu defa daha güçlü bir şekilde çekilip yüzümü parmaklarından kurtardım. "Yüzümde bir şey yok. Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

"Lordum." Daha önce görmediğim bir Ateş muhafızı seslendiğinde Daren hâlâ yüzüme bakıyordu. "Metal Krallığı lideri Okdemir geldi, sizinle görüşmek istiyor."

"Beklesin," dedi Daren sadece.

"Lordum." Muhafız uzaklaştı.

"Konuklarını bekletmemelisin." Elbisemin eteklerini ve yakasını düzelttim.

"Yürü," dedi sadece kolumdan tutarak. Nereye gittiğimizden emin değildim ve umurumda da değildi. Kalabalığın arasından kolaylıkla ilerliyordu. Beni hemen önünde tuttuğu için yüzümde bir gülümseme belirmişti. Onu görenler önce selam veriyor sonra da bana bakıyordu, diyarda bazı haberlerin hızlı yayıldığını biliyordum bu yüzden bizi bir arada görmek onlar için haber değeri taşıyordu.

Kuru ağaçların arasından geçerken omzumun üzerinden yüzüne baktım, gözleri benim gözlerime değdi ama yüzünde hâlâ onaylamaz ve katı bir ifade vardı. Yine de ardındaki endişeyi ve önemsemeyi gizleyemiyordu. Önüme bakmadığım için birine çarpmak üzereyken beni kenara çekti. Önüme döndüğümde nereye gittiğimizi anladım. Birkaç kişiyi daha geride bırakıp bizimkilerin olduğu masaya vardık.

"Onun yüzüne bakıyor musun?" diye sordu doğrudan Arın'a.

Arın bir bana bir ona baktı.

"Yarası iyileşmiyor. Ve yarayı saklıyor," diye kısık sesle bağırdı.

Arın yeniden bana baktı.

"Arın benim Lordum," dedim. "Bakıcım ya da ebeveynim değil." Abartıyordu, her zamanki gibi ama hoşuma gitmiyor değildi.

"Lordun!" dedi dudaklarını bastırarak. Tek elini havaya kaldırdı, bir şey tutar gibiydi. Birkaç saniye geçmeden parmaklarının arasında bir kadeh belirdi. Kadehi benim elime tutuşturup dik dik gözlerime baktı ve sonra dönüp gitti. Kalabalığın arasında yürümemiş doğrudan bedenlemişti. Gülümsedim. Ama beni buraya getirirken bedenlemek yerine yürümeyi seçmişti. Yoksa benimle vakit geçirmek mi istiyorsun Ateş Lordu?

"Yara konusu nedir, Nova?" Arın artık Daren'e en azından benimle ilgili konularda yüksek tepkiler vermiyordu. Sanırım ikimizin karmaşık doğasını anlayan ve kabul eden ilk kişi olmuştu.

"Yarın şifacıları göreceğim. Belki zehirli bir şeydir üstünkörü baktırmıştım. Abartıyor, Arın. Aptal değilim, sadece öncelik vermedim

çünkü ağır değil hem acımıyor bile." Rahat bir tavırla omuz silktim ama yaranın iyileşmemesi beni de huylandırıyordu. Yine de başkalarını endişelendirmeye gerek yoktu.

"Yaralar hafife alınmaz," diye ikaz etti. "Sen bir vârissin, hızlı iyileşirsin. İzi kalan yaralar tehlikeli ve ciddidir."

Harika, şimdi o da peşine düşecekti.

"Yarın," dedim. "Onun çaresine bakacağım." Kadehi dudaklarıma götürdüm. Acı veya mayhoş bir tat bekliyordum. Ama değildi. Tatlı ve sıcak bir ıhlamurdu.

"Burada ters giden bir şeyler var," dedi Adalia. "Bu kalabalığın bir anlamı olmalı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedik Arın ile aynı anda. Yanımızda duran Kali de bizimle birlikte gerilmişti. Gerçekten çok kalabalıktı, alışkın olmadığımız bir davet kalabalığının yanı sıra özellikle resmi etkinliklerde olduğunun aksine burası alfinlerle doluydu. Sadece ünvanı olan birileri değil, krallıkların halklarından birçok kişi katılmıştı. Onları ayırt etmek zor olmuyordu. Ateş Krallığı kapüşonlu cüppeleri ile siyahlara bürünmüştü. Toprak Krallığı altın yaldızlı kahverengi pelerinleri ile ayırt edilmek istercesine hepsi bir takım giyinmişti. Ve Ağaç Krallığı altlı üstü keten takımlar giyiniyordu. Uzak ülkenin, prensesin yandaşları ise rengârenk ama diyardan olmadıklarını belli eden yırtmaçlı uzun etekler ve payetli korseler içindeydi.

"Nova'nın çağırılmaması da şüpheli," diye sessizce ve kimseye belli etmeden ekledi Adalia. "Sanki sadece onu kayırıp diğerlerine bir tuzak kurulmuş gibi."

"Kim ilahi lorda tuzak kurmaya cüret eder?" dedi Kali kaşlarını daha çok çatarak. Elimdeki kadehle etrafıma bakındım. Daren'in öyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyordum ama Lilith'in son uyarılarını da göz önüne alırsak oldukça şüpheliydi. Burada böyle durarak herhangi bir şey anlayabilmek ise mümkün değildi.

"Neden hepimiz dağılıp partinin tadını çıkarmıyoruz?" diye mırıldandım. "Partilerde herkes içer ve herkes fısıldaşmaya başlar."

"Bir arada kalmalıyız," dedi Adalia.

"Ada," dedim dudaklarımın arasından. "Su Krallığı'nın lordu ve vârisine zarar vermek için böyle bir kalabalıktan daha fazlası gerek-

tiğini biliyorsun." O ve Kali kadar evham yapmamıştım ama ben de şüpheli bulmuştum.

"Hayır," dedi sert bir şekilde. "Böyle bir kalabalığın bize neler yaptığını biliyorum; yapamayacaklarını düşündüğümüz zamanlarda." Kırgınlıkla dolu öfkesi çekik gözlerinde toplandı. Adalia, Su Krallığı'ndan olmayan kimseye güvenmemeyi öğrenmişti.

"Nova haklı," dedi Arın. Elini sakinleştirmek ya da durdurmak ister gibi Adalia'nın beline koydu. "Gel, biraz dans edelim."

Başımla onayladım.

"O halde ben de seninle dolaşayım," diye öneride bulundu Kali ama ıhlamur dolu kadehimden bir yudum içip başımı iki yana salladım. "Sina ve Sonay'ı göremedim, onları bulmaya çalış ve bir de Ateş Lordu ile eski günleri tazele. Benim aklımda başka bir şeyler var."

"Bir vâris olarak kendini kollamayı bilmiyorsun," diye karşı çıktı, kesinlikle onaylamıyordu.

"Ateş Krallığı'nda bana bir zarar gelmez," dedim şüpheye yer bırakmadan. "Dediğimi yap." Kadehimi elime alıp masadan ayrılan ben oldum. Arın ve Adalia uzak ülkeden gelen peri kızlarının arasında dans ediyorlardı. Peri kızları alfinlere benzese de onlardan olmadıkları dikkatli bakan gözlerden kaçmıyordu. Hepsinin gözleri küçük ve çekikti. Yüz hatları sivri, elmacık kemikleri fazlasıyla belirgin ve etraflarına saçtıkları enerji gerçekten farklıydı. Neşe ve sarhoşluk gibi kokuyorlardı. Diken üzerinde olmayan herkesi kendilerine çekerlerdi kuşkusuz.

Bu istikameti kasıtlı seçmiştim, tam yanlarından geçerken protokoller gereği durup selam vermem gerekiyordu. Ayzer ve Erim'in masasında kısa bir duraksamayla başımı eğdim.

"Vârisim," dedim sakin bir şekilde. "Lordum."

İkisi de aynı resmiyetle başlarıyla selamladılar ama önce hangisi konuşsa diye birbirlerine bakıyorlardı. Aralarında sözsüz bir iletişim kuracak kadar yakınlaştıkları gözümden kaçmış olmalıydı.

"Krallığınız nasıl?" diye soran ben oldum. Belli ki ikisi de benimle konuşmak konusunda zorluk yaşıyordu.

"Adapte oldular," diye yanıtladı Erim. "Yeniden diyarın havasını solumak hepimize iyi geldi." Kıvırcık ve sarı saçları alışkın olduğum gibi değildi, hep yataktan çıkmış gibi görünürdü ama şimdi özenli

ve her zamankinden parlak görünüyordu. Üzerinde koyu yeşil bir ceket ve kahverengi kaliteli bir pantolon vardı.

"Sana bakmak hâlâ benim için tuhaf." Sıcak bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Artık bu diyarda dost edinmemem gerektiğini öğrenmeliyim."

Ayzer gerildi ama bunu benden başka kimse anlayamazdı.

"Ağaç Krallığı her zaman Su Krallığı'nın dostu olmaktan onur duyar." Erim dikkatli davranıyordu ama mesafesini koruyordu. Bu gerçekten çok tuhaftı. Bana öğrettiği onca şeyden sonra, birlikte o kadar yol almıştık ki...

"Orman ruhuyla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordum.

"Hayır, doğa sessiz ve kimsesiz."

Derin bir nefes aldım. Asıl dostum Erim değil de Tayga idi. Asıl yokluğunu aradığım Erim değil, Tayga idi.

"Saldırıya uğradığınız doğru mu?" diye sordu Ayzer. "Şimdiden başladılar mı?" Rahatsız olduğu belli bir şekilde sormuştu. Şu anda en büyük sorun birbirimizle verdiğimiz kavga değildi. Düellolar yüzünden diyar sınırları herkese açılmıştı ve bütün krallıklar eşit şekilde tehdit altındaydı. Bu hiçbirimizi memnun etmiyordu. Bir an önce onlardan kurtulmak ve yeniden birbirimize düşmek istiyorduk.

"Saldırı sayılmazdı," dedim. "Su Krallığı'na giremediler bile. Asıl hasarı ormanın içinde Sadakatsizler aldı." Hatırası yüzümün düşmesine neden oldu. Alin hâlâ Arın ile kalıyordu, Kali de artık bizim yanımızdaydı ama diğer dostlarım, İhram, Azul ve sadakatsizlerin kalanı tehlikeye açık haldeydi.

"Ateş Lordu sayesinde orman artık tamamen güvenli," dedi Erim. "En azından başka bir krallığın başına benzer bir saldırı gelmeyeceği konusunda şanslıyız." Gururlu ve makul tutumu benim için katlanılır gibi değildi.

"Ormandaki tek mesele Camalar ve yamyamlar değil," dedim. Çünkü bana saldıran gruptan henüz kimseye bahsetmemiştim ama her kimse onlar da kalabalıktı ve muhtemelen onlar da kendilerine pastadan bir pay istiyordu.

"Kabileler oldukça sert," diye bana katıldı Ayzer. "Onlarla iletişim kurma çabamız anlamsız kalıyor. Krallıklarla asla ortak bir yolda buluşmayacaklar."

Demek kabilelere kadar iletişim kurma çabası içindelerdi. Su Krallığı olarak bizim öyle bir gayemiz yoktu.

"Sadakatsizler artık stratejik düşünmeye başlamalı," dedi Erim. "Krallıkların ordularıyla kıyaslanamaz belki ama epey kalabalıklar." Bana doğru döndü. "Sizinle birlik sağlayacaklarını düşünüyorum, bu durumda hem Su Krallığı hem de onlar daha da güç kazanır."

Sadakatsizler benim için savaşma fikrine kesinlikle sıcak bakıyordu ama ben ve krallığım müttefik istemediğimiz konusunda kesin kararlıydık. Yine de bundan onlara bahsetmeyecektim. Belli ki böyle olacağını düşünüyorlardı o halde böyle kalsındı.

"Düellolar kapıya dayandı," diye konuyu makul derecede değiştirdim. "Yakında krallıklar bile kendi içlerinde çatırdamalar yaşayacaktır. Sanırım bunlar hâlâ iyi günlerimiz." Sahte bir şekilde gülümsedim. "Müsaadenizle, iyi eğlenceler dilerim."

Onların yanından ayrılırken gözüm kısa bir anlığına artık peri dostlarıyla dans eden prensese kaydı. Bir çemberin ortasında dans ederken çok rahat ve bunun için doğmuş gibi güzel görünüyordu. Her kadının ve erkeğin dikkatini çektiğini görebiliyordum. Bir ayağını geriye doğru attı ve sırtını yay gibi geriye doğru yatırdı, saçları yere kadar uzanıyordu şimdi. Oradan geçerken bir yarasa gibi tersten gözlerimiz birbirine değdi ve bana doğru gülümsedi. Bir saniyeliğine dudaklarımı kıvırıp başımı çevirdim.

Ondan nefret edecek değildim ama birbirimizin saçlarını da örmeyecektik.

Ateş Lordu görüş alanımda yoktu, dikkatimi dağıtmadığı için buna memnun olarak dolanmaya devam ettim. Arın ve Adalia şimdi bir grup kabile üyesiyle sohbet ediyordu. Kali'ye bakındım ama onu göremedim. Sadece diğer tarafta ve bana çok uzakta olan bir yerde Hava Lordu ve Vârisi'ni gördüm. Tanıdık yüzleri görmek beni biraz rahatlatmış olsa da gece hâlâ kuşkularla doluydu. Kötü bir enerji havada asılıydı ama bu gece burada olan herkesin enerjisi çok kuvvetli olduğu için ağır havayı bölüyordu. Neye odaklanmamız gerektiğini bilmiyorduk.

"Gözlerimin bir türlü bulamadığı kişi." Metal Krallığı lideri Okdemir önümü kestiğinde başım başka yöne dönük olduğu için neredeyse ona çarpıyordum. Yüz yüze geldiğimizde bir adım geri çekildi

ve abartılı bir şekilde eğilerek beni selamladı. Yüzünde çiğ bir gülümseme vardı. Ama onu pek tanıdığım söylenemezdi.

"Neden beni arıyordun?" Partilerde bu şekilde önüme çıkmayı bırakmalıydı, canımı sıkıyordu.

"Konuşmak için, elbette." Gülümsemesi büyüdü. "Ulaşılması epey zor birisiniz. Krallığınızla yaptığım tüm görüşmeler türlü bahaneler ile geri çevrildi."

"Su Lordu epey meşgul," diye sahte bir mahcubiyetle gülümsedim.

"Ama ben vârisiyle görüşmeyi talep ettim."

Açıkçası bundan haberim yoktu ama açıkçası olsaydı geri çevirirdim. Kafam yeterince bulanıktı ve daha fazla kargaşa istemiyordum.

"Su Vârisi de epey meşgul," dedim nazik bir gülümsemeyle.

"Benimle dans etmek için bir dakikanızı ayırır mısınız?" Yarım bir şekilde geriye dönüp eliyle dans edenleri gösterdi. Bu tür davetlerde olmadık şey değildi ama onunla dans edip yanlış izlenim yaratmak istemiyordum.

"Sanmıyorum." Hafifçe başımı salladım, uslu durmam konusunda uyarılmıştım ve açıkçası dikkatimi dağıtmak da istemiyordum.

"Israr etmek zorundayım." Yüzündeki ifade her zaman takındığının aksine naziklikten uzaktı artık. Başka biri olsam belki beni tedirgin edebilirdi.

"Geri çevirmek zorundayım."

"Lütfen..." Elini uzattı ama tutmadım. Eline ve yüzüne bakıp başımı tekrar iki yana salladım. Bana doğru bir adım attı.

"Bu gece burada bir şey döndüğünün farkındasın," dedi. İki yanımda sallanan elimden birini tuttu. "Ben de farkındayım." Beni kendi etrafımda döndürdüğünde hareketine uyum sağlamak zorunda kaldım. Tuttu ve kendisine doğru çekip elini belime yasladı. "İşin içinde Ateş Krallığı olduğu zaman her zaman bit yeniği de olur." Bir elim zorlukla onun koluna tutunmuştu. Boşta olan elimle belindeki kılıca uzandım, tek seferde çektim, geriye doğru adım attım ve kılıcın ucunu boğazına yasladım.

"Hayır dediğim zaman bu bir hayırdır."

Ve yine bütün gözleri üzerime çevirdiğime emindim. Ama denemiştim. Sonuç olarak çabalamıştım. Olaysız bir gece dilemiştim. Ama şartlar bunu gerektirmişti.

Okdemir güldü. Gözleri aşağı doğru kılıcına kaydı ve sonra metal elimde bükülmeye başladı. Kılıcın ucu geriye doğru, bana doğru dönerken kaşlarımı çatıp kolumu geriye çektim.

Biri kılıcı tutan elimi bileğimden yakaladı. Hemen arkamda duruyordu ve kaskatı kesilmiş bedenini sırtımda hissedebiliyordum.

Daren'in tutuşu bütün bedenime sıcak bir hava dalgası iletti. Parmakları bileğimden yukarıya doğru tırmandı, kılıcı kabzasından tuttu ve kendi parmaklarının arasına aldı. Kılıç onun elinde bir kâğıt gibi alev aldı ve erimeye koyuldu. Bir adım öne çıkıp beni arkasına çekti. Eriyen metali Okdemir'in eline tutuşturdu ve metal adamın canını müthiş bir ıstırapla yakarak orada tamamen sıvı forma ulaştı. Okdemir dizlerinin üzerine çöktü. Kalabalığın bütün ilgisi bize dönmediyse de artık gökteki yıldızlar bile bizi seyrediyordu.

Ateş Krallığı baş muhafızı Şafak üç adamla birlikte yanımıza geldi. Dizlerinin üzerinde kıvranan Okdemir'i kolundan tutup kaldırdı ve hiçbir şey olmamış gibi oradan uzaklaştırdı.

Yavaş yavaş geriye doğru döndüğünde onunla göz göze geldim ve kaşlarımı çattım.

"Olay çıkarmamaya çalışıyordum!" Ne halt ediyorsun dercesine başımı salladım.

Herkes bize bakıyordu ama Daren'in onlara doğru dönüşü kendi işlerine bakmalarına neden oldu. Adalia yine benimle alay edecekti. Sonay'ın söyleyecekleri de cabasıydı.

"Biliyorum," dedi.

"Biraz abarttın sanki."

"Biliyorum," dedi yeniden. Gözlerini bana çevirdi ve birden neden o kadar durgun olduklarını anlamaya çalıştım. Maviler sönmüştü, donuklaşmıştı ve neredeyse veda ettiklerini düşündüm.

"Biliyorsun, başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum." Gözünü bile kırpmadan sadece bana bakıyordu.

"O halde ne halt ediyorsun?" diye fısıldadım. Yaptığı şeyi değil gözlerinin öyle bakmasının nedenini kast ettiğimi ben bile sonra anladım. Ama o hemen anladı çünkü ben de durgunlaştım. Çünkü benim de üzerime bir ağırlık çöktü. Çünkü ben de vedalaşıyormuşuz gibi hissettim.

Kendini toparladı, yerinde hafifçe kıpırdanıp omuz silkti. "İkiz alevi bağı," dedi. "Kontrol edilmesi zor."

"Sadece bir bağ diyorsun."

"Öyle değil mi?" Gülümserken dibin dibini kazdığını düşündürdü. Aradığını bulmak için yıllarca uğraşmış bir hazine avcısının hazin sonuna benziyordu.

"Öyle tabii," dedim. "Başka ne olabilir ki?"

"Değil mi?"

Birden enerji tamamen değişti. Onunla benim aramda değil, havada komple bir şeyler değişti. Istırap dolu bir duygunun, hayal kırıklığının gölge gibi üzerime örtündüğünü hissettim. Hareketlilik farklı şekilde canlandı. Bir tek bizim bilmediğimiz bir şeyi konuşmaya başladıklarını anladım çünkü neden bahsettikleri hakkında fikrim yoktu. En ufak bir fikrimiz bile yoktu. Açığa doğru tam da görüş hizamda Lilith'in elinde resmi günlerde kullandığı, özel ayin kadehini gördüm. Gözlerime bakarak daha da açığa doğru çekildi, kadehi dudaklarına götürdü, içti ve gülümseyerek kadehi havaya kaldırdı. Öylesine bir kadeh değildi. Sadece onun elinde değildi. Gözüm diğerine kaydı. Sonra diğerine. Ötekine geçmeden bir hışırdama dikkatimi Anka'nın kanat çırptığı ve bir alev bıraktığı göğe çevirdi.

Kuru dallı ağaçların üzerinden bayraklar inmeye başladı. Krallığın dört bir yanında her ağacın dört dalında dört farklı bayrak rüzgârla birlikte salınmaya koyuldu ve meşaleler daha gür bir ateşle göğe doğru yükseldi. Artık bütün alevler bayrakları aydınlatıyordu.

Ateş Krallığı'nın sembolü oradaydı.

Toprak Krallığı'nın sembolü oradaydı.

Ağaç Krallığı'nın sembolü oradaydı.

Ve uzak ülkenin olduğunu düşündüğüm dans eden kadın sembolü oradaydı.

Dördü birlikte dalgalanıyordu.

Dördü müttefikliklerini ilan ediyordu.

Kalbimden vurulmuş gibi hissederek ona döndüm. Önce onun da elinde beliren o kadeh dikkatimi çekti. Gümüş renkteydi ve etrafında dörtlüyü simgeleyen kristal parlak taşlar vardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Birlikte içecek, birlikte yiyecek, birlikte

savaşacak ve birlikte kazanacaklardı. Onların yemeklerini yeme, onların suyunda yıkanma, onların havasını soluma. *Yaparsan onlardan biri olursun.*

Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Gözleri bir an olsun başka bir yere kaymamıştı. Ne olduğunun farkındaydı, elbette farkındaydı bunu o yapıyordu. Gözlerim Ayzer ve Erim'e kaydı. İkisi de gülümsüyor ve gelen tebrikleri başlarını eğerek karşılıyordu. Prenses müziğin şiddetini artırmak ister gibi peri kızlarıyla herkesin alkışlarının eşliğinde parmak uçlarında selam veriyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadım. İçgüdüsel olarak geri çekildim.

"Nova." Arın omuzlarımdan beni kendine doğru çektiğinde sesi epeydir duymadığım kadar hiddetliydi.

"Ne oluyor burada?" diye fısıldadım. Mideme taş oturmuş gibi hissediyordum.

"Ateş Krallığı düellolar için müttefik anlaşması yapmamış," dedi Arın. "Daha fazlasına hazırlık yapıyorlar. İki krallığı ve uzak bir ülkenin desteğini aldığını ilan ediyor." Sesinde hayal kırıklığından başka bir şey yoktu. Büyük Yıkım'ı yaşamış, atlatmış, yıllarca hiçlikte hapsolmuş, her şeyini bir gecede yitiren, olup biten her şeyi önce kabul edip sonra onlarla mücadele etmek için hazır şekilde tekrar ve tekrar ayağa kalkan Arın'ın sesinde ilk kez hayal kırıklığı duydum.

"Zor olmadı," dedi Daren hafifçe başını yana eğip dudak bükerek.

"Hiçbir zaman Su Krallığı'nın desteğini alamayacaksın," dedi Arın.

"İster inan ister inanma. Su Krallığı'ndan hiçbir şey istemiyorum artık." Sözleri can sıkıcı bir espri gibi mırıldandı.

"Tahta bu şekilde mi çıkacaksın?" diye sordu Arın. Çünkü tahta bu şekilde çıkabilirdi.

Daren şeytani bir şekilde gülümsedi. "İki krallık beni destekliyor. Hava Krallığı'nın ne kadar taraflı bir duruş sergilediğini hepimiz biliyoruz. Karşı çıkmayacaklar. Ve senin de tek bir şansın kalacak." Alaycılığının üzerini örtüp ciddi ifadesini takındı. Belki de meydan okudu. "Ya uzlaşmış dört krallığa savaş açacaksın ya da teslim olacaksın."

Arın'ın beni tutan kolları iyice gerildi.

"Her şeyin senin için bu kadar kolay olacağını mı düşündün?" diye buz gibi bir şekilde gülümsedi Arın. Benim nutkum tutulmuştu ve herkes çoktan yenilmişiz gibi onlara bakıyordu ama Arın hâlâ direniyordu.

"Her şey benim için çok kolaydı Arın," dedi. "Zorlaştıran bendim. Yaptığım seçimlerdi."

Sözler ateşten damlalar gibi üzerime düşüp beni cezalandırırken öfke, kırıkların üzerine bir dalga gibi çöktü.

"En azından artık dürüst bir şekilde savaşıyorsun. Belki gerçekten bir lord olman için şansın vardır." Arın beni iyice kendine doğru çekti, onunla tartışmayacaktı, artık değil, artık ben bile ona engel olamazdım ve olmazdım da.

"Düşmanca bir tutum sergilemenize gerek yok," dedi daha rahat ve mağrur bir ifadeyle. "Yüzyıl sonra geri döndün. Halkın döndü. Vârisin yanında. Aylardır kimseyle işbirliği içine girmiyorsun. Kimseyi yanında istemiyorsun. Onları sadece yöneteceksen etrafında istiyorsun. Sadece krallığına dön ve her zaman olduğun kadar iyi bir Su Lordu ol Arın. Bırak diyarla ilgisi sorunları ben çözeyim."

Belki bu sözler bu kadar hazırlıksız yakalanmadığımız bir zamanda bir anlam ifade ederdi. Ama yapmak istediği buydu. Gerçekten bu gece beni neden çağırmamıştı?

"Vârisim yanımda," diye gülümsedi Arın. "Senin umurunda olan tek şey bu. İkiz alevi bağı. Bütün bunları sadece bu yüzden istiyorsun. Gerçek bir kral duygularını hükümdarlığına taşımazdı."

"İlk kez duygularımı bir kenara bırakıp kararlar alıyorum ve o kararlar beni tahta götürüyor. Öfkeni ve kibrini bir kenara koy. Sen o tacı başına taktığında ben seni destekledim. Şimdi de sen beni destekleyemez misin?"

"Hakkımla alsaydın desteklerdim," dedi Arın net bir şekilde. "En önde dururdum. Ama sen babanın ve abinin kan dökerek benden çaldığı tacı başına geçiriyor ve senin için zor olmadığını söylüyorsun." Omuzlarımdaki tutuşu buz gibi soğudu.

"İkimizden birinin vazgeçmesi gerekiyor Arın," dedi Daren hiddetlenerek. "Birimizin fedakârlık yapması gerekiyor. Ben bu diyarda

vazgeçmekten de fedakârlık yapmaktan da usandım. İkiniz de karşıma geçip sadece sizin için fedakârlık yaptığımda bana saygı duyacak ve değer göstereceksiniz çabalamayın. Ben artık çabalamıyorum."

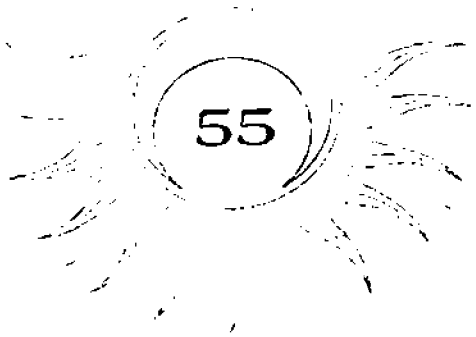
Gece boyunca gözlerinde gördüğüm şey buydu. Boş vermişlik. Veda sanmıştım ama vazgeçişti.

"Gidelim." Arın'ı elimle durdurup ikisini birbirinden ayırdım. "Söylenecek bir şey kalmadı. Gidelim, Arın." Ona doğru elimi uzattım ve dönüp bir daha Daren'e bakmadım. Arın elimi tutmayınca bir adım yaklaştım ve onu bileğinden yakaladım.

Bir, iki, boşluk.

Bedenledim.

Koparılan Hisler

Vera kalabalığın arasında herkesi gözetiyordu. Müttefiklik ilanı düşündüğünden daha büyük bir karşılık almıştı. Geri dönüşü zaman almıştı ama zaferi için o kadar beklemeyeceğini hissederek gülümsedi. Daren sandığından çok daha iyi bir iş çıkarmıştı ve Su Vârisi şimdiye kadar istediği her şeyi yapmıştı ama artık onu parmağında oynatamayacağını kabul etmek zorundaydı. Ne yazık, diye geçirdi içinden. Birlikte çok daha derine inip karanlık bir dansa eşlik edebilirlerdi. Yazık ama kayıp değil, bundan sonrasını tek başına da halledebilirdi ama kızın ayak bağı olmadığına emin olmak zorundaydı.

Daren için bir kez iyi bir şey yapmayı istemiş ve bunu geciktirmişti ama elinden geleni yapsa ve açıkça uyarsa da Su Vârisi onu dinlememekte kararlıydı. Eğer yanında durmayacaksa, karşısına çıkmayacağından emin olmalıydı.

Eğlenen kalabalığa arkasını döndü. Tam zamanı olduğunu hissediyordu. Hem krallığın enerjisi çok güçlüydü hem de dikkat çekmeyeceği tek gün bugündü. Daren zaferin tadını çıkarmak bir yana dursun neredeyse keder içindeydi. Gözleri ilk kez annesinin üzerinde değildi. Muhafızlar partide çıkabilecek bir olaya karşı tetikteydi. Tanrıçalar bile bu gece sadece bu partiyi ve olası etkilerini gözetecekti. Ormanın içinde çok karanlık ve ona özel olan kuytu bir köşeye, doğanın, tabiatının ve çıplaklığın içine bedenledi.

Zafer ve kutlama nidalarının üzerinde, ormanın karanlık bir köşesinden yükselen dumanlar havayı zehirliyordu. Ağaçlar alevler-

den sakınmak ister gibi dallarını kendilerine doğru çekmişti. Okyanustan çıkarılmış bir kayanın oyuğuna "Su Vârisi'nin gözyaşı," diye fısıldayarak küçük cam şişeyi devirdi kadın. Gözyaşı, kaya ve tuz ile temas ettiğinde cızırdayıp alev aldı. Alev her saniye daha da hiddetlenen rüzgârın altında titriyordu.

"Ateş Lordu'nun koparılan kanadından dökülen tüy."

Tüyü yanmakta olan ateşin içine bıraktığında daha kuvvetli harlayan ateşten geriye doğru çekildi. Ağaçlar buna engel olmak istercesine daha çok esip gürledi. Gökyüzünde uğursuz bir karganın ötüşü duyuldu.

Havayı yasak büyünün boğucu kokusu ele geçirmişti. Cehennem kraliçesi elini sallayarak boşlukta salınan kitabın sayfalarını çevirdi. Kitap kilit altında tutulan karanlık enerji ayinlerini anlatıyordu. Eski lehçedeki sözleri bir ilahiyi fısıldar gibi kısık sesle okumaya başladı.

Sunak görevi gören kayanın oyuntusunda ateş cızırdamaya devam ediyor, fısıldadığı kelimeler sönecekken tekrar harlanmasına neden oluyordu. Büyünün ağırlığı engel olmak istercesine kasılmasına neden oldu. Damarlarının geri çekildiğini, kanının içinde kaynadığını hissediyordu ama bitirene kadar sözleri tekrar etti. Neredeyse geriye kaçınmasına neden olacak bir patlama alevlerin etrafa sıçramasına neden oldu. Kaya yanmaya ve erimeye başladı. Yakınındaki ağaçlar kurudu ve etrafı saran çiçekler soldu.

Alevler kırmızı, turuncu ve sarı oldular. Alevler zehirli bir yeşil hale gelene kadar sözcükleri fısıldamaya devam etti. Kendi soluğu kesilir gibi olduğunda kollarını iki yana açıp alevlerini daha da harladı.

Krallığımız için, diye geçirdi içinden. Ateş için. Alevler için. Her yerin yanabilmesi için. Söndürecek olanı durdurmak için. Alevlerin yükselmesine engel olana engel olabilmek için.

Kayanın üzerindeki alevlerin içinde küçük patlamalar meydana geldi. Zehrini dışarı akıtır gibi sıçramaya başladılar. Kırmızı elbisesini eriten kıvılcıma gözlerini kısarak baktı.

"Ateş Krallığı için," diye fısıldadı. "Alevler için. Yangının dört bir yana sıçraması için."

Eski kitaplar kimsenin dokunmaya cesaret edemediği bağları okşardı. Onları yaratır ve çözerdi. Ataların bildiği kördüğümleri açardı. Lordları vârislerinden ayırır, ikiz alevleri söndürürdü.

Ateş için, ışık için.

Alevler oyuntunun içinde ikiye ayrıldı, ortasından simsiyah, zift gibi bir kan aktı. Kan kayalıktan aşağı gözyaşı gibi sızıyordu.

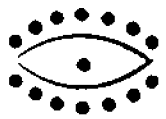
Cehennem kraliçesi gülümsedi.

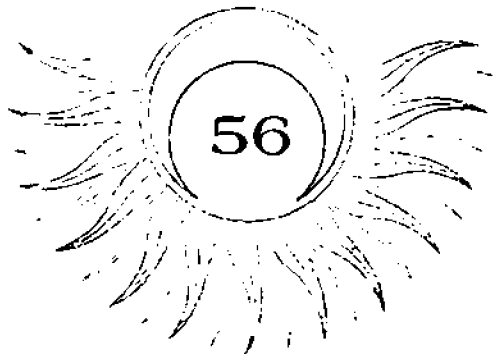
Tıpkı ikiye ayrılan alevler gibi, önce gözyaşı sızacak, günlerce kalpleri kazınacak, acı küçük bir ısırık gibi içlerinde kaşınacak. Alevler gibi yükselecek, ateşin sıcaklığı gibi daha çok onları birbirine çekecek ve nihayetinde tıpkı akan bir damla gibi yere düşmeden kuruyacak.

Onları birbirine bağlayan her şey tek tek kopacak.

Acılar dinecek. Istırap sona erecek.

Ve tıpkı onlar da bu alevler gibi küle dönüşecek.

Kaybedenler ve Yenilgiler

"Arın!" diye seslendim ardından.

"Sonra, Nova," dedi. "Sonra." Arkasını dönüp çekip gitti. Göletin oradaydık ve Su Krallığı'ndan hâlâ uyanık olan herkes aniden belirişimize ve lordlarının öfkesine maruz kaldı. Gözleri şimdi benim üzerimdeydi ama onlara söyleyebilecek bir şeye sahip değildim.

Döndüm ve ben de kendi inime çekildim.

"Nova..." diye mırıldandı Lala. Saçlarımı sıkı sıkı toplayan iğneleri çıkarıp atmaya koyulmuştum.

"Keyfim yok, Lala," dedim. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu, soluklarım düzensizdi ve ne yapacağımı bilmiyordum.

"Nova!" diye uyarıcı bir şekilde fısıldadı bu defa. Başımı kaldırıp ona baktığımda arkasında duran iki kişiyi gördüm. Tanrıçaları.

"Siz!" Birinin boğazına atılırmış gibi, elimi refleksle yukarı doğru kaldırdım. Öyle ani oldu ki ikisi de boğuluyormuş gibi kıvranmaya başladı. Elleri boyunlarına gitti ve sancı içinde gözleri irileşti.

"Nova!" dedi Lala. "Nova, onlar Tanrıça!"

"Canıma yettiniz artık. Bunun da arkasında siz varsınız değil mi? Arın'ı devirmek bu kadar mı önemli?" Gözüm dönmüştü, artık tamamen zıvanadan çıkıyordum.

Tanrıçalar ışıklarını kullanıp saldırımı geri püskürttüler. İkisi de şimdi öfkeli ve soluk soluğaydı. Bana doğru bir ışık huzmesi gönderdi Ugün ama elimi çarptım ve ışık parmaklarımın arasında dağılarak gökyüzünde kuzey ışıkları gibi renkli yansımalara neden oldu. İkisi de ve muhtemelen şu an gökyüzünü gören herkes dehşete kapılmıştı.

"Sanırım artık oyun daha farklı işliyor," dedim meydan okuyarak. "Işığınız bana etki etmiyor. Kahrolası elinizde ne kaldı?" Biraz önce ne yaptığımdan habersizce sadece sonucuna takıldım.

"Su Lordu bir fare gibi köşeye sıkıştı!" dedi elbisesini düzelterek. Biri altın rengi, yaldızlı upuzun ve dik yakaları olan bir elbise giyerken diğeri yine gümüşü seçmişti.

"Sakın benim karşımda Arın'a hakaret etmeye cüret etme!" Avuçlarımdan taşmak isteyen okyanusun sesi mağaranın içinde yankılandı. Şu an karşıma çıkmak ve tehdit etmek için en uygun an değildi.

"İstediğin kadar suyu bulandır Nova, artık yolun sonuna geldiniz. Su Krallığı'nı kollamak ya da lordunuzla birlikte yok olmak arasında bir seçim yapmak zorundasın." Bana doğru yeniden bir ışık huzmesi gönderdi, bu defa daha kuvvetliydi ve ellerimde yakıcı bir hisse neden oldu.

"Ya da sizden kurtulurum ve diyarda istediğimi yaparım. Kim benim karşımda durabilecek?" Parmaklarımı kıvırıp ellerimi yumruk haline getirdim. Burnumdan soluyordum.

Ugün elini savurdu ve Lala aniden ortadan yok oldu. Daha da öfkelenerek ona doğru baktım. Daha önce yapılan tufanların nasıl başladığını bilmiyordum ama şu an dünyayı yerinden oynatacakmış gibi hissediyordum.

"Kaderin Ateş Lordu'nun kaderine ilmekli. Sana sunulanı kabul et. Sen lanetlisin. Bundan kaçışın yok." Son kelimeleri vurgulaması bu defa duvarların titremesine neden oldu. Beyaz kayaçların bir kısmı aşınarak havaya toz kalktı.

"Umurumda değil," diye meydan okudum.

"Gittiğin her yere bu laneti peşinden götürdün," dedi. "Düşün Vâris! Ateş Krallığı'nda kaldığın onca zaman boyunca neden başına bir şey gelmedi? Çünkü o laneti kaldırabilecek tek krallık cehennemdir. İstediğin kadar inkâr et ama artık kaçacak yerin kalmadı. Gökyüzü sizi bu yüzden eşledi. Gela bu yüzden Daren'i ikiz alevin olarak seçti. Birbirinize mecbursunuz. Daren'in önündeki tek engel Su Krallığı. Suyu ona sen vereceksin. Ve tüm zamanların görmediği bir düzen sağlanacak." Bana doğru birkaç adım atıp gözlerindeki tüm sihri üzerime hücum etti. Zihnime sızmaya çalışmasını başka

bir su kalkanıyla geri püskürttüm ama başımda iğne batıyormuş gibi sızılara yol açtı.

"Arın'ı yok etmek için Daren'i kullanmaya son vereceksiniz," diye kendimden emin bir şekilde konuştum. "Beni kullanmaya son vereceksiniz. Buna izin vermeyeceğim."

"Zamanın doluyor. Seni bir daha uyarmayacağız. Su birliklerini tarafına çek! Düelloda Arın'a meydan oku ve diyarın tahtına Ateş Lordu ile birlikte otur. Yoksa sen de lordun da krallığında geri dönüşü olmayan bir yok oluşa maruz kalacaksınız." Artık anlamam için feryat ediyorlardı ama her kelimeyi reddediyordum.

"Su olmadan bu diyarda tek bir yaprak bile yaşayamaz. Krallığı yok edecekseniz elinizden geleni ardınıza koymayın. Yüzyıl bu diyara yeterince zarar verdi. Daha fazlasıyla hiçbir şansınız kalmaz. Diyar şu an nefes alıyorsa Arın ve benim sayemde. Bizim burada kurduğumuz küçük su dünyamızla besleniyor. Bunu bilmediğimizi mi sanıyorsunuz?" Çenemi dikleştirerek kaşlarımı kaldırdım. O kadar kolay olsaydı bunca zaman beni taraflarına çekmekle vakit kaybetmezlerdi.

Kibirle güldü. "Su dünyanın yaratılışıdır kızım. Bir lord ve vârisle yok olmaz. İnsanlarla aramızdaki kapıları açtığımızda okyanus içeriye taşar."

"O halde giderken bütün dünyayı kuruttuğumuzdan emin oluruz," diye karşılık verdim. Daha önce hiç bu denli acımasız hissetmemiştim ama artık hiçbir şey umurumda değildi.

"Bir şansın olduğunu sanıyorsun," dedi. "Zavallı çocuğum. Anlamıyor musun? Biz zaten kazandık Nova. Su Lordu'nu isteyerek yok etmesen de istemeyerek yok edeceksin. Sen burada olduğun sürece bu krallık felaketten başka bir şey görmeyecek. Bu gece yaşananlar da mı yeterli olmadı? Su Krallığı her geçen gün kaybediyor. Ve lordu buna senin sebep olduğunu öğrendiğinde ne olacağını düşlüyorsun? Ateş Lordu senden elini çektiği anda diyarın ona nasıl cömert davrandığına bir bak. Kaybettiği her şey ayaklarına serildi. Arın bunu fark ettiğinde senin ona sadık kaldığın gibi sadık kalacak mı sanıyorsun?" Sihrini bir kenara atıp kelimelerle aklımı çelmeye çalıştı. "Seninle krallığı arasında bir seçim yapması gerektiğinde Su Lordu krallığını seçer. İlmek'te kaldığın günleri ne çabuk unuttun."

"Ya daha ileriye gidersem..." Bu defa çıldırmış gibi gülümsedim. "Ya gökyüzüne tırmanırsam?"

İkisinin de çenesi kasıldı.

"Ya Su Krallığı'nı gökyüzü ile kutsarsam?" diye onlara yaklaştım ve daha çok gülümsedim.

"Zavallı çocuğum," dedi yeniden. "Biz kimden kaçıyoruz sanıyorsun? Gökyüzü burada olanları duyduğunda hepimizin sonu gelecek. Başlatmak istedikleri bu değildi ama son vermek istedikleri bu olacak. Düşmanın değiliz, seni hayatta tutmak için bir savaş veriyoruz. Kimin düşmanın olduğunu anlamak için çok az zamanın kaldı Vâris. İyi şanslar. Gökyüzü ve yıldızlar sana doğru yolu iletsin."

Kayboldular.

Aynanın önünde ne varsa tek hamlede yere indirdim. Diyarı yerle bir edene kadar çığlık atmak, yeri göğü inletmek ve hepsinin yok olmasını istiyordum. Acı ve öfke bir araya geldiğinde gökyüzündeki tüm yıldızlar aynı anda söndü. Binlerce yıldız bile hayallerimi gerçekleştiremezdi şimdi.

"Vârisim," diye seslendi aşağıdaki nöbetçilerden biri. Yukarıya çıkan adım seslerini duyduğumda gözlerimi silmek için sadece birkaç saniyem vardı. Ellerimle saçlarımı topladım ama iğneleri çıkardığım için pek şansım yoktu.

"Bağışlayın, Vârisim." Tek dizinin üzerine çöktü. "Lordum," diye fısıldarken muhafız acı çekiyor gibi görünüyordu. Nefes nefese kalmıştı ve gözpınarları bir ıstırapla çalkalanıyordu. Bu hali kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. "Lordum..."

"Ne oldu?" diye gürledim. "Ne oldu Arın'a?" Dışarıya çıkmak için hamle yaptığımda muhafız olduğu yerde duruyor ve sanki biri bütün yaşama sevincini alıyordu. Aynı his benim üzerime de çöktü ve bir şeyin tılsımlarımı aştığını hissettim.

Hislerimizi kendi içimizde saklı tutmak, bağlı olduğumuz ruhlardan gizlemek için hepimiz çok güçlü tılsımlar uyguluyorduk. Kısa bir süre önce Daren'den öğrendiğim kadarıyla bilincimizi kaybettiğimizde tılsımlar etkisini yitiriyordu. Ve ben şu an kahroluyormuş gibi Arın'ın acısını ve öfkesini hissediyordum. O kadar kuvvetliydi ki muhafız gibi beni de olduğum yere kilitledi. Hareket edebilecek

gücü hiçbir santimimde bulamadım. Acı akın akın üzerime geliyordu ama içimdeki sonsuz enerjiyi patlatacakmış gibi şiddetli bir öfke de vardı. Derin derin soluk aldım. Gözlerimi kapattım ve varlığıma odaklanmaya çalıştım.

Hiçbir şey ilk hissettiğin haliyle kalmaz, hisler enerjidir ve her enerji dönüşür. Duygular dönüşür. Eylemler dönüşür. Hiçbir şey ilk hissettiğin haliyle kalmaz.

İçimden tekrar tekrar aynı kelimeleri fısıldadım. Yavaş yavaş hareket etmeye koyuldum. Mağaradan dışarıya çıktığımda ne görmeyi umuyordum bilmiyorum ama krallığımızın üzerine bir gölge çökmüştü. Devasa bir karanlık. Su Krallığı hiçbir zaman böylesi bir karanlığa maruz kalmazdı. Ay ışığı hep üzerimizde olurdu ve su kristalleri yansıtırdı. Karanlığın sebebini öğrenmek için korku içinde, istemeyerek başımı kaldırdım. Dudaklarım kendiliğinden aralandı ve daha büyük bir korku üzerime doğru yığıldı.

Onlarca değil, yüzlerce değil, binlerce yağmur damlası havada asılı kalmıştı. Başlayan şiddetli yağmur buza dönmüştü. Gökyüzünde binlerce buz parçası asılı duruyordu. Kımıldamıyorlardı ve kımıldadıkları anda herkesi bıçak gibi keseceklerdi. Şelalenin akan suyu bir taşkın gibi kavislenerek buz tutmuştu. Başını kaldırmış buz parçalarına bakan Su Lordu'nu gördüğümde bütün bedenim titremeye başladı. Yukarıdaydı, şelalenin üzerindeydi. Ve akan suyu tersine çevirmiş, zapt edemediği için su hepimizin üzerine çökmeden önce donup kalmıştı. Düştüğünde herkes büyük yara alacaktı.

Yukarıya, onun yanına bedenledim. Şimdi buz kütlesiyle neredeyse göz gözeydim. Arın kımıldamıyor, kaskatı bir şekilde karşısında duruyor ve onunla ve tüm bu olanlarla ne yapacağını söylemesi için buzdağından bir yanıt bekliyordu.

"Arın," diye fısıldadım. Onu irkiltmek daha da önemlisi buzdağını ve havada asılı kalan donmuş damlaları ürkütmek istemiyordum. Yavaş yavaş ona doğru yürüdüm. Hangisinin daha sert olduğunu anlamanın imkânı yoktu. Su Lordu şimdi buzdağından daha katı bir haldeydi. Uzanıp yavaşça sımsıkı birer yumruk haline gelmiş eline dokundum. Dokunuşum ondaki acıyı azaltmadı da acının varlığını hatırlattı sanki. Dudaklarının arasından bir soluk verdi. İç çekiş. Üzerinde bulunduğumuz yamaç titredi.

"Ben de çok öfkeliyim," diye sessizce konuştum. Diğer elimi de uzatıp onun elini avuçlarımın arasına aldım. Ondan daha iyi durumda değildim ama birimizin vücut ısısının diğerini çözmesi gerekiyordu. "Ben de çok üzgünüm ama bu çözüm değil. Yıkım sadece her şeyi daha kötü hale getirip hepimizi en başa döndürecek."

Yavaşça, çok yavaşça onun önüne, buzdağıyla arasına geçtim. Şimdi ileri doğru uzanan donmuş dalgaya yukarıdan bakıyordum ve onun çözülüp serbest kaldığını düşünmek daha da titrememe neden oluyordu.

Ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirdim.

"Bana bak," dedim. "Buradayım. Tek başına değilsin. Bu defa değilsin. Ne olursa olsun, tek başına boğulmayacağız Arın." Kollarımı boynuna doladım, başımı göğsüne yasladım. Sözlerimin, gözyaşlarımın ya da kalp atışlarımın ona dokunması için bekledim. Buz gibiydi. Sudan ve kıştan daha soğuktu. Ne benim gibi titriyor ne de kalbi benimki gibi gümbürdüyordu. Donup kalmıştı. Artık hareket etmeye bile hali yok gibiydi. Ama kollarını etrafıma doladı ve daha büyük bir nefes verdi. Çenesinin başımın üzerine düştüğünü hissettim. Çok sıkı sarıldı.

"Kaybediyoruz," dedi acı dolu bir sesle. "Bir kez daha yeniliyoruz, Nova."

"Belki kaybedeceğiz," diye fısıldadım dişlerimin arasından bir dünya öfkeyle. "Ama yenilmiyoruz. Asla yenilmeyeceğiz. Bir aradayız ve bir arada kalacağız." Gözlerimi, ona olan inancımı görebilmesi için geriye doğru çekildim ama ellerimi üzerinden çekmeden omuzlarına yasladım.

"Bu diyara ilk geldiğim günden beri Su Krallığı masallarını dinliyorum. Bazıları onları korku hikâyeleri gibi anlatıyor ama seven, sevmeyen, hatta nefret eden herkesten bile krallığımızın hikâyesini dinlediğimde seslerinde, bakışlarında, aldığı soluklarında bile hayranlıklarını gizleyemiyorlar. Sen bir efsane yarattın ve niceleri bu efsanenin peşinde dolandı. Böyle bir başarıyı katletmek için ateşten daha fazlası gerekir. Bu yenilgi değil, belki kaybetmek ama asla yenilgi değil." Bir an bile şüphe etmeden başımı salladım.

"Çünkü o tahta kim otursa otursun, bu diyarı kim yönetirse yönetsin herkes Su Krallığı'nın ismini duyduğunda duracak. Su

Krallığı'ndan birini gördüğünde gözlerini üzerine dikecek. Su Krallığı ile ilgili bir şey anlatıldığında dinleyecek. Çünkü seni, çünkü beni, çünkü bizi her zaman merak edecekler. Kimin kazandığını değil, bizim kaybettiğimizi konuşmaya devam edecekler. Belki kaybedeceğiz ama onlar kimin kazandığını değil, kaybettikten sonra bizim ne yapacağımızı merak edecekler. Çünkü bu diyarda ve ötesinde bir zamanlar Su Krallığı hüküm sürüyordu ve bilecekler, Su Krallığı onlar gibi olmayı seçseydi yalnızca bu diyarı ve ötesini değil, dünyayı ve ötesini yönetebilecekti. Bu yüzden Lordum, biz asla yenilmeyeceğiz."

Ellerini saçlarımın iki yanından bastırarak başımı avuçlarının arasına aldı. "Tarafını seçti Nova, bu defa seni ya da beni seçmedi. Artık bizim de bir taraf seçmemiz gerekiyor. Sana bunu yaptığım için üzgünüm ama bunu ben başlatmadım. Sadece son vermek zorundayım."

Korku daha hiddetle beni ele geçirdi. Ona bakarken artık sınırların üzerinde değildik. Çizgiyi geçtiğini görebiliyordum ve artık bana çizginin diğer tarafından, sınırın ötesinden sesleniyordu.

"Sana ihtiyacım var," dedi. "Yarın ne ifade edeceğinden emin olmadığın duygular için beni bırakmayacağını bilmeye ihtiyacım var. Daren'e değer verdiğini biliyorum ama bu ne kadar uzun sürecek? İki ölümsüz ne kadar uzun bir süre birbirini sever? Ya bir gün pişman olursan, ne kadar çok şeye geç kalmış olacağını düşün. Değiştiremeyeceğin, geri alamayacağın şeyleri düşün. Sen sıradan biri değilsin. Birine âşık olursun ve bir şeyler yolunda gitmezse sadece aşk acısı çekmeyeceksin, bütün bunların vebalini taşımak zorunda kalacaksın. Sonsuza kadar âşık olamazsın ama sen sonsuza kadar bu krallığın vârisisin."

Buğulanmış gözlerim yıkılmak üzere görünen buzdağında dolandı. O an uzun zamandır aklıma girmesine izin vermediğim hatıraları ağırlamaya başladım. Diyara ilk geldiğimde karşıma ateşten duvarıyla çıkan Daren'i. Her partide karşıma çıkıp beni güldüren Daren'i. Beni yaktığına inandıran Daren'i. Benden nefret etmene dayanabilirim ama onu seveceksin diye ödüm kopuyor diyen Daren'i. Belki de ilk burada itiraf etmişti. Ondan nefret etmemde sorun yoktu, başkasını, hayır, Arın'ı sevmediğim ve seçmediğim sürece. İnsanların arasındaki Daren'i düşündüm. Kıyı evindeki Daren'i. Beni

dalgaya iten Daren'i. Hiç ateş kullanmadan beni cayır cayır yakan Daren'i düşündüm.

"Hiçbir şey bu krallığın vârisi olduğum gerçeğini değiştirmeyecek," dedim. "Ben her zaman yanında olacağım. Her zaman krallığımızı koruyacağım. Ve krallığımız için savaşacağım. Gerekirse kendimle bile. Taca veya tahta ihtiyacımız yok. Biz Su Krallığı'nın lordu ve vârisiyiz. Biz suyun hükümdarlarıyız. Su bize itaat eder. Ve herkes suya itaat etmek zorunda."

O yıkım gecesinde beni kurtarmasaydı sahip olacağı her şey şimdi elinin altındaydı. Hak etmediği bir şeyi iddia etmiyor gibi görünüyordu. Ama o yıkım gecesi olmasaydı sahip olmak istediği her şey zaten Su Krallığı'nındı.

"Ariana İlmek'teyken kafamdaki bazı soruların cevabını bulmak için onun yanına gitmiştim. Ve benim sonumu senin getireceğini söylemişti. Kader diyor buna." Gitgide daha da şeffaf bir renk alan buz gibi gözleri hareket etmiyordu. "Ben kadere inanmam, Nova. Kuma yazılan yazılar, su kıyıya vurana dek orada kalır. Kaderimi kendim belirlerim. Ve benim kaderim sana inanmak. Söz ver bana. Beni devirecek o taşı yığının üzerine senin koymayacağına söz ver. Bir gün yenileceksem de beni devirecek hamleyi senin yapmayacağına söz ver."

Çünkü o zaman sözlerim anlamını yitirir. O zaman Su Krallığı'nın yenilgisi Su Krallığı'nın yenilgisi olur.

"Asla," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. "Asla senin sonunu getirmeyeceğim. Bu benim sonumun geleceği anlamına gelse bile."

Beni kendine doğru çekip kollarını etrafıma doladı. Ona yaslandığımda gözyaşlarım akmaya başladı.

Aşktan kaçmak zorundasın.

Krallığına sahip çıkmalısın.

Üzerimizde uğursuz bir gölge gibi duran buzdağı bastığımız zemini titreterek geriye çekildi. Havada asılı kalan buz taneleri yağmur damlalarına dönüştü. Ay ışığı yeniden krallığımızın üzerine düştüğünde, su yeniden şelaleden aşağıya doğru akmaya başladı.

Yıkılmış krallığın direnen ruhu.

Su Krallığı'nın ihanete uğrayan lordu.

Derin bir nefes aldım ve ona tutunarak daha fazla kimseyi ürkütmemek için onun odasına bedenledim. Mağaranın içi en az onun kadar soğuktu. Ve yatağının içinden, battaniyelerinin altından küçük bir çift göz bize bakıyordu.

"Selam ufaklık." Gözyaşlarımı silip gülümsemeye zorladım kendimi. İçerisi loş ışıkla aydınlandığı için ne halde olduğumuzu göremediğine memnundum. Arın'ı kolundan tutup yatağa doğru çekiştirdim. Benimle birlikte hareket etti ve yatağa oturdu.

"Nova..." diye uyku sersemi mırıldandı Alin.

"Uykun mu kaçtı?" diye sordum. Şu an burada olduğu için daha mutlu olamazdım. Arın ne zaman ona baksa yüzüne daha genç bir ifade çöküyordu. Kaygısız ve tasasız bir İlahi Lorddan daha güzel hiçbir şey yoktu galakside.

Alin başını salladı.

"O halde birazcık hasta olan Arın'a ben gelene kadar bakar mısın?" diye sordum. Alin kıkırdadı ve daha hızlı bir şekilde başını yukarı aşağı doğru salladı.

"Yat, Arın," dedi dizlerinin üzerinde yatağın ortasına emekleyip Arın'ı çekiştirerek.

"Yat, Arın," diye omuz silktim. Hafifçe gülümsedi ve başını yastığın üzerine bıraktı.

"Şimdi, ben gelene kadar Arın'ı seviyoruz. Tamam mı?" diye eğilerek sordum.

"Arın'ı zaten seviyoruz," dedi Alin. Ve bu gece asla tahmin edemeyeceğim şekilde gülmeme neden oldu.

"Öyle değil." Uzanıp küçük elini tuttum ve Arın'ın saçlarının üzerine getirdim. Sonra kendi elimin içinde elini oynatarak Arın'ın saçlarını okşamaya koyuldum. "Böyle, tamam mı? O zaman uykusu gelir ve iyileşir."

"Tamam..." dedi Alin. Ben elimi çektiğimde kendi başına parmaklarını iyice açarak Arın'ın saçlarını okşamaya başladı. Arın tebessüm ederek buna karşı koymadı. Şimdilik güvenli ellerde olduğuna karar verdim ve topuklarımın üzerinde dönerek kapıya yöneldim.

Kapıyı açıp nöbetçilerden iki bardak süt, bal ve biraz seher otu istedim, birisi gitmek için yola koyulduğunda diğerini de peşinden

gönderdim. Başta itiraz edecek gibi olsa da bakışlarım onu harekete geçirdi. Onların peşinden kapının önüne çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve basamağa oturarak sessizce ağlamaya koyuldum.

Aynı anda hem Daren'i hem Arın'ı kaybediyordum ve çok yorulmuştum. Dibe doğru beni çeken demir her geçen gün daha da hızla suyun içine batıyordu. Ve ben artık orada nefes alamıyordum. Düzeltmeye çalıştıkça elime yüzüme bulaşıyordu. Dört bir yanımdan kuşatılmıştım ve şimdi her cepheden saldırı altındaydım. Çok acı çekiyordum ve artık çığırımdan çıkmıştım. Geri dönülemez bir yola girdiğimin farkındaydım, yolu kaybetmiştim ve döndüğüm her sapakta varmak istediğim yerden daha da uzaklaşıyordum. En kötüsü de kimseye tek bir kelime dahi edemiyordum.

Elimi birisi tırmalıyormuş gibi hissettiren kalbime bastırdım. Kalbim kazınıyordu sanki, birisi kalbimden bir şeyleri silmeye çalışıyordu ve çektiğim ıstırabı daha da artırıyordu.

Yeniden adım seslerini duyduğumda avuçlarımı soğuk taşlara bastırıp ayağa kalktım. Gözlerimi sildim ve karşılarında dimdik durmak için tüm gücümü kullandım. Nöbetçiler tepsiyi ne yapacaklarını şaşırmış gibiydiler. İçeriye bırakmakla oracığa bırakmak arasında bocaladılar. Uzanıp tepsiyi elinden aldım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda sesim hissettiğimden daha güçlü çıkmıştı.

Yeniden içeriye girdim. Odanın diğer tarafındaki masaya gidip bardaklardan birine küçük bir kasede gelen seher otundan serptim ve iyice karıştırdığıma emin oldum. Diğerine biraz bal karıştırdım. Arın üzerini değiştirmiş, ipek gecelik takımını giyinmişti. Yatakta doğrularak yaslanmış bir şekilde oturuyor ve Alin'e bir şeyler anlatırken parmaklarıyla gösteriyordu. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Biraz önce dünyayı buzdan bir gezegene çevirmek üzere olan öfkeli tanrıdan eser kalmamıştı.

"İçeceklerinizi getirdim," diye gülerek neşeli bir şekilde yanlarına gittim. Buz mavisi bakışları alttan bana doğru döndü ve dudakları daha geniş kıvrıldı. Kristal bardaklardaki sütleri onlara uzattım. İkisini de Arın aldı ve birini Alin'e uzattı.

"Onunki ballı olan," diye işaret ettim. Arın bardakları çevirip doğru bardağı küçük su kızına uzattı. Seher otu sakinleştirici ve de-

rin uyku yapıcı hünerleri ile oldukça etkiliydi. Lala bana bir gece çayını yaptığında ertesi gün akşam saatlerinde anca gözümü açabilmiştim. Ve İlahi Lordun düşüncelerine ara vermesi gerekiyordu.

Sandalyeyi yatağın kenarına çekip tepsiyi masanın üzerine bırakarak oturdum.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu bardağı dudaklarından uzaklaştırıp. Kırmızı dudaklarında sütten geriye kalan beyazlık beni de bir anlığına yumuşattı.

"Hayır," dedim. "Sana neden kızgın olayım?"

"Sana vaat ettiğim krallık bu değildi ve şimdi de seni yanımda kalman için zorluyorum."

"Bana vaat ettiğin harika krallığın vârisi olmaktan oldukça mutluyum." Sözlerimde en ufak bir yalan ya da çarpıtma yoktu. "Taç benim için bir anlam ifade etmiyor, Lordum. Yanında olmak bir zorunluluk değil eşit derecede mutluluk benim için."

Gözlerini kıstı ve gerçekten ne düşündüğümü anlamak için tüm dikkatini bana verdi.

"Daren'den vazgeçmeyeceğim Arın," diye mırıldandım Alin burada olduğu için dikkatli davranarak. "Değer verdiğimiz kişilerden öylece vazgeçmeyiz. Ona belki benim verdiğimden daha fazla değer verdiğini biliyorum. Sadece doğanız gereği kendini aksine inandırıyorsun. Zor zamanlarda değer verdiğimiz kişilerden vazgeçmeyiz, onları kazanmak için uğraşırız. Daren böyle bir yola girmek istiyorsa bırak girsin. Yalpalarsa yardım edersin." Dudaklarımı hafifçe ıslattım. Benden duymayı beklediği sözlerin bunlar olmadığı açıktı.

"Sen yorgunsun, ben yorgunum, halkımız ve krallığımız yorgun. Neden sadece düelloları atlatıp krallığımıza odaklanmıyoruz? Dürüst olmak gerekirse Toprak Krallığı ile uğraşmayı kim ister ki? Ateş Krallığı?" Yüzümü buruşturdum. "Biz kendi halimizde olmayı seviyoruz. Onları yönetmediğin sürece onlarla yan yana olmak istemiyorsun. O halde bırak istedikleri gibi at koştursunlar, kimse bize diz çöktüremeyeceğini de bizi yönetemeyeceğini de biliyor."

"Su Krallığı daha azıyla yetinmez."

"Daha azı ile ilgili tartışabiliriz. Ama zaten daha fazlasının peşinde değil misin? Bu diyar senin için sadece zaman kaybı," diye hatırlattım.

"Bizden çaldılar, buna göz mü yumalım?" Orada takılıp kalmasını anlıyordum ama artık o gemiyi o limandan kurtarmak zorundaydım, aksi takdirde hem gemi batacak hem liman yerle bir olacaktı.

"Belki de öyle yapmalıyız. Belki de karşı çıkmalıyız. Belki savaşmaya devam etmeliyiz. Emin olduğum tek şey buna şimdi, burada karar vermek zorunda olmadığımız. Yarınlarımız var ve bu büyük bir lütuf. Yarınların kıymetini benden daha iyi biliyor olmalısın. Hava Krallığı ile görüşürüz ve onlar ne düşünüyor öğreniriz. Krallığımızda bizimle birlikte savaşanlarla görüşür ve ne istiyorlar öğreniriz. Bu krallık yeterince savaş ve yıkım gördü. Bırakalım bu defa kararları onlar versin."

"O zaman bizim liderliğimizin ne anlamı kalır?"

"Bak," dedim ona doğru eğilerek. "Nasıl yetiştirildiğini biliyorum. Varoluş amacın bu senin, bu yüzden başka bir seçenek olmadığını düşünüyorsun. Ama sen benim için tahttan ve taçtan daha kıymetlisin. Sen benim bu diyardaki tek ailemsin. Etrafında senin için gözünü kırpmadan canını verecek o kadar çok kişi var ki. Somurtkan Kali bile gözünün içine bakıyor gözün kayar da ona değer diye." Kırık şekilde gülümsedim. "Ufku özlemedin mi Arın? Okyanusun içinde olmayı? Bir geminin içinde uyumayı? Deniz kızları ile kimsenin bilmediği derinliklere yüzmeyi? Bütün bunlar yerine hayatın boyunca yaptığın gibi savaşmaya devam etmek mi istiyorsun?"

"Onlardan ayrılmamızı mı öneriyorsun?" diye sordu ne demek istediğimi şimdi anlamıştı ve böylesi bir ihtimali hiç düşünmediği ortadaydı.

Dudak büktüm.

"Sadece her olasılığı düşünelim diyorum. Her şeyle aramıza geçilmez bir okyanus koyabiliriz. Ve orada kendi dünyamızı inşa edebiliriz. Krallıklardan, saldırılardan ve felaketlerden uzakta. Tanrıçalardan uzakta. Kargaşalardan uzakta. Kendi uygarlığımızı kurabiliriz. Geçmişi kazıp durmanın da kayıpların kinini gütmenin de faydası yok. Su Krallığı'nı istemiyorlarsa neden onları Su Krallığı'ndan mahrum etmiyoruz?"

"Ve bırakalım birbirlerini yok etsinler," dedi gizemli bir şekilde.

"Ne yapacakları onlara kalmış."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Alin. "Gitme, Arın."

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim.

"Seni asla yanımdan ayırmayacağım," dedi Arın onu kendine çekerek. Alin ona cıvıl cıvıl gülümsedi. Bu küçük su kızı ona hem geçmişi hem geleceği anımsatıyordu. Alin'i kurtarırsa her şeyi kurtarabileceğine inanıyordu.

Ayağa kalkıp ikisinin de bitirdiği bardakları ellerinden aldım.

"Şimdi uslu uslu uyuyun," dedim.

"Nova," diye seslendi Arın.

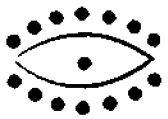
"Hım?"

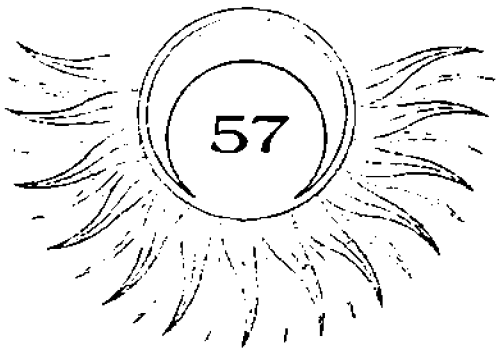
"Teşekkür ederim," dedi. "Düşüneceğim."

Başımı sallayıp gülümsedim. Bardakları tepsiye bıraktım. Battaniyeyi ikisinin üzerine örttüm ve pencerenin üzerindeki tülleri indirerek ay ışığını kestim.

"Tatlı rüyalar," diye fısıldadım.

Nöbetçilere sabah ben gelene kadar hiç kimseyi içeriye almamalarını tembihledim. En azından birimizin derin bir uyku çektiğinden emin oldum. Odama gittim, saçlarımı serbest bıraktım. Küçük melodi veya delilikle doldurulmuş müzikle kutsanmış armonikayı aldım. Aşağıya indim. Şişenin tıpasını açtım ve mağaranın içinde yankılanmasına izin verdim. Ağır ağır adımlarla ve ağırlaşmış varlığımla, her geçen gün solan ruhumla suyun içine girdim. Kendimi sırtüstü suyun üzerine bıraktım. Ağlamadım. Haykırmadım. Sadece acı çektim. Ve gözümü bir an olsun kırpmadım.

İknalar ve İtirazlar

Aşağıya doğru inen adım seslerini duyduğumda sabah olduğunu düşündüm. Adım sesleri zeminde bana doğru yavaşça ilerledi ve duraksadı. İçerisi karanlıktı ve ben yarı yarıya suyun üzerinde uzanıyordum.

"Bütün gece orada mıydın?" diye sordu Adalia. Sesinde anlamadığım bir öfke vardı. Her şey için olabilirdi. Suyun içinde ayaklarımın üzerinde doğruldum.

"Bir deniz kızının buna şaşırması tuhaf olurdu," dedim. "Güneş doğdu mu?"

"Bir saat kadar önce ve her zaman güneşle birlikte güne başlayan Lordumun kapısından geri çevrildim." Kollarını kavuşturup yine sınır çizgilerini zorladı.

"Nöbetçileri ben ikaz ettim."

"Onlar da öyle söyledi."

"Yine bana hesap soruyorsun Adalia." Uyarıcı ve artık biraz tersleyerek konuşsam da çıkarken bana uzattığı havluyu aldım.

"Nova, seni seviyorum ve Vârisim olarak senin için canımı veririm ama Arın'la benim arama girme."

Derin bir nefes verdim. "Uyuması için ona seher otu verdim. Dün gece iyi bitmedi. O iyi değil, Adalia." Kafam karışmıştı. "Sahi siz nerede kaldınız?" O anda Arın'ı tutup oradan bedenlemiştim ama Kali ve Adalia aklıma gelmemişti bile.

"Ağaç Krallığı da Su Krallığı'na karşı olanlar kulübüne katılınca Kali Sadakatsizler için endişelendi ve ormana gitmek istedi. Arın da

beni onun peşine taktı. Bütün gece orada onunla kalmak zorunda kaldım."

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Sayılmaz. Kali'nin de içine dahil olduğu grup Ağaç Lordu'na öfkeli. Ama daha kalabalık olan diğerleri onlara katılmanın mantıklı olduğunu konuşuyor. Ateş Lordu daha önce Sadakatsizlerden bir ordu kurduğu için onu desteklemenin de mantıklı olduğunu konuşuyorlar."

"Elemental ve değişen dengeleri..." Üzerimi değiştirirken yine göğsüme iğne batıyormuş gibi rahatsız edici bir his çöktü. Tırnaklarımı etime bastırarak kaşıyıp durdum.

"Arın ne yapacak?" diye sordu. "Önce kime saldıracağız?"

Sabırla bir nefes aldım. Islak saçlarımı havluyla kurulayıp üzerime nehir yataklarını andıran, ipeksi mavi bir gömlek geçirdim.

"Adalia, Arın konusunda yardımına ihtiyacım var ama şu sıralar çok sabırlı biri değilim." Çıplak ayaklarım mı soğuktu yoksa zemin mi soğuktu kestiremedim. Sandalyeye oturup ayaklarıma yün çoraplar geçirdim ve bulabildiğim en kalın şey olan binici pantolonlarından birini giyindim.

"Dinliyorum." Karşımdaki duvara yaslandı.

"Arın'ı saldırmak için teşvik etmeyeceksin," dedim. Pantolon paçaları içinde kalacak şekilde dizlerime kadar uzanan çizmeleri ayağıma geçirdim. Su Krallığı'nda gündelik olarak böyle kıyafetler giyinmezdiniz ama çok üşüyordum ve aksesuvarlarla yine de vâris gibi görünebileceğimi umuyordum. Hem gömlek yeterince gösterişliydi.

"O ne demek?" Öylesine değil gerçekten anlamadığı için sormuştu. Adalia Arın'ın kopyasıydı ve onlar başka seçenekleri bilmiyordu.

"Taht ve taç uğruna yeterince zarar gördü demek. Daha fazla bu diyar için kendinden vermesini istemiyorum. Yaşamasını istiyorum. Düelloları kazanalım ve bu kahrolası diyarla aramıza aşılamaz bir okyanus çizelim. Başka bir kıtada, sadece Su Krallığı olalım." Ona döndüğümde zaten açık olan benzi biraz daha attı. "Ve sen de bu konuda beni destekle. Aksi taktirde Arın diyarı yerle bir edecek ve sonunda da elinde hiçbir şey kalmayacak."

"Su Krallığı geri çekilmez."

"Bu bir geri çekilme değil." Doğru kelimeleri seçebilmek için bir an durdum. "Bu mahrum bırakma," diye kendimi onayladım. "Onlara ihtiyacımız yok. Onları yönetmek kimin umurunda? Birbirlerine gerçek bir bağlılıkları bile yok. Bize karşı olmak için bir araya geldiler. Bizden sonra birbirlerine düşmeleri an meselesi olacak."

Arın'a ulaşmak istiyorsam önce Adalia'ya ulaşmam gerektiğini biliyordum. Su Krallığı neyi düşünüyor ve neyi temsil ediyorsa Arın ona dönüşüyordu. Su Krallığı sınırları aşmak istediği için sürekli o sınırlarda dolaşıyordu. Onu durdurabilmiştim ama bunu daha kaç kere yapabileceğimi bilmiyordum.

"Adalia," diye devam ettim o kendi içine kapanıp bu konuşmadan kendini men ederken. "Burada Arın'dan bahsediyoruz. Dün gece diyarın üzerine bir buzdağı çöküyordu. Güçlerini kontrol edemeyeceği noktaya çok yakın. Zorlanıyor. Korkuyor ama belli edemiyor. Onu düşünüyorsan, gerçekten ona değer veriyorsan ondan imkânsızı istemeyi bırakmanız gerekiyor." Ne kadar ciddi olduğumu anlasın diye ona yaklaştım. "Arın daha fazla ileriye giderse bir daha dönüşü olmayan bir yola girecek. Yüzyıl önce olanlar yaşanırken oradaydın, her şeyi, en önemlisi birbirinizi yitirdiniz. Bir asır geçti ve her şey değişti. Su Krallığı'nın da değişmesi gerekiyor. Bütün sorumluluğu Arın'ın sırtına yüklüyoruz. Ondan diyarı dize getirmesini istiyoruz. Arın'ın sorumluluğu Su Krallığı. Elemental değil," diye özellikle hatırlattım. "Savaşmak yerine kendi dünyamızın efendisi olabiliriz. Bu diyarla işimiz yok bizim."

"Sözlerin doğru ama kulağa doğru gelmiyor," dedi beklediğimden daha makul bir tavırla. "Su Krallığı savaşır ve alır."

"Alacak bir şey kalmadıysa?" diye başımı yana yatırdım.

Kaşlarını çatarak bakışlarını sert duvarlara çevirdi. En azından onu düşünmeye ikna edebilmiştim. Kafasının içinde ihtimalleri döndürdüğünü görebiliyordum. Geri çekilmenin bu krallık için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ama onları hayatta istiyordum ve artık hayatta kalmalarının tek yolu bir noktada durmaktı ve o noktadaydık.

"Ateş Lordu ile çıkacak savaştan mı sakınıyorsun?" diye sordu. Yargılayıcı değildi, gözlerinde bunu görsem tavrım keskin ve bu kadar sakin olmazdı. Ama o sadece neler olduğunu en doğru şekilde

hesaplayabilmek için saf gerçeği istiyordu. Deniz kızları lafı dolandırmazdı. Her şeyin en saf halini arzulardı.

"Birbirlerine verecek zarar ikisini de memnun etmeyecek. Bu hayatta kalmak için verilen bir mücadele değil. Bu sadece güç çarpışması olacak. Arın'a ve Daren'e fiziksel olarak bir zarar gelmeyecek belki ama kaybettikleri? Su Krallığı öyle bir savaşta kaç askerini kaybedecek? Bununla yaşaması gereken sonunda yine Arın olacak. Savaşı kazandık diyelim. Arın ve ben meydana çıktık ve hepsini diz çöktürdük. İstedikleri için diz çökmeyecekler. Yüzyıl önce olduğu gibi saygı duymayacaklar. Toprak Lordu Amon'un yaptığından daha kötüsünü yapmış olacağız. Onlar seçimini yaptı, şimdi biz de kendi seçimimizi yapabiliriz."

"Arın'ın zarar görmesini istemiyorum," dedi. "Onu bir daha kaybedemem." Adalia'nın takıntılı bağlılığı şu an lehimeydi çünkü onun nezdinde Su Krallığı her şeyden üstün, Arın Su Krallığı'ndan da üstündü.

"O halde bana yardım et. Onu ikna edebiliriz. Yeni bir ulusun doğuşu için. Bu diyarı arkamızda bırakabiliriz." Ve bu fikir her saniye daha da makul geliyordu. Şüphesiz ki hepimiz usanmıştık.

"Kolay olmayacak," dedi. "Ne Arın ne de halkımız, özellikle akrep birliği bunu pes etmek olarak algılayacak." Solgun benzi kaygılarını ve eşit derecede rahatsızlığını ortaya seriyordu, bunların ben de oldukça farkındaydım ama onunla konuşmamın sebebi de buydu. Adalia deniz kızlarını yola getirirdi.

Su yaşamın kaynağı ve kendisidir. Su neredeyse yaşam oradadır, hayat suyun etrafına kurulur. Suyun yokluğu yaşamın sonu anlamına gelir. Derin düşünceler ya da derin sular. Su Krallığı derinlikle ilgilidir, maddenin ötesine açılan kapılardır.

Yengeçler, cenneti temsil eder. Suyun en sıvı halidir ama arındırırlar.

Akrepler, cehennemi. Katı halleri aşılamaz bir kalkandır.

Balıklar, arafı. Hava ve su ortaklığıdır. Su ile başlar, nefes ile sona erer.

Varoluşta ölüm hem bedensel hem ruhsaldır. Yengeçler yaşam sonu evidir, bedenin sonunu simgeler. Akrepler ruhun bedenden ayrıldığı evdir. Ve balıklar ruhsal ölümdür.

"Akrep birliğini ben dize getiririm," diye karşılık verdim. Artık onların neden bana daha bağlı olduğunu da biliyordum. Akrepler içinde cehennemi taşıyordu ve ben cehennem lordunun ikiz aleviydim. Hem su hem ateşi vaat ediyordum.

"Dikkatli ol," dedi içtenlikle. "Senin, Vârisin dönüşü gökyüzüne çıkacağımız zaman olarak dört gözle beklendi. Sen onlardan geri çekilmesini istiyorsun."

"Onlardan hayatta kalmalarını istiyorum," diye düzelttim. Hem daha sonrasında neler olacağını bilmiyorduk.

"Bunu biliyorum ve ben bunu anlıyorum. Ama herkesin anlayacağını sanma. Benden bir tavsiye istersen onlara söyleyeceğin kelimeleri iyi seç ve bana olduğun kadar açık sözlü olma." Doğrulup masanın üzerindeki broşları aldı ve görünüşümü daha resmi bir hale getirmek için gömleğin omuzlarına iğneledi.

"Yalan söylememi mi istiyorsun?" diye mırıldandım.

"Asla. Kelimeleri değiştir, kelimelerle oyna. Ne olursa olsun seçtiğin kelimeler yenilgi değil zafer gibi gelmeli kulağa." Başını sallayarak destekledi ve çoğunlukla ihtiyaç duymadığım, kristal tierayı saçlarımın üzerine iliştirdi.

"O kaçış planım," dedim. "Aklımda bir şeyler var."

Su Krallığı henüz kayıp su uygarlığından ve Arın'ın onu aradığından haberdar değildi. Bu bilgi krallığın içinde belirli kişiler tarafından özenle korunuyordu. Ve bir diyardan vazgeçmelerini istiyorsam onlara kayıp su uygarlığını vermek her şeyi pürüzsüz hallederdi ama o zaman sabırsızlıkları o yöne kayardı. Ve daha kayıp su uygarlığı ile ilgili ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Orada ne olduğunu bile bilmiyordum. Ve soracak kimsem yoktu. Onlara bir bilinmezi vaat edip daha büyük bir hayal kırıklığı yaratmak kesinlikle bir isyana neden olurdu.

"Sen iyi misin?" diye sordu. Kafamın içindeki sesleri susturup gözlerimi ona çevirdim ama onun buz mavisi gözleri ne yaptığımı sorgularcasına göğsümdeydi.

Başımı aşağı bakacak şekilde eğdim. Tırnaklarım açık yakamdan göğsümü kaşıyor daha çok tırmalıyordu. Tırnak izleri derimin üzerinde belirginleşmişti. Farkında bile değildim ama kalbimin

üzerindeki o gıcırtı devam ediyordu. Elimi yumruk yapıp kendime çektim.

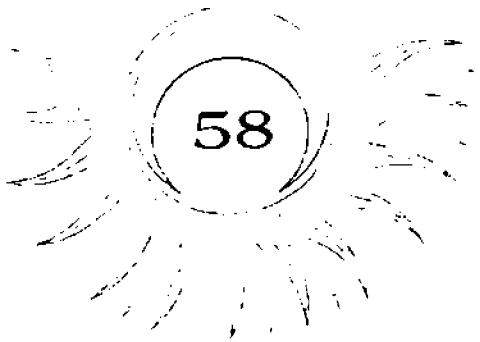
"En son ne zaman iyi olduğumu hatırlamıyorum ama teknik olarak, iyiyim." Saçlarımın uçlarını ellerimle kıvırıp şekil vermeye çalıştım. "Ama benim aksime sen iyi görünmüyorsun. Arın bir süre uyanmayacaktır. Gidip senin de dinlenmeni tavsiye ederim." Kaşlarımla üstünü başını işaret ettim. Saçları kabarmıştı ve yüzü neredeyse uykusuzluktan çökmüştü. Deniz kızları sudan çıktıklarında kuyrukları yerine bacaklara sahip olurdu ama sudan uzun süre uzakta kalmak onları açlıktan ve uykusuzluktan daha çok etkilerdi. Şelalenin altında yaşamak onları hayatta tutsa da Su Krallığı'ndaki herkesin artık okyanusa ihtiyacı vardı.

"Bir süre yosunların altından çıkmayacağım. Yine de bana ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Bir şeye hazırlanıyor gibisin."

"Hayır, yok. Dinlenmene bak."

Daha fazlasını sorgulamadan başıyla beni selamlayıp çıktı. Sandalyeme yaslanıp bir süre bekledim. Göğsümdeki sıkışıklık da kalbimin üzerindeki baskı da devam ediyordu. Ve titreme geri gelmişti. Dudaklarımı aralayıp derin derin soluklandım. Aynayla göz göze gelmeme gerek yoktu, yarayı hissediyordum ama yansımayı da gördüm.

Yüzümdeki yara iyileşmiyordu, orada öylece duruyordu ve bu artık canımı sıkmaya başlamıştı.

Lanetler ve Vahşiler

Kali kişisel korumam gibi davrandığı için bizimle birlikte Hava Krallığı'na gelmesine itiraz etmedik. Haberi sabahtan göndermiş ve özellikle son olanlarla ilgili, diyarda değişenlerle ilgili onların düşüncelerini öğrenmek istiyorduk. O gece Sina'yı da Sonay'ı da göremediğimiz için beklenmeyen müttefikliğin neresinde yer aldıklarını bilmiyorduk.

Daima olduğu gibi ana salonda özenli bir masa hazırlanmış, sadece lord ve vâris yemeğe katılmıştı. Sina'nın gerilimine rağmen Sonay her zamanki gibi sıcakkanlıydı. Yemeğin başlangıcında henüz geleli bir saat bile olmamışken hepimizi bölecek şekilde kapı ikiye açıldı.

Hava Lordu ve Vârisi aynı anda ayağa kalktı. Bizim fark edemediğimiz bir şeyi hissetmiş olduklarını anlayıp birbirimize baktık. Arın elindeki çatalı ve bıçağı bırakıp sandalyesinden kalktığında Kali refleksle arkama geçmiş çoktan koruyucu bir pozisyon almıştı.

"Saldırı altındayız," dedi Sina hiç bize bakmadan.

Başımı bıkkınlıkla aşağı eğdim. Dalga geçiyor olmalısın. Gerçekten dalga geçiyor olmalısın. Onlar çıktığında Arın, Kali ve benim içeride kalmamızı söyleyip peşlerinden gitti. Ayaklanmak için hevesli değildim, yerimden bir milim bile kıpırdamadım.

Tüm krallıklar ara sıra dış kuvvetlerin saldırılarına maruz kalıyordu ama yalnızca ben orada olduğum zaman saldırı sınırlarından içeriye giriyordu, bu bir tesadüf müydü yoksa kaosun hâkim olduğu yazgımın eseri mi?

Sadakatsizlerin içindeyken saldırıya uğradılar, başlarına gelmeyen felaket kalmadı. Su Krallığı ben doğduğumdan beri gün yüzü görmedi. Daren o veya bu sebepten beni korumaya başladığında başına gelmeyen kalmadı. Ve düşündüğümde diyara ilk geldiğim ve Hava Sarayı'nın beni ağırladığı zamanda benzer olaylar yaşandığını hatırlıyordum. O zaman da saldırıya uğramışlardı. Daha önce Tayga ile bağımızın kırılmasına neden olan, naguel olan kurtları öldürdüğüm zaman da bir felaketti. Bir pelerin gibi gittiğim her yere ardımdan sürünüyor ve peşimi bırakmıyordu.

"Gökyüzü aşkına..." diye mırıldandı Kali. Başımı kaldırdığımda onu pencerenin kenarında dışarıyı seyrederken buldum. Ayağa kalktım ve onun gibi pencereden başımı uzattım.

Artık ne şaşırıyor ne de dehşete kapılıyordum. Ama bu benim için bile yeniydi. Ama onları tanımıştım, uçurum kıyısında bana saldıranlar buradaydı ve dev kuşların üzerinde doğrudan sarayı hedef alıyorlardı. Kahverengi yanar döner ve sert kabuğa sahip kuşların üzerinde karman çorman saçları ve uzun sakalları ile vahşiler ellerindeki kancaları sağa sola savuruyordu. Sihirlerini hissedemiyor ve görmüyordum ancak çok hızlı hareket ediyorlardı, gözle takip edilemeyecek kadar hızlıydılar bu da karşılık vermeyi zorlaştırıyordu.

"Gölge Kovalayanlar," dedi Kali.

"Onlar nedir?" diye mırıldandım.

"Evrimin bir sonucu," diye kaşlarını çattı. "Kusurlu canlılar. Eğitilmez, iletişime kapalılar, kendi sığınaklarından dışarı çıktıkları görülmüş şey değil." Ses tonu bile ne kadar gerildiğini ortaya koydu. "Kadınlarının çocukları olmaz, doğuştan engelleri var bu yüzden çocukları ve kadınları kaçırıp çoğalmaya çalışırlar."

Son söyledikleri irkilmeme neden oldu. Uçurumun kenarında söylediğini hatırlayınca daha da irkildim. Güzel değil ama işimize yarar gibi bir şey söylemişti. Korkunçtu. Nefret ettim. Bir an sonra dışarısı dönmeye başladı, kelimenin tam anlamıyla dönüyordu. İkimiz de pencerenin kenarına sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldık. Önce kuvvetli bir rüzgâr olduğunu düşündüm ama hayır, sarayın üzerinde bulunduğu ada dönüyordu ve üzerinde yabancı olan her şeyi fırlatıp atıyordu. Belli belirsiz o iri kuşların bile dönen adanın yarattığı rüzgârdan savrulduğunu görebilmiştim.

Pencereye sırtımı dönüp kapıdan dışarıya çıktığımda Kali çabucak bana yetişti ama tek kelime etmedi. Geniş koridorlardan ilerleyip saray kapılarının da dışına çıktık, birlikler her yerdeydi ama kimse bir şey yapmıyordu.

Hava Lordu Sina kendi etrafında dönüyordu ve tüm gölgeleri bir girdabın içine hapsediyordu. Birkaç basamak indikten sonra merdivene oturdum ve seyrettim. Bensiz de kolaylıkla üstesinden gelebilir, başa çıkarlardı. Ama benimle kim başa çıkacaktı? Bu uğursuzluğu daha nerelere peşimde sürükleyecektim?

Sonay tüm bulutları etrafına topladı, gökyüzünü aşağıya çektiğini düşündüm, birden her yer gri bulutlarla döşendi. Sina da onun yaptığını taklit etti. Ada biraz daha döndü, ellerimi iki yanıma bastırıp dengede kalmaya çalıştım. Bir çarpma sesi işittiğimde öne doğru neredeyse devrilirken Kali omzumdan yakaladı. Diğer taraftan başka bir çarpma sesi daha geldi.

"Adaları birleştiriyor," dedi Kali.

Başımı kaldırıp baktığımda tam karşımızda dönerek bize doğru sanki çarpmak üzere olan bir göktaşı gibi görünen adaya baktım, Sina elini öne doğru kaldırdı, adalar uzay gemileri gibi birbirine kenetlendi. Başımı çevirdiğimde dört yanda aynısı olduğunu gördüm. Hava Krallığı gökyüzündeki yüzen adaların üzerine inşa edilmişti. Adalar serbest şekilde dağılmış olsa da aynı yörüngede hareket ederdi. Şimdi ise hepsi büyük şiddetle çarpışarak birleşiyordu.

Sonay'ın bulutları hepsini arasına almaya başladı.

"Gizleniyorlar," diye mırıldandım. Birleşiyor ve krallığı bulutların ardına saklayıp görünmez oluyorlar.

Benim de yapmak istediğim bu.

"Herkes sınırlara dağılsın!" diye gürledi Sina. "Muhafızlar derhal odama, nasıl bu kadar yaklaşabildiklerini öğrenmek istiyorum!"

Birlikler dört bir yanda koşturmaya başladı. Bulutlar daha da yoğunlaşmış, şimdi krallığın etrafında gri beyaz bir duvar örmüştü. Baş muhafızın kılıcını tutarak diğer adalara destek gönderdiğini gördüm.

"Yaralıları şifahaneye taşıyın," diye başka bir birliği yönlendirdi Sonay. "Ne kadar zarar gördüğümüzü raporlayın hemen." Üç tane alfin kızı başlarını eğip dağıldılar.

Üç asker önlerinde vahşilerden biriyle yaklaştı. Sina kılıcını çekip ona doğru hızlı iki adımla yaklaşıp kılıcı boğazına dayadı, adama doğru eğilip, "Ne cüretle?" diye bağırdı.

Adam boğazına dayanan kılıcı tuttu ve kendi boğazına batırarak kendini öldürdü. Sina elini kaldırıp kan fışkıran yarayı hava gücüyle durdurdu. "Şifacılar gelsin! Onu canlı istiyorum!" diye bağırdı. Adam kendini sıkıyordu ama artık hareket edemiyordu. Yakalanması büyük aptallıktı, isterse ışık hızında hareket etsin, krallık tılsımları hepsinden daha büyüktü.

Arın'a her şeyi anlatan bir mektup yazıp kaçıp gitsem ne olurdu? Daha iyi olacağını bilsem, daha çok delirmeyeceğini bilsem bunu yapardım. İnsanların arasına dönerdim belki, kıyı evine değil, oraya bir daha gidebileceğimi sanmıyordum. Ya da sınırların ötesindeki yerlerde dolaşır biraz maceraya atılırdım.

Sonay tutamayınca Arın devreye girmek zorunda kaldı ve bu diyarda asla görmem sandığım bir şey gördüm. Arın, Sina'yı sakinleştirmeye çalışıyordu.

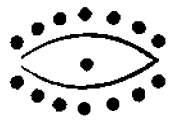
"Bütün bunları başımıza ören o!" diye bağırıyordu Sina. O, Daren'di. "Tahta çıkmak için herkesin düzenini mahvetti." Burnundan soluyordu çünkü ilk raporlara göre altı kişi ölmüştü. Hava Sarayı kimseyi kaybetmemek için taç ya da taht üzerinde hak iddia etmez, savaşlardan uzak durur en makul olanı seçerdi. Sina yıllarca bütün bunlardan uzak kalmakla kalmamış krallığını tamamıyla güvende tutmayı başarmıştı.

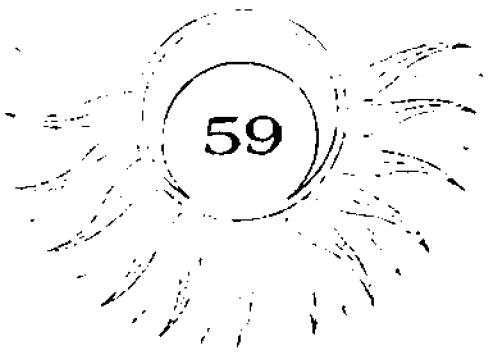
Karanlık enerji ise şimdi onların da başına çorap örmüştü. Hem yeniden seçilmek zorunda kalmış hem de sınırları aşanlarla ilgilenmeleri gerekmişti. Bu yüzden Hava Lordu daha önce olmadığı kadar öfkeliydi çünkü bu onların savaşı da kavgası da değildi ama zorla sürüklenmişler ve şimdi de kayıp vermişlerdi.

"Tüm kalkanları indirin!" diye buyurdu Sonay. Onun da Sina'ya hak verdiğini görebiliyordum. "Krallıklardan gelen bildirimler dahil, herkes ve tüm talepler düellolara kadar geri çevrilecek."

Ah, bu gerçekten kaşlarımı kaldırmama hatta Kali ile dönüp birbirimize bakmamıza neden oldu. Resmi prosedürlere en çok önem veren krallık şimdi hepsini kapı dışarı ediyordu. Bu açıkça Daren

ve müttefiklerini desteklemediklerinin ilanı değil, aynı zamanda onlardan beklenmeyecek bir baş kaldırıydı. Elemental ne olursa olsun krallıkların kapılarını kapamamalarını buyururdu ama Hava Krallığı sürgülerini indiriyordu.

İç Dökmeler ve Yere Dökülenler

Hava Vârisi'nin etrafı camla örülmüş kış bahçesinde, özenle hazırlattığı masayı pas geçtim. Masanın üzerindeki şarap şişesini ve kadehi elime alıp cam kenarına yürüdüm ve bir vârise uygun olmayacak şekilde yere oturup bağdaş kurdum. Su Krallığı'nda kendimi yadırgamama müsaade etmeyecek kadar bana benzediğine inandığım Kali meyve sepetini ve kendisi için bir kadeh alıp diğer tarafıma oturdu.

"Bu masaya epey özenilmişti," diye yüzünü ekşitti Sonay ama nihayetinde o da başka bir şişe, biraz çörek ve bir kadehle diğer yanıma oturdu. Tüm olanlar biraz önce kapattığımız bir film sahnesinde yaşanmış gibi birbirimize bakıp gülmeye başladık.

Laneti buraya kadar taşımıştım. Bir gölge gibi peşimde dolaşıyordu ve benim dışımda her şeyi yok etmek ister gibiydi. Kadehi doldurdum ve titreyen dizimi yok sayarak başıma diktim.

"Sina'yı ilk kez bu kadar kontrolden çıkmış gördüm." Nazik Hava Lordu için gerçekten endişelenmiştim. Sina her zaman krallığını korumakta en iyileri ve kargaşa durumlarında soğukkanlılığını korumayı başarabilen olmuştu. Ama diyar o kadar zıvanadan çıkmıştı ki artık sakinliği ile nam salmış lordu bile çıldırtmaya yaklaşmıştı.

"Hayır," dedi Sonay. "Sadece genelde iyi kontrol ediyor ama sinirlendiği zaman..." Başını iki yana sallayıp kadehinden bir yudum içti.

"Çocukken de öyleydi," dedi Kali sadece onun bildiği bir şeye gülümser gibi. Sonay'ın ve benim meraklı bakışlarımızı hemen üzerine çekmişti. Lordların çocukluk ve daha genç oldukları zamanlar

bizim için büyük bir bilinmezdi ve eminim Sonay da benim kadar o hikâyeleri duymak istiyordu.

"Arın daha agresif görünür ama asıl baş belası olan Hava Lordu'ydu." Daha büyük bir gülümseme ile kıvrıldı dudakları. "Ateş Lordu Daren değil, abisi Evran'dan bahsediyorum. Hiçbir zaman anlaşamadılar ama kavgaları küçük çaplı olmazdı. Birbirlerine karşı krallık sihirlerini kullanmaları hoş karşılanmazdı ama bu Sina'yı durdurmazdı da. Ne zaman bir araya gelseler Evran'ın kaşı gözü patlıyordu. Fiziksel kavgadan bahsediyorum ve çoğu zaman Sina'yı ondan ayırmakta güçlük çekerlerdi."

"Bunu gözümde canlandıramıyorum bile," dedim.

"İnan bana, ben canlandırabiliyorum," diye dudaklarını birbirine bastırdı Sonay.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Lord çocukları sadece resmi görüşmelerde bir araya gelirlerdi. Arın ve Sina her zaman çok iyi anlaşırdı. Evran hiçbir zaman onların arasına giremedi. Ağaç Krallığı zorunlu olmadıkça resmi görüşmelere dahi katılmadığı için her zaman uzaktı. Metal Krallığı da sadece formaliteden orada olurdu. Evran, Arın ve Sina'nın arasına giremediği için sürekli taşkınlık yapardı. Özellikle de Daren onların arasına girince iyice zapt edilemez olmuştu. O kadar tahammül edemiyordu ki onun yüzünden Daren resmi görüşmelerden men ediliyordu. Ateş Krallığı, Daren'in Evran'ı gölgede bıraktığını düşünüyordu." Kali üzgünce gözlerini kaçırdı. "Bu yaşanınca Arın ve Sina, Evran'a karşı daha çok öfkelendi ve resmiyet gereği bile onunla konuşmamaya başladılar. Su ve Hava Krallığı her zaman daha üstündü, lord çocukları da öyle. Herkes Sina ve Arın ile dost olmaya çalışıyordu ama aralarına giren, yaşıt olmamalarına rağmen Daren olmuştu. Arın'ın dibinden ayrılmazdı." Eski ve tatlı bir anıyı anımsamış gibi gülümsedi bu defa.

"Bunlar küçükken," diye devam etti Kali heyecanlı bir şekilde. "Daren bir gün Arın'a abi dedi." Dudaklarını ısırıp başını iki yana salladı. "Her zamanki yaramazlıklarından değil, gerçekten ağzından kaçırmıştı. Evran bunu duyunca deliye döndü. Muhafızlar diye bağırıyordu. Sina da ona muhafızlar olmadan ne yapabilirsin diye sordu. Benim gibi, general çocuklarından biri muhtemelen anne diye ağlar

dedi. Herkes cehennem kraliçesi olmasa Evran'ın o kadar diklenemeyeceğinin farkındaydı. Arın pek fazla Evran ile tartışmaya girmezdi, burnu çocukken bile havadaydı..." Durup gözlerini devirmeyi ihmal etmedi. "Onu tartışmaya değer görmezdi ama o gün ona karşılık vermişti. Evran protokolleri çiğneyip onlara krallığın sihri olan ateşle saldırdı ama büyüsü tesir etmedi. Daren ortalarında duruyordu ve alevler geriye çekildi. Patlama noktası bu olmuştu. Evran, Daren'in üzerine atıldığında Arın araya girdi ama saldırmadı. Sadece Daren'i tutup yanına çekti. Sina, Evran'ın kolundan yakalayıp yere yatırdı. Sonra muhafızlar dahil olup ayırmak zorunda kaldı."

Bitirdiğim kadehe bakarken gülümsedim. Aptal aptal gülümsedim. Bomboş bakır kadehin dibinde anlattığı her şey nasıl bir film gibi canlanabiliyordu bilmiyorum ama hepsini görebiliyordum. Ve Daren'in neden böyle yaptığını yine anlıyordum. Daren sadece beni kaybetmiyordu, Arın'ı da kaybediyordu ve bunun üstesinden gelemiyordu. Bütün diyarı bir araya toplasa da hiçbir zaman Su Krallığı'na sahip olamayacaktı. Ve için için onu mahveden bu olacaktı.

"Aslında düşününce Evran'ı anlayabiliyorum. Çocukken bu kadar dışlanmış olmasa belki daha iyi biri olabilirdi," diye Hava Krallığı iyimserliğini kullandı Sonay.

"Hayır," dedi Kali yüzünü buruşturarak. "Bizi sürekli rahatsız ederdi. Herkese sataşırdı. Kâbus gibiydi."

"Cehennemde büyüdüyse demek ki." Sonay kıkırdayarak omuz silkti. "Bana çocukluk aşklarını anlat," diye devam etti. "Ya da gençlik. Birkaç yüzyıllık. Her neyse. Öncesinden bahset." Epey hevesli ve ilgili bir şekilde Kali'yi dürttü.

"Ne bekliyorsunuz Vârisim," diye takıldı Kali ona. "Elbette bütün diyarın kızları onlara âşıktı. Ben de dahil."

Güldüm ama şaşırmadım çünkü zaten bunu hissediyordum.

"Kime?" dedi Sonay gözlerini açarak.

"Benden nefret etme," dedi Kali. "Ama askeri eğitimimizi alırken farklı krallıklarda da olsak ortak bir eğitim alırdık. O dönemler lordun biraz peşimde dolandı ama ben bir başkasının peşinde dolanıyordum." Yüzü hem şaraptan hem de neşeden al al oldu.

"Kesin Daren'in," dedi Sonay.

Kaşlarımı çatıp Kali'ye baktım.

"Daren çoğunun favorisiydi," dedi ama başını iki yana salladı. "Çok ortalıkta olmazdı ama her zaman sessiz ve merak uyandırıcıydı. Gülümsediği zaman çok çekici oluyordu. Ama ben Su Krallığı'ndan olan her zavallı alfin gibi Arın'ın hayranıydım."

"Diyara ilk geldiğimde ben de Arın'ın hayranıydım," dedi Sonay.

"Ben de," dedim gülerek.

"Onda değişik bir şey var," dedi Sonay. "Böyle karşında dursa sabahtan akşama kadar hiçbir şey yapmasa da bakabilirsin."

"Bir de dönüp sana bakınca kendini çok önemli hissediyorsun değil mi?" diye sordum gülümseyerek. "Lordum biraz öyledir."

"Senin lordun ve geri kalanlarımızın hayali..." diye iç geçirdi Kali sırıtarak.

Sonay başını salladı. "Onun vârisi olmak istemezdim. Kendini nasıl onun için yeterli görüyorsun."

"Abartma," dedim göz devirerek. "Ben Nova'yım. Kendimi kimseden aşağı görmem."

"Tabii, onu biliyoruz," diye takıldı. "Sonra ne oldu?" Heyecan dolu beklenti ile Kali'ye döndü.

"Arın'a âşık olup bunu ona söyleyemezsiniz," dedi Kali. "Kendi içimde yaşadım. Yeterince büyüdüklerinde onları görmek o kadar kolay olmadı zaten. Özellikle Arın hepsinden erken başladı ishalık görevine. Babası hayattayken de uzun bir dönem krallık onun ellerindeydi." Dizlerini kendine çekip kolunu etrafına doladı. O zamanları onlar gibi hatırlamak ister miydim hâlâ bilmiyordum. Su Krallığı'nın hükümdarlık yaptığı dönemleri hatırlayınca gözleri parlıyordu ama o yıkımı hâlâ dün olmuş gibi kâbuslarında görmeye de devam ediyorlardı.

"Tamam," dedi Sonay. "Sina'ya geç. Onu anlat." Uzun sarı saçlarını geriye savurdu.

"Her zaman nazik olduğu için biz, diğerleri ile konuşan çoğunlukla Sina oluyordu. O geldiği zaman havada tatlı bir rüzgâr eser ve kızlar kıkırdamaya başlardı. Tabii aslında hepimiz bir şansımız olmadığını biliyorduk. Lordlar daima vârislerini bekler."

"Lordlar ve Vârisler her zaman birlikte olmuyorlar ki," dedim bu durumdan rahatsız olan yegâne kişi olarak.

"Çoğunlukla oluyorlar," dedi Kali. "Olmadığı çok nadirdir. Sonuçta vârisler lordların ihtiyaç duydukları şey olarak doğarlar."

"Krallığın," diye düzelttim.

"Aynı şey..." Gözlerini kocaman kocaman açtı.

"Sayılmaz." Ben de gözlerimi açtım.

Sonay bitmek bilmeyen ısrarının karşısında bal rengi gözlerini bana dikti. "Bundan kaçabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Nova, farkında değilsen Daren epey büyük bir hamle yaptı. Ve prenses..."

"Daren yapması gerekeni yapıyor," diye kestim sözünü. "Ve prenses de sadece müttefik."

"Sen ciddi misin?" Bu derhal masaya yatırılması gereken bir konuymuş gibi ikimizin de kadehlerini tazeledi.

"Ne konuda?" Kadehimi doldurduğunda kendime çektim. Karanlık enerji konusunda onu savunamasam da yaptığı hamleyi de en doğru şekilde yaptığını düşünmesem de sadece kendi tarafını tuttuğu için onu gözden çıkarmayacaktım.

"Haberin yok mu?"

"Neden?"

"Onlardan duymadım tabii ama prensesin buraya neden geldiğini sanıyorsun? Sadece Ateş Krallığı'na destek olmak için değil. Onun Ateş Vârisi olmak için düelloda meydan okuyacağı konuşuluyor."

"Ne?" Neredeyse ağzımdakini püskürtecektim.

"Duymuşsundur diye düşündüm." Söylediğine pişman olmakla olmamak arasında kararsız kaldı. Kali gözlerini kaçırdığında bu söylentiden haberi olduğunu anladım.

"Hayır," dedim sessizce.

"Mantıksız değil. Ateş Krallığı'nın vârisi yok. Herkes düellolarda en çok Ateş Krallığı'na oynanacağını düşünüyor. Sonuçta karşılarında bir vâris olmadığı için şansları orada çok yüksek." Destek verircesine omuzumu sıktı ama artık sözün bittiği yerdeydik.

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Üzgünüm," dedi Sonay. "Bilmediğini fark etsem bu şekilde söylemezdim."

"Sorun değil," diye başımı salladım. Daha çok üşümeye başlayınca daha çok içmeye başladım. Kali, Sina'nın bir zamanlar deniz

kızlarından biriyle ilişkisi olduğunu anlatmaya başladığında onları dinliyormuş gibi davranıp arada tepki vermeye çalıştım.

Elim göğsümü kazımak için daha büyük bir çaba harcıyordu. Kahrolası kalbimden söküp atmak istediğim bir şey vardı. Gözyaşları tırmanmış, kirpiğimin ucunda duruyordu. Çok tuhaf hissediyordum. Garip bir duygu tarafından yoklanıyordum. Mideme kramp girmişti ve omuzlarım uyuşuyor, içimde bir şeyler kamaşıyordu. Kafamın içinde bir sürü farklı resim vardı. Daren'in çocukluğu. Daren ve Arın. Daren ile yürürken. Daren bana gülümserken. Daren bana gülümsemezken. Bomboş masmavi gözleriyle bana hayal kırıklığı içinde bakarken. Yüzüme baka baka yalan söylerken. Bana sarılırken. O yıldızı izlediği gibi beni izlerken.

Kafamın içinde bir noktaya kadar Daren hep tek başınaydı. Sonra o giriyordu çerçevenin içine. Lord ve Vâris bağının nasıl hissettirdiğini biliyordum. Ne kadar kuvvetli olduğunu biliyordum. İkiz alevi bağının gücünü biliyordum. Ama yüzyılı aşmış bir hayal kırıklığının ne demek olduğunu bilmiyordum. Yüzyıllık bir bekleyişten sonra vazgeçmeyi bilmiyordum. Usanmayı bilmiyordum. Artık başka bir resme bakmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Hem çok öfkeli hem çok ağırlaşmış hissediyordum. İçimde bir alev gürlüyordu ama bedenim buz gibiydi. Parmaklarımın ucunda bir kış mevsimi vardı. Kadehe asıldım ve artık elimdeki şişenin sonuna geldiğini fark edip diğerine uzandım.

"Bu noktaya gelmeleri akıl alır gibi değil," dedi Kali. "Her zaman çok iyi dost oldular. O zamanlar, onlar henüz isha olmadan önce diyarın birleşmesi için herkes onlardan medet umardı. O dostluk bağının diyarı hiç olmadığı kadar bağlayıcı kılacağını varsayardık. Kimse işlerin bu noktaya geleceğini düşünmedi."

Çünkü bir vâris doğdu. Bir vâris saklandı. Bir lord bir vâris için diyarda bir savaş başlamasına neden oldu. Bir lord bir vâris için her şeyden vazgeçti.

Bir vâris doğduğunu sandılar ama bir tanrıça dönüşü olmayan günahı işledi. Bir melez doğdu, bir lanet diyarı vurdu.

Gözlerim sendelemeye, başım dönmeye başladı. Midem bulanıyordu ama bunun içtiklerimle ya da yediklerimle ilgisi olmadığını biliyordum.

"Artık tahta kimin oturacağı umurumda değil," dedi Sonay. "Sadece sona ermesini ve herkesin hayatına bakmasını umut ediyorum. Savaşlardan ve felaket senaryolarından usandım. Her güne bugün ne olacak diye uyanıyoruz ve sürekli daha kötüsü oluyor."

"Diyara geldiğimiz ilk günü hatırlıyor musun?" diye mırıldandım. Sesim güvensiz ve kısık çıkıyordu. "Bu kadar zaman geçtiğine inanabiliyor musun?"

"Korku içindeydim," diye gülümsedi Sonay. "Şimdi eski hayatıma dair neredeyse hiçbir şey anımsamıyorum."

Anımsamıyordu çünkü o da Ayzer gibi safkan bir vâristi. Krallığının ve lordunun ihtiyacı olan her şeydi. Diyarla bağı güçlüydü. Kusursuz bir eşleşme sağlamıştı. Ama ben hiçbir zaman onlar gibi olmamıştım. Şimdi sebebini daha iyi biliyordum. Bölük pörçük ve paramparçaydım. Bir vâristen çok tanrıçanın işlediği günahtım. Bu yüzden hiçbir zaman tamamen uyum sağlayamamıştım. Hiçbir zaman bu diyarla eşleşememiştim.

Nefesim daraldı. Derin bir iç çekerek başımı gökyüzüne kaldırdım. Hava Krallığı hiçbir zaman soğuk olmazdı, burada mevsim hep bahardı ama ben hem yanıyor hem de buzdağının içinde asırlardır geçmiş de çözülmemişim gibi hissediyordum.

"Gidip Sina'ya bakacağım, aklım onda kaldı," dedi Sonay. "İkiniz için de odalar hazırlandı. Dinlenmek için istediğiniz zaman geçebilirsiniz."

"Benden de bu kadar," dedi Kali. "Ve banyoyu kullanmam gerekiyor."

"Sana eşlik edeyim," dedikten sonra Sonay bana döndü. "Sen kalacak mısın?"

"Bunu bitireyim." Gülümseyerek kadehi gösterdim.

"Zaten sarayı benden daha iyi biliyorsun," diye geçmişimize bir atıfta bulundu. "Eski odanı hazırladık."

"Bu defa orası benim odam diye ellerime kelepçeler vurmayacak mısın?" En azından espri yapabilmeyi başarmıştım. Sonay kıkırdadı. Kali'nin koluna girerek bedenledi.

Gözlerimi kapatıp acı çekmek için kendime izin verdim. Sadece bir cümle orada yerle yeksan etti beni.

"Aklım onda kaldı."

Gözümden yaşlar akmaya başladı. Neden benim için bu kadar zor diye gökyüzüne baka baka içime ağladım. Neden ben aklımın kaldığı yerde değilim. Neden ben aklımın kaldığı o yere dönemedim.

Erim ve Ayzer müttefik olmuştu. Erim artık beni umursuyor gibi görünmüyordu. Düne kadar onlara yardım etmek için ayağına gittiğim ve yardım etmeyi reddeden Ayzer şimdi onunla birlik içindeydi. Eğer Erim istemeseydi, İhram o gece beni uyandırmasaydı, Metal Krallığı'nın diyarın sınırlarına girmesinden, ormanın üzerinden geçip gitmesinden korkmasaydı ben o hamleyi yapmayacaktım. Ben onları Daren'in üzerine göndermeyecektim. Bana kızmayacaktı. O sözleri hiç söylemeyecekti. O sözler söylenmeseydi ben Tanrıçalara gitmeyecektim. Ben Tanrıçalara gitmesem Gökyüzü Tanrıçası'nın kızı olduğumu da lanetli olduğumu da, Daren'in tüm bunları annesi gibi gördüğü, babası gibi saygı duyduğu Tanrıça istedi diye yaptığını öğrenmeyecektim.

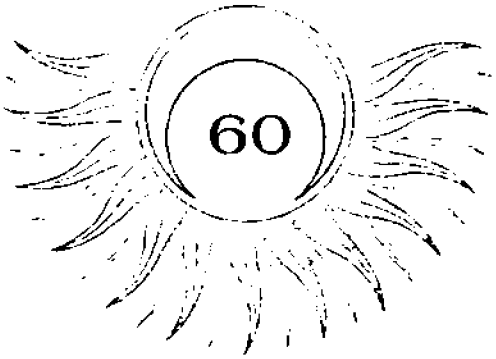
Doğrular seni istemediğin yollara çıkardığında yalanları özlüyordun. Yalanlara ihtiyaç duyuyordun. Ve şimdi kalbim bu kadar acı çekerken o yalanı arıyordum. Bu dünya üzerinde kimsenin kimseyi sevemeyeceği kadar sevildiğim o masalı.

Her şeyin bu noktaya geldiğine inanamıyordum.

Bir kayığın içindeydim, kürek çekmekten bitap düşmüştüm ve şimdi sürükleniyordum. Kürekler artık orada değildi. Ve artık yolumu nasıl bulabileceğimi de bilmiyordum.

Yüz kaslarım gerildi. Ağlamak, daha fazla ağlamak için kaşlarım çatıldı. Elmacık kemiklerim bile ağrımaya başladı. Çünkü yolu bana gösterirdi, ne zaman istesem yolu bana gösterirdi ama şimdi yolumdan çekilmişti ve artık yürüdüğü yolda ben yanında değildim.

Sarayın üzerine gece yarısını işaret eden karanlık çöktü. Bir yere varamayacaktım. Hiçbir yere varamayacaktım. Sadece sürüklenip duracaktım. Sürüklenemezdim. Daha fazla sürüklenemezdim. Dayanamayacak kadar üşümeye başladığımda elimle yüzümdeki yaşları üstünkörü sildim. Sendeleyerek ayağa kalktığımda başım o kadar şiddetli döndü ki bir an gözlerimi kapattım, dengemi sağlayamadım ve bir an aklımı toparlayamadım. Bedenledim.

Birbirine Dolanan Kollar ve Boşluklar

Ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştığımda etraf dönüyordu. Ateş Sarayı'ndaydım. Ana salondaydım. Tahta yakın, masaya uzaktım. Ama onlar karşımdaydı. O buradaydı ama diğeri neden buradaydı. Diğeri buradaydı ama elinde neden o şey vardı. Gözlerimi gerçekliğini idrak edebilmek için birkaç kez daha kırptım. Gerçek miydi yoksa yanılsama mı?

Daren masada oturuyordu. Prenses ayaktaydı, ona doğru dönmüştü ama elinde bir kazak tutuyordu. Bordo renk bir kazak. Bu diyara ait olmayan bir kazak. Daren bana baktı ve şaşkınlıkla gözleri açıldı. Prenses bana döndü. Yüzünde neşeli, çok keyifli bir gülümseme vardı. O kazak bu diyara ait değildi ama Daren'e aitti. O kazak bana aitti. Bana aitse neden onun ellerindeydi? Neden ona dokunuyordu? Neden o kazağa bu kadar yakındı?

Daren neden burada olduğumu anlamaya çalışır gibi oturduğu sandalyeden doğruldu.

"Su Vârisi?" diye soludu prenses. Başka bir şey söylemedi. Sanki neden burada olduğumu sorgular ve açıklama bekler gibi yüzüme baktı. Burnumdan soluduğumu fark ettim. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum ama çok üzgün olduğumu biliyordum. Şimdi ise katıksız bir şekilde öfkeliydim. Gözlerim yeniden bordo kazağa döndü.

"İlkinde bunu mazur gördüm," dedim onlara doğru birkaç adım yürüyerek ve kendimden beklemediğim şekilde sakin bir tonda. "Ama ikinci kez aynı saygısızlığı yapıyorsun."

Gözlerinin içine bakıyor olsam da ona söyleyip söylemediğimi anlamak için Daren'e döndü ve sonra yine bana baktı.

"Su Vârisi," dedim daha tok bir sesle. "Krallıkların sınırındasın, beni doğru düzgün selamla."

Bariz bir şeyi söylemiyormuşum gibi aptala yattı ya da gerçekten şaşırdı ya da canına susamıştı. Kaşlarını kaldırıp bu ne demek der gibi aval aval bakmayı sürdürdü.

"Ateş Krallığı'ndayız," dedi ne kadar ciddi olduğumu anladığında. "Sen de Daren'in önünde diz çökmedin." Yüzünde hâlâ aptal bir gülümseme vardı. Ne yaptığını bildiğini sanmıyordum. Çünkü ne kadar sinirlendiğimi anlıyormuş gibi görünmüyordu.

Daren onun arkasından dolaşıp, sol tarafta ona daha yakın olacak şekilde durdu.

"Daren ve ben..." İkiz aleviyiz diyecektim ama sözler boğazımda bir yerde kaldı ve kalbimin üzerindeki çizikler daha çok tırmalanmaya başladı. "Dengiz," diye tamamladım cümlemi. "Sense bu sınırlarda hiç kimsesin." Bir vâris değilsin. Değilsin.

"Ben prensesim," dedi tebessümünü bozmadan. "Diz çökmem."

Bir adım daha ileri gittim. Gözlerim artık daha farklı bakıyordu. Gözlerimden artık saf bir delilik akıyordu. "Çöktürürüm."

"Hey hey..." Daren bana doğru yaklaşıp onunla arama girdi. "Tamam, biraz sakinleşelim."

Dünyayı tek bir göz kırpmasıyla yok edebileceğime inandığım gözlerimi daha büyük bir hiddetle ona çevirdim.

"Onu değil, seni koruyorum," dedi. "Deli deli bakma öyle." Kolumdan tutup beni odanın diğer köşesine doğru sürüklemesine karşı koyacak kadar kendimde de değildim. Gözlerim masanın diğer yanından bizi izleyen gözlere kilitli kalmıştı. Nihayet yüzündeki gülümsemenin silindiğini görmek beni biraz rahatlatır sanıyordum ama hâlâ o kazak elindeydi ve bunu tekrar fark ettiğim her an daha da öfkeleniyordum.

Daren beni salonun içinde ondan en uzak olabilecek yere, ateş sarayı tahtına oturttu. Oturttu çünkü ayakta durmakta da nefes almakta da zorluk çekiyordum. Ellerim tahtın oturağını sıktı, parmaklarımın buz gibi olduğu da titrediği de açık bir kitap gibi ortadaydı.

Sonra onun yanına döndü. Birden sarayı komple tuzla buz etmek istedim.

Kazağı elinden alıp sandalyenin arkasına bıraktı.

"Vârislerle böyle konuşamazsın," dedi katı bir şekilde. "Onunla hiç konuşamazsın." Kadın rahatsız bir şekilde başını salladı. "Gidebilirsin."

"Daren, seni merak ediyorum," dedi endişeli bir şekilde.

"Gidebilirsin," diye tekrar etti Daren sırtını ona dönmüş yeniden bana doğru gelirken. Sinirim milim milim yatışmaya başladı. Prenses bir kez daha bana baktı ama sonra sessizce salondan çıktı. Daha derin bir nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu tuhaf bir sessizlikle.

"Seni öldüresim var ama muhtemelen öldürdükten sonra cesedine sarılırım. Bundan nefret ediyorum."

"Titriyorsun ve ağlıyorsun."

"Hayır." Titriyor ve ağlıyordum.

"Neden buradasın?" diye sordu üzerime doğru eğilerek.

Kaşlarımı çatıp başımı kaldırdım. "Artık bana bunu da mı soruyorsun? Neden geldiğimi mi soruyorsun? Gelemez miyim? Ne zaman istesem geliyordum şimdi gelemez miyim? Ama bunu görmeye gelmemiştim!" dedim. "O benim kazağım!"

"Teknik olarak benim kazağım aslında."

Ters ters bakarak burnumu çektim ve derin derin nefes almaya çalıştım.

"Güzel," dedi önümde diz çökerek. "Böyle devam et. Nefes al." Adımı bile söylemiyordu. Bir daha adımı anmayacağını söylemişti. Ve o geceden beri bana bir kez bile seslenmemişti. "Bu bir etkiye tepki," dedi sakince. "İkiz alevi bağı. Şiddetleniyor."

Elimin tersiyle akmasın diye gözlerimi sildim.

"Onu burada istemiyorum Daren, senin yanında istemiyorum!"

"Bak sen," dedi refleksle kaşlarını kaldırıp. "Öyle mi oluyormuş?"

"Arın ve benim aramda öyle şeyler yaşanmadı!" diye dişlerimin arasından konuştum. "O ailem gibi. Bütün diyarın dilinde bir zamanlar birlikte ne kadar eğlendiğimiz ve harika olduğumuz dolaşmıyor." Tekrar yüzümü sildim, derin bir soluk alıp burnumu çektim.

"Ama yaşanması an meselesi," dedi kaşlarını çatarak. "Lord ve Vâris birleşmesi." Ona baktığımda "Evet," dedi. "Benim de kulağıma gelen şeyler var."

"Söyle ona senden uzak dursun."

"Hayhay," dedi. Çenesiyle boşluğu işaret etti. "Söyle ona senden uzak dursun."

"İyi. Bu bir anlaşma haberin olsun."

"Kanla yazdım, haberin olsun."

Gitmek için kalktığımda burnumdan soluyordum ama yine de kollarımı sıkı sıkı boynuna sarıp prensesin biraz önce durduğu boşluğa baktım. *Benim. Benim kazağım. Benim ikiz alevim. Benim Daren'im.*

"Ne dedin?"

"Sesli mi söyledim onları?"

"Sesli söyledin onları."

"İyi," dedim kendimi toparlayarak. "Netleştirmek istiyordum zaten."

"Bununla yaşamayı öğrenmen gerekiyor." İçgüdüsel bir şekilde bir adım geriye çıktı.

"Ne ile yaşamayı?" Gözlerim o bir adımlık boşluğa takıldı.

"Bağın seni sürüklemesine izin verirsen gideceğin yerlerin sonu yok. Seni çekiştirip duracak. Mıknatıs gibi. Seni bana çekiyor." Hafif çatık kaşlarının arasından sakince gayet açık olan bir durumu anlatmaya çalışıyordu.

"Rahatsız mı oldun?" diye çıkıştım. Gözüm yeniden o kazağa takıldı. "Kazak neden ondaydı?" Çünkü o kazağı buradayken kaldığım odada bırakmıştım. Dolaba koyduğumu çok iyi hatırlıyordum çünkü o kazağı çok seviyordum. Çünkü o kazağı ona ben almıştım. Çünkü oradan getirdiğimiz ve hâlâ aynı olan tek şey o kazaktı artık.

"Nerede kalıyor o?" diye söylenirken yeniden burnumu çekmeye ve ağlamaya başladım. "Benim odamda mı kalıyor?" Onu orada bırakıp şuurumu yitirmiş gibi hızlı hızlı adımlarla merdivenlere koşturdum. Duvardan tutunarak merdivenleri çıktım. En üst kata kadar hiç durmadan nefes nefese kalmış şekilde tırmandım. Arkamdan sesleniyordu ama söylediği tek şey dur gibi saçmalıklardı. Ve beni daha çok öfkelendirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Odanın kapısını açıp onu orada bulacakmış gibi ağlama krizi ile öfke krizi arasından gidip geldim. Oda boştu. Yatak örtüleri hiç bo-

zulmamış gibiydi. Kaldığım zamandan bu yana değişen bir şey yok gibi görünüyordu. Yine de dolaba gittim ve kapaklarını açtım. Kıyafetler orada duruyordu. Hepsi değildi, bir kısmını, bu diyara ait olan çoğu elbiseyi Sadakatsizlerin güz ritüelinde bağışlamıştı. Ama özel olan bazıları buradaydı.

"Senin odanda mı kalıyor?" diye bağırdım burada başka kimsenin yaşamadığına emin olunca. Kapının eşiğinden, onun yanından, koluna çarparak geçtim ve hemen karşıda olan onun odasının kapısını açtım. Etrafta bir başkasına ait bir iz arıyordum ama yatak örtüsü yine düzgündü. Komodinlerin üzerinde bir sürü merhem, bitki ve boş bakır kadehler vardı. Dolaba gidip hepsini açıp kapamaya başladım.

"Tüm sarayı köşe bucak dağıtacak mısın yoksa cevap vereyim mi?" diye sordu.

"Söyle," dedim ne aradığımı bilmiyordum ama karıştırmaya devam ettim.

"Burada değil, gözcü kulesinde kalıyor."

"Neden?"

"Hiçbir zaman, hiç kimse benim tarafımdan buraya davet edilmedi. Saray sadece bana özgüdür."

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Komodinin üzerindeki karışımlardan birini elime alıp kokladım. "Bunlar ne?" diye yüzümü buruşturdum.

"Merhem gördüğün gibi."

"Ne için?" diye sordum.

"Birkaç sıyrık." Cevap vermekten usanmış şekilde nefesini verdi.

"Birkaç sıyrık için çok fazla malzeme var burada."

"Gördüğün gibi ayakta ve iyiyim," dedi. Şöyle bir baştan aşağı onu incelediğimde öyle görünüyordu ama görüntüler yanıltıcı olabilirdi. Bana baktığınız zaman benim de hiçbir şeyim yok gibi görünüyordu ama birden çok kez ölmüş gibi hissediyordum.

"Kazağı ben giymiştim," dedi sessizliğim uzadığında. "Aşağıda çalışırken çıkardım. Görünce ilgisini çekti."

"Çekmesin! Dokunmasın!"

"Bağırıp durma!" diye yüzünü buruşturdu.

Bir muhafız kapının diğer tarafından "Lordum," diye seslenince bana kaşlarını kaldırıp o yana döndü. "Generaller geldi, efendim."

"Tamam."

Muhafızın tekrar uzaklaşan ayak seslerini duyduğumda yeniden bana döndü.

"Biraz sakinleştiysen benim gidip buna bakmam gerekiyor," dedi.

"Tamam, git. Ben biraz daha burada oturacağım."

Başını yana yatırıp bıkkın bir şekilde sorgularcasına baktı.

"Ne?" diye yeniden bağırdım ve yeniden gözümden yaşlar aktı. Tutamıyordum. Halimden memnun değildim ama bir kere patlamıştım işte. "Biraz oturacağım işte," dedim. "Yemeyeceğim hiçbir şeyi. Bakmasana öyle. Biraz burada durmam gerekiyor. Öyle istiyorum şu an. Bir daha ne zaman geleceğim kim bilir."

Yanıma yaklaştı. Çok yakınıma. Yüzü yüzüme o rüyadaki kadar yakındı şimdi.

"Her gözyaşında bir yıldız sönüyor," diye mırıldandı. Başparmakları gözlerimin altını sildi. "Ağlama artık."

"Ağlatma o zaman. Ama burada duracağım. Zaten rezil olacağım kadar oldum bari değsin."

"Rezil olmak mı?" Ayıplar gibi başını salladı. Gözlerime dikili kaldı. "Bana kızgın mısın? Ben sana daha çok kızgınım. Bana kırgın mısın? Ben sana daha çok kırgınım. Benden nefret mi ediyorsun? Ben senden daha çok nefret ediyorum. Beni özlüyor musun? Ben daha çok özlüyorum. Benden hoşlanıyor musun? Ben senden daha çok hoşlanıyorum."

"Ama sen böyle değilsin," diye fısıldadım. "Benim kalbim ağrıyor. Tutamıyorum da kendimi."

"Ben çok daha uzun süredir bunu yaşıyorum," dedi. "Bununla yaşıyorum. Kendini yiyip bitirmene gerek yok. Ben senin hayatındaydım. Yanındaydım. Sen buna alışkınsın. Ben senin yokluğuna alışkınım. Bunu yadırgamam ki." İfadesi tüm hislerimi yerle yeksan etti.

"Ama buradayım ben yok değilim ki." Başımı yana yatırarak ona baktım ve hepsi bitsin istedim. Yeniden bana o yıldıza baktığı gibi baksın istedim.

"Sen benim hayatımda olmadın, uğradın sadece. Eşikteydin, hiç içeriye girmedin. Sonra yine gittin."

Gözlerine bakarken söyleyecek iyi birkaç şey aradım ama bulamadım. Hem suçluydum hem haklıydım. O dönüp giderken ona seslenecek ve onu durduracak bir kelime aradım onu da bulamadım. Dünyayı yerle bir edecek güce sahiptim ama onun karşısında eli kolu bağlı ve silahsızdım.

Yatağa oturup öylece bekledim. Bir an gelecek ve o anda yüzleşeceğiz, ben ona benden sakladıklarının hesabını soracağım, o bana yine inanacağım masallar anlatacak, birbirimize bağıracağız, suçlayacağız ama sonra yine geçecek diye düşünüyordum. Ama iplik sökülmüştü, sadece ucunu koparıp devam edebiliriz sanmıştım; kopardığım yerden daha fazla sökülmüştü ve artık ayaklarıma dolanıyordu. Şimdi ellerimde tamamı sökülmüş bir ip yumağı vardı, nereden dikmeye başlayacağımı da nasıl ilmek atacağımı da bilmediğim. Artık o kazağı yeniden örüp üzerime giyinsem bile üşümeye devam edecektim.

Belki dakikalar belki saatlerce yatağın üzerine uzanıp, bacaklarımı kendime çekip, artık orada olmayan yıldız ışığının bir hatıra olmuş yansımasının altında yatmaya devam ettim. Kokusuna sarıldım. Belki uyanırdım ve her şey bu kadar mahvolmamış olurdu. Belki affederdik yine sarardık birbirimizi. Ama ya bir daha o kadar çok sevmezse ama ya bir daha o kadar çok sevmek istemezse beni?

Yatağın diğer tarafı çöktükten sonra da belki dakikalar belki saatler boyunca gözüm kapalı bir şekilde orada durdum. Belki uzanır çeker kendine belki dokunur yüzüme dedim. Buradaydı ama dokunmadı.

"Uyumuyorum," diye mırıldandım. Sesim artık hissettiğim kadar cansız çıkıyordu. İçimde çok kötü bir his vardı.

"Biliyorum."

Soğuktu, uzaktı ve artık ejderhayla yıldız kadar ulaşılmazdı. Çünkü yıldızlar ejderhâlârla birlikte yaşayamazdı. Sadece yıldız, ejderhanın onu görebileceği gökyüzünde yaşardı.

"Daren?" diye soludum.

"Hım?"

"Ben sarılmak istiyorsam sen daha fazla istiyor musun?"

Uzun bir süre cevap vermeyince istemeyerek de olsa gözlerimi açtım. Bana değil boş tavana bakıyordu. Sessizliği bu zamana kadar karşı karşıya geldiğim en büyük korkuyu hissetmeme neden oldu. Kaybetme korkusu.

"Benden bıktın değil mi?" diye fısıldadım. Yavaş yavaş başını bana çevirdi. Başını iki yana salladı.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi.

"İncitebilirsin. Benim seni incittiğim gibi."

"Senden intikam almıyorum. Ama..." tekrar tavana döndü ve yutkundu. "Bir yerden gidiyorsan, git. Bir yola giriyorsan o yolda gerçekten yürü. Ben seninle birlikte yürüyebileceğimize olan inancımı kaybettim. Sana güvenmiyorum. Senin benim karanlığımı aydınlatabileceğine inanmıştım ama sen tüm diyara ışık saçmak istiyorsun. Bunu istemende bir sorun yok, bu bir hata ya da yanlış değil. Sadece aynı şeyi istemiyoruz. Senin ışığını kesmem ama senden medet ummayı bıraktım. Bırak artık karanlığa alışayım. Sana sarılmak istiyor muyum?" Yeniden gözlerini bana çevirdi. "Tabii ki istiyorum. Ama her seferinde geri çekileceğini bilerek sana sarılmanın nasıl bir işkence olduğunu biliyor musun? Kanatlarımı kopardılar, Nova. Ve seni her bıraktığımda ben kollarımı da koparmak istiyorum. Burada olmak istiyorsun ama burada kalmak istemiyorsun. Seni suçlamıyorum ama kalan gücümü savaş meydanına saklıyorum. Seninle savaşacaksam bu sadece meydanda olacak artık."

"Benim için değil bana karşı savaşıyorsun. Artık."

"Attığın her adım bizi buraya sürüklerken bunun olacağını bilmiyor muydun?" diye hesap sordu.

"Seninle savaşmak istemedim, benim yüzümden kendi savaşında yenilmeni istemedim."

"Uğruna savaştığım tek şey senken mi?" İçerlemiş şekilde güldü.

"Bütün bunları neden yaptın öyleyse?" diye sordum.

"Başta hangi noktada müdahale edeceğini merak ettim. Biraz kötülüğe bulaştım. Sana bir ders vermek isterken dersimi aldım. Çünkü hepsine göz yumdun. Arada sırada karşıma dikilip verdiğin tepkileri sen vermiyorsun, bu sadece ikiz alevi bağı. Sana bunları

yaptıran o. Çünkü ben çok ileri gittim ve gittiğim yerde sen yoktun. Ama başka şeyler vardı ve ben de ilk kez yakından onları gördüm."

Öyle olmadı, öyle yapmadım, o yüzden değildi. Ben zorunda kaldım, zorda kaldım.

"Ya ben de nerede duracağını beklediysem?"

Bir önemi yokmuş ya da kalmamış gibi sahte bir güç sergiledi ve güldü.

"Yanılan bendim," dedi. "Ben bir hayali besledim ama o hayal, sen, benim topraklarımın çiçeği değildin. Karanlıkta solarsın. Işığı ve suyu seçtin. Yıllarca başımı kaldırıp bir yıldızı seyrettim ve sonunda başımı çevirdiğimde tacı ve tahtı gördüm."

Oradaki ten engeli bendim. Ve ben oyundan çıktığımda engel kalmamıştı.

"Sanırım sadece ödül olduğuma inandım."

"Ne?" diye doğruldu.

"Kaybettiklerin için ödül olduğumu düşündüm, benim için savaştığını değil."

Onu daha fazla incitemezmişim gibi bıkkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hissettiklerin için üzgünüm," dedi. "Bunlar sadece bağın yarattığı aşırı duygular. Zamanla şiddeti azalır ve eminim sen baş etmenin bir yolunu bulursun. Gerçek duygular değil."

"Kendinden mi biliyorsun?" Hayatım boyunca hiç böyle mutsuz hissetmemiştim, böyle hissedildiğini bile bilmiyordum. Bir konuda haklıydı, soluyordum ama onun yüzünden değil, onsuzluk yüzünden.

"Benim duygularımı kendininkilerle karıştırma. Karşılaştırma da. Ben bekledim, bedel ödedim, savaştım. Sen sahip oldun. Bu sadece kader."

"Haksızlığa uğramış hissediyorsun." Ağır ağır başımı salladım. Uğradın da ama ben de uğradım. Peki neden? İkimiz de haklıysak neden böyle oldu?

"Ne olursa olsun senin suçun değil. Bunu yazan sen değilsin. Benden beklememi istemedin. Aynı şeyleri hissetmediğin için de istemediğin için de seni suçlamadığımı söyledim. Harika birisin Nova, herkesin başını döndürürsün. Ama birlikte gerekirse dünyayı ateşe verebileceğimizi düşündüğüm kişi değilmişsin. O yüzden bir daha

bana gelme. Çünkü bir daha kendimi tutmayacağım. Çünkü seni alıkoymamak için kendimi tutuyorum. Gitmene izin vermemek için. Kötülüğe yenilmemek için direniyorum." Ayağa kalktı ve artık yukarıdan bir an önce gitmem için bana baktı.

"Gerçekten o tahtı istiyor musun?" diye sordum. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"İstediklerimin bir önemi var mıydı ki şimdi bana bunu soruyorsun?" Bana karşı çok biriktirmişti. O kadar birikmişti ki yardım çığlıklarımı duymuyordu, beni görmüyordu, o kadar güvensiz ve incinmişti ki benim onun için lime lime olduğumu bilmiyordu.

"Peki ya o?" diye doğruldum. "Ateş Vârisi mi olacak?"

"Bilmiyorum." Gözlerini dışarıya çevirdi.

"Olmak istiyor mu?"

"Evet."

"Sen olmasını istiyor musun?"

"Ben ne isterdim biliyor musun?" Yeniden bana baktı. "Senin Nova. Senin Ateş Vârisi olmayı istemeni isterdim."

Okyanusta yüzen bütün gemiler alev almış gibi sarsıldım.

Yine zorlama bir şekilde güldü.

"Aklına bile gelmedi değil mi?" diye sordu ama cevap beklemiyordu. Öylesine sorulmuş bir soru, bekletilmiş ve önemini yitirmiş bir sitemdi sadece.

Çünkü aklıma gelmemişti.

"Bütün bunları bu yüzden mi, bana bir ders vermek için mi bu noktaya getirdin?" diye soludum. "Bizim aramızdaki meseleyi bütün diyara mı mal ettin?" Suçlamıyordum artık ikimiz de bunu bırakmış gibi görünüyorduk. Sadece belki o anı, ikimizin de geleceğini çok iyi bildiği o anı uzatmaya çalışıyorduk. "Arın senin dostun, birbirinize verdiğiniz değeri biliyorum. Sen de onun ne uğruna yaşadığını biliyorsun. Ne hale geleceğini biliyordun. En azından ters köşe yapmasaydın olmaz mıydı?"

"Bunca zaman sonra benimle konuşmaya Arın için mi geldin?" Yine başını çevirdi.

"Çünkü sen benimle konuşmak için çok çabaladın," diye yorgun bir şekilde gülümsedim.

"Karşıma geçip senin için çaba harcamamışım gibi davranma cüretinde bulunma, dur noktan olsun."

"İster inan ister inanma dur noktamdayım ve sınırlara ne yaptığın hakkında en ufak fikrin yok." Yaktığın gemilerde neler olup bittiğinden bihabersin.

"Artık beni değil diyarı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Bunu isteyen sendin."

"Ben krallığına sahip çıkmanı istedim diyarı sahiplenmeni değil."

Konuşmadan önce duraksadı ve gerçekten usanmış halde gülümsedi. "Ne olacağını sanıyordun? Neden krallıkları ağırdan aldığımı sanıyordun? Bu yolun sonu belliydi. Ne yaparsan yap varış noktası belliydi. Arın'la karşı karşıya gelecektim. Seninle karşı karşıya gelecektim. Bunu geciktirmek için uğraşıyordum!" Nefes almak ister gibi geriye doğru birkaç adım attı.

"Bakmıyorsun..." diye fısıldadım. "Bakmıyorsun." Daha çok sayıklıyordum. "Bana artık öyle bakmıyorsun neden, neden sanki senin için hiçbir şey ifade etmezmişim gibi bakıyorsun?"

"Yorgunum." Tekrar döndüğünde yorgunluğunu görebiliyordum ama konduramıyordum.

"Hayır." Başımı itiraz edercesine salladım. "Yorulamazsın. Yorulmayacaksın. Şimdi yorulamazsın. Şimdi değil. On yıl önce yorulsaydın, Daren. Yirmi yıl önce yorulsaydın. Elli yıl önce yorulsaydın. Ben döndüğümde değil. Benim karşıma çıkıp hayatımın her köşesine sindiğinde değil. Her yolun başında beni beklediğine inandırdığında değil. Baktığım her yerde olduktan sonra yorulamazsın. Benim için bu kadar çok şey olduktan sonra yorulamazsın."

"Sen kendi bakışlarını gördün mü?" diye sordu. "En son gözlerine ne zaman baktın? İkimizin gözlerinde de aynı ifade var. Hayal kırıklığı. Öfke. Suçlama. Hesap sorma. Nefret var Nova. Birbirimizi biraz daha zorlarsak geriye kalan tek şey de bu olacak. Ne kadar öfkelenirsek öfkelenelim bizi durduran bir ateş var içimizde, o ateş söndüğünde birbirimize de bu diyara da yapacaklarımızı hiçbir akıl almaz. Sevgini ateşle beslemeyi düşlüyordum ama sana baktığımda görebildiğim şey çılgınlık. Sen su vârisisin. Artık bunu açıkça görüyorum. Ve içindeki o taşkınlığı alevlerle beslersem cehennemin dahi görmediği bir canavar yaratacağım."

"Belki de çoktan yaratmışsındır," dedim.

"Bana ne söylediğini anımsıyor musun? Sahip olmak için çok zorladığın hiçbir şeyin elde etsen dahi sana ait olmadığını çünkü gerçekten senin olan şey için savaşman gerekmeyeceğini söylemiştin. Çabalamalısın, gayret göstermelisin, emek vermelisin evet. Ama biz ödenebilecek tüm bedelleri ödedik. Ben yorulduğum için değil, sen artık yok olduğun için duruyorum. Ben bütün yolları arşınladım, bütün kapıları zorladım o yüzden aramayı bırak. Kapıları çalıp arkasından başka bir ihtimal çıkmasını beklemeyi bırak. Yolunu kaybedeceksin ve bulunmak istemeyen birine yolu gösteremem. Gökyüzü seni bir kez aldı benden, ben bin kez denedim geri alamadım." Hava sakindi ama ben zihnimde şimşekleri ve fırtınayı duyuyordum.

"Merak ediyorum," diye fısıldadım. "O bağ olmasaydı da beni ister miydin?" Ama cevabı bildiğimi hissettim. "Çünkü sen ikiz alevin olduğumu bildiğin için benim hayatıma girdin, benim karşıma çıktın, uğraştın, çabaladın. Ama ben sana değer verdiğimde senin kim olduğunu da bağı da bilmiyordum. Ben sana değer verdiğimde sen bana kötülük yapıyordun." Acıyla gülümsedim. "Ben seni en kötü halinle kabul etmiştim çünkü zaten öyle tanımıştım. Ama sen... sen bana her baktığında bir yıldızı aradı gözlerin. Su Vârisi olmam mesele değilmiş. Ben yıldız değilim, Daren. Ve artık sen de bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Ya yıldız değilsem ya soluk mavi bir noktaysam ben?

Cevap vermedi.

"Anlaşmayı geri çekiyorum," dedim gözlerimi silerek. "Sen de istediğin sürece istediğinle istediğini yapabilirsin. Haklısın, baş ederim."

"Yeniden yargılayıcı haline döndün. Artık benden o kadar da hoşlanmıyor olmalısın. Sana baş edebileceğini söylemiştim." Ağır ağır başını salladı.

"Sen," dedim çenemi dikleştirerek. "Peki sen nasıl baş edeceksin?"

"Seni incitmek istemiyorum, zorlama."

"Nasıl baş edeceksin, bilmek istiyorum."

"Nova, kalbin kırılacak."

"Baş ederim," dedim yapay bir şekilde gülümseyerek. "Ama senin nasıl baş ettiğini bilmek istiyorum Daren. Bunu sonra öğrenmek

istemiyorum. Her ne planlıyorsan senden duymak istiyorum. Başkasından değil. Başka şekilde değil."

Uzun saniyeler boyunca birbirimize baktık. Onun gözlerinde sadece alevler vardı. Mavi değil, cehennemi andıran kırmızı alevler. Geç kaldığımı düşündüren alevler. Dayanabilirim sanmıştım, benden nefret etmene dayanabilirim sanmıştım.

"En başında senin için her şeye sırtımı döndüm. O gece sana sırtımı dönseydim ne olacaktı? Hayatımda Nova olmasaydı hayatım nasıl olacaktı? Hayatım Nova'ya bağlı olmasaydı nasıl olacaktı? Hayatımı Nova'yı düşünerek geçirmeseydim nasıl olacaktı? Öyle olacak. Sana sırtımı döneceğim ve karşımda ne varsa hayatım o olacak." Gözbebekleri acıyla titredi ama saniyeler içinde o acı da yanıp kül oldu.

Kalbim kırılmadı. Ama gökyüzündeki o yıldızın söndüğüne bütün varlığımla yemin ederim.

"Karşındakiler sana tüm zamanı telafi eder dilerim, bu defa karşına çıkmayacağım, sana engel olmayacağım. Hoşça kal Ateş Lordu."

"Su Vârisi." Vurguladı ve başını eğdi.

Bedenledim.

Eski bir âna dönmek mümkün değildi, artık değildi biliyordum. Ama Hava Sarayı'nda daha önce kaldığım odaya geldiğimde bir sürü âna dönmüştüm. Sadece artık o anların hiçbirinin mümkün olmadığını biliyordum.

Pencereye yanaştım ve gecenin ortasında karanlık gökyüzüne baktım.

Günler ve gecelerce düşünmüştüm ve benim için en iyi olacak olanın yeni bir uygarlık olduğu fikrini sonunda kabullenmiştim. Burada kaldığım sürece bu lanet yakamda olacaktı ve daha da önemlisi sürekli birileri için tehdit olacaktım. Ne Daren ne de Arın huzura erişebilecekti. Başka bir su uygarlığı Tanrıçaların Arın'ı ve beni rahat bırakması için yeterdi. Başka bir su uygarlığı Arın ve Daren arasında çıkacak olası savaşı engellerdi. Başka bir su uygarlığı Ayzer'le savaşmak zorunda kalmama engel olurdu. Bu diyardaki felaketlerin ve yıkımın bitmesi için gerekli olan şey Su Krallığı'nın diyardan çekilmesiydi.

Ödeşme vakti gelmişti. Benim için yapılan fedakârlıkların, ödenen bedellerin karşılığını verme zamanı gelmişti. Çünkü evrende her şey karşılığını bulur. Buna ilahi adalet diyebilirdik. Ve belki de zamanın çarkı, bu defa benim çekeceğim acı Daren'in zaferi olacaktı. Artık emin olduğum tek şey sonumuz her nasıl olacaksa da bu defa onun engeli ya da bedeli olmayacağımdı. Ona engel olmayacaktım ve Su Krallığı'nın da olmasına izin vermeyecektim. Yolundan çekilerek bu defa ben onu koruyacaktım.

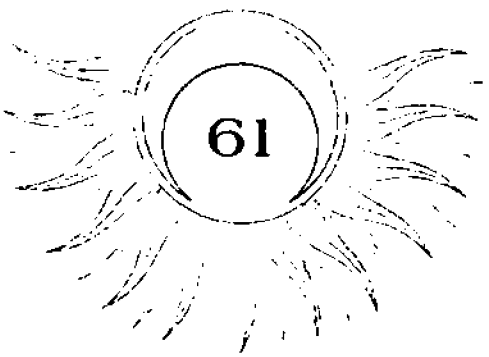
Kendimden, krallığımdan ve üzerimdeki lanetten.

Diyar kendi adaletini sağlamak istiyordu, oyun yeniden kuruluyordu.

Onun kaderine yazılmıştım; taht yolunda ona savaş açacak tek krallığın vârisi.

Ateş Lordu'nun sırası, onun zamanıydı ve ben her şeyi yerle bir etmek pahasına buna engel olabilecek Su Lordu'nu durdurabilecek tek kişiydim.

Yıldızlar ve Yıldız Okuyanlar

Sağanak yağmurun altında bir öğleden sonra taş köprünün üzerinde oturmuş deniz kızlarını seyrediyordum. Göletin içinde, yağmur damlaları ile dans ederken kaygısız ve kendinden emin görünüyorlardı. Upuzun ve bembeyaz saçları, deniz kabuklarından işlenmiş göğüslerine oturan zırhları ve rengârenk, parlak pullarla bezenmiş doğaüstü kuyrukları ile mucizevi görünüyorlardı. Onlara bakmak beni sakinleştiriyordu, onlarla konuşmam gerekene dek.

"Günlerdir ilk kez seni dışarıda görüyorum." Kali yanıma geldiğinde sırılsıklam haldeydi ama benim de ondan bir farkım yoktu. Sadece onun aksine ben bundan rahatsız olmuyor, su damlalarının bana sarılmasına izin veriyordum.

"Çalışıyordum," diye gülümsedim.

"Ne üzerine çalışıyordun?" Yanıma oturdu.

"Tanrıçalarla Su Krallığı'nın daima bir çatışma içinde olduğunu biliyorum," dedim. "Peki ya Gela, Gökyüzü Tanrıçası ile Su Krallığı'nın ilişkisi nasıldı?" Bunu uygun bir zamanda Arın'a sormayı planlıyordum ama ben nasıl kitapların ve meditasyonların arkasına gizleniyorsam o da benzer uğraşlar edinmişti. İhtiyacı olmamasına rağmen her gün saatlerce idman yapıyor ve strateji toplantıları düzenliyordu. İkimiz de hâlâ halkımıza artık diyarın hükümdarı olamayacağımızı nasıl söyleyeceğimizi bilmiyor ve bundan kaçınıyorduk. Bu yüzden konuşmak kolaylaşmadı.

Kali avucunu açıp boşlukta yağmur damlalarının altına tuttu. "Su gökyüzünü yansıtır," dedi. "Gökyüzünün rengine bürünür.

Yukarıda ne varsa su onun bir yansımasıdır. Bu yüzden Su Krallığı halkı kendini gökyüzüne yakın hisseder. Gökyüzündekilere de öyle. Daha eski zamanlarda Yıldız Okuyanlar vardı, sudaki yansımalara bakar ve gökyüzünden haber alırlardı. Sonuncusu Büyük Yıkım'da kaybettiklerimizden biriydi."

"Yıldız Okuyanları duymuştum." Daha doğrusu onlar hakkında okumuştum. Sadece Su Krallığı'nda görünürler. Suya yansıyan gökyüzü hareketlerini izlerler. Yıldızlardır alfabeleri. Ay'ın ve Güneş'in dilini konuşurlar.

"Yıldız Okuyanlar lordlar ve vârislerden bile daha değerli, daha önemli kabul edilirdi. Okuyucu ile Tanrıça Gela'nın arası her zaman çok iyi olmuştur. Gela yeryüzüne indiğinde onu görmeden dönmezdi."

"Gela diğer tanrıçalar gibi burada değildi, değil mi?" diye sordum.

"Hayır, nadiren görünürdü. O gökyüzüne ait olanlardandı. Sadece bir aracıydı ama gökyüzü yeryüzü meselelerine karışmazdı. Kaderle oynamayız. Bu yüzden uzaktan gözetirdi bizi. Geldiğinde de sadece Okuyucu ile görüşürdü. Diğer tanrıçalar dışında ona yakın olan tek kişi Ateş Lordu'ydu."

Daren.

"Nasıl biri olduğunu bilmiyorsun o halde," dedim bilgi açlığı ile.

"Yeryüzüne indiğinde, krallık sınırlarına ayak bastığında her şey değişirdi. Bunu anımsıyorum. Kuvvetli bir enerjisi vardı. O geldiğinde hava da su da değişiyordu."

"Okuyucu nasıl biriydi?"

"Okuyucular değişkendir. Bizim gibi değillerdi. Başka bir şeyle kutsanmışlardı. Bizim gibi yaşamaz, bizimle birlik olmazlardı. Ama varlıklarının bir sebebi olurdu. Krallıkta okuyucu doğduysa o krallığın bilmesi gerekenler vardır. Ki Su Krallığı'na baktığın zaman bunun sebebini anlayabilirsin. Onu kaybetmek çok ağıra mal oldu."

"Öyle birinin korunması gerekmiyor mu?" Bunu öylesine sormuştum asıl sorum neden korunmadığıydı. Çünkü öyle biri korunurdu. Bunu biliyordum.

Kali bana baktı ve yağmurda ıslanan yüzünü sildi. "Seni koruyordu," diye fısıldadı. "Vârisi kurtarmanın öneminden bahsediyordu. O yıkımdan seni çıkaran oydu."

"Şamanların bana eşlik ettiğini sanıyordum." Kafam karışmıştı, yaşamadığım anları ezberimde tutmak çok zordu.

"O zaman krallığın etrafı sularla çevriliydi ve dört bir yandan saldırıya uğramıştık. Seni su aşırı yere götüren oydu ama sonra geri döndü. Yolun devamında şamanlar eşlik edecekti."

Kali'nin annesi de onlardan biriydi. Ama o gece onlar da saldırıya uğramıştı ve beni Daren kurtarıp Gela'ya götürmüştü. Belki de hepsi biliyordu. Gela biliyordu. Okuyucu biliyordu.

"Okuyucu erkek miydi?" diye sordum. "Nasıl biriydi?"

Kali başını salladı. "Bilge ve güçlü biriydi. Epey yaşı olduğunu düşünüyorduk ama gerçekten kaç yaşında olduğunu kimse bilemezdi. Okuyucular kendilerini ifşa etmezler. Onu Gela'yı karşılamaya çıktığı zamanlarda görürdük. Özenle hazırlanır ve bunu büyük kavuşma anı gibi beklerdi."

Yakınlıkları aklıma başka şüpheleri düşürdü. Belki de babam oydu. O gece herkes su vârisini kurtarmak için kendini öne atmıştı ama Gela ile yakınlığından bu anlamı çıkarabilirdim. Bunun o kadar da anlamı olmasa da.

"Vârisle ilgili kehanetleri var mıydı?" diye sordum. "Bununla ilgili bir şeyler biliyor musun?"

"O kadarını sadece Arın bilir, ben sadece Büyük Yıkım'da 'vârisi kurtarmalıyız, önemli olan tek şey bu' dediğini biliyorum."

Yıldızlara bakan, onlarla konuşan biri benim üzerimdeki laneti de bilirdi. Ya atladığım bir şey vardı ya da şüphelerimde haklıydım ve o da sadece kızını kurtarmak istemiş olmalıydı.

"Ondan geriye bir şey kaldı mı?" diye sordum bu defa. Büyük Yıkım Su Krallığı'na dair her şeyi yok etmişti ama belki kalanlar olmuştur diye düşündüm. Olduysa Kali bilmeliydi çünkü o geride kalanlardandı. Arın'ın kurtarabilmek için uykuya yatırdıklarının arasında değil, dışarıda kalanlardan.

"Bilmiyorum," dedi. "Neden bu kadar ilgilisin?"

"Gökyüzü Vârisi olmakla ilgili bir şey bilmiyorum ama yıldızları okuyabileceğimle ilgili bir şeyler duydum. Bu diyarın arşivinde olmayan tek şey gökyüzü kullanma rehberi." Mutsuz şekilde yüzümü buruşturdum.

Kıkırdadı. "Bu diyardaki herkes bir gün gökyüzüne çıkmayı, göktekilerden biri olmayı düşler. Bu yüzden gökyüzü her zaman mühürlü olmuştur."

"Anladım..." Hafifçe esneyince elimi ağzıma götürdüm. Kaç gecemi suyun altında geçirdiğimi bilmiyordum ama yaptığım onca tılsım ya da daha üst boyuta geçmek için verdiğim çaba karşılıksız kalıyordu. Ne su ne de gökyüzü bana bir şey fısıldıyordu. Ve zamanım kalmamıştı.

"Annem bana rüyalarımızın da bir yansıma olduğunu söylerdi. Bilincimizin ve gizlediklerimizin bazen de fiziksel olarak ulaşamadığımız yerlerdeki eşlerimizin yansıması. Belki de suya ve gökyüzüne bakmayı bırakıp biraz uyumalısın." Sen bilirsin dercesine dudak büktü. Rüyalarımla ilgili birkaç şey bilse bana bunu önermez aksine beni uyanık tutmak için her şeyi yapardı.

Son zamanlarda rüyalarım başıma gelenlerden daha kötü haldeydi. Üst üste aynı şeyleri görüyor ve her defasında kalbim durmuş gibi nefessiz kalarak uyanıyordum. Gözlerim ölü bir balığın gözleri gibi boşluğa daldı. Rüyalarım boşlukta başlıyordu. En başında her zaman boşluk vardı. Sonra boşluğun içini bataklık suyu dolduruyordu. Sonra onları görüyordum. Önce Su Krallığı, sonra nasıl yıkıldığı. Ama daha kötüsü bazen boşluk sığ bir suyla doluyordu ve sonra onların cansız bedenlerini görüyordum. Su Halkının. Bazen sadece onlar oluyordu. Bazen Arın'ı ve kendimi de onların arasında görüyordum. Okyanus zehirlenmiş ve içinde yaşayan her şey ölüp kıyaya vurmuştu. Gözleri açıktı. Yüzlerinde bir dehşet ifadesi vardı. En mutsuz ânında ölmüşlerdi sanki. Istırap içinde. Su bile kabul etmiyordu artık onları.

"Burada oturmaya devam edecek misin?" Ayağa kalktığında beni kolumdan çekiştirmekle kendi halimde bırakmak arasında kalmış gibiydi.

"Hayır, yukarıya çıkacağım."

Başını sallayıp yine de bana inanmamış gibi omzunun üzerinden baka baka yürümeye koyuldu. Bu hali bir anlığına zayıf bir şekilde gülümsememe neden oldu. Endişe dışında bir şey hissetmediğimden, mahvolduğum için aynısını ona da yaşatmak istemedim ve ayağa kalkıp yürümek yerine bedenledim.

Şelalenin arkasındaki gizli geçitten içeriye girdim. Atlantis için araştırma yapan ve durmadan bir iz arayan ekip günün çoğunu burada geçiriyordu. Geldiğimi fark ettiklerinde eğilip selam verdiler. Ortada, üzerinde çalıştıkları sunağa varıp rahip ve rahibenin yazmalarına baktım.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordum.

"Tılsımları kırmak için uğraşıyoruz Vârisim ama Lordumun da tahmin ettiği gibi bir şey bulduk. Kayıp uygarlığın anahtara ihtiyacı var. Sadece kapısını aralamak için değil, onu bulmak için de bir anahtar gerekiyor." Tane tane açıklamasına rağmen kafamın içinde kelimeler birbirine girdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bize kalırsa Vârisim," dedi diğeri. "Buradan öteye gidemememizin sebebi orayı yanlış kişilerin arıyor olması. Uygarlık kendini göstermiyor. En basit tabirle bizden kaçıyor. Yakaladığımız her iz üzerini kapatıyor ve sonra başka bir noktada beliriyor."

"Kim aramalı?" Ama sanırım tahmin edebiliyordum.

"Bu bizi en başa döndürdü Vârisim. Lordumuz haklı çıktı. Atalarımızın insan topraklarına girmek istemesinin bir nedeni vardı. Her boyutun ve her âlemin kendi sınırları vardır. Melekler âlemine gidebilmek için kanının kutsal olması gerekir. Elemental'e girebilmek için kanında yıldız tozu taşımalısın. Kayıp uygarlığın yolundan da sadece oranın yolcusu geçebilir. Birinin ya da bir şeyin kapıya varması ve o kapıyı açması gerekiyor. Kıtayı bulabilsek dahi kapı bize görünmeyecek."

"Ama kapıyı açmak için ne gerekiyor bilmiyoruz," diye emin olmak için kaşlarımı kaldırdım.

"Elimizden geleni yapıyoruz Vârisim."

Ağır ağır başımı salladım.

"Başka bir şey sormak için gelmiştim." Onlara dönüp güçlü durmaya çalıştım. "Tanrıça Gela ya da Yıldız Okuyan ile ilgili bilgilere ihtiyacım var. Geride bıraktıkları her şey olabilir. Benim için gökyüzünü aydınlatabilecek herhangi bir şey."

"Tanrıça Gela ile ilgili bu diyarda kalan hiçbir şey yok Vârisim ama Yıldız Okuyan'ın güncesinden birkaç sayfaya sahibiz."

"Görmek isterim," diye rica ettim.

"Lordumun hazinesinde Vârisim. Yalnızca o verebilir. Sizin için görüşmemizi ister misiniz?"

"Hayır," dedim çabucak. "Onun yanına giderim, siz çalışmalarınızı bölmeyin. Herhangi bir yeni gelişme olursa saati önemsemeden bana bildirin lütfen."

"Elbette Vârisim."

Bedenledim.

Arın'ın nöbetçileri merdivenlerin sonunda beni görünce geriye çekildiler. Odasında olduğuna memnun olarak içeriye girdim. Pencerenin önünde tek başına oturuyordu. İçeriye göz attım ama küçük Alin burada değildi. Beni duyduysa da başını çevirip bakmadı. Biraz önce benim taş köprüde yaptığım gibi o da onları izliyordu. Aklından geçenleri düşünmek zor değildi.

"Lordum," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Bana rol yapmak zorunda değilsin, Nova..." dedi sessizce. "Böyle bir yağmurun ardında bir gülümseme yatmıyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yağmurun sebebi benim ruh halimdi ve artık kontrol edilemezdi.

"Deneyebilirim," dedim ama bir daha gülümsemek için kendimi zorlamadım. "Hazineden bir şey almam gerekiyor."

İlgisini çekmişti, nihayet bana döndü ve sorgularcasına kaşlarını çattı.

"Yıldız Okuyan'ın güncesinden kalan sayfaları. Ve başka bir şey varsa onları."

"Elbette," dedi. "Özel bir nedeni var mı?"

"Gökyüzünü okumaya ve anlamaya çalışıyorum." Elimle kaskatı kesilen ensemi biraz ovdum. Arın yine yara izime odaklanınca saçlarımı önüme doğru çektim. Şifacılara göstermiştim ve o da göstermişti, yarayla değil benimle ilgili olduğunu söylemişlerdi. Yarayı alırken her ne yaşıyorduysam asıl onu iyileştirmem gerekiyordu. Çok kolay gibi.

"Su Krallığı'nda işler yolunda gitmeyince diğer parçana mı tutundun?" diye ondan beklenmeyecek bir espri yaptı.

"Gökyüzü Vârisi olmakla ilgilenmiyorum. Ama krallığımızı ayakta daha da önemlisi hayatta tutabilmek adına yıldızların rehberliğinden medet umuyorum."

"Ben de bazı saldırı planları yapıyorum," diye bacak bacak üstüne attı.

"Arın..."

"Onlara diz çöktürebilirim." Başını yeniden pencereden dışarıya döndü. "Bu diyarı yerle bir edebilirim ve her biri diz çökene kadar durmayabilirim."

"Tarihe Amon'dan daha kötü bir lord olarak ismini yazmak için mi?"

Sessizleşti.

"Kabul etmelisin Arın," dedim artık sabırsız bir şekilde. "Kaybettiğimizi kabul etmek zorundasın. Bunun üstesinden gelmek için, bununla baş edebilmek için bu defa Su Krallığı'nın kaybettiğini kabul etmek zorundasın."

"Kazanabilirim!" Delice gözlerini bana çevirdi.

"Kazanamazsın!" diye bastırdım. "Sadece diyarı yerle bir edebilirsin. Başka bir felakete neden olursun. Hırsların uğruna bir sürü cana mal olursun. Hepimiz için böyle bir gelecek mi istiyorsun? O tacı zorla başına takmanın ne anlamı kalacak? Korku dolu bir krallığın hükümdarı olmak seni tatmin edecek mi? Çünkü kimse sana saygı duymayacak. Yüzyıl önce kaybettiğin diyarı korku salarak geri alamazsın. Alin'i düşün. Alin gibi çocukları düşün. Kaybedeceklerini düşün. Onun için böyle bir gelecek hayali mi kuralım?"

"Adil değil," dedi acı dolu bir öfkeyle. "Kabul edemediğim kaybetmek değil, bu adaletsizlik. Tacı bizden çaldılar. Krallığımız başımıza yıkıldı. Geri dönüşü olmayan kayıplar verdik, dindirilemez acılar çektik. Biz bütün bunları yaşarken sözde adaletten ve dengeden bahseden diyar neden göz yumuyor?"

Karşısına geçip duvara yaslandım. "Bu diyarı terk etmek için en büyük neden."

"Onlara bunu nasıl söyleriz, Nova?" diye fısıldadı. "Krallığımızı koruyamadığım için kapımıza dayandılar, saldırdılar ve sarayımızı başımıza yıktılar. Sizi kurtarabilmek için yüzyıllık bir uykuya yatırdım. Döndüğünüzde yine savaşmak zorunda kaldınız ama şimdi de doğduğunuz topraklardan kaçmanız gerekiyor. Bunu söylersem nasıl bir lord olacağım?"

"Krallığı ve halkı için elinden gelen her şeyi yapmış bir lord olacaksın." Saçlarımı önümden çektim. "Kaçmıyoruz. Terk ediyoruz. İkisi arasındaki farkı anlamamak için gözlerini bariz gerçeğe kapatıyorsun."

"Gitmek konusunda çok isteklisin." Şüpheci tavrı sürpriz olmadı.

"Duygusal hezeyanlarımdan kaçmıyorum Lordum, krizi yönetmeye çalışıyorum. Olasılıklar arasından en iyisini seçiyorum." Aklıma gelen bir şeyle tekrar konuştum. "Hava Krallığı bulutların arasına saklandı ve kimse onlara ulaşamıyor. En iyisini yaptıklarını biliyorsun. Biz de onlarla aramıza okyanuslar ve kıtalar koyabiliriz!"

"Bana kalırsa bir şey saklıyorsun," dedi dikkatle.

"Yok edecekler!" diye dişlerimin arasından bağırdım. "Tanrıçalar üç guru sistemine geçmek istiyor. Ağaç Krallığı ve Metal Krallığı'ndan bu yüzden kurtuldular. Lilith ve Amon bunu daha önce fark ettiği için işbirliği yaptı. Bu diyarda sadece üç krallık kalacak Arın. Ve şu an favori krallık değiliz. Tanrıçalar senden kurtulmak istiyor. Yakamızdan düşmeyecekler. Burada bizim için hiçbir şey kalmadı."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye kaşlarını kaldırdı. "Su Krallığı vazgeçilemez. Su yaşamın kaynağıdır."

"İnsanların sınırlarını açabilirler ve oradan buraya su çekebilirler. Amon yüzyıl boyunca bunu yaptı. Bunu yapabildiğini gördüler. Gözlerini karartmışlar, Arın. Kendilerinin sonunun geldiğinin farkındalar. Mutlak yok oluşa kadar gitmeye kararlılar. Seni yok edemezlerse krallığımızı yok edecekler. Krallığı yok edemezlerse yeniden doğuş için her şeyi yok edecekler. Bu daha önce oldu. Her şeyi batırdılar ve ellerindeki tek seçenek yeni düzen. O düzende biz yokuz. Hepimiz el ele tutuşurken tanrıçalarla baş edebilirdik ama artık tek başımızayız. Daren'e gidip yardım istemeyeceksen fazla seçeneğimiz yok!"

Hafifçe öne doğru eğilip birleştirdiği ellerini çenesine yasladı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Ariana sözlerinde haklıydı," dedim dürüstçe. "Seni yok etmek için beni kullanmak istiyorlar. Açıkça tehdit ettiler. Ya ben seni yok ederim ya onlar krallığı yok eder. Seninle krallığımız arasında, seninle diyar arasında bir seçim yapmamı istediler."

Derin bir nefes aldım ve sonunda biraz nefes alabildiğimi hissettim. Herkesten her şeyi saklamak beni mahvetmişti.

"Bunu neden söylemedin?"

"Dönüp kendine bak!" dedim. "Kaybetmeye tahammülün olmadığı gibi zor durumlarla başa çıkmak konusunda da berbatsın. Aklını kaybedeceksin ve sonra ben seni de kaybedeceğim." Sesim ağlamaklı ve kesik kesik çıktı.

Ayağa kalkıp yanıma geldi ve ellerini omzuma bastırdı. "Tek başına boğulamazsın," dedi. "Özür dilerim. Bir daha kendine bunu yapma." Başparmağı yaranın üzerinde dolaştı ve kaşlarını çattı. Yaranın neden iyileşmediğini öğrendiğinden beri sakinleşmiş ve yumuşamıştı. Çünkü benim için endişelenmeye ve beni tek başıma bıraktığını düşünmeye başlamıştı.

"Gidelim Arın," diye fısıldadım. "Atlantis'i arayalım ve bulana kadar bu şelalenin altında yaşadığımız gibi başka suların içinde yüzelim. Ama gidelim."

"Bunca zamandır tüm bunlarla savaşıyorsun," diye fısıldadı. "Tayga'yı yitirdin. Daren uzakta kaldı. Ayzer, Erim... Ve benim için verdiğin mücadele." Yavaşça geriye çekilip yüzüme baktı. "Bu kadar güçlü bir vârisle yenilmeyeceğim konusunda haklısın." Gülümseyip gözlerimi sildi. "Üzerimize oynadıklarını biliyordum ama bu kadar büyük oynayacaklarını tahmin etmedim."

"Ben de," dedim. "Ben de bu kadar ileri gideceklerini tahmin etmemiştim."

"Daren'e bunlardan bahsettin mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Neden?"

"Onun sırası Arın. Sadece senin ve benim bunu kabul etmemiz gerekiyor. İkimiz de biliyoruz, yüzyıl önce beni kurtarmak için her şeyi feda etmese bugün sahip olduklarının daha fazlasına Daren o gece sahip olacaktı. Taç onun hakkı. Bir kez daha bizim için buna sırtını dönmesini bekleyemeyiz. Ama biliyoruz ki bunu söylersek dönecek. Tanrıçaların yapmak istediğini duyunca o da onların karşısına dikilecek. Daren şimdi yeniden sahip olduğu her şeyi yıkmak için sadece bir ânı bekliyor. Ona bu sebebi verdiğimizde domino taşı gibi bir araya topladığı her şey devrilecek. Yeterince bedel ödedi. Bir kez daha elimizden tutup bizimle bilinmeze koşmasını istemeye

hakkımız yok." Neler olup biteceğini biz bile bilmiyoruz. Ben bile bilmiyorum. Eğer gerçekten yok olmaktan başka çarem yoksa umarım benden nefret ediyordur. Umarım benden kurtulmanın bir yolunu bulur.

Hareket etme ihtiyacıyla odanın içinde birkaç adım atıp ellerimi saçlarımın dibinden geçirdim.

"Koşmak isteyeceğini biliyorsun," dedi.

"Hayır, bilmiyoruz. Artık daha iyi anlıyorum. Daren çocukluğunda sana yaslandı. Büyüdüğünde beni bekledi. Ama kimseye ihtiyacı yok. Tek başına birkaç ayda yaptıklarına bak. Hiçbir şeyi zorla almadı. Bunun için kan dökmedi. Çünkü gerek yoktu. Çünkü zaten ona aitti. O halde bu defa biz geri çekilmeliyiz. Bırak bir kez sevilsin. Bırak ondan her şeyi esirgeyen diyar onun önünde diz çöksün."

"Bu seni mahvetse bile mi?" diye sordu beni şaşırtarak.

"Hepimizin yapması gereken fedakârlıklar var. Bu defa onun için her şeyi geride bırakması gereken bensem bırakmalıyım." Ellerimi şakaklarıma bastırdım, yerime sığamıyordum ve kalbim hâlâ kazınıyordu.

"Onu peki?" diye sorusunu yineledi. "Onu geride bırakabilecek misin?"

"Bu sadece bir bağdan ibaretse kopmasına izin vereceğim. Duymak istediğin senin yanında yürüyüp yürümeyeceğimse..."

"Tahtta onun yanında oturabilirsin." Bakışında bir şey değişti, buza yaslanacak ya da kendini okyanus dalgalarına bırakacaktı. Her şeye bu cevabım karar verecekti.

"Ben var olduğum sürece Daren adımlarını bana göre atacak. Şimdi onun tarafında olanlar, yanında ben olursam onunla kalmayacak." Başta Ayzer ondan desteğini çekecek ve sonra lanet yeniden Daren'in üzerine kara bulut gibi çökecek. "Bir kez daha benimle her şey arasında kalmasına izin vermeyeceğim. O Ateş Lordu ve yakması gerekiyorsa yakacak. Ben de o ateşte yanacaksam yanacağım. Bir kargaşanın içinde bir hayat inşa edilemez. O işleri yoluna soktu. Biz de kendi yolumuzu bulacağız. Bu döngü bizi bir yerde yeniden bir araya getirirse o halde yıldızlar haklıdır. Ama yollarımız burada ayrılıyorsa o zaman gökyüzü hepimizden daha yalnızdır." Omuz

silktim. "Ve ben kraliçe olmak için doğmadım." Gökyüzü korusun, soytarı olmayı yeğlerdim.

"O halde gidiyoruz," dedi sersemlemiş bir halde ve hayretle.

"Düellolardan sonra," diye başımı salladım.

"Kolay olmayacak." Düşünürken çenesini elinin içine aldı. "Bunu söylediğimizde öylece razı gelmeyecekler." İşaretparmağı dudaklarının üzerine ritmik bir şekilde çarpıyordu. Hakkı vardı, halkımız bunu öylece kabul etmezdi çünkü onlara bu kadar detay veremezdik.

"İyice aklımı kaçırdığımı düşünmezsen aklımda söylemeye korktuğum bir şey dönüp dolanıyor." Dudağımı ısırarak gözlerimi kapayıp açtım. İlk aklıma geldiğinde bunun dünyanın en korkunç ve en saçma fikri olduğunu düşünmüş ve irkilmiştim.

"Onları uyutalım," dedi. Düşüncelerimi okumuş ve büyük bir günahın eşiğindeymişiz gibi bana baktı. O an neden bize deli dediklerini bir kez daha anladım çünkü sadece Arın bu çılgın düşüncemi tahmin edebilir daha da kötüsü mantıklı bulabilirdi.

Mutsuz bir şekilde başımı salladım. "Atlantis'ten bahsetmek için erken. Bir bilinmezin peşine düşmek yerine..."

Kaşlarını çattı.

"Benim de içime sinmiyor, kendimi berbat hissediyorum. Ama bugün rahibeler dedi ki..."

"Yanlış kişi arıyor." Gözlerini kapattı. İkimiz de mevcut bilgilerle belli ki aynı yola varmıştık ama ben bunları dile getirecek kadar zıvanadan çıkmıştım.

"Peşine biz düşmeliyiz. Ve eğer gerçekten bir kapı varsa o kapıyı buluruz."

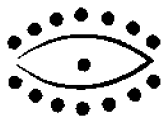
"Lanetlenmiş olmalıyız," dedi gayriihtiyari bir şekilde pencereden dışarıya bakarak. Kalp atışlarım hızlandı. Bana bakmadığı ve yüzümün aldığı hali görmediği için onca zaman sonra gökyüzüne şükrettim.

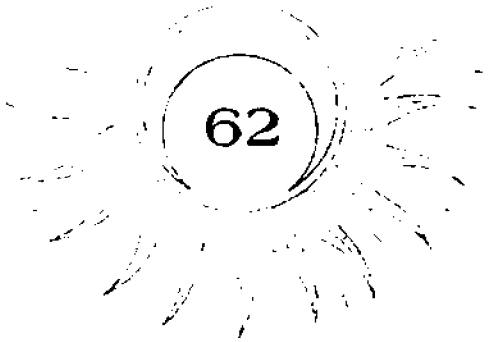
"Güncedeki sayfalar," dedim zorlukla. "Onlara ve Yıldız Okuyucusu'ndan kalan ne varsa her şeye ihtiyacım var. Bize bir harita çizebilecek her şeye."

Boşlukta elini açtı. Avucunun üzerinde deri dikdörtgen bir kılıf belirdi. İçinde kâğıt yığınları vardı. Sararmış çok eski parşömenler. Bana uzattı. İki elimle tutarken bile ağırlığı beni zorlamıştı.

"İyi şanslar," dedi.

Odadan çıkmak için kapıya yöneldim. "O kelimeyi kullanma."

Taçlar ve Sendeleyen Dağlar

Yağmur damlaları hiddetle vuruyordu, dışarıyı seyrederken aynı damlaların gölete düşüp, suyun üzerinde parlak yansımalar yaratmasını izliyordum. Cam armonika son günlerde olduğu gibi sürekli çalıyordu. Kimse henüz bir şey bilmese de herkes yolunda gitmeyenleri hissediyordu.

Arın ile vardığımız sonuç ikimizin yola koyulması ve kayıp uygarlığı bulmak yönündeydi ama Adalia, ona bir sarmaşık kadar bağlı nagueli buna itiraz ediyor, Kali ve onun da bize katılması konusunda direniyordu. Arın'a bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını söyledim çünkü ikimiz de yalnızlık kokuyorduk ve artık ikimizin de diğerini ısıtacak kadar yaşam enerjisi kalmamıştı.

Sabahın erken saatlerinde diyarın dört bir yanında ışık bekçileri yeniden ortaya çıktı. Adalia elinde gümüş bir parşömenle geldiğinde Arın'ın konutunda son düzenlemelerin ve tarihlerin üzerinden geçiyorduk. Halkımızı uyutacağımız zaman, geride bırakacaklarımızla vedalaşacağımız zaman ve gideceğimiz zaman. Gümüş parşömen Tanrıçaların işaretlerini taşıyordu ve düelloların başlamadan önceki karşılama balosunu haber veriyordu. Baloya herkes davetli ve katılım zorunluydu. Birbirimizin gırtlağına yapışmadan önce yüz yüze bakıp birbirimize gülümsememizi istiyorlardı. Bu da zamanın yaklaştığının ilk işaretiydi.

"Zaman geldi," diye gümüş parşömeni kenara bırakıp, "Daren'i çağır," dedi Arın. Bana değil Adalia'ya söylüyordu. "Sen git ve geldiğinden emin ol."

Deniz kızının görev tanımında elçilik yoktu ama Arın bu görüşmeyi riske atmak istemiyordu hem kimsenin duymamasını hem de Ateş Lordu'nun geldiğinden emin olmak istiyordu.

Bu yüzden güneş batarken yukarıya, şelalenin perde perde indiği yamaçlardan birine çıkmış ve akan suyun arkasına gizlenmiştim. Etrafıma şeffaf, koruyucu tabaka görevi görecek bir tılsım yaptım. Çünkü Arın'ın onunla burada konuşacağını biliyordum ve onlar gelmeden önce gizlendiğime emin olmak istiyordum.

Onunla konuşmasının iyi bir fikir olmadığını söylemiştim, başka bir kavgaya ihtiyaçları olmadığını ama Arın bu görüşmenin gerekliliğinden başka bir şey söylememişti. Onunla vedalaşmak ya da gitmeden önce son kez görmek istemiyordum ama birbirlerine zarar verebilecek olmaları hâlâ en büyük korkularımdan biriydi. Bu yüzden gizlenmiş ve gerilim içinde bunun nereye varacağını görmek istemiştim. İçimden gökyüzüne ve yıldızlara kötü bir şey olmasın, daha fazla kötü bir şey olmasın diye dua ediyordum. Ama artık kimsenin beni duymadığını düşünüyordum.

"Beni ayağına çağırmak için geçerli bir sebebin olsa iyi olur," dedi Daren. Yağmurun altında asık suratıyla birkaç metre ilerimde, aslında tam karşımda duruyordu. Arın'ın sırtı bana dönüktü. İstese yağmuru dindirebilirdi ama dokunmadı.

"İlk kez krallığımın değil, dostluğumuzun hatırına," dedi Arın.

Daren başını diğer tarafa çevirdi, belki gözleri mağaraların içinde, göletin etrafında beni arıyordu belki de görmekten kaçındığı bendim.

"Dostluğumuz," diye başını salladı. "Sizin çıkarlarınızı koruduğum sürece var olan mesele."

"Ateş Krallığı'nda doğman bizim suçumuz değil," diye sakince karşılık verdi Arın.

"Orası gökyüzü ile benim aramda," dedi Daren, her gece bu yüzden yıldızlara yakarıyormuş gibi bir kederle.

"Sana sormuştum," dedi Arın. "Tahta çıkmadan önce sana sormuştum. Sina gibi sen de tahtı istemediğini söyledin. Ben senin oturmak istediğin bir tahtı almadım elinden. Ama sen benden çalınan

tahta oturmak istedin." Yüzünü göremiyordum ama sesindeki değer miydi tonlamasını aramızda akan sulara rağmen hissetmiştim.

"Nereye varacak bu konuşma?" diye sordu Daren. Belli belirsiz de olsa düşüncelerinin karmaşıklaştığını görebiliyordum.

Biri maviler içinde bir buzdağını andırıyordu, diğeri siyahlar içinde yanardağlara benziyordu. İkisi de yağmurun altında kendi savaşını veriyordu ve savaşları kazanmanın tek bir yolu olduğuna inandırılmışlardı. Tekrar doğmuştum ve başka bir ihtimal sunmuştum.

"Sen kazandın," dedi Arın. Elinde tuttuğundan habersiz olduğum tacı Daren'e uzattı. "Su Krallığı geri çekiliyor."

Yağmur şiddetini artırdı, benim bile dudaklarım titredi. Burada doğmamıştım, onlarla büyümemiştim, hükümdarlığına şahit olmamıştım, sonradan, çok sonradan insanların arasından çıkagelmiştim ama ben bile bu diyarda bir gün bu sözlerin söyleneceğine inanmazdım.

Su Krallığı geri çekiliyor.

Daren tekrar tekrar bir ona bir taca baktı. Öylesine bir taç değildi Arın'ın ona uzattığı, hükümdarlığının en parlak döneminde babasından devraldığı, nesiller boyunca yalnızca Su Krallığı'nda hüküm sürmüş, okyanusun en derinlerinden çıkarılan kayalardan dövülmüştü. Su Krallığı'nı temsil eden her şeydi.

"Bu ne demek?" diye sordu Daren kaşlarını iyice çatarak.

"Karşında durmayacağım," diye başını salladı Arın. "Seni destekleyeceğim."

"Su Krallığı geri çekilmez." Koyulaşan gözleri etrafta dönen yalanı, oyunu, yanlışı aradı ama hiçbir şey yoktu.

"Bu defa çekiliyor. Tamamen. Yolun ışık olsun. *Kardeşim.*"

Her şeyi gördüğümü sanıyordum ama o an Daren'e bakmak, dağların yerinden oynadığına şahit olmaktı. Yüzünde kim bilir kaç asır taşıdığı kim bilir nasıl sakladığı sendelemeyi gördüm.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. Yağmur damlaları simsiyah saçlarından şakaklarına doğru akıyordu. Gökyüzünde bulutlar birbirine girmişti. Kalbim tekrar tekrar kırılmıştı.

"Nova çok ikna edici olabiliyor," diye güldü Arın.

"Pes mi ediyorsun yani? Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Daha çok inanmak istemiyor gibiydi. Geriye doğru bir adım atıp hafifçe

diğer tarafa döndü. "Sonuna kadar gideceğini biliyoruz, Arın," dedi. "Sen öyle yaparsın."

"Diyarın peşini bırakıyorum." Arın'ın buz gibi sözleri Daren'in daha büyük bir sarsılmayla ona dönmesine neden dolu. Yüzündeki yağmur damlalarını silerken eli çenesinde asılı kaldı.

"Atlantis..." Taşlar yerine oturduğunda gökyüzüne doğru başını kaldırdı. "Atlantis'in peşine düşeceksin."

"Atlantis'in peşini hiç bırakmadım, bunu biliyorsun."

Biliyordu, bana bunu ilk söyleyen oydu. Kim bilir neden kayıp uygarlığın peşine düşmenin en büyük hata olduğunu düşünüyordu ama artık var olmamın tek yoluydu. Yaşayabilmemin tek yolu.

"Onu yanında götüreceksin." Birbirine kenetlediği ellerini soluk soluğa dudaklarına bastırdı.

"Bu komik değil mi?" diye güldü Arın. "O muhteşem ve gökyüzü onun bir diyarla kıyaslanabileceğini düşünüyor olmalı."

Hiçbir fikrin yok, Arın. Benim muhteşem olmakla hiç ilgim yok.

"Başta sen Nova'ya ben diyara sahiptim. Şimdi diyar senin, Nova benim yanımda. Çocukken bize her şeye sahip olabilecek lordlar olacağımızı söylerken yalan söylemişler. Bize öğretmeleri gereken ilk şey her şeye sahip olamayacağımızmış."

"İstediği bu mu?" diye sordu Daren sadece.

"Ne istediğini bilmiyorum," dedi Arın dürüstçe. "Ama beni buna ikna eden o. Onun fikriydi."

Daren geriye doğru bir adım atıp, açıklığa, mağaralara doğru döndü. Bir şeyden destek almak ister gibi duruyordu. Gözlerimi sildim.

"Tahmin etmeliydim," dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Başka kim savaşmadan beni yenebilirdi ki?"

"Seninle savaşmıyor Daren," diye beni savundu Arın. "Bunu hak ettiğine her şeyden daha fazla inanıyor. Senin zamanın olduğuna. Ama neden bilmiyorum, orada kendine bir yer bulamıyor."

Size kimse anlatmadı mı? Yanan gemiler geri dönemez.

"Ne zaman?" diye soludu Daren.

"Bu gece," dedi Arın ve bu benim de Daren kadar şaşırmama neden oldu. Düellolardan sonraydı. Düellolardan sonra çekip gidecek-

tik. Daha zamanımız vardı. Daha hiçbir şeyi ayarlamamıştık. Bu da nereden çıkmıştı?

"Ne zaman bilmiyorum ama bir gün yeniden karşılaşacağız. Zamanın gördüğü en iyi hükümdar ol," dedi Arın elini onun omzuna yaslayarak.

"Sönmesine izin verme," dedi Daren. "Ne yaparsan yap ama sönmesine izin verme."

Size kimse anlatmadı mı? Dilek tuttuğunuz yıldızların çoğunun çoktan söndüp yittiğini.

Onlar aşağıya inerken ben olduğum yerde çöktüm. Su artık üzerime sıçrıyordu, buz gibi su iğne olmuş batıyordu tenime ama acısı hissettiğim karanlığı bastıramıyordu. Ben hiçbir zaman bu kadar ağır duyguların varlığından haberdar olmadım. Mutlu bir çocuktum. Gülümsemelere sahiptim. Her şeyin mümkün olduğuna inandığım hayallerim vardı. Gökyüzünü ve yıldızları severdim.

Bana hiç kimse anlatmadı, yıldızların dilek tutamayacağını.

Üzerimi değiştirmek ve biraz vakit geçmesi için doğruca konutuma bedenledim. Lala beni gördü ama tepki vermeyi bırakalı biraz zaman olmuştu. Aşağıya inip üzerimdeki her şeyi kuru ve temiz kıyafetlerle değiştirdim. Elime gelen ilk şey karanlık bir okyanus kadar koyu renkli, mavi bir elbise oldu. Askılı, bileklerime kadar uzanan saten elbise tenime dokununca ürperdim. Göğsümdeki ağrı son günlerde daha çok kaşınıyordu ve artık yanmaya da başlamıştı. Sıcağı hissetmeyeli asırlar olmuştu sanki, bu yüzden artık rahatsızlık vermiyordu. Yukarıya çıkmak yerine masaya geçip yeniden parşömenlerin başına oturdum.

Son zamanlarda düşüncelerimi dağıtan tek şey Yıldız Okuyan'dan kalan parşömenlerdi. Çoğu ışık alfabesinde kaleme alındığı için dili anlamak epey zamanımı almıştı ama kendi çevirimi tamamlamış ve kaynak kitaplardan aldığım bilgilerle epey yol kat etmiştim.

"Nova," diye dikkatimi üzerine çekmek için seslendi Lala.

Başımı çevirip ona baktım.

"Bunu orman ruhu vermişti bana."

Kaşlarımı çattım ve elindeki küçük kâğıt parçasına baktım. Bir muska gibi defalarca kez katlanmıştı.

"O ne demek?" Kâğıdı elinden aldım ama yüzüne bakmaya devam ettim. "Neden şimdi veriyorsun?"

"Orman ruhu bunu sana Yıldız Okuyan'ın yazmalarını bulduğunda vermemi söyledi. Daha önce vermeyeceğime dair yemin ettim, bundan bahsedemezdim de." Ürkekçe bana bakıyor olması ifademi toparlamama neden oldu.

"Ne zaman oldu bu?" diye mırıldandım. Onunla ilgili bir şey duymak bile beni mahvediyordu.

"Güz töreninden önce vermişti."

"Tamam," dedim. "Teşekkür ederim. Beni yalnız bırakır mısın?"

Bir şey söylemeden çekildi.

Heyecan ve merakla elimdeki defalarca kez katlanmış kâğıdı açtım. Çok küçük, neredeyse avuç içim kadar bir parça olması hayal kırıklığı yaratmıştı. Ve sadece birkaç kısa cümle karalanmıştı. Daha önce duymadığım cümleler de değildi.

O seni aramadan sen onu bul. Beşinci elementi bul.
Boşlukları doldur, en çok da kendi içinde açtıklarını.
Ne isen aynı zamanda onun aksisin.
Ne hissediyorsan daha fazlasına sahipsin.
En büyük yalnızlık hiçbir yere sığdıramadığın kalabalıktır.
Su Vârisi, Hava Yanlısı, İkiz alevi. Gökyüzü Vârisi.
Ya hepsi ya da hiç birisin.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı, için için sessizce ağladım ve gözyaşları kâğıdı ıslatmasın diye onu göğsüme bastırdım. Ne yazdığı umurumda değildi, yazması umurumdaydı ve bu beni parampara etmişti. Güz töreninde söylediği sözleri hatırlamak içime kara bir kış gibi çöktü. Biliyordu, o gün onunla son görüşmemiz olduğunu biliyordu. O gün bana veda ettiğini biliyordu. Kolumu yüzüme bastırıp daha çok ağladım. Ne kadar zorlanacağımı biliyordu, ne hale geleceğimi biliyordu, nasıl yalnız kalacağımı, ona ne kadar ihtiyacım olacağını biliyordu. Neyi aradığımı ve bulamadığımı biliyordu.

Her şey gözümün önündeydi ama ben görememiştim. Hepsini bana anlatmıştı ama ben anlamamıştım.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve gülümsedim. Sıcacık gülümsedim. "Teşekkür ederim, Tayga."

Gözlerimi silmeye çalıştım ama kıyamadım. Bunca zamanın sonunda gözyaşlarım haklı bir şekilde akıyordu. Onun için akıyordu ve şimdi onu her zamankinden daha çok özlüyordum. Biliyordu, sadece biliyordu ve bu şu an bile yanımdaymış gibi hissetmeme neden olmuştu. Hâlâ benimleymiş gibi. Batırdım ama başardım, demek istedim. Her şeyi batırdım ama sonunda aradığımı, buldum.

Parşömenleri ve not kâğıdını üst üste toparlayıp kutunun içine sakladım, kutunun üzerine kimsenin açmaması için tılsım yaptım. Çok uzun zamandır ilk kez minnet doluydum. Çok uzun zamandır ilk kez yalnız değilmişim gibi hissetmiştim.

Gidip onu her özlediğimde, onu her aradığımda yaptığım gibi bir ağaca yaslanmak istedim ama zaman gelmişti. Zaman yaklaşmıştı. Ve o kadar zamanım kalmamıştı.

Saçlarımı düzgün bir şekilde topladım, acele bir şekilde de olsa özenle yüzüme biraz makyaj yaptım, elbisemin inci dizili askılarını düzelttim ve doğruca Hava Sarayı'na bedenledim.

Son saldırıdan sonra Hava Krallığı kendini gizlemişti, dışarıdan gelen hiçbir talebi değerlendirmiyor ve herkesi deyim yerindeyse kapıdan çeviriyorlardı. Ancak vârisin yakın arkadaşı olduğum için bana imtiyaz tanımıştı. Oradan ayrılırken Sonay istediğim zaman onu ziyaret edebileceğimi söylemişti. Gözümün önündeydi, her şey gözümün önündeydi ama kötü giden her şeye o kadar takılı kalmıştım ki önümdeki çıplak gerçeği görmemiştim.

Muhafız haber verdikten sonra beni ana salona kabul ettiler. Şans benden yanaydı ve Sina tek başınaydı.

"Nova, her şey yolunda mı?" diye sordu. Herkesin kaygı duyduğu zamanlarda olduğumuzdan endişesini anlayışla karşıladım.

"Çok bunaldım ve belki Sonay'ın da bir arkadaşa ihtiyacı vardır diye uğramak istedim." Yalan söylerken sesim titrememiş ve kelimeler umduğumdan daha kusursuz dökülmüştü.

"Köylerden birine ziyarete gitti," dedi. "Ne zaman döneceğini bilmiyorum ama istersen haber gönderebiliriz. Otur lütfen."

"Ah, hayır," dedim ama işaret ettiği sandalyeye oturdum. "Çok vaktim yok, sadece ödünç aldığım kitapları elden teslim edip, teşek-

kür etmek istedim. Bunlar çok işime yaradı." Kitapları masanın üzerine bırakırken en azından bu defa yalan söylemiyordum, kitaplar epey faydalı olmuştu. "Ziyaretine engel olmak istemem, daha uygun bir zamanda görüşürüz." Buraya gelmemin Sonay ile ilgisi yoktu, konuşmak istediğim kişi Sina'ydı.

"Güzel vârisimin yerini dolduramam ama istersen çay ikram edebilirim." Kapıda bekleyen muhafızlara işaret vermişti bile. Kapının hâlâ açık olduğunu o an fark ettim.

"Memnuniyetle Lordum," diye gülümsedim. "Her şey yolunda mı?" diye öylesine bir sohbet konusu başlattım. "Eminim gümüş yaldızlı parşömeni almışsınızdır."

"Sabah ulaştı," dedi keyifsiz bir şekilde. "Bir an önce bitmesi için epey hevesliyim."

"Biliyorsun," diye omuz silktim. "Diyara ilk geldiğimde Hava Yanlısıydım yani burası her zaman favori krallığım olacak ama bunu Arın'a söyleme." Neşeyle güldüm ve nazik lorddan keyifli bir karşılık aldım.

"Çok uzun zaman geçmiş gibi değil mi?" diye sordu. Kapıdan içeriye bir halu girdi ve masanın üzerine fincanlarımızı bıraktı. Ona teşekkür ettik ve kapılar yeniden üzerimize kapandığında Sina'ya geri döndüm.

"Sahi," dedim fincanı önüme çekerek. "Yanlı tam olarak ne anlama geliyor, yani sığınmacı falan gibi mi oluyor?" İstediğim cevapları alırken aslında önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşmakta epey yol almıştım.

Çayından bir yudum içip, "Kısmen," diye yanıtladı. "Kişiye bağlı. Daha eski zamanlarda yanlılar melez olarak da kabul görüyordu ama bu herkes için geçerli değildi."

Doğru yoldaydım.

"Melez derken neyi kastediyorsun?" diye sordum çaydan bir yudum alıp çok meraklı görünmemek için çabaladım. "Daren'in hem ateş hem toprak özünü taşıması gibi mi?"

"Tamamıyla olmasa da ona yakın," dedi. "Her krallık için geçerli değil çünkü hepsi birbirinin içinde olsa da hepsi birbirini desteklemez. Ateş yanlısı olsan bunun bir anlamı olmazdı, anladığın gibi sadece sı-

ğınma talep edebilirdin. Ama su ve hava birbirinin içinde yaşar bu yüzden hava yanlısı olmak istersen havayı hissetmeni de sağlar."

"Bunu bilmiyordum!" dedim. "Bulutlarla oynamayı hep çok istemişimdir." Hadi bana biraz daha detay ver ve bütün şifreyi çözmeme yardımcı ol.

Sözlerim onu güldürdü.

"Hava ile ilgilendiğini hiç düşünmemiştim," dedi.

"Her zamanki gibi mütevazı davranmışsın, sizi her zaman çok havalı buldum. Yani eğer yapabilirsem bulutlara dokunmak isterim ama bu bana mümkün gelmiyor."

"Arın yağmur aracılığı ile bulutlara ulaşabiliyor," diye hatırlattı. "Hatta çok delirdiği zaman fırtınaya bile sebep olabiliyor." Aman dikkat dercesine kaşlarını kaldırdı.

"O seçimlerin gerçekten bir anlamı olduğunu düşünmemiştim," diye başımı salladım. "Bana daha çok Su Krallığı'ndan olanları ayıklamak istiyorlar gibi gelmişti." Diyara getirildiğimiz zaman alıkoydukları herkesi önce bir teste tâbi tutmuşlardı. Bir odanın içinde yanan ateş, su, çömlekler ve pencere vardı.

"Hayır, çok önemli seçimler aksine."

"Yine de benim için öyle olmamalı," diye omuz silktim. "Çünkü aslında bir seçim yapmamıştım, kaçmak için pencereye koşmuştum."

Bu onun kahkaha atmasına neden oldu. "Buna şaşırdım diyemem ama yanılıyorsun, onlar tılsımlı odalar ve sen öyle olmadığını düşünsen de yaptığın bir seçimdi. Ve ben bunu hissedebiliyorum. Yani üzgünüm," dedi hafifçe eğilerek. "Ama sen kesinlikle Hava Yanlısısın."

"O halde en kısa zamanda bana bulutlarla oynamayı öğretmelisin."

"İlgini mi çekti?" diye mırıldandı. "Düellolarda bize meydan okumak ister misin?"

Daha neler dercesine güldüm ve yaşadığım aydınlanma kahkahamı biraz sarhoşmuşum gibi gösterdi ama neyse ki Sina benim daha tuhaf hallerime tanık olmuştu.

"Düellolar," dedim dikkat çekmemek adına konudan uzaklaşmak için. "Beni çok geriyor. Sabah ilan gelince iyice gerildim ve artık diyarda gidecek pek bir yer kalmadı, kendimi burada buldum."

"Yakında her şeyin yoluna gireceğini umalım," diye kaşlarını kaldırdı.

Keşke ama yakında her şey iyice yoldan çıkacaktı.

"Çay için teşekkürler, Adalia'ya sözüm vardı, geç kalmayayım. Sonay'a daha sonra yine uğrayacağımı söylersen memnun olurum." Ayağa kalktım, arzu ettiğimden fazlasını almıştım ve detayları kendi içimde çözebileceğimi artık biliyordum.

"Elbette," dedi. "Sanırım baloda görüşeceğiz."

"Heyecanlanıyorum..." Onu başımla selamlayarak bedenledim.

Vedalaşmak için, ormana, daha yakınımızda kamp kuran Sadakatsizlerin arasına bedenledim. Onlara neler olduğunu ya da neler olacağını söyleyemezdim ama öylece gitmek de içime sinmiyordu. Yaşattığım her şeye rağmen, gitmem onlar için de yapılabilecek en iyi şey olmasına rağmen onları daha da yalnız bırakıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

İhram ve Azul'u çardaklardan birinde baş başa otururken bulduğuma sevindim ve uzaktan el sallayarak yanlarına doğru yürümeye koyuldum. Her şey buradayken ne kadar güzel ve kaygısızdı. Tayga hâlâ buradayken her şey ne kadar huzurluydu.

"Üşümüyor musun?" diye kaşlarını çattı Azul. Üzerimde askılı ve incecik bir elbiseden başka bir şey yoktu, onun üzerinde ise kürklü bir yelek vardı ama hayır, garip bir şekilde son günlerde artık üşümüyor aksine cayır cayır yanıyordum.

"Adrenalini yüksek günler," diye gülümsedim yanlarına otururken. "Ama ev yapımı şarabına her zaman ihtiyacım var."

Azul memnuniyetle başını sallayıp yiyecek çadırına doğru yola düştü. Onun arkasından etrafa göz attım. Çardakların etrafı havalar soğuduğunda çalı çırpıyla kapatılmış, kamışlardan korkuluklar örülmüştü. Çadırların dışına hayvan postları asılmış ve tenteleri güçlendirilmişti. Bir köşede yine bakır kalaylarda bitkiler kaynatılıyordu, başka bir yerde odunlar kesiliyordu. Daha ileride bitki toplamaktan dönen küçük bir grup kendi aralarında sohbet ediyordu. Yaşanan her şeye rağmen düzenleri aynı şekilde devam ediyordu. Ve onlara deli gibi imreniyordum.

"Çok düşünceli görünüyorsun," diye dikkatimi dağıttı İhram.

"Saraylılar için can sıkıcı günler" derken ona dönerek dudaklarımı büktüm. Bize kendi aralarında öyle söylüyorlardı bu yüzden bu kelimeyi seçmiş olmam onu güldürdü.

Azul elinde üç bambu bardak ve bir şişe ile aramıza döndüğünde, koluna içi meyve dolu küçük bir sepet de sıkıştırmıştı. Ayağa kalkıp elindeki bardakları alarak ona yardım ettim, İhram bardaklara şarap doldurdu ve üşümediğimi söylesem bile Azul omuzlarıma bir pançó attı.

"Keşke Alin'i de getirseydin," dedi. "Ufaklığı özledim."

Arın ile Alin konusunda ilerleme kaydedememiştik. Onu da diğerleriyle birlikte uyutacak mıydık yoksa buraya, Sadakatsizlerin arasına mı bırakacaktık? İkisi de haksızlıkmış gibi hissettiriyordu bu yüzden bu konuyu tekrar konuşmaya yanaşmıyorduk.

"Hava Krallığı'ndaydım," dedim. "Oradan dönerken uğramak istedim." Parmaklarım bardağı hafifçe sıktı. "Bir süre uğrayamayacağım muhtemelen." Hoşçakalın demenin başka bir yolu ama yine de kötü hissettiriyor.

"Düellolar," dedi İhram. "Bir süre kimsenin başını kaldıracak zamanı olmaz."

"Evet," dedim sessizce. "Size daha çok yardımcı olabilmeyi isterdim ama..."

"Nova, kendine bunu yapma artık." Azul masanın üzerinden elimi tuttu. "Bizim için çok şey yaptın, burada sana minnettar olmayan kimse yok."

"Ve bizim için endişelenmene gerek yok," diye ekledi İhram. "Her şey yolunda, saldırılar yok, ağaçlardan fırlayan alfinler yok." İkisinin gülüşlerine kendimi zorlayarak eşlik ettim. "Orman uzun süre sahipsiz kalmaz, düellolardan sonra orman ruhu dönecektir."

"Peki o hâlâ Tayga mı olacak?" diye fısıldadım. Bunu hiç kimse bilmiyordu çünkü daha önce eşi benzeri görülmüş olay değildi. Belki Tanrıçaların fikri vardır ama onlar da Arın'ı öldür demeden benimle iki çift laf etmeyi bilmiyordu. Gökyüzü kahırları.

"Orman ruhu ondan önceki her ruhu zihninde taşır, Tayga dönmese bile içinde Tayga olacak," dedi buruk bir şekilde. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Döndüğünde burada olmayacaktım, döndüğünde bu diyardan çok uzakta belki de bambaşka bir uygarlığın kapısında olacaktım. Belki hissederdik birbirimizi, bütün kalbimle bunu öyle çok istiyor-

dum ki. Yanımda olmasa bile bir yerlerde yine ağaçların arasında olduğunu bilmeyi çok istiyordum.

"Nova..." diye elimi sıktı Azul. Gözümden yaşlar sızdığını fark edip gülerek elimin tersiyle sildim. "Vâris olmak bazen zorlaşıyor," diyerek daha çok gülmeye çalıştım. "Onu özlüyorum."

"Orman ruhu yok olmaz," diye yumuşak bakışlarıyla teselli etti beni. "Ormanda yaşamaya devam eder, nereye gidersen git ağaçlar seni takip eder. Ormanlar bu yüzden de çok kıymetlidir, gökyüzü gibi gittiğin her yere onu da götürürsün."

"Haklısın," diye mırıldandım. Bunu bir de insanlara anlat demek istedim ama şimdi o konulara girersek birkaç ayımızı alırdı. Keza insanlığın doğaya yaptıklarını bilseler kendilerine gelemezlerdi. Yani, Amon bile ormanlara dokunmaz, öylece bir ağaç dalını incitmezdi.

"Düellolar için endişeleniyor musun?" diye sordu İhram, muhtemelen konuyu değiştirmek için.

"Pek değil," dedim.

"Su Krallığı'na kim meydan okuyabilir ki?" diye ona yandan yandan güldü Azul. Şaraptan üst üste birkaç yudum içtim.

"Bu kadar kalabalıkla başa çıkabiliyor musunuz?" diye sordum. "Her şeye yetebiliyor musunuz?" Diyarın dört bir yanından Sadakatsiz grupları onlara katılmıştı, herkes bir arada olmasa da ormanın içinde yakın yerlere dağılmışlardı. O kadar kişiye yiyecek bulmak özellikle de soğuk havalarda zor olmalıydı.

"Kendi içimizde bir düzen oluşturduk," dedi İhram. "Her grubun kendi küçük ekipleri var, eksikleri de birbirimizle paylaşarak giderebiliyoruz. Burası bildiğin gibi, her şey belli bir akışta devam eder." Yaslanarak gülümsedi. Bu yüzden krallıklardan kaçmışlardı. Krallıklar katı kurallara ve gereksinimlere sahipti ama doğada kurallar değil sadece akış olurdu ve ona kendinizi bıraktığınızda bir daha çabalamanıza gerek kalmazdı.

"Burada yine harikalar yaratmışsınız," dedim içtenlikle. Orman ruhunun beklenmeyen kayboluşu, Orman Krallığı'nın dönüşü, saldırılar, kayıplar... hepsinin üstesinden gelmişlerdi. "Nasıl yaptınız sahi?" diye sordum. Çünkü ben üstesinden gelebiliyor muydum bilmiyordum.

"Çok basit," dedi Azul. "Sadece yapmamız gerekeni yaptık ve devam ettik."

Çok basit.

Havaya kaldırdığı bardağına kendi bardağımı tokuşturdum. Sonra diğer her şeyden bahsettik. Kısa bir süreliğine diğerlerinin arasında dolaşıp onlarla da ayaküstü sohbet ettim. Bulaşık yıkayan bir alfine yardım ettim ve bu son zamanlarda kendi adıma yaptığım en iyi şey oldu. Ama sonunda gitme vakti geldi. Sonunda hep benim için gitme vakti geliyordu.

Ormanın içine girip bir ağaca yaslandım, Tayga'yı andım ve gökyüzüne baktım. Gökyüzüne bakmak aklıma annemi getirdi. Bana her yerden gönderdiği gökyüzü kartlarını. Artık hiçbir şeyin tesadüf olmadığını biliyorum, hepsi yazgımın bir parçasıydı. Artık o kartları bana neden gönderdiğini biliyordum. Gökyüzünü çok sevdiğim için değildi, gittiği her yerde gökyüzünün aynı olduğunu göstermek içindi. Nereye gidersem gideyim gökyüzü hep benimle olacağı içindi. Çünkü beni bırakıp giden annem de bir gün hiçbir yerde kalamayacağımı biliyordu. O anda geçirdiğim yılların hepsinde aldığımdan daha fazla yaş aldığımı, büyüdüğümü hissettim.

Çok basitti, sadece yapmam gerekenleri yapıp devam etmem gerekiyordu.

Tayga gitmeden önce bana verebileceği her şeyi vermişti. Gidip Daren'le yüzleşmemi istememişti çünkü artık benim fedakârlıklarımın zamanıydı. Su Krallığı'ndan olan herkes gibi ben de sadece ezberlediklerime takılı kalmıştım. Arın ve Adalia'yı başka seçenekleri görmedikleri için suçlamıştım ama diyara hükmetmek konusunda ben de Arın'dan başka bir seçenek görmemiştim. Başka bir seçenek vardı. Sırası gelen ve geç kalmış bir seçenek vardı. Çünkü Arın'ın savaşarak elde edeceği birlikleri Daren kimseyle savaşmadan kurmuştu. Hep inandığım gibi, *kolayca.* Çünkü sana ait olanlar için paramparça olman gerekmez.

Ruhumu inleten bu sızı elimi yine göğsüme götürdü, tırnaklarımı yine etime batırdım ve oradaki kabuğu söküp atmak istedim. Koşup ona sarılmak içim ölümsüzlüğümden vazgeçebileceğimi hissettim. Ona bir adım atsam bin adım geriye gitmeyi göze alacağını hisset-

tim. Sadece bir süre diye kendimi ikna ettim. Bir süre gideceğiz ve kayıp uygarlığı bulacağız. Su Krallığı istediğine ulaşacak. Daren hak ettiği gibi tahta çıkacak ve döndüğümde Elemental masallara konu olan bir diyar olacak. Eğer şanslıysak, eğer gerçekse, eğer bir masal ya da kâbustan fazlasıysa bir gün yine yıldızların altında buluşacağız. Sıcak bir günde, deniz kıyısında. Bir gün yine Daren ve Nova krallığında olacağız.

Mağaralara döndüğümde Arın köprünün üzerinde, cam armonikanın ezgileri eşliğinde tepede yanan meşaleyi seyrediyordu. Yağmur dinmişti ve ortalık ilk kez bu kadar sessizdi. Gölette kimse yoktu sadece avluda dolanan birileri vardı. Saatin sandığımdan da geç olduğunu ve herkesin çoktan uyumak için çekildiğini fark ederek ay ışığına baktım. Doğrudan Arın'ın üzerine yansıyordu. Arın'ı farklı kılan buydu. Adalia bana, Arın doğduğunda gökyüzünde parlayan tek şeyin dolunay olduğunu söylemişti. İlahi Lord gücünü çoğu gibi gezegenlerden değil ay ışığından alıyordu. Su Krallığı'nı temsil eden gökyüzü kaynağından.

"Ne düşünüyorsun böyle?" diye sordum yanına varıp köprünün korkuluğuna yaslanarak.

"Gökyüzünün neden ateş ve su arasında böyle bir bağ kurduğunu." Hem çok katı hem de hüzünlü bir ifadesi vardı.

"Nasıl yani?" Gözlerim, Ariana'nın ebedi yok oluşunun ardından yaktığı meşaleye kaydı yeniden. Kızıl ve turuncu alevler bu gece oldukça harlıydı.

"Olan her şeyin bir anlamı ve gereği vardır, Nova." Soğuk bir rüzgâr etrafımızda kısa süreli bir uğultuya neden oldu. "Ariana ve ben. Ariana'nın beni ayağına çağırması. Ariana'nın bana sığınması. Benim Ariana'ya olan düşkünlüğüm. Ve sonra sen ve Daren. Merak ediyorum, gökyüzü neden Ateş ve Su Krallığı'nı birbirine kenetlemeye çalışıyor? Bu neyin cevabı bunu düşünüyorum."

Arın'ın zihni her zaman birkaç boyutlu olmuştu, diyarda ulaşılması en zor kişi olmakla kalmıyor bazen bunu imkânsız hale getiriyordu. Bazen ikimiz arasına bile öyle bir mesafe giriyordu ki o anlarda onu hiç tanımıyormuş gibi hissediyordum. Konuşurken gözlerinize bakmaz, sesi de yüzü gibi ifadesizdir ve bakışları geriye,

çok geriye çekilmenizi buyurur. Deliliğin ne olduğunu sorduğumda bana bastırılmış duyguların taşma hali olduğunu söylemişti. Arın'ın bastırdığı duyguları bilmek imkânsızdı ama ona karşı neden uyarılıp durduğumu biliyordum. Çünkü Arın'ın içinde kimseye ait olmasını istemeyeceğim taşkınlıklar yatıyordu.

"Neden bir şeyin cevabı olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum düşüncelerinden çok nereye vardığını anlamaya çalışarak.

"Çünkü Ariana benim tek başarısızlığımdı," dedi. "Büyük Yıkım'da kaybettiklerime rağmen başarısız olduğum tek konu Ariana'yı doğru bir şekilde sevememek oldu. Nedenini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Güneş sıcaklığı ile ateşin erilliğini, ay soğukluğu ile suyun dişiliğini temsil eder. Bizi yeterince bağlamayan sizi de ne olursa olsun ayırmayan şey bu. Ben onun için yeterince şefkatli değildim, o benim için yeterince cesur değildi. Benden esirgeyip sana verilen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Başını mekanik bir şekilde bana doğru çevirdi.

"Arın, ne demek istiyorsun?"

"Neyin anahtarısın sen Nova?" diye sordu çatık kaşlarının arasından. Gözlerindeki bir şeyler kontrolden çıkmıştı.

"Ben krallığının vârisiyim." Yaslandığım yerden hafifçe doğruldum.

"Ama benim aradığım krallığın vârisi değilsin," dedi. "Ve şimdi gözümün önünde duruyorsun, ben senin Atlantis'in anahtarı olduğunu düşünüyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Tedirgince kollarımı birbirine bağladım.

"Vârisler krallıkların, lordların ihtiyaçlarına göre doğar," dedi daha da sert bir şekilde. "İhtiyacım olan şey anahtardı."

İyice gerilerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Çözmeye başlamıştı.

"Bir krallığın kapısını mühürlemek istesem bunu nasıl yaparım diye düşünüyorum." Hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Suyun gücü. Ateşin yok ediciliği. Hiçbir akıl birbirine zıt bu iki unsurun aslında çok ama çok sağlam bir kilit olduğunu düşünemezdi. Eğer kayıp su uygarlığını gizlemek isteseydim, su kanındakilerin aşamayacağı bir engel koyardım." Artık gözlerinde beni köşeye kıstırdığını açık eden bir delilik hâkimdi.

"Ateş."

"Ateş." Ağır ağır başını salladı. "Benim yok ettiğim. Senin ellerinde evcilleştirdiğin."

"O halde sandığımızdan daha kolay olacak," dedim soğukkanlılığımı geri kazanmaya çalışarak.

Su havanın içinde var olur. Toprağın içinden akar geçer. Ama ateşi söndürürken kendi de tükenir, bu yüzden o yolun sonunu asla getiremez. Ama içinde hem suyu hem ateşi taşıyan biri, yolun sonuna varabilir. Çünkü suyu dökmeden, ateşi söndürmeden taşımalısın. Uygarlığın kalıntılarından bulunan parçalarda bu sözler yazıyordu, diğer birçok deyişle birlikte. Bunların krallıkları anlattığı düşünülmüştü ama onlara söyleyemediğim bir şeye sahiptim. Onların anlamadığı ve çözemediği bir şeye.

Yıldız Okuyan'ın yazmalarında sandığımdan çok şey bulmuştum, varoluşta her şeyden önce su olduğuna inanılıyordu ama aslında ilk önce ateş vardı.

"Bu durumda ateşte yanmayan ve suda boğulmayan biri..." Bu defa şeytani sayılabilecek bir gülümseme belirdi dudaklarında.

"Kilidi kırabilir."

"Kilidi kırabilir."

Ve sadece Su Krallığı'nın bildiği kehanete göre o kapıyı aralayan her kim olursa, dünyanın tahtına çıkar ve gökyüzüne açılan köprüden geçer. Daha eski zamanlarda sadece Tanrıçaların geçebildiği köprü. Tufandan sonra bir daha kimsenin görmediği köprü. Duysa, Tanrıçaların bile peşine düşeceği köprü. Gökyüzüne çıkan köprü.

"Nereden başlayacağımızı artık biliyorum," dedi. Yeniden meşaleye doğru döndü.

"Neresi?" diye fısıldadım. Destek alma ihtiyacıyla yeniden köprünün korkuluğuna yaslandım. Neresi olduğunu biliyordum, neresi olduğunu ben çözmüştüm ama ona bahsetmiyordum çünkü zamanım olsun istiyordum. Kayıp uygarlıkla ilgili, beni neyin beklediğiyle ilgili daha çok bilgi sahibi olmak istiyordum.

"İnsan toprakları," dedi. Gözlerimi sıkı sıkı birbirine bastırdım. "Yeniden doğduğun yerden başlayacağız."

Arkası bana dönük olduğu için dişlerimi sıktığımı görmedi. Tayga bana efsanelerden bahsettiğinde hiçbir efsanenin yoktan doğmadığı-

nı, olanın dallanıp budaklanarak dilden dile yayıldığını söylemişti. Yıldız Okuyan'ın yazmaları parçaları birleştirdi. Çünkü yaşadığım şehirle ilgili bir efsane vardı.

Bir lord ve vâris ayrı düşmüş. Gözyaşları dünyada aktığı yerleri özel bir krater gölüne döndürmüş. Bir gün geri döndüklerinde dünya üzerinde birbirinden ayrı düşen o iki yer yeniden birleşecek ve dünyanın görmediği bir diyarın kapılarını aralayacak.

Efsane söylendiği gibi dilden dile aktarılırken değişmişti. Bir lord ve vâris olduğu doğruydu ama Ateş Lordu ve Su Vârisi'ydi. Ben yeniden doğmuştum ve Daren, diyardaki bir mağaradan insan topraklarında belli bir noktada uyanmıştı ve orayı bir deniz feneriyle işaretlemişti. Kayalıklardan bir yerleşim yeri haline getirmişti ve en başında sadece deniz olan o yerin üzerinde şimdi bir şehir kuruluydu. Altında ne olduğunu kim bilirdi.

"Bu yüzden mi Daren'e bu gece gideceğimizi söyledin?" diye sordum.

"Nereden biliyorsun?"

"Sizi dinledim."

Yavaş yavaş bana döndü. "Evet."

"Düello..."

"Gerek yok," dedi durağan bir şekilde. "Diyarın sınırlarında kaldığımız sürece geçerli kurallar. Bu gece buradan çıktığımızda biz hâlâ lord ve vâris olacağız." Deliliğinin dinginleştiğini görüyordum ama yine de gerilimim sürüyordu. Her şeyi planlamıştı ama benimle paylaşmamıştı. Tıpkı benim onunla paylaşmadığım gibi.

"Kimse meydan okuyamayacak." Etkilenmiş gibi dudak büktüm. Kimse meydan okuyamazsa kazanan olmazdı. Kazanan olmazsa kaybetmiş olmazdık.

"Daha ziyade, onlar kartları dağıtırken masada oyuncu olmayacak." Ne düşündüğümü anlamak istercesine gözlerini üzerimde dolaştırdı.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" Sinirlenmediğimi hatta kırgın hissetmediğimi fark ettim. Hiçbir şey hissetmediğimden değil, beklediğimden.

"Ya şimdi ya hiç Nova," dedi kararlı şekilde. "Ya şimdi yapabilirsin ya bir daha yapamazsın."

"Bana güvenmedin mi yani?"

"Sen söyle," dedi daha sakince. Yüzümde gördüğü bir şey nefes almasını sağladı. "Bütün bunlara hepimizi sürüklerken, beni mi yoksa onu mu korumak istedin?"

Hayretle kaşlarını kaldırdım.

"Daren tacı takabilsin diye seni uzaklaştırdığımı mı sanıyordun?"

"Sen söyle," diye tekrar etti.

"Sen söyle," dedim meydan okurcasına. "Gerçekten beni dinliyor muydun yoksa bu en başından beri Atlantis'in kapısını açabilmek için beni çektiğin bir oyun muydu?" Başımı sallayarak güldüm. "Şimdi düşününce her şeye, tacı bırakmaya bile çok kolay ikna olmuşsun gibi geliyor."

"Senin bıraktıkların peki?" diye mırıldandı. "Onlar da çok kolay olmadı mı?"

"Hiçbir fikrin yok!" dedim dişlerimi sıkarak. Benim ne ile mücadele ettiğim hakkında ufacık bir fikrin bile yok.

"Hayır," dedi derin bir nefes alarak. "Sana oyun oynamadım. Elemental'in bir basamak olduğuna inanıyordum. Önce diyarın tahtına oturacaktım, sonra Atlantis'in ve sonra dünyanın tahtına. Sonra sen geldin." Önüme geçip bana bakabileceği şekilde eğildi. "Basamaklara ihtiyacım olmadığını gösterdin. Diyarı kimin yönettiği önemli değil, uygarlığı bulursak gökyüzüne çıkana kadar hiçbir şey bizi durduramaz."

Göğsümü kaşıyarak başımı aşağıya eğdim. Ben ondan bir dünya şey saklarken ona mı kızacaktım? Hayır, kabulleniyordum. Devam edebilmek için kabulleniyordum. Çünkü burada işler böyle yürür.

"Sana güveniyorum," dedi ben sessizliğimi sürdürünce. "Ama o bağı koparmak sandığından daha büyük bir güç gerektiriyor. Ayağına dolanmasına engel oluyorum."

Tamam, demek üzereydim. Ona döndüm ve gitmeye hazırım diyecektim. Çünkü ne fark edecekti? Bir gün dönmek istiyorsam yola çıkmakta vakit kaybetmemeliydim. Şimdi burada oluşum bir anlam ifade etmiyorsa gelecekte bir anlam ifade edebilmesi için şimdi yola koyulmalıydım. Önce onları mı uyutacağız yoksa hep birlikte mi gideceğiz, ne yapacaksak hadi şimdi yapalım demek üzereydim. Ama bir şey, tam göğüs kafesime bir kurşundan daha şiddetle çarpan bir şey soluğumu kesti. Köprüden destek almama rağmen sendeledim.

Elimi kalbime götürdüm.

"Daren..." diye fısıldadım. İlk kez onun çektiği katlanılmaz acıyı ben de hissettim. Umutsuzluk nehrine atılmaya benziyordu. Sadece kötücül düşünceler vardı. Sonsuz bir ıstırap döngüsü. Tüm ışıkları sönmüş bir şehre benziyordu.

"Nova," dedi Arın. Bana baktı ve kendime ait bir acının içinde kıvranmadığımı anladı. "Üstesinden gelir."

Gelse hissedemezdim. Bunca zaman hiç hissetmemiştim. Hiç hissettirmemişti. Neden şimdi?

Bilincin kapandığında tılsımlar etkisini yitirir.

Daha çok sarsıldım. Olası tüm ihtimaller kafamın içinde birbirinin üzerine çıktı. Ne olmuştu ne olmuş olabilirdi? Gitmek için doğruldum.

"Şimdi gitmek ona daha fazla güç verecek," dedi Arın. "Kalan tüm gücümüze ihtiyacımız var, Nova. Bunun tek şansımız olduğunu anlatan sendin."

"Gidip bakmak zorundayım."

Kolumdan tuttu. "Daha önce üstesinden geldi," dedi. "Yine gelecek."

"Bundan emin olamazsın!" diye çıkıştım.

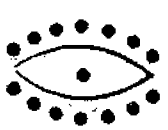
"Bir iz buldum," dedi. "Gökyüzünün Ariana ve beni, Daren ile seni bir araya getirmesinin bir nedeni vardı. Bir nedeni olmak zorundaydı. Ve sonunda buldum. Çünkü anahtar bu. O kapıyı açacak anahtar bu. Ateşte yanmayan, suda boğulmayan. Bilmecenin cevabı sensin. Ariana ve ben o bağa sahip değildik ve ben onun gücüne ulaşacak kadar onu hayatıma dahil etmedim ama ateş seni yakmaz. O kapıyı açabilecek kişi sensin, buradan dönüş yok." Bu artık bir tercih değil, zorunluluktu. Artık istesem de burada durmayacaktı.

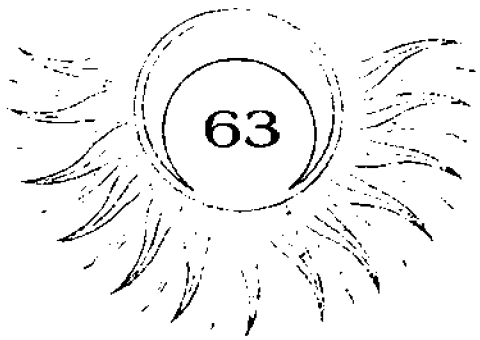
"Sadece bakacağım," dedim. "Bakıp geleceğim. İyi olduğunu görüp geleceğim. Sonra kahrolası kapıyı açabiliriz."

"Şimdi bırakmazsan bir daha bırakamazsın."

"Yanılıyorsun," dedim. Kolumu sertçe çekerek ondan kurtardım. "Ben zaten gitmek zorundayım. Burada kalamam. Onunla kalamam. Sebebini söyleyemem. Ama ben zaten gitmek zorundayım, Arın. O yüzden bırak, sadece bakacağım."

Bedenledim.

Soluk Mavi Bir Nokta

Ateş Sarayı'na geldim ama ana salonda kimse yoktu. Sadece krallık değil saray tamamıyla karanlıktı. İçeride tek bir meşale ya da mum yanmıyordu. Karanlığın içinde elimle duvarlara tutunarak yukarıya çıktım. Kendimi upuzun koridorda onun odasının kapısının önünde buldum. Tekrar tekrar nefes alarak kapıyı açtım.

Ve ışık huzmesini gördüm. Yatağın diğer tarafına yansıyan yıldız ışığının hafif yansımasını. Sol tarafta yatıyordu. Yüzü yine o sahte ışığa dönüktü. Sol kolunu alnının altına almış yüzüstü yatıyordu. Bilincinin yerinde olmadığını yanına yaklaşmadan da anladım. İçerideki o ağır koku o an bütün çehremi ele geçirdi. Gözlerim komodinin üzerindeki duvara yansıyan gölgelerde dolaştı. Ihlamur kokusu. Ve yine her yerde merhemler vardı. Ahşap kâselerden birini elime aldım. Kokladım. Ihlamur. Bakır şişeyi elime aldım, kokladım. Ihlamur. Bitkinin her hali vardı.

Kim bilir nasıl bir acı çekiyordu.

Yanındaki küçük boşluğa oturdum. Ve ilk kez bu kadar yakından, ilk kez bu kadar gözlerimi kaçırmadan sırtındaki o yaralara baktım. Asla iyileşmeyecek o yaraların üzerine sağanak yağmur gibi gözyaşlarımı akıttım.

Ne yapabilirim bilmiyorum. Özür dilerim. Ne yapabilirim bilmiyorum. Sana zarar vermeden, daha fazla zarar vermeden seni nasıl sevebileceğimi bilmiyorum. Bunu bana neden yapıyorlar, bunu sana neden yaptılar bilmiyorum.

Parmağımı incitmekten korkarak bütün sırtını boydan boya kesen yaranın üzerine dokundurdum. Kürekkemiklerinin üzerinden

aşağıya inen sanki dün olmuş gibi taze, asla kabuk bağlamayan kırmızı izler. Çok yavaşça yanına uzandım. Başım ona dönük şekilde gözümden akan her damla yaşı parmağımla onun yaralarına sürmeye devam ettim.

Merhemi ıhlamur olsa da şifası yarayı açandır, diye.

Gözlerimi kapattığımda rüzgâr kulaklarıma dalga seslerini getirdi. Sanki yine kıyı evindeymişiz gibi. Pencereden esen rüzgâr tülleri de saçlarıma yaptığı gibi uçuşturuyor. Havada tatlı bir nem var. Taze çiçekler ve okyanus kokuyor. Sen yine çıplak ayaklarında dolaşıyorsun evin içinde. Ben yine gülümsüyorum. Gülümseyebiliyorum. Şimdi çok uzak olan o geçmişte, kulağa bir masalın içindeymişiz gibi geliyor.

"Nova," diye mırıldandı varlıkla yokluk arasında bir yerden. Başının altındaki kolunu geri çekip mümkün olup olmadığına bakarcasına bana döndü. Kirpiklerini kırpıştırdı. "Burada ne arıyorsun?"

"Benden nefret etmene dayanabilirim ama acı çekmene dayanamıyorum." Belli belirsiz gülümsedim. Seni yenmek istemedim, bana bir kez daha yenilme istedim.

"Canımı yakmak için yaptığın onca şeyden sonra bile mi?" Doğrulmakta zorluk çekerek yüzünü buruşturdu ve yeniden başını yatağın üzerine bıraktı.

"Metal Krallığı'nın Ateş Sarayı'na geldiği gecenin sabahında tanrıçalara gittim." Ellerimi birleştirerek yanağımın altına sıkıştırdım. "Sadece sana kaybettiklerini vermek istemiştim." Gülümsedim. Ama sen haklıydın, kaybettiklerini geri veremezdim. Çünkü henüz ben yeterince kaybetmemiştim. "Her şeyi bir kenara bırakıp onlara gittim. Öğrendim. Öğrendim, Daren. Gela'yı öğrendim. Beni asıl kurtarmak isteyenin o olduğunu öğrendim. Sadece ondan bir emir aldığını öğrendim. Görevinin beni ona götürmek olduğunu öğrendim. O söylediği için beni koruduğunu, o söylediği için sakladığını. Bütün fedakârlıklarının aslında Gökyüzü Vârisi'ne olduğunu öğrendim." Gözümden bir damla yaş aktı. "Bununla baş edemedim. Aslında işlenebilecek en büyük günah olduğumu öğrendim. Bununla baş edemedim. Muhtemelen bu yüzden beni cehennem lordunun ellerine bıraktığını öğrendim. Öğrendim ve bunlarla baş edemedim."

Sert ifadesi belli belirsiz bir gölge gibi kayboldu. Gözlerinde bir sürü duygu aynı anda yanıp söndü. Ama nihayetinde alev mavisi gözleri parladı. Kaybettiğini sandığı bir şeyi tekrar kazanmış gibi parladı.

"Bütün bunları bu yüzden mi yaşadık?" Doğrularak elini yüzünde dolaştırdı ve kendi içine sığamıyormuş gibi yataktan doğrulup ayağa kalktı. Bir o yana bir bu yana yürümeye koyuldu. Ne düşündüğünü kestirmek güçtü. Sonuna geldiğimizi anlamış olmalıydı ama belki artık ıstırabı dinerdi.

"Gel buraya," dedi, doğrulmam için elini uzattı. İsteksizce de olsa kalktım, elimi tutup yatağın kenarına doğru yanaşmamı sağladı. Dizlerimin üzerine oturduğumda omuzlarım çökmüştü. Bana bakacak şekilde yatağın kenarına oturdu.

"Beni nasıl ikna ettiğini sanıyorsun?" Ses tonu küçük bir çocuğu ikna etmeye çalışır gibiydi. "Bana ışıkların içinden seni gösterdi, şimdi bana baktığın yüzünü." Elini yüzüme yaslayıp gözyaşlarını sildi. "Ben seni gördüm Nova. Seni bekledim." Ona bakabilmem için hafifçe başımı kaldırdı. "Herkes gökyüzü olmak istedi ben tek bir yıldız için bütün gökyüzünden vazgeçtim. Sadece seni istedim."

"Beni mi? Lanetli birini mi? Felaketten başka ne getirdim sana?" Geriye çekilerek tutuşundan sıyrıldım. "Bunu benden saklamaya hakkın yoktu." Ama artık hiçbirinin önemi kalmadı. Çalınabilecek tüm çanlar çaldı.

"Ne lanetinden bahsediyorsun?"

"Gela'nın beni neden korumak istediğinden bahsediyorum!" Boğazımda oluşan düğümü yok saymak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona bakamıyordum, gözlerinde bana dair iyi ve güzel bir şey görmeye katlanamıyordum. Çünkü duramazdım, artık dönemezdim.

"Gökyüzü Vârisi olduğun için belki," dedi. "O an bunu sorgulamadım. Bu diyarda benim dışımdaki herkes gökyüzünün kutsanmasını ister."

"Gökyüzü Vârisi!" dedim başımı iki yana sallayarak.

"O gece bunu bilmiyordum bile," dedi. Konuşurken neden bundan bahsettiğimizi anlamıyor gibi kafası karışmıştı. "Bana sadece

senin de benim gibi bir melez olduğunu söyledi. Ama başka bir şey söylemedi. Seni gördükten sonra başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Ne olduğunla ilgilenmedim. Bir saniye o yıldız tozlarının içinden bana baktın ve dünya benim için yeniden kuruldu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu." Sesi hassas ve boğuktu. Gözleri yorgun ama dürüsttü. "Bu yüzden Ateş Vârisi de olabileceğini düşünmüştüm ama ne olduğun hiçbir zaman gerçekten umurumda olmadı." Bu çok saçmaymış gibi iyice kaşlarını çattı.

"Bilmiyorsun..." diye fısıldadım.

"Anlamıyorum."

"Gerçekten bilmiyorsun." Rol yapmıyordu, yalan söylemiyordu, oyun oynamıyordu. Daren benim Gela'nın kızı olduğumu bilmiyordu. Laneti bilmiyordu.

"Lanetliyim," diye fısıldadım kendi kendime. "Başınıza geldim. Felaketler getirdim."

"Yıldızım," dedi gözyaşlarıma dokunarak. "Yüzyıllık bir karanlığa direnerek parladın. Bir anlığına bile sönmedi senin ışığın. Sen felaket değilsin, olabilecek en mucizevi doğa olayısın belki de." İki eli de kontrolsüzce akan yaşları silmek için yüzüme dokundu. "Ağlama," dedi daha sert bir şekilde. "Tüm gökyüzünü yere indirmek istiyorum."

Ne gözüm bir şey görüyor ne kulağım bir şey duyuyordu. Keşke bilseydi. Keşke bile bile yapsaydı. Bilmeden bunca yükün altında kalmasaydı da keşke gerçekten beni kandırmış olsaydı.

"Asıl karanlık benim..." Neye bulaştığını bile bilmiyormuşsun. Başına gelecekleri bilmiyormuşsun. Bu daha büyük bir haksızlık değil miydi? Kim olduğumu söylemeden beni korumasını istemişti. Ne kadar büyük bedelleri olabileceğini söylememişti bile. Ve bilmeden tüm bedelleri ödemişti. Gela o an kazanabileceği tüm nefreti kazandı. Kim olduğumu, Tanrıça kızı olduğumu, işlediği günahın sonuçlarını gizlemiş. Sadece beni kurtarmasını istemiş ve ona inanacağı bir masal anlatmış. Daren'in beni kurtardığı gece krallığı lanetlendi ve geceye mahkûm edildi. Beni kurtardığı gece her şeyini kaybetti. İkimize de dönüşü olmayan ve asla üstesinden gelinmeyecek bir kötülük yapmıştı.

"Dünyayı ateşe vermem gerekse bile," dedi. "Karanlıkta bırakmam seni."

Beni kurtardığında dünyayı ateşe verdiğinden habersizdi. O gece beni kurtarması her şeyi kaybetmesine neden oldu. Krallığı, halkı, saygınlığı, nagueli, kanatları ve ışığı. Ödediği bedel ona yüz yıl sonra bir mükafat olarak döndü. Bir keresinde bana iyi anılara sahip olmadığını bu yüzden masallara kandığını anlatmıştı. Ateş Lordu beni kurtardığında bir gün onu çok seveceğim masalını yazmıştı. Ve sonsuza kadar mutlu oldular ile biten bir masal. Kulede hapsolan kızın prense değil de bir kez olsun ejderhaya âşık olduğu bir masal. Yanılmıştı, kurtarılması gereken en başından beri kız değil, ejderhaydı. Ve ejderhayı kurtarmanın tek yolu da kuleyi ateşe vermekti; içinde yanacağını bilerek.

Bir kelebeğin kanat çırpması başka bir yerde fırtına başlatır.

Ateş her şeyi kül ederken kendisinin yanmayacağını düşünür, ta ki ondan kopan alevlerle karşılaşana dek. Yüz yıl önce körüklediğin ateşin yüz yıl sonra kopardığı kıyamet gibi. Bir araya gelir ve daha büyük bir yangın başlatırlar. Yangınlar sırları anlamaz ki, saklı olan her şeyi ortaya çıkarana dek tüm kuytu köşeleri dolaşır. Yanabilecek her şey yandığında o da kül olur. Bir kâğıdın ucu, kuru çamlar ya da içine sığdıramadığın duygular; üzerine kibrit çakmazsan kendi kendine yangın başlamaz ki, yok olsun istediğin bir şeyler vardır. Eğer ateşin yanmasını istiyorsan yakmasına da razı gelirsin. Bir kelebeğin kanat çırpması başka bir yerde fırtına başlatır. Bir gün uyandığında başına gelen her şey senin eserin olur. Okyanusu ıslatan şey üzerine yağan yağmurdur ve bir yağmuru da sadece başka bir yağmur.

"Beni ısıtmak için kendini yakmaya devam edemezsin," diye mırıldandım. Onu mu kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum.

"Seni kendim için kurtardım," dedi. "Sana nasıl bencilce tutkun olduğumu anlamıyor musun? Bu iyi niyetli bir sevgi değil. Seni kötü bir şekilde, çok kötü bir halde seviyorum." Kollarımdan tutup beni iyice kendine çekti. "Seni bırakmamak istiyorum."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımda dişlerini sıkarak başını eğdi, eli refleksle sırtına gitti. İlk kez benim karşımda bir acıya direnemedi. Sertçe yutkunarak başını kaldırdı ama acıdan gözleri yanıyordu. Akıl dışı bir cesaretle ona dokunmak için uzandım. Parmaklarım çıplak omzuna dokundu.

"Özür dilerim," dedim. Dizlerimin üzerinde hafifçe doğrulup kollarımı ona doladım. "Bütün bunlar başımıza geldiği için, seni böyle bana bağladıkları için özür dilerim." Ateş gibi yanan teninden vücuduma sıcak bir hava akımı çarptı. Kollarımı o kadar sıktım ki nefes alabildiğinden şüpheliydim.

"Nova." Kolumu tutup beni kendinden uzaklaştırdı. "Bu diyarda hiçbir şey içimdeki boşluğu senin yapabildiğin gibi doldurmadı. Ve gideceğini öğrendiğimde tahtın da tacın da binlercesinin diz çöküşünün de dolduramayacağı bir boşluk açtı."

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Rüya olabilecek kadar yakındı. Sözleri laneti kırabilecek sihir gibi ruhuma tesir etti. Zaman ve mekân kavramlarını yitirdim. Çünkü boşluklar vardı. Onun da benim de kapanmayacak boşluklarımız vardı. Uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Öpüşüme beni içine çekmek ister gibi karşılık verdi. Elini belime yasladığında dudakları canımı acıtacak kadar şiddetlendi. Geri dönüşü yok, diye düşündüm. Olup biten hiçbir şeyin geri dönüşü yok. Hiçbir duygu hissettiğin ilk halinde kalmaz. Bütün bedenim onun için yanıp tutuştu. Sadece enerjilerden ibarettik. Onu kendime doğru çektim, doğrulurken sadece bir anlığına dudaklarımız birbirinden ayrıldı, derin bir soluk aldım. Karanlığın içinde göz göze geldik, geri dönüşü yok diye düşündüm, bir yola çıktığın zaman yolu yürümelisin. Tutup onu yeniden kendime çektim, geriye doğru yatırırken eli sırtımı destekledi.

Çok daha derinlerde hissettiğim bir arzuyla ellerim yüzünde dolaştı. Ona karşı korkunç ve doyumsuz bir açlık hissediyordum. Ondan alacağım hiçbir şey yeterli değildi. Eli, elbisenin kumaşını yukarıya doğru sıyırırken çıplak tenimde dolaştı ve daha çok ürpermeme, daha çok kıvranmama neden oldu. Ona verebileceğim hiçbir şey yarattığım ağrıları dindiremez diye düşündüm.

Bir anlığına yeniden dudaklarımdan ayrıldı, gözlerini gözlerime dikti ve sessizce ne yaptığımın farkında olup olmadığıma baktı.

"Sen seçimlerini yaptın," diye fısıldadım. "Ben de yapıyorum." Son kelime hâlâ dudaklarımdayken beni tekrar öptü. Tüm bedeninin baskın ağırlığını üzerimde hissediyordum artık. Kalbimde-

ki sancı bir daha hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir heyecanla yağmalandı. Dudakları şakaklarımda, yüzümde, çenemde dolanmaya başladı. Boynuma ulaşabilmesi için başımı yukarıya doğru kaldırdım. Derin bir soluk alır gibi kokumu içine çekti. Ellerimi göğsüne yasladım, beni muhteşem bir şekilde yakıp kavuracağını düşündüm. Elbisenin askılarını omuzlarımdan sıyırdı, dudaklarını köprücükkemiğimin üzerine bastırdı. Daha fazlasını istiyordum. Kalçalarıma kadar inen elbiseden kurtulmak için kendimi hafifçe kaldırdım, dudakları boynumdan aşağı inerken elbiseyi çıkarıp bir kenara attı.

Her öpücük farklı bir kehanet fısıldıyordu. Alevler ve dumanlar vardı. Elleri o aleve şekil vermek ister gibi zavallı vücudumun her miliminde usul usul dolaşıyordu.

"Daren..." Sesim onu yeniden dudaklarıma çekti. Saf bir enerjinin onunla birlikte içimde dolaşmaya başladığını hissediyordum.

"Senin ruhun," diye mırıldandı. Pantolonunun kemerini çözerken ellerimi yüzüne yasladım. "Benim ruhuma ilikli. Bin asır da olsa seni beklerdim, sadece seni beklerim."

Yüzündeki nem belli belirsiz parlıyordu. Gözlerinde yalnızca yıldızlar değil, şimşekler ve yıldızlar parlıyordu. Karşısında çırılçıplak olmak yanan bir denize yürümeye benziyordu. Sıcak ve soğuğun çarpışması. Tenlerimizin kusursuz iki parça gibi birbirine dokunması dayanması imkânsız bir arzuya neden oldu. Parmaklarım saçlarını kavradı, gözü dönmüş bir şekilde beni öperken bacaklarımın arasında şiddetli bir sızı hissettim, bütün bedenime yayılıp saç diplerime kadar alev aldım. Çok sıcaktı, ağır ve sertti. Birbirimizin üzerindeki her hareket gökyüzünde bir şeylerin değişimine neden oluyordu. Kendini içime, çok derinlere her itişi beni göğe kadar çıkarıp oradan aşağıya bırakıyordu. Boşlukta süzülüyormuş gibi gerildim, tekrar ve daha hızlı. Dudaklarını ısırdığımda ağzımın içine doğru hafifçe kıkırdadı. Altdudağımı emerek daha aşağılarda yarattığı ezici baskının şiddetini azaltmaya çalışsa da cehennem kadar sıcak ve hoyrattı. Dudaklarını kulağımın altında çok hassas ve beni yerimden kıvrandırarak kendimi iyice ona doğru bastırmama neden olan bir noktada dilini dolaştırdı. Ellerim ref-

leksle sırtına gitti, bir an için yanlış bir şey yaptığımı düşündüm ama öpücükleri daha yoğun bir şekilde boynuma indi, kesik kesik nefeslerle dişlerini bastırdı. Pekâlâ, bu şekilde oynamak istiyorsan diye hoyratça tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Memnuniyetle mırıldanıp daha da aşağıya indi ve tekrar boşluktan aşağı düşer gibi titrememe neden oldu.

Ona olan özlemim arzuya, arzu açlığa ve açlık doyumsuzluğa dönüştü.

"Bunu bir ömür yapabilirim," diye tenime fısıldayarak kalçamı sıktı.

"Kanıtla," diye mırıldandım yalnızca. Bu kadar gerginleşebileceğini bilmediğim göğüslerimi sıktı. Soluklarım acı verici bir hâl aldı. Onun için kıvranmamdan aldığı zevki gizlemiyordu. Bacaklarımın arasındaki her itişle artan basınçtan öleceğimi düşündüm. İçimde bir yerde yüzlerce yusufçuk kuşu kanat çırpmaya başladı. Ellerim omuzlarından kollarına kaydı, ona daha önce böyle dokunmamıştım. Güneşten yontulmuş muhteşem bir heykeli andırıyordu. Dudaklarının değdiği her yer yanıyor, benimle işi bittiğinde kontrolsüz bir yangının içinde kalacakmışım gibi hissediyordum. Tekrar ve tekrar kendimi ona bastırdım. Tenlerimiz, hislerimiz, sihirlerimiz bir bütün oluşturdu. Yüzünü ellerimin arasına alıp daha büyük bir güven ve zapt edilemez bir arzuyla onu öptüm. Gözlerimi kapattım ve bu zamana kadar bana gülümsediği her ânın günışığı gibi içime sızmasına izin verdim. Ona olan sevgim korkunç bir hâl aldı. Enerji birbirimize dokunduğumuz, birbirimizi içimize çektiğim her an daha da büyüdü. Onu seviyordum. Karşı konulamaz ve geri dönülmez şekilde seviyordum. Onu sevmezsem başka şeyleri de sevemezmiş gibi yerle bir oldum.

Sadece birbirimize karşı değil, her şeye karşı kontrolümüzü yitirmiştik. Dudaklarımdaki iniltiyi nefes gibi içine çekti. Daha fazlası için bedenimi rahat bıraktım ve ona doğru iyice yaslandım. Kalp atışlarımız birbirinin üzerinde kendi müziğini yaratıyordu, o kadar hiddetliydi ki bedenimin her yerinde nabız atışlarını hissedebiliyordum. Daha büyük bir şeyin parçası haline geldik. Buradan daha uzakta, yıldızların arasında bir yerde, karanlık bir boşlukta sadece onunla bir arada olduğumda kozmosun bir parçasıydım. Evren ikimizin üzerine kuruluydu.

Dudaklarını kolumun içine bastırdı, omzuma ve tekrar dudaklarıma. Kor gibi yanıyordu. Kalçasını kuvvetli bir şekilde ittiğinde alnını alnıma yasladı. Gözlerimi açtım ve onun gözlerine baktım. İkimizin gözlerinde de taşkınlık vardı, o âna, sınırlara değil arşa çıktığımızı biliyordum. Son kez hiddetle kendini bana bastırdığında vahşice inledi. Ateşi hissettim, içinden akıp giden suyu, yerle bir eden toprağı ve soluk gibi çekilen havayı. Parlıyordu, her şey parlıyordu. Mavi gözlerinin üzerindeki özenle dizilen simsiyah kirpikleri kımıldamadı, benimle arasına o an hiçbir şey giremezdi. Tenindeki nemli ıslaklık içine bin bir parıltı gizlemişti. Şişmiş dudakları aralıktı ve tıpkı benim gibi kesik kesik soluk alıyordu.

"Dur dersen dururum," diye fısıldadı gözlerime bakarak. "Daha ileriye gitme dersen gitmem." Ağırlığını kollarına verdi. "Taçla senin aranda bir seçim yapmam gerektiğinde, ben hep seni seçerim."

Soluğum kesildi, enerjinin bizi çıkardığı mutluluk göğünden aşağı düştüm. Tahttan feragat edecekti. Yine fedakârlık edecekti.

"Bir daha yıldızlar akmasın gözlerinden," diye güldü. Parmakları yine gözlerimin kenarında gezindi. "Ne yaptın bana? Uyandığımdan beri hiç sızı kalmadı."

Gülümsedim. "Yıldız sürdüm yaralarına."

İkimizin de üzerine devasa bir ışık yansıdı. Gözlerimi zorlukla ondan ayırıp dışarıya bakan açıklığa çevirdim. Yağmur durmuştu. Fırtına bulutları çekilmişti. Gökyüzünde yıldızlar vardı. Gerçek yıldızlar. Daren dışarıya baktı ve sonra dönüp yeniden bana baktı. Artık herkes biliyordu ama bir gram bile pişman olmuş hissetmedim. Uzanıp dudaklarımı yeniden onun dudaklarına bastırdım. Kısa sürede tekrar derinleşen öpücükten kendimi geri çektim. Üzerimde muazzam bir hafiflik ve mutluluk vardı. Keşke bu hissi bir şişenin içine koyabilseydim. Hapsinden kurtulabilmek için gülümseyip hafifçe diğer tarafa doğru döndüm. Kollarından birini kaldırıp yatakta diğer tarafa çekildi. Ve birden kaşlarını çattı, aniden doğruldu "Üzerini giy," diyerek ayağa kalktı. Yerdeki pantolonunu eline aldığında sesleri anca işitebilmiştim. Dışarıdan geliyordu ve devasa bir kalabalığa ait gibi duyuluyordu. Sarayın içindeyken bunun ne sakıncası olduğunu anlamadım ama tekrar

baktığımda yıldızlar artık orada değildi. Belki de içime düşen korku bu krallığın lanetiydi.

"Ne oldu?" diye mırıldandım. Daren pencerenin önüne dikildiğinde yere fırlattığı elbiseyi üzerime geçiriyordum.

"Ayaklanma," dedi.

"Neyin ayaklanması?"

"Haberleri duymadın mı?" diye kaşlarını çattı.

"Hangi haberleri?"

"Diyarın dört bir yanından krallıklar haftalardır kapıma dayanıyor, başta küçük gruplardı ama her geçen gün çoğaldılar."

"Ne?" diye yüzümü astım. Hayır, duymamıştım. "Neden ki?" Pencereye yanaşıp kalabalığa baktığımda inanamadım. Dört bir yandan akın akın geliyorlardı. Krallıklardan ve belki uzak sınırlardan bile. Kıyafetleri, taşıdıkları flamalar birbirinden farklı yüzlerce alfin krallığın etrafında toplanıyordu. Ve adını haykırıyordu.

"Birileri tahta oturmadığım için diyarın başından felaket eksilmediğini söylemiş ve söylenti çığ gibi büyüdü." Ne yapacağı konusunda kararsız kalmıştı. Durumdan hoşnut olmadığı ortadaydı ama ne yapacağını da bilmiyordu.

Kalbim kazınmaya başlamıştı. Belki de hep kazınıyordu.

Daren duvardan destek alarak yeniden yüzünü buruşturdu ama bu defa acı çekiyor gibi değildi daha çok anlamaya çalışıyordu sanki. Kontrol edemediği bir şey oluyordu ve ne olduğunu bilmiyordu. İfadesi allak bullak oldu.

"Ne?" dedim. "Ne oluyor?"

Yutkundu. Gözlerini kapattı. Omuzları gerilmeye başladı. Duruşu kaskatı kesildi. Dudaklarından mırıltı gibi inlemeler çıkıyor, dişlerini sıkarak bastırmaya çalışıyordu.

"Daren..." Ona doğru bir adım attım ama elini kaldırarak beni durdurdu. Doğruldu ve sırtını esnetmek ister gibi başını havaya kaldırdı. Omuzlarını oynatarak kürekkemiklerini hareket ettirmeye ya da acıyı durdurmaya çalışıyordu. Ne yapacağımı bilemez şekilde orada dikildim, acı çekiyor gibi değildi daha çok kusmak istiyordu sanki.

Gökyüzü hareketlendiğinde yeniden başımı çevirdim. Işık oyunu pencereden içeriye bulduğu her boşluktan süzüldü. Gece karanlığı-

nın yerini koyu bir mavilik aldı. Yanardağlar... Yanardağlar fokurduyordu. Elimi ateş gibi yanan yüzüme götürdüm. Yanardağlar patlıyordu. Enerji krallığa yayıldıkça yayıldı. Yerdeki yabani otlar bile canlandı. Alevlerin ışığı siyah güllerin üzerine çöktü. Lavlar dağların ağzından taşmaya başladı.

Küçük çaplı kıyamet kopuyordu. Dışarıda olan herkes hem sevinç nidaları atıyor hem de sıçrayan lavlardan kaçınmak için bir yerlere kaçınıyorlardı. Kutlama mı yapıyorlar yoksa hesap mı soruyorlar anlayamıyordum. Karınca sürüsü gibi koşturuyor ve bağırıyorlardı.

Odanın içindeki mum ışıkları, aşağıda alfinlerin elinde taşıdığı meşalenin ateşleri hararetli bir şekilde yukarıya doğru büyüdükçe büyüdü. Alçaldı ve tekrar tekrar yükseldi. Büyük bir enerji açığa çıktığında karşıt bir enerji de ortaya çıkar. Buram buram çoğalan enerjiyi iliklerimde hissediyordum. Hayatım boyunca sadece güneşin doğumuna şahit olduğumu düşündüm. Alevler her yerde alaca yansımalara neden olurken oda onun etrafında dönmeye başlamış gibi hissettim. Bulunduğumuz an gelecek olan daha büyük bir ânın hazırlığını yapıyordu. Daren derin derin soluk alıyordu. Ateş Krallığı'nda bir şeyler değil, her şey değişiyordu. Yeni bir dönem. Kâinatı koşarak arşınlamışçasına hararet içindeydi. Kasları şişti, alnındaki damarlar belirginleşti. Mavi gözlerinin içinde kızıl yansımalar parlıyordu. Pencerenin önünden başımı çeviremediğim bir karartı yükseldi. Bilmiyordum, konduramıyordum, tahmin etmesi imkansızdı ama hissediyordum. Sessizliğin içinde anka gökyüzüne doğru kanatlarını çırpıyordu. Kuyruğundan yağan alevler yere düşmeden tıpkı bir havai fişek gösterisi gibi görünüp kayboluyordu.

Bir hengâme koptu ve kulakları usul usul dolduran bir rüzgâr esti odanın içinde. Saçlarımı bile geriye savurdu. Gözlerimle gördüğüm her şey büyüdü. Daha önce sadece güneşin doğuşuna şahit olmuştum. Kapkaranlık gecenin üzerinde göz açıp kapayana kadar turuncu yansımalar belirir, o ânı hafızana kaydetmek için detayları yoklarken her yer aydınlanır. Ağır ağır ama bir anda. Bakışlarım önce duvardaki devasa gölgeleri gördü. Mum ışıklarının ardından tavana kadar yükselen sivri uçlu gölgeler gözlerimin büyümesine neden oldu. Kalp atışlarım o kadar hızlandı ki kulaklarımın tıkan-

dığını düşündüm. Hissediyordum ve artık ne olduğunu biliyordum ama bilincim bunu reddediyordu. Gözlerimin de reddetmesi için kendimi zorladım. Ona döndüm ve sırtından çıkan yeni ve parlak kanatları gördüm. Nefesimi ne zamandır tuttuğumu bilmiyordum. Bir, iki, üç kalp atışı. Gökyüzünde birbiri ardına şimşek çaktı ve krallığın dört bir yanına yıldırımlar yağmur gibi yağmaya başladı.

Enerjiler bütünleşir ve enerjiler ruhları besler, ışık çatlaklardan sızdığında bazen karanlığı iyileştirir.

"Çok güzel," diye mırıldandım. Kelimeler dudaklarımdan benden bağımsız döküldü. Ona baktım ve benden daha büyük bir şaşkınlığın içinde olduğunu gördüm. Başını çevirdi ve onlara baktı. Parlak, gece mavisi renginde, simsiyah damarları olan kanatlarına. Onunla birlikte daha da devleşti... Daha da güçlendi. Devasa bir hale geldi. Kalp atışlarım o kadar hızlandı ki dışarıdaki gümbürtüyü bastırıyorlardı. Gözleri bana döndüğünde onun hisleri benim içimde de çoğaldı. Heyecan ve sonsuzluk bulutlar gibi kabardı. Bir anlığına.

"Durma," dedim. İçimde bir acı filizlendi. "Engel olmayacağım, bir kez daha değil. Hak ettiğin her şeyi almadan değil."

Ona bakıyordum, ona ve omuzlarının üzerinde genişçe açılan kanatlarına. Dokunmak için karşı konulamaz bir arzu duydum ama daha büyük bir his elime çarpıp beni durdurdu sanki. Ona ve görebileceğim en ürkütücü güzelliğe bakıyordum. Hissettiklerinde haklı varmış, diye düşündüm. Bu zamana dek gerçekten eksikmiş. Bu zamana dek gerçekten asıl tamamlayıcı parçası yokmuş. Şimdi ise büsbütün oydu. Kaosun ve tüm bu karanlığın içinde her bir zerresiyle Gece Yarısı Lordu. Tehditkâr ve ürperticiydi. Ona bakıyordum ve dalıp gidiyordum. Ama tüm anlar başka bir ânı çağırır. Tüm enerjiler daha büyük bir enerjiye sebep olur. Büyük bir enerji açığa çıktığında ona denk bir enerji daha ortaya çıkar. Ve hiçbir duygu hissettiğin ilk haliyle kalmaz. İkimizin de eli refleksle kalbimize gitti. Çok uzun zamandır kazınan o yere. Sıcak beni ayaklarımdan tırmanarak yakmaya başladı. Çığlık atmamak için tüm gücümü kullandım.

"Bağ," dedi Daren mümkün olamaz dercesine bir hiddetle. Söylemesine gerek yoktu, iliklerime kadar hissediyordum. İki büklüm olmamak için bütün gücümü kullandım.

Ruhlarımızı birbirine bağlayan ipler vardı. Yazgılarımızı birbirine ilikleyen hayali düğümler. Biri ipi yakalamıştı ve bir anda sıkmıştı. İp hem boğdu hem de kesti. Boğazımın tıkandığını da tenimin üzerindeki kâğıt kesiği gibi yakan acıyı da hissediyordum ve bizi yakalayan o şey her ne ise acının peşinde düştü. İlk anda iğne ucuydu, iğnenin dokunduğu yeri tahrip ettiğini hissediyordum. Belli etmeden, ağır ağır, milim milim yokluyordu. Sonra zehirli bir hançer oldu. Kalbimin ortasına saplandı ve kan kusmama neden olacak kadar döndü içimde, ikiz alevi bağı kazınmaya başladı. Fiziksel olarak içimi dolduran o bağlayıcı, kuvvetli, kozmik his koparılıyordu. Benliğimi istila eden ve her bir zerremde dolu dolu yaşayan bir şeyi yitiriyordum. Sanki paslı bir çivi batırıyorlardı kalbime ve kanatarak kazıyorlardı. Acı o kadar şiddetliydi ki bayılacağımı düşündüm. Bir el uzanıp ruhuma dolanmıştı, zihnime tırnaklarını geçirmişti ve kalbimi parmaklarının arasında eziyordu. Her birini zamansız bir boyutta derin bir sızıyla hissediyordum.

"Yolunu mu kaybettin Su Vârisi?" Etrafımda yanan alevler sönmeye başladı. Tutunmak için uzandığım her şey parçalara ayrılmıştı. Acı bir çığlık zihnimde yankılandı. Kafamın içinde kıyamet kopuyordu. Bir asır sonra yeniden o mağaraya düştüğümü hissettim, üzerime kapanan kanatları, yağmur altında dört nala koşan at seslerini, suyun içine düştüğümü, suyun ciğerlerimi ele geçirmesini... Daha büyük bir ağrıyla o mağara üzerime çöktü. Daha karanlık, daha çok karanlık. Soğuk. Dondurucu bir soğuk. Bir daha dönülemeyecek anlar. *Dünyadaki en kıymetli şey.* Dünya için en kıymetli şey. Boynumdan söküp alınan kolyem. *Tatlı yıldız ışığım.* Göğümü, günümü, gecemi süsleyen yıldızlar. Tek tek söndüler. Etrafıma dolanan kollar silikleşti. Bir an için sıkı sıkı sarıldılar ve bir an sonra sadece boşluk vardı. Daha önce hiç itilmemiştim, kolların çekildiğini sanıyordum ama geriye savruldum ve bir daha kalkamayacağıma inanarak düştüm.

Gök gürültüsü kulaklarıma akın etti. Hiçbir geminin o fırtınadan sağ çıkamayacağını söylüyordu. Gürültüler birbirine girdi. Yıldırımlar dalgalarla birlikte elimde olan her şeyi savurdu. Bir zamanlar sahip olduğum ve sonra hayalini büyütmeye başladığım her an yanıp kül oldu ve suların altına çöktü.

Birbirinizi yok edebilirsiniz. Benden nefret etmene dayanabilirim. İkiz alev mutlu son değil, sona giden yoldur. Ölüm değil, ölmeden ölmek demektir. Mıknatıs kadar kuvvetli, yerçekiminden daha şiddetli, iki ruhu birbirine kördüğüm eden bir yazgı. Seni kurtaran değil, boğacak olan bir bağ. Karşı konulamaz, kontrol edilemez, istemesen de boyun eğdirir. Uzaklaşmak istesen de yollar seni ona çıkarır. Tüm güzel hisler ve düşüncelerin en büyük yıkımı. İçgüdüsel ve karşı konulamaz.

Daha yukarıya çıktım, bir rüzgârın savuruşuyla daha yukarıya çıktım, uçmak değildi bu, kara deliğe çekiliyordum, umutsuzluğa çekiliyordum, onun acıları silindikçe benim mutluluklarım yok oluyordu. Zaman ve mekân birbirine girdi. Tenimdeki her bir öpücük, dokunuşunun bıraktığı parmak izleri silindi. Magnetik bir çekim vardı, bizi birbirimize doğru müthiş bir kuvvetle çeken içgüdüsel bir his vardı. Ruhlarımızı birbirine bağlayan bir. Ve ip kesilmişti. Bir anda çok yukarıdan düştüm. Rahatlatıcı ya da özgürleştirici değildi. Hafiflemiş değil bomboş bırakılmıştım. İçindeki resimler olmadan bir çerçevenin ne anlamı kalırdı? Tüm o yakıcı ve boğucu hisler, kuvvetli çekimler, birbirine ilmeklenen yazgı, dönüşü olmayan yollar... Boşluğu dolduran tamamlayıcı parça artık orada değildi. Beni ona düğümleyen her şey, alev alev yanan, buzla çevrili bağ koparılmıştı. Kaderlerimizi bağlayan kördüğüm çözülmemiş, kopmuş ve ruhumun dibine düşmüştü. Bir şehrin ışıkları sönmüş, gökyüzünden her şey silinmişti.

Gözlerimiz birbirine çarptı, ikimiz de sendeledik. Üzerimden çıkarılan bir hırka gibi artık bomboştum. İnce bir elbiseyle ortada kalmıştım. Üşüyordum. Ve onun bakışlarında da aynı çıplaklık vardı. Benim aksime onun üzerinden bir kasvet bulutu çekilmiş, ağırlıkları kalkmıştı. Etrafını siyah bir duman gibi saran her şey yok oldu. Birden Daren değil, benim Daren'im değil sadece çok güçlü, çok yüce biri oldu. Birden her şey yabancılaştı.

Yüzüm alev alacak sandım, ateş şiddetlendi, peşinden mide bulantısının gelmesini bekledim ama olan tek şey şakaklarımda hissettiğim karıncalanmaydı. Parmak uçlarıma kadar ulaştı ve daha büyük bir hissizlik yarattı. Çok kısa sürdü. Yavaşça parmağımı hareket ettirdim ama asıl sorun başımın üzerindeydi. Kafamın içinde. Orada hiçbir şeyi hareket ettiremiyordum. Başka bir elektriklenme. Hem

çok güçlü hem de sarsıcıydı. Saç diplerim ağrıyor, yanıyor ve uyuşuyordu. Bir el başımın ortasından iğne batırıyordu şimdi de. Omuzlarımı silkerek bu histen kaçınmaya çalıştım. Bir anlık hareketim cam yansımayla göz göze gelmeme neden oldu. Ve bir anlık o görüntü her şeyi gerçek haline getirdi.

Saçlarım. Saçlarım parlıyordu. Üzerine karlar yağmış gibi pencerenin karanlığından parlıyordu. Tıpkı onlar gibi, diye düşündüm. Onlar. Su Krallığı. Beyaz. Hem çok güzel hem çok ürkütücüydü. Gerçekti ve bu gerçek başka bir gerçeğin ışığını yaktı. Diyara ilk geldiğim zaman, naguelimi bulmaya çalışırken, Camaların saldırısına uğramış ve zehirlenmiştim. Bilincimi kaybederek uyuduğum zaman, Tanrıçaları ilk kez zihnimde duyduğum zaman olduğum gibiydim şimdi. O an da saçlarım bembeyazdı, gözlerim daha mavi. *"Bu olman gereken kişi,"* demişti. Bu olman gereken kişi.

Korku kalp atışlarımı durdurulmaz bir hale getirdi. Sessizliği bozan, ilk konuşan kişi olmak istemedim. Bunu gerçek haline getirecek kişi olmak istemedim. Artık içinde yaşamadığımı sesli bir şekilde söylemek istemedim.

Kundalini ateşi. İyileşmek için önce hisset.

Büyük bir enerjinin koptuğunu hissettik ve karanlık yankısı sanki dokunabilecekmişim gibi önümde duruyordu. İkiye bölündüm. Nefes alamayacağımı düşündüm. Kalbimde bir şeyler tıkanmıştı. Susuzluğun ne demek olduğunu ilk kez böyle derinden hissettim.

"Nasıl?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Bir karmaşadan öbürüne atlar gibi afallamıştı. Benim gibi hissetmiyordu. Onun döngüsü benimkinden farklıydı. Ben parçalanmıştım ama o ağırlıklarından kurtulmuştu.

"Mükafat," diye fısıldadım buz keserek. Günlerdir üzerimde baca gibi tüten sıcaklık yok olmuştu. Ateş bütün bedenimi ve daha da ötesinde varlığımı terk etmişti. Yeniden buz gibiydim ve titriyordum. "Ödediğin bedellerin mükafatı. Diyar onun olanları geri alıyor. Diyar senin olanları sana veriyor." İradeni ve sen olma hakkını. Nova'yı düşünmeme, Nova'ya yaslanmama, Nova zorunluluğundan seni azat ediyor.

İkimiz de döngümüzü tamamladık. İkimiz de birbirimizi kurtardık ama buraya kadardı.

"Saçmalık." Öne doğru bir adım atacak gibi oldu ama durdu. Düşünceleri ona daha farklı cevaplar vermedi. İçgüdüleri ve hisleri beni haklı çıkarıyordu. Geriye sadece zihniyle olan savaşı kalmıştı.

"Senin sırandı," dedim. O andan itibaren şuurumu yitirmiştim. Konuşmuyordum, bütün boşlukları dolduruyor ve sesli düşünüyordum. "Sen beni kurtarmıştın," dedim. "Benim de seni kurtarmam gerekiyordu. Benim asıl dengeyi sağlamam gerekiyordu." Her şey havada asılı kaldı. Hisler vardı, güven vardı, renkler ve yıldızlar vardı. Sonra boşluk. Hepsini içine alan boşluk her şeyi yuttuktan sonra yine kendi devasa boşluğu ile kalırdı.

Çünkü ben sadece Su Vârisi değilim.

"Saçmalık," dedi daha tok, daha hiddetli bir tonda.

"Benim," diye fısıldadım. Gözlerine bakabilme cesareti buldum. "Beşinci element benim. Boşluk." Her şey ve hiçbir şey. Çok kalabalık bir yalnızlığın içinde çırılçıplak hiç olma haliyim. Olup biten her şeyin içinde ve her şeyin dışındayım. Sebebi ve sonucuyum. Boşluk... Vazgeçmek, vazgeçerek varlığında bir alan açmak. Arzularından kaçınmak ve yeni doğmuş gibi açık bir zihinle teslim olmak. Boşluk. Hiçbir yerde olmayan bir yer ve hiç var olmayan biri. Sınırı yoktur, dolmaz, taşmaz, her şeyi içine alır ve yutar. Hepsiyle yaşamak zorunda kalır. Bir değil, bütündür.

Boşluk havayı, hava ateşi, ateş suyu, su ise toprağı doğurur. "Ateşi, toprağı, suyu, havayı içinde taşıyan bendim." Sesim de dudaklarım da titriyordu. "Gela yıkımın önüne geçememişti ama diyarı kurtarmak için, asıl düzeni sağlamak için beni seçmişti. Benim sana yardım etmem gerekiyordu. Arın'ı durdurmam gerekiyordu."

Esasında Gökyüzünün Koruyucu Tanrıçası yapması gerekeni yapmıştı. Tanrıça olmuştu ve herkesle birlikte diyarı da kurtarmıştı. Kurtaramadığı tek kişi bendim, kimse bilmiyordu ama o yıkımda feda edilen tek şey bendim.

Yıldız Okuyan'ın yazmalarında dört unsura hükmeden ruhu bulmuştum. Beşinci unsur onları birleştirmeli ve içinde yaşatmalıydı. Ether. Tayga'nın yazdığı kâğıt bilmeceyi tamamladı. Boşluk, göklerin ana maddesiydi. Yeryüzü dört unsurla oluşmuştur ama hepsi boşluğun içinde yaşar ve boşluktan doğar. Ateşin, suyun, toprağın ve havanın bir parça da olsa benim içimde yaşadığı gibi.

Ve yeni düzen benim üzerimden doğabilirdi. Dengeyi ben sağlamak zorundaydım. Her şeyin dengesi. Amon'u bu yüzden öldürebildim çünkü ölmesi gerekiyordu. Arın'ı geri getirmek de benim görevimdi, Daren'in yolundan çekmek de. Çünkü Gela, Ugün ve Ceni'nin yapmak istediklerini biliyordu.

Onlar Daren'in doğumuna sebep oldular. Sözde kötülüğü kırmak için. Ama esas peşinde oldukları üç krallık sistemiydi. Diyarın ana dengesini bozacaklardı. Kendi başarısızlıkları başka bir yeniden yaratılışa neden olacaktı. Ve Gela buna engel olmak için beni dünyaya getirdi. Bana ne olacağını önemsemedi. Tüm unsurları içinde taşıyacak bir boşluk yarattı sadece ve dengeyi sağladı, diyarı kurtardı. Bütün taşlar yerine oturdu. Herkes hakkını aldı. Bir ben kaldım geriye.

Hiçbir şey söyleyemedi. Bilinçaltı sözlerimi reddediyordu ama aklı haklı olduğumu biliyordu. Benimle ilgili ona kalan tek şey on yıllardır bilinçaltında birikenlerdi. Şimdilik onunla olan alıştığı düşünceler. Ama bir süre sonra onlar da yok olacaktı.

"Gitmem gerekiyor," diye kendi kendime mırıldandım. Benim gitmem gerekiyor, Arın'ı uzaklaştırmam gerekiyor. Ama artık ateşe sahip değilsem onu durdurabildiğim tek seçeneği, kapıları nasıl açacaktım? O andan itibaren aklımı da kendimi de kaybetmiştim.

Odanın kapısı yumruklanmaya başladı. İkimizi de düşüncelerden sıyıran tekrar tekrar çalınan kapı oldu. Sanki kafamın içinde de aynı gürültü vardı. Bana ait geride kalan şeyler, gülümsemelerim mesela, şimdi bir duvar gibi etrafıma örülen umutsuzluğu yumrukluyordu.

"Ne var?" diye bağırdı Daren kımıldamadan.

"Saraya giriyorlar," dedi kapının öteki tarafından Şafak. "Sen çıkana kadar durmayacaklar. Şimdi zamanı Daren, dışarıya çık ve düellolardan önce tahtı geri aldığını söyle herkese."

Gözlerimiz birbirine kilitli kaldı.

"Benim..." Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Benim gitmem gerekiyor..." Öne doğru bir adım attım ama sendeledim. Ayakta durabilecek miydim? Kolumdan yakaladı. İkimizin de gözleri tutuşuna kaydı. Kaydı çünkü aynı değildi. Bu benim içime daha büyük korku onun gözlerine ise boşluk düşürdü.

"Daren!" diye seslendi Şafak.

"Git," diye bağırdı Daren. Sesi bile kulağıma daha farklı geldi. İçinden çok fazlası çekilip alınmış gibi. "Biraz sonra aşağı inerim."

Daha büyük bir korku hislerimin sağlamasını yaptı. Gidecekti. Elbette gidecekti. Artık daha mantıklı, daha akılcı kararlar verebilirdi. Ezber bozan yanından kurtulmuştu.

"Seni ben götürürüm," dedi garip ve tutuklu kelimelerle. Elini çekti.

"Ben giderim."

Gözlerime baktı. Aramızda daha önce hiç olmadığı kadar mesafe açılmıştı. Aramızdaki her şey sessizleşti. Her kıvılcım bir balon gibi söndü. Ruhsal bir şok yaşıyorduk. O kazanıyordu, ben ne varsa çoktan kaybetmiştim.

Dışarıdaki hengâme sarayın içine taşındı. Alt katlardan gelen gürültüleri ikimiz de duyabiliyorduk. Onu bekliyorlardı, onu istiyorlardı. Olması gerektiği gibi. Her şey olması gerektiği gibiydi artık. Duvarlarda artık bedenlerin çarpma sesini işitiyorduk. Ateş Krallığı'nın yükselişi. Tüm diyara yayılacak yangın başlamıştı ve ben ortasında duruyordum. Koridorları inleten adım sesleri gitgide yaklaşıyordu. Tüm o kalabalıkla aramızda sadece bir kapı vardı. Memnun olmazlardı, hayır, beni burada görmekten memnun olmazlardı. Ben Su Krallığı'nın vârisiydim. Onun karşısında olan tek lordun vârisi.

Muhafızların seslerini işittim. Birbirine çarpan kılıçları ve kalkanları. Savaşmıyorlardı, kutluyorlardı. Şafak'ın sesini duyuyordum. Kapının öte yanındaydı ama artık bana çok uzaktaydı. Yine her şeyle arasında ben vardım. Orduların önüne çıkışı, müttefikleri, nagueli, cehennem kraliçesinin uyarışı, her gün daha da katlanan gücü onu yeniden bir lord yapmıştı ama onu kral yapan Su Krallığı'na meydan okumasıydı. Onu kral yapan Su Lordu'nu köşeye kıstırmış olmasıydı. Beni görmeleri yeterliydi. Bunların yine tek bir gecede kayıp gitmesi için beni burada görmeleri yeterliydi. Ve her şey yine yalan olurdu. Ve o yine krallığına ihanet eden lord olurdu.

Kapının tokmağı zorlanmaya başladı. Sihri o kapıyı geçilemez kılabilirdi ama sihri bu gerçeği yalanlayamazdı.

Tek bir dokunuş tüm taşları devirmişti, o üstündeydi her şeyin, ben altında kalmıştım şimdi.

Kilit kırıldı.

Kilit kırıldı.

"Seni buradan çıkarmamız gerekiyor," dedi. Kendine gelmek ister gibi başını salladı. Tekrar, bileğimden tuttu. Tekrar gözlerime baktı ve kaşlarını çattı.

Bedenledi.

Şelalenin diğer tarafındaydık, mağaraların görünmediği tepede. Neden buradaydık bilmiyordum ama burada şiddetli bir yağmur vardı. O da benim gibi başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Burada da başka bir kalabalık bizi bekliyordu. Onların görmeyeceği kadar tepedeydik ama herkes dışarıdaydı. Köprünün etrafında toplanmış, köprünün üzerinde tek başına duran Arın'ı dinliyorlardı.

"Vârisimiz bizim için o kapıyı açacak," dedi Arın coşkulu bir şekilde. "Ve yakında bu diyarın tahtına değil, kayıp su uygarlığının tahtına sahip olacağız."

Kollarım iki yanıma düştü. Bir sürü yabancı el tarafından itilip kakılıyormuş gibi hissettim. Çarpıyordum ama devrilmiyordum. Devrilmiyordum ama ayakta da değildim, her an düşecekmiş gibi sallanıyordum.

"Nova, anahtarımız. Krallığımızın ihtiyacı olan kapıları açacak anahtarımız." Arın köprünün diğer ucunda memnuniyetle onu seyreden ve destekleyen Adalia'ya baktı. Kali biraz daha ötelerinde duruyordu ama olup biteni anlamıyordu. Ben de anlamıyordum. Belki de anlıyordum ama artık anlamak istemiyordum.

Hep bir ağızdan sevinç nidaları yükseldi. Herkes bunu destekledi ve hepsi benim adımı sayıklamaya başladı. Dillerinden dökülen tek kelime onları göğe taşıyacak vârisleri oldu.

Söylemişti, onlara söylemiş ve o yolu benim içi geri dönülemez kılmıştı. Artık sadece Arın değil, tüm Su Krallığı onlara kayıp uygarlığın kapısını açmamı isteyecekti.

Çünkü Arın, biliyordu.

Enerjimi onunla paylaştığımı artık herkes biliyordu.

Ateş Lordu'na istediği her şeyi yapabilecek gücü verdiğimi biliyordu.

"Doğruymuş," dedi Daren o kalabalığa bakarak. Yüzünde bu

gece kim bilir kaçıncı sendeleme belirdi. "Elbette," diye kendi sonuçlarına vardı. "Beşinci element o kapıyı açar." Kaşları çatıldı. Gözleri bende değil hâlâ bağıran halkta ve kibirle gülümseyen Arın'ın üzerindeydi. "Bilincimi kaybettiğim için bağ seni çekiştirdi," dedi. "Bu gece bu yüzden geldin."

Yağmur damlaları arkasında katlanan kanatların üzerinden akıyordu. Hayal ettiğim zamanlar olmuştu ama bu kadar güzelini düşleyememiştim. Bu gece güzel olan tek şey onun kanatlarıydı. Bu yüzden baktığım tek şey onlar oldu.

"Gidecek misin?" diye sordu gözleri bana döndüğünde. Ona doğru dönük olmama rağmen gözlerimi ona çevirmek yapılabilecek en zor şey gibiydi.

İstemiyorum, demek istedim. Gitmek istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum. Lütfen bana bak ve her şeyin silinip gitmediğini söyle. Lütfen bana bak ve hâlâ parladığımı söyle çünkü sönmüş gibi hissediyorum. Çünkü güneş doğmuş ve karanlıkta parlayan yıldız artık çirkin, plastik bir oyuncakmış gibi hissediyorum.

"Öyle görünüyor." Başımı salladım. Ayakta durmakta da nefes almakta da güçlük çekiyordum. Öyle görünüyor, sadece öyle görünüyor. Bütün bunları ben istemedim. Hiçbirini ben seçmedim. Ve artık o kapıları açabilmemin yolu da kalmadı çünkü ikiz alevi bağı koparıldı.

"Hemen gitmek zorunda mısınız?" diye sordu ama öylesine bir soruydu. Ezberlediklerindendi.

"Ne fark edecek?" diye gülümsedim. Keşke gerçekten bir cevabın olsaydı.

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Senin gitmen gerekiyor," diye daha inançlı bir şekilde gülümsedim. "Geri dön ve ârını yaşa. Git ve diyarın görebileceği en iyi hükümdar ol." Git ve bu defa benim yitip gitmemin bir anlamı olsun. Git ki sönen yıldızlar en azında bir dilek gerçekleştirmiş olsun.

Sessiz kaldı.

"Gerçekten," diye destekledim. Yerimde kıpırdanarak aşağıdaki kalabalığa baktım. Ellerinde küçük ay ışığı fanusları vardı ve parlıyordu. Bu gece diyarın her yerinde ışıklar ve parıltılar vardı. "Gitmen gerekiyor. Şafak o kadar kalabalıkla başa çıkamaz ve herkes

sarayını ne kadar sevdiğini biliyor. Örümcekler şimdiden rahatsız olmaya başlamıştır."

"Ve sen ne yapacaksın?" diye sordu. Yüzüne bakamıyordum, yüzünde ne olduğunu bilmek de okumak da istemiyordum.

Bilmiyorum dercesine dudak büktüm. "Sanırım kim olduğumu bulmalıyım, her gün değişiyor." Gülmeye çalıştım ama ağlar gibi çıktı sesim.

Bana doğru yaklaştı.

"Kim olduğunu unuttuğunda," dedi. "Benim kim olduğumu ve yüzyıl beklemeye değer olduğunu hatırla." Gözleri artık yalnızdı. Derinliğini kaybetmişti. Renginde bile değişen şeyler vardı. Bakışlarında... Susuzluğu dinmişti.

Kim olduğumu bilseydin de bekler miydin? En kötü ânında yanında olacak birini dilemiştin ama en kötü anın olacağımı bilseydin de bekler miydin?

"Beni düşünme," diye mırıldandım. "Halkını aldın, sarayını aldın, krallığını, naguelini." Gözlerim arkasında gizlenen kanatlara kaydı. "Ve kanatlarını da aldın."

Hayır, bütün bunlar içimde kalmadı. Hepsi için mutluyum. Sana ait olanları, hak ettiklerini, hiç kaybetmemen gerekenleri, en başından beri senin olanları aldın. Kaderin değiş tokuşu çarpık bir anlayışa sahipti. Bir asır önce ondan aldıklarının karşılığında bir ödül gibi beni vaat etmişti. Bir asır sonra onları vermem karşılığında benden onu almıştı.

"Hesap kapandı mı diyorsun?" Belli belirsiz dudakları kıvrılacak gibi oldu.

"Sanırım," diye omuz silktim. "Ödeştik."

Gözlerini yere indirdi ve altdudağını dişlerinin arasına aldı. İlk kez karşımda ne diyeceğini bilmiyordu. Midemdeki buz gibi düğümü görmezden gelmeye çalıştım.

"Dikkatli ol, Su Vârisi."

Artık kalp atışlarını hissedemiyordum.

"Kötülüğe yenilme Ateş Lordu."

Omzunun üzerinden son kez bana bakıp gökyüzüne doğru yükseldi. Kanatları karanlık göğün altında devasa bir hâl aldı. Mutlu hissettim. Mutlu hissederken acı dolu gözyaşları akıtmak mümkün müydü bilmezdim, mümkünmüş. Onun için mutlu olurken kendim için ağla-

dıkça ağladım. İlk kez gökyüzü olmak istemediğimi hissettim. Arkasına bakmadan gittiğinde, benim kanatlarım koparılmış gibi hissettim.

Yıldız değildim artık. Anlamsız soluk mavi noktaydım.

Buzdan yontulmuş iğneler gibi üzerime yağan damlalardan sakınmadım. Bomboş hissediyordum. Bu zamana kadar delilikle de delirmekle de ilgili hiçbir şey bilmiyormuşum; çünkü, şu an aklımla tüm bağlantım kesilmişti. Kendime dışarıdan bakıyordum. Hepimiz kendimizi çok önemli hissederiz, insan olmak da alfin olmak da fark etmez. Kendimizi çok önemli hissederiz. Her şeye hakkımız olduğunu düşünürüz. Ama uzaklaşınca, çok uzaklaşınca, gökyüzüne tırmanınca, kozmosun bir oyunu olsa gerek; üzerinde yaşadığımız devasa gezegen bile soluk mavi bir nokta gibi görünür. Aslında hiçbir şeyiz.

Kalabalık dağılana kadar orada bekledim. Ne sesim ne soluğum kalmıştı. Düşünüyordum ve hiçliğe rastlıyordum. Şimdi herkes benden bir kapıyı açmamı istiyordu. Yaptığım, içinde çırpınıp durduğum onca şeye rağmen mücadelem sona ermemişti.

Bu gece son hesaplaşma için benden geriye ne kaldıysa onu sürükleyerek aşağıya indim. Kendimi toparlamak için ki o nasıl mümkün olurdu bilmiyorum ama en azından biraz ağlayıp sonra yüzleşmek için kendi odama yürüdüm. İçerisi karanlıktı, sadece ay ışığı fanusu içeriyi hafifçe aydınlatıyordu. Ve Arın duvara yaslanmış beni bekliyordu.

Gözleri sanki olup biten her şeyi yansıtıyormuşum gibi üzerimde dolaştı. Değişen enerjimi de değişen kokuyu da hissediyordu. Daren'e sadece güç vermekle kalmamıştım, ikiz alevi bağını yitirmiş ve kapıyı açacak ateşi kaybetmiştim. Bunu nasıl söyleyecektim, işte onu bilmiyordum.

İçinde bir şey taştı, bastığı zemin buz tutmaya başladı, daha fazlası olabilirmiş gibi içerisi soğudukça soğudu. Buz duvarlara kadar gürültülü bir şekilde tırmandı, bu defa tüm diyarı buzdan bir cehenneme çevireceğini sandım. Öfkesini de kırıklığını da hissediyordum çünkü hissetmemi istiyordu. Aramızda kalkan gibi olan bariyeri indirdi ve sınırsızlığının sessizce üzerime dökülmesine izin verdi. Çok kalabalıktı. Hiddet vardı, hayal kırıklığı vardı ama en çok hesap sorma vardı. Kırılma sesi irkilmeme neden oldu.

Bir çekiç buz tutmuş göle çarpmış ve alabildiğine yüzeyde kırılma yaratmıştı sanki. Gözlerim sesin yükseldiği köşeye döndü. Buz çatlamaya başladı, duvarın üzerinde örümcek ağı gibi parçalandı ve nihayetinde üzerinden yükselen dumanla buharlaşarak eridi.

Ateş Krallığı'nın kazandığı güç onun buz gibi öfkesini alt etti.

Ateş Krallığı'nın enerjisi artık her yerdeydi.

Daren'in zaferi bu defa Arın'ın yenilgisi oldu.

"Âşık oldum," diye itiraf ettim. Anlar vardır kelimeler seni yalnız bırakır. Hisler vardır adı konulamaz. Hatalar vardır geri alınamaz. Kanat çırpan kelebekler vardır, koparacağı fırtınayı durduramaz. Arın'ın gözlerinde hiçbir şey yoktu. Bu zamana kadar korktuğum, kaçtığım, sakındığım her şey yakama yapışmıştı çünkü Arın'ın gözlerinde uyanmasını istemediğim delice çığlıklar vardı.

Nefes almıyordu, hareket etmiyor, kirpikleri bile kımıldamıyordu. Gözlerinin beyaz kısmı büyüdükçe büyüdü. Kaçmak için geç kaldığını bildiğin bir çığ ile göz göze gelmek gibiydi.

Kimileri cehennemin alevlerle değil, buzlarla kaplı olduğuna inanır. Arın'ın gözlerinde tek bakışıyla tüm dünyayı buz kestirecek bir öfke vardı.

Havva elmaya uzandığında cennetten kovulmuştu. Arın bana cenneti yok etmişim gibi bakıyordu.

"Ona âşık oldum." Ve şimdi onu tamamen kaybettim.

Şeytanı evcilleştirebileceğini sanan tüm günahkârlar gibi yanıldım ve sonunda bağışlanmak için Tanrı'ya sığındım.

